CLIVE CUSSLER

İNKA ALTINI

İNKİLÂP

Clive Cussler

İnka Altını

Başlangıç

Milattan Sonra 1533 Unutulmuş bir Deniz

GÜNEYDEN geldiler. Sabah güneşiyle birlikte. Pırıl pırıl denizin üzerinde ilerlerken, göllerdeki seraplar gibi titrek bir görünüm yansıtıyorlardı. Sallardan oluşan filonun dikdörtgen biçiminde kesilmiş, pamuklu kumaştan yelkenleri, koyu mavi ama sakin gökyüzünün altında cansızdı. Tayfalar küreklerini esrarlı bir sessizlik içinde suya daldırıp çıkarırken hiçbir komut duyulmuyordu. Tepede bir atmaca dönüp yükseliyor, sanki dümencileri iç denizin orta yerinden fışkırmış gibi görünen çıplak adaya doğru yönlendiriyordu.

Sallar birbirine tutturulmuş kamış demetlerinden yapılmış, uçları yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bu demetlerin altı tanesi bir sal oluşturmuş, sonra kenarlar ve kirişler bambuyla sağlamlaştırılmıştı. Yükselen burun ve kıç, köpek başlı yılan biçimindeydi. Aydedeye uluyormuş gibi kalkık duran başta, çene hafif aralıktı. Filonun komutanı olan kişi, en öndeki salın sivri burnuna konmuş taht gibi bir sandalyede oturmaktaydı. Pamuklu bir tunik giymişti. Üzerinde turkuaz pullar işliydi. Sırtına renk renk işlemeli bir pelerin atmıştı. Başını tüylü bir miğfer, yüzünü de altın bir mask örtüyordu.

Kulaklarındaki çeşitli süsler, boynundaki kocaman gerdanlık, kollarının yukarılarına kadar çıkan bilezikler, güneşin altında sarı sarı parlıyordu. Pabuçları bile altından yapılıp biçimlendirilmişti. Bu görünümü daha da şaşırtıcı kılan şey, tayfaların süsünün de ondan pek geri kalmayışıydı.

Denizin çevresine yayılmış verimli topraklarda yaşayan yerli toplum, bu yabancı filo kendi sularına girerken korku ve dehşet içinde bakıyorlardı. Ülkelerini bu işgalcilere karşı korumak gibi herhangi bir girişimde bulunmadılar. Basit insanlardı bunlar. Avlanır, tuzakla tavşan yakalar, balık tutar, tohumlu bitkilerle fıstık türü ürünler toplarlardı. Çok eski bir kültürleri vardı. Doğuda ve güneyde yaygın imparatorluklar kurmaya kalkan komşularına benzemezlerdi. Tanrılara koca koca tapınaklar dikmeden, sessizce yaşar ve ölürlerdi. Şu anda da suların üzerinde sergilenen o zenginlik ve güç gösterisini hayranlıkla izlemekteydiler. Gelen filoyu, ruhlar dünyasından çıkma savaşçı tanrıların, bir mucize sonucu görünür hale dönüşmesi olarak yorumlamışlardı. Esrarengiz yabancılar kıyılara biriken insanlara hiç aldırış etmeden, çala kürek kendi hedeflerine doğru ilerlediler. Kutsal bir görevleri vardı onların. Akıllarını dağıtabilecek şeyleri görmezden geliyorlardı. Teknelerini çok kararlı biçimde yönlendiriyorlardı. Kıyıdaki seyircilerine bakmak için bir tanesinin bile başı

yana dönmedi.

Deniz yüzünden 200 metre yükselen, üzeri kaya dolu, dağa benzer adacığa doğru gitmekteydiler. Boştu o ada. Üzerinde pek bitki de yoktu. Kıyıda yaşayan insanlar orayı "ölü dev" diye bilirlerdi, çünkü alçak dağın doruğu, uykuya yatmış bir kadının vücudunu hatırlatacak biçimdeydi. Güneş de ona garip bir ışık vererek katkıda bulunuyordu. Çok geçmeden süslü tayfalar teknelerini adanın ufacık kumsalında karaya oturttular. Çakıllı bir kumsaldı, arkası da dar bir boğaza doğru giriyordu. Doğaüstü hayvanların koca koca figürleriyle süslü yelkenler indirildi. Bu simgeler de seyreden yerlilerin o sessiz korkusunu ve saygısını beslemekteydi. Yabancılar kamıştan örülen sepetleri, seramik küpleri teknelerden kumsala indirmeye koyuldular.

Upuzun gün boyunca, yükler çok büyük, ama çok düzenli bir küme halinde yerleştirildi. Akşam olup güneş batıya doğru düştüğünde, ada artık karanlıkta görünmez olmuştu. Ama ertesi gün şafak sökerken, yabancı filo hala adanın kıyısındaydı, koca yükler de yerinden kıpırdatılmamıştı.

Adanın tepesinde taş işçileri koca bir kayayla uğraşıyor, harıl harıl çalışıyorlardı. Altı gün, altı gece boyunca ellerinde tunç çubuklar ve sivri çekiçlerle uğraştılar, kaya yavaş yavaş hırçın bir kanatlı pars biçimine dönüştü. Yılan başlı bir pars. Son kesme ve yontmalar bittiğinde iğrenç yaratık, yontulduğu kayadan atlamaya hazırmış gibi görünüyordu. Taşçılar işlerini görürken, sepetlerden ve küplerden oluşan yükler de kıyıdan yavaş yavaş içeriye taşınmış, kumsalda hiçbirinin izi kalmamıştı. Derken bir sabah yerli halk uyanıp adaya baktığında orayı boş buldu. Güneyden gelen esrarengiz insanlar filolarıyla birlikte yok olmuş, gece karanlığında yelkenlerini açıp gitmişlerdi. Orada yalnızca o yılan başlı pars kalmış, küçük iç denizin ötelerindeki uçsuz bucaksız toprakları, tepeleri, dişlerini göstererek seyrediyordu. Yerlilerin duyduğu merak kısa zamanda korkularına üstün geldi. Ertesi gün öğleden sonra, kıyıdaki en büyük köyden dört erkek, önce cesaretlerini artıracak sihirli iksirden içtikten sonra bir kanoya atlayıp küreklere asıldılar, adayı incelemeye gittiler. Kıyıdakiler onların küçük plaja çıkıp dağın içine giren boğazda kayboluşunu gözleriyle izlediler. Dostları ve akrabaları o gün akşama kadar, ertesi gün de uzun süre onların dönmesini kaygıyla bekledi. Ama o dört adamı bir daha gören olmadı. Kumsala bıraktıkları kano bile gözden kaybolmuştu.

Yerel halkın ilkel korkusunu, o sırada patlayan fırtına büsbütün artırdı. Gökyüzü kimsenin hiç görmediği kadar kararırken, güneş de gözünü son bir iki kere kırpıp kayboldu. Korkunç karanlığa, korkunç çığlıklar atan rüzgar eşlik ediyor, deniz köpürerek kabarıyor, kıyı köylerini harap ediyordu. Sanki göklerde

bir savaş patlamıştı. Kıyılar inanılmaz bir öfkeyle dövülüyordu. Yerliler artık yılan başlı parsın gökyüzü ve karanlık tanrılarını da peşine takarak onları meraklarından ötürü cezalandırmaya kalktığından emin olmuşlardı. Adaya çıkacakların lanetleneceğine ilişkin bir şeyler fısıldaşıp duruyorlardı.

Derken fırtına, nasıl apansız çıktıysa, yine öyle apansız ufka doğru yuvarlanıp gitti, rüzgar da yerine şaşırtıcı bir sessizlik bırakarak öldü. Güneş eski sakin haliyle denizin üzerinde pırıl pırıl parlamaya başladı. Ardından martılar ortaya çıktı, doğu kıyılarına vurmuş bir şeyin tepesinde dönüp dolaştılar. İnsanlar plajın ıslak kumlarında yatan o şeyi görünce kuşkuyla yaklaşıp sonra durdular, ardından bir daha harekete geçip yanına sokuldular, eğilip onu incelediler. Bunun güneyden gelen yabancılardan birinin cesedi olduğunu görünce şaşkınlıktan solukları boğazlarına tıkandı. Üzerinde yalnızca işlemeli bir tunik vardı. Altın mask, miğfer ve bilezikler yok olmuştu. Bu karanlık olayın tanıkları, cesede şok içinde baktılar. Esmer derili, simsiyah saçlı yerlilere hiç benzemeyen bu adamın derisi bembeyaz, saçları sarıydı. Görmeden bakan gözleri ise masmaviydi. Ayağa kalksa, kendisini inceleyenlerden en az yarım kafa daha uzun olurdu. Korkudan titreyerek, onu incitmeksizin kaldırdılar, bir kanoya götürüp içine yatırdılar. Sonra en cesurlardan iki kişi seçildi, cesedi adaya götürmekle görevlendirildi. Kumsala varınca cesedi çabucak oraya bırakıp son hızla kürek çekerek geri döndüler. Bu inanılmaz olayın tanıkları öldükten yıllar sonra bile, o beyaz adamın iskeleti hala adanın kumsalında görülebiliyor, sanki meraklı yabancıları adadan uzak durmak üzere uyarıyordu.

Altın savaşçıların koruyucusu olan kanatlı parsın, kendi yuvasına ayak basan meraklıları yediği fısıldanıyordu. Hiç kimse adaya çıkıp onun öfkesini coşturma cesaretini göstermez olmuştu. Adanın esrarengiz bir niteliği, hemen hemen hayalet gibi bir etkisi vardı artık. Kutsal bir yer olmuştu orası. Ondan ancak fısıltıyla söz ediliyor, hiç kimse, hiçbir zaman oraya gitmeye kalkmıyordu.

Kimdi o altın adamlar? Nereden gelmişlerdi? Neden yelkenlileriyle bu iç denize girmişler, burada ne yapmışlardı? Tanıklar ne gördülerse onu kabul etmek zorundaydılar. Açıklama yapmak mümkün değildi. Hiç kimse fark etmeden, birtakım efsaneler doğdu. Çok sonra, çevredeki arazi bir dizi depremle sarsıldığı, kıyı köyleri mahvolduğu zaman, daha büyük destanlar doğdu. Beş günün sonunda yerin titremeleri durduğunda, iç deniz de yok olmuş, bir zamanlar kıyı olan yerlerde kalın bir örtü halinde deniz kabuklarını öylece bırakıp çekilmişti.

Yelkenle gelen esrarengiz yabancılar çok geçmeden dinsel geleneğe sızdılar, tanrılaşıverdiler. Zaman geçerken onların nasıl birdenbire ortaya çıkıp sonra birdenbire gözden kaybolduğu anlatılmaya başlandı. Onlar da bir doğaüstü

folklorunun parçası olarak kuşaktan kuşağa aktarılmaya başlandılar. Anlatanlar kendilerini, ikide bir açıklanamayan olayların yer aldığı perili bir diyarın halkı saymaktaydılar.

Tufan

1 MART 1578 Peru'nun Batı Kıyısı

Kaptan Juan de Anton, tipik bir Kastilyalı gibi yeşil gözlü, özenle biçimlendirilmiş siyah sakallı, asık yüzlü bir adamdı. Peşlerinden gelmekte olan acayip gemiye dürbünüyle bakıp kaşlarını hafif bir şaşkınlıkla kaldırdı. Bu bir rastlantı mı, yoksa planlı bir saldırı mı, diye düşünüyordu.

Callao de Lima'dan yola çıkıp yolculuğun bu bölümüne başladıklarında, de Anton yol üstünde Panama'ya giden başka hazine kalyonlarına rastlamayı hiç beklememişti. Kendi görevleri, Panama'ya varınca kralın hazinelerini katırlara yükleyip Atlas okyanusu kıyısına geçirmek, oradan Seville'e kalkan gemilerden birine yüklemekti. Kendisini izlemekte olan gemiye baktığında, bordasının biçiminde bir Fransız havası seziyordu. Eğer kendisi şu anda Karaiplerdeki ticari rotalardan İspanya'ya doğru gidiyor olsa, başka gemilerle hiç ilişki kurmazdı. Ama o anda arkadaki geminin direğine çekilen kocaman bayrak, kuşkularını bir dereceye kadar yatıştırdı. Rüzgarda savrulup duran bayrak tıpkı kendi gemisindeki gibiydi. Beyaz zemin üzerine canlı bir kızıl haç. On altıncı yüzyıl İspanyol bayrağı. Ama içinde yine de hafif bir tedirginlik vardı. De Anton, ikinci kaptanı Luis Torres'e döndü. "Ne diyorsun, Luis?" Torres uzun boylu, temiz traşlı bir Galiçyalıydı.

Omuzlarını kaldırdı. "Altın kalyonu olamayacak kadar küçük. Herhalde şarap tacirlerinden biri Valparaiso'dan kalkmış, bizim gibi Panama'ya gidiyordur."

"İspanya'nın düşmanı olabilir mi dersin?"

"Olanaksız. Düşman gemilerin hiçbiri o labirent gibi Macellan Boğazı'ndan geçme tehlikesini göze alıp bu tarafa varmış değil."

De Anton rahatlayarak başını salladı, bunu onayladı. "Fransız ya da İngiliz olmalarından korkmamız için bir neden kalmadığına göre, bari selamlayalım onları." Torres dümenciye emirleri verdi, o da rotasını topların durduğu güverteden, üst güverteyi ayakta tutan iki direğin arasından gördü, uzun şaftın üzerinde hareket ederek salmaları çeviren düşey kola yüklendi. İspanyol hazine

gemileri armadasının en büyük ve en görkemli gemisi Nuestra Senora de la Concepcion, iskele tarafına hafif eğilerek dönüşünü yaptı, burnu güneybatıya çevrili durumda bitirdi. Dokuz yelkeni doğudan esen rüzgarla dolmuş, geminin 570 tonluk ağırlığını kabaran dalgalar üzerinde rahatça götürüyordu.

Tüm görkemli çizgilerine, kabartmalı bezemelerine, iki yanına boyanmış renkli desenlere rağmen, aslında yiğit bir gemiydi bu kalyon. Denize elverişli bir yapısı vardı. Çağının okyanus aşan gemileri arasında, işin en çoğunu yüklenendi. Gerekirse ambarlarındaki değerli hazineleri savunmak için karşısına çıkabileceklerin hepsiyle kapışabilecek güçteydi.

İlk bakışta hazine kalyonu, ağzına kadar silah dolu, ürkütücü bir savaş gemisi havasındaydı. Ama ona içinden bakanlar, ticaret gemisi olduğunu kolayca anlayabilirlerdi. Top güvertesinde elli tane topa yer vardı. Ama güney denizlerinin sırf kendilerine ait olduğu yolundaki İspanyol inancının verdiği rehavetle, hiçbir gemilerine hiçbir yabancı ülke gemisinin saldırmamış olduğunu bilmekten gelen rahatlıkla, Concepcion bu yolculukta hafif silahlıydı. Daha çok yük taşıyabilmek için ağırlığı azaltmak istemişler, ona yalnızca iki top yüklemişlerdi.

Kaptan de Anton kendi gemisinin tehlikede olmadığından emin, küçük taburesine oturup hızla yaklaşan öbür gemiye dürbünüyle bakmayı sürdürdü. İşi garantiye bağlamak için adamlarına savaşa hazır olmalarını söylemek aklının ucundan bile geçmedi.

Selamlamak üzere döndüğü geminin aslında Golden Hind, kaptanının da İngiltere'nin o yenilmez deniz kurdu Francis Drake olduğunu bilmediği gibi, sezemiyordu da. Drake o sırada kendi gemisinin kaptan köprüsünde durmuş, teleskopunu gözüne kaldırmış, kan izine düşmüş köpek balığının o soğuk gözleriyle de Anton'a bakmaktaydı. Dişleri arasından, "Bizi selamlamak için dönmesi ne büyük bir nezaket," diye mırıldandı. Boncuk gözlü, koyu kızıl, kıvırcık saçlı, ama açık kumral sakallı bir adamdı. Sarkık bıyıklarının altında sakalı, çenesinin altına inip orada sipsivri bitiyordu. Golden Hind'in seyir subayı Thomas Cuttill, "İki haftadır peşinden koştuğumuza göre, o kadarını yapsın bari" dedi. "Öyle, ama bu avı kovalamaya değerdi."

Pasifiğe çıkan ilk İngiliz gemisi olma onurunu taşıyan Golden Hind, daha önce ele geçirdiği İspanyol gemilerinden aldığı altın ve gümüşlerle, küçük bir sandık dolusu değerli taşlarla, çok özel keten ve ipek kumaşlarla yüklü durumdaydı. Eski adı Pelican olan Golden Hind, dalgaların üzerinden, tilkiyi kovalayan tazı gibi aşıyordu. Sağlam gemiydi. Boyu 31 metre, tonajı 140'tı.

Emre iyi uyan, kıvrak bir özelliğe sahipti. Gövdesiyle direkleri pek yeni sayılmasa da, Plymouth'da uzun süre onarımdan geçtikten sonra, otuz beş ay sürecek ve 55.000 kilometre yol aşmasını gerektirecek dünya yolculuğuna hazır duruma gelmişti. O sırada, çağının en büyük denizcilik epiklerinden birini yazmakla meşguldü.

Cuttill, "Yolunu kesip İspanyol çakallarını şaşırtmak mı istiyorsunuz?" diye sordu. Drake teleskopunu gözünden indirdi, başını iki yana salladı, sonra gülümsedi. "Nezaket kurallarına uyacaksak, biz de onları kibar kibar selamlamalıyız," dedi. Cuttill, aşırı atak komutanına anlamaz bakışlarla bakıyordu. "Ama ya savaşmaya hazırlanmışlarsa?"

"Sanmam, çünkü kaptanı herhalde bizim kim olduğumuzun farkında bile değildir."

"Boyu bizim iki katımız," diye direndi Cuttill. "Callao de Lima'da yakaladığımız denizcilerin söylediği doğruysa, Concepcion'da topu topu iki tanecik top var. Hind'in topları on sekiz tane."

"İspanyol'du onlar ama!" Cuttill bunu tükürür gibi söylemişti. "İrlandalılardan beter yalancı olurlar."

Drake burundan yaklaşmakta olan ahmak gemiyi parmağıyla gösterdi. "İspanyol kaptanlar savaşmaktansa kaçmayı yeğlerler," diye hatırlattı yardımcısına. "Öyleyse uzak durup top ateşi açmak, onu boyun eğmeye zorlamak daha iyi değil mi?"

"Topa tutup onca ganimetle batırma tehlikesini göze almak akıllılık olmaz." Drake elini Cuttill'in omzuna pat pat vurdu. "Korkma, Thomas. Kurnaz bir plan uygularsam, hem barutumuzu harcamamış oluruz, hem de iyi bir kavgaya susamış bekleyen adamlarımıza bir şans tanımış oluruz."

Cuttill anlamış, başıyla onaylıyordu. "Yani rampa edip o gemiye mi atlayacağız?" Drake de başını salladı. "Daha onlar kolunu kıpırdatamadan güvertelerine girmiş oluruz. Henüz haberleri yok, ama kendi kurdukları tuzağa doğru geliyorlar." Öğleden sonra üçü biraz geçe, Nuestra Senora de la Concepcion dönüşünü bitirmiş, burnunu yine kuzeybatıya çevirmiş, Golden Hind'e paralel bir rota üzerinde, ona hafifçe yanaşarak ilerliyordu. Torres merdivenden ön güverteye tırmandı, karşı gemiye seslendi. "Siz hangi gemisiniz?"

Drake'in Brezilya açıklarında ele geçirdiği Portekiz gemisinin subaylarından Numa de Silva, İspanyolca cevap verdi. "San Pedro de Paula. Valparaiso

limanından." Bu da Drake'in üç hafta önce ele geçirdiği geminin adıydı."

İspanyol denizcisi kılığındaki birkaç adamın dışında, Drake'in askerleri alt katta saklıydılar. Silahlı ve zırhlıydılar. Kılıçları, pistolları, hançerleri, mızrakları hep tamamdı. Güvertedeki sağlam iplere çekme kancaları takılmıştı. Okçular direklerin tepesinde mevzilerini almışlardı. Drake güverte kavgalarında ateşli silaha izin vermezdi. Çünkü yelkenler kolayca tutuşabilirdi o zaman. Ama zaten yelkenler toplanmış, kimsenin görüş alanını tıkamasın diye bağlanmıştı. Drake hazırlıkların tamam olduğunu görünce rahatladı, saldırı anını sabırla beklemeye koyuldu. İngilizlerin seksen sekiz kişi olması, İspanyol gemisindeyse iki yüz adam bulunması onu hiç rahatsız etmiyordu. Böyle sayısal üstünlükleri görmezden gelişi ilk değildi. Manş denizinde İspanyol Armadasına karşı yapacağı tarihi savaşın gününe henüz vakit vardı. De Anton, dost ve düzenli bir görünümü olan karşı gemide kuşku çekecek hiçbir faaliyet göremiyordu. Tayfalar görünüşe göre kendiişleriyle meşguldüler. Concepcion'a, aşırı bir merak gösterdikleri yoktu. Kaptanın rahat bir tavırla parmaklığa yaslanmış, kendisini selamlamakta olduğunu görüyordu. Çok masum bir hali vardı yaklaşan geminin. Giderek dev hazine kalyonuna sokulmaktaydı. İki gemi arasındaki uzaklık 30 metreye inince, Drake belli belirsiz bir baş hareketiyle işaret verdi, gemisinin top güvertesinde saklanmış en nişancı adam tüfeğini ateşledi, Concepcion'ın dümencisini göğsünden vurdu. Ardından direklerdeki nişancılar, yelkenlerle uğraşan İspanyolları birer birer avlamaya koyuldular. Kalyonun dümeni boş kalıp gemi kontrolden çıkınca, Drake kendi dümencisine Hind'i diğer gemiye rampa ettirmesini emretti.

İki gemi çatırtılar çıkararak borda bordaya geldiklerinde Drake kükreyerek, "Kraliçe Elizabeth ve İngiltere adına, alın şu gemiyi, çocuklar!" diye haykırdı. Kancalar hemen atıldı, Concepcion'un güverte parmaklığını çatırdayarak kavradı, iki gemiyi bir ölüm kucaklaşması içinde birleştirdi. Drake'in adamları deliler gibi bağırarak kalyonun güvertesine sıçradılar. Bandocular da davullara vurarak, boruları çalarak, yaratılan terör havasına katkıda bulunuyorlardı. Şaşkına dönen İspanyollar, üstlerine yağan tüfek mermileri ve oklar karşısında, şok içinde donup kalmışlardı. Başladıktan birkaç dakika sonra bitmişti olay. Kalyonun kadrosunun üçte biri ölmüş ya da yaralanmıştı. Hem de kendilerini savunmak için bir tek el bile ateş etmeden. Kafaları karışmış durumda kendilerini diz üstü yere atıp Drake'in adamlarına teslim oldular. İngilizler onları bir kenara itip hemen alt kata saldırdı.

Drake, Kaptan de Anton'a koştu. Bir elinde tabancası, öbüründe kılıcı hazırdı. "İngiltere Kraliçesi Elizabeth adına, teslim ol!" diye haykırdı. De Anton olup

bitenlere inanamaz durumda boyun eğdi. "Teslim!" diye bağırdı o da. "Adamlarıma acı."

Drake, "Benim vahşilikle işim yok," diye bilgi verdi ona.

İngilizler kalyonun kontrolünü ele alırken, ölüler denize atıldı, sağ kalanlar da yaralılarla birlikte ambarlardan birine kapatıldı. Kaptan de Anton'la subayları, iki gemi arasına atılmış iskeleden yürütülerek Golden Hind'e alındılar. Sonra Drake, esirlerine her zaman gösterdiği nezakete uygun olarak, Kaptan de Anton'a gemiyi kendisi gezdirdi. Ardından kalyonun tüm subaylarına bir gala yemeği verdi. Bir kenarda yaylı sazlarıyla konser vermekte olan küçük orkestra bile eksik değildi. Masalarda gümüş takımlar, yeni ele geçirilmiş İspanyol şaraplarının da en güzelleri. Daha yemek bitmeden, Drake'in denizcileri her iki geminin burnunu batıya çevirmiş, İspanyol gemilerinin gidip geldiği güzergâhtan uzaklaşmışlardı. Ertesi sabah yelkenlerin bazılarını kapayıp hızı düşürdüler, ama yine de dalgalara karşı ilerlemeyi sağlayabildiler. Dört gün boyunca Concepcion'daki o inanılmaz hazineleri Golden Hind'e taşıyıp durdular. Taşman malların arasında on üç çekmece dolusu levha ve sikke halinde gümüş, kırk kilo altın, yirmi altı ton külçe gümüş, yüzlerce kutu inci ve mücevher (çoğu zümrüt), bol miktarda da meyve, şeker ve diğer yiyecekler vardı. Yirmi otuz yıldan beri denizlerde kazanılmış en büyük ganimetin bu olduğu kesindi. Gemide İspanya'nın katolik kralı Majeste İkinci Philip'in kişisel zevki için Madrid'e taşınmakta olan, İnka'lardan kalma bir ambar dolusu tarihi eser de bulunuyordu. Drake bu parçaları büyük bir şaşkınlıkla inceledi. Ömründe bunlara benzer bir şey görmemişti. Metrelerce işlemeli And kumaşları, ambarın bir köşesini yerden tavana kadar doldurmaktaydı. Yüzlerce kutuda özenle oyulmuş taş ve seramik figürler vardı. Aralarında yeşimden oyma ustalık şaheserleri, turkuaz ve sedeften olağanüstü mozaikler de bulunmaktaydı. Bunların hepsi, And uygarlıklarının kutsal tapınaklarından, Francisco Pizarro'nun adamları ve daha sonra gelen altın avcısı askerler tarafından yağmalanmış şeylerdi. Drake'in, varlığını hayalinden bile geçirmediği büyük bir sanatın örnekleriydi hepsi. Ne gariptir ki onu en çok ilgilendiren eser, değerli taşlarla süslü şaheser bir heykel değil, yeşimden oyulmuş, oldukça basit bir kutu olmuştu. Kapağı bir erkek maskıydı. Bu kapak kutuyu öyle sıkı kapatıyordu ki, hemen hemen hava geçirmez bir hale getiriyordu, içinde çeşitli renklerde ve farklı kalınlıklarda upuzun kordonlar vardı. Yüzü aşkın düğüm atılmıştı bu kordonlara.

Drake kutuyu alıp kendi odasına götürdü, bütün bir gün boyunca o çılgın renkli kordonları, kalınların incelere nasıl düğümlerle bağlanmış olduğunu, düğüm aralıklarının nasıl stratejik biçimde seçildiğini inceledi. Doğuştan

yetenekli bir seyir uzmanı ve amatör sanatçı olan Drake, bunun ya matematiksel bir araç ya da takvim gibi tarihleri işaretleyen bir yöntem olduğunu anlamıştı. Karşısındaki bulmaca çok ilgisini çekiyordu. Renkli kordonların taşıdığı mesajı, o düğümlerin yerleştirilişindeki anlamı çözmeye boş yere uğraşıp durdu. Yerlinin biri günümüz seyir haritalarındaki enlem ve boylamdan nasıl bir şey anlamazsa, bu bulmacanın çözümü de Drake için aynı derecede olanaksızdı.

Sonunda vazgeçti, yeşim kutuyu bir keten kumaşa sardı, haber yollayıp Cuttill'i çağırttı.

Cuttill kaptan kamarasına girerken neşeyle, "İspanyol gemisi yükü alınınca suların üzerinde hayli yükseldi," dedi.

Drake, "Sanat eserlerine dokunmadın ya?" diye sordu. "Emriniz üzerine, kalyonun ambarında olduğu gibi duruyorlar."

Drake çalışma masasının başından kalkıp pencereye yürüdü, Concepcion'a, baktı. Kalyonun yanlarında sudan yeni yükselmiş bölümler hala ıslaktı. "O sanat eserleri Kral Philip'e gidiyordu," dedi. "En iyisi, İngiltere'ye varınca onları Kraliçe Elizabeth'e vermek."

Cuttill, "Ama Hind şu anda bile aşırı yüklü," diye itiraz etti. "Beş tonu daha buraya alırsak, sular top güvertemize kadar gelecek, gemi dümene cevap vermez olacak. Hele Macellan Boğazı'ndaki fırtınalara asla dayanamaz."

"Niyetim boğazdan geçmek değil," dedi Drake. "Kuzeye gidip oradan kuzeybatıya sapan, bizi İngiltere'ye götürecek bir geçit arayacağım. Bulamazsam, Macellan'ın izini sürüp Pasifiği geçer, Afrika'nın güneyinden dolaşırım."

"Hind asla İngiltere'yi göremez. Hele yükü bu kadar ağırken."

"Gümüşlerin hepsini Ekvator açıklarında Cano adasına indiririz. Daha sonraki bir seferde alınır. Sanat eserleri de Concepcion'da kalabilir."

"Ama hani onları kraliçeye verecektiniz?"

"Yine vereceğim," diye ona güvence verdi Drake. "Sen Hind'den on adam alıp kalyonu Plymouth'a götüreceksin, Thomas."

Cuttill ellerini bir çaresizlik ifadesiyle iki yana açtı. "O boyda bir gemiyi on kişiyle asla götüremem. Hele fırtınalı denizlerde."

Drake çalışma masasına doğru yürüdü, haritada işaretlenmiş bir daireye, pirinç makasın ucuyla tık tık vurdu. "Kaptan de Anton'un kamarasında

bulduğum haritalara, biraz kuzeyde bir limanın yerini işaretledim. Orada hiç İspanyol olmaması gerekir. Oraya gider, tüm İspanyol subaylarıyla yaralı askerlerini indirirsin. Aralarından sağlam ve işe yarar durumda yirmi kişi seç. Yanına yeterli silah vereceğim. Geminin kontrolünü ele almaya kalkarlarsa, onları bastırabileceksin."

Cuttill itiraz etmenin işe yaramayacağını anlamıştı. Drake gibi inatçı biriyle tartışmak boşunaydı. Çaresiz, kendisine verilen bu görevi kabul etti. "Emrinizi elbette yerine getiririm," dedi.

Drake'in yüzü güvenli, gözleri sıcaktı. "Eğer bir İspanyol kalyonunu Plymouth limanına götürebilecek biri varsa, o kesinlikle sensin Thomas. Yükü boşaltıp kraliçeye verdiğin zaman aklı başından gidecek, ondan eminim." "İşin o bölümünü size bırakmak çok daha hoşuma giderdi, Kaptan."

Drake, Cuttill'in omzunu dostça okşadı. "Korkma, dostum," dedi. "Benim senden istediğim, rıhtımda her koluna bir güzel kız takıp, Hind gelirken beni karşılaman." Ertesi sabah gün doğarken Cuttill adamlara, iki gemiyi bağlayan ipleri çözmelerini emretti. Drake'in kraliçeye özel olarak teslim edilmesini istediği keten kumaşa sarılı yeşim kutuyu koltuğunun altına kıstırmıştı. Onu kaptan kamarasına götürdü, dolaplardan birine koyup kilitledi. Sonra güverteye döndü, Golden Hind'den yavaş yavaş ayrılmakta olan Nuestra Senora de la Concepcion'un komutasını ele aldı. Göz kamaştıran, kıpkırmızı bir güneş altında yelkenler açılırken, her iki geminin batıl inançlarla dolu asker ve tayfaları o güneşi "kanayan bir kalp" diye tanımlayıverdiler. Onların ilkel kafasına göre, kötüye işaretti bu durum.

Drake'le Cuttill son kere uzaktan birbirlerine el salladıktan sonra, Golden Hind kuzeybatıya yöneldi. Cuttill küçük geminin ardından, ufukta bordası görünmez oluncaya kadar baktı. Drake'in güveni onda yoktu. Midesinde tatsız kaygılar düğüm oluyordu. Birkaç gün sonra, tonlarca gümüş külçeyi Cano Adasına indirip yükünü hafifleten Hind, Drake'in komutasında kuzeye yöneldi, iki yüzyıl sonra Vancouver Adası diye adlandırılacak yere gelip oradan batıya döndü, Büyük Okyanus üzerinde epik yolculuğuna başladı.

Ondan çok daha güneyde, Concepcion da doğuya yönelmiş, Drake'in İspanyol haritasına işaretlediği limana ertesi gün akşama doğru varmıştı. Demir atıldı, nöbetçilerin ışıkları yakıldı.

And dağlarının tepesinden şafak söküp ardından güneş yükseldiğinde, Cuttill'le gemi halkı, bin kişiyi aşkın bir nüfusun yaşadığı yerli yerleşim yerini karşılarında gördüler. Geniş bir körfezdeydiler. Cuttill hiç zaman kaybetmeden

kendi adamlarına İspanyol subaylarla yaralıları kıyıya taşımalarını emretti. İçlerinden en usta denizci olan yirmi kişiye, İspanyol gemisinde aldıkları paranın tam on katı verilecek, bu kişiler kalyonun İngiltere'ye götürülmesine yardımcı olacaktı. Oraya varır varmaz serbest bırakılacakları konusunda söz veriliyordu. Yirmi adamın hepsi bu öneriyi seve seve kabul ettiler.

Öğleden hemen sonra Cuttill top güvertesinde durmuş, indirme harekâtını izlemekteydi. Birden gemi titremeye başladı. Sanki dev bir el uzanmış, sallıyordu onu. Herkes direklerin tepesindeki ince uzun bayraklara baktı. Ama hafif rüzgar altında bayrakların ancak ucu dalgalanmaktaydı. Sonra herkesin gözü kıyıya döndü. Orada And dağlarının dibinden büyük bir toz bulutu yükselmiş, denize doğru gelmekteydi. Ürküntü verici bir kükreme sesi, giderek yükselip kulakları sağır edecek düzeye vardı, yer çılgınca sallanmaya başladı. Gemi halkı sersemlemiş bakışlarla bunu izlerken, kasabanın doğusundaki tepeler sanki yükselip yeniden alçaldı. Sığ kıyıdaki dalgalar gibi. Toz bulutu kasabanın üstüne inip onu yuttu. Kükreme sesine bu sefer yerlilerin çığlıklarıyla kerpiç evlerin çöküşünden çıkan sesler de karışmaya başlamıştı. Gemidekilerin hiçbiri ömürlerinde deprem görmemişti. Böyle bir şeyin olabileceğini bilenlerin bile sayısı pek azdı. Protestan İngilizlerin yarısı, Katolik İspanyolların ise hepsi güvertede diz çöküp Tanrı'ya kendilerini kurtarması için dua etmeye başladılar.

Birkaç dakika sonra toz bulutu geminin üzerinden geçip denizin açıklarına doğru dağıldı. Daha biraz öncesine kadar capcanlı olan o kasabaya hep birlikte baktılar. Artık orası yassılmış bir enkaz yığınıydı. Yıkıntı altında kalanların çığlık ve iniltileri duyuluyordu. Sonradan yapılan tahminler, kasaba halkından sağ kalanların elli kişiden az olduğunu gösterecekti. Kıyıya çıkarılmış olan İspanyollar kumsalda panik içinde koşup duruyor, haykırıyor, yeniden gemiye alınmak için yalvarıyordu. Cuttill aklını başına topladı, bu yakarılara aldırmadan güverte parmaklığına koşup çevredeki denizi gözden geçirdi. Evet, hafif bir çırpıntı vardı, ama deniz genellikle kıyıda yaşanan felaketi paylaşmamış gibiydi.

Cuttill kıyıdaki faciadan uzaklaşmak için duyduğu dayanılmaz isteğin etkisiyle, kalyonu denize bir an önce çıkarmak için emirler haykırıyordu. İspanyol esirler canla başla bu emirleri yerine getirmeye çalışıyor, İngilizlerle birlikte yelken bağlarını açıyor, demiri alıyorlardı. Bu arada kasaba halkından sağ kalanlar da kumsala dolmuş, kalyondakilere yalvarıyor, kıyıya gelmelerini, enkaz altındakilerin çıkarılmasına yardım etmelerini herkesi gemiye alıp güvene kavuşturmalarını istiyorlardı. Denizciler bu yakarıları duymamazlıktan geldiler. Onlar da kendi canlarının derdine düşmüşlerdi. Birdenbire ikinci bir deprem yerleri sarstı, bu seferkine eşlik eden kükreme daha bile korkunç oldu.

Karşılarındaki kara parçası, canavarın biri halıyı silkeleyip dalgalandırıyormuş gibi oldu. Deniz yavaşça çekilmeye başladı, Concepcion kendini kumların üzerinde çırılçıplak buldu. Denizcilerin hiçbiri yüzme bilmiyordu. Suyun altındaki her şeye karşı aşırı bir korku beslemekteydiler. Kayaların arasında kanatsız kuşlar gibi çırpman binlerce balığa, cascavlak ortaya çıkan mercanlara şaşkın şaşkın baktılar. Köpek balıklarıyla rengârenk tropik balıklar, ölümün kucağında birbirine karışmış durumdaydı.

Birbirini izleyen titremeler sürerken, su altındaki sarsıntılar yüzey kırılmalarına yol açmış, deniz tabanında büyük bir çöküntü yaratmıştı. Tabii deniz bir anda çıldırdı, açılan o deliği doldurmak üzere su her yandan saldırdı. Çekilmenin cevabı olan yükseliş inanılmaz bir hızla geldi. Milyonlarca tonluk su kırk metreye varan yüksek dalgalar halinde kıyıya doğru koştu. Daha sonraları bu olayın adına tsunami denecekti. Çaresizlik içindeki adamların sağlam bir yere sarılma fırsatı kalmadığı gibi, dua etmeye zamanı da kalmamıştı. Felç olmuş durumda, korkudan dilleri tutularak, gözlerinin önünde kabaran beyaz köpüklü yeşil dalgaya baktılar. Tek yapabildikleri, o dalganın binlerce cehenneme denk sesler çıkararak üstlerine gelişini seyretmek oldu. Üst güvertenin altına koşup sığınmayı, kollarını ve bacaklarını oradaki direğe sımsıkı sarmayı akıl eden bir tek Cuttill oldu.

Burnu, yaklaşan dalgaya dönük duran Concepcion şaha kalktı, dalganın tepesine doğru dimdik tırmandı. Birkaç saniye sonra doğa büsbütün çıldırdığında, gemi kaynayan bir titreşimin içine gömüldü.

Güçlü akıntı artık Concepcion’u pençesine almış durumdaydı. Onu tuttuğu gibi, korkunç bir hızla harap olmuş kıyıya doğru savurdu. Açık güvertede bulunan denizcilerin çoğu kopup sürüklendi, bir daha onları gören olmadı. Kumsaldaki ve kasabadaki zavallılar, karınca yuvasına saldıran dalganın altında kalmışa döndüler. Bir an oradaydılar, bir an sonra yoktular. And dağlarına sürüklenen parçalanmış enkazın arasında görünmez olmuşlardı. Kendisine inanılmaz gibi gelen bir süre boyunca o dağ gibi dalganın altında gömülü kalan Cuttill, ciğerleri ateş kesilip patlayacak hale gelinceye kadar soluğunu tuttu, o direğe sanki onun bir dalıymış gibi sımsıkı sarılıp bekledi. Derken yaşlı gemi her kirişini, her eklemini çatırdatarak bir kere daha suyun yüzünü buldu. O köpürerek ilerleyen suların üzerinde ne kadar bir süre boyunca sürüklendiklerini Cuttill hiçbir zaman bilemedi. Dev dalga, kasabanın tümünü silip geçmişti. Concepcion’a her nasılsa sağ kalmayı başarmış tek tük adam, dalgayla yükselip geminin çevresinde yüzmeye başlayan İnka mumyalarını görünce daha beter bir dehşete kapıldılar. Sular, mumyaları yüzyıllardan beri gömülü oldukları

unutulmuş mezarlardan koparıp almıştı. İnanılmayacak kadar iyi korunmuş olan bu ölü vücutlar, görmeyen gözleriyle dehşet içindeki denizcilere bakıp duruyor, denizciler de bu şeytansı yaratıkların kendilerini lanetlemekte olduğuna iyice inanıyorlardı.

Cuttill dümeni çevirmek ister gibi bir harekete kalkıştı. Aslında bunun hiç yararı yoktu, çünkü salmalar zaten dalganın ilk çarpışında kopup gitmişti. Cuttill sağ kalabilmek için son mücadelesini verirken, kalyonu saran mumyalardan ötürü korkusu da bin beter artıyordu. İşin en korkunç aşamasına henüz varmış değillerdi. Deprem dalgasının deli coşkusu bir girdap oluşturmuş, kalyonu öyle bir güçle döndürüyordu ki, direkler kopup devrildi, güvertedeki iki top, zincirlerini koparıp yerlerinden çıktı, vahşi bir d ansa başladı. Korkudan deliye dönmüş denizciler birer birer sulara kapılıp sürüklendiler, sonunda bir tek Cuttill kaldı. Dev dalga kıyıya saldırıp sekiz kilometre ilerledi, yoluna çıkan ağaçları kökünden söküp sürükledi, 100 kilometrekareyi aşkın bir alanda hayat izi bırakmadı. Koskoca kayalar dalganın gücüyle yerlerinden fırlıyor, küçük çocukların attığı sapan taşları gibi bir hızla yol alıyordu. Sonunda bu ölüm yarışı, Andların eteklerini bulup hızını kaybetti. Öf kesi dinmişti suların. Yamacın dik yerine varınca, korkunç bir emme sesi çıkararak gerilemeye koyuldu, belgelenmiş tarihte eşine rastlanmamış bir yıkımı geride bırakıp gitti.

Cuttill kalyonun hareketsiz kaldığını hissetti. Devrik direklerle, kırık tahta parçalarıyla dolu top güvertesini şöyle bir gözden geçirdiğinde, hiçbir canlı göremedi. Bir saat boyunca o direğe sarılmış durumda, katil dalganın geri dönmesini bekledi, ama gemi hala sessiz ve hareketsizdi. Cuttill sonunda yavaşça direği bırakıp üst güverteye çıktı, çevredeki alana bakıp yıkımı gözden geçirmeye çalıştı.

Çok garipti ama Concepcion dik durumdaydı. Yassılmış bir ormanda, kupkuru, öylece duruyordu. Cuttill en yakın denizden herhalde üç fersah içerde olmaları gerektiğini tahmin etti. Geminin böyle sağlam kalması, biraz yapısından, biraz da, dalga geldiği anda burnunun o yana dönük olmasından ötürüydü. Eğer biraz erken yola koyulmuş olsa, suyun gücü onu parça parça ederdi. Dayanmıştı, evet, ama denizi bir daha altında hissedemeyecek bir enkazdı artık.

Ta uzaklardaki o kasaba yok olmuştu. Seriye yalnız enkazdan arınmış geniş bir kumsal kalmıştı. Sanki o bin kişiyle evleri hiçbir zaman var olmamıştı. İçerlerdeki balta girmemiş orman şimdi ceset doluydu. Cuttill nereye baksa ceset görüyordu. Bazı yerlerde yüksekliği üç metreye varan yığınlar oluşturmuşlardı. Birçoğu da ağaçların kıvrık dallarından sallanmaktaydı. Genellikle tanınır

durumda değildiler. Cuttill kendisinin bu afetten sağ kurtulan tek kişi olduğuna inanamıyor, ama ne kadar ararsa arasın, bir başka sağ insan da bulamıyordu. Tanrı'ya sağ kaldığı için şükran duaları etti, ondan kendisine yol göstermesini diledi. Sonra bir durum değerlendirmesi yaptı. İngiltere'den on dört bin deniz mili uzakta, İspanyolların kontrolü altındaki bir dünyada kalakalmıştı. Nefret ettikleri İngiliz korsanlarından birini yakalasalar, seve seve işkence eder, sonra da öldürürlerdi. Artık uzun bir ömür sürme şansı büyük ölçüde azalmıştı Cuttill'in. Deniz yoluyla ülkesine dönme umudu yok gibiydi. Tek bir çare vardı, onun da başarıyla sonuçlanma olasılığı zayıftı. And dağlarını yürüyerek aşabilir, doğuya gitmeye çalışabilirdi. Brezilya kıyılarına varırsa, orada Portekiz gemilerini yağmalayan İngiliz teknelerine rastlama olasılığı vardı. Ertesi sabah kendine bir sandık hazırladı, içine geminin kilerinden aldığı yiyecek ve suları, kullanabileceği hafif bir yatağı, iki tabancayı, biraz barutu, biraz fişek, çakmak taşı ve tütünü, bir bıçağı ve bir de İspanyol İncilini koydu. Üzerindeki giysilerden başka hiçbir şey almadan yola koyuldu, And dağlarının tepesini örten sislere doğru tırmanmaya başladı. Giderken son bir kere dönüp Concepcion'a baktı, acaba bu afetten İnka'ların tanrıları mı sorumlu, diye düşündü.

Neyse, artık kutsal eşyalarını geri almış sayılırlar, diyordu içinden. Alsınlar, tepe tepe kullansınlardı. Aklına garip kapaklı o yeşim kutu geldi. Onu bu ormandan çalmaya gelecek adama pek imrenmiyordu.

Drake sonunda sağ salim İngiltere'ye dönmeyi başarmış, Plymouth limanına 26 Eylül 1580 tarihinde girmişti. Golden Hind'in ambarları zengin ganimetle doluydu. Ama döndüğünde ne Thomas Cuttill'den, ne de Nuestra Senora de la Concepcion'dan bir iz bulabildi. Drake'in yolculuğunu paraca desteklemiş olan kimseler, yatırımlarına karşılık yüzde 4700 kazandılar, kraliçenin payına düşen servet de İngilizlerin bundan sonraki genişleme çabalarına maya oluşturdu. Greenwich'de, Hind'in güverte ve salonlarında verilen görkemli bir partide, Kraliçe Elizabeth, Drake'e şövalyelik unvanını verdi. Dünyayı dolaşan ikinci gemiydi Hind. Turist çeken bir gemi olup çıkmıştı. Üç kuşak boyunca halka gösterildi, sonunda ya çürüyüp gitti, ya da yandı. Tarih bu işin tam nasıl olduğunu bilmiyor olsa bile, sonunda Golden Hind, Thames nehrinin sularında yok oldu. Sir Francis Drake serüvenlerini on altı yıl daha sürdürdü. Seferlerinden birinde Santo Domingo ve Cartagena liman kentlerini ele geçirdi, Kraliçe'nin Baş Amirali oldu. Ardından 1588 yılında İspanyol Armadasına yönelttiği o atak saldırı geldi. Ama 1596 yılında İspanyol anakarasında bazı limanları bastığı sırada, Drake'in de sonu geldi. Dizanteriye kurban gittiğinde, cesedi kurşun bir tabuda konup, Panama'nın Portobelo limanı açıklarında denize atıldı.

Öldüğü güne kadar hep Concepcion’a, ne olduğunu, bir de düğümlü kordonların durduğu o yeşim kutunun ne anlama geldiğini merak edip durmuştu.

Kemikler

10 Ekim 1998 Peru'nun And Dağları

İSKELET, derin gölcüğün dibindeki çökeltiler arasında, yumuşak bir şilteye gömülmüş gibi yatıyordu. Hiç kırpılmayan, buz gibi göz çukurları, loş ortamın içinden 36 metre yukardaki su yüzeyine bakmaktaydı. Küçük bir su yılanı o hain başını kaburga kafesinin arasından çıkarır, sonra da kıvrılarak çıkıp uzaklaşırken, iskeletin sıkılı dişlerinde korkunç bir sırıtma ifadesi var gibiydi. Bir kolu, dirseğini çamurlara dayamış olarak, dik duruyordu. Elinin kemik parmakları sanki fazla atak dalgıçları yanına çağırmaktaydı.

Gölcüğün dibinden yukarda ki güneşe kadar, suların rengi giderek açılıyor, kötü, grimsi bir kahverenginden, önce bezelye çorbası gibi bir yeşile dönüşüyordu. Bu rengin nedeni, tropik sıcakta coşan su canlılarıydı. Gölcüğün yusyuvarlak çevresi 30 metre çapındaydı, dimdik duvarları da tepeden su yüzeyine kadar 15 metrelik bir yüksekliğe sahipti.

Kireçtaşı bölgesindeki bu derin obruğun çirkin bir yanı vardı. İğrenç iticiliğini hayvanlar hemen seziyor, çevresine 50 metreden fazla sokulmuyorlardı. Kara bir ölüm duygusu yayıyordu bu yer. Yanlış da sayılmazdı.

Kuraklık dönemlerine ya da çılgın fırtınalara karşı çukurdaki kara sulara kurban diye atılmış onca kadın, erkek ve çocuk bir yana, üstelik eski efsaneler burayı kötü tanrıların evi olarak niteliyor, burada çok karanlık olayların yer aldığını anlatıyordu. Bir de başka öykü vardı. Fırtınanın geçmesi için bu kötü tanrıları yumuşatmak amacıyla sulara atılmış çok değerli eski eserlerden, el oyması heykellerden, yeşim, altın ve değerli taşlardan da söz edilmekteydi. 1964'de iki dalgıç obruğa dalış yapmış, bir daha dönmemişlerdi. Cesetlerini çıkarmak için de hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Obruğun tarihi "Cambrian" dönemine kadar gidiyordu. O zamanlar bu yöre eski bir denizin parçasıydı. Onu izleyen jeolojik zamanlarda burada kabuklu deniz hayvanlarının ve mercanların binlerce kuşağı yaşayıp ölmüş, iskeletleri çok kaim bir kireç ve kum kitlesi oluşturmuş, sonradan bu kitle basınç altında, iki kilometre kalınlığında bir kireçtaşı ve dolomit tabakasına dönüşmüştü. Derken altmış beş milyon yıl önce başlayan bir hareketle yerler kabarmış, And dağları bugünkü yüksekliğine

varmıştı. Yağmurlar dağlardan inerken çok geniş bir yeraltı suyu oluşturmuş, bu su da zaman içinde kireçtaşını eritmeye koyulmuştu. Birikip toplandığı yerlerde sular kireç kitlesini yukarıya doğru yiyip aşındırıyor, sonunda yüzeydeki toprak çöküyor, bu obrukları yaratıyordu.

Çukurun çevresini kuşatan sık ormanın üzerindeki nemli havanın içinde, bir And akbabası tembel tembel daire çizerek yükselmekteydi. Gözlerinden biri heyecansız bir bakışla, obruğun çevresinde uğraşıp duran kalabalık gruba çevrilmişti. Upuzun, enli kanatları bir uçtan bir uca üç metreye varıyor, hava akımlarını yakalayabilmek için gepgergin duruyordu. İnce tüyleri beyaz, kel kafası pembe olan kapkara dev kuş, pek bir çaba göstermeksizin yükselirken aşağıdaki faaliyetleri izlemekteydi. Sonunda henüz kendisine orada yemek sunulmayacağını anlayıp vazgeçti, daha uzakları görebilmek için iyice yükseldi, doğuya doğru uzaklaştı. Kutsal gölle ilgili çözüm bekleyen tartışmalar pek yoğundu. Sonunda arkeologlar bir araya gelmiş, bu esrarengiz derinliklerdeki sanat eserlerini çıkarmak üzere dalışlar yapmaya karar vermişlerdi. Gölcüğün yeri, Peru Andlarının batı yamaçlarından birinde, dik bir kayanın dibinde, çok büyük bir kent kalıntısına yakın yerdeydi. Biraz ilerdeki taş yapılar, bir zamanlar geniş bir siteler konfederasyonunun parçasını oluşturmuştu. Chachapoya'lar denirdi o konfederasyona. Sonra 1480 yılında ünlü İnka imparatorluğu burayı fethetmişti.

Chachapoya konfederasyonunun toprakları hemen hemen 400 kilometrekareydi. Başkentinin çiftlikleri, tapınakları ve kaleleri, şimdi pek de incelenmemiş olan sık ormanlık dağlardaydı. Bu büyük uygarlığın kalıntıları, inanılmaz bir kültürler ve kökenler karışımına işaret ediyor, ama henüz bu konuda hiçbir şey bilinmiyordu. Chachapoya hükümdarlarından ya da ihtiyarlar konseyinden, mimarlarından, papazlarından, askerlerinden ve kentlerde, çiftliklerde yaşayan çalışan sınıflarından nasıl bir yaşam sürdüklerine dair tek bir kayıt bile kalmamıştı. Arkeologlar da henüz o uygarlığın devlet yönetimi ve bürokrasisini, adli sistemini, dinsel uygulamalarını incelemiş değildiler.

Dr. Shannon Kelsey obruğun kenarında, koyu renk kaşlarını kaldırarak ela gözleriyle aşağıdaki durgun suya bakarken, korkunun soğuk temasını hissedemeyecek kadar heyecanlıydı. Giyinip boyandığı zaman çok güzel bir kadındı Dr. Kelsey. Ama pek çok erkeği tedirgin eden, kendine yeterli ve soğuk bir havası vardı. Özellikle de o erkeklerin gözlerine alaycı bir cesaretle bakarken. Saçları dümdüz, yumuşacık ve sapsarıydı. Şu anda kırmızı bir lastikle at kuyruğu biçiminde toplanmıştı. Yüzünün, kollarının, bacaklarının teni çok güzel bir güneş yanığıydı. Siyah Lycra mayosu, kum saati gibi vücudunu çok güzel

gösteriyor, kıpırdadığında yerli dansçıların zarafetini yansıtıyordu. Doktor Kelsey'in yaşı otuzla kırk arasındaydı ve on yıldan beri de Chachapoya kültürlerine hayrandı. Daha önce bölgeye beş gezi yapmış, önemli arkeolojik yöreleri incelemiş, kalıntı kentlerdeki çok sayıda binalara, tapınaklara bakmıştı. And kültürleri konusunda saygın bir bilimciydi. Görkemli bir geçmişin ayak izlerini sürmek onun en ihtiraslı tutkusuydu. Esrarengiz ve bilinmez bir ulusun yaşayıp öldüğü bu yeri incelemesi de, Arizona Eyalet Üniversitesi'nin Arkeoloji Kürsüsü sayesinde mümkün olabilmekteydi.

Projeyi füme almakla görevli olan Miles Rodgers, "İlk iki metrenin aşağısında görüş durulaşmayacaksa, kamerayı oralara taşımanın bir yararı olmaz," diye söylendi. Shannon kesin bir sesle, "O halde sen de fotoğraf çekersin," dedi. "Her dalışın kaydedilmesini istiyorum. Burnumuzun ucunu göremesek bile."

Rodgers otuz dokuz yaşındaydı. Uzun siyah saçları, bir de sakalı vardı. Su altı fotoğrafçılığı konusunda eski bir profesyoneldi. Balık ve mercan resimleri için tüm bilimsel dergilerle seyahat dergileri onun peşindeydi. Güney Pasifik'teki İkinci Dünya Savaşı batıklarıyla ilgili olağanüstü fotoğraflarıyla Akdeniz'in batık kıyı kentleri dizisi, ona türlü ödüller ve meslektaşları arasında da büyük saygınlık kazandırmıştı. Shannon'un hava tüpünü kaldırıp o kolayca omzuna geçirebilsin diye tutan adama gelince, o altmış yaşlarında, gümüş rengi sakalı yüzünün yarısını örten biriydi. "Keşke dalış salı hazırlanana kadar şu işi bekletmeye razı olsan," diye mırıldandı. "O işin bitmesi daha iki gün ister. Şimdi bir ön keşif yaparsak, zamandan kazanırız." "O zaman en azından, üniversiteden gelecek öbür dalgıçlar gelene kadar bekle. Miles'la ikinizin aşağıda başı derde girerse, desteğimiz bile yok." "Kaygılanmayın," dedi Shannon, ihtiyara. "Biz ikimiz bir inip bir çıkacağız. Niyetimiz yalnızca dibi yoklamak ve suyun koşullarına bakmak. Dalış süremiz otuz dakikayı geçmeyecek."

Yaşlı adam, "On beş metreden derine de inmeyeceksiniz," dedi. Shannon meslektaşına gülümsedi. Dr. Steve Miller, Pennsylvania Üniversitesindendi. "Ya on beş metre indiğimizde, dibin daha derinde olduğunu görürsek?" diye sordu. "Canım, beş hafta zamanımız var. Sabırsızlık edip de bir kazaya davetiye çıkarmakta yarar yok." Millerin sesi derin ve tok bir sesti. Ama dikkati çeken bir kaygının da izlerini taşıyordu. Çağının başta gelen antropologlarından biriydi Miller. Otuz yıldan beri, Andların tepelerinde gelişen, oradan Amazon vadisine doğru, yayılan kültürlerin esrarına eğilmiş durumdaydı. "Güvenli gidelim. Siz suyun durumuna, kuyunun duvarlarının jeolojisine bir bakın, sonra hemen çıkın oradan."

Shannon başıyla evetledi, takacağı maskenin içine tükürdü, tükürüğü

gözlüğün camına yaydı. Böylece camın buğulanması önlenecekti. Sonra maskeyi mataradaki suyla çalkaladı. Kaldırma kompansatörünü ayarlayıp belindeki kemerin ağırlığını şöyle bir kontrol ettikten sonra, Rodgers'le ikisi tüm cihazları bir kere daha gözden geçirdiler. Her şey yerli yerindeydi. Dijital dalış bilgisayarları kusursuz programlanmıştı. Shannon, Miller'e gülümsedi.

"Yakında görüşürüz, Doktor. Martinime şimdiden buzları atabilirsiniz." Antropolog ikisinin kol altlarından, upuzun naylon iplere bağlanmış enli şeritleri geçirdi. İplerin ucuna, Perulu arkeoloji mezunlarından on tanesi birden asılacaktı. Projeye gönüllü olarak katılıyordu bu gençler. Miller dönüp altı delikanlıyla dört kıza, "İndirin bakalım, çocuklar!" diye seslendi.

Gençler ipi kulaç kulaç salarken, iki dalgıç da aşağıdaki uğursuz gölcüğün sularına doğru alçalmaya başladılar. Shannon'la Rodgers bacaklarını germiş, paletlerinin burnunu kullanarak kendilerini kireç duvarlardan uzak tutmaktaydılar. Aşağıda suyun yüzünü kaplayan balçık çamur tabakasını net biçimde görebiliyorlardı. Bir banyo dolusu yeşil balgama dalmak gibi bir şeydi bu. Aşağıdan gelen o çürümüşlük ve durgun su kokusu da dayanılır gibi değildi. Shannon'un bilinmeyene karşı duyduğu merak, yerini çabucak bir ürküntüye bırakmıştı.

Su yüzüne bir metre kaldığında, hava regülatörünün ağızlığını dişlerinin arasına kıstırdılar, yukardan kendilerine bakan kaygılı insanlara birer işaret verdiler. Ondan sonra Shannon'la Miles kollarındaki şeritlerden sıyrılıp o iğrenç çamurun içine doğru kaydılar ve görünmez oldular.

Miller obruğun çevresinde sinirli adımlarla dolaşıp duruyor, iki dakikada bir saatim bakıyor, gençler de aşağıdaki yeşil çamurları hipnotize olmuş gibi seyrediyorlardı. On beş dakika geçti, dalgıçlardan bir işaret gelmedi. Derken birdenbire, hava regülatörlerinden gelmesi gereken hava kabarcıkları yok oluverdi. Miller kuyunun çevresinde deli gibi koşmaya başlamıştı. Acaba aşağıda bir mağara bulmuş, oraya mı girmişlerdi? On dakika kadar bekledi sonra yakındaki çadıra doğru koşup içeriye daldı. Orada duran telsizi telaşla kapıp proje merkezine haykırmaya başladı. Merkezi, Chachapoya'ların 90 kilometre güneydeki küçük kentinde kurmuşlardı. Peru Arkeoloji Genel Müfettişi ve Museo de la Nacion'un müdürü Juan Chaco'nun sesi hemen cevap verdi.

"Juan konuşuyor. Sen misin, Doktor? Sana nasıl bir yardımda bulunabilirim?"

"Dr. Kelsey'le Miles Rodgers kurban kuyusuna bir ön keşif dalışı yapmakta direndiler," diye konuştu Miller. "Sanırım acil durum çıkabilir."

"Yani üniversitenin dalgıç ekibini beklemeden mi indiler oraya?" Chaco bunu

sorarken sesinde garip bir kayıtsızlık vardı. "Onları caydırmaya çok uğraştım." "Suya ne zaman girdiler?"

Miller yine saatine baktı. "Yirmi yedi dakika önce," dedi. "Ne kadar kalmayı planlamışlardı." "Otuz dakikada çıkacaklardı."

"E, daha vakit var," diye içini çekti Chaco. "Sorun ne?" "On dakikadır hava kabarcığı görmüyoruz."

Chaco soluğunu tuttu bir an için gözlerini yumdu. "Durum pek iyi görünmüyor, dostum. Böyle planlamamıştık."

"Helikopterle hemen dalış ekibini yollayabilir misin?" diye sordu Miller.

Chaco çaresizlik içinde, "Mümkün değil," dedi. "Daha Miami'den geliyorlar, yoldalar.

Uçakları Lima'ya ancak dört saat sonra inecek."

"Hükümetin projeye burnunu sokmasını göze alamayız. Hele de şimdi. Obruğa bir dalış kurtarma ekibi yetiştirebilir misin?"

"En yakın deniz kuvvetleri tesisi Trujillo'da. Üs komutanını uyarayım, bakalım ne yapabilecek."

"Sana iyi şanslar, Juan. Ben telsizin başında bekliyorum." "Yeni gelişmeleri bana da bildir." "Söz veriyorum," dedi Miller. "Dostum?"

"Evet?"

"Kurtulurlar," dedi Chaco kof bir sesle. "Rodgers çok usta bir dalgıçtır. Hata yapmaz." Miller hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey de kalmamıştı. Telsizi kapattı, sessiz gençlerin yanına koştu. Hepsi kuyunun içine kaygı ve korkuyla bakmaktaydılar. Chaco cebinden bir mendil çıkarıp yüzündeki terleri sildi. Çok düzenli bir insandı. Beklenmedik engeller ve sorunlar onu rahatsız ederdi. Eğer bu iki budala Amerikalı orada boğulursa, devlet soruşturması başlayacak demekti. Chaco ne kadar etkin ve saygın biri olursa olsun, Peru basını bu işi şişirirdi kesinlikle. Sonuç belki de felaket olurdu.

"Tek ihtiyacımız o gölde iki ölü arkeologdu," diye mırıldandı.

Sonra titreyen elleriyle telsiz vericisine sarıldı, acil yardım çağrısını yerine ulaştırmaya çabaladı.

Shannon'la Miles' in kurban gölüne girmesinden bu yana tam bir saat kırk beş dakika geçmişti. Artık kurtarma girişimi boşuna olurdu. Shannon'la Miles'ı hiçbir şey kurtaramazdı oradan. Ölmüşlerdi herhalde. Havaları çoktan bitmiş

olmalıydı. Yüzyıllar içinde bu uğursuz sularda can verenlere iki kişi daha eklenmişti, o kadar. Chaco telaş ve umutsuzluk dolu bir sesle, Peru donanmasının böyle bir acil durum için hazırlıksız olduğunu bildirmişti. Su kurtarma ekipleri ülkenin güneyinde, Şili sınırının orada bir eğitim tatbikatındaydı. Dalgıç ekibini gerekli teçhizatla birlikte uçakla obruğun oraya yollamaları ancak gün batarken gerçekleşebilecekti. Miller bu tepkisizliğe köpürdüğünde, Chaco da ona katılıyordu. Ama... Güney Amerika'ydı ne de olsa burası. Hız pek de fazla öncelik taşımazdı.

İlk duyan, kız öğrencilerden biri oldu. Ellerini kulaklarına kepçe yaptı, kafasını radar anteni gibi sağa sola çevirmeye başladı. "Helikopter sesi!" dedi heyecanla. Sonra parmağıyla ağaçların üzerinden batıyı gösterdi.

Obruğun çevresindekiler beklenti dolu bir sessizlik içinde, olanca dikkatleriyle dinlediler. Havayı biçip duran pervanenin belli belirsiz sesi giderek artıyor, onlara yaklaşıyordu. Bir dakika geçmeden turkuaz rengi bir helikopter belirdi. Gövdesinin yan tarafında NUMA yazısı okunuyordu.

Nereden çıkmıştı bu helikopter böyle? Miller merakla bakarken, keyfi biraz yerine gelir gibiydi. Bu araçta Peru deniz kuvvetlerinin arması olmadığı kesindi. Herhalde sivil bir helikopter olmalıydı.

Helikopter alçalırken çevredeki ağaçların tepeleri rüzgarından dalgalandı, sonunda araç obruğun yanındaki boşluğun ortasına indi. Daha kızakları yere değmeden kapısı açıldı, uzun boylu, saçları dalgalı bir adam çevik bir hareketle yere sıçrayıverdi. Üzerinde ince, kısa paçalı bir dalgıç giysisi vardı. Ilık sulara dalabilecek bir takım. Gençlere hiç aldırmadan dosdoğru antropologa yürüdü. "Doktor Miller?" "Evet, Miller benim."

Yabancının yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi, sonra nasırlı elini uzattı. "Daha önce buraya ulaşamadığımız için üzgünüm," dedi. "Siz de kimsiniz?" "Adım Dirk Pitt."

"Amerikalısınız!" diye patladı Miller. Gülümseyen gözlerle karşısındaki adama bakıyordu.

"ABD Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun, kısaca NUMA'nın Özel Projeler Müdürüyüm. Anladığıma göre iki dalgıcınız bir sualtı mağarasında kaybolmuş durumda." "Bir obrukta," diye düzeltti Miller. "Doktor Shannon Kelsey ve Miles Rodgers, suya yaklaşık iki saat önce dallar ve hala çıkmadılar." Pitt kuyunun kenarına yürüyüp aşağıdaki durgun suya baktı, burada dalış koşullarının çok berbat olduğu hemen karar verdi. Suların rengi çevrede çamur yeşil en, ortalarda kapkara kesiliyordu. Bu durum büyük pişmanlık mesajı verir

gibiydi. Girişilecek operasyonun, çıkarma işinin ötesinde önem taşıyacağı yolunda en ufak bir işaret bile yoktu. "Pek davetkâr değil," diye mırıldandı. Miller, "Nereden geldiniz siz?" diye sordu.

"NUMA batı kıyısının biraz açığında bir sualtı jeoloji araştırması yapıyor. Peru Deniz Kuvvetleri telsiz mesajı yayınladı, kurtarma işlemi için dalgıç istedi, biz de cevap verdik. Galiba buraya ilk varan da biziz."

Miller birden öfkelenerek, "Okyanus bilimcileri böyle bir cehennem çukurunda nasıl kurtarma işlemine girişir?" diye terslendi.

"Araştırma gemimizde gerekli dalış takımları vardı," dedi Pitt. "Ben fizikçi değilim, deniz mühendisiyim. Sualtı kurtarma konusunda birkaç eğitim seansına katıldım. Ama çok iyi dalgıç sayılırım."

Cesareti kırılan Miller cevap veremeden, helikopterin motoru durdu, pervanesi yavaşladı, sonra hareketsiz kaldı. Kısa boylu, geniş omuzlu, fıçı göğüslü, rıhtım işçilerine benzeyen bir adam, aracın kapısından zorla geçebiliyormuş gibi çıkıp yaklaştı. İnce uzun Pitt'in taban tabana zıttı gibiydi. Pitt onu, "Dostum ve iş arkadaşım Al Giordino," diye tanıştırdı.

Giordino kapkara, kıvır kıvır saçlı başını eğip selam verdi, "Merhaba," demekle yetindi. Miller onların arkasına doğru bakıp helikopterin ön camından içeriyi görmeye çalıştı, içerde başka kimse bulunmadığını anlayınca umutsuzlukla inledi. "İkiniz... Yalnızca ikiniz! Ulu Tanrım, onları oradan çıkarmak için en azından bir düzine adam ister." Onun bu patlaması Pitt'i hiç sarsmamış gibiydi. Antropologa hoşgörülü bir anlayış ifadesiyle bakan derin yeşil gözlerinde hipnotize edici bir nitelik vardı. "Güvenin bana, Doktor," dedi. Sesinin tonu, bu konuda her türlü tartışmayı yasaklayacak türdendi. "Al'la ikimiz bu işi başarırız."

Birkaç dakikalık bir planlamadan sonra Pitt göle inmeye hazırdı. Diving Systems International'ın EXO-26 denilen komple yüz maskesini kullanıyordu. Bu maskede, kirli sularda işe yarayan egzotermik hava regülatörü vardı. Kulaklığının fişleri bir MKI-DCI Okyanus Teknoloji Sistemi dalgıç telsizine bağlıydı. Sırtında 100 fit-küplük iki hava tüpü taşıyordu. Belinde kaldırma kompansatörü de vardı. Diğer araç gereci arasında derinlik ölçen, hava basıncı ölçen, pusula yönü gösteren parçalar göze çarpıyordu. O takımlarını kuşanırken, Giordino da kalın naylon Kermantle iletişim ve güvenlik kablosunu Pitt'in kulaklığına bağlayıp, beline de acil durumda açılıp atılabilecek tokalı bir kayış taktı. Güvenlik ipinin öbür ucunu helikopterin içindeki koca bir bobine taktı. O bobin aynı zamanda bir dış amplifikatöre de bağlı durumdaydı. Pitt'in cihazları

son bir kere kontrolden geçtikten sonra, Giordino onun kafasını tıpışladı, iletişim sisteminin mikrofonuna konuştu. "İyi görünüyor. Duyuyor musun?"

"Kafamın içindeymişsin gibi," dedi Pitt. Onun sesi amplifikatörden havaya yayıldı, herkes gümbür gümbür duydu. "Ya ben?"

Giordino başını evet anlamında salladı. "Net geliyor. Dekompresyon programını ve dalış süreni ben buradan denetleyeceğim."

"Tamam."

"Durumunu ve bulunduğun derinliği bana sürekli bildireceğine güveniyorum."

Pitt güvenlik ipini tek koluna dolayıp iki eliyle tuttu. Giordino'ya maskesinin camından bir göz kırptı, "Tamam, gösteri başlasın," dedi.

Giordino, Miller'in öğrencilerine bir işaret verdi, dört tanesi ipi salmaya başladılar. Shannon'la Miles çukura duvar dibinden inmişlerdi, ama bu sefer öyle olmuyordu. Giordino ipi, gölcüğün üzerine iki metrelik çıkıntı yapan ölü ağaç kütüğünün üzerinden sarkıtmıştı. Pitt kireçtaşlarına sürtünmeden inecekti aşağıya.

Miller, Giordino'ya bakarken, arkadaşını belki de vakitsiz ölüme yollamakta olan biri için doğrusu inanılmayacak kadar sakin ve becerikli, diye düşünüyordu. Pitt'i de, Giordino'yu da tanımazdı. Bu efsaneleşmiş çift hakkında hiçbir şey de duymamıştı. Deniz altında yirmi yılı aşkın bir süre boyunca serüvenler yaşayıp tecrübeler biriktirmiş olduklarından, sağ kalma şansının hesaplanmasında hemen hemen sezgi denecek düzeyde becerikli olduklarından habersizdi. Boşuna bir girişim, diye bakıyordu olaya. Çaresizlik içinde, öylece bekliyordu işte. Kenardan eğilip Pitt'in yeşil sulara yaklaşmasına baktı. Giordino telsize, "Nasıl görünüyor?" diye konuştu. Pitt aşağıdan, "Ninemin bezelye çorbası gibi," dedi. "Tadına bakmanı hiç tavsiye etmem." "Aklımdan bile geçmez."

Pitt'in ayakları yeşil çamurlara değerken aralarında başka konuşma geçmedi. Sular tepesinde birleşince, Giordino güvenlik ipini bollaştırıp ona hareket serbestliği vermeye çalıştı. Suyun sıcaklığı, banyo suyundan ancak on derece daha serin di. Pitt regülatörden solumaya başladı, dönüp paletlerini çırptı, bulanık ölüm dünyasına doğru daldı. Anan su basıncı kulak zarlarını sıkıştırıyor, Pitt o basıncı dengelemek için maskesinin içinde homurdanıp duruyordu. Birns Oşinografik Gözleme Işığı'nı yaktı, ama elinde tuttuğu bu ışık, ortamın karanlığına pek zor işleyebiliyordu. Sonra birdenbire o yoğun çorbanın içinden, kristal duruluğunda suya iniverdi. Elindeki ışık yosunlardan kendi yüzüne yansıyacağı yerde, çok uzaklara doğru yayılma olanağı buldu. Çamur

tabakasının altındaki bu değişik dünya bir an için onu afallattı. Kendini havada yüzüyormuş gibi hissediyordu. "Dört metreden derinde net görüş var,' diye bildirdi yukarıya. "Öteki dalgıçlar görünüyor mu?" Pitt olduğu yerde yavaşça 360 derece döndü. "Hayır, yoklar," dedi. "Dipte ayrıntılar belli mi?"

Pitt, "Oldukça net görünüyor," dedi. "Su cam gibi saydam, ama hayli karanlık. Yukardaki yoğun tabaka, ışığın girmesini yüzde yetmiş engelliyor. Duvarların orası fazlaca karanlık. Çepeçevre yüzüp bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum." "Güvenlik ipinde yeterli bolluk var mı?" "Fazla da germe. İnerken hareketimi engellemesin." On iki dakika boyunca Pitt dimdik duvarların önünden tur attı, her kovuğu yokladı, dev bir tornavida gibi döne döne dibe doğru indi. Yüz milyonlarca yıl önce oluşmuş kireçtaşı tabakasının üzerinde mineral lekeleri yer yer soyut desenler oluşturmuştu. Pitt kendini düzledi, hemen hemen yatay durumda, çok yavaş yüzmeye koyuldu. Bir yandan ışığı da sağa sola oynatıyor, dipsiz kuyunun tepesinde uçuyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu.

Sonunda kurban gölünün dibini buldu. Burada sağlam kum ya da bitki örtüsü yoktu. Çirkin kahverengi bir çökelti, eğri büğrü serilmiş, aralardan da grimsi kayalar yükselmişti. "Otuz altı metreden biraz daha derinde dibi buldum. Kelsey'le Rodgers hala görünürlerde yok."

Gölcüğün yukarısında Miller, Giordino'ya gözleri kamaşmış gibi baktı. "Orada olmak zorundalar ama" dedi. "Yok olmaları olanaksız."

Aşağıda Pitt paletleriyle suları tepip orta yerden yüzerken, kayaların, özellikle de çökelti tabakasının en az bir metre yukarısında kalmaya özen gösteriyordu. O çökelti bir havalanırsa, bir anda görüşünü sıfıra indirebilirdi. Havalandı mı da, bazen saatlerce öyle asılı kalırdı suyun içinde. Pitt istemeyerek ürperdi. Su nedense insanı rahatsız edecek kadar soğumuştu. Dipte soğuk bir tabaka vardı. Yavaşladı, döndü, kompansatöründe biraz yükselmesine yetecek kadar ayar değiştirdi, başı aşağı aletleri biraz yukarda bir yüzme pozuna girdi, büyük bir dikkatle aşağıya uzandı, ellerini kahverengi balçığa batırdı. Parmakları hemen kayaya değmişti. Hem de daha çökelti tabakası bileklerine bile yükselmeden. Pitt burada çökeltinin bu kadar ince olmasını biraz garip buldu. Oysa duvarlardan ve üstteki düzlükten gelen erozyon yüzyıllardır sürüyor olmalıydı. Kayalık dip üzerinde en az iki metrelik bir tabaka birikmiş olmalıydı. Hiç hareket etmeden sularda süzüldü, çamurlardan yükselen bembeyaz ağaç dallarını andıran şeyin üzerinden geçti. Ufacık çıkıntıları olan bir dala yapışıp çökelti tabakasından çekti, çıkardı. Eski bir kurbanın omurgasına bakmakta olduğunu hemen anladı.

Giordino'nun sesi kulaklarında çınlıyordu. "Konuş benimle."

"Dip otuz yedi metrede," derken Pitt omurgayı yana doğru fırlattı. "Aşağısı bir kemik tarlası. Ortalığa saçılmış iki yüz kadar iskelet olmalı burada." "Ötekilerden hala haber yok mu?" "Henüz yok."

Pitt o anda sanki buz gibi parmakların ensesinde dolaştığını hisseder gibi oldu. Kemikli eliyle karanlıkları işaret eden iskeleti daha yeni görüyordu. Kaburga kafesinin hemen önünde paslanmış zırhı belli olmaktaydı. Kafatasını on altıncı yüzyıldan kalma bir İspanyol miğferi koruyordu.

Pitt bu gördüğünü Giordino'ya tarif etti. "Doktor Miller'e söyle, burada miğferli, zırhlı bir İspanyol buldum." Sonra görünmeyen bir güç onu etkiliyormuş gibi, kemikli parmakların işaret ettiği tarafa doğru baktı.

Bir ceset daha vardı. Onun ölüm tarihi çok daha yeniydi. Erkekti herhalde. Bacakları karnına doğru kıvrılmış, başı arkaya bükülmüştü. Çürüme henüz etleri bütünüyle yok edememişti. Sabunlaşma aşamasındaydı ceset. Etli dokular ve organlar, oldukça sert, sabun gibi bir maddeye dönüşmüştü.

Pahalı yürüyüş çizmeleri, boynuna bağlanmış kırmızı bir fular, Kızılderili işi gümüş kemerinin turkuaz taşlı tokası, Pitt'e bu kişinin yerli köylülerden olmadığını göstermeye yetmişti. Her kimse, o kadar genç de değildi. Gümüş rengi saçlarıyla sakalı, Pitt'in hareketlerinin yarattığı kıpırtıyla dalgalandı. Boynundaki kocaman yara, nasıl öldüğünü de belli ediyordu.

Dalış ışığının altında, parmağındaki iri sarı taşlı yüzük parıldadı. Pitt'in aklına, yüzüğün ölüyü teşhis etmekte işe yarayacağı geldi. Kusma isteğini gemleyip uzandı, yüzüğü ölünün çürümekte olan parmaklarından kolayca çekerken, sanki ceset kendisini hırsızlıkla suçlayacakmış gibi bir duyguya kapıldı. Tatsız işti bu iş. Yüzüğü sularda ileri geri salladı eski sahibinden üzerine bulaşmış olabilecek kalıntıları yıkamaya çalıştı, sonra kaybetmemek için kendi parmaklarından birine taktı. "Bir tane daha buldum," diye bilgi verdi Giordino'ya. "Dalgıçlardan biri mi, yoksa bir eski İspanyol daha mı?"

"İkisi de değil. Bu seferki öleli birkaç ayla bir yıl arasında zaman geçmiş."

"Çıkarmak ister misin?" diye sordu Giordino."

"Henüz olmaz. Önce Doktor Millerin adamlarını bu..." Pitt birden sustu. Korkunç bir su gücü, karşı duvardaki görünmez bir geçitten buraya giriyor, o taraftaki çökeltileri tayfun gibi döndürerek havalandırıyordu. Pitt'in güvenlik ipi olmasa, bu beklenmedik sarsıntı onu yaprak gibi sürüklerdi. Dalış ışığının elinden uçmasına ramak kalmıştı. Yukardan Giordino kaygıyla, "Amma

sarsıldın!" dedi. "Neydi o öyle?" "Nereden geldiği belli olmayan güçlü bir akıntıya çarptım." Pitt kendini rahat bırakıp akıntıyla birlikte ilerledi. "Çökelti tabakasının neden bu kadar ince olduğu da böylece anlaşılmış oluyor," dedi. "Bu titreşim ikide bir sürükleyip götürüyor bu toprağı." Giordino, "Herhalde bir yeraltı su sisteminden beslenen basınç dibi dolaşıyor," diye akıl yürüttü. "Çekelim mi seni yukarıya?"

"Hayır, bırak beni. Görüş sıfır burada. Ama acil bir tehlike yok gibi. Güvenlik ipini yavaş yavaş bırak, bakalım akıntı beni nereye götürecek. Bir yerde bir çıkışı olmak zorunda."

"Fazla tehlikeli. Bir tuzağa kısılabilirsin."

"Kendi güvenlik ipime dolaşmadıkça, kısılmam," dedi Pitt rahat bir sesle.

Yukarda Giordino kolundaki saate baktı. "On altı dakikadır aşağıdasın" dedi. "Havan ne durumda?"

Pitt basınç ölçme aygıtını maskesinin hemen önüne tuttu. Bu kum fırtınasında göstergeyi zor görüyordu. "Yirmi dakika daha idare eder," dedi.

"Ben sana on dakika tanıyorum. Ondan sonra artık dekompresyon duraklamalarına hava ayırman gerek, çünkü çok derindesin."

"Patron sensin," dedi Pitt.

"Durumun ne?"

"Dar bir tünele doğru, ayaklarımdan çekiliyorum galiba. Çevremdeki duvarlara dokunabilecek durumdayım. İyi ki güvenlik ipim var. Dönüşte bu akıntıya karşı yüzmek olanaksız olacaktı."

Giordino, Miller'e döndü. "Galiba sizin dalgıçların izini buluyor," dedi. Miller başını öfkeyle iki yana salladı. "Uyarmıştım onları. Derine dalmasalar, bu trajediyi önleyebilirlerdi."

Pitt'e sanki o dar deliğe doğru emilmesi bir saat sürmüş gibi geldi, oysa yalnızca yirmi saniye geçmişti. Kum bulutu biraz hafifliyordu. Çoğu arkadaki derin gölde kalmıştı. Çevresini artık biraz daha iyi görebiliyordu. Pusulası güneydoğuya doğru kaymakta olduğunu gösterdi. Sonra duvarlar birden açıldı, kendini kocaman, içi su dolu bir odada buldu. Hemen sağında, çamurlar arasında bir an için parlayan bir şey görür gibi oldu. Metalik bir şey, Pitt'in dalış ışığını yansıtmıştı. Atılmış bir hava tüpü. Hemen yanında da ikinci bir tüp. Oraya yüzüp basınç göstergelerine baktı. İbreler boşa dayanmıştı. Işığını çepeçevre döndürdü. Karanlıkta yüzen cesetler görmeye hazırlanmıştı. Dipteki suyun soğukluğu

Pitt'in gücünü biraz zayıflatmış, hareketlerini yavaşlatmıştı. Giordino'nun sesi kulaklıklara hala çok net gelmekteydi. Sanki Pitt yanıbaşında duruyormuş gibi. Ama kelimeler o kadar belirgin değildi. Pitt zihnini otomatikten çekip tam kontrol durumuna çevirdi, veri göstergelerine, güvenlik ipine, kaldırma kompansatörüne ilişkin kendine talimat verdi. Sanki kafasının içinde bir Pitt daha varmış gibi.

Duyularını zihin gücüyle keskinleştirdi, kendini uyanık olmaya zorladı. Eğer dalgıçların cesetleri bu yan geçide doğru çekilmişse, farkında olmadan yanlarından geçip gidebilirdi. Ama dipte yaptığı hızlı arama, bir çift atılmış paletten başka bir şey göstermedi. Pitt başını yukarıya kaldırdı, orada su yüzeyinin dalgalı pırıltısını fark etti. Demek ki yukarda bir hava cebi vardı. Aynı zamanda bir çift beyaz ayak gördü.

Dış dünyadan ayrı bir sessizlik zindanına kısılmış, milyonlarca yıllık küçük hava cebinden yararlanarak solumak, yerin metrelerce altındaki salt karanlığın içinde kalmak, insanın hayalinde canlandırması hiç de kolay olmayan bir cehennemdi. Böyle korkunç koşullarda gelecek bir ölümü düşünmek, insana içi yılan dolu bir dolaba kilitlenmek kadar büyük kâbuslar yaşatabilirdi.

İlk panik duygusu sona erip mantık bir dereceye kadar geri döndüğünde Shannon'la Rodgers'ın sağ kalma umutları da, tanklarındaki hava bittiği anda tümüyle uçup gitmişti. Derken dalış ışıkları da son bir kere göz kırpıp söndü. Küçük cepteki hava çok geçmeden kendi soluklarıyla kirlenecekti. Oksijen azlığından yarı sarhoş durumdayken bile, bu ıstırabın ancak bu karanlık oda onlara mezar olduğu zaman sona ereceğini biliyorlardı.

Shannon aşağıdaki kemik tarlasını görüp büyük bir heyecanla dibe daldığında, yeraltı akıntısı onları kapmış, buraya sürüklemişti. Rodgers onun peşinden sürüklenirken akıntıya karşı deli gibi çırpınmaktan gücünü de tüketmiş bulunuyordu. Ana havuza çıkacak bir başka yol ararken de tüplerindeki hava bitmişti. Hayır, başka bir çıkış yoktu. Kurtuluş umudu yoktu. Tek yapabilecekleri, bu karanlıkta kendilerini suya bırakmak, kaldırma kompansatörü sayesinde su yüzünde kalmak ve ölmeyi beklemekti. Rodgers'ın tüm cesaretine rağmen, durumu pek kötüydü. Shannon da pamuk ipliğine asılı gibiydi. Birden aşağıdaki korkunç suların dibinde titreyen bir ışık gördü. Işık parlaklaştı, sarı bir ok gibi onun bulunduğu yere yöneldi. Uyuşan zihni ona oyun mu oynuyordu yoksa? Umutlanma cesaretini göstermeli miydi? Işık kendisine doğru yaklaşırken, "Buldular bizi," diye soludu. Rodgers'ın yüzü yorgunluk ve umutsuzluktan kül rengine dönüşmüştü. Aşağıdan yaklaşan ışığa hiç tepki göstermeksizin bakıyordu. Solunacak hava olmaması bir yandan, o salt karanlık

öbür yandan, hemen hemen komaya girmişti Rodgers. Gözleri açıktı, soluk alıp veriyordu, elleri de inanılmaz bir biçimde kamerasını sımsıkı tutuyordu. Kendini ölümden dönenlerin tarif ettiği ışıklı bir tünele giriyormuş gibi hissetmekteydi.

Shannon bir elin ayak bileğine sarıldığını hissetti, sonra bir kol boyu uzağında, bir baş suları yarıp yukarıya fırladı. Dalış ışığı Shannon'un gözlerinin içine nişanlandı, bir an için onu kör etti. Sonra ışık Rodgers'ın yüzüne döndü. Pitt hangisinin daha kötü durumda olduğunu hemen anlamıştı. Elini koltuk altına uzatıp yedek hava regülatörünü çekti. Bunun ucu, kendi hava tüplerinin çifte vanasına bağlıydı. Ağızlığı çabucak Rodgers'ın dudakları arasına sıkıştırdı. Sonra Shannon'a yedek hava şişesiyle kemer indeki hava regülatörünü uzattı.

Birkaç kere derin soluk alıp verdiklerinde, sergiledikleri sevinç ve canlılık inanılır gibi değildi. Shannon, Pitt'i kucaklarken, kendine gelen Rodgers de elini kapmış, öyle sallıyordu ki, Pitt'in bileği yerinden çıkacak gibi oldu. Birkaç saniyelik sözsüz neşeyi yaşadılar, kendilerini o heyecana, o sevince kaptırmakta bir sakınca görmediler. Derken Pitt, Giordino'nun kulaklarında avaz avaz haykırdığını, acele rapor istediğini fark etti. "Doktor Miller'e söyle, kayıp kuzularını buldum," dedi. "İkisi de sağ, tekrar ediyorum, sağ ve iyi durumdalar." "Buldun ha!" diye patladı Giordino. Neredeyse Pitt'in kulak zarlarını patlatacaktı. "Ölmemişler mi?"

"Biraz solgun gibiler, ama onun dışında, iyiler."

Miller inanamıyormuş gibi, "Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandı.

Giordino başını sallıyordu. "Doktor nasıl sağ kaldıklarını merak ediyor," dedi.

"Akıntı onları tepesinde hava cebi olan bir odaya sürüklemiş. İyi ki zamanında yetiştim.

Cepteki oksijeni bitirmelerine birkaç dakika ancak kalmıştı."

Hoparlörün çevresine toplanmış olan grup, bu haber karşısında şaşkına dönmüştü. Ama durumu anlamaya başlayınca hepsinin yüzlerine bir sevinç yayıldı, eski kent kalıntısı çığlıklara, alkışlara boğulup yankılar yarattı. Miller gözlerindeki yaşları siliyormuş gibi yan dönmüştü. Giordino sırıtıyor, sırıtıyordu.

Aşağıdaki odada Pitt, maskesini çıkaramayacağını, bu yüzden onlarla konuşamayacağını işaretle anlattı. Hep işaretle konuşmak zorunda olduklarını belli etti. Shannon'la Rodgers başlarını salladılar. Sonra Pitt kurtuluş yöntemini el hareketleriyle tarif etmeye koyuldu.

Kayıp dalgıçlar işe yaramayan araç gereçlerini fırlatıp atmış, bir tek

maskeleriyle kaldırma kompansatörlerini saklamış oldukları için hafiflemiş durumdaydılar. Pitt kendi güvenlik ve telefon kablosunun üçünü birden akıntıya karşı çekebileceği kanısındaydı. Üretici firmanın broşürlerdeki iddiasına göre, naylon kablo hemen hemen üç bin kiloluk destek sunabilecekti.

Shannon'a tek koluyla tek bacağını ipe dolayıp öne düşmesini, hava şişesinden solumasını işaret etti. Rodgers da onu izleyecekti. Pitt hemen arkada olacak, yedek regülatör Rodgers'ın ağzına uzanabilecekti. Pitt onların kendilerini toplamış, dengeli solumakta olduklarını gördüğü anda Giordino'yu uyardı. "Kurtuluş operasyonuna hazırız," dedi.

Giordino durakladı, dönüp genç arkeoloji öğrencilerine baktı. Elleri güvenlik ipine sarılmış, çekmeye hazırlanmışlardı. Giordino onların yüzündeki sabırsız ifadeyi inceledikten sonra, bu hevesi kırmak zorunda olduğuna karar verdi. Yoksa dalgıçları öyle hızlı çekeceklerdi ki, vurgun yemeleri işten değildi. "Bekle biraz. Derinlik rakamı ver bana."

"On yedi metreden biraz fazla gösteriyor. Gölcüğün dibinden çok daha yüksek burası. Yukarıya doğru yükselen yirmi metre boyunda bir tünelden çekildik." "Sen sınırdasın," diye bilgi verdi Giordino. "Ama ötekiler, hem zaman, hem de basınç sınırlarını aşmışlar. Hesaplama yapıp size dekompresyon duraklarını bildireyim." "Fazla uzatma. Hava şişesi boşaldı mı, üçümüz birlikte benim tüpte kalanı çok çabuk tüketiriz."

"Düşünme onu. Eğer bu çocukları sıkı tutmazsam sizi fazla hızlı çekerler. Toptan fırlamış gülleye dönersiniz." "Uygar düzeyde tutmaya çalış."

Giordino elini kaldırdı, çocuklara çekmeye başlamaları için işaret verdi. Mikrofona da,

"Gösteri başlıyor,” dedi.

Pitt keyifli bir sesle, "Önce hokkabazlarla palyaçolar çıksın” diye takıldı ona.

Güvenlik ipi gerildi, ağır, uzun süreli çekiş başladı. Tüneldeki akıntıya karşı hava regülatörlerinden çıkan egzoz baloncuklarıyla birlikte ilerliyorlardı. Artık ipi tutmaktan başka yapacak bir şey kalmadığına göre, Pitt kendini serbest bıraktı, akıntının tersine sürüklenmeye koyuldu. Ana havuzda çökeltinin havalanarak oluşturduğu bulanıklık sanki kilometrelerce ötedeydi. Zamanın hiçbir anlamı kalmamıştı. Pitt yaşlanmakta olduğunu hissediyordu. Gerçek dünyadan kopmamasını sağlayan tek şey, Giordino'nun sürekli konuşan sesiydi.

"Fazla hızlıysa bağır " dedi Giordino.

Pitt, "İyi gibi," dedi. Bu arada sırtındaki hava tüpleri tünelin tavanına değmişti. "Akıntı hızı tahminin ne?" "Sekiz mil gibi."

"Vücutlarınızın ciddi direnç göstermesi boşuna değilmiş. Burada sizi on çocuk çekiyor. Canları çıkıyor."

"Altı metre sonra tünelden çıkıyoruz," diye bilgi verdi Pitt.

Bir dakika, belki bir buçuk dakika boyunca, ipe tutunmak çok zorlaştı, çünkü akıntının gücü azalıyordu. Sonunda tünelden çıktılar, kendilerini kurban gölündeki kum bulutunun içinde buldular. Bir dakika geçmeden yukarıya doğru çekilmeye başlamış, bulanıklıktan kurtulmuş, dupduru bir görüş alanına kavuşmuşlardı. Pitt yukarıya baktı, yeşil çamurların üzerinde ışıkların kıpırdadığını gördü, içinde harikulade bir rahatlama hissetti.

Giordino onların emme gücünden kurtulduğunu anlamıştı. İpteki gerilim kaybolmuştu çünkü. Çocuklara çekme işine ara vermelerini emretti, dekompresyon verilerini küçük bilgisayarında bir kere daha kontrol etti. Sekiz dakikalık bir tek duraklama, Pitt'i vurgundan korumaya yeterdi. Ama arkeolog dalgıçların daha çok sayıda ve daha uzun süreli duraklamalar yapmaları gerekiyordu. 17 metreyle 37 metre arasında değişen derinliklerde iki saati aşkın bir süre kalmışlardı. Birer saatlik iki durak şarttı. Pitt'in tüplerinde acaba ne kadar hava kalmıştı? İşte ölüm kalım ikilemi asıl orada yatıyordu. On dakika mı yeterdi? On beş mi? Yirmi mi?

Deniz kıyısında ya da bir atmosferlik basınçta, normal insan vücudunda bir litre kadar erimiş azot bulunurdu. Ama su altı basıncında daha çok miktarlarda hava, solumak, azot emilimini artırır, iki atmosferde (10 metre) iki litreye çıkarırdı. Üç atmosfere varıldığında, üç litre azot emilir, bu böyle giderdi. Dalış sırasında bu fazla azot çabucak kanda erir, vücudun her yanına dağılır dokularda stoklanırdı. Sonra dalgıç yükselmeye başlayınca, normal soluma yetmez olur, kanda, vücut dokularında ve eklemlerde azot baloncukları oluşur, dekompresyon hastalığına yol açardı. Bu durum halk arasında vurgun diye bilinirdi. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca binlerce dalgıcın ölümüne ya da sakat kalmasına yol açan vurgun buydu işte.

Sonunda Giordino bilgisayarı kaldırıp kenara koydu, Pitt'e seslendi. "Dirk?" "Seni duyuyorum."

"Kötü haber. Bayanla arkadaşının gerekli dekompresyon duraklamalarını yapmalarına yetecek hava senin tüpünde yok."

"Bilmiyor muyum sanıyorsun?" dedi Pitt. "Helikopterdeki yedek tüplerden ne

haber?" Giordino, "Nerde o şans," diye inledi. "Biz acele yola çıkarken helikoptere bir yedek hava kompresörü atmışlar, ama yedek tüp koymayı unutmuşlar." Pitt maskesinin camından Rodgers'a baktı. Adam hala kamerasına sarılmış, resimler çekiyordu. Pitt'e dönüp baş parmağını havaya kaldırdı, zafer işareti verdi Bilardo masasını temizlemiş oyuncu gibi. Pitt dönüp Shannon'a baktı. Kızın ela gözleri de ona bakıyordu. İri iri açılmış, sevecen gözlerdi. Sanki kâbus bitmiş gibi. Kahraman gelip kendisini şatodan kurtarmış gibi. İşin en kötü yanının henüz bitmediğini anlamıyordu. Pitt onun sarı saçlı olduğunu ilk defa fark etti, dalış malzemesi olmasa, sırf mayoyla nasıl durur acaba diye merak etti.

Bu hayal başladığı anda bitti. Aklı başına gelmişti. Maskesinin içindeki alıcıya konuştu. "Al, helikopterde kompresör var dedin." "Dedim." "Buraya alet çantasını salla. Çanta arkadaki kilitli dolapta." "Mantıklı olsana," dedi Giordino.

"Benim tüpün çok ağızlı vanaları var," diye açıkladı Pitt hızlı hızlı. "NUMA'nın denemeye aldığı yeni tip tüplerden bu. Vanaları birer birer kapayabilirim, sonra boruyu çekerken öbür tüpten dışarı hava kaçırmayabilirim."

"Anladım, ahbap," dedi Giordino sevinçle. "İki tüpten birinin bağlantısını keseceksin, ötekiyle soluyacaksınız. Ben boşunu buraya çekip kompresörden dolduracağım. Tüpleri değişe değişe bunu sürdüreceğiz, dekompresyon programına uyacağız." Pitt alaycı bir sesle "Göz kamaştırıcı bir düşünce, öyle değil mi?" dedi. Giordino "Basit," diye homurdandı, sevincini sanatsal bir beceriyle sakladı. "Altı buçuk metrede on yedi dakika duracaksınız. Ben alet çantasını güvenlik ipine takıp aşağıya yollarım. İnşallah planın tutar."

"Hiç korkma," dedi Pitt. Güveni samimi gibiydi. "Ayaklarım sağlam yere bastığı anda, Dixieland bandosunun hazır olup beni karşılamasını, 'Robert E. Lee'yi Beklerken' marşını çalmasını istiyorum." Giordino, "Daha neler," diye inledi.

Helikoptere doğru koşmak üzereyken Miller karşısına dikildi.

"Neden durdunuz?" diye sordu antropolog. "Ulu Tanrım, ne bekliyorsunuz, be adam!

Çeksenize onları yukarı!"

Giordino, antropologa buz gibi baktı. "Şimdi çekip çıkarırsak ölürler," dedi. Millerin yüzünde bomboş bir ifade belirmişti. "Ölürler mi?" "Vurgun, Doktor. Hiç duymadın mı?"

Miller'in anladığı yüzünden belli oldu. Yavaşça başını salladı. "Özür dilerim. Lütfen telaşlı ihtiyarı bağışla. Bir daha canını sıkmayacağım."

Giordino anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. Yoluna devam edip helikoptere geldi, tırmanıp bindi, bu arada Miller'in bu sözlerinin bir kehanet olabileceğini aklından bile geçirmedi.

Alet çantasında birkaç metrik cetvel, bir pense, iki tornavida, tek ucu sivri bir jeolog çekici vardı. Çanta güvenlik ipine kayabilen bir gemici düğümüyle bağlandı, ufak bir kordonla indirildi. Pitt çantayı eline geçirir geçirmez hava tüplerini iki dizi arasına kıstırdı, vanaların birini kapadı, penseyle çözerek tekini diğerinden ayırdı, kordona bağladı.

"Çek yükü," diye seslendi.

Dört dakika dolmadan tüp ikinci kordonla çekilmiş, gaz motorlu kompresöre bağlanmış, nabız gibi atan temiz havayı içine dolduruyordu. Giordino bir yandan küfredip bir yandan yakarıyor, kompresörden inç kare başına 1800 kiloluk havayı 100 fit-küplük çelik tüpün içine rekor sürede doldurmasını istiyordu. Basınç göstergesinin ibresi yarı doluyu gösterirken Pitt'in sesi, Shannon'un şişesinin boşaldığını bildirdi. Kendi tek tüpünde de 200 kilo ancak kalmıştı. Üçü aynı tüpten soluyacaklarına göre, güvenlik payı kalmıyordu. Giordino kompresörü 2500'de durdurdu, çabucak çukura yolladı. Pitt'le öbür dalgıçlar bir sonraki dekompresyon durağına geçene kadar bu iş üç kere daha tekrarlandı. Son durakta, çamurlu tabaka içinde beklemeleri gerekiyordu. Ama süreç aksamadan uygulandı.

Giordino onlara bol bol güvenlik marjı tanımıştı. Shannon'la Rodgers'ın yukarı alınmasının "güvenli" olduğunu duyurduğunda, onlar son durakta kırk dakikadır bekliyorlardı. Pitt arkadaşına çok güvendiği için bu hesapları kontrol etmeye kalkışmıyordu. "Bayanlar önce," ilkesine uyuldu, Pitt, Shannon'un beline tokalı şeridi doladı. Bir ucu güvenlik ipiyle telefon kablosunun çevresinden dolanıyordu. Sonra başını kaldırıp, yukardan bakan suratlara doğru el salladı, Shannon yukarıya çekilip kuru toprağa alındı.

Sıra Rodgers'a gelmişti. Lanet olası çamur kuyusundan güvenli yere doğru çekilirken, az önce ölümle burun buruna gelmenin korkularını unutmuş gitmişti. Büyük bir açlık ve susuzluk hissediyordu. Çadırında sakladığı votkayı hatırlamış, çıkar çıkmaz kutsal iksire koşar gibi ona koşmayı düşünüyordu. Doktor Miller'le Perulu arkeoloji öğrencilerinin yüzünü görecek kadar yükselmişti artık. Ömründe kimseyi görmek onu bu kadar sevindirmemişti. Hiçbirinin gülümsemediğini fark etmeyecek kadar neşeliydi. Tam obruğun kenarından toprağa alındığında, beklemediği bir manzarayla karşılaşıp dehşete kapıldı.

Doktor Miller, Shannon ve Perulu üniversite öğrencileri, onu toprağa bastırır bastırmaz geri çekildiler. Rodgers belindeki tokayı açarken, hepsinin ellerini enselerine kaldırmış, öyle durmakta olduklarını gördü.

Öbürleri altı kişiydi. Ellerinde Çin malı 56-1 tipi saldırı tüfekleri vardı. Altı çift el o tüfekleri pek sağlam tutuyordu. Arkeologların çevresine yarım daire biçiminde dizilmişlerdi. Ufak tefek, ifadesiz yüzlü, sessiz adamlardı. Yün pançolar, sandaletler, yassı tepeli şapkalar giymişlerdi. Kara gözleri, esir aldıkları gruptan ayrılıp Rodgers'a döndü.

Shannon'a göre bu adamlar basit haydut değildi. Buradan gelip geçenleri soyarak pazar yerinde satabilecekleri ufak tefeği çalma peşinde olamazlardı. Herhalde bunlar Sendero Luminoso (Parıldayan Yol)'un azılı katilleri olmalıydı. Peru'da 1981'den bu yana binlerce masum kişiyi öldürmüş Maoist bir grup! Kurbanları arasında siyasal liderler, polisler ve askerler de vardı. Shannon'un içini bir korku kapladı. Parıldayan Yol katilleri, kurbanlarına bomba bağlayıp onları havaya uçurmakla ün salmışlardı. Kurucu liderleri Abimael Guzman 1992 Eylülünde yakalandıktan sonra, gerilla hareketi düzensiz gruplar halinde kopmuş, rastgele araba bombalama, adam öldürme eylemlerine yönelmiş, bunlar Peru'ya acıdan başka bir şey getirmemişti. Şu anda gerillalar çevrelerini sarmış, gözlerinde dikkatli pırıltılar, sadist beklentilerle bakıyorlardı.

İçlerinden biri, koskocaman bıyığı olan yaşlıca bir adamdı. Rodgers'a diğerlerinin yanına geçmesi için işaret etti, hafif İspanyol aksanlı bir İngilizceyle, "Aşağıda başka kimse var mı?" diye sordu.

Miller bir kararsızlık geçirdi, yan gözle Giordino'ya baktı.

Giordino başıyla Rodgers'ı gösterdi. "Bu sonuncusu," dedi. Sesi hemen hemen meydan okuyordu. "Yalnız bu adamla bu hanım dalmıştı."

Asi gerilla cansız kara gözleriyle Giordino'ya baktı, sonra kurban gölünün kenarına yaklaşıp aşağıya baktı. Yeşil çamurların ortasında yüzen kafayı görebiliyordu. Hain bir sesle, "İyi öyleyse," dedi.

Suya doğru inen güvenlik ipini yakaladı, belinden bıçağını çekip hızla savurdu, ipi kesip bobinden ayırdı. Sonra o ifadesiz yüzde korkunç bir gülümseme belirdi, ipin ucunu bir süre elinde tuttu, ardından korkunç çukura doğru fırlatıverdi. Kendini Laurel-Hardy filmlerindeki safteronlar gibi hissediyordu. Boğulurken imdat diye bağırdığında, kıyıdan ipin iki ucunu da kendisine fırlattıklarını gören biri gibi. Güvenlik ve telefon kablosunun kesilmiş ucunu yakaladı, inanmaz bakışlarla baktı. Kurtulma umutları koparıldıktan başka, Giordino'yla iletişimi de kesilmişti. Çamurlar arasında yüzerken, obruğun

tepesinde yer almakta olan olaylardan habersizdi. Maskeyi yüzünde tutan tokaları açtı, onu kafasından çıkardı, obruğun tepesine doğru umutla baktı. Hayır, oradan kendisine bakan kimse yoktu.

Tam imdat diye bağırmak üzereyken, obruğun kireç duvarlarında yankısı altmış saniye bitmeyen yaylım ateşinin sesini duydu. Taşın akustiği, sesi kulakları sağır edecek kadar yükseltmişti. Derken otomatik silahların gümbürtüsü başladığı gibi apansız kesildi, ormanı garip bir sessizlik kapladı. Pitt'in düşünceleri bir kısır döngü çevresinde dönüp duruyordu. Şaşırmış demek, durumunu ifade etmeye yetmezdi. Neler oluyordu yukarda? Kim ateş ediyor, kime ateş ediyordu? Her geçen saniye Pitt'in korkularını artırmaktaydı. Çıkmalıydı bu ölüm çukurundan. Ama nasıl? Doksan derecelik açıyla dimdik inen bu duvarlara, gerekli aletler olmadan, ya da yukardan yardım eli uzanmaksızın tırmanmanın olanaksızlığını bilmek için o anda dağcılık kitaplarına ihtiyacı yoktu. Giordino beni asla terketmezdi, diye düşündü gamlı gamlı. Meğer ki yaralanmış olsun, ya da kendinden geçsin. Giordino'nun ölmüş de olabileceğini aklına getirmeye yanaşmıyordu. İçinden sıkıntı ve çaresizliğin kabarmasını engelleyemeyen Pitt, delikten görünen gökyüzüne haykırdı, sesi ölüm çukurunda yankılandı. Cevap olarak yalnızca derin bir sessizlik geldi. Bütün bunların neden böyle olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Buradan kendi kendine tırmanıp çıkmak zorunda olduğu giderek daha açık biçimde belli olmaya başlamıştı. Gökyüzüne baktı. İki saatlik gün ışığı ancak kalmıştı. Eğer kendini buradan kurtaracaksa bir an önce başlamak zorundaydı. Ama ya o görünmeyen silahlı adamlar? Acaba onu vurup yok etmek için, cama konmuş sinek gibi ortaya çıkmasını mı bekleyeceklerdi? Yoksa zaten ölür deyip vaz mı geçmişlerdi? Bekleyip de bunu anlamaya değmezdi. Onu gece sabaha kadar bu pis çamurun içinde kalmaya hiçbir şey razı edemezdi.

Kendini sulara sırtüstü bıraktı tepeden geçmekte olan buluta değecekmiş gibi görünen duvarları inceledi, gençliğinde üniversitedeyken okuduğu jeoloji dersinde kireç taşı için neler dendiğini hatırlamaya çalıştı. Kireçtaşı: tortul kayalardan olup, bir tür kalsiyum karbonat bileşimidir. Kristalin kalsitle, eski mercan kayalardaki kireç salgılayan organizmaların yarattığı karbonat çamurunun bir karışımıdır. Eh, fena değil, diye düşündü. Pekiyiyle değil, iyiyle geçmişti çünkü o dersten. Profesörü onu şimdi görse ne kadar gurur duyardı.

İyi ki karşımda granit ya da bazalt yok, diye düşündü. Kireçtaşı pütürlüydü. Küçük kovukları, boşlukları olurdu. Çevresini yusyuvarlak saran duvarların tam dibinden bir tur attı, tepeye kadar olan yüksekliğin aşağı yukarı ortalarına rastlayan küçük çıkıntının tam altında durdu. Sırtından tüpünü, belinden diğer

dalış malzemesini çıkardı. Üzerinde yalnızca yedek malzeme kemeri kalmıştı. Diğerlerini obruğun dibine salladı. Alet çantasından yalnız penseyi ve jeolog çekicini aldı. Eğer olabileceklerin en kötüsü gerçekleşmiş, yukardaki can dostuyla arkeologlar ölmüş ya da yaralanmışsa, Pitt'i de kurban çukurunda, eski kurbanların hayaletleri arasında ölsün diye bırakmışlarsa, bunun nedenini soracaktı onlara.

İlk önce, bacağına takılı kayıştaki kından dalgıç bıçağını çekti, güvenlik ipinden iki boy kesip eline aldı. Birinin ucunu çekicin sapının incelen yerine düğümleyip tepeye doğru itti, oturttu, aşağıya kaymaması için önlem aldı. Sonra aynı ipin öbür ucuna bir basamak ilmiği attı.

Yedek malzeme kemerinin tokasından bir kancayı kopardı, penseyle büküp C biçiminde kıvırdı, ikinci ipin bir ucunu bu kancaya bağlayıp, öbür ucuna yine basamak ilmiği attı. Bu işler bitince, artık elinde ilkel olmasına rağmen işlevsel tırmanma araçları hazırdı. Şimdi işin zor bölümüne gelmişti.

Pitt'in tırmanma tekniği, tecrübeli dağcılara pek benzemiyordu. Aslında bakılırsa, ömründe dağa tırmanmış değildi. Ancak herkesin yürüyerek gidip geldiği, basa basa otlarını yassılttığı patikalardan tırmanmışlığı vardı. Dimdik kayalara nasıl tırmanıldığı konusundaki bilgileri, televizyondan ve dergi yazılarından gelmeydi. Onun asıl alanı suydu. Kırk yılda bir Colorado'daki Breckenridge'e, kayağa giderdi. Piton'un (bir ucu halka biçiminde biten madeni değnek) karabiner'den (tırmanma ipini pitona sağlam tutturmak için kullanılan, üzerine yaylı klips takılmış yassı madeni çember) farkını bile bilmezdi. İpten aşağıya inerken dağcıların oyluklarını ipin üzerinden atıp sonra vücutlarına çapraz sararak öbür omuzlarından attıklarını da görmüştü. Bu mesleği iyi bilenler görse, Pitt'in yukarıya varabileceğine beş yüz kişiden biri bile inanmazdı. Ama Pitt onların ne düşüneceğini dikkate almayacak kadar inatçı bir insandı. Benliğini yeni baştan dengeledi, zihnini keskinleştirdi. Kendi hayatının olduğu kadar, belki başkalarının hayatının da pamuk ipliğine asılı olduğunun farkındaydı. Buz gibi bir kararlılığı vardı. Daha önceleri de nice kereler onu kurtaran bu olmuştu. Çaresizlikten kaynaklanan bir adanmışlıkla yukarıya doğru uzandı, kireçtaşının küçük bir çıkıntısına kemerin tokasını taktı. Ayağını ilmiğe bastı, ipin üst kısmını yakalayıp kendini sudan yukarı çekti.

Bu sefer çekici uzanabildiği yere kadar uzattı. Tam tepeye değil, hafif yana uzatmıştı. Sivri ucunu oradaki küçük oyuğa sapladı. Serbest ayağını o ipin ilmiğine bastı, kendini duvarda biraz daha yukarı çekti.

İçinden, profesyonellere göre fazla ham bir yöntem, diye geçirdi. Ama sonuç

veriyordu işte. Bu süreci defalarca tekrarladı. Önce C biçimindeki kancayla, sonra sivri uçlu çekiçle. Kollarını, bacaklarını kullanarak düz duvara örümcek gibi tırmanmaya başlamıştı işte. Fiziksel kondisyonu iyi olan biri için bile çok yorucu bir işti doğrusu. Sonunda Pitt duvarın ortasına rastlayan o çıkıntıya vardığında, yukarda güneş yok olmuş, ağaçların gerisine doğru inmişti. Hala yukardan bakan yoktu. O çıkıntıya sarıldı, kendini çekti. Dinlenecek bir yer bulmuş olduğu için seviniyordu. Oysa çıkıntı ancak kalçalarının üzerinde oturabilmesine yetecek kadardı. Derin derin soluyarak dinlendi, kaslarının çığlığının dinmesini bekledi. Bu tırmanışın gücünü böylesine tüketeceğini düşünmemişti. Herhalde bu işin ustası olan, hilelerini bilen birinin, şu anda soluğu bile hızlanmamış olurdu, diye düşündü. Orada on dakika kadar, elleriyle dimdik duvara sarılmış durumda oturdu. Bir saat daha oturmak geliyordu içinden. Ama zaman geçiyordu. Güneş gidince çevredeki orman hızla kararmaya başlamıştı.

Pitt kendisini bu noktaya kadar getirmiş olan o ilkel tırmanma aletlerine baktı. Çekiçte bir körelme yoktu. Yeni gibiydi. Ama C biçimine getirdiği kanca, durmadan ağırlık çekmekten açılmaya, düzleşmeye başlıyordu. Onu çekiçle duvara vura vura yeniden biçimlendirdi.

Karanlıkta görüşünün azalacağını, duvarı eliyle yoklamak zorunda kalacağını sanmıştı. Oysa aşağıdan doğru garip bir ışık geliyordu. Dönüp sulara baktı. Havuzdan esrarengiz, fosforlu bir yeşil ışık gelmekteydi. Pitt kimyager olmadığı için, bunun çürümekte olan çamurlar arasındaki bir tür kimyasal maddeden kaynaklandığını varsaydı. Yetersiz de olsa, şükretti o ışığa. Yukarıya doğru tırmanışına yeniden başladı.

Son üç metre en kötüsüydü. O kadar yakın, ama yine de o kadar uzak. Obruğun üst kenarına sanki parmak uçlarıyla dokunabilecekmiş gibi geliyordu. Üç metrecik, o kadar. Ama Everest'in tepesi olsa aynı şeydi. Lise takımındaki amatör atletler bu atlayışı uykularında bile yaparlardı. Oysa Pitt yapamıyordu. Kırk yaşını doldurmasına birkaç ay kalmıştı ve kendini çok yorgun bir ihtiyar gibi hissediyordu.

Vücudu ince ve sağlamdı aslında. Yiyip içtiğine dikkat eder, kilosunu koruyacak kadar da cimnastik yapardı. Orasında burasında bir takım yara bere izleri, bu arada kurşun yaralarının izleri de vardı, ama her eklemi oldukça işlerlikli durumdaydı. Sigarayı yıllar önce bırakmıştı. Arasıra bir kadeh iyi cins şarap, bir tekila içtiği olurdu. Zevki zaman içinde değişiyor, daha değişik içkileri beğeniyordu. Bunun nedenini sorsalar, söyleyemezdi. Yaşadığı her güne, hayat bir oyunmuş, oyunlar da hayatmış gibi başlardı. Bazı şeyleri neden yaptığına

gelince, o nedenler beyninin içinde saklıydı. Tam obruğun kenarına uzanabilecek yere geldiğinde, C kancayı elinden düşürdü. Bir an onu kireç duvara çakmaya çalışırken, bir an sonra aşağıya doğru düşmekte olduğunu gördü, yosunların arasına varlığını işaretleyen bir şapırtıyla gömülüşünü duydu. Bundan sonra artık çekiçle açtığı deliklere basmak zorundaydı. Tepeye vardığında çekici havaya kaldırıp yere saplarcasına fırlattı, toprağa sağlam biçimde çakmaya çalıştı. İstediği kadar sağlam tutturabilmeyi dördüncü denemesinde başardı. Son gücünü kullanarak ipi iki eliyle yakaladı, kendini yukarı çekti, kararmaya başlayan düz toprağı görecek kadar yükseldi, belinden kıvrıldı, uzandı. Öylece sessiz yatıp çevresini inceledi. Sık yağmur ormanı, çevresine kapanıyor gibiydi. Ortalık iyice kararmıştı artık. Işık yalnızca birkaç yıldızdan, bir de incecik hilalden geliyordu. Bu ışık antik harabelere hayalet gibi bir nitelik kazandırmaktaydı. Üstelik bir de o katıksız sessizlik vardı. Pitt neredeyse karanlıkta siyah gölgeler görmeyi, korku verici hışırtılar duymayı bekliyordu. Ama ne gölgeleri gördü, ne de bir ses duydu. Yapraklara düşmeye başlayan yağmurun sesinden başka ses yoktu.

Tembellik yeter, dedi kendine. Kalk, yola koyul, Giordino'yla ötekilere ne olduğunu öğren. Zaman geçiyor. Daha ancak birinci zorluğu aştın, o kadar. O fizikseldi. Şimdi artık kafanı kullanman gerek. Obruğun başından hayalet gibi uzaklaştı. Kamp yeri bomboştu. Daha önce gördüğü çadırlar olduğu gibi duruyordu, ama içinde kimse yoktu. Herhangi bir kıyım, ölüm izi de yoktu. Giordino'nun NUMA helikopterini indirdiği meydana yaklaştı. Burnundan kuyruğuna kadar sırayla kurşun delikleri vardı üzerinde. Yardım getirmek için ondan yararlanma umudu ölmüştü. Ne kadar onarılırsa onarılsın, bir daha uçamazdı bu artık.

Parçalanmış pervane kanatları, dirsekten kıvrılmış kollar gibi aşağıya sarkıyordu. Beyaz karıncalar bile bir ağaç gövdesini bu kadar harap edemezdi. Pitt uçak benzininin kokusunu alınca depoların patlamamış olmasına şaştı. Kampa saldıran haydutların ya da asilerin bu helikopteri hurdaya çevirdiği belliydi.

Kuyudayken duyduğu silah seslerinin, insanlara değil, helikoptere yönelik olduğunu anlamak, korkularını bir hayli azaltmıştı. Washington DC.'deki NUMA Ulusal Merkezi komutanı Amiral James Sandecker, kurumun bir helikopterinin kaybını bu kadar hafife almayacaktı tabii. Ama Pitt o ihtiyar deniz kurdunun hışmını defalarca atlatmış biriydi. Hoş, Sandecker’in ne diyeceğinin de önemi yoktu şu anda. Giordino'yla arkeoloji projesi üyeleri ortalarda yoktu. Bilinmeyen bir güç tarafından esir alınmışlardı. Kapıyı ittiğinde, tek menteşe üzerinde arkaya yattığını gördü, içeriye girdi, pilot yerine yürüdü. Elini pilot koltuğunun altına

sokup bir süre yokladı uzun torbayı buldu, içinden bir el feneri çekti. Pil yeri sağlamdı. Soluğunu tutup düğmesini itti, ışık parladı, kabinin içini aydınlattı.

Yavaşça, "Bizim takım bir sıfır galip," diye mırıldandı.

Dikkatle kargo bölümüne ilerledi. Kurşun yağmuru rastgele saçılmıştı, ama burası dağıtılmadığı gibi, bir şey de alınmamıştı. Kendi naylon sırt çantasını bulup içindekileri çıkardı. Gömleğiyle tenis pabuçları yarasızdı. Pantolonunun dizini bir kurşun delmiş, iç şortunu da bir başkası fena halde parçalamıştı. Pitt üzerindeki kısa dalgıç takımını çıkardı, bir havlu bulup iyice kurulandı, obruğun çamurunu teninden çıkarmaya çalıştı. Elbiselerini giyip tenis pabuçlarını ayağına geçirdikten sonra, ortalığı aramaya koyuldu, sonunda araştırma gemisindeki aşçının koyduğu kumanya kutularını buldu. Pitt'in kendi kutusu duvara çarpıp parçalanmıştı, ama Giordino'nunki sağlamdı. Fıstık ezmeli sandviçi, salatalık turşusunu kurtlar gibi yiyip bir teneke de meyve suyu içti. Evet, kendini hemen hemen insan gibi hissediyordu artık.

Yine pilot yerine yöneldi, küçük bir dolabın kapağını açtı, içinde .45 kalibrelik Colt otomatiğin bulunduğu deri kılıfı çekti. Babası Senatör George Pitt, İkinci Dünya Savaşında bu tabancayı Normandiya'dan Elbe nehrine kadar üstünde taşımış, sonra da Dirk Hava Kuvvetleri Akademisinden mezun olduğunda ona vermişti. O günden bu yana geçen on yedi yıl içinde, bu silah Pitt'in hayatını en az iki kere kurtarmıştı. Üst boyaları aşınıyordu, ama bakımı da çok iyi yapılıyordu. Yenilerinden daha iyi işler durumdaydı. Pitt kurşunlardan birinin deri kılıfı delmiş, kabzayı biraz yaralamış olduğunu görüp bozuldu. Kılıfın şeritlerini kemerine geçirdi, onu da bıçakla birlikte beline yerleştirdi.

Fenerin ışığı fazla parlamasın diye kağıttan bir tür abajur sağladı, sonra çıkıp kamp yerinde bir arama yaptı. Buraya ateş edilmemişti. Ama çadırların içi yağmalanmış, işe yarar araç gereçle tüm taşınabilecek yiyecekler alınmıştı. Yumuşak toprağa şöyle bir bakmak, hangi yana gittiklerini göstermeye yetti. Bıçaklarıyla dalları kese kese kendilerine açtıkları yol da görünüyordu.

Orman ürküntü vericiydi. İçine girilmezmiş gibi bir hali vardı. Pitt böyle bir geziyi gündüz bile göze almazdı, nerede kaldı gece! Yılan konusu geldi aklına. Buralardaki boğa yılanlarıyla anakondaların boyu 24 metreye kadar varabiliyordu söylentilere göre. Ama asıl korkulacak olanlar, zehirli yılanlardı. Tenis pabuçlarıyla ince pantolonu, böyle bir durumda yeterli koruma sağlayamazdı.

Harap kentin duvarlarından kendisine kötü kötü bakan oyma taş suratların önünden geçip tempolu bir yürüyüşe koyuldu, elindeki zayıflatılmış ışık

sayesinde izlerin peşinden gitmeye başladı. Keşke bir planım olsaydı, diye geçirdi aklından. Ama bilinmeyene karşı eyleme geçmiş durumdaydı. Bu ölümcül ormandan sağ salim geçip, sayısı bilinmeyen haydutların ya da asilerin elinden rehineleri kurtarabilme olasılığı hiç yok gibi bir şeydi. Başarısızlık garantiydi görünüşe göre. Ama hiçbir şey yapmadan oturma ya da kendi canını kurtarma düşüncesi aklının ucundan bile geçmedi.

Fener ışığında, kendisine bakan unutulmuş tanrılara gülümsedi, dönüp obruğun dibinden gelen esrarengiz yeşil ışığa son bir kere baktı, sonra ormana daldı. Dört adım attığında, sık yapraklar onu yutmuş, yok etmişti bile. Sürekli yağan yağmur altında esirler sık ormanın içinden yürütülmüş, sonunda patikanın son bulduğu derin vadinin kenarına getirilmişti. Haydutlar onları devrik bir kütüğe götürdü, onu köprü gibi kullanarak karşıya geçmeye zorladılar. Geçtikten sonra, eski bir taş yolun üzerinden ilerleyerek kıvrıla kıvrıla dağlara sardırdılar. Terörist grubun başı olan adam hızlı bir yürüyüş temposu tutturmuştu. Doktor Miller yetişebilmek için soluk soluğa kalıyordu. Giysileri de öyle ıslaktı ki, terin nerede bitip yağmur sularının nerede başladığı anlaşılmıyordu. O geri kaldıkça, adamlar namlularıyla onu acımasızca dürtüyorlardı. Giordino ihtiyarın yanına geçti, bir kolunu alıp kendi omzuna attı, yürümesine yardım etti. Sadist nöbetçilerin habire savunmasız sırtını, omuzlarını dürtüp durmasına hiç aldırmıyordu.

Shannon hayduta İspanyolca olarak, "O lanet olası tüfeği uzak tut ondan!" diye bağırdı. Miller'in öbür kolunu da o alıp kendi boynuna doladı, Giordino'yla birlikte ihtiyara iyice destek vermeyi başardılar. Haydutun cevabı, Shannon'un kalçasına kötü bir tekme patlatmak oldu. Shannon sendeledi, yüzü kül rengine dönüştü, dudakları acıyla gerildi, ama dengesini buldu, hayduda korkunç bir bakış yöneltti. Giordino, Shannon'a gülümsemekte olduğunu fark etti. Kızın cesaretine, inadına, yorulmak bilmez gücüne şaşmıştı. Shannon mayosuyla yürüyordu. Üzerine kolsuz bir keten bluz geçirmeye ancak fırsat bulabilmiş, ayağına da yürüyüş botlarını takmıştı. Giordino aynı zamanda, kendi güçsüzlüğünün de son derece farkındaydı. Bir kadını acıdan ve küçük düşmekten koruyamaz duruma düşmüştü. Can dostunu hiç mücadele etmeksizin terk etmiş olmanın getirdiği bir duygu daha vardı. Korkak, diyordu kendine. Obruğun başından yola koyulduklarından bu yana, haydutlardan birinin tüfeğini kapmayı en az yirmi kere aklından geçirmişti. Ama o zaman da olsa olsa kendini öldürttürür, hiçbir yarar sağlayamazdı. Oysa sağ kaldıkça bir şansı var demekti. Giordino kendisini Pitt'i kurtarmaktan uzaklaştıran her adıma söve söve ilerliyordu. And dağlarının 3400 metre yukarısındaki incelmiş hava tabakası içinde saatlerce soluma savaşı verdiler. Soğuk herkese acı veriyordu. Gündüzleri

yakıcı güneş aşırı sıcaktı, ama gece olunca ısı hızla düşüyor, sabaha karşı donma derecelerine yaklaşıyordu. Şafak sökerken onlar hala tırmanmaktaydılar. Antik kentten kalma harap olmuş kireçtaşı binaların, yüksek duvarların, tarım için teraslanmış tarlaların önünden geçmekteydiler. Shannon böyle yerlerin var olabileceğini hiç sanmamıştı. Yapıların hiçbiri, aynı tür değildi. Kimi oval, kimi yuvarlak, pek azı dikdörtgendi. Şimdiye kadar incelediği diğer kültürlerin yapılarından son derece farklıydı. Buraların hepsi Chachapoya konfederasyonuna mı aitti acaba? Yoksa başka bir krallık, başka bir toplum mu yaşamıştı burada?

Taş yol yüksek duvarların dibinden ilerliyor, tepelerden gelmekte olan sislerin içine kadar uzanıyordu. Hiç görmediği türden binlerce taş oyması da şaşırtıyordu onu. Süslemeler çok farklıydı burada. Kocaman, canavar gibi kuşlar, yılan biçiminde balıklar, stilize panterlerle maymunların arasına karışmıştı. Yontma rölyefler biraz Mısır hiyerogliflerini andırıyordu, ama çok daha soyuttu. Peru Andlarında bilinmeyen insanlar yaşamış, buralarda Shannon'un aklını başından alacak boyda kocaman kentler kurmuşlardı. Dağ başına bu tür binalar dikecek kadar ileri bir mimari kültüre sahip olacaklarını hiç sanmamıştı. Burada biraz daha kalıp harabeleri inceleyebilmek için, büyükbabasından miras kalan parayla yeni aldığı Dodge Viper'ı bile feda etmeye hazırdı. Ama ne zaman duraklasa, kabaca dürtülüp ileri doğru itiliyordu.

Yorgun grup dar bir geçitten, her yanında dağların yükseldiği bir vadiye çıktığında, güneş de kendini yeni göstermekteydi. Bereket versin yağmur durmuştu, ama hepsi boğulmaktan yeni kurtulmuş farelere benziyorlardı. İlerde yüksek bir taş bina gördüler. On iki katlı bir şeydi. Meksiko'daki Maya piramitleri gibi değildi. Daha yuvarlak, daha konik bir biçimi vardı. Tepesi kesilmiş gibiydi. Duvarlarına süslü hayvan ve kuş kafaları biçiminde oymalar yapılmıştı. Shannon buranın törenler için kurulmuş bir ölüler tapınağı olduğunu hemen tanıdı. Yapının arka tarafı, kumtaşından dik bir kayaya dayanıyordu. Orada binlerce mağara mezar vardı. Hep sinin de süslü cepheleri dimdik yar üzerineydi. Öndeki binanın tepesinde iki iri heykel vardı. İkisi de kanatlı parstı. Ölü tanrıların sarayı, diye düşündü Shannon. Bu yapı yüzlerce binası olan bir kentin ortasına kurulmuştu. Hepsi özenle yapılmış, sabırla süslenmiş binalardı. Mimarinin çeşitliliği şaşırtıcıydı. Yapılardan bazıları yüksek kulelerin tepesine kurulmuş, çevreleri zarif balkonlarla çevrilmişti. Çoğu tam daire taban üzerinde, birkaçı da dikdörtgendi.

Shannon konuşamayacak durumdaydı. Birkaç dakika boyunca bu görünümün görkemi onu serseme çevirdi. Büyük binalar topluluğunun ne olduğu belliydi.

Eğer şu gördüğü gerçekse, demek Parıldayan Yol teröristleri inanılmaz bir kayıp kent keşfetmişlerdi. Kendisi de dahil tüm arkeologların varlığından kuşku duyduğu, hazine avcılarının yüzyıllarca arayıp da bulamadığı türden bir kayıp kent. Hiçbir zaman bulunamayan Ölüler Kenti. Efsanevi zenginliği dillere destan, Mısır'daki Krallar Vadisinden bile önde gelen bir yer. Shannon, Rodgers'ın koluna sımsıkı sarıldı. "Kayıp pueblo de los Muertos," diye fısıldadı.

Rodgers kof bir sesle, "Kayıp ne?" diye sordu.

Teröristlerden biri, "Konuşmak yasak!" diye bağırıp otomatik tüfeğinin dipçiğini Rodgers'ın yan tarafına, böbreğinin hemen yukarısına indirdi. Rodgers boğulur gibi oldu. Sendeledi, düşmesine ramak kaldı. Ama Shannon tüm cesaretiyle onu ayakta tuttu, inebilecek darbeye kendini hazırlayıp sağlamlaştırdı. Darbe inmedi.

Geniş taş kaldırımdan kısa bir süre yürüyüp, çevredeki binaların tepesinden bakan yuvarlak yapıya geldiler. Ortaçağ kentlerinin ortasında yükselen katedral gibi bir yerdi burası. İnanılmaz diklikte bir merdivenden birkaç kat çıktılar. Merdivenin duvarı kanatlı insan figürleriyle süslenmişti. Yine Shannon'un hiç görmediği desenlerdi bunlar. Üst sahanlıkta, görkemli ön girişin hemen üstünde, yüksek tavanlı bir odaya girdiler. Taş duvarlara geometrik motifler oyulmuştu. Yerin ortasına özenle biçimlendirilmiş taş heykeller yığılmıştı. Her boyda ve her türde. Büyük odaya doğru giderken geçtikleri koridorlara seramik testiler, zarif oymalı vazolar istiflenmişti. Dış odalardan birinde, yerden tavana kadar, çok iyi korunmuş kumaşlar yığılıydı. Akla gelebilecek her renk ve desende.

Arkeologlar bu kadar zengin bir tarihi eser yığınını karşılarında görünce iyice afallamışlardı. Kendilerini Firavun Tutun mezarına ilk girenler gibi hissediyorlardı. Orada bulunan değerli parçalar arkeolog Howard Carter tarafından çıkarılıp Kahire Müzesi'ne konmadan önce.

Ama bu eserleri incelemeye zaman yoktu. Teröristler Perulu öğrencileri çabucak aşağıya inen bir merdivene sürdüler, bodrumdaki bir hücreye götürdüler. Giordino ile diğerleri bir yan odaya kabaca itildi, tepelerine dikilen iki nöbetçi onları örümcek yuvasına bakıyormuş gibi gözlemeye koyuldu. Giordino'dan başka herkes kendini buz gibi taş yere attı. Yorgunluktan tükenmişlerdi.

Giordino yumruğunu taş duvara indirip duruyordu. Yol boyunca ormana dalıp gerisin geri obruğun oraya gidebilmek için hep fırsat kollamıştı, ama haydutlardan üçü sırayla hep onu izlemiş, bir an bile sırtından namlu eksik olmamıştı. Rehine toplayıp kaba araziden yürütme konusunda bu adamların pek

ustalaşmış olduğu ortadaydı. Pitt'e ulaşma umudu artık çok azalmıştı. Yol boyunca Giordino her zamanki dikbaşlılığını saklamış, pısırık görünmeye çalışmıştı. Doktor Miller'e yardım konusundaki o hareketi dışında, karnına kurşunlar boşaltılmasını davet edecek hiçbir şey yapmamıştı. Sağ kalmak zorundaydı. Kendisi ölürse, Pitt de ölecekti. Öyle düşünüyordu. Eğer Giordino, Pitt'in obruktan tırmanmış, otuz dakika geriden taş yolda ilerlemekte olduğunu akıl edebilse, ilk fırsatta kiliseye gidip bir dua etmeye ahdederdi. Ya da en azından... O fikri kafasından kovalamaz, biraz düşünürdü.

Fenerine gölge başlığını dikkatle geçirmiş, teröristlerin görmemesi için önlem almış durumda, ışığı yere doğru çevirerek izleri süren Pitt, yağmur ormanından geçerken tepesine inen yağmura hiç aldırmamıştı. Kendi benliği dışında bir gücün kontrolündeymiş gibi ilerliyordu. Zamanın hiç değeri yoktu. Kolundaki fosforlu saate bir tek kere bile bakmamıştı. Gece yürüyüşü boyunca zihni de kapkaraydı. Ancak gün doğup gökyüzü ışımaya başladığı, kendisi fenerini söndürebildiği zaman keyfi biraz yerine geldi.

Yola çıktığında teröristlerle arası üç saatti. Ama şimdi arayı kapamıştı. Yol yokuş olduğu zaman hızlı tempoda yürüyor, düzleştiği zaman koşuyordu. Ne temposunu bozdu, ne de dinlenmek için durdu. Bu zorlanma sonucunda kalp atışları hızlanmaya başlıyordu, ama bacakları hala adımlarını ağrısız sızısız sürdürebilmekteydi. Eski taş yola varıp da yürümenin kolaylaştığını görünce hızını daha da artırdı. Ormanda bastığı yeri görememenin verdiği korkular bitmişti artık. O bitmez gece sona ermiş, kötü beklentiler de gözüne uzak görünmeye başlamıştı.

Uzun cadde üzerindeki taş binalara pek dikkat etmedi. Güpegündüz, açık alanda koşmayı sürdürdü, saklanmaya çalışmadı. Ama vadiye giren geçide geldiğinde yavaşlayıp durdu, ilerdeki görünüme baktı. Dik kayaya bitişik yüksek tapınak hemen gözüne çarptı. Yarım kilometre kadar ötedeydi. Yüksek merdivenin tepesine biri oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Pitt teröristlerin rehineleri oraya götürdüğünden emindi. Dar geçit o vadinin tek girişiydi. Yolda her an Giordino ile arkeologların cesetleriyle karşılaşacağından korkup durmuştu. Şimdi o korkular da ortadan kalkıyordu. Av sona ermişti. Yapılacak şey, adamları birer birer avlayıp eksiltmek, başa çıkılabilecek bir sayıya indirmekti.

Biraz yaklaştı. Tapınağın çevresindeki yıkık evleri kendine siper diye kullanıyordu. Bir saklanma yerinden diğerine çömelerek koşuyor, duruyor, biraz doğrulup tapınağın girişine bakıyordu. Kapı girişine çıkan yüksek merdiven doğrusu büyük bir engeldi. Kendini görünmez hale getirmedikçe, daha o

merdivenin çeyreğine varamadan kuş gibi avlarlardı onu. Güpegündüz böyle bir işe kalkışmak intihar demekti. Girecek yol yok, diye düşündü acı acı. Tapınağın yan duvarları dimdikti. Taşlar öyle özenle yerleştirilmişti ki, aralarına bir bıçak sokmaya bile olanak yoktu. Derken kader ona yardım elini uzattı. Merdiveni çıkmanın korkusu bir anda silindi. Kapı girişindeki nöbetçinin uyuya kalmış olduğunu görüyordu. Ormandaki yürüyüş onu da yorup tüketmiş olmalıydı. Derin derin soluk alıp veriyordu. Pitt eğilerek merdivene doğru yanaştı.

Tupac Amaru kaypak, ama tehlikeli bir tipti, öyle olduğu da her halinden belliydi. İspanyolların işkence edip öldürdüğü son İnka kralının adını taşıyan bu adam, kısa boylu, dar omuzlu, o boş ifadeli kahverengi suratında hiç merhamet belirtisine yer vermeyen biriydi. Öyle bir ifadeyi öğrenmemişti bile. Dağlarda yaşayan halkın çoğunun yüzü düzgün ve tüysüzken, Amaru'nun koskoca bıyıkları, uzun favorileri vardı. Boş gözleri kadar karaydı bütün bu tüyler. Pek seyrek olarak o kansız, ince dudakları gülümseme ifadesiyle yayıldığında, dişçilere gurur verecek inci gibi dişlerini sergilerdi. Oysa adamları sırıttı mı, eğri büğrü, koka lekeli dişler çıkardı ortaya. Amaru, Amazon yöresinin dağlık kesimlerinde bir dehşet ve ölüm furyası yaratmaktaydı. Burası Peru'nun kuzeydoğu ucu sayılıyordu. Yoksulluğun, terörizmin, hastalığın, rüşvetçi memurların cirit attığı yerdi. Çetesi birkaç kâşifin, devlet arkeologunun ve askeri birliğin kaybolmasından sorumluydu. Bu insanlar bölgeye girmiş, ama bir daha onları gören olmamıştı. Aslında göründüğü gibi devrimci ya da asi değildi. Ne devrime aldırdığı vardı, ne de buralardaki yoksul kızılderililerin daha iyi bir hayat sürmesine. Amaru'nun bölgeyi kontrol altında tutma, batıl inançlarla dolu halkı baskı altına alma nedenleri bambaşkaydı.

Odanın kapısında durmuş, karşısındaki üç adamla bir kadına taş gibi bakıyordu. Sanki ilk defa görüyordu onları. Gözlerindeki yenilgi ifadesi, vücutlarındaki yorgunluk, büyük bir zevk veriyordu ona. Zaten umduğu da buydu.

İlk defa konuştu. "Rahatsız koşullardan ötürü özür dilerim. Karşı koymadığınız iyi oldu, yoksa kesinlikle vurulurdunuz."

Rodgers, "Dağ gerillası olarak çok iyi İngilizce konuşuyorsunuz, Bay ...?" dedi. "Tupac Amaru. Austin'deki Teksas Üniversitesine gitmiştim." Giordino, "Neler çıkarırmış Teksas," diye fısıldadı.

Shannon yorgunluktan ve korkudan kısılmış bir sesle, "Bizi neden kaçırdınız?" diye sordu.

"Fidye için, başka ne için olacak?" dedi Amaru. "Peru hükümeti böyle saygın

Amerikalı bilimciler için iyi para verir. Parlak arkeoloji öğrencileri de ayrı. Onların çoğunun anası babası saygın ve zengindir. Para bizim ezilen kitleler adına verdiğimiz mücadeleye destek olacaktır."

Giordino, "Tam ölü ineği sağmaya kalkan komünist lafları," diye mırıldandı. Amaru sabırla, "Belki Rus modeli tarihe gömülmüş olabilir, ama Mao felsefesi hala yaşıyor," diye açıkladı.

Doktor Miller alaycı bir sesle, "Yaşıyor, evet," dedi. "Milyarlarca dolarlık ekonomik çöküntü. Yirmi altı bin Perulu ölü. Çoğu da uğrunda savaştığını söylediğin köylüler ..." Böbreğine inen bir dipçik, sözlerini yarıda kesti. Miller taş zemine patates çuvalı gibi çöktü. Yüzü acıdan buruşmuştu.

Amaru soğuk bir sesle, "Benim nedenlerimi sorgulayabilecek durumda değilsin," dedi. Giordino ihtiyarın yanına diz çöküp başını yeni bir darbeden korumaya çalıştı, ama daha nöbetçi tüfeğini kaldırırken Shannon araya girdi.

Amaru'ya ateş saçan gözlerle baktı. Solgun yüzündeki korkunun yerine kıpkızıl bir öfke gelmişti. "Sahtekarsın sen," dedi Shannon sert bir sesle.

Amaru ona eğlenir gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Bu sonuca nasıl vardınız, Doktor Kelsey?"

"Adımı da mı biliyorsun?"

"Amerika'daki ajanım bu dağlarda yapacağınız keşifler konusunda beni uyardığında, daha siz Phoenix-Arizona'dan uçağa bile binmemiştiniz." "Muhbir mi yani?" Amaru omuz silkti. "Sözcüklerin önemi yok," dedi. Shannon, "Hem sahtekar, hem şarlatan," diye sürdürdü sözlerini. "Sen ve adamların, Parıldayan Yol devrimcileri değilsiniz. Hiç ilgisi yok. Huaquerogtan başka bir şey değilsiniz siz. Mezar soyguncularısınız."

Rodgers, "Hakkı var," diye Shannon'u destekledi. "Bir yandan bu dağları dolaşıp elektrik hatlarını, polis karakollarını havaya uçururken, bu tapınağa bunca zengin tarihi eserleri toplamaya zamanın olmazdı. Durum belli. Sen müthiş bir tarihi eser kaçakçılığına kalkışmışsın. Bu da full-time bir iş olmak zorunda."

Amaru esirlerine alaycı bakışlarla bakıyordu. "Durumu bu odadaki herkes anlamış olduğuna göre, ben de inkar etmek zahmetine kalkışmayacağım," dedi.

Birkaç saniye sessizlikten sonra Doktor Miller bin bir zorlukla ayağa kalkıp Amaru'nun gözlerinin içine baktı. "Seni hırsız serseri," diye soludu. "Soyguncu, tarih yağmacısı.

Gücüm yetse, seni de haydutlarını da kurşuna dizdi..."

Miller'in sesi kesiliverdi. Amaru yüzünden hiçbir duygu belli etmeksizin kalçasındaki Heckler & Koch dokuz milimetrelik otomatiği çekmiş, Doktor Miller'i göğsünün ortasından vurmuştu. Patlamanın sesi tapınağın içinde yankılandı, tüm kulakları sağır eder gibi oldu. Bir tek kurşun yetmişti. Doktor Miller gerileyip taş duvara yaslandı, sonra yüzüstü devrildi. Sesi çıkmamıştı. Elleriyle kolları göğsünün altında garip biçimde kıvrılıp kalmıştı. Çevresinde kırmızı bir gölcük oluşuyordu. Diğer esirlerin tepkileri birbirinden farklı oldu. Rodgers donmuş bir heykel gibi kalakaldı. Gözleri inanmazlık ve şok etkisiyle açılmıştı. Shannon'un ağzından içgüdüsel bir çığlık kurtuldu. Vahşet ölümlerine pek de yabancı olmayan Giordino'nun elleri iki yanında yumruk oldu. Soğukkanlı cinayet karşısında çıldırtıcı çaresizlik. Amaru'nun aslında hepsini öldüreceğinden emindi Giordino. Ötekiler de emindi. Eh, madem ki kaybedecek bir şey yoktu, Giordino kendini kastı, kurşunu yemeden önce katilin üzerine atılıp gırtlağını paralamaya hazırlandı.

"Aklına bile getirme," dedi Amaru. Giordino'nun düşüncelerini okumuştu. Otomatiğin namlusunu onun nefret dolu gözlerinin ortasına nişanladı. Nöbetçilere başını salladı. Adamlar zaten tüfeklerini hazır durumda tutmuş, bekliyorlardı. Amaru onlara İspanyolca birkaç emir verdi, sonra bir adım atıp yana çekildi. Bir tanesi Miller'i ayak bileklerinden yakalayıp sürükledi, odadan çıkarıp büyük salona doğru çekti, görünmeyecek bir yere aldı. Geçtiği yerlerde kanlardan bir iz kalmıştı. Shannon'un çığlığı, yerini kontrol edemediği hıçkırıklara bırakmıştı. Gözleri yerdeki kan izindeydi. Şok içinde diz üstü çöktü, yüzünü ellerine gömdü. "Sana bir zarar veremezdi ki!" dedi. "Zavallı bir ihtiyarı nasıl vurabildin?" Giordino, Amaru'ya bakarak, "Ona kolay gelir," dedi.

Amaru'nun buz gibi gözleri Giordino'nun yüzüne döndü. "Çeneni kapalı tutsan iyi edersin, küçük adam," dedi. "Doktor size ibret olmalıydı. Ama demek dersinizi öğrenmemişsiniz."

Miller'in cesedini sürüyüp götüren nöbetçinin geri dönüşü kimsenin dikkatini çekmemişti. Yani Giordino'dan başka. Gözlere kadar indirilmiş şapkayı, pançonun içine saklanmış elleri tek fark eden o oldu. Kapının kenarına yaslanmış duran ikinci nöbetçiye şöyle bir göz attı. Tüfeğini gevşek biçimde omzuna atmış, namlusunu da kimseye çevirmemişti. Aralarında iki metre ancak vardı. Giordino atıldığında adamın neye uğradığını anlayamayacağını hesapladı. Ama Amaru'nun elindeki Heckler á Koch ne olacaktı?

Giordino konuştu. Sesi pek soğuktu. "Öleceksin, Amaru. Öldürdüğün insanlar

kadar vahşi bir ölümle öleceksin."

Amaru, Giordino'nun dudaklarındaki milimetrik kıvrımı fark edemedi. Gözlerdeki hafif kısıklığı da göremedi. Meraklanmış gibiydi. Dişleri gözüktü, gülmeye başladı. "Ne olmuş yani?" dedi. "Demek ölecekmişim, öyle mi? Celladım sen mi olacaksın? Yoksa bana bu onuru, gururlu bayan mı bahşedecek?"

Eğilip Shannon'u kabaca çekerek ayağa kaldırdı, at kuyruğunu yakaladı, başını arkaya büktü. Shannon korku dolu gözlerle onun sırıtan suratına bakmak zorunda kalmıştı. "Yatakta geçireceğimiz birkaç saatten sonra yerlerde sürünüp emirlerime uyacağıma söz veriyorum," dedi.

Shannon, "Ah, Tanrım olamaz!" diye inledi.

"Kadınların ırzına geçmek hoşuma gider. Çığlıklarını ve yalvarmalarını..." Güçlü bir kol arkadan gırtlağına sarıldı, sözlerini ağzına tıkadı. Pitt yeşil gözlerinde karanlık bakışlarla "Bu da sana, acı verdiğin bütün kadınlar için," diye söylendi, pançosunu üzerinden fırlattı, Colt .45'in namlusunu aşağıya, Amaru'nun pantolonuna doğru çevirip tetiği çekti.

Küçük odanın içinde silah sesi bir kere daha sağır edici biçimde yankılandı. Giordino öne doğru atılırken kafası ve omzuyla şaşkın nöbetçiye yüklendi onu sert duvara çarptırdı, adamın ağzından patlar gibi bir acı çığlığının yükselmesine yol açtı. Bu arada Amaru'nun yüzündeki o çarpılmış dehşet ve acı ifadesini gördü. Gözleri yuvalarından uğramış, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Heckler & Koch havada dönerken, Amaru iki elini kasığından yayılmakta olan kırmızı lekeye bastırdı. O anda Giordino, nöbetçinin dişlerine bir yumruk patlatıp otomatik silahı elinden aldı. Bu iki işi hemen hemen bir tek hareketle yapmıştı. Çömelmiş, ateşe hazır pozda, olduğu yerde döndü, namluyu kapı ağzına çevirdi.

Bu sefer Shannon bağırmadı. Yalnızca odanın köşesine doğru emekleyip orada hareketsiz oturdu. Kendi kendinin balmumundan bir heykeli gibiydi. Amaru'nun kendi çıplak kol ve bacaklarına sıçramış kanlarına bakıyordu. Önceki seferde belki çok korkmuş olabilirdi, ama şu anda şokun etkisiyle beyninin uyuştuğu kesindi. Başını kaldırıp Pitt'e baktığında dudakları gepgergin, yüzü solgundu. Sarı saçlarında da kan damlaları vardı.

Rodgers da Pitt'e şaşkın bakışlarla bakıyordu. Her nasılsa anlamıştı durumu. O gözleri, o hayvansı hareketleri tanıyordu. Gözleri kamaşmış gibi, "Sen mağaradaki dalgıçsın," dedi.

Pitt başını sallayarak, "Ta kendisi," diye karşılık verdi. "Senin o kuyuda olman

gerekiyordu," diye mırıldandı Shannon. Sesi titriyordu.

Pitt sinsi sinsi sırıtarak, "Sir Edmund Hillary'nin benden ne üstünlüğü varmış!" dedi. "Sinek adamlar gibi obruk duvarlarından çıkıp çıkıp inerim ben hep." Dehşet içindeki Amaru'yu, kaldırımda bulduğu bir sarhoşmuş gibi yana itip elini Giordino'nun omzuna koydu. "Rahatla artık Al. Öbür nöbetçilerin hepsi öbür tarafa gittiler."

Giordino keyifle gülümseyerek otomatik tüfeği kenara koydu, Pitt'i kucakladı. "Tanrım, şu canavar suratını bir daha hiç göremeyeceğim sanmıştım." "Beni nelere zorluyorsun! Yazıklar olsun. Yanından yarım saat uzaklaşsam, hemen beni yerel bir suç dalgasına bulaştırıyorsun."

Giordino ondan aşağı kalmamak için, "Niye bu kadar geç kaldın?" dedi. "Seni saatler Önce bekliyorduk."

"Otobüsü kaçırdım. Ha, aklıma geldi, benim Dixieland bandosu nerede?"

"Obruk müziği çalmıyorlarmış. Şakayı bırak, o dimdik duvarı nasıl tırmandın, ormanda bizi nasıl izledin?"

"Pek kolay olmadı, inan bana. Bir gün karşılıklı bira içerken anlatırım." "Ya nöbetçiler? Öbür dört nöbetçiye ne oldu?" Pitt aldırmıyormuş gibi omuz silkti. "Dikkatleri dağılınca esef verici kazalara uğradılar. Çoğu beyin sarsıntısı ve kafa kırılması gibi şeylerdi." Sonra yüzü ciddileşti. "Doktor Miller'in cesedini ana kapıya çekenle karşılaştım. O idamı kim gerçekleştirdi?"

Giordino başıyla Amaru'yu gösterdi. "Dostumuz onu hiç nedensiz kalbinden vuruverdi. Güvenlik ipini senin kafana atan da oydu."

"O halde vicdan azabı çekmeyeyim," dedi Pitt. Gözleri Amaru'daydı. Amaru hala kasığına sarılmış, acıyla inliyor, bakıp da hasarı görmeye cesaret edemiyordu. Pitt, "Bu itin seks hayatının birdenbire işlevsellikten çıktığını bilmek içimi ısıtıyor," dedi. "Bir adı falan da var mı?"

Shannon, "Kendini Tupac Amaru diye tanıtıyor," dedi. "Son İnka kralının adı. Herhalde dağlardaki halkı etkileyebilmek için bu adı seçmiştir."

Giordino'nun birden aklı başına geldi. "Perulu öğrenciler!" diye patladı. "Onları merdivenden tapınağın altında bir yere indirdiler."

"Ben onların kapısını açtım bile. Cesur çocuklar: Herhalde şu ana kadar gerillaları bağlamış, paket etmiş, hükümet yetkililerinin gelmesini bekliyorlardır." "Bunlar gerilla değil. Adanmış devrimci falan da değil. Parıldayan Yol teröristi diye geçinen profesyonel tarihi eser yağmacıları. Değerli

eserleri çalıp uluslararası yeraltı pazarlarında satıyorlar."

Rodgers, "Amaru bir totem direğinin yalnızca en alt yumrusu," dedi. "Asıl dağıtımı yapan müşterileri, karın büyük bölümünü alıyor olmalı."

Pitt, "Zevk sahibi insanlar," dedi. "Geçerken görebildiğim kadarıyla, burada dünya müzelerinin ve özel koleksiyoncuların yarısını doyurabilecek kadar mal var." Shannon kısa bir kararsızlık geçirdi, sonra Pitt'e yaklaştı, kollarını onun boynuna dolayıp başını kendine doğru çekerek onu dudaklarından hafifçe öptü. "Hayatımızı kurtardın. Teşekkür ederiz."

Rodgers, "Hem bir kere değil, iki kere," dedi, daha Shannon ayrılamadan Pitt'in elini yakalayıp salladı.

Pitt kendine pek yakışmayan bir utangaçlıkla, "Şans da çok yardım etti," dedi. Shannon'un ıslanmış, tutam tutam saçlarına, makyajsızlığına, mayosunun üzerine geçirdiği kirli, yırtık bluzuna ve ayağındaki yürüyüş çizmelerine rağmen, o karşısında çekici bir kadın görüyordu.

Shannon ürpererek, "Bütün bunları tam zamanında yaptığın için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Doktor Milleri kurtaracak kadar erken yetişemediğim için üzgünüm." Rodgers, "Nereye götürdüler onu?" diye sordu.

"Cesedi tapınak kapısının hemen dışına çeken adamı ben devre dışı bıraktım. Doktor basamakların en tepesinde, öylece yatıyor."

Giordino, Pitt'e baktı, onu tepeden tırnağa inceledi, yüzündeki, kollarındaki çizik ve kesikleri süzdü. Karşısında ayakta duran bu kişi yarı ölü durumdaydı. "Triatlonu yeni bitirip dikenli tele düşmüş gibisin," dedi. "Doktorun olarak, obruğun oraya doğru yola koyulmadan önce sana birkaç saatlik iyi bir dinlenme öneriyorum."

Pitt neşeyle, "Göründüğüm kadar kötü durumda değilim," dedi. "Daha sonra uyuklamaya bol bol vakit buluruz. Bir öncelik sıralaması yapalım. Benim bir daha Tarzancılık oynamaya hiç niyetim yok. Buradan ilk uçakla gidiyorum."

Giordino yarı şakacı bir sesle, "Kaçırdı," dedi. "Ormanda birkaç saat kaldı diye, fıttırıverdi yazık."

Shannon kuşkuyla, "Gerçekten buradan uçakla gidebileceğinize inanıyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Pitt. "Hatta o konuda garanti verebilirim."

Rodgers bakakalmıştı. "Bu vadiye ancak helikopter girip çıkabilir," dedi.

Pitt sırıttı. "Başka türlüsünü ben istemezdim zaten. Bu Amaru... Ya da adı her neyse... Çalıntı malları buradan nasıl yolluyor sanıyorsunuz? Bu iş iletişim sistemi gerektirir Demek buralarda bir telsiz var. Onu bulup yardım çağrısı yollarız."

Giordino onaylarcasına başını salladı. "Akla uygun," dedi. "Yeter ki telsizi bulalım. Ufacık bir telsizi herhangi bir yere saklamış olabilirler. Burada kalıntı bina pek çok. Belki günlerce aramak zorunda kalırız."

Pitt başını Amaru'ya doğru eğdiğinde, yüzünde hiç ifade yoktu. "O biliyor yerini," dedi.

Amaru duyduğu acıyla mücadele ederken Pitt'e kapkara, hain gözlerle baktı, sıkılı dişlerinin arasından, "Telsiz yok," diye tısladı.

"Sözünüze inanmayışımı bağışlayın lütfen. Nereye sakladınız onu?"

"Sana hiçbir şey söylemem." Konuşurken Amaru'nun dudakları çarpılıyordu.

"Ölmeyi mi yeğliyorsun?" Pitt'in sesi kupkuruydu.

"Beni öldürsen iyilik etmiş olursun."

Pitt'in yeşil gözleri buzlu göller kadar soğuktu. "Sen kaç kadını ırzına geçip öldürdün?" Amaru'nun yüzünde nefret vardı. "O kadar çok ki, sayısını bilmem!" "Öfkelenip seni vurmamı istiyorsun, öyle mi?" "Kaç çocuk kestiğimi de sorsana!"

"Kendini kandırıyorsun." Pitt Colt .45'i alıp namluyu Amaru'nun yüzünün yan tarafına dayadı. "Seni öldürmek, ha? Ben bunda bir avantaj göremiyorum. İki gözünden geçecek bir tek kurşun çok daha uygun olur. Yine yaşarsın, ama yeni sakatlığına ek olarak, kör de olursun."

Amaru küstah bir tavır takınmaya çalışıyordu, ama ölü gözlerindeki korku fark edilmeyecek gibi değildi. Dudakları da titriyordu. "Blöf yapıyorsun," dedi. "Gözlerden sonra da diz kapakların." Pitt sohbet tonunda konuşuyordu. "Belki daha sonra da kulakların... Yo, daha iyisi, burnun. Senin yerinde olsam, şu anda pes ederdim."

Pitt'in gerçekten ciddi olduğunu gören, çıkmaza saplandığını anlayan Amaru teslim oldu. "Aradığınız şeyi tapınağın batısında, elli metre ilerdeki yuvarlak binada bulabilirsiniz," dedi. "Kapısında bir maymun oyması var." Giordino, Amaru'ya düşünceli gözlerle bakarak konuştu. "Açıkça imdat çağrısı yollasam,

bu manyağın Lima'daki arkadaşları da duyabilir, askerlerden önce buraya bıçkınları yollayabilirler," dedi.

Shannon, "Orduya güvenmek de biraz sallantılı," diye akıl yürüttü. "Yüksek rütbeli subaylardan bir ikisi bu işe bulaşmış olabilir."

Pitt felsefe yaparcasına, "Dünyayı döndüren şey rüşvettir" diye mırıldandı. Rodgers başını sallıyordu. "Shannon haklı. Bu mezar soygunu işi çok büyük çaplı bir operasyon. Bundan gelen kar herhalde birinci sınıf uyuşturucu ticaretine denk bir şeydir. İşin planını yapan her kimse, hükümetten birilerine rüşvet vermeden asla bu numaraları kıvıramazdı."

Shannon, "Kendi frekansımızı kullanarak Juan'ı arayabiliriz," diye önerdi. " Juan da kim?"

" Juan Chaco. Peru hükümeti bizim projeye koordinatör diye onu gösterdi. İkmal merkezimizi o bekliyor. En yakın kentte." "Güvenilir biri mi?"

Shannon hiç kararsızlık göstermeden, "Ben öyle sanıyorum," dedi. "Juan aslında Güney Amerika'nın en saygın arkeologlarından biridir, And kültürleri konusunda başta gelen uzmanlar arasındadır. Yasa dışı kazıları ve tarihi eser kaçakçılıklarını da hükümet adına izleyen adamdır."

Pitt, Giordino'ya dönüp, "Tam aradığımız adam galiba," dedi. "Önce telsizi bul, onu ara, bizi buradan alıp gemimize götürecek bir helikopter iste."

Shannon, "Ben de sizinle gelip Juan'a Doktor'un öldürüldüğünü bildireyim," dedi.

"Tapınağın çevresindeki binalara da bir kere daha göz atmak istiyorum."

Pitt, "Yanınıza silah alın ve gözünüzü açık tutun," diye uyardı.

Rodgers, "Doktorun cesedi ne olacak?" dedi. "Onu burada öylece bırakıp gidemeyiz."

"Doğru," diye ona katıldı Pitt. "Onu tapınağın içine alın. Güneşten çekip bir iki battaniyeye sarın. En yakın adli tabibe götürülünceye kadar öyle beklesin."

Rodgers öfkeyle, "Onu bana bırakın," dedi. "İyi bir adamdı. En azından bu kadarını yapayım bari."

Amaru'nun yüzünde, acısına rağmen iğrenç bir sırıtma ifadesi belirdi. "Budalalar! Çılgın budalalar!" diye alay etti onlarla. "Pueblo de los Muetros'dan asla sağ kurtulamazsınız."

Shannon, "Pueblo de los Muertos, ölüler kenti demek," diye tercüme etti.

Ötekiler Amaru'ya tiksintiyle baktılar. Adam onlara, sokamayacak kadar yaralı bir çıngıraklı yılan gibi görünüyordu. Ama Pitt onu hala tehlikeli bulmaktaydı. Bu adamı azımsamak hata olurdu. Böyle bir şey yapmak niyetinde değildi. Zaten Amaru'nun gözlerindeki o esrarengiz güven ifadesinden de hiç hoşlanmamıştı.

Ötekiler telaşla odadan çıkarken Pitt, Amaru'nun yanına çömeldi. "Şu durumda biri için oldukça eminsin kendinden," dedi.

"Son gülen ben olacağım." Amaru'nun yüzü ani bir spazmdan çarpılmıştı. "Salaklığınızdan, çok güçlü adamların yoluna çıktınız. Onların hışmı korkunç olur." Pitt kayıtsızca gülümsedi. "Ben daha önce de yaptım bu tür şeyleri." "Ufacık bir perdeyi aralamakla, Solpemachaco'yu tehlikeye soktun. Onlar gizli kalabilmek için her şeyi yaparlar. Koskoca bir eyaleti ortadan kaldırmayı bile göze alırlar."

"Amma tatsız adamlarla iş yapıyorsun. Neymiş adları, bir daha söyle hele?" Amaru susmuştu. Bir yandan şokun, bir yandan kan kaybının etkisiyle güçten düşüyordu. Bin zorlukla elini kaldırıp parmağıyla Pitt'i gösterdi. "Lanetlendin sen. Kemiklerin ebediyen Chachapoya'larda kalacak." Sonra bakışları bulanıklaştı, gözleri kapandı, Amaru bayıldı.

Pitt, Shannon'a döndü. "Chachapoya'lar da kim?"

"Onlara Bulut İnsanlar denirdi," diye anlattı Shannon. "İnka öncesi bir kültürdürler. And dağlarının yüksek yerlerinde, 800-1480 yılları arasında yaşadılar, sonra İnkalar gelip buraları fethetti. Ölüleri için bu şahane nekropolü yapanlar, Chachapoya'lardı." Pitt ayağa kalktı, kafasından nöbetçinin şapkasını çıkarıp Amaru'nun göğsüne fırlattı, dönüp tapınağın büyük salonuna yürüdü, birkaç dakika süreyle o inanılmaz Chachapoya eserlerini inceledi. Rodgers telaş içinde koşup yetiştiğinde, kilden yapılmış bir mumya tabutuna bakıyordu.

Rodgers soluk soluğa, "Doktor Miller'i nereye bıraktılar demiştin?" diye sordu. "Dış basamakların en tepesindeki sahanlığa." "Bana göstersen iyi edersin."

Pitt, Rodgers'ın peşinden kemerli kapıya çıktı. Birden durdu, taş sahanlıktaki kan lekelerine baktı, soru soran gözlerini kaldırdı. "Kim götürdü cesedi?" Rodgers afallamıştı. "Eğer sen bilmiyorsan, ben hiç bilmiyorum."

"Tapınağın dibine baktın mı? Belki buradan yuvarlanıp ..."

"Arkeoloji öğrencilerinden dördünü aşağıya, aramaya yolladım. Doktorun izini bulamadılar."

"Öğrencilerden biri onu kaldırmış olabilir mi?" "Sordum. Onlar da bizim kadar şaşkın." "Ölüler kendi kendine kalkıp yürümez," dedi Pitt ifadesiz bir sesle.

Rodgers tapınağın kapısından çıkıp çevreye baktı, sonra omuzlarını kaldırdı. "Ama bu ölü yapmış galiba," dedi. Havalandırma cihazı uğulduyor, serin ve kuru havayı, Chachapoya arkeoloji projesi merkezi olarak kullanılan karavanın içinde dolaştırıyordu. Deri kanepeye uzanmış yatan adam aslında Ölüler Kenti'ndeki dostlarımız kadar da yorgun değildi. Juan Chaco bir yandan dinleniyor, bir yandan elindeki buzlu cin-toniği yudumluyordu. Ama sürücü yerinin hemen arkasına takılmış telsiz hoparlöründen gelen ses onu bir anda doğrulttu. "Saint John, Saint Peter'i arıyor." Ses sertti ve çok keskin konuşuyordu. "Saint John, Saint Peter'i arıyor. Orada mısın?"

Chaco lüks döşeli karavanın içinde hızla ilerledi, telsizin üzerindeki verici düğmesine bastı. "Buradayım ve dinliyorum."

"Teybi aç. Hiçbir şeyi tekrar etmeye, durumu ayrıntılarıyla açıklamaya zamanım yok."

Chaco peki deyip teybin kayıt düğmesine bastı. "Almaya hazırım."

"Amaru'yla adamları yenildi, esir alındı. Şu anda arkeologlar onlara gardiyanlık ediyor.

Amaru vuruldu. Yarasının kötü olma ihtimali de var."

Chaco'nun yüzü birden ciddileşti. "Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Senin imdat çağrına cevap vermek için NUMA'dan gelen adamlardan biri her nasılsa obruktan kurtuldu, Amaru'yla esirlerini vadideki tapınağa kadar izledi, bol para verdiğimiz katil, haydutlarımızı birer birer sindirdi."

"Bunları yapabilmek için ne tür bir şeytan olmalı bu herif?"

"Çok tehlikeli ve kurnaz bir şeytan." "Sen güvende misin?" "Şu an için."

"O halde arkeologları ürkütüp koleksiyon alanımızdan kaçırma planlarımız suya düştü." "Fena halde," dedi arayan. "Dr. Kelsey burada sevkiyat bekleyen malları gördüğü anda durumu kavradı." "Ya Miller?"

"O konuda kuşkulanmadılar."

"Neyse, ters gitmeyen bir şey var bari" dedi Chaco.

Tanıdık ses konuştu. "Onlar vadiden ayrılmadan buraya bir kuvvet gönderebilirsen operasyonu hala kurtarabiliriz."

"Perulu öğrencilere bir zarar vermek bizim planımızda yoktu ki!" dedi Chaco. "Ülkemin halkı öyle ters tepki gösterir ki, aramızda her türlü işbirliğinin sonu gelir." "Çok geç, dostum. Çocuklar artık halkın çektiği çilenin Parıldayan Yol teröristleri yerine yağmacı bir çeteden kaynaklandığını görmüş olduklarına göre, gidip bunu anlatmalarına izin verilemez. Onları ortadan kaldırmaktan başka çaremiz yok." "Sen Doktor Kelsey'le Miles Rodgers'ın kutsal kutuya dalmasını önleseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Öğrencilerin önünde cinayet işlemenin dışında, onları durdurmanın hiçbir yolu yoktu."

"İmdat çağrısı yapmak büyük hataydı." "Hükümetiniz yetkililerinin ciddi bir soruşturma başlatmasını istemiyorsak, onu da yapmak zorundaydık. Eğer usulüne uygun yardım çağrısında bulunmasaydık, o ikisinin boğulması aşırı kuşku çekerdi. Solpemachaco'yu kamu denetimine açamayız. Zaten NUMA'nın hiç yoktan çıkageleceğini nereden bilebilirdik?"

"Doğru. O sıra akla bile gelmezdi."

Chaco konuşurken, boş gözleri masasının üzerinde duran kanatlı pars heykelciğine ilişti. Ölüler vadisindeki kazıda çıkarılmış bir parça. Sonunda alçak sesle, "Peru ordusundan parayla tuttuğumuz adamları iki saat içinde helikopterle Pueblo de los Muertos'a indiririm," dedi.

"Komutanlarının bu işi becerebilecek biri olduğu konusunda güvenin var mı?" Chaco için için gülümsedi. "Kendi kardeşime de güvenemezsem, başka kime güvenebilirim?"

"Ben fanilerin öldükten sonra dirilebileceğine hiçbir zaman inanmamışımdır." Pitt dik merdivenin tepesinde durmuş, sahanlıktaki kan lekelerine bakıyordu. "Ama bu konuda gördüğüm en iyi örnek de bu."

"Ölmüştü," dedi Rodgers heyecanla. "Amaru onu kalbinden vurduğunda, şöyle yanıbaşımdaydı. Seninle durduğumuz gibi. Her taraf kan içinde kalmıştı. Sen de yerde yatarken gördün onu. Doktorun ölmüş olduğundan hiç kuşku duymaman gerekir." "Ona otopsi yapmaya vaktim yoktu."

"Tamam, ama cesedi oradan buraya sürüklerlerken yollara bulaşan kanları nasıl açıklıyorsun? Bir galon kanı akmış olmalı."

"Belki bir buçuk iki litre," dedi Pitt. "Sen abartıyorsun."

Rodgers bu sefer, "Sen muhafızın hakkından gelip öğrencileri serbest bıraktıktan bu yana, ceset burada ne kadar bir süre yattı d ersin?" diye sordu. "En

çok dört beş dakika."

"Ve o süre içinde de altmış yedi yaşındaki ölmüş adam kalkıp iki yüz tane incecik basamağı iniyor. Yetmiş beş derecelik bir merdivende. Bu basamakları birer birer inmek zorunda, yoksa düşer insan." Rodgers başını iki yana sallıyordu. "Sihirbaz Houdini görse hasetinden çatlardı," dedi.

Pitt düşünceli bir sesle "O adamın Doktor Miller olduğundan emin misin?" diye sordu. Rodgers inanamamış gibi, "Tabii Doktor Miller'di," dedi. "Başka kim sanıyorsun?" "Onu ne zamandır tanırsın?"

"Adını en az on beş yıldır bilirim. Ama şahsen beş gün önce ilk defa karşılaştım." Rodgers, Pitt'in yüzüne sanki bir deliye bakıyormuş gibi bakıyordu. "Bak, sen bulanık suda balık avlıyorsun. Doktor dünyanın başta gelen antropologlarındandır. Afrika tarih öncesi için Leakey neyse, eski Amerika kültürleri için de Doktor Miller odur. Resmi yüzlerce dergi yazısında çıktı. Smithsonian'dan tut da, National Geographic'e kadar. Kaç kere televizyonlarda antik insan konusunda belgeseller sundu. Kendi dünyasına kapanmış biri değildi ki! Şöhrete bayılırdı. Kolaylıkla tanınabilecek biriydi."

"Öylesine aklıma gelmişti," dedi Pitt. Sesi sabırlı, açıklama yapar tondaydı. "İnsanın zihnini kamçılamak için bu tür uçarı fikirler gibisi yo ..." Birden sustu. Shannon'la Giordino koşarak tapınağın çevresini dönmüş, ortaya çıkmışlardı. Çok heyecanlı oldukları, bu kadar yüksekten bakarken bile anlaşılabiliyordu. Pitt önce Giordino'nun merdivenlerin ortasına varmasını bekledi, sonra seslendi.

"Dur, söyleme, ben bileyim! Birisi telsizin yanına senden önce varmış ve onu parçalamış!"

Giordino dik basamaklara yaslanıp durdu. "Yanıldın," diye seslendi. "Yok etmiş. Bilinmeyen insanlar çalmış telsizi."

Shannon'la Giordino basamakların tepesine vardıklarında, ikisi de soluk soluğa ve ter içindeydi. Shannon ince bir kağıt mendille yüzünü yumuşak hareketlerle silmekteydi. Her nasılsa bütün kadınlar bu mendilleri böyle kritik anlarda bir yerlerinden çıkarıverirlerdi. Giordino gömleğinin zaten ıslak olan kolunu yüzünden şöyle bir geçirmekle yetindi.

"Kim yapmış burayı böyle," diye söylendi kesik soluklar arasında. "Bari bir de asansör koysaymış."

Pitt, "Telsizin durduğu mezarı buldun mu?" dedi.

Giordino başıyla evetledi. "Orayı bulduk. Bu herifler ucuzcu değil. Mezarın

içini Abercombrie & Fitch'den alınma mobilyalarla döşemişler. Paranın satın alabileceği her türlü lüks orada. Buzdolabına elektrik sağlayan küçük bir jeneratör bile vardı." "Boş muydu?" dedi Pitt.

Giordino yine başıyla evetledi. "Telsizi kaçıran her kimse, altışar şişelik dört kasa Coors birasını da kırıp atıvermiş."

Rodgers kuşkulu bir sesle "Peru'da Coors birası, ha!" dedi.

Giordino, "İstersen kırık şişelerin üzerindeki etiketleri gösterebilirim," diye inledi. "Birileri bizim susuzluktan gebermemizi istiyor."

Pitt hafif gülümseyerek, "Şu geçidin dışında o orman varken, korku yok," dedi. Giordino, Pitt'e baktı, ama hiç gülümsemedi. "Ee, deniz piyadelerini nasıl çağıracağız şimdi?" diye sordu.

Pitt omuz silkti. "Mezar soyguncularının telsizi kayıp, bizim helikopterdeki telsiz de İsviçre peynirine dönmüş olduğuna göre ..." Birden susup Rodgers'a döndü. "Sizin obruk başında bir iletişim sisteminiz yok muydu?"

Fotoğrafçı başını iki yana sallıyordu. "Amaru'nun adamlarından biri bizim telsizi de sizinki gibi kalbura çevirdi."

Shannon bezgin bir sesle, "Şimdi bana otuz kilometre yürüyüp obruğa, sonra bir otuz daha yürüyüp Chachapoya'ya gideceğiz demeyin sakın!" dedi.

Rodgers umutla "Belki Chaco iletişimin kesildiğini duyunca meraklanır, buraya bir arama ekibi yollar," deyiverdi.

Pitt, "İzimizi sürüp Ölüler Kenti'ne gelseler bile çok geç kalmış olurlar," dedi.

"Harabelerin çevresine saçılmış ölülerden başka bir şey bulamazlar." Herkes ona şaşkınlık ve merakla baktı. Pitt açıklamak istercesine konuştu. "Amaru çok önemli adamların tıkırını bozduğumuzu söyledi. Eski eser hırsızlığını açığa çıkarmamızdan korkacak, bu vadiden sağ çıkmamamız için her şeyi yapacaklarmış."

Shannon kuşkulu bir sesle, "Niyetleri bizi öldürmekse, neden buraya getirdiler o zaman?" dedi. "Hepimizi vurup cesetleri obruğa atabilirlerdi."

"Ama Parıldayan Yol havası vermek için, fidye rehinesi almış gibi göstermek isteyebilirler. Eğer Peru hükümeti, sizin ABD'deki üniversiteniz, ya da arkeoloji öğrencilerinin aileleri, sizleri serbest bıraktırmak için dünyanın parasını vermeye razı olurlarsa, daha da iyi. O paraları eski eser kaçakçılığının beklenmedik bir ikramiyesi sayar, hepinizi yine de öldürürlerdi."

"Kim bu insanlar böyle?" diye sordu Shannon sert bir sesle.

"Amaru onlardan Solpemachaco diye söz etti. Anlamı her neyse!" Shannon, "Solpemachaco," diye yankıladı. "Bura yerlilerine ait bir tür Medusa ejderha efsanesi. Kuşaktan kuşağa geçen anlatılara göre, Solpemachaco kötü bir yılan. Yedi kafası var ve bir mağarada yaşıyor. Bir efsane de onun burada. Pueblo de los Muertos'da yaşadığını iddia ediyor."

Giordino ilgisiz bir havada esnedi. "Kötü bir senaryoya benziyor," dedi. "Kahramanı da yerin dibinden gelme bir başka canavar."

Pitt, "Ama daha büyük olasılıkla, kurnaz bir kelime oyunu," diye görüşünü açıkladı. "Bir metafor ya da şifre adı. Geniş organizasyona sahip, yer altı mağaralarına ulaşabilen, uluslararası bir hırsızlık şebekesi."

Shannon, "Yedi kafa da belki operasyonun beyni olan adamları simgeliyordur," diye öneride bulundu.

Rodgers, "Ya da operasyonun yedi ayrı üssünü," diye ekledi. Giordino kuru bir sesle, "Eh, artık o esrarı aydınlattığımıza göre, artık buradan defolup obruğa gitsek de, Sioux'larla Chayenne'ler geçitten girmeden toz olsak," diye bir öneri getirdi.

Pitt, "Orada bizi bekliyor olabilirler," dedi. "Bence olduğumuz yerde kalsak daha iyi." Shannon, "Gerçekten bizi öldürmek için adam yollayacakları kanısında mısın?" diye sordu. Yüzündeki ifade korkudan çok öfke yansıtıyordu.

Pitt başıyla evetledi. "Emekli maaşımı koyabilirim. Telsizi çalan her kimse, herhalde bizi de bildirmiştir. Arkadaşlarının kudurmuş canavarlar gibi vadiye dalmasına..." düşünüp saatine göz attı, sonra devam etti. "... Bir buçuk saat ancak vardır. Geldikleri anda da, arkeologa birazcık benzeyen herkesi vurup öldürürler."

Shannon, "İşte buna neşeli bir düşünce derim," diye mırıldandı.

Giordino gamlı bir sesle, "Altı otomatik tüfek ve Dirk'in el tabancasıyla, herhalde en öndeki iki düzine katili on dakika oyalayabiliriz," dedi.

Rodgers, "Burada kalıp da silahlı katillerle boğuşanlayız," diye itiraz etti. "Hepimizi gebertirler."

Shannon'un birden rengi soldu. "Üstelik o zavallı çocukları da düşünmek zorundayız."

Pitt dünyada hiçbir kaygısı yokmuş gibi, "Kendimizi karamsarlığa

kaptırmadan önce herkesi toplayıp tapınağı boşaltalım," dedi.

Rodgers, "Ya sonra?" diye sordu.

"Önce Amaru'nun kullandığı iniş pistini arayalım."

"Hangi amaçla?"

Giordino gözlerini devirdi. "Ben bu yüzdeki bu ifadeyi iyi tanırım," dedi. "Yine bir Machiavelli planı kuruyor."

Pitt sabırla, "Pek de karmaşık bir şey değil," dedi. "Herifler inip harabeler arasında koşturmaya, bizi aramaya başladıklarında, biz onların helikopterini kapıp en yakındaki dört yıldızlı otele uçalım, güzel birer banyo yapalım diyorum." İnanmazlık dolu bir anlık bir sessizlik oldu. Hepsi Pitt'e, Mars'tan gelen uzay kapsülünden inmiş birine bakar gibi bakıyorlardı. Bu sessizliği ilk bozan Giordino oldu. "Dememiş miydim size?" diye sırıttı. "Buldu işte!"

Pitt'in bir buçuk saatlik tahmini ancak on dakika şaştı. Vadinin sessizliği havayı döven rotor sesleriyle bozuldu, iki Peru askeri helikopteri dağın iki doruğu arasındaki belin üzerinden uçup tarihi binaların tepesinde tur attı. Bölgeyi gözleriyle şöyle bir taradıktan sonra, koni biçimindeki tapınak binasının önünden 100 metre kadar ilerde bir açıklığa indiler. Askerler arkadaki deniz kabuğu gibi kapıdan çabucak atlayıp, hala dönen pervanenin altında eğilerek koştular, teftiş bekliyormuş gibi sıra olup durdular. Bunlar ülkelerinin barışını korumakla görevli normal askerlerden değildi. Paralı askerdi bunlar. Kendilerini en yüksek para verene satan uyumsuzlardı. Başlarındaki subay bir yüzbaşıydı. Tören üniformasını giymişti. Otuzar kişilik iki birlik, başlarında iki teğmenle, sıkışık bir sıra oluşturmuşlardı. Yüzbaşı sıranın çarpık olmadığını görünce memnun oldu, bastonunu kafasının üstüne kaldırıp emrindeki subaylara komutunu verdi. Tapınağa saldıracaklardı. Sonra kendisi alçak bir duvarın üzerine çıkıp, bu tek yanlı savaşı kendince güvenli bir noktadan seyretmeye hazırlandı.

Yüzbaşı ikide bir adamlarına cesaret verici sözler haykırıyor, tapınak merdivenlerine kahramanlar gibi saldırmaları için onları heveslendiriyordu. Sesi harabelerin akustiği içinde yankılanmaktaydı. Ama birden sustu, ağzından acılı bir ses kurtuldu. Bir an kazık kesildi, yüzü bir anlamazlık ifadesiyle çarpıldı, sonra öne doğru yuvarlanıp duvardan düştü, kafasının arkasını büyük bir çatırtıyla yere çarptı.

Kısa boylu, tıknaz bir üsteğmen koşup yüzbaşının yanına çömeldi, başını kaldırıp cenaze sarayına doğru baktı. Gözleri bir anlayışın etkisiyle kamaşmış

gibiydi. Bir emir haykırmak üzere ağzını açtı, sonra altındaki cesedin üzerine yıkıldı, ölmeden önce duyabildiği son ses de bir Tip 56-1 'in keskin çatırtısı oldu. Tapınak merdivenlerinin tepesindeki sahanlıkta, birkaç taşın siperinde yüzükoyun yatmakta olan Pitt, tüfeğinin dürbününden basamaklarda kargaşaya düşmüş askerlere baktı, dört el daha ateş etti, son kalan subayı da devre dışı bıraktı. Bu paralı askerlere bakarken Pitt'in yüzünde herhangi bir şaşkınlık ya da korku ifadesi yoktu. Derin yeşil gözlerde ancak kesin bir kararlılık okunuyordu. Burada onlara karşı koyup direnmekle, on üç masum insanın hayatını kurtarabilecekti. Saldırının hızını kesmek için adamların başının üzerinden ateş etmekte yarar yoktu. Bunlar bir suç operasyonunun tüm tanıklarını öldürmek için gelmişlerdi buraya. Ya ölecek, ya öldüreceklerdi. Kalıp sözdü bu. Ama geçerliydi. Bu adamlar yarım iş yapmazdı. Pitt acımasız bir insan değildi. Gözleri çelik gibi katılaşmıyor, buzlar gibi soğumuyordu. Hiç tanımadığı birini öldürmekten zevk almazdı. İçindeki en büyük üzüntü, asıl suçlu saydığı o tanımadığı adamların şu anda karşısında olmayışından kaynaklanıyordu. Tüfeğini taşların arasındaki küçük delikten yavaşça geri çekti, aşağıyı inceledi. Peru'nun paralı askerleri taş binanın ön cephesi karşısında yayılmaya başlamışlardı. Yukarıya doğru rastgele birkaç el ateş ettiler, kurşunlar taş oymalardan sekip arkadaki mezarlara doğru uçtu gitti. Baskı altında kaldıklarında kendilerini çabuk toparlayan tecrübeli adamlardı. Subaylarını öldürmek onları bir anlık duraklamaya itmiş, ama tam anlamıyla durduramamıştı. Bu sefer komutayı çavuşlar almış, beklemedikleri direnişi ortadan kaldırmak için taktik bulmaya çalışıyorlardı. Sütunların dışından otomatik tüfekle bir yaylım ateşi başladığında, Pitt taş siperin arkasına eğildi, her yanda kopan taş parçacıkları uçuştu. Pitt buna hiç şaşmadı. Perulular bir harabeden diğerine koşarken bir yandan da koruma ateşi açmışlardı. Tüm çevreye yayılıyorlardı. Pitt yengeç gibi yana doğru kaydı, ölüm sarayının kapı kenarına sığındı, sonra ayağa kalkıp arka duvara doğru koşmaya başladı. Kuşkulu gözleri kemerli pencerelerden birine baktı.

Tapınağın yuvarlak duvarlarının dümdüz ve dimdik olduğunu, hem dışardan saldırıları, hem de içerken kaçışları olanaksız kıldığını biliyordu. Aslında askerlerden hiçbiri de binanın arkasına dolanmamıştı. Pitt düşününce, tüm güçlerini ön tarafa yükledikleri sonucuna varıyordu. Ama onun düşünmediği bir şey daha vardı. Tapınağın üzerine tünemiş durumdaki ölüler sarayını silahlarıyla kalbura çevirecek, ancak ondan sonra ön merdivene saldıracaklardı.

Pitt bir koşu koparıp tekrar ön tarafa döndü, elindeki Çin yapımı otomatikle yaylım ateşi açtı, bunu son fişek taş zemine düşünceye kadar sürdürdü. Yan dönüp tüfeğine bir upuzun şerit daha yüklemeye çalışırken fışşşş diye bir ses

duydu, kırk milimetrelik Tip 69 bir Çin roketi havada uçtu, gelip tapınağın duvarına, Pitt'in durduğu yerin 8 metre yan tarafına çarptı. Korkunç bir sesle patladı, taş parçacıklarını şarapnel gibi dağıttı, duvarda da kocaman bir gedik açtı. Birkaç saniye içinde ölüm tanrılarına dikilmiş bu tapınağın içi enkazla dolmuş, ortalığı Patlayıcıların o iğrenç kokusu doldurmuştu.

Pitt'in kulaklarında çılgın bir çınlama vardı. Bir yandan o patlamanın yankılar yaratan sesinden, bir yandan da kendi kalbinin atışlarından. Bir an için kör oluverdi, burnu, boğazı tozla doldu. Telaşla gözlerini ovaladı, çevresindeki yıkıntıya baktı. Tam o anda roket atardan çıkan kara dumanla parlak ışığı görmeye ancak yetişmişti. Kollarını kafasının üzerine kapatıp çömeldi, ikinci roket gelip eski taş duvarlara çarptı, sağır edici bir sesle patladı. Bu seferkinin darbe etkisi Pitt'i uçuşan duvar kırıklarına boğmuş, soluğunu tıkamıştı.

Bir an hareketsiz yattı. Ölmüş gibi. Sonra bin zorlukla elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, toz öksürerek tüfeğini kaptı, sarayın kapısından iç kısma girdi. Oraya dağ gibi yığılmış tarihi eserlere son kere göz attıktan sonra, Amaru'ya da son bir ziyarette bulundu.

Mezar soyguncusu kendine gelmişti. Pitt'e ateş saçan gözlerle bakıyordu. Elleri hala kasığına sarılmış durumdaydı. Kanlar kurumuştu artık. Adamın yüzü, öldürmeye hazır bir nefret maskesiydi. Garip bir soğukluk gelmişti üstüne. Acıya aldırmaz bir tutum. Her yanından kötülük tütüyordu.

Tapınağa üçüncü bir roket çarparken Pitt, "Arkadaşların pek yıkıcı tipler," dedi. Amaru alçak sesle, "Tuzağa kısıldınız," diye soludu.

"Sahte Doktor Miller'i numaradan öldürmüş gibi yapman sayesinde," dedi Pitt. "Telsizi çaldı, yardım çağırdı."

"Ölme zamanın geldi, Yankee domuzu!"

"Yankee domuzu," diye tekrarladı Pitt. "Yıllardır kimse böyle dememişti bana." "Bana acı verdiğin gibi kendin de acı çekeceksin." "Üzgünüm, benim başka planlarım var."

Amaru tek dirseği üzerinde doğrulup bir şey söylemeye çalıştı, ama Pitt gitmişti bile. Bir kere daha arka pencereye koşuyordu. Giordino'yla Shannon'un arkadaki mezarlarda bulduğu bir şilteyle iki bıçak oraya, pencerenin dibine konmuştu. Pitt şilteyi yakalayıp pencerenin alçak alt pervazına koydu, sonra bacaklarını dışarı sarkıtıp üstüne oturdu. Tüfeği elinden fırlattı, bıçakların her birini bir eline alıp kollarını iki yana açtı, 20 metre aşağıda kalan toprağa ürkek bakışlarla baktı. İngiliz Kolombiyasındaki Vancouver adasında bir kere derin bir

boğaza banji atlayışı yaptığını hatırlıyordu. Kendini boşluğa fırlatmak, insan yaratılışına tümüyle aykırı bir şeydi. Ama tüm kararsızlıklarını yok eden bir şey oldu, dördüncü roket gelip tapınağın duvarına çarptı. Pitt ayağındaki tenis pabuçlarının topuklarını, pencerenin dışındaki duvarın taşma gömmeye çalıştı, bıçaklarını da fren olarak kullanmak üzere arkaya alıp duvara saplar gibi yaptı. Arkasına bile bakmadan kendini bıraktı, duvardan aşağıya kayarak inerken o şilteyi de kaydırak gibi kullandı.

Giordino, peşinde Shannon ve öğrenciler, en arkada da Rodgers'la birlikte, bir yeraltı mezarının merdivenlerini dikkatle tırmandı. Helikopterler inerken oraya saklanmışlardı. Giordino bir ara durakladı, başını hafifçe kaldırıp, yıkık bir taş duvarın öbür yanına baktı, durumu kolaçan etti. Helikopterler 50 metre ötedeydi. Motorları çalışır durumdaydı. İkişer kişilik uçuş ekipleri, pilot kabinlerinde oturmuş, tapınağa saldırıyı seyretmekteydiler.

Shannon, Giordino'nun yanına sokuldu, duvarın üzerinden baktı, o anda bir roketin üst saray girişini parçaladığını gördü. Üzgün bir sesle, "Değerli eserleri mahvedecek bunlar," diye hayıflandı.

Giordino ona kısacık bir göz attıktan sonra, "Pitt'e hiç acımıyor musun?" dedi. "Hayatını bizim için tehlikeye atıyor. Biz helikopterlerden birini çalabilelim diye bir ordu dolusu paralı askerle savaşıyor."

Shannon içini çekti. "Ama değerli eski eserlerin ebediyen mahvoluşunu seyretmek, bir arkeologun yüreğini burkar," dedi.

"Biz olacağımıza, dünün eserleri olsun, daha iyi." "Özür dilerim. Onun kurtulmasını ben de senin kadar istiyorum. Ama öyle imkansız görünüyor ki!"

Giordino, "Ben onu tanıdığımda ikimiz de çocuktuk," diye gülümsedi. "İnan bana, köprüde Horatius rolüne çıkma fırsatını hiç kaçırmaz." Meydanda hiza tutturmaksızın durmuş bekleyen helikopterlerin durumunu inceledi. "Savaş gürültülerinin üzerinden duyulması için sesini hafif yükselterek, "Emri ilet," dedi. "İkinci helikopteri kapacağız."

Pitt tapınağın duvarından aşağıya, yıldırım gibi kontrolsüz bir inişe geçti. Sanki bir kaya düşüyordu tepeden. Aşağıdaki taştan hayvan kafaları arasına düşecekti. Belki bir iki santimle ıskalardı taşları. Elleri bıçakların sapma can havliyle sarılmış, duvara bastırıyor, fren etkisi yaratmaya çalışıyordu. Sonunda duvardan kıvılcımlar uçuştu. Tenis pabuçlarının topukları duvara sürtünmekten, lastiği sanki öğütülüyordu. Ama düşüş hızı da hala artmaktaydı. En büyük korkularından biri, öne doğru devrilip kafa üstü düşmek, ikincisi de sert düşüp bacağını kırmaktı. Bunlardan hangisi olsa, işi bitmiş demekti. Perulular

subaylarını öldüren adamı nasılsa sağ bırakmazlardı. Hız kesmek için umutsuzca uğraşan Pitt, yere çarpmasına bir an kala bacaklarını gevşetmeye çalıştı, ama yine de yere şaşırtıcı bir kuvvetle çarptı. Ayakları yağmurdan ıslanmış toprağa gömülürken bıçaklar o darbenin etkisiyle elinden fırladı. Pitt hareketin eylemsizlik etkisinden yararlanarak tek omzu üzerine devrilip iki kere yuvarlandı. Zorlu paraşüt atlamalarında yapıldığı gibi. Birkaç saniye çamurların içinde yattı, kayalara düşmediğine şükretti, sonra bir deneme yapıp ayağa kalktı, hasar durumunu incelemeye çalıştı.

Bir ayak bileği hafif burkulmuştu, ama hala çalışır durumdaydı. Ellerinde birkaç sıyrık vardı, ama tek ciddi hasar, ağrıyan omzuydu. Çamurlar kurtarmıştı canını. Sadık şilte parça parça olmuştu. Derin bir soluk aldı, hala sağlam oluşuna sevindi. Kaybedecek zamanı yoktu. Hemen koşmaya başladı. Tapınağın merdivenlerine saldırmakta olan askerlerle arasına harabeleri almaya çalışıyordu.

Giordino, Pitt'in o roketlerden kurtulup sağ salim duvardan aşağıya ineceğini, inerken de kurşunlanmayacağını ummakla yetinmek zorundaydı. İmkansız bir şeye benziyor, diye düşünüyordu. Gerçi Pitt görünüşe göre ölmeyen tür biriydi, ama eninde sonunda, yüzü olmayan o eli oraklı ihtiyar gelip hepimizi bulacaktı nasılsa. Onun Pitt'i bulması, Giordino'nun kabullenemeyeceği bir düşünceydi. Pitt'in ya yatakta, güzel bir kadının koynunda, ya da yaşlı dalgıçlar yurdunda öleceğine inanırdı.

Giordino eğildi, gerideki helikopterin tam arkasında kalan kör noktaya doğru koştu. Pilot kabininden görünmeyen yere. O sırada askerler de tapınağın merdivenlerine doğru saldırıya geçmişlerdi. Bir ekip saldırırken ikinci ekip aşağıda bekliyor, enkaz haline gelmiş ölüler sarayına yönelik koruma ateşi açıyordu. Perulular hepsi dikkatlerini o saldırıya çevirmişlerdi. Giordino'yu gören olmadı. Otomatik tüfeğine sımsıkı sarılmış, helikopterin kuyruk çıkıntısının altına gelmiş, arkadaki deniz kabuğu gibi kapıların birinden içeriye giriyordu. Kendini kapının iç tarafına attığı anda yere yattı, gözleri şu anda boş olan kabini, kargo bölümünü ve arkası dönük oturmakta olan iki pilotu süzdü. Onlar da biraz ilerdeki tek yanlı savaşı seyretmekteydiler.

Giordino ustalıkla emekledi, inanılmaz bir hız sergilemeyi de başardı. Minyatür buldozer gibi bir adam olduğu için, bu hız doğrusu şaşırtıcıydı. Pilotlar onun sesini duymadıkları gibi, varlığını da sezememişlerdi. Giordino onların oturduğu koltukların arkasına vardı, tüfeği çevirip dipçiği yardımcı pilotun ensesine indirdi. Pilot sesi duyup döndü, Giordino'ya korkudan çok, şaşkınlıkla baktı. Ama daha gözünü bile kırpamadan Giordino dipçiği onun alnına indirdi.

Baygın pilotları çabucak kapıya çekip oradan yere attı. Shannon'a, Rodgers'a ve öğrencilere telaşla el salladı. Hepsi hendekte saklanmış, bekliyorlardı. "Çabuk olun!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, çabuk olun!"

Sesi öyle yüksekti ki, savaş gürültüsüne rağmen duyulabilmişti. Arkeologların daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Hendekten fırladıkları gibi, birkaç saniye içinde helikopterin kapısını buldular. Giordino pilot yerine dönmüş, ön paneli incelemeye başlamıştı bile.

Shannon gelip yanındaki koltuğa oturduğunda, "Hepimiz tamam mıyız?" dedi. "Pitt dışında, tamamız."

Giordino cevap vermedi, ama başını çevirip yan camdan baktı. Merdivenlerdeki askerler yukardan ateş edilmediğini görünce cesaretlenmiş, sahanlığa varmış, ölüler sarayının kapısından giriyorlardı. Oynanan oyunu anlamalarına birkaç saniye ancak kalmıştı.

Giordino dikkatini yeniden önündeki kontrollere çevirdi. Helikopter eski Rus yapımı Mi-8 nakliye taşıtıydı. Soğuk savaş yıllarında NATO bu taşıtları Hip-C olarak nitelendirmişti. Pek eski, pek hantal bir şeydi. 1500 beygir gücünde iki motoruyla, dört kişilik uçuş ekibinin dışında otuz yolcu taşıyabilirdi. Motorlar zaten çalışır durumda olduğuna göre, Giordino sağ elini levyeye uzattı.

"Duymadın mı?" dedi Shannon sinirli bir sesle. "Arkadaşın gelmedi dedim." "Duydum," dedi Giordino. Sesinde hiç duygu yok gibiydi. Motora biraz daha güç verdi. Pitt taş binanın yanına çömelip köşeden baktı. Uğultuyu duymuştu. Pervanenin dönüş hızının arttığını da görüyordu. Bir saat önce, Giordino'yu kendisi gelse de, gelmese de havalanıp gitme konusunda kandırması hiç de kolay olmamıştı. Bir tek adamın hayatı, on üç kişinin ölümüne değmezdi. Helikopterle arasında 30 metrelik bir açık alan vardı. Pitt'i saklayacak hiçbir çalı, hiçbir taş, hiçbir ot yoktu orada. O uzaklık gözüne bir buçuk milden fazlaymış gibi görünüyordu.

Artık tedbire de gerek yoktu. Fırlayıp koşmak zorundaydı. Eğildi, burkulan bileğine hızlı bir masaj yaptı, giderek artan gerilimi azaltmaya çalıştı. Biraz acı da vardı, ama gerilim orayı duygusuzlaştırıyordu. Canını kurtarmak istiyorsa, burada oyalanamazdı. Ok gibi fırladı, açık alanda koşmaya başladı.

Pervane yerdeki tozları kaldırıyor, Giordino hurda Hip-C'yi yerden yükseltiyordu. Ön panele çabucak bir daha baktı, kırmızı ışık var mı diye kontrol etti, seste ve titreşimlerde bir gariplik bulmaya çalıştı. Her şey yolunda gibiydi. Eski helikopter gerçi bir rektifiyeden geçmeye çok ihtiyaç duyuyordu, ama yine de emirlere ciddi cevaplar vermeyi başarmıştı. Giordino burunu hafif aşağıya

eğip gücü artırdı. Ana kabinde öğrencilerle Rodgers, Pitt'i görmüşlerdi. Arka kapıya doğru yıldırım gibi geliyordu. Bir ağızdan haykırıp onu cesaretlendirmeye çalışmaktaydılar. Tam o sırada bir çavuş gözlerini savaştan ayırıp arkasına bakınca, çığlıklar daha bir telaşlandı. Adam Pitt'in yükselmekte olan helikoptere yetişmeye çalıştığını görmüştü. Hemen bağırdı, aşağıda bekleyen yedek birliği uyardı.

Çavuşun çığlığı, tapınaktaki silah seslerine rağmen duyulmuştu. "Kaçıyorlar! Vurun, Tanrı aşkına, vurun şunları!"

Aşağıdaki birlik, emre gerektiği gibi uymadı. Pitt'e ateş ederlerse, kurşunlar helikoptere gelecekti. Kararsızdılar. Tüfeğini kaldırıp ateş eden bir tek kişi çıktı. Pitt sağ oyluğuna saplanan kurşuna hiç aldırmadı. Acı duymaktan daha önemli işleri vardı onun. İşte kuyruğun altına girmişti. Rodgers'la Perulu gençler kabinde yüzüstü yatmış, dışarıya sarkmış, ona ellerini uzatmışlardı. Helikopter kendi rüzgarından sarsılıyormuş gibi titredi, arkası aşağıya sarktı. Pitt o anda kollarını yukarı atıp olanca gücüyle sıçradı.

Giordino helikopteri eğerek döndürdü, bu arada pervane kanatları yere tehlikeli biçimde yaklaştı. Kurşunlardan biri pilotun yan camından girdi, kabinin içi ince cam kırıklarıyla doldu, bu kıymıklardan biri de Giordino'nun burnunu kanattı. İkinci bir kurşun koltuğunun arkasına saplandı, omurgasını kıl payı ıskaladı. Helikopter birkaç isabet daha aldıktan sonra, Giordino onu eğip uzaklaştırdı, Perulların ateş menzilinden çıkardı.

Ondan sonra çabucak tırmanışa geçti. Dağları aşacak yüksekliğe hızla ulaşmak zorundaydı. Yaklaşık 4000 metreye vardığında, aşağıda çıplak kayalar göreceğini umarken, sık ormanlık görünce biraz şaşırdı. Vadi görünmez olduğunda, batıya doğru bir rota tutturdu, ancak o zaman Shannon'a döndü. "İyi misin?" Shannon mekanik bir sesle, "Bizi öldürmeye çalışıyorlardı," dedi. "Herhalde gringo'lardan hoşlanmıyorlar." Giordino, Shannon'u süzüp yaralanmadığından emin olmaya çalıştı. Kan göremeyince, dikkatini yine ön panele verdi, arka kapıyı kapayan levyeye uzanırken, "Orada yaralı var mı?" diye seslendi. "Bir tek ben!"

Giordino'yla Shannon bu sesi tanıyınca aynı anda koltuklarında geriye döndüler. Pitt. Gerçi çok yorgun, çamur içinde bir Pitt! Ama Pitt! Bir bacağından kanlar akıyordu.

Telaşla oraya bağlanmış saç bandından dışarı sızmaktaydı kanlar. Ama Pitt yüzünde şeytansı bir gülümsemeyle pilot kabininin kenarına yaslanmış, duruyordu. Giordino’nun içini müthiş bir rahatlama dalgası sardı, yüzünü bir

gülümseme aydınlattı. "Neredeyse yine otobüsü kaçırıyordun." "Sen de Dixieland bandosu konusunda bana hala borçlusun."

Shannon gülümsedi, koltuğun üzerine dizleriyle tüneyip arkasını döndü, kollarını Pitt'in boynuna sardı, onu sımsıkı kucakladı. "Başaramamandan korkuyordum." "Neredeyse de başaramıyordum."

Shannon'un gözleri aşağıya döndüğü anda gülümsemesi soldu. "Kan akıyor!" "Rodgers'la çocuklar beni çekmeden önceki son bir veda ateşi. Çok nazikler." "Seni hemen hastaneye götürmemiz gerek. Durum ciddiye benziyor." "Kurşunlarını baldırana batırmak gibi bir adetleri yoksa, o kadar ciddi sayılmaz," dedi Pitt.

"O ayağına basmaman gerek. Gel, benim yerime otur." Pitt, Shannon'u döndürüp sırtını koltuğa yasladı. "Sen rahatına bak. Ben öbür köylülerin arasına dönüyorum." Bir an durup kontrol paneline baktı. "Antik bir taşıttayız galiba," dedi.

Giordino, "Sallanıyor, zangırdıyor, titriyor, ama havada kalabiliyor," diye karşılık verdi. Pitt, Giordino'nun omzu üzerinden eğilmiş, ön paneli incelerken, gözleri yakıt göstergesine takıldı. Uzanıp parmağıyla göstergenin camına tık tık vurdu. İbrelerin ikisi de üç çeyreğin hemen altında titredi. "Ne kadar dayanır dersin?" diye sordu Pitt. "Dolu depo üç yüz elli kilometre falan. Kurşunlar benzin deposunu delmediyse, bizi iki yüz seksen kilometre götürmesi gerekir."

"Buralarda bir harita olmalı herhalde." Shannon seyir takımlarını koltuğunun yanındaki poşette buldu, Pitt'e uzattı. Pitt haritayı çekti, açıp Shannon'un sırtına dayadı. Pergelin uçlarını ona batırmamaya çalışarak Peru kıyısına doğru rotayı saptamaya çalıştı.

"Deep Fathom'a kadar üç yüz kilometre yol var galiba," dedi. Shannon, "Deep Fathom nedir?" diye sordu. "Bizim araştırma gemisi." "Herhalde Peru'nun en büyük kentlerinden biri bu kadar yakınımızdayken, denizin ortasına inmek istiyor olamazsınız!"

Giordino, "Trujillo'daki uluslararası havaalanını demek istiyor," diye açıkladı. Pitt, "Bu Solpemachaco'nun dostları, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok," dedi. "Bir anda iki birlik yollayacak kadar da forslu insanlar. Bizim helikopter çaldığımız, ordularının baş kahramanlarını cehenneme yolladığımız bir duyuldu mu, canımızın zırnık kadar değeri kalmaz. Onların karasuları dışındaki bir Amerikan gemisinde, çok daha güvende oluruz. Bu arada ABD Büyükelçiliğinin de, Peru hükümetindeki dürüst yetkililere tam bir rapor vermesini sağlarız."

"Anlıyorum," dedi Shannon. "Ama arkeoloji öğrencilerini de hafife alma. Onlar bütün olup biteni biliyor. Onların da aileleri çok forslu. Çocuklarının kaçırılması, tarihi eserlerin çalınması gibi şeyleri kesinlikle medyaya yansıtırlar."

Giordino sakin bir sesle, "Bunları konuşurken Peru kuvvetlerinin yolda bizi durdurmaya kalkmayacağını varsayıyorsunuz tabii," dedi.

Pitt, "Tam tersine, bence o şart," diye karşılık verdi.

"İkinci helikopterin şu anda bile peşimizde olduğuna bahse girerim."

Giordino kafasını sallayarak, "O halde yere yakın gideceğiz, ineklerle koyunlara çarpmamaya dikkat edeceğiz, denize varana kadar bunu böyle sürdüreceğiz," dedi.

"Tıpatıp öyle. Alçaktaki bulutların yardımını da yabana atma."

Shannon kuşkulu bir sesle, evin çöpünü dökmeyi unutmuş olan kocasına laf söyler gibi konuştu. "Küçük bir noktayı unutmuyor musunuz? Eğer matematiğim doğruysa benzin depomuz sizin gemiye varmadan yirmi kilometre önce boşalacak. Yolun geri kalanını yüzerek gitmeyi düşünmüyorsunuzdur umarım."

Pitt sakin sakin, "O önemsiz sorunu nasılsa çözeriz," dedi. "Hemen gemiyi arar, buluşma yerine doğru yaklaşmalarını söyleriz."

Giordino, "Yararı olur ama yine de kılı kılına varacağız," diye söylendi.

Pitt kendinden emin, "Sağ kurtulacağımız kesin," dedi. "Bu uçakta herkese yetecek can yeleği olduktan başka, iki de kurtarma salı var. Demin geçerken gördüm." Sustu, dönüp arkaya baktı. Rodgers çocukların güvenlik kemerlerini kontrol ediyordu.

"Peşimizdekiler siz gemiyi ararken duyacaklar," dedi Shannon keyifsiz bir sesle. "Bize nerede tuzak kurup ateş açacaklarını bilecekler."

Pitt kibirle, "Ben kozumu doğru oynarsam, bir şey anlamazlar," dedi.

İletişim teknisyeni Jim Stucky, ofis koltuğunun arkasını yatacağı kadar yatırmış, Wick Downing romanlarından birini okuyordu. NUMA'nın Deep Fathom adlı oşinografi gemisinde hiç eksik olmayan o sonar seslerine sonunda alışabilmişti. Ne zaman deniz dibinden bir sinyal alsa, bum-bum sesleri geliyordu sonardan. 2500 kulaç derindeki deniz tabanının jeolojik haritasını çıkarmak üzere bir ileri bir geri dolaşırken, insanı çok geçmeden sıkıntılar basıyordu. Stucky okuduğu bölümün ortalarındaydı. Bir su yatağının içinde yüzen kadın cesedini yeni bulmuşlardı romanda. Tam o sırada Pitt'in sesi

hoparlörde duyuldu.

"NUMA Deep Fathom'u arıyor. Uyanık mısın, Stucky?"

Stucky yerinden fırladı, verici düğmesine bastı. "Burası Deep Fathom. Seni duyuyorum, NUMA. Lütfen bekle." Pitt beklerken, Stucky gemi telefonundan kaptana seslendi.

Kaptan Frank Stewart köprüden hemen iletişim kamarasına koştu. "Doğru mu duyuyorum? Pitt ve Giordino'yla mı konuşuyorum dedin?"

Stucky başıyla evetledi. "Pitt telsizde bekliyor."

Stewart mikrofonu eline aldı. "Dirk, ben Frank Stewart."

"Bira kokan sesini yeniden duymak ne güzel, Frank!"

"Ne peşindesiniz siz ikiniz? Amiral Sandecker yirmi dört saattir volkan gibi patlıyor, yerinizi bilmek istiyor."

"İnan bana, Frank, iyi bir gün geçirmedik."

"Şu andaki mevkiiniz ne?"

"And dağlarının tepesinde, antik bir Peru askeri helikopterindeyiz."

"NUMA helikopterine ne oldu?" diye çıkıştı Stewart.

"Onu Kızıl Baron vurdu. Neyse, onun önemi yok. Beni dikkatle dinle. Benzin depolarımızda kurşun delikleri var. Yarım saatten fazla havada kalamayız. Lütfen bizi

Chiclayo'da, kent meydanından alın. Peru haritalarında yerini bulursunuz. NUMA yedek helikopterini kullanın."

Stewart dönüp Stucky'ye baktı. İkisinin de yüzlerinde şaşkınlık okunuyordu. Stewart yine verici düğmesine bastı. "Lütfen tekrar et. Net anlayamadım." "Benzin yüzünden Chiclayo'ya inmek zorundayız. Keşif helikopteriyle gelip bizi randevu yerinden alın, gemiye götürün. Giordino'yla benden başka, on iki de yolcumuz var." Stewart'in gözleri kamaşmış gibiydi. "Neler oluyor?" diye söylendi. "Giordino'yla Pitt bu geminin tek helikopterine binip gittiler. Şimdi benzin deposu delik bir askeri helikopterle havadalar, yanlarında da on iki kişi var. Yedek helikopter zırvası da ne anlama geliyor?"

Sonra vericiye basıp Pitt'e, "Biraz bekle," dedi, uzanıp geminin telefonunu kaptı, köprüyü aradı. "Harita odasından bir Peru haritası bulup hemen iletişim odasına getirin," diye bağırdı.

Stucky, "Pitt aklını mı kaçırdı dersiniz?" diye sordu.

"Olmaz öyle şey," dedi Stewart. "Başı dertte bunların. Pitt de mesajı duyabilecek kişileri şaşırtmak için yanlış iz bırakmak istiyor." Bir tayfa haritayı getirdi, Stewart alıp masaya serdi. "Kurtarma operasyonu için giderken buradan dosdoğru doğuya uçmuşlardı. Chiclayo ise o rotadan rahat yetmiş beş kilometre güneybatıya düşüyor." Stucky, "Yanıltıcı mesaj verdiğini anladığımıza göre, asıl planı nedir Pitt'in?" dedi. "Yakında anlarız." Stewart mikrofonu kapıp vericiye bastı. "NUMA, hala orada mısınız?"

"Buradayız, dostum." Pitt'in sesi pek güvenliydi.

"Yedek helikopteri Chiclayo'ya kendim getireceğim, sizi ve on iki yolcunuzu oradan alacağım. Tamam mı?"

"Çok makbule geçti, kaptan. Hiçbir işi yarı yolda bırakmadığını bilmek çok hoş. Ben geldiğimde biram hazır, beni bekliyor olsun." "Tamam," dedi Stewart.

"Biraz da hızlan, tamam mı?" dedi bu sefer Pitt. "Bir banyoya fena halde ihtiyacım var. Yakında görüşürüz."

Stucky dönüp Stewart'a baktı, güldü. "Siz helikopter pilotluğunu ne zaman öğrendiniz?" diye sordu.

Stewart da güldü. "Ancak rüyamda," dedi.

"Neyi anlamadığımı bana söyler misiniz, lütfen?"

"Biraz bekle." Stewart geminin telefonunu tekrar kaptı, emirlerini sıraladı. "Sonar sensorunu çekip yeni rotayı sıfır-dokuz-sıfıra getirin. Sensor güvene alındığı anda hızı en üste çıkarın. Tam yol. Baş makinist de değerli motorlarım aşınıyor demeye kalkmasın. Her devire ihtiyacım var." Telefonu kapadığında, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Nerede kalmıştık? Ha, evet, sen durumu anlamamıştın."

"Bulmaca gibi bir şey," diye mırıldandı Stucky.

"Hiç de değil. Bence çok açık. Pitt'le Giordino'nun gemiye varacak kadar benzini yok. Biz hızı artırıp, onları kıyıya kadar olan uzaklığın yaklaşık yarı yolunda karşılayacağız. Hepsi birden köpek balıklarıyla dolu sulara düşmeden yetişsek iyi olur tabii."

9

GİORDİNO çabalayarak ilerliyordu. Ağaçların 10 metre yukarısından uçmaktaydı, hızı da saatte ancak 144 kilometreydi. Yirmi yıllık helikopter aslında 100 kilometreyi çok daha iyi bir hızla uçabilirdi, ama Giordino dağlardan geçerken kalan benzinini tasarruf etmek amacıyla yavaşlamıştı. Bir dizi tepeyi daha aşarlarsa, denize kadar uzanan dümdüz ovanın üzerine geleceklerdi. Giordino üç dakikada bir benzin göstergelerine bakıyordu. İbreler kırmızıya fena halde yaklaşmıştı. Bakışları, altlarından kayıp geçen yeşil bitki örtüsüne döndü. Orman pek sıktı. Açıklık yerler iri kayalarla doluydu. Helikopteri mecburi inişe geçirmek için iyi bir yer değildi burası. Pitt topallayarak kargo bölümüne gitmiş, herkese can yelekleri dağıtmaya başlamıştı. Shannon da kalkıp onun peşinden gitti, yelekleri kararlı bir hareketle onun elinden alıp Rodgers'a verdi.

"Sana düşmez," dedi Pitt'e. Onu oradaki bir koltuğa zorla oturttu. Sonra bir baş işaretiyle oyluğundaki kanlı sargıyı gösterdi. "Kıpırdamadan otur şurada." Hemen bir ilkyardım çantası buldu, Pitt'in karşısına çömeldi, stressiz bir hareketle kanlı saç bandını çözdü, yarayı temizledi, sekiz dikişi ustaca atıp derileri birleştirdi, ancak ondan sonra sardı.

Pitt hayran hayran, "Usta işi," dedi. "Yardım meleği olabilirmişsin."

"Şansın varmış da olmamışım." Shannon ilk yardım çantasının kapağını kapadı. "Kurşun ancak deriyi yarmış," dedi."

"Peki, neden kendimi hastanedeymiş gibi hissediyorum?"

Shannon gülümsedi. "Ben bir çiftlikte büyüdüm. Beş erkek kardeşim vardı. Hep yaralanmanın yeni ve ilginç yöntemlerini keşfeder dururlardı."

"Nasıl oldu da arkeolojiye heveslendin?"

"Buğday tarlamızın bir köşesinde kızılderililerden kalma bir mezar höyüğü vardı. Çevresini eşeler, ok başları arardım. Lisedeyken bir kitap özeti ödevi için, Hopwell Kızılderili kültürüyle ilgili güney Ohio'daki mezar höyükleri hakkında bir kitap buldum. İlham geldi, çiftlikteki höyüğü kazmaya başladım. Birkaç kap kaçak ve dört iskelet bulunca, bu iş tutku haline geldi. Profesyonel bir kazı değildi yaptığım tabii. Doğru dürüst kazı yapmayı üniversitede öğrendim. O ara orta And yöresi kültürlerine hayran oldum, o konuda uzmanlaşmaya karar

verdim." Pitt ona bir an sessizce baktı. "Doktor Miller'i ilk ne zaman tanıdın?"

"Altı yıl kadar önce, doktoram üzerinde çalışırken bir ara görmüştüm. Kolombiya-Ekvator sınırından orta Şili bölgesine kadar yaklaşık beş kilometre giden bir İnka otoyol şebekesi konusunda verdiği konferansta rastlamıştım ona. Ne kadar derin bir çalışma yaptığını görünce, And kültürleri konusuna daha bir odaklanmıştım. Buralara gelmeye de ilk o zaman başladım."

"O halde onu pek de iyi tanımıyorsun, öyle mi?" diye sordu Pitt.

Shannon başını iki yana salladı. "Çoğu arkeologlar gibi biz de kendi sevdiğimiz projelere gömülü durumdaydık. Arasıra mektuplaşır, bilgi alışverişi yapardık. Altı ay kadar önce onu bu projeye ben davet ettim. Peru üniversite öğrencilerinden gönüllü katılanlara nezaret etmesini istedim. O sırada o da bir projeyi bitirmiş, yenisine başlamak üzereydi. Kabul etti. Ardından buraya beş hafta erken gelmeyi, hazırlıklara başlamayı, Peru hükümetinden gerekli izni alıp teçhizat ve malzemeyi toparlamayı önerdi. Juan Chaco'yla ikisi yakın işbirliği yaptılar." "Sen buraya geldiğinde doktorda herhangi bir farklılık dikkatini çekti mi?" Shannon'un gözlerinde garip bir ifade belirdi. "Ne tuhaf bir soru!" Pitt, "Yani görünüşü, hareket ediş biçimi açısından," diye direndi. Shannon bir an düşündükten sonra "Phoenix'den bu yana sakal bırakmış, yedi sekiz kilo vermiş, ama şimdi düşünüyorum da, güneş gözlüğünü hiç çıkarmadı..." "Sesinde bir değişiklik?"

Genç kadın omuz silkti. "Belki biraz daha tok. Nezle oldu sandım." "Yüzük takıp takmadığına dikkat etmiş miydin? Kocaman amber bir yüzük?" Shannon'un gözleri kısıldı. "İçinde primitif bir karınca bulunan altmış milyon yıllık sarı amberi mi diyorsun? Doktor çok gurur duyardı o yüzükten. İnka yol şebekesi araştırması sırasında takıyordu, hatırlıyorum. Ama kutsal kuyu için geldiğimizde elinde yoktu. Neden takmadığını sordum, zayıflayınca parmağına bol geldiğini, o yüzden, kaybetmemek için takmadığını söyledi. Küçülttürecekmiş, evde bırakmış. Sen nerede biliyorsun Doktor'un yüzüğünü?"

Pitt, kuyunun dibinde cesedin parmağından aldığı yüzüğü kendisi takmış, taşını da çevirip içe getirmişti. Hemen parmağından çıkardı, tek kelime söylemeden Shannon'a uzattı.

Shannon yüzüğü alıp, yuvarlak pencereden gelen ışığa tuttu, kehribarın ortasındaki minik böceğe şaşkın bakışlarla baktı. "Bunu nere...?" Sesi sönüp yok oldu. "Kendini Doktor diye tanıtan adam onu öldürmüş, yerini almış. Sizler de onu kabullendiniz, çünkü kabullenmemek için bir neden yoktu. Böyle bir oyun oynanabileceği aklınıza bile gelmedi. Katilin yaptığı tek yanlış, Doktoru

öldürdükten sonra obruğa atarken yüzüğü parmağından almayı unutmuş olması."

"Yani sen bana, Doktor daha ben Amerika'dan yola çıkmadan öldürüldü diyorsun, öyle mi?" Shannon iyice afallamıştı.

"Buradaki kamp yerine gelişinden bir iki gün sonra" diye açıkladı Pitt. "Cesedin durumuna bakılırsa, bir aydan fazladır suda."

"Miles'la benim cesedi görmemiş olmamız garip."

"O kadar da garip değil. Siz dosdoğru yan tünelin önüne indiniz ve hemen içeriye emildiniz. Ben karşı taraftan dibe indim, bir arama turu yapma fırsatı buldum, akıntı beni yakalayana kadar bir süre oralarda iki yeni ceset var mı diye bakındım. İki kişi yerine, Doktor'un kalıntısını buldum. On altıncı yüzyıldan kalma bir İspanyol askerin kemiklerine ek olarak."

"Demek Doktor gerçekten öldürüldü." Shannon'un yüzüne bir dehşet ifadesi gelmişti. "Juan Chaco bunu kesinlikle biliyor olmalı, çünkü projemizin bağlantı görevlisi oydu. Biz gelmeden önce Doktorla birlikte çalışmaya başlamıştı. Acaba onun da bu pis işe karışmış olması mümkün mü?"

Pitt başıyla evetledi. "Gırtlağına kadar. Sen tarihi eser kaçakçısı olsan, kendine paravan olarak, uluslararası saygınlığı olan bir arkeoloji uzmanı ve hükümet yetkilisinden daha iyisini bulabilir miydin?" "O zaman Doktorun yerine geçen sahtekar kimdi?"

"Solpemachaco’nun bir başka adamı. Yetenekli bir artist. Ölme numarasını, Amaru'nun da yardımıyla, ustaca yapmış. Belki de örgütün en üst adamlarından biridir, ellerini kirletmekten de yüksünmeyen bir kişiliğe sahiptir. Hiçbir zaman bilemeyiz." "Eğer Doktoru öldürdüyse, aşmalı onu," dedi Shannon. Ela gözleri öfkeyle tutuşuyordu. "En azından, Juan Chaco'yu Peru mahkemelerinin kucağına atabileceğimiz kesin ..." Pitt birden gerginleşti, pilot kabinine dönüp, "Ne oluyor?" diye seslendi. Giordino helikopteri dik bir dönüşe geçirmişti.

"Bir sezgi," dedi Giordino. "Kuyruğumuzu bir kontrol etmek için üç yüz altmış çizmek istedim. Bereket versin böyle titreşimlere duyarlıyım. Yalnız değilmişiz." Pitt kendini itip ayağa kalktı, pilot kabinine yürüdü, tek bacağına daha çok ağırlık vererek yardımcı pilot yerine oturdu. "Haydutlar mı, yoksa iyi adamlar mı?" diye sordu.

"Tapınakta bizi basan dostlarımız, senin Chiclayo numaranı yutmamışlar." Giordino ellerini kontrollerden çekmeksizin başıyla ön camın sol tarafını gösterdi. Bir helikopter doğudaki yüksek dağları aşmaktaydı.

Pitt, "Sen benzin tasarruf etmek için hızı düşürürken onlar da rotamızı tahmin edip peşimizden yetişmiş olmalılar," diye akıl yürüttü.

Giordino, "Havadan havaya roketlerin yüklenebileceği bir yerleri yok," diye gözlemde bulundu. "Bizi tüfeklerle vurmak zorundalar ..."

Tam o anda, arkalarındaki helikopterin açık duran ön yolcu kapısında alevler ve dumanlar belirdi, bir roket gökte uçtu, Giordino'nun helikopterinin burnuna öyle yakın geçti ki, Pitt'le Giordino pencereden uzansalar ona dokunabileceklerini sandılar. "Yanlış," dedi Pitt. "Kırk milimetrelik roketatar rampası var. Tapınakta kullandıklarının aynısı."

Giordino birden helikopterini yükseltti, onlara hedef şaşırtmaya çalıştı. "Tüfeğini kap, bu adamları oyala. Ben kıyıdaki şu bulutlara ulaşıncaya kadar."

Pitt motor sesini bastırmak için bağırarak, "Yapamam," dedi. "Tüfeği attım, Colt'um da boş. Bu uçakta silahı olan var mı?"

Giordino bir yandan yeni bir manevraya girişirken, bir yandan da başını evet anlamında hafifçe salladı. "Ötekileri bilmem ama benimki kabin dibindeki dolabın içinde" Pitt koltuğunun kolunda asılı duran telsiz kulaklığını kapıp kafasına geçirdi, sonra yerinden kalktı, pilot kabini kapısının iki yanına tutunup, dik dönüş sırasında düşmemeye çalıştı. Kulaklığın fişini dolabın hemen yanındaki prize takarken Giordino'ya seslendi. "Sen de kulaklık tak ki savunmamızı koordine edebilelim." Giordino cevap veremedi. O anda sol pedala yüklenmiş, uçağa yassı dönüş yaptırmaktaydı. O iş bitince, kulaklığını takma fırsatını ancak buldu. Yüzünü buruşturup yeni bir roketten daha kurtuldu, bu seferki helikopterin karnının bir metre altından geçti, alçak bir tepenin yamacında patlayıp turuncu alevler kustu. Pitt uzanabildiği her yere tutuna tutuna, sendeleyerek yolcu kapısına yürüdü, kilidi açıp kanadı yana kaydırdı. Shannon'un yüzünde kaygı ve korku vardı. Elinde kargo ipiyle emekleyerek geldi, ipin bir ucunu Pitt'in beline bağlayıp düğümledi. Pitt de bu arada Perulu pilotları vurabilmek için Giordino'nun tüfeğine uzandı. Shannon ipin öbür ucunu da kapı yanındaki düşey çubuğa bağlamıştı.

"Artık düşmezsin," diye bağırıyordu. Pitt gülümsedi. "Seni hak edecek ne iyilik yapmışım!" Yüzükoyun yere yatıp tüfekle kapının dışına doğru nişan aldı. "Ben hazırım, Al. İyi görüş sağla bana."

Giordino helikopteri çevirip Pitt'e uygun mevkii sağlamaya, onu diğer helikopterin kör tarafına getirmeye çalışıyordu. Her iki helikopterin yolcu kapıları aynı tarafta olduğu için, Perulu pilot da aynı sorunla karşı karşıyaydı. Nişancısının işini kolaylaştırmak için arkadaki deniz kabuğu tipi kapıyı da

açabilirdi, ama o zaman hızı yavaşlar, helikopterin kontrolü zorlaşırdı. Eski zamanın pervaneli uçaklarında olduğu gibi, bu iki helikopterin pilotları da avantajlı konum yakalama çabasındaydılar. Göklerde bu taşıtları yapanların aklına bile gelmemiş akrobasilere kalkışıyorlardı.

Giordino içinden, bu pilot işini iyi biliyor diye düşündü. Profesyonel bir saygı duymuştu hasmına. Kendi silahları zaten diğer helikopterdekinden azdı. Kedi karşısındaki fare gibi hissediyordu Giordino kendini. Gözleri önündeki göstergelerden hasmına döndü, sonra yine ön cama baktı. Bir ağaca toslamak iyi olmazdı. Levyeyi itip tepedeki pervane kanatlarına komut verdi, nemli havayı daha bir hızla itmelerini sağladı. Helikopter birden yukarıya f ırlarken, diğer pilot da aynı şeyi yaptı. Ama o sırada Giordino burunu aşağıya kıvırdı, ayağıyla sağ pedala yüklendi, hız artırdı, helikopteri yan yatırıp Pitt'e nefis bir görüş sundu.

"Haydi!" diye haykırdı mikrofona. Pitt pilot kabinindeki adamlara nişan almak yerine, rotor altındaki motor yuvasına nişan alıp tetiği çekti. İki patlama duyuldu, ardından sessizlik oldu.

"Ne var?" diye bağırdı Giordino. "Ateş sesi kesildi. Ben tam kale çizgisinin karşısına geliyorum, sen de topu elinden mi düşürüyorsun?"

Pitt, "Bu tüfekte iki kurşun varmış!" diye aksilendi. "Onu Amaru'nun bir adamından aldığımda, açıp da fişekleri saymaya zamanım olmadı."

Pitt öfkeden kudurarak şarjörü çekti, boş olduğunu gördü. Rodgers'la şaşkın öğrencilere, "İçinizde tabancası olan var mı?" diye seslendi.

Rodgers güvenlik kemerini sımsıkı bağlamış, vücudunu kasmış, Giordino'nun akrobasileri sırasında fazla sarsılmamak için önlem almıştı. İki elini açarak, "Uçağa koşarken onları bıraktık," dedi.

O sırada roketin biri iskele tarafındaki pencereden girdi, alev kusarak uçup öbür yandan çıktı, ne patladı, ne de kimseye bir zarar verdi. Zırhlı taşıtlara ya da sağlam sığmak duvarlarına çarpınca patlamak üzere programlanmış olduğu için ince alüminyumdan ve plastikten, etkilenmemişti. Pitt içinden, bunlardan bir tanesi türbinlere çarptığı anda hapı yuttuk, diye düşündü. Kabinin içinde çaresiz bakışlarla bakınırken, herkesin kemerleri açmış, yere yatmış olduğunu gördü. Sanki çadır bezi, tanklar yıkan o kırk milimetrelik roketi durdurabilirmiş gibi. Çılgınca çırpman uçak onu kapı kenarına çarptırdığında küfretti. Pitt boş tüfeği açık kapıdan fırlatıp atarken, Shannon onun yüzündeki öfke ve umutsuzluğu gördü. Ama yine de ona güveni hiç sarsılmamıştı. Şu yirmi dört saat içinde onu iyice tanımıştı artık. Yenilgiyi kabullenecek biri değildi o. Pitt onun bakışını

gördü, büsbütün kızdı. "Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Boşluğa atılıp kafalarına baltayla mı vurayım? Ya da belki taş atarsam giderler..." Pitt birden sustu, gözleri cankurtaran sallarına döndü, yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. "Al, duyuyor musun mu beni?"

Giordino gergin bir sesle, "Telefon görüşmeleri yapamayacak kadar meşgulüm," dedi. "Bu antikayı yan yatır, onların tam tepesinden geç."

"Ne planlıyorsan çabuk yap, yoksa ya bir roket yiyeceğiz ya da benzin bitecek." Pitt yine eski neşeli kişiliğine dönmüştü. "Yoğun istek üzerine, Mandrake Pitt yine ölüme meydan okuyan numarasıyla karşınızda," dedi. Sallardan birini yere bağlayan kayışların tokalarını açtı. Parlak turuncu salın üzerinde, "Yirmi Kişilik" diye yazıyor, ağırlığı da 45 kiloyu geçiyordu. Pitt beline Shannon'un bağladığı ipe asılarak kapıdan sarktı. Ayakları ve kolları iki yana açıktı. Şişmemiş salı omzuna kaldırmış, bekliyordu. Giordino yorulmaya başlamıştı. Helikopterleri yalnızca havada tutmak bile tam bir konsantrasyon isterdi, çünkü birbiriyle hiç ilişkisi olmayan çok çeşitli güçler devreye giriyordu. Genel kurala göre pilotlar, solo uçuşları bir saatten uzun sürdürmezlerdi. Bir saat doldu mu, yardımcı pilota devrederlerdi. Giordino ise bir buçuk saattir o kontrollerin başındaydı, üstelik otuz altı saattir de uyumamıştı. Bu son akrobasiler enerjisini hepten tüketiyordu. Bir yandan hedef olmaktan kaçınırken, bir yandan da Pitt'in istediğini yapabilmek için altı dakika boyunca uğraştı. Bu süre Pitt'e yüzyıl gibi geldi.

O sırada diğer helikopter, Giordino'nun savunmasız pilot kabininin hemen üzerinden geçti. Bir an için, Perulu pilotu çok net görebilmişti. Savaş miğferinin içindeki yüzü sanki ikiye yarılmıştı, dişleri parlıyordu. Adam elini de salladı. Giordino öfkeyle, "İtoğlu gülüyor bana!" diye parladı. Pitt haykırdı. "Ne diyorsun?"

"Orospu çocukları bu işi komik buluyor!" Giordino'nun sesi hırçındı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Düşman pilotun uçuş tekniğinde belli belirsiz fark edilen bir eğilim sezmişti. Sola yatarken hiç kararsızlığı yoktu, ama sağa yatarken bir saniyenin pek küçük bir parçası kadar geç kalıyordu. Giordino sola gidecekmiş gibi yapıp birden burnunu havaya dikti ve sağa kaçtı. Öbür pilot ilk hareket anında sola kaymayı başarmış, ama Giordino'nun vahşi tırmanışına ve ters tarafa kaçışma tepkisi biraz geç gelmişti. Daha o uyum sağlayamadan Giordino dönüp öbür helikopterin üzerinde yerini buldu.

Pitt'in aradığı fırsat göz açıp kapayana kadar gelmişti, ama zamanlama çok önemliydi. Salı iki eliyle kafasının üzerine kolaylıkla kaldırdı, Peru helikopteri

altından geçerken kapıdan savurdu. Turuncu denk, bowling topu hızıyla düşüp, dönmekte olan pervane kanatlarının birine, uçtan iki metre içerde bir noktada çarptı. Kanat metalik kıymıklar halinde parçalandı, santrifüj gücüyle dışarıya doğru saçıldı. Denge bozulunca diğer dört pervane giderek titreşimli dönmeye başladılar, sonunda rotor yuvasından fırlayıp ufacık parçalar halinde dağıldılar.

Koca helikopter bir an havada asılı gibi durdu, sonra daireler çizerek burun aşağı, saatte 190 kilometrelik bir hızla düşmeye başladı. Pitt kapıdan sarkmış, bakıyordu. Sanki hipnotize olmuştu. Peru helikopteri alçak tepelerin birine, doruğun birkaç metre aşağısına çarptı. Pırıltılı metal parçacıkları ağaçlara uçarken Pitt hala bakıyordu. Yaralı kuş sonunda sağa devrilip öylece kalmıştı. Eğri büğrü bir maden topağıydı artık. Derken kocaman bir alev topu içinde görünmez oldu, ardından da çevresini kara dumanlar bürüdü.

Giordino levyeleri ayarlayıp duman sütununun çevresinde ağır bir dönüş yaptı, ama o da, Pitt de, aşağıda bir hayat belirtisi görmediler. Giordino, "Herhalde uçan bir aracın bir sal tarafından düşürülmesi tarihte ilk defa yer alıyordur," dedi. "Uyarlama işte." Pitt tatlı tatlı gülerek dönüp Shannon'u, Rodgers’ı, alkışlayıp duran öğrencileri selamladı. "Uyarlama," dedi yine. Sonra ekledi. "Yaman uçuştu, Al. Sen olmasan, şu anda hiçbirimiz soluk alıp veremezdik." Giordino helikopterin burnunu bir kere daha batıya çevirip hızı benzin tasarrufu amacıyla düşürürken, "Tabii öyle, tabii öyle," dedi.

Pitt yolcu kapısını kapadı, kilitledi, Shannon'un beline bağladığı ipi çözüp pilot kabinine döndü. "Benzin durumumuz ne?" "Benzin mi? Ne benzini ?"

Pitt onun omzunun üzerinden baktığında, göstergelerde kırmızı uyarı ışıklarının yanıp sönmekte olduğunu gördü. Arkadaşının yüzündeki o büyük yorgunluk ifadesini de görebiliyordu. "Biraz dinlen de ben devralayım."

"Bu kuşu buraya kadar getirdim. Depolar tam boşalmadan ne kadar gidebilirsek gideyim bari."

Pitt tartışmak için soluk ziyan etmedi. Giordino’nun hep koruyabildiği o sakinliğine, buz dağı gibi sağlamlığına şaşar dururdu zaten. Dünyanın dört bucağını arasa, bu İtalyan gibi bir arkadaş daha bulamazdı. "Peki, sen indir. Ben şuraya oturup rüzgar arkadan essin diye dua ediyorum."

Birkaç dakika sonra kıyı çizgisini aşıp deniz üzerinde uçmaya başladılar. Küçük bir koyda, yemyeşil çimenleri, kocaman yüzme havuzu, beyaz kumlu plajı olan bir tatil beldesi görünüyordu. Güneş banyosu yapan turistler alçaktan uçak helikoptere bakıp el salladılar. Pitt'in de yapacak başka işi olmadığından, o da onlara el salladı. Kalkıp kargo bölümüne yürüdü, Rodgers'a yaklaştı. "Ağırlık

atmak zorundayız," dedi. "Sağ kalmak için gereken can yelekleriyle öbür salın dışında, ne varsa atalım. Fazla giysiler, aletler, her türlü donanım, koltuklar... Yere vidalanmamış ne varsa." Herkes yardım etti, buldukları her şey elden ele geçirilip Pitt'e uzatıldı, o da onları yolcu kapısından sulara fırlattı. Kabin bomboş kalınca, helikopter hemen hemen 136 kilo hafiflemişti. Pitt kapıyı kapamadan önce arkaya doğru baktı. Neyse, onları izleyen uçak ya da helikopter yoktu. Aslında Perulu pilotun telsiz mesajı verdiğinden, onları gördüğü yeri bildirip Chiclayo paravan mı yok ettiğinden emindi. Ama Solpemachaco'nun düşen helikopteri daha on dakika öğrenemeyeceği kanısındaydı. Sonunda durumu anlayıp Peru Hava Kuvvetlerinin bir jetini kaldırsalar bile iş işten geçmiş olacaktı. Silahsız bir Amerikan araştırma gemisine saldırmak, ABD hükümetiyle Peru arasında ciddi diplomatik patırtı koparır, gelişmeye çalışan bir Güney Amerika Cumhuriyeti böyle bir şeyi kolay kolay göze alamazdı. Solpemachaco el altından yüklü rüşvet vermedikçe, hiçbir bürokratın ya da askeri komutanın böyle bir işe kalkışmayacağını varsaymak zorundaydı Pitt.

Topallayarak ön tarafa döndü, yardımcı pilot koltuğuna oturdu, telsiz mikrofonunu eline aldı. Artık her türlü tedbiri elden bırakmıştı. Verici düğmesine bastı. Ses dalgalarını denetleyen Solpemachaco ajanlarının canı cehenneme diye düşünüyordu.

"NUMA, Deep Fathom'u arıyor. Konuş benimle, Stucky."

"Alıyorum NUMA. Burası Deep Fathom. Pozisyonunuz ne?"

"Aaa, gözlerin ne kadar büyümüş, sesin de ne kadar değişmiş, Büyükanne!"

"Tekrar et, NUMA."

Pitt güldü. "Çocukken masal da okumamış!" dedi, dönüp Giordino'ya baktı. "Karşımızda esprili bir sunucu var," dedi.

Giordino sesinde alaycı bir tonla, "Bence ona pozisyonumuzu versen iyi edersin," diye söylendi.

"Hakkın var." Pitt, mikrofona döndü. "Deep Fathom, burası NUMA. Pozisyonumuz Sihirli Hisar'ın hemen güneyi, yağmur ormanıyla Karaip Korsanlarının tam arası." Araya giren Perulu bir askerin sesi duyuldu. "Lütfen pozisyonunuzu tekrar edin." Stucky'nin tanıdık sesi hemen onu izledi. "Ne bu böyle? Disneyland için radyo reklamı mı?"

"Vay vay, gerçekten uyandı. Cevabın neden o kadar gecikti, Stucky?" "Ben ikinci kişiliğimin ne dediğini dinliyordum. Siz Chiclayo'ya iniş yaptınız mı?" Pitt, "Yolda oyalandık, dosdoğru yuvaya dönmeye karar verdik," dedi. "Kaptan

yakınlarda mı?"

"Köprüde, Kaptan Bligh'cılık oynuyor, hız rekoru kırmak için milleti kırbaçlıyor. Bir mil daha artırırsak motorumuz çatlayacak."

"Sizi gözle göremiyoruz. Siz bizi radarda buldunuz mu?"

"Olumlu," dedi Stucky. "Burnunuzu iki yedi ikiye çevirin. O zaman rotalarımız karşılıklı olur."

Giordino, "Rotayı iki yedi iki'ye çevirdim," diye onayladı. Pitt, Stucky'ye, "Randevuya ne kadar var?" diye sordu. "Kaptan altmış kilometre kadar diyor."

"Neredeyse gözle görebileceğiz onları." Pitt, Giordino'ya dönmüştü. "Ne diyorsun?" Giordino hüzünlü gözlerle, bir benzin göstergelerine, bir ön paneldeki saate bakıyordu. Saat sabahın 10.47'siydi. Sahte Doktor Miller'in imdat çağrısına koştuklarından bu yana geçen kısacık sürede bu kadar çok şey olduğuna inanamıyordu. Şu bir günün ömründen üç yıl eksilttiğinden emindi.

Sonunda, "Benzinin son damlasını kullanıyorum ve kaplumbağa hızıyla uçuyorum," dedi.

"Kıyıdan esen rüzgar da yardımcı oluyor. Sanırım on beş yirmi dakika daha böyle gidebiliriz. Ha senin tahminin, ha benim tahminim."

Pitt, "Umarım göstergeler biraz abartıyordur," dedi. "Alo, Stucky?"

"Buradayım."

"Sudan kurtarma hazırlığı yapsanız iyi olur. Tüm belirtiler ıslak inişe işaret ediyor." "Kaptana ileteyim. Düşerken beni uyarın." "İlk sana haber vereceğiz." "İyi şanslar."

Helikopter kabarıp inen dalgalar üzerinde ilerliyordu. Pitt'le Giordino pek az konuşmaktaydılar. Kulakları türbinlerden gelen sesteydi. Sanki o sesin birdenbire kesilmesini bekliyorlardı. Benzin uyarı zili pilot kabininde çınlayınca, içgüdüsel olarak gerginleştiler.

"Rezervler bitti," dedi Pitt. "Artık dumanlarıyla uçuyoruz."

Başını eğdi, helikopterin karnının on metre aşağısındaki kobalt mavisi dalgalara baktı. Deniz oldukça sakin sayılırdı. Dalgaların dipten tepeye boyları bir metreden az gibiydi. Suyun sıcak ve davetkâr bir hali vardı. Gücü kesip inmek o kadar da zor olmazdı. Bu antik Mi-8 en azından altmış saniye yüzerdi suyun üzerinde... Tabii eğer Giordino iniş sırasında dikişlerini attırmazsa.

Pitt, Shannon'a seslenip onu pilot kabinine çağırdı. Shannon kapıda belirdi,

ona baktı, hafif gülümsedi. "Geminiz gözüktü mü?" diye sordu.

"Ufkun hemen ötesinde herhalde. Ama bu benzinle ona kavuşamayız. Herkese söyle, su inişine hazırlansınlar."

Shannon alaycı bir sesle, "Demek gerçekten yolun bundan sonrasını yüzerek gideceğiz," dedi.

"O bir teknik gereklilik. Rodgers salı yolcu kapısına yanaştırsam, biz iner inmez suya atmaya hazır olsun. Hem ona söyle, şişirme ipini sal kapıdan çıktıktan sonra çeksin. Ben şahsen ayaklarımın ıslanmasından hoşlanmam." Giordino parmağıyla karşıyı gösterdi. "Deep Fathom. "

Pitt gözlerini kısıp baktığında, ufukta minicik bir benek gördü. Telsiz mikrofonuna, "Gözüktünüz, Stucky," dedi.

Stucky, "Partiye buyurun," diye karşılık verdi. "Barı şerefinize biraz erken açtık." "Tanrı korusun. Bence amiral bu öneriye hiç sevinmez."

Patronları, yani Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu baş yöneticisi Amiral James Sandecker bir kural koymuştu. NUMA gemilerinde tüm alkollü içkiler yasaktı. Sandecker vejetaryendi, sağlıklı yaşam manyağıydı, böyle yapmakla yanında çalışanların ömrünü uzattığı inanandaydı. Bin dokuz yüz yirmilerdeki içki yasağı günlerinde olduğu gibi, yabancı limanlardan gemiye yüklenip duran içki kasaları tabii bu kuraldan hiç etkilenmezdi.

Stucky, "Yoksa sağlıklı bir kadeh Ovaltine mi yeğlersin?" dedi. "Ancak içine havuç suyu ve yonca filizleri katarsan." Giordino sohbet sesiyle, "Motor şu anda durdu," dedi. Pitt’in gözleri ön panele döndü. Türbin göstergelerinde ibreler eski yerlerine dönüp hareketsizleşiyordu. Shannon'a baktı. "Herkese söyle, suya geminin sancak tarafı değecek."

Shannon'un kafası karışmış gibiydi. "Neden dümdüz inmiyoruz?"

"Karın üstü inersek pervane kanatları suya değdiğinde gövdeyle aynı hizadayken parçalanır. Uçan parçacıklar kabinin derisinden kolaylıkla girer. Özellikle de pilot kabinine. Pilotumuzun kafasına saplanır. Yan inersek, parçalanan kanatlar bizden uzağa doğru saçılır."

"Neden sancak tarafı?"

Pitt bezgin bir sesle, "Şimdi tebeşirimle kara tahtam yok," dedi. "Demek ki mutlu öleceksin. Bu da pervane kanatlarının dönüş yönüyle ilgili. Tabii çıkış kapısının iskele tarafında olmasının da rolü var."

Shannon anlamış gibi başını salladı, yüzü parladı. "Tamam," dedi. Pitt devam ediyordu. "Suya değer değmez, öğrenciler hemen kapıdan f ırlasın. Şu tekne batmadan. Şimdi yerine dön, tokanı bağla." Giordino'nun omzuna bir şaplak indirdi. "Daha biraz gücü varken indir," dedi, bu arada kendi tokasını da taktı. Giordino'nun inatlaşmaya niyeti yoktu. Motorun son gücü kaybolmadan levyeyi çekti. Helikopter ileri doğru hareketini suların 3 metre yukarısındayken kaybedip yavaşça sancak tarafına eğildi. Pervane kanatları suya çarptığı anda toz olup dağıldı, gövde çırpıntılı dalgalara gebe bir albatros kuşu gibi otururken uçtu gitti. Sarsıntı hızlı giden bir arabanın yoldaki bir çukura rastlaması gibi olmuştu. Giordino tek motoru da kapadı, Mi-8 Hip-C'nin sularda sarhoş gibi yüzmekte olduğunu görünce keyiflendi.

"Yol buraya kadar!" diye bağırdı Pitt. "Herkes hemen dışarı!" Dalgaların gövdeye çarpışı, motorun ve pervanenin sesinden sonra hoş bir değişiklikti. Rodgers'ın açtığı yolcu kapısından giren tuzlu hava kabini doldururken, Rodgers salı dışarı fırlatmıştı bile. Şişirme kordonunu gereğinden erken çekmemek için de özen göstermişti. Salın dışarı çıktıktan sonra bir fısss sesiyle şişmeye başladığını duyunca sevindi. Birkaç saniye sonra sal, helikopterin yanıbaşında sallanıp duruyordu, ipi de Rodgers'ın elindeydi: "Haydi, atlayın!" diye bağırdı Rodgers. Perulu arkeoloji öğrencileri kapıdan birer birer sala atladılar. Pitt güvenlik kemerini çözüp çabucak arka kabine geçti. Shannon'la Rodgers boşaltım işini iyi yönetiyorlardı. Üç öğrenci kalmıştı. Diğerleri şimdiden saldaydı. Helikopterin durumuna şöyle bir bakmak, bu durumun uzun süremeyeceğini anlamaya yetiyordu. Deniz kabuğu kapılar çarpma etkisiyle bükülmüş, aralıklardan sular içeriye sızmaya başlamıştı. Gövdenin tabanı şimdiden arkaya doğru bükülüyor, dalgalar yolcu kapısının alt kısmından da girmeye başlıyordu.

"Fazla zamanımız yok," deyip, Shannon'un sala inmesine yardım etti, ardından Rodgers indi. Pitt, Giordino'ya döndü. "Sıra sende Al."

Giordino buna yanaşmadı. "Deniz geleneğine göre, önce yaralılar," dedi." Pitt itiraz edemeden, Giordino onu ittiği gibi kapıdan aşağıya attı. Kendisi atlarken sular bileklerine yükselmişti. Salın küreklerini yuvalardan çıkarıp kendilerini helikopterden uzaklaştırdıklarında, kuyruk sulara gömülüyordu. Birden sular yolcu kapısından içeriye doldu, helikopter acımasız denizde geriye doğru devrildi. Gargara gibi bir ses ve sularda birkaç küçük kıpırtı çıkararak yok olduğunda, en son kaybolan da parçalanmış pervanesi oldu. Güdük uçlar dalgaların etkisiyle hala dönüyor, sanki helikopter kendi gücüyle denizin tabanına iniyormuş gibi gözüküyordu. Sonunda sular içini doldurdu, o da

kendine denizin dibinde son kere bir iniş yeri buldu. Hiç kimse konuşmadı. Helikopterin batışı hepsini üzmüş gibiydi. Sanki kişisel bir kayba uğramışlardı. Pitt'le Giordino, su üstünde çok rahattılar. Ötekiler kendilerini uçsuz bucaksız denizin üzerinde bulunca, içleri korkunç bir boşluk duygusuyla, bir çaresizlik korkusuyla dolmuştu. Sulardan hemen başgösteren bir köpek balığı kuyruğu çevrelerinde daire çizmeye başladığında, ikinci duygu daha da güçlendi. Giordino, Pitt'e, "Hep senin suçun," diye takıldı. "Senin bacağından gelen kan kokusu çekti onu buraya."

Pitt saydam sulara baktı, balık salın altından geçerken ince gövdeyi inceledi, yatay geçiş sırasında dengeyi sağlayan kafasına, uçaklardaki kanat ışıkları gibi iki uca yerleşmiş gözlerine baktı. "Çekiçkafa," dedi. "Boyu iki metreden fazla değil. Onu görmezden geleceğim."

Shannon ürperip Pitt'e biraz sokuldu, koluna sarıldı. "Ya salı ısırır da bizi batırırsa?" Pitt omuz silkti. "Köpek balıkları salları pek iştah verici bulmaz." Giordino, "Arkadaşlarını da yemeğe davet etmiş," dedi, parmağıyla yeni beliren iki kuyruğu gösterdi.

Pitt genç öğrenciler arasında panik başlayacağını seziyordu. Salın tabanına rahatça uzandı, ayaklarını kaldırıp kenara dayadı, gözlerini yumdu. "Sakin bir denizde, sıcak güneş altında uyumak gibisi yoktur," dedi. "Semi gelince beni uyandırın."

Shannon ona inanmaz bakışlarla bakıyordu. "Deli herhalde," dedi.

Giordino, Pitt'in planını anlamış, hemen uymuştu. "İki deli var o halde," dedi, Pitt'e katıldı.

Kimse nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Saldaki her çift göz, uyuyormuş gibi görünen NUMA uzmanlarından ayrılıp bir kere daha köpek balıklarına döndü. Dakikalar uzayıp saatler gibi gözükürken, panik yavaşça son buldu, yalnızca tedirginlik kaldı. Yemek öncesi partisine daha başka köpek balıkları da gelmişti. Ama Deep Fathom görününce bütün yüreklere yeniden umut doldu. Burnu, suları köpürte köpürte geliyordu. NUMA'nın emektar oşinografi gemisinin bu kadar hız yapabileceğini gemidekilerden hiçbiri bilmezdi. Aşağıdaki motor dairesinde, yapılı ve göbekli bir adam olan baş makinist August Burley iki koca dizelin arasındaki balkona çıkıp rpm göstergelerinin ibrelerine dikkatle bakmıştı. Kırmızıdaydı ibreler. Kulak kabartıp metalden bir işaret geliyor mu diye de dinlemişti. Köprüde Kaptan Frank Stewart dürbününü kaldırdı, masmavi denizdeki turuncu beneğe baktı.

Dümenciye, "Motorları geri vitese takmadan, yarım i hız üstlerine varacağız,"

dedi.

Sarışın, atkuyruklu genç, "Durdurup sürüklenerek t yaklaşmak istemiyor musunuz, Kaptan?" diye sordu.

"Çevrelerini bir köpek balığı sürüsü sarmış," dedi II Stewart. "Öyle tedbirlerle zaman kaybedemeyiz." Bir adım atıp geminin hoparlör sistemini açtı. "Sala sancak tarafından yanaşacağız. Herkes onları gemiye almaya hazırlansın."

Yaman bir denizcilik başarısı oldu. Stewart gemiyi salın iki metre ötesinde durdurdu.

Görevlilerden birkaçı aşağıya bakıp el salladılar, seslenerek aşağıdakileri selamladılar,

Biniş merdiveni sarkıtıldı, bir görevli de alt platformda, elinde tekne kancasıyla yerini aldı. Sopayı uzattığında, Giordino yakaladı, sal platformun hemen yanına yanaştı.

Köpek balıkları unutulmuştu. Herkes gülümsüyor, gülüyordu. Rehine alındıkları andan buy ana en az dört kere ölümden dönmüşlerdi. Shannon araştırma gemisinin koca gövdesine baktı, sonra gözlerinde zeki bir pırıltıyla Pitt'e döndü.

"Bize dört yıldızlı otel ve diriltici bir banyo vadetmiştin. Paslı bir hurda değil."

Pitt güldü. "Gülün adına ne desen yine güldür. Fırtına çıktı mı, her liman iyidir. Sen de benim şık odamı paylaşırsın. Kibar olduğum için sana alt yatağı veririm ben çilemi üstte çekerim. Jakuzi de veririm. "

Shannon gülerek bakıyordu ona. "Çok şeyi varsaymaya hazırsın bakıyorum," dedi.

Pitt rahatlamıştı. Saldakilerin merdiveni birer birer tırmanışına babaca bir ilgiyle bakıyordu. Shannon şeytan gibi sırıtarak mırıldandı. "Tamam, razı oldum. Sen üst yatağa geç, ben alttakine."Dedi.

10

JUAN Chaco'nun dünyası yıkılmış, toz olup çevresine yığılmıştı. Viracocha Vadisi'ndeki fiyasko, hayalinde canlandırabileceği her şeyden kötü olmuştu. Bir kere, kardeşi ilk öldürülen kişiydi. Tarihi eser kaçakçılığı operasyonu

mahvolmuştu. Amerikalı arkeolog Shannon Kelsey'le üniversite öğrencileri olup biteni basına ve yetkililere anlattığı an, Juan'ı Bakanlıktan kovar, üstelik de rezil ederlerdi. Daha da beteri, belki tutuklarlardı bile. Ülkesinin tarihi mirasını satmaya kalkıştı diye. Uzun süre hapis yatabilirdi.

Chachapoya'daki karavanın yanıbaşında, küçük uçağın inişini seyrederken kaygılar içindeydi. Siyah, üzeri yazısız, dokuz kişilik uçak önce havada bir tur atmış, sonra pilotu onu yumuşacık indirmeyi başarmıştı.

İçinden koca sakallı, kirli bir şortla haki bir gömlek giymiş, kan lekeleri içinde bir adam indi. Sağına soluna hiç bakmadı. Yüzündeki ifade ters ve ciddiydi. Chaco'ya selam bile vermeden yanından geçti, karavana girdi. Chaco köpek gibi onu izledi. Cyrus Sarason, yani Doktor Steven Miller rolüne çıkan adam, Chaco'nun masa başındaki yerine oturdu, buz gibi bakışlarla baktı. "Duydun mu?" Chaco başını sallamakla yetindi. Sarason'un gömleğindeki kan lekesini sormadı bile. Bunun sahte kurşun yarasından kalma olduğunu biliyordu. "Kardeşimin subaylarından tam rapor geldi," dedi.

"O halde Doktor Kelsey'le öğrencilerin elimizden kaçtığını, bir Amerikan oşinografik araştırma gemisi tarafından kurtarıldığını da biliyorsundur." "Evet, o fiyaskonun farkındayım."

"Kardeşine üzüldüm" dedi Sarason. Ama sesinde duygu yoktu.

Chaco, "Öldüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı. O da duygularını belli etmiyordu.

"Mümkün değilmiş gibi geliyor. Arkeologları ortadan kaldırmak kolay iş olmalıydı."

"Sizinkilerin işi yüzüne gözüne bulaştırdığını söylemek, durumu azımsamak olur," dedi

Sarason. "NUMA'nın o iki dalgıcı tehlikeli demiştim size."

"Ama kardeşim bir ordunun organize direnişini beklemiyordu."

Sarason buz gibi bir sesle, "Tek kişilik bir ordu," dedi. "Ben olup biteni saklandığım mezardan seyrettim. Tapınağın tepesindeki bir tek nişancı, kardeşini ve subaylarını öldürüp senin beceriksiz paralı askerleri oyalarken, arkadaşı pilotları hakladı, helikopteri ele geçirdi. Kardeşin aşırı güveninin ve aptallığının bedelini pahalı ödedi."

Chaco şaşkın bir sesle, "İki dalgıçla çocuk yaşta bir arkeologlar grubu, eğitim almış bir güvenlik kuvvetini nasıl alt eder?" diye söylendi.

"O sorunun cevabını bilseydik, öteki helikopteri nasıl düşürdüklerini de anlardık." Chaco, Sarason'a bakıyordu. "Hala durdurabiliriz onları," dedi. "Çıkar onu kafandan. Resmi bir ABD gemisini içindekilerle birlikte batırıp da felaketi daha beter hale getirmek istemem. Olanlar oldu artık. Lima'daki kaynaklarıma göre, durum baştan sona, Miller'in öldürülmesi de dahil olmak üzere, Cumhurbaşkanı Fujimori'nin ofisine Dr. Kelsey tarafından bildirilmiş. Gemiye çıkar çıkmaz yapmış o işi. Akşam olmadan radyo ve televizyonlar haberi tüm ülkeye duyurur. Operasyonumuzun Chachapoya ucu battı gitti."

"Eserleri vadiden hala çıkarabiliriz." Chaco'nun kardeşini kaybetmesi açgözlülüğünü köreltmiş değildi.

Sarason başıyla evetledi. "O konuda senden öndeyim. Salak kardeşinin roket saldırısından kurtulan parçaları alacak ekip yola çıktı bile. Çabalarımıza karşılık elimizde birkaç parça bir şey kalması bile bir mucize."

"Ölüler Kenti'nde Drake'in quipu'suyla ilgili bir ipucu bulma ihtimalimiz de hayli yüksek bence."

"Drake'in guipu'su!" Sarason bu sözleri tekrarlarken gözlerine dalgın bakışlar gelmişti. Sonra omuz silkti. "Örgütümüz o hazineyle ilgili olarak başka bir iz sürmeye başladı bile, " dedi.

"Amaru ne durumda? Sağ mı?"

"Ne yazık ki sağ. Ömrünün geri kalanı boyunca hadım artık." "Çok yazık. Sadık adamdı."

Sarason alaycı bir sesle, "En çok parayı kim verirse, ona sadık," dedi. "Tupac Amaru sosyopatik bir katil. Ona Miller'i kaçırıp operasyonun sonuna kadar bir yere kapat dedim, hemen kafasına bir el ateş edip onu o lanet olası obruğa attı. Kuduz köpek gibi beyni var."

Chaco yavaşça, "Yine de işe yarayabilir," dedi. "Nasıl?"

"Eğer onu tanıyorsam, kendisini bu hale getirenlerden öç almaya ahdedecektir. Onu Doktor Kelsey'le bu Pitt denen dalgıcın üstüne salarsak, uluslararası gümrük soruşturmacıları ikisini de muhbir olarak kullanamaz."

"Onun gibi bir deliyi ortaya salarsak kendimizi tehlikeye atmış oluruz. Ama bu önerini yine de aklımın bir köşesinde tutacağım."

Chaco devam etti. "Solpemachaco'nun benimle ilgili planları ne? Burada bittim ben artık. Vatandaşlarım tarihi eserler konusunda güvenlerine ihanet ettiğimi öğrendiğine göre, ömrümün sonuna kadar bizim leş gibi cezaevlerinde

yatacağım demektir."

"Tabii öyle," diye omuz silkti Sarason. "Kaynaklarım yerel polise senin tutuklanman için emir verildiğini de söylüyor. Bir saate kalmaz burada olurlar." Chaco, Sarason'a uzun uzun baktı, sonra konuştu. "Ben bilimadamıyım, azılı bir suçlu değilim. Uzun sorgulara, işkencelere dayanamam. Ağzımdan neler kaçacağı belli olmaz." Sarason bu örtülü tehdit karşısında gülümsemesini zor tuttu. "Senin gibi değerli birini kaybetmeyi zaten göze alamayız," dedi. "Uzmanlığın ve And kültürleri konusundaki bilgin kimseden geri kalmaz. Panama'daki koleksiyon depomuzun yöneticiliğine getirilmen için hazırlık yapılıyor. Güney Amerika'da kazılar yöneten akademik kurum pozuna girip oranın yerel huagueroslarından satın aldığımız eserleri tanımlar, kataloglar, onarım operasyonunu yönetirsin."

Chaco'nun yüzünde kurt gibi bir ifade belirdi. "İltifat sayarım. Tabii ki kabul ediyorum. Bu kadar önemli bir görevin geliri de herhalde iyidir." "Eserlerin New York ve Avrupa açık artırma salonlarında getirdiği paranın yüzde ikisini alacaksın."

Chaco aslında Solpemachaco'nun tüm sırlarını bilemeyecek kadar alt düzeylerdeydi, ama örgütü tanıyor, karının çok büyük olduğunu biliyordu. "Ülkeden kaçmak için yardıma ihtiyacım olacak," dedi.

"Kaygılanma. Benimle geliyorsun." Başıyla pencereden siyah uçağı gösterdi. Üçer kanatlı pervaneleri yavaş yavaş dönmekteydi. "Şu uçak bizi dört saatte Kolombiya'nın başkenti Bogota'ya atabilir."

Juan Chaco bu şansına inanamıyordu. Bir dakika önce kendi hükümetini kazıkladığı için rezil olup hapislere düşme tehlikesiyle burun burunayken, şimdi çok zengin bir adam olma yolundaydı. Kardeşinin acısı hızla diniyordu. Zaten ana bir kardeştiler, birbirlerine pek de yakın değildiler. Sarason sabırlı sabırlı beklerken, Chaco çabucak birkaç parça eşya kapıp valizine koydu, sonra ikisi birlikte uçağa doğru yürüdüler. Juan Chaco, Bogota'yı görecek kadar yaşamadı. Ekvator yakınlarındaki kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde, patates tarlalarında çalışmakta olan köylüler bir ara gökte garip bir uğultu duyup başlarını kaldırdılar, 500 metre yukardaki uçağı gördüler. Derken uçaktan düşmekte olan adam da bir korkulu rüya gibi belirdi. Zavallının sağ olduğu bile fark ediliyordu. Bacaklarıyla havayı tekmeliyor, inişini yavaşlatabilecekmiş gibi pençeleriyle bir yerlere sarılmaya çabalıyordu.

Chaco bir mercan yuvasına, orada otlayan ineğin iki metre ötesinde bir yere çarptı, hayvanı fena halde şaşırttı. Çiftçiler koşup geldiler, toprağa yarım metre

saplanmış cesede baktılar. Basit ve cahil insanlar oldukları için, 60 kilometre ötedeki en yakın polis karakoluna adam yollamaya kalkışmadılar. Gökden düşen esrarengiz adamın kalıntılarını alıp, eski kilisenin yanıbaşındaki mezara gömdüler. Tanımadıkları için ona yas tutmadılar, ama onu kuşaklar boyunca bir efsane haline getirdiler. Shannon havluyu başına türban gibi sarmıştı. Kaptanın kamarasında nefis bir sıcak banyo yapmıştı. Saçları hala ıslaktı. Elinde şarap kadehi ve Pitt'in büyük bir nezaketle gemi mutfağından yollattığı tavuklu sandviçle banyoya girmeden önce, Perulu kız öğrencilerin girmesine izin vermişti. Teni pırıl pırıl parlıyor, lavantalı sabun kokuyordu. Derisinin gözeneklerine, tırnaklarının dibine sinmiş orman çamurları gitmişti artık. Gemideki adamlardan nispeten ufak tefek olan biri ona tulumunu ödünç vermiş, kadrodaki tek kadın olan bir deniz jeologu da gardrobunda ne var ne yoksa Perulu kızlara dağıtmıştı. Shannon giyinme işini bitirdiği anda, üstünden çıkardığı mayoyla kirli bluzu hemen çöpe attı. Unutmak istediği anılar gizliydi onlarda. Saçlarını kurutup fırçaladıktan sonra Kaptanın traş losyonundan çalıp biraz süründü. Acaba erkekler neden duştan sonra talk pudrası kullanmıyor, diye merak etti. Tam saçını örüyordu ki, Pitt kapıyı vurdu. Bir süre birbirlerine bakıp öylece durdular, sonra kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar.

Shannon, "Seni neredeyse tanıyamıyordum," dedi. Pitt de banyo yapmış, traş olmuş, üstüne parlak çiçekli bir Hawaii gömleğiyle bej bir pantolon giymişti. Shannon'a göre, pek de olağanüstü yakışıklı bir erkek sayılmazdı, ama o çekiciliği, yüzünde var olan kusurları örtüyordu. Dayanmak zordu o çekiciliğe. Shannon'dan daha bile yanıktı. Siyah, dalgalı saçları, o yemyeşil gözlerine çok yakışıyordu.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Aynı insanlar değiliz sanki" dedi. "Yemekten önce gemiyi bir dolaştırayım mı?"

"Çok hoş olur." Sonra Pitt'i ölçüyormuş gibi süzdü. "Senin kamarada yatacağım sanıyordum. Oysa bakıyorum, kaptan cömertlik edip bana kendi kamarasını vermiş." Pitt omuzlarını kaldırdı. "Tombala şansı herhalde." "Sen sahtekarın birisin, Dirk Pitt. Aslında öyle sülük, değilsin, ama öyle görünmeye çalışıyorsun."

"Ben her zaman için insanlar arasında yakınlığın yavaş yavaş gelişmesine inanmışımdır." Shannon birden kendini pek tedirgin hissetti. O delici gözler sanki zihnini okuyordu. Shannon'un hayatında başka birinin var olduğunu sezmiş gibiydi Pitt. Shannon zorla gülümsedi, kolunu onunkine doladı. "Nereden başlıyoruz?" dedi. "Gemiyi dolaşmaktan söz ediyorsun herhalde." "Başka neden olacak?" Deep Fathom en modern yapıma sahip bilimsel bir çalışma gemisiydi,

öyle olduğunu da gösteriyordu. Resmi türü "Süper Sismik Gemi"ydi. Esas olarak okyanus derinliklerine ilişkin jeofizik araştırmalar için yapılmıştı, ama daha pek çok su altı faaliyetini de üstlenebiliyordu. Kıçta ve iki yanda göze çarpan dev vinçleri, su altında her şeyi yapabilecek biçimde ayarlanabiliyor, maden kazılarından dipte kurtarma, insanlı-insansız derin dalışlar ve daha bir yığın işlevi görebiliyordu. Geminin gövdesi NUMA'nın geleneksel turkuaz rengine boyanmıştı. Üst kesimler beyaz, vinçler koyu maviydi. Burundan kıça kadar boyu bir futbol alanı kadar vardı. Kamaralarında otuz beş bilimadamı ve yirmi tayfa kalıyordu. Dıştan bakıldığında pek belli olmasa da, içi en lüks yolcu gemileri gibi döşenmişti. Amiral Sandecker, pek az bürokratta bulunan büyük bir ileri görüşlülük göstermişti. Adamlarına iyi davranılırsa, daha iyi performans vereceklerini anlıyor, Deep Fathom da onun bu inancını yansıtıyordu. Yemek salonu kaliteli bir restoran gibiydi, mutfaktan da nefis bir aşçı sorumluydu.

Pitt, Shannon'u seyir köprüsüne götürdü. Eliyle kocaman odayı göstererek, "Beyin merkezimiz," dedi. Her tarafta dijital cihazlar, bilgisayarlar, video monitörleri vardı. Hepsi geniş pencerelerin altındaki uzun konsollara yerleştirilmişti. "Gemide hemen her şey buradan kontrol edilir. Yalnız derin deniz cihazları dışında. Onları özel tasarımlanmış elektronik kompartımanlarından kontrol ederler." Shannon pırıl pırıl kromajlara, monitörlerdeki renkli görüntülere, çevredeki denizin görünüşüne baktı. Fütüristik video salonları kadar etkileyici bir yerdi. "Dümen nerede?" diye sordu.

"Eski model yuvarlak dümenler Queen Mary gemisiyle birlikte gitti artık," dedi Pitt. Gemiyi otomatik olarak kontrol eden konsolu gösterdi. Orada levyelerin, uzaktan kumanda ünitelerinin bulunduğu bir panel vardı. "Seyir artık bilgisayarlarla yönetiliyor. Kaptan bu gemiyi sesli emirlerle bile götürebilir."

"Eski eserlere dönük bir insan olarak, gemilerin bu kadar ilerlediğinin farkında bile değildim."

"Deniz bilimi ve teknolojisi kırk yıl kadar üvey evlat muamelesi gördükten sonra, sonunda hükümet ve özel sektör bu işin önemini anladı. Geleceğin sanayilerinden biri de bu."

"Peru sularında neler yaptığınızı hiç tam olarak anlatmamıştın." "Denizleri yoklayıp yeni ilaçlar arıyorduk," dedi Pitt.

"Yani akşam yatarken iki plankton yut, sabah uyanınca bana telefon et, türünden ilaçlar mı?"

Pitt başıyla evetleyip gülümsedi. "Doktorun bir gün böyle bir ilaç önermesi de olmayacak şey değil."

"Demek yeni ilaç arama işi artık su altına indi."

"O şart. Kara organizmalarının yüzde yetmişi bulundu ve işleme alındı artık. Hastalıkları iyileştirecek ilaç oldular. Aspirinle kinin ağaç kabuklarından yapılıyor. Yılan zehirinden kurbağa salgılarına, domuz lenf bezlerine kadar her şey ilaç bileşimlerine konuyor. Ama denizlerin derinliklerinde yaşayan canlılarla mikroorganizmalar henüz yararlanılmamış bir kaynak. Belki birçok hastalığın çaresi de onlarda yatıyordur. Buna nezle de, kanser de, AİDS de dahil olabilir."

"Ama herhalde gidip bir tekne dolusu mikrop getirmekten, bunları laboratuar da işleyip eczanelerde sattırmaktan söz etmiyorsun."

"O da senin sandığın kadar uzak değil. Bir damla suda yaşayan yüz kadar organizmanın herhangi birinin kültürü yapılabilir, hasat edilebilir, ilaçlara sokulabilir. Denizanaları, brizoan denilen bir omurgasız hayvan, bazı tür süngerler, hatta mercanlardan bazıları, halen anti-kanser ilaç olarak geliştiriliyor, kimisi iltihaplara iyi geldiği için artrit ağrılarına karşı deneniyor, bazıları da organ naklinden sonra vücudun yeni organı reddetmesini engelleyecek gibi görünüyor. Bir balıktan izole edilen bir kimyasal maddenin deneme sonuçları, dirençli veremle savaşmakta işe yarayabilecek." "Bu harika ilaçları okyanusun neresinde arıyorsunuz?" diye sordu Shannon. "Daha çok, magmanın yükseldiği, sızıp deniz tabanına yayıldığı bacaların çevresinde arıyoruz. Deniz suyuyla ilk temas ettiği yerde. Böyle yerlere, su altı sıcak su kaynakları diyebilirsin. Çok geniş alanlara yayılmış çeşitli mineral yatakları var. Bakır, çinko, demir... Ayrıca bol su içeren hidrojen sülfit. İnanmayacaksın ama çok geniş dev midye kolonileri, kocaman çubuk biçiminde kurtlar ve bakteriler hala şeker sentezi yapmak için kükürt bileşimleri kullanıyor, o karanlık ve toksik ortamda o sayede yaşayabiliyorlar. Bizim topladığımız bu inanılmaz deniz canlıları, Amerika'daki laboratuvar testleri ve klinik deneyler için."

"Bu harika tedaviler üzerinde çalışan bilimadamları kalabalık mı?"

Pitt başını iki yana sallıyordu. "Bütün dünyada belki elli, altmış kişi. Deniz tıp araştırmaları henüz yeni başlıyor." "İlaçları piyasada ne zaman görebileceğiz?"

"Bu işin resmi formaliteleri akıl durdurucudur. Doktorlar daha on yıl o ilaçları reçetelerine yazamaz."

Shannon monitörlerin önünden yürüdü. "Çok etkileyici görünüyor," dedi. "İkinci görevimiz de her gittiğimiz yerde deniz tabanının haritasını çıkarmak." "Monitörler ne gösteriyor?"

"Şu anda deniz dibindeki türlü formasyonlara bakıyorsun," dedi Pitt. "Bu

bizim uzun menzilli, düşük rezolüsyonlu, yandan taramalı sonar sistemimiz. Elli kilometrelik alan içinde her şeyi üç boyutlu ve renkli olarak gösterebilir."

Shannon ekranda, denizin binlerce metre dibindeki uçurumlara, dağlara bakıyordu. "Suyun altındaki toprakları bu kadar net görebileceğimi hiç bilmezdim," dedi. "Uçak penceresinden Kayalık Dağları'na bakar gibi bir şey."

"Bilgisayar devreye girince daha da netleştirir." "Yedi denizin romantizmi," diye mırıldandı Shannon. "Sizler yenidünyaları haritalamış olan o kâşifler gibisiniz." t Pitt güldü. "Yüksek teknoloji, romantikliği bir anda silip süpürür," dedi. Köprüden indiler, Pitt ona geminin laboratuvarlarını gösterdi. Bir grup kimyager ve deniz biyologu, bir düzine kadar cam deponun başında uğraşıyordu. Depolardaki sularda yüzlerce minik canlı vardı. Adamlar bilgisayarların verilerini incelemekte, mikroorganizmaları mikroskoplarla izlemekteydiler.

Pitt, "Dipten çıkarıldıktan sonra, yeni ilaç arama işinin ilk adımları burada atılır," dedi. Shannon, "Bütün bunlarda senin rolün ne?" diye sordu.

"Al Giordino'yla ben, iyi görünen organizma bölgelerinde robotik deniz dibi taşıtlarını çalıştırıyoruz. İyi bir yer bulduğumuza inandığımız zaman, kabinle dalıp örnek topluyoruz."

Shannon içini çekti. "Senin alanın benimkinden çok daha egzotik."

Pitt başını yine iki yana sallıyordu. "Aynı kanıda değilim. Atalarımızın kökenlerine bakmak da egzotik bir şey. Geçmişi hiç çekici bulmayacaksak, o zaman neden milyonlarca insan eski Mısır'a, Roma'ya, Atina'ya her yıl gidip tavaf ediyor? Gettysburg ve Waterloo savaş alanlarını neden adım adım geziyoruz, neden Normandiya kumsallarına kayaların tepesinden bakıp duruyoruz? Çünkü kendimizi görebilmek için tarihe bakmak zorundayız."

Shannon sessizleşmişti. Hiç pişmanlık duymadan adam öldürüşünü seyrettiği bir insandan, bir derece soğukluk bekliyordu. Oysa sözlerinin derinliği de, düşüncesini ifade edişindeki rahatlık da şaşırtmıştı onu.

Pitt denizlerden, batık gemilerden, kayıp hazinelerden söz etti ona. Çözüm bekleyen arkeolojik esrarengizliklere değindi. Bu sohbette karşılıklı paylaşılan bir zevk vardı, ama aralarındaki o tanımlanmaz boşluk da hala hissediliyordu. Nedense ikisi de birbirlerine doğru çekildiklerini pek hissetmiyorlardı.

Güverteye çıkmış, parmaklığa dayanmış, Deep Fathom'un coşturduğu beyaz köpüklere bakıyorlardı. O sırada Frank Stewart belirdi.

Kelimeleri yuvarlayan bir Alabama aksanıyla, "Resmi mesaj," dedi. "Perulu

gençlerle Doktor Kelsey'i Lima'nın limanı Callao'ya götürmemiz emrediliyor."

"Amiral Sandecker'le mı konuştun?" diye sordu Pitt.

Stewart başını iki yana salladı. "Operasyonlar yönetmeni Rudi Gunn'la."

"Onları indirdikten sonra herhalde hemen limandan ayrılıp araştırmalarımıza dönüyoruz, öyle mi?"

"Tayfalarla ben öyle yapıyoruz. Senin ve Al'ın kutsal kuyuya dönüp Doktor Miller' in cesedini çıkarmanız emrediliyor."

Pitt, Stewart'in yüzüne, sanki ruh doktoruymuş da, bir delinin sorununu teşhis etmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Neden biz? Neden Peru polisi çıkarmıyor?" Stewart omuz silkti. "Ben itirazımı yaptım, toplama operasyonu için ikinizin şart olduğunuzu söyledim, ama Gunn sizin yerinize NUMA araştırma laboratuvarından iki kişiyi yola çıkardığını söyledi. Başka da bir şey söylemedi."

Pitt elini güvertede boş duran helikopter iniş yerine doğru salladı. "Rudi'ye Aile beni yerlilerin pek sevmediğini, ayrıca uçan taşıtımızın da taze bittiğini söyledin mi?" "Öncekini söylemedim," diye sırıttı Stewart. "Sonrakini söyledim. Amerikan Büyükelçiliği yetkilileri Lima'dan bir ticari helikopter kiralayabilmen için hazırlık yapıyorlar."

"Fransız restoranına gidip fıstık ezmeli sandviç ısmarlamak kadar saçma bir şey bu!" "Şikayetin varsa Gunn'a söyle. Bizi Callao limanında karşıladığı zaman." Pitt'in gözleri kısıldı. "Sandecker'in sağ kolu olan adam Washington'dan kalkıp altı bin beş yüz kilometre uçuyor, bir ceset çıkarılmasına nezaret ediyor, öyle mi? Nedir bu işin püf noktası?"

Stewart, "Besbelli bu iş göründüğü kadar basit değil," dedi. Sonra dönüp Shannon'a baktı. "Gunn size de David Gaskill diye birinden mesaj aktardı. Adını hatırlayacakmışsınız, öyle dedi."

Shannon bir an düşünceli gözlerle güverteye baktı. "Evet, hatırlıyorum. ABD Gümrüğünün bir gizli ajanıdır. Eski eser kaçakçılığı konusunda uzmandır." Stewart sözünü sürdürdü. "Gaskill'in size söylemek istediği şu: Tiapollo'nun Altın Zırhını Chicago'da bir özel koleksiyoncunun evine kadar izleyebilmiş olduğunu sanıyormuş."

Shannon'un yüreği bir takla atar gibi oldu. Parmaklığa sarılan ellerinde eklemleri bembeyaz kesildi.

"İyi haber mi?" diye sordu Pitt.

Shannon ağzını açtı, ama sesi çıkmadı. Afallamış bir hali vardı. Pitt kolunu onun beline sarıp destek oldu. "İyi misin?"

Shannon'un saygı dolu sesi, "Tiapollo'nun Altın Zırhı," diye mırıldandı. "1922 yılında Seville'deki Museo Nacional de Antropologia'nın soyulması sırasında kaybolmuştu. Hangi arkeolog olsa, onu incelemek için emekli maaşından vazgeçer."

Stewart, "Onu o kadar özel kılan şey nedir?" diye sordu.

"Tarihsel önemi nedeniyle Güney Amerika'dan çıkan en değerli eser sayılır." Shannon trans halinde gibiydi. "O altın zırh, Naymlap adlı Chachapoya generalinin mumyası üzerindeydi. Tepesinden ayaklarının ucuna kadar. İspanyollar Naymlap'ın mezarını 1547'de Tiapollo kentinde bulmuşlar. Dağlar üzerinde bir kent. Olay eski kaynakların ikisinde not edilmiş, ama bugün Tiapollo'nun asıl yerini bilen yok. Ben zırhın yalnız siyah beyaz fotoğraflarını gördüm, ama çekiçle yapılmış işlemelerin soluk kesici olduğu belli. İkonografi, geleneksel imgeler, dış tasarım son derece ileri sanatsal düzeyde. Ayrıca her olayın resimli bir tarihi de kaydedilmiş. Her efsanenin. "Resim yazısı mı? Mısır'ın hiyeroglifi gibi mi?" diye sordu Pitt. "Çok benziyor."

Güverteye az önce gelmiş olan Giordino, "Bir tür resimli roman yani," dedi. Shannon güldü. "Ama çerçeveler yok. Çerçeveler hiçbir zaman tam deşifre edilemedi. Bir takım çözümlenememiş göndermeler var. Gemilerle uzaklara, Aztek imparatorluğunun ötesinde bir yerlere yapılan uzun bir yolculuktan söz ediliyor." Stewart, "Hangi amaçla?" dedi.

"İnka devletinin zengin hazinelerini saklamak amacıyla. Hazineler İnka kralı Huasear'a ait. Üvey kardeşi Atahualpa, bir savaşta onu esir aldıktan sonra öldürmüş. Sonunda onu da İspanyol fatih Francisco Pizarro idam ettirmiş. Huascar'ın sahip olduğu bir kutsal altın zincir var. Boyu iki yüz on dört metreymiş. İnka'ların İspanyollara anlattığına göre, onu taşımaya iki yüz adam yetmiyormuş." Giordino, "Kaba bir hesapla her adam kendi vücut ağırlığının yüzde altmışı kadar kaldırsa, senin söz ettiğin zincir dokuz bin kilo altın olmalı," dedi: "Onu da on iki ons'la çarparsak..."

Pitt hemen, "İki yüz kırk bin ons eder," diye yardımcı oldu. Giordino'nun yüzünde boş bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ah Tanrım! Bugünün altın piyasasında o parça yüz milyon dolardan fazla eder."

Stewart, "Bu doğru olamaz," deyiverdi.

Giordino, "Kendin hesapla öyleyse," dedi. Hala şaşkındı.

Stewart gerçekten hesapladı, sonunda onun yüzüne de Giordino'nunki gibi bomboş bir ifade geldi. "Ulu Tanrım, hakkı var!"

Shannon başıyla evetledi. "O yalnızca altın fiyatı olarak değeri. Tarihi eser olarak ona hiç paha biçilemez."

Pitt, Shannon'a, "İspanyollar hiç mi bulamamış o zinciri?" diye sordu. "Hayır. Pek çok değerli parçayla birlikte zincir de yok olmuş. Huascar'ın kardeşi Atahualpa'nın öyküsünü duymuşsundur. Pizarro'dan kendi özgürlüğünü satın almak için yedi metreye beş metre boyutlarında bir odayı altınla doldurmayı önermiş. Atahualpa parmak uçlarına kalkıp, boyunun yettiği hizadan duvara yatay bir çizgi çekmiş. Yerden hemen hemen üç metre yükseğe. Altının yüksekliği o kadar olacakmış. Ona bitişik, daha küçük bir oda da, iki kere gümüşle doldurulacakmış."

Stewart, "Dünyanın en büyük fidyesi bu olmalı," diye mırıldandı.

Shannon devam ediyordu. "Efsaneye göre Atahualpa, saraylardan, tapınaklardan ve kamu binalarından çok sayıda büyük altın parçalar toplamış, ama yetmemiş. Bu sefer ağabeyinin hazinelerine saldırmış. Huascar'ın adamları onu önceden uyarmış oldukları için, o da krallığının hazinelerini, Atahualpa'ya ya da Pizarro'ya kaptırmadan kaçırmaya karar verip bir plan yapmış. Sadık Chachapoyalı askerler, General Naymlap'ın komutası altında tonlarca altın ve gümüş objeyi ve o zinciri gizlice taşıyıp götürmüşler. Elden ele geçirerek kıyıya indirdikten sonra, sallardan oluşan bir filoya yükleyip kuzeyde bilinmeyen bir yere götürmüşler." Pitt, "Bu masalın gerçek dayanakları var mı?" diye sordu.

"1546'yla 1568 yılları arasında, Cizvit bir tarihçi ve çevirmen olan Piskopos Juan de Avila, eski Peru kültürlerine dair pek çok mitleri kayda geçirmiş. Chachapoya halkını Hıristiyanlaştırmaya çalıştığı sıralarda, ona İnka krallığına ait büyük hazineyi kendi atalarının nasıl taşıdığı, nasıl Aztek topraklarının ötesinde bir adaya götürüp gömdüğü konusunda dört ayrı efsane aktarılmış. Söylentiye göre hazineyi bir kanatlı pars koruyormuş.

İnkalar geri dönüp Peru'da kendi krallıklarına sahip olana kadar da koruyacakmış." Stewart, "Buradan California'ya kadarki kıyı boyunda öyle yüz kadar ada vardır," dedi. Shannon, Pitt'in bakışını izleyerek dalgalı denize döndü. "Ama efsanenin bir başka dayanağı daha var... Daha doğrusu vardı," diye ekledi. Pitt, "Pekâlâ, onu da duyalım," dedi. "Piskopos, Bulut İnsanlar diye bilinen Chachapoya'lara sorular sorarken, anlatılan öykülerden biri de yeşim bir kutu içinde saklı kayıtlardan söz ediyormuş. O yolculuğun ayrıntılı bir kaydı." "Hayvan derisine simgesel resimlerle mi yazılmış?" "Hayır, bir quipu," dedi

Shannon yavaşça. Stewart başını kaldırıp, "Bir ne?" diye sordu. "Quipu. İnkalara özgü, matematik problemi çözme ve kayıt tutma yöntemi. Aslında çok akıllıca bir yöntem. Bir tür eski bilgisayar gibi. Renkli sicimler kullanılıyor, farklı aralıklarla düğümler atılıyor. Renk şifresi, değişik anlamlar taşıyor. Din için mavi, kral için kırmızı, yerler ve kentler için gri, insanlar için yeşil sicim. Öylece gidiyor. Sarı sicim altını simgelerken, beyaz da gümüşü simgeliyor. Düğüm yerleri sayıları ifade ediyor. Aradan geçen süreyi falan. Sekreter memurlara quipu mayoc diyorlar. Böyle birinin elinde quipu, tarihsel kayıtlardan antrepo envanterlerine kadar her şeyi not etmeye yarıyor. Ama ne yazık ki tarihin en ayrıntılı istatistik kayıtları olan bu guipuların hepsi, İspanyolların fethi sırasında ve sonraki baskı döneminde ortadan kaybolmuş."

Pitt, "Bu sicimli araç herhalde o yolculuğu baştan sona, zamanını, uzaklıkları ve yerleri de işaretleyerek anlatıyordu, öyle mi?" dedi. "Evet, öyle." "Yeşim kutuya ne olduğu konusunda herhangi bir ipucu?" "Bir efsaneye göre, İspanyollar kutuyu ve içindeki guipuyu bulmuşlar, değerini bilmeksizin İspanya'ya yollamışlar. Ama hazine gemisi Panama'ya doğru giderken İngilizlerin deniz kurdu Sir Francis Drake o kalyonu ele geçirmiş."

Pitt dönüp Shannon'a garip garip baktı. Sanki ömründe görmediği bir tür klasik otomobile bakıyordu. "Chachapoya hazine haritası İngiltere'ye mi gitmiş?" Shannon çaresizlik içinde omuzlarını kaldırdı. "Drake dünya çevresinde epik yolculuğunu yapıp İngiltere'ye döndüğünde, yeşim kutudan da, içindekinden de hiç söz etmemiş. O günden beri ondan Drake quipu'su diye söz ediliyor, ama onu bir daha gören olmamış."

Pitt alçak sesle, "Yaman bir masal," diye mırıldandı. Gözleri ufkun ötelerinde bir şeyler görüyormuş gibi dalgınlaşmıştı. "Ama en iyi bölümü henüz gelmedi." Shannon'la Stewart ona baktılar. Pitt'in bakışları gökyüzüne döndü, geminin çevresinde dönen martıyı izledi, sonra kara tarafına baktı. Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle onlara döndüğünde, rüzgar dalgalı saçlarını havalandırıyordu. Shannon kararsız bir sesle, "Neden öyle dedin?" diye sordu.

"Çünkü o yeşim kutuyu ben bulacağım." Stewart, "Bizi işletiyorsun," diye güldü.

"Hiç işletmiyorum." Pitt'in yüzündeki dalgın ifade, kesin bir kararlılığa dönüşmekteydi. Shannon bir an şaşkınlığa kapıldı. Deminki alaycı halinden sonra Pitt'in bu yeni ifadesi onu hazırlıksız yakalamıştı. "Çıldırmış gibisin," dedi.

Pitt başını arkaya atıp içtenlikle güldü. "Çıldırmanın en iyi yanı da bu işte. İnsan hiç kimsenin göremediği şeyleri görebiliyor."

ST. Julien Perlmutter, hayatı da, yemek yemeyi de çok seven tiplerdendi. Kaliteli yiyecek ve içeceğe aşırı tutkundu, dünyanın en büyük aşçılarından topladığı inanılmaz tarifler için bir dosya tutmuştu, evinde 4000 şişelik bir de şarap mahzeni vardı. En şık lokantalarda nefis davetler vermekle ünlüydü. Ama bunların bedelini de pahalıya ödüyordu. St. Julien Perlmutter 181 kiloya yakındı. Cimnastiği de, perhiz yiyeceklerini de küçümserdi. Sonunda nefis bir yemeğin ardından, 100 yıllık bir konyağı yudumlarken ebediyete intikal etmeyi hayal ederdi.

Yemenin dışında ikinci tutkusu da gemiler ve batıklardı. Tarihi gemilerle ilgili olarak, arşiv uzmanlarınca dünyanın en eksiksiz literatür koleksiyonu diye nitelendirdiği kayıtlar biriktirmişti. Dünyada ne kadar deniz müzesi varsa, aşırı oburluğun onu alt edeceği günü bekliyordu. Hepsi akbabalar gibi saldıracak, koleksiyonun mümkün olduğu kadar çoğunu kendi kütüphanelerine aktarmaya çabalayacaklardı. Perlmutter'in konuklarını her zaman lokantalarda ağırlamasının, başkent Washington dışında, Georgetown'daki o garajdan bozma çok geniş evine sokmamasının bir nedeni vardı. Dünya kadar kitap yerlerde, bel vermiş raflarda, yatak odasında bulabildiği her gedik ve kovukta tıklım tıklımdı. Mutfak dolapları bile kitaplarla doluydu. Banyodaki küçük masanın üzerine tavana kadar yığılmış kitaplar vardı. Kocaman yatağının üzerine bile kitaplar saçılmıştı. Yalnız karavanında bulunan binlerce kitabı bile arşiv uzmanlarının ayırıp kataloglaması bir yıldan fazla sürerdi. Ama Perlmutter için durum farklıydı. O her bir cildin nereye tıkılmış olduğunu bilir, aradığını birkaç saniye içinde bulurdu.

Üzerinde yine her zamanki günlük kılığı vardı. Mor pijama, kırmızılı simli robdöşambr Lusitania'nın bir salonundan kurtarılmış aynanın önünde, o şahane kır sakalını biçimlendiriyordu. Tam o sırada özel telefonu, gemi kampanası gibi bir sesle çalmaya başladı.

"Ben St. Julien Perlmutter. Lütfen konuyu kısaca özetleyin." "Merhaba koca serseri."

"Dirk!" diye gürledi Perlmutter. Sesi tanımıştı. Mavi gözleri, yusyuvarlak kırmızı suratında pırıl pırıldı. "Bana söz verdiğin o kayısılı sote karides tarifi nerede?"

"Masamın üstünde, bir zarfın içinde. Ülkeden ayrılırken onu sana postalamayı unuttum.

Özür dilerim."

"Nereden arıyorsun?"

"Peru açıklarında bir gemiden."

"Orada ne işin var demeye korkuyorum."

"Uzun hikaye."

"Her hikaye öyle değil mi ki?"

"Senden bir ricam var."

Perlmutter içini çekti. "Bu sefer hangi gemi?"

"Golden Hind."

"Francis Drake'in Golden Hind'i mi?"

"Ta kendisi."

"Sic parvis magna," diye söylendi Perlmutter. "Büyük şeylerin küçük başlangıçları olur. Drake'in sloganıydı bu. Biliyor muydun?"

"Her nasılsa duymamışım," diye itiraf etti Dirk. "Drake bir İspanyol kalyonunu ele geçirmiş ..."

"Nuestra Senora de la Concepcion," diye onun sözünü kesti Perlmutter. "Kaptanı Juan de Anton. Lima'nın Callao limanından kalkmış, Panama'ya gidiyormuş. Kargo olarak altın ve değerli İnka eserleri taşıyormuş. Doğru hatırlıyorsam, 1578 Martı olmalı." Hattın öbür ucunda bir anlık bir sessizlik oldu. "Seninle konuşurken neden her seferinde bisikletimi elimden almışsın gibi hissediyorum, Julien?" "Seni neşelendirmek için biraz bilgi verirsem hoşuna gider sandım," diye güldü Perlmutter. "Tam neyi bilmek istiyorsun?" "Drake Concepcion" aldığında kargoyu ne yapmış?"

"Çok iyi kaydedilmiş bir olay o. Altınlarla gümüşleri, bu arada bir yığın değerli taşla incileri Golden Hind'a taşımış. Çok fazla bir yükmüş. Gemi tehlikeli biçimde ağırlaşmış. Birkaç ton gümüşü, Ekvator kıyısındaki Cano Adası açıklarında suya boşaltmış, sonra yoluna devam edip dünyanın çevresini dolaşmış." "Ya İnka hazineleri?"

"Onları Concepcion'ın ambarlarında bıraktı. Esir aldığı gemiye seçme bir kadro atadı, onlara Macellan Boğazı'ndan geçip Atlas Okyanusunu aşarak İngiltere'ye gitmelerini söyledi." "Varabildi mi?"

"Hayır," dedi Perlmutter düşünceli bir sesle. "Battığı varsayılıyor. İçindeki herkesle birlikte."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Pitt'in sesinde gerçekten üzüntü vardı. "Seminin

her nasılsa kurtulmuş olacağını umuyordum."

Perlmutter birdenbire, "Aslına bakarsan Concepcion'ın kayboluşuyla ilgili bir efsane var," deyiverdi. "Özeti ne?"

"Harika bir öykü. Ama sırf söylenti sayılmaz. Kalyon deprem dalgasına kapılmış, dalga onu karaya, ta içerlere sürüklemiş. Tabii belgeli değil, kanıtlanmış da değil." "Bu söylentinin bir kaynağı da var mı?" "Ayrıntıları çıkarmak için biraz araştırma gerekiyor, ama doğru hatırlıyorsam, bu hikaye deli bir İngiliz'den çıkmış. Portekizliler onu Amazon nehri boylarındaki bir köyde bulmuşlar. Şu anda söyleyebileceğim bu kadar, üzgünüm."

"Biraz daha incelersen minnet duyacağım," dedi Pitt. "Sana Concepcion'ın boyutlarını ve tonajını da, kaç yelkeni olduğunu da, nerede, ne zaman yapıldığını da bulabilirim. Ama yağmur ormanlarında serseri gibi dolaşan bir deli... Benim koleksiyonun dışında kaynaklar gerektirir."

"Eğer denizde yer almış bu esrarengiz olayı araştırabilecek biri varsa, o da sensin." "Senin bulmacalarından biriyle karşılaşınca içimde müthiş bir irade eksikliği hissediyorum. Hele seninle birlikte Abe Lincoln'u Sahra Çölü'nün ortasında, Konfederasyon'un bir zırhlı gemisinde bulduktan sonra." "Bu işi sana bırakıyorum, Julien." "Çöllerde zırhlı gemiler, dağlarda Nuh'un Gemisi, balta girmemiş ormanlarda İspanyol kalyonları. Bu gemiler neden denizde durmuyor Tanrı aşkına?" "Seninle ikimizin iflah olmaz batık avcısı oluşumuz o yüzden zaten," dedi Pitt neşeyle. "Bu seferkine neden ilgi duyuyorsun?" Perlmutter'in sesinde kuşku vardı. "Dev bir İnka hazinesinin yerini işaretleyen düğümlü iplikler, bir yeşim kutunun içinde, o gemideymiş."

Perlmutter, Pitt'in bu kısa cevabını birkaç saniye düşündü, sonunda, "Eh, herhalde bu da her neden kadar geçerlidir," demekle yetindi.

Hiram Yaeger, hırdavat dolu bir işporta arabasını arka sokaklarda ite ite dolaştıracak tiplere benzerdi. Üzerinde Levi's ceket ve pantolon vardı. Uzun sarı saçları gevşek bir atkuyruğu yapılmış, çocuksu yüzünün yarısı sakalının ardına saklanmıştı. Aslında Yaeger'in ite ite dolaştırdığı tek araba, süpermarketin meze bölümünde ittiğiydi. Onu tanımayanlar, Maryland'in en şık, en moda kesiminde, çok güzel ressam karısı ve şipşirin, çok da akıllı iki kızıyla birlikte oturduğuna, en nefis model bir BMW kullandığına inanamazlardı.

NUMA'nın iletişim ve enformasyon ağının başı olduğunu da tahmin edemezlerdi. Amiral Sandecker onu Silikon Vadisi'nin bir bilgisayar şirketinden kapıp kaçırmış, buraya getirmiş, denizle ilgili olarak yazılmış yazılacak her türlü kitabı, makaleyi, bilimsel ya da tarihsel tezi, gerçeği ya da kuramı içeren çok

geniş bir veri kütüphanesi kurmasını istemişti. Gemiler konusunda St. Julien Perlmutter'in Kütüphanesi neyse, oşinografi ve giderek genişleyen sualtı bilimi konusunda da Yaeger'in kütüphanesi oydu. NUMA binasının onuncu katını tümüyle kaplayan bilgisayar veri biriminin küçük bir yan odasında, kendi özel terminalinin başında otururken telefon çaldı. Yaeger gözlerini ekrandaki Avustralya okyanus akıntılarından ayırmaksızın kulaklığı aldı. Rahat bir sesle, "Beyin vakfından selamlar," dedi.

Eski bir dostun sesi, "Sen gri maddeyi pabuçlarına damlasa tanıyamazsın!" diye karşılık verdi.

"Sesini duymak ne güzel, sayın Özel Projeler Müdürü. Bugünkü dedikodulara göre Güney Amerika güneşinde keyifli bir tatil yapıyormuşsun." "Yanlış duymuşsun, ahbap." "Deep Fathom'dan mı arıyorsun?"

"Evet. Al'le ikimiz ormanda küçük bir geziden gemiye yeni döndük." "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Veri bankana dal, bakalım 1578 Martında Peru'nun Lima kentiyle Panama arasındaki kıyıya vurmuş bir deprem dalgası bulabilecek misin." Yaeger içini çekti. "Dünya yaratıldığı günkü ısıyla nem oranını sorsana!" "Dalganın vurduğu yeri kabaca bilsek yeter, sağol."

"Böyle bir olayın kaydı, olsa olsa Seville'deki İspanyol arşivlerinin o eski meteoroloji ve deniz dosyalarında olabilir. Bir başka kaynak da, olayı kuşaktan kuşağa anlatan yöre yerlilerinin efsaneleri olabilir. İnkalar sosyal ve dinsel olayları kumaşlara ve kapkacağa kaydetmekte ustaydılar."

Pitt kuşkulu bir sesle, "Pek iyi bir ipucu sayılmaz," dedi. "İnka imparatorluğu benim dediğim tarihten kırk yıl önce İspanyollar tarafından ezilip yok edilmişti. Günlük kayıtları da çoktan dağılmış, kaybolmuş durumda."

"Kıyıya saldıran deprem dalgaları genellikle deniz tabanındaki hareketlerin sonucu olur. Belki o bölgedeki bilinen jeolojik olaylardan bir şeyler çıkarabilirim." "Elinden geleni yapıver." "Ne kadar çabuk lazım?"

"Amiral sana özel bir proje vermediyse, her işi bırakıp buna bak." "Tamam!" dedi Yaeger. Heveslenmişti. "Bakalım neler bulabileceğim!" "Sağol, Hiram. Kendimi sana borçlu sayacağım." "Yüz borcu aştı."

"Sandecker'e de sakın söyleme," dedi Pitt.

"Hımm, bunun senin karanlık planlarından biri olduğunu sezmiştim zaten. Konunun ne olduğunu bana söylemende bir sakınca var mı?" "Ormanda

kaybolmuş bir İspanyol kalyonu arıyorum."

"Öyle ya, başka ne olabilirdi ki!" Yaeger şaşırmamış gibi yapmaya çalışıyordu. Pitt'ten ne çıkacağı konusunda erken tahmin yürütmemeyi artık öğrenmişti. "Arayacağım alanı küçültebilirsin diye umuyorum." "Aslında sırf mantıkla bile arama alanını şu anda hayli küçültmüş sayılırım."

"Senin bilip benim bilmediğim ne var?" Yaeger kendi kendine gülümsedi. "And dağlarının batı yamaçlarındaki alçak düzlüklerin Peru kesiminde, ortalama sıcaklık on sekiz santigrattır. Yıllık yağışa gelince, bir kadehi zor doldurur. Yani orası dünyanın en soğuk ve en kuru alçak çöllerinden biri. Oralarda kalyonun kaybolabileceği orman falan yok."

"Nerede olabilir o halde?" diye sordu Pitt. "Ekvator. Orada kıyı boyu ta Panama'ya kadar tropiktir."

"Sağlam mantığın nefis bir gösterisi. Harikasın Hiram. Eski karıların senin hakkında ne derse desin, harikasın."

"Basitti. Sana yirmi dört saat içinde bilgi veririm." "Ararım." Yaeger telefonu kapar kapamaz düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Batık arama projelerini her zaman ilginç ve heyecan verici bulurdu. Nerelere bakacağı, kafasının içindeki bilgisayarın dosyalarında düzenli biçimde hazırdı. NUMA'da çalıştığı yıllar boyunca, Dirk Pitt'in hayatta diğer insanlar gibi yaşamadığını öğrenmişti. Yalnız Pitt'le çalışıp ona veri bulmak bile, upuzun, ilginç bir serüvendi. Yaeger kendisine pas verildiğinde topu hiç yere düşürmemiş olmaktan gurur duyardı. PİTT İspanyol kalyonunu karada arama planları kurarken, Güney Amerika eserlerinin dikkat çeken koleksiyoncularından Adolphus Rummel asansörün kapısını açmış, Chicago'nun Göl Kıyısı Caddesi'ndeki bir apartmanın çatı katında kiraladığı lüks daireye girmekteydi. Kısa boylu, incecik bir adamdı. Kafası traşlıydı, dudağının üstünde koskocaman pala bıyıkları vardı. Yaşı artık yetmişlerin ortalarına gelmişti. Altı kocaman oto mezarlığının sahibi olmaktan çok, Sherlock Holmes serüvenlerindeki kötü kahramanlara benziyordu.

Karaborsadan hiç soru sormadan tarihi eser toplayan nice kişiler gibi Rummel de bekardı. Münzevi bir hayat sürerdi. Elindeki Kolomb öncesi eserleri görmek hiç kimseye kısmet olmamıştı. Böyle bir koleksiyonu olduğunu bile ancak muhasebecisiyle avukatı bilirdi. Ama onlar da koleksiyonun ne zengin bir envantere sahip olduğundan habersizdiler.

Dünyaya Alman olarak gelmiş bulunan Rummel, bin dokuz yüz ellilerde bazı Nazi tören objelerini Meksika sınırından içeri kaçak sokmuştu. Bu parçalar arasında, Almanya'nın en büyük İkinci Dünya Savaşı kahramanlarına ödül olarak

sunulan hançerler, şövalye haç madalyaları, ayrıca Adolf Hitler ve manyak hempaları tarafından imzalanmış bir dizi de tarihi belge vardı. Bu malları Nazi anıları toplayan koleksiyonculara çok iyi fiyatlarla satan Rummel, eline geçirdiği karla eski oto işine başlamış, oradan bir hurda metal imparatorluğu kurmuş, kırk yıllık süre içinde yaklaşık 250 milyon doların sahibi olmuştu.

1974'de Peru'ya iş için gittiğinde, eski Güney Amerika sanatına ilgi duymuş yasal ya da yasa dışı satıcılardan parçalar satın almaya başlamıştı. Kaynağın önemi yoktu onun gözünde. Tropik ormanlarda yağmur ne kadar olağansa, Orta ve Güney Amerika'nın tarihi eser arayıcıları ve satıcıları topluluğu içinde de rüşvet ve kaçakçılık bir o kadar olağandı. Rummel 'in aldığı parçalar, ister yasal bir kazıda bulunup sonra gizlice çalınmış olsun, ister bir müzeden aşırılmış olsun, vız geliyordu ona. Bunları kendi zevki için alıyordu zaten.

Giriş holünün İtalyan mermer duvarları önünden ilerledi, kalın yaldız çerçeveli aynaya yürüdü. Çerçevenin üzerinde çıplak melek çocuklar bir asma dalının çevresinde oynaşıyorlardı. Rummel bir köşedeki melek çocuğun kafasını hafif çevirdi, gizli kapı hemen ortaya çıktı. Aynanın arkasından aşağıya inen bir merdiven, sekiz odalı geniş dairede son buluyordu. Burada her taraf duvar raflarıyla kaplıydı. Ortadaki masalarda en azından otuz cam kutu içinde, iki bini aşkın Kolomb öncesi eser vardı. Rummel galerinin içinde, kilisede mihraba doğru yürüyen bir adamın duyduğu huşu içinde ilerledi, özel mülkiyetindeki bu hazinenin güzelliğini ve sanatsal ustalığını hayranlıkla seyretti. Bunu her akşam yatmadan önce kesinlikle yapardı. Uyuyan çocuklarına bakan bir baba gibi.

Rummel 'in gezisi, galerinin odak noktası olan cam kutunun önünde son buldu. Bu kutuda koleksiyonunun tacı sayılan eser duruyordu. Halojen lambaların ışığı altında, Tiapollo Zırhı bütün görkemiyle yatmaktaydı. Kollar ve bacaklar açık, mask'ın göz yerlerindeki zümrütler pırıl pırıldı. Bundaki sanatın o şahane yüceliği, Rummel'i her seferinde heyecanlandırırdı.

Bu parçanın İspanya'nın Seville kentindeki ulusal antropoloji müzesinden altmış yedi yıl önce çalındığını bal gibi bilen Rummel, kendisine Mafyaymış gibi yaklaşan, ama aslında tarihi eser ticareti yapan bir yeraltı örgütünün önerisi üzerine iki yüz bin doları nakit olarak şakır şakır saymakta hiçbir sakınca görmemişti. Altın zırhı nereden ele geçirdiklerini bilmiyordu. Ya kendileri çalmış, ya da ilk hırsızlarla iş yapan bir koleksiyoncudan almış olmalıydılar.

O geceki tavafını da bitirmiş olarak ışıkları söndürdü, üst kattaki hole dönüp ayna kapıyı kapadı. İki bin yıllık bir Roma sarkofajına benzetilerek yapılmış barın arkasına geçip küçük bir kadehi yarısına kadar brendiyle doldurdu,

uyumadan önce biraz okumak üzere yatak odasına geçti.

Tam karşıdaki apartmanın aynı hizaya rastlayan dairesinde, ABD Gümrük Ajanı David Gaskill oturmuş, sacayağa takılı güçlü dürbünüyle, onun yatmaya hazırlanışını seyrediyordu. Başka bir ajan olsa bir haftadır hep aynı şeyleri seyretmekten usanırdı, ama Gaskill farklı bir insandı. Gümrükte on sekiz yılı aşkın süredir çalışmaktaydı. Özel hükümet ajanından çok, futbol takımlarının koçlarına benzerdi. Bu görünümü işi için bilerek böyle geliştirmişti. Kıvırcık kır saçlarını arkaya doğru tarardı. Afrika kökenli bir Amerikalıydı, yani siyahtı, ama teni koyu kahve olmaktan çok, kumru kahverengisiydi. Gözleri de maunla yeşilin pek garip bir karışımıydı. Koskocaman buldog kafası, omuzlarının hemen üzerinde, kesik ağaç gövdesini andıran kısa bir boyundan yükselirdi. Bir zamanlar Güney California Üniversitesi takımında ünlü futbolcuydu Gaskill. Güney California aksanından kurtulmak için çok uğraşmıştı. Şimdi artık öyle güzel bir telaffuz edinmişti ki, onu İngiltere'den Bahamalara gelip yerleşmiş sanan çoktu.

Gaskill okul yıllarında Yucatan yarımadasına yaptıkları bir grup gezisinden bu yana, Kolomb öncesi sanatına tutkundu. Washington DC.'ye atandıktan bu yana, Güneydoğu çöllerinin Anasazl ve Hohokam kültürleriyle ilgili bir düzine kadar kaçakçılık olayını izleyip ortaya çıkarmıştı. Maya taş panolarıyla ilgili kaçakçılık üzerinde çalışırken, Chicago polisi bir temizlikçi kadından gelen ihbarı ona yansıtmıştı. Kadın raslantı sonucu, Rummel'in çatı dairesindeki çekmecelerden birinde, altından bir erkek vücuduna benzeyen şeyin fotoğraflarını görmüştü. Belki biri öldürülmüştür diyerek fotoğrafı çalmış, polise vermişti. Daha önce sanat sahtekarlıkları konusunda tecrübesi olmuş bir detektif, resimdeki parçanın bir tarihi eser olduğunu anlamış, Gaskill'e telefon açmıştı.

Rummel'in adı zaten Gümrüğün listesinde vardı. Bu liste, eski eserleri çalınmış olduğuna aldırmaksızın satın alan koleksiyoncuların listesiydi. Ama adamın yasa dışı iş yaptığı konusunda hiçbir zaman kanıt bulunmuş değildi. Gaskill aslında Rummel'in eserleri nerede sakladığını da bilmiyordu. Eski eserlerle ilgili geniş bilgi sahibi olduğu için, resme bakar bakmaz bunun Tiapollo Zırhı olduğunu hemen tanımıştı. Rummel 'in çatı dairesini yirmi dört saat gözlemek üzere önlemlerini hiç vakit kaybetmeden almıştı. Adamın kendisi de evinden çıktığı andan başlayarak, oraya dönene kadar ayrıca izleniyordu. Ama altı gündür Rummel'in koleksiyonu nerede sakladığını öğrenememişlerdi. Adam programını hiç değiştirmiyordu. Evinden çıkıp Michigan Caddesi'ndeki işine gidiyor, orada dört saat kalıyor, yatırımlarının durumunu denetliyor, öğle yemeğini hep aynı salaş kafede yiyor, her seferinde fasulye çorbasıyla bir salata

söylüyordu. Öğleden sonra antikacı dükkanlarını ve sanat galerilerini dolaşıp, sessiz bir Alman lokantasında akşam yemeği yiyor, ardından bir sinema ya da tiyatroya gidiyordu. Evine genellikle on bir buçukta dönüyor, bu programı asla aksatmıyordu. Özel ajan Winfried Pottle, "Yatağında hep aynı konyağı yudumlamaktan usanmaz mı bu herif?" diye söylendi. "Ben olsam, ince siyah bir şeyler giymiş güzel bir kadının kollarında yatmayı çoktan yeğlerdim."

Gaskill dürbünün başından çekilip ekipteki baş yardımcısına baktı, yüzünü ekşitti. Gaskill tam basket koçu gibi blucin ve futbol ceketi giymişti ama Pottle onun tam t ersine, incecik, yakışıklı, keskin hatlı, yumuşak kızıl saçlı bir gençti. Yelekli takımlar giyer, köstekli saat takardı. Gaskill ona, "Birlikte çıktığın birkaç kadını görmüş biri olarak konuşuyorum, hayal kuruyorsun bence," dedi.

Pottle başıyla Rummel'in çatı katını gösterdi. "En azından böyle bir hayat sürmeyişimi takdir et bari."

"Onun parası sende olsa nasıl davranırdın, düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

"Bunca parayı kızılderili sanatına yatırmış olsam, koleksiyonumu bu kadar ustaca saklayabilir miydim, onu bilemiyorum."

Gaskill, "Rummel onu bir yere saklamış olmak zorunda," derken sesinden cesaretinin ve hevesinin biraz eksildiği belli oluyordu. "En değerli ve en renkli geçmişe sahip eserleri satın aldığını o kadar çok kaynaktan duyuyoruz ki, yalan olmasına olanak kalmıyor. Kendine bu kalitede eserler toplayan bir adamın, hiç o eserleri görmeye gitmemesi de akla uymuyor. İster pul, ister sikke, ister kartpostal toplasın, her koleksiyoncu kendi parçalarını her fırsatta seyredip okşamak ister. Zengin sanat tutkunları bazen Rembrandt'lara, van Gogh'lara dünyanın parasını verir, sonra kilitli kasalara girip saatlerce oturur, o eseri seyreder. Bu tiplerden bazılarını tanımışımdır. Hayata meteliksiz başlarlar, sonradan zengin olurlar, değerli parçalar biriktirmek isterler. Çoğu ailelerini terk eder ya da karıları boşayınca sevinirler bile. Rummel gibi Kolomb öncesi sanata tutkun birinin, dünyadaki her müzeyle yarışabilecek o değerli parçalarını böyle ihmal etmesi olacak şey değil."

Pottle ölgün bir sesle, "Bilgi kaynaklarımızın yanılıyor olabileceği hiç aklına geldi mi?" diye sordu. "Altın zırhın resmini bulan temizlikçi kadının alkolik olduğu onaylandı bile." Gaskill başını yavaşça iki yana salladı. "Rummel onu bir yere saklamış. Eminim." Pottle dönüp Rummel 'in penceresine baktığı sırada, pencere kararda, içerdeki ışık söndü. "Bu söylediklerin doğruysa, ben de Rummel'in yerinde olsam, yatarken bile koynuma almak isterdim onu."

"Tabii isterdin ama ..." Gaskill birden sustu. Pottle'ın bu sözü aklına yepyeni bir düşünce getirmişti. "Senin o sapık kafandan ilginç bir fikir doğdu işte," dedi. "Sahi mi?" Pottle'ın kafası karışmıştı. "Bu çatı katında hangi odaların penceresi yok? Göremediğimiz hangi odalar var?"

Pottle gözlerini yerdeki halıya dikip bir süre düşündü. "Kat planına göre, iki banyo, bir kiler, esas yatak odasıyla konuk yatak odaları arasındaki küçük hol, bir de dolaplar var."

"Bir şey atlıyor olmalıyız."

"Neyi atlıyoruz? Rummel perdelerini kapatmaya pek özen göstermiyor. Asansörden çıktığı andan başlayarak hareketlerinin yüzde doksan beşini görebiliyoruz. Hazinelerini iki banyo küvetiyle bir dolaba tıkmış olması olanaksız."

"Doğru ama dairesine adım attıktan sonra, salona girene kadar olan o otuz kırk dakikayı nerede geçiriyor? Herhalde giriş holünde değil." "Belki tuvaletteki klozetin üstünde oturuyordur."

"Hiç kimse o kadar düzenli olamaz." Gaskill ayağa kalkıp sehpaya yürüdü, karşı apartmanın müteahhidinden aldıkları planlara baktı. Belki ellinci kere inceliyordu o planları. "O eserler bu binada olmak zorunda," dedi.

Pottle, "Bodrumdan tavanarasına kadar her daireyi aradık," diye söylendi. "Hepsinde kiracılar oturuyor."

"Ya Rummel'in hemen altındaki daire?" diye sordu Gaskill.

Pottle elindeki bilgisayar baskılarını karıştırdı. "Orayı kiralayan, Sidney Kammer'le karısı Candy. Adam cakalı avukatlardan biri. Şirketleri fazla vergi ödemekten kurtarıyor."

Gaskill, Pottle'a baktı. "Kammer'le karısı bu binaya en son ne zaman gelmiş?" Pottle gözlem süresince binaya girip çıkan kiracılar listesini inceledi. "Burada adları yok. Hiç gelip gitmemişler."

"Bahse girerim, bu Kammer'ler başka bir yerdeki lüks bir dairede oturuyordur, bu binaya ömürlerinde ayak basmamışlardır."

"Tatile falan gitmiş olabilirler." Beverly Swain'in sesi, Gaskill'in bel telsizinden duyuldu. "Binanın arkasında bodruma geri geri girmekte, olan bir kamyon görüyorum." Gaskill, "Ön güvenlik masasında adam var mı, bodrum kontrol altında mı?" diye sordu. "Ben lobideyim, asker gibi nöbetteyim," diye karşılık verdi Swain. Akıllı bir sarışındı. Gümrüğe girmeden önce California

plajlarının gülüydü. Gaskill onu ekibinde hizmet etmiş en iyi gizli ajanlardan biri sayardı. Rummel'in binasına bu yüzden onu sokmuştu. Kız devam ediyordu. "Ekranları seyretmekten, bodrumu, asansörleri, koridorları denetlemekten usandığıma inanıyorsan, ben ilk uçakla Tahiti'ye gidiyorum, çünkü hakkın var," dedi.

Pottle, "Paran cebinde dursun," diye akıl öğretti. "Tahiti denilen yerde yüksek palmiyelerle egzotik plajlardan başka hiçbir şey yok. O kadarı Florida'da da var." Gaskill, "Ana giriş kaydını bağla, sen kalkıp bodruma in, taşıma şirketinin adamlarını sorgula," diye emir verdi. "Bakalım binadan bir taşınan mı var? Hangi daireden? Niye böyle olmayacak bir saatte gelmişler?" "Gidiyorum." Kızın sesi esner gibiydi. Pottle, "Umarım karşısına bir canavar falan çıkmaz," dedi.

"Ne canavarı?" Gaskill kaşlarını kaldırmıştı. "Bilirsin, o aptal korku filmlerinde kadınlar hep gece bodrumdan gelen garip sesler duyar. Mutfak bıçağını eline alır, ışığı yakmadan oraya, kontrole iner."

Gaskill, "Saçma Hollywood filmleri işte," diye omuz silkti. "Bev için kaygılanma. O bodrum zaten Las Vegas Bulvarları gibi. Kızda da dokuz milimetrelik Colt Combat Commander var. Ona saldıracak canavara acırım."

Rummel 'in çatı katı artık karanlık olduğuna göre, Gaskill dürbünün başından bir süre uzak kalıp altı tane çörek yedi, bir termos dolusu soğuk süt içti. Gözleri, boşalan çörek kutusuna döndüğünde Swain'in sesi duyuldu. "Taşıyıcılar on dokuzuncu kattaki bir daire için mobilya getirmiş, onu boşaltıyorlar. Bu saatte çalışmak zorunda oldukları için bozuk çalıyorlar, ama fazla mesai için ödenen para iyiymiş. Müşterinin adını hemen hatırlayamadılar. Bir şirket yetkilisi son dakikada ev değiştiriyor, diyorlar."

"Rummel'in evine kaçak tarihi eser getiriyor olabilirler mi?"

"Kamyonun arka kapısını açıp bana gösterdiler. İçi art deco mobilyalarla dolu."

"Pekâlâ. Sen birkaç dakikada bir her hareketlerini kontrol et."

Pottle bir bloknota bir şeyler not etti, sonra mutfaktaki duvara takılı telefonu kapattı. Gaskill'in pencere önündeki nöbet yerine döndüğünde, yüzünde sırıtkan bir ifade vardı. "Sezgilerine hayranlık duyuyorum. Sidney Kammer'in adresi Lake Forest'te."

Gaskill bu sefer, "Bahse girerim, Kammer'in baş müşterisi de Adolphous Rummel'dir," dedi.

"Şimdi de bana Kammer'in bu daireyi kime kiraladığını söyle." "Herhalde Adolphous Rummel."

Pottle kendinden pek memnundu. "Artık rahatlıkla Evreka diye bağırabiliriz bence," dedi.

Gaskill karşı binanın perdesi açık duran penceresinden Rummel'in yatak odasına bakıyordu. Artık biliyordu bu adamın sırrını. Konuşmaya başladığında, gözlerindeki bakışlar derinleşti. "Giriş holünden alt kata inen bir gizli merdiven" dedi. Senaryo yazıyormuş gibi, kelimelerini pek dikkatli seçiyordu. "Rummel asansörden çıkıyor, gizli kapıyı açıp hemen alttaki kata iniyor, orada kırk dakika boyunca özel hazinelerinin zevkini çıkarıyor. Sonra yukarıya dönüyor, brendisini alıyor, mutlu insanlar gibi uyuyor. Garip ama... Ona imrenmeden edemiyorum."

Pottle uzanıp Gaskill'in omzunu tıpışladı. "Tebrikler, Dave. Şimdi tek işimiz bir arama emri getirtip Rummel'in çatı katını basmak."

Gaskill başını iki yana sallıyordu. "Arama emri, tamam. Ama bir yığın ajanla baskın vermeye yokum. Rummel'in Chicago'da nüfuzlu dostları var. Sonunda basından eleştiri alacak ya da bizi mahkemelere sürükleyecek patırtılar koparmak istemeyiz. Hele de mantığım yanlış çıkarsa. Sen ben, bir de Bev Swain oraya gider, sessizce aramayı yaparız, Rummel'in gizli koleksiyonunu buluruz."

Pottle yağmurluğunu giyiyordu. O yağmurluk, ajanlar arasında hep alay konusu edilen bir şeydi. Kapıya doğru yürürken, "Yargıç Aldridge erken uyumaz," dedi. "Onu yatağından kaldırıp arama emrini alırım, gün doğmadan da burada olurum." Gaskill buruk buruk gülümseyerek "Daha çabuk dön," dedi. "İçimde sabırsızlık kol geziyor."

Pottle gittikten sonra Gaskill, Swain'i aradı. "Taşıyıcılar konusunda durum raporu ver," dedi.

Rummel 'in apartmanının giriş katında, Bev Swain güvenlik masasında oturmuş, karşısındaki dört ekrana bakıyordu. Mobilya taşıyan işçilerin kamera menzilinden çıkışlarına baktı. Uzaktan kumandanın düğmesine basıp öbür kameraya geçti. Bu kameralar hep stratejik yerlere konmuştu. On dokuzuncu kattaki yük asansöründen çıkan işçiler karşısındaydı.

"Şu ana kadar bir kanepe, iki koltuk, iki sehpa taşıdılar, birkaç da koli kutusu getirdiler. Sanıyorum içinde tabaklar, mutfak ve banyo gereçleri, giysiler var." . "Oradan bir şey alıp kamyona yüklediler mi?" "Yalnızca boş kutular."

"Rummel'in koleksiyonunu nereye sakladığını bulduk galiba. Pottle arama emri getirmeye gitti. O döner dönmez basıyoruz."

Swain içini çekerek, "Bu iyi haber," dedi. "Şu lanet olası lobinin dışındaki dünyayı çoktan unutmuştum bile."

Gaskill güldü. "Dünya bıraktığın gibi. Sen o zarif poponun üstünde oturmaya birkaç saat daha dayan."

"Bu sözü cinsel taciz diye nitelendirebilirim," dedi Swain kasılarak. Gaskill güvensiz bir sesle, "Bunlar iltifattı, ajan Swain" dedi. "Takdirdi bu sözler." Çok güzel bir gün doğuyordu. Serin ve diri. Michigan gözünden esen rüzgar bir fısıltı gibiydi. Çiftçiler Ajandası göller yöresi için nefis bir pastırma yazı vaadediyordu. Gaskill de öyle ummaktaydı. Mevsim normallerinden daha sıcak bir sonbahar demek, Wisconsin gölü üzerindeki yazlık kulübesine gidip birkaç gün daha balık tutabilmek demekti. Yirmi yıllık karısı hemokromatis denilen aşırı demir yükü nedeniyle kalp krizinden gittiğinden beri, özel hayatı pek yalnızdı. Artık en büyük aşkı, işiydi. Boş zamanlarını sahip olduğu teknede geçirir, üzerinde çalıştığı projeleri planlar, veri analizleri yapardı.

Rummel'in çatı dairesine çıkan asansörde, yanında Pottle ve Swain'le birlikte ayakta dikilirken, elindeki arama emrini üçüncü kere okudu. Yargıç Rummel'in evinin aranmasına izin vermiş, ama Kammer'in bir alttaki dairesi için izin vermekten kaçınmış, çünkü bunda haklı neden görememişti. Küçük bir eksiklik. Şimdi dosdoğru Gaskill'in hazine odası olarak bildiği yere gidecekleri yerde, üst kattan oraya inen gizli kapıyı aramak zorunda kalacaklardı.

Birden aklına garip bir düşünce geldi. Ya bu koleksiyoncuya gerçek sana t eserlerinin taklitleri satılmışsa? Yaşadığına bakmaksızın önüne gelen herkesten sana t eseri satın alanlar arasında bu tür kazıkları ilk yiyen Rummel olmayacaktı tabii. Gaskill bu kötümser düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, sevinç duygusuna geri dönmeye çalıştı. Bunca saatlik emeğin sonuçlarını elde etmeye birkaç dakika kalmıştı. Swain asansörün alt katları geçip doğrudan Rummel 'in çatı katının içine çıkması için gerekli şifreli düğmeye basmıştı. Kapı açıldığında kendilerini birdenbire mermer duvarlı, mermer döşemeli holde buldular. Gaskill bir alışkanlık sonucu, omuz askılığındaki dokuz milimetrelik otomatiğe parmak uçlarıyla dokundu. Pottle dairenin içine ait enterkomun düğmesine bastı, çatı katında bir zil duyuldu. Kısa bir sessizlikten sonra uykulu bir ses cevap verdi. "Kim o?" Pottle mikrofona, "Bay Rummel, lütfen asansöre gelir misiniz?" dedi. "Hemen gitseniz iyi olur. Polisi arıyorum."

"Zahmet etmeyin. Biz federal polisiz. Lütfen söyleneni yapın, neden

geldiğimizi anlatacağız."

Swain asansörün tepesindeki ışıkların yanıp söndüğünü gördü. Asansör otomatik olarak aşağıya inmeye başladı. Yarı şaka, "İşte bu yüzden çatı katı kiralamam," dedi. "Özel asansörü çalmak, Mercedes-Benz çalmaktan bile kolay."

Rummel pijaması, terlikleri, eski model robdöşambrıyla belirdi. Robdöşambrın kumaşı Gaskill'e büyükannesinin yatak örtüsünü hatırlatmıştı. "Adım David Gaskill," dedi.

"ABD Gümrük Hizmetlerinde özel ajanım. Burayı aramak için elimde mahkeme emri var."

Rummel çerçevesiz gözlüğünü kayıtsız bir hareketle gözüne taktı, arama emrini sanki sabah gazetesi okuyormuş gibi okudu. Yakından bakıldığında yetmiş altı yaşında göstermiyor, on yıl daha genç gösteriyordu. Yataktan yeni kalkmış olmasına karşın aklı başında ve işini bilir bir hali vardı.

Gaskill sabırsız hareketlerle onun çevresinde dolaşıyordu. "Özür dilerim."

Rummel yazıdan başını kaldırdı. "Evimi istediğiniz kadar arayın," dedi. "Saklayacak bir şeyim yok."

Zengin hurdacı sinirlenmemiş, tedirginleşmemişti, üstelik kaba da davranmıyordu. Olayı nezaketle, yardımsever bir havada karşılamıştı.

Gaskill bunun sırf rol olduğunu biliyordu. "Biz yalnız bu hole ilgi duyuyoruz," dedi. Swain'le Potter'a neyi aramaları gerektiğini söylemişti. İşe koyuldular. Her çatlak, her birleşim yeri incelendi. Ama Swain’in en çok ilgisini çeken, o aynaydı. Kadın olarak, dosdoğru oraya yürümüştü. Camına baktı, en küçük bir kusur bile bulamadı. Camın köşelerine çiçek desenleri oyulmuştu. On sekizinci yüzyıl, diye tahmin yürüttü Swain. Üç yüz yıldır acaba kimler durmuştu bu aynanın önünde? Hepsinin hayalleri hala oradaydı. Hissedebiliyordu onları.

Sonra ince işli çerçeveye baktı, onu inceledi. Çocuk melekler altın kaplamalıydı. Keskin gözlemci Swain, bu meleklerden birinin boynunda ince bir çizgi gördü. Çevresindeki yaldızlar sürtünmeden biraz eskimiş gibiydi. Hemen kafayı yakalayıp saat yönünde çevirmeye çalıştı. Kafa dönmedi. Ters yönde çevirmeyi denediğinde kafa ta arkaya kadar döndü. Ardından dikkati çeken bir çıt sesi duyuldu, aynanın bir yanı aralandı, duvardan birkaç santim uzaklaştı.

Swain aralıktan arkadaki merdivene bakıp, "İyi düşünmüşsün, patron," dedi.

Rummel sararmıştı. Gaskill hemen aynayı tutup çekti, kapıyı ardına kadar

açtı. İçinden yükselen gurur duygusu, gülümsemesine yol açıyordu. İşinin en çok bu yanını severdi Gaskill. Türlü zeka oyunlarıyla sonunda hasmını alt etmeyi.

"Lütfen yolu gösterir misiniz, Bay Rummel?" "Alt kat avukatım Sidney Kammer'a aittir," dedi Rummel. Gözlerine kurnaz bir pırıltı gelmişti. "Arama emriniz ancak benim çatı katım için yetki veriyor."

Gaskill ceketinin cebini yokladı, dün satın aldığı levrek yemlerinin bulunduğu küçük kutuyu çıkardı. Kolunu uzatıp kutunun merdivenlerden aşağıya düşmesine izin verdi. "Sakarlığımı bağışlayın. Umarım Bay Kammer bana ait olan bir şeyi oradan almamda sakınca görmez."

"Bu yasayı ihlaldir," diye patladı Rummel. Cevap veren olmadı. İri yapılı ajan, peşinde Pottle'la birlikte merdivenleri inmeye başlamıştı bile. Bir an durup yem kutusunu aldı, yoluna devam etti. Alt kata vardığında, karşısında gördüğü manzara soluğunu kesti. Nefis Kolomb öncesi sanat eserleri dairenin bütün odalarını doldurmuştu. Camekanlar içinde korunan İnka kumaşları tavandan sarkıtılmış, öylece duruyordu. Bir oda tümüyle tören masklarına ayrılmıştı. Bir başkasında dinsel parçalar ve mezar küpler vardı. Süslü başlıklar, özenle boyanmış seramikler, egzotik heykeller diğer odalara dağılmıştı. Oda kapıları daha kolay ulaşım sağlamak amacıyla çıkarılmış, mutfak ve banyodan lavabolar, dolaplar ve aksesuarlar alınmış, yer açılmıştı. Gaskill'le Potter, bu değerli eserler karşısında şaşkın, duraladılar. Buranın zenginliği onların tahminini kat kat aşmıştı.

İlk şaşkınlık geçince Gaskill odadan odaya koşup bu koleksiyonun şah eserini aramaya başladı. Ama bulabildiği, bir odanın orta yerindeki kırılmış, boş bir cam kutu oldu. Hayal kırıklığı tüm benliğini sarıverdi. "Bay Rummel!" diye seslendi. "Gelin buraya!"

Yenik Bay Rummel, yanında Swain'le birlikte ağır adımlarla odaya girdi, birden olduğu yerde çakılıp kaldı. Sanki duvarlardaki İnka mızrakları karnına saplanmıştı. "Gitmiş!" diye soludu. "Tiapollo'nun Altın Zırhı gitmiş!"

Gaskill'in yüzü gerildi, buz gibi bir ifadeye büründü. Kırık cam kutunun çevresine bir takım mobilyalar bırakılmıştı. Bir kanepe, iki koltuk, iki de sehpa. Gözleri Pottle'dan Swain'e döndü. "Taşıyıcılar," diye soludu yavaşça. "Zırhı burnumuzun dibinden çaldılar."

Swain ifadesiz bir sesle, "Onlar binadan çıkalı bir saat oldu," dedi.

Pottle'ın gözleri kamaşmış gibiydi. "Onları izlemek için çok geç kaldık. Zırhı çoktan bir yere saklamışlardır." Sonra ekledi. "Belki de uçağa yüklemiş, ülke

dışına götürüyorlardır."

Gaskill koltuklardan birine çöktü. "Bu kadar yaklaştıktan sonra" diye mırıldandı.

"Umarım zırh bir altmış altı yıl daha kaybolmaz."

Concepcion'u Ararken

15 Ekim 1998 Callao, Peru

Peru'nun bir numaralı limanı Callao, Francisco Pizarro tarafından 1537 yılında kurulmuş, kısa zamanda İnka imparatorluğundan yağmalanan altın ve gümüşlerin yüklenip götürüldüğü ana liman haline gelmişti. Francis Drake'in kırk bir yıl sonra gelip limanı yağmalaması da, öykünün gidişine son derece uygundu. İspanyolların Peru fethi, tam başladığı noktada bitti. Son İspanyol kuvvetleri, 1825 yılında Simon Bolivar'a yine Callao'da teslim oldu, İnka'ların silinmesinden bu yana ilk defa olarak Peru o tarihte egemen bir devlet kimliğine kavuştu. Günümüzde başkent Lima ile hemen hemen birleşip bir tek büyükşehir oluşturan bu alanda halen 6.5 milyon dolayında bir nüfus yaşamaktadır.

And dağlarının batı yamaçlarındaki düz ovaya kurulmuş olan Callao ve Lima, yılda yalnızca 41 milimetre yağış almaktadır, bu nedenle çevredeki alan da dünyanın en soğuk ve en kuru çöllerinden biridir. Kışın gelen sisler toprağın üzerinde ince bir örtü oluşturur, fazla işe yaramaz. Aşırı nemin dışında tek su kaynağı, dağlardan inen birkaç dereyle Rimac Nehri'dir.

Kaptan Stewart, Callao'yu korur gibi koyun ağzında duran San Lorenzo adasının kuzey ucunu döner dönmez hızını kesti. Zaten bu arada küçük bir kılavuz gemisi, Deep Fathom’a, yanaşmış, kaptanı merdivene tırmanıp gemiye çıkmıştı bile. Gemiyi ana kanaldan limana o kılavuz kaptan soktu, Kaptan Stewart ancak ondan sonra komutayı devraldı, dev araştırma gemisini ana yolcu terminalinin hemen yanındaki rıhtıma yanaştırdı. Onun dikkatli bakışları altında halatlar atılıp kocaman, paslı babalara takıldı. Sonra Kaptan Stewart geminin otomatik kontrol sistemini kapattı, zile basıp baş makinistini aradı, motorlarla işinin bittiğini söyledi.

Geminin güverte parmaklıklarına dayanmış kişilerin hepsi, rıhtımı dolduran bini aşkın insanı görünce afallamışlardı. Silahlı askeri birlikler ve polis kuvvetleri bir yana, daha gemiden merdiven indirilirken hemen uygun yerlere geçmeye çalışan televizyon kamera ekipleriyle basın fotoğrafçıları da vardı. Onların hemen gerisinde hükümet yetkililerinden bir grup gülümseyerek beklemekte, daha arkada da arkeoloji öğrencilerinin mutlu mutlu el sallayan aileleri bulunmaktaydı.

Pitt hayal kırıklığına uğramış gibi şakalaştı. "Yine de Dixieland bandosu bana 'Rober E. Lee'yi Beklerken'i çalmıyor," dedi.

Giordino bu beklenmedik karşılamaya bakarken, "İnsanı depresyondan kurtarmak için alkışlayan bir kalabalıktan iyi şey yoktur," diye söylendi.

Shannon, "Böyle bir kalabalık beklemiyordum!" diyordu. "Haber nasıl bu kadar çabuk yayılmış olabilir?"

Miles Rodgers boynunda asılı bekleyen üç kameradan birini kaldırdı, çekmeye koyuldu. "Galiba Peru hükümetinin yarısı kalkıp buraya gelmiş," dedi.

Rıhtımı bir heyecan dalgası sarmıştı. Küçücük çocuklar, ellerindeki Peru ve Amerikan bayraklarını sallıyorlardı. Arkeoloji öğrencileri ailelerini tanıyıp köprü kanadına çıkarak onlara el sallamaya, seslenmeye başladıklarında, kalabalıktan bir uğultudur yükseldi. Tedirgin görünen tek kişi, Stewart'tı.

"Tanrım, inşallah hepsi gemime çıkmaya kalkmazlar," diye söyleniyordu.

Giordino omuz silkerek, "Sayıya teslim olmak zorundasın" dedi. "Bence bayrağını indir, insaf dilenmeye başla."

Shannon mutlu mutlu, "Öğrencilerim forslu ailelerdendir demiştim size," diyordu. Kalabalığın hiç fark etmediği, ufak tefek, gözlüklü bir adam, elindeki evrak çantasıyla aradan ustaca sıyrılmış, güvenlik kordonunu bile aşmıştı. Kimse kendisini durduramadan, henüz inmekte olan merdivenin üzerine sıçradı, gol atmış futbolcu ifadesiyle güverteye ayak bastı. Pitt'le Giordino'ya yürüyüp sırıttı. "Acaba neden yetenekleriniz arasında tedbir ve ihtiyat gibi şeyler yok?" dedi. Pitt, "Kamuoyunu kızdıracak şeyler yapmamaya çalışıyoruz işte," dedikten sonra gülerek küçük adamı kucakladı. "Seni yine görmek çok hoş, Rudi." Giordino da sıcak bir sesle, "Senden kurtulamayacağız galiba," dedi. NUMA'nın genel müdür yardımcısı Rudi Gunn, Stewart'ın elini sıktı, sonra Shannon'la Rodgers'a tanıştırıldı. Nazik bir sesle, "Karşılama töreni başlamadan şu iki bıçkını birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Sonra cevabı beklemeden bir kapıdan girdi, koridorda rahat adımlarla yürüdü. Deep Fathom'un tasarımına da yardım etmişti Gunn. Her tarafını avucunun içi gibi bilirdi. Konferans odasının kapısında durdu, açıp girdi. Dosdoğru uzun masanın başına yürüdü, evrak çantasını açıp içinden üzeri yazılarla dolu sarı bir bloknot çıkardı. Pitt'le Giordino bu arada iki deri koltuğa yerleştiler.

Giordino'yla Gunn'ın tek ortak yönü, ikisinin de kısa boylu olmasıydı. Ama onun dışında, birbirinden son derece farklıydılar. Gunn kız gibi incecikken, Giordino ayaklı bir kas kitlesiydi. Beyin gücü açısından da eş değildiler. Giordino zekiydi, kaldırım kurnazıydı. Gunn ise katıksız bir dehaya sahipti. Deniz Akademisini sınıfının birincisi olarak bitirmişti. Deniz kuvvetlerinde

albaylığa kadar yükselmiş, Donanma Bakanlığında en yüksek mevkilerden birine kolaylıkla gelebilecekken, NUMA'nın sualtı araştırmalarını savaş sanatından daha çok sevdiğine karar vermişti. Gözleri yüksek derecede miyoptu. Kaim camlı, bağa çerçeveli gözlük takardı. Ama iki yüz metre yarıçaplı alan içinde en küçük bir kıpırtıyı da kaçırmazdı.

İlk konuşan Pitt oldu. "Al'le beni o lanet olası obruktan ceset çıkarmaya yollama konusundaki bu telaş da neden?" diye sordu.

"O talep ABD gümrüğünden geldi. Amiral Sandecker'e acil başvuruda bulunup en iyi adamlarını ödünç istediler."

"Buna sen de dahil oldun tabii." "Ben özür bulabilirdim. Elimdeki projeler geri kalır diyebilirdim. Amiral hiç düşünmeden bir başkasını yollardı. Ama minik bir kuş bana senin Ekvator dolaylarında kaybolmuş bir kalyonu yetkisiz aramaya kalkışacağını fısıldadı."

"Hiram Yaeger," diye katkıda bulundu Pitt. "İkinizin Frank ve Jesse James kadar yakın olduğunuzu hatırlamam gerekirdi."

"Washington'daki sıkıcı çalışmalara ara verip işe biraz da serüven karıştırma hevesimi gemleyemedim. Bu yüzden de brifingi size kendim vermeye, gümrüğün projesinde sizinle çalışmaya gönüllü oldum."

Pitt, "Yani Sandecker'e bir dolma yutturup kentten mi kaçtın?" dedi.

"Hepimizin şansı varmış, Sandecker bu kayıp kalyon işini bilmiyor. En azından, henüz bilmiyor."

Giordino ciddi bir sesle, "Onu kandırmak kolay değildir," diye mırıldandı.

Pitt de, "Uzun süre yutmaz," diye ekledi. "Herhalde hileni öğrenmiştir bile."

Gunn elini kayıtsız bir havada salladı. "Sizin ikiniz için hava hoş. Benim gelmem, bu tür kaçamaklarınızı bilmeyen bir safteronun gelmesinden iyidir. NUMA bürokrasisindekilerin hepsi sizin yeteneklerinizi biraz abartma tehlikesiyle yüzyüzedir."

Giordino yüzünü buruşturdu. "Biz de bu herifi arkadaş diye bağrımıza basıyoruz," dedi.

Pitt, "NUMA'nın Gümrüğe bu kadar özel yardımı neymiş?" diye sordu. Gunn kağıtlarını masanın üstüne serdi. "Olay karışık, ama esas olarak eski eser kaçakçılığıyla ilgili."

"Bu bizim alanımızın biraz dışında değil mi? Bizim işimiz sualtı keşif ve

araştırmaları." Gunn dürüst bir sesle, "Su altı arkeolojik alanları yağmalama amacıyla verilen zararlar da bizim işimiz," dedi.

"Doktor Miller'in cesedini çıkarmak bu tablonun neresine oturuyor?" "O, gümrükle işbirliğimizin ilk adımı. Dünya çapında bir antropologun öldürülmesi, onların davasının belkemiğini oluşturuyor. Katilin uluslararası bir soygun çetesinin aslarından olduğu kanısındalar, onu mahkûm edebilmek için de kanıta ihtiyaçları var. O katilden yararlanıp, tüm bu soygun ve kaçakçılık işinin arkasındaki beyinleri de bulmayı umuyorlar. Kutsal obruğa gelince, bizim gümrükle Peru yetkilileri, o çukurdan pek çok tarihi eser çıkarıldığına, hepsinin çoktan dünyanın her yanına dağılıp karaborsada satılmaya başladığına inanıyorlar. Miller hırsızlığı fark edince, onu susturmak için öldürdüler. Şimdi çukurun dibinde kanıt aramak için bize, özellikle de sana ve Al'e ihtiyaçları var." "Ya kayıp kalyonu arama planımız?" "Kuyudaki iş başarıyla bitsin, o araştırmanızı finanse edecek küçük bir NUMA fonu tahsis ederim. Tek söz verebileceğim o."

Giordino, "Ya Amiral seni kurşuna dizerse?" diye sordu.

Gunn omuz silkti. "O sizin olduğu kadar benim de patronum. Ben eski bir deniz subayıyım. Emirlere boyun eğerim."

"Ben hava kuvvetlerinden gelmeyim," dedi Pitt. "Emir verilince soru sorarım."

Giordino, "Onu da sırası geldiğinde düşünürsün," dedi. "Önce obruk işini aradan çıkaralım."

Pitt derin bir soluk alıp koltuğunda arkaya yaslandı. "Yaeger'le Perlmutter araştırmalarını yaparken bir işe yarayalım bari" dedi. "Biz o ormandan döndüğümüzde onların da elinde birkaç somut veri birikmiş olur herhalde."

Gunn, "Gümrük yetkililerinin bir ricası var," dedi. Pitt sert sert, "Talepler listesine daha başka ne yazmış bunlar?" diye homurdandı. "Gümrük muayenesinden korkup satın aldıkları anıları gemiden suya atan turistlerin neler attığını anlamak için dalışlar mı yapalım?"

Gunn sabırla, "O kadar eğlenceli bir şey değil," dedi. "Pueblo de los Muertos'a da gitmenizi rica ediyorlar."

Giordino sesinde acı bir alayla, "Herhalde yağmurda kalmış eserleri de su altından çalınmış sayıyorlar," dedi. "Gümrük idaresi bir envantere müthiş ihtiyaç duyuyor." "Tapınaktaki mallar için mi?" Pitt kulaklarına inanamamıştı. "Endeksli katalog mu istiyor bunlar? Paralı askerler orayı enkaz haline getirirken içerde bini aşkın parça vardı. Onları elden geçirmek için deniz mühendisi değil

arkeologlar gerek." "Peru polisi araştırma yapmış, eserlerin çoğunun, siz kaçtıktan hemen sonra oradan alındığını bulgulamış," diye açıkladı Gunn. "Şimdi Uluslararası Gümrük Teşkilatı o malların tarif ini istiyor. Çeşitli ülkelerin antika açık artırmalarında, özel koleksiyonlarda, galerilerde ve zengin birinci dünya ülkelerinin müzelerinde boy göstermeye başlarlarsa tanıyabilmek için. Olay yerine dönerseniz belleğiniz harekete geçer diye umuyorlar."

"Her şey öyle hızlı oluyordu ki, onlara bakamadık bile."

Gunn başını anlayışlı bir ifadeyle salladı. "Ama bazı parçalar aklınızda kalmış olmalı. Özellikle dikkat çekenler. Sen ne dersin, Al?"

"Ben harabeler arasında telsiz aramakla uğraşıyordum," dedi Giordino. "O mallara bakmaya hiç zamanım olmadı."

Pitt ellerini kafasına kaldırıp şakaklarını ovaladı. "Ben belki ilk dikkati çeken on beş yirmi parçayı hatırlayabilirim." "Resimlerini çizebilir misin?"

"Resim hiç elimden gelmez, ama sanırım bir dereceye kadar benzetebilirim. Oraya yeniden gitmeme gerek de yok. Bir tatil beldesinin yüzme havuzu başında da çizerim hatırladıklarımı."

Giordino neşeyle, "Bana çok mantıklı geldi," diye atıldı.

Gunn, "Olmaz," dedi. "Hiç mantıklı değil. Sizin işiniz çok daha önemli. Gerçi sizin gibi iki orta yaşlı serseriyi Peru'nun ulusal kahramanı haline getirmek midemi bulandırıyor. Ama sizi isteyen yalnız gümrük değil, Dışişleri Bakanlığı da peşinizde." Giordino dönüp Pitt'e baktı. "İşte Giordino ilkelerinden biri daha doğru çıktı," dedi. "Kurtarmaya kalkan, kendi kurban olur."

Pitt, "Bizim tapınağa gitmemizle Dışişlerinin ilgisi ne?" diye sordu. "Güney Amerika Serbest Ticaret Anlaşmasından bu yana, petrol ve maden sanayileri özelleştirildi. Bir yığın Amerikan şirketi, Peru'nun doğal kaynaklarından daha iyi yararlanabilmesine dönük pazarlıklarını tamamlamak üzereler. Ülkenin yabancı yatırıma çok ihtiyacı var. Para da akıp gelmek için fırsat bekliyor. Ama sendikalarla muhalefet partileri, ekonomilerine yabancı katılımını hiç istemiyorlar. Sen ve Al buranın önemli ailelerinin çocuklarını ölümden kurtarınca, dolaylı olarak seçmen oylarını etkilemiş oldunuz."

"Pekâlâ, gidip buranın kibarlar kulübünde bir konuşma yapar, onur madalyalarımızı alırız.'

"Buraya kadarı iyi," dedi Gunn. "Ama Dışişleri uzmanlarıyla Kongre Latin Amerika İşleri Komitesi, sizin bir süre buralarda oyalanmanızı, Peru kültürel

mirasının yağmadan korunmasına katkıda bulunarak çirkin Amerikalı imajını silmenizi istiyor." Pitt taş gibi bir sesle, "Yani sözün kısası, iyilik meleği hükümetimiz bizim bu iyi imajımızı dibine kadar sömürmek istiyor," dedi. "Ona benzer bir şey." "Sandecker da bunu kabul mü etti?" "Çok iyi bilirsin. Amiral Kongre'ye yağ çekme fırsatını hiç kaçırmaz, çünkü o yolla, gelecekteki NUMA operasyonları için daha şişkin bir bütçe koparabilir." "Bizimle kimler geliyor?"

"Chiclayo Kültürü Ulusal Enstitüsü'nden Dr. Alberto Ortiz, arkeoloji ekibine nezaret edecek. Doktor Kelsey de onun yardımcısı olacak."

"Doğru dürüst bir koruma eşliğinde değilsek, başımızı belaya sokuyoruz demektir."

"Perululular vadiyi korumak için son derece iyi eğitilmiş bir güvenlik kuvveti yollayacaklarına söz verdiler."

"Ama güvenilir adamlar mı olacak? O paralı askerler gibisini bir daha görmek istemem." "Ben de, " dedi Giordino.

Gunn iki elini açtı. "Ben ancak söylenenleri iletiyorum size."

"Daha iyi teçhizat gerek. Geçen seferkiler yetmez." "Siz bana liste verin, lojistiği ayarlarım." Pitt, Giordino'ya döndü. "Dolduruşa getirildik gibi geliyor mu sana da?" Tıknaz İtalyan, "Hesaplayabildiğim kadarıyla, dört yüz otuz yedinci keredir dolduruşa getiriliyoruz," dedi.

Pitt o obruğa yeniden dalmayı pek de hevesle bekliyor sayılmazdı. Esrarengiz bir niteliği vardı o yerin. Derinliklerinde bir kötülük vardı. Belleğinde ağzını açmış bir şeytan gibi görüyordu o menhus çukuru. Bu duyguları öyle mantıksızdı ki, hepsini zihninden silmeye çalıştı. Ama başaramadı. İğrenç bir kâbusun anısı gibi, yapışıp kalmıştı o görüntü beynine.

İKİ gün sonra, sabahın aşağı yukarı sekizinde, Doktor Millerin cesedini kutsal kuyudan çıkarma hazırlıkları tamamlanmıştı, Pitt tepeden obruğun yeşil çamurlarına bakarken içindeki kötü beklentiler uçup gitti. Gerçi o iğrenç çukur yine ilk seferki kadar tehlikeli görünüyordu, ama o, tehlikelerden kurtulmayı başarmış, çukurun dimdik duvarlarına tırmanmıştı. Artık oranın gizli sırlarını da bildiğine göre, gerçek bir tehdit kalmamıştı. İlk giriştikleri o telaşlı ve hazırlıksız kurtarma operasyonu çarçabuk unutulmuş gitmişti. Bu seferki en ileri tekniklerin uygulandığı bir projeydi. Gunn sözünü tutmuş, iki helikopter kiralamış, listedeki her türlü teçhizatı da sağlamıştı. Bir bütün gün boyunca, Doktor Kelsey, Miles Rodgers, dalış ekibi ve teçhizat oraya taşındı, kamp yeniden kurulu. Gunn

operasyonlarını düzenli yürütmekle şöhret yapmış biriydi. Zaten bu iş için belli bir süre de verilmemişti. Zamanı kullandı, her adımını hesaplı attı, hiçbir şeyi şansa bırakmadı.

Peru'nun özel güvenlik birliğinden elli seçme kişi, Gunn'ın helikopteri gelirken orada karşılamaya hazırdılar. Genelde uzun boylu olan Kuzey Amerikalıların gözüne Güney Amerikalılar pek ufak tefek görünüyordu. Yüzlerinde hemen hemen aşırı nazik bir ifade vardı. Ama aslında sağlam adamlardı. Yıllar boyunca o sık ormanlı dağlarda, kıyı çöllerinde, Parıldayan Yol gerillalarına karşı savaşmak, sertleştirmişti onları. Kampın çevresine hemen savunma mevzilerini kurdular, ormana devriyeler çıkardılar. Shannon, Pitt'in arkasından, "Keşke seninle geliyor olsaydım," diye seslendi. Pitt dönüp gülümsedi. "Nedenini hiç anlayamadım. Tropik güneşin ısıttığı çorbanın içinden çürümekte olan bir insan vücudunu çıkarmak, pek de keyifli bir tecrübe olmasa gerek." "Özür dilerim, o kadar katı konuşmak istememiştim." Gözlerinde küçük bir hüzün ifadesi vardı. "Doktora büyük hayranlık duyardım. Ama içimdeki arkeolog, o kutsal suyun dibini incelemek için heves duyuyor."

"Orada eski eserler bulma umutlarına son ver," dedi Pitt. "Hayal kırıklığına uğrarsın. Benim tek görebildiğim, altı yüz metrekarelik çökelti tabakası, bir de o tabakadan boy vermiş eski İspanyol oldu."

"En azından Miles'in seninle dalmasına izin ver de fotoğraf çeksin." "Acelesi ne?" "Kurtarma sırasında Al'le ikiniz dipteki tabakayı hareketlendirebilir, oradaki parçaların yer değiştirmesine sebep olabilirsiniz."

Pitt ona inanmaz gözlerle baktı. "Sence bu, Doktor Miller'a saygı göstermekten daha mı önemli?"

"Doktor öldü artık," dedi Shannon ciddi bir sesle. "Arkeoloji ince bir bilimdir ve ölmüş şeylerle uğraşır. Doktor bunu bize herkesten iyi öğretirdi. En ufak bir hareket, çok önemli şeyleri değiştirebilir."

Pitt, Shannon'un işi konusundaki tutumunu açık seçik görüyordu. "Al'le ben Miller'in kalıntılarını çıkardıktan sonra, sen Miles'la dalar, ne bulursanız istediğiniz gibi çıkarırsınız. Ama dikkat edin, tekrar mağaraya emilmeyin."

Shannon gergin bir gülümsemeyle, "Bir kere yeter," dedi. Sonra yüzünde kaygı belirdi.

"Dikkatli ol ve riske girme."

Pitt'i yanağından hafifçe öptü, dönüp hızlı adımlarla çadırına doğruldu.

Suya iniş kolay oldu. Rudi Gunn’ın dikkatli denetimi altında çalışan vinç bu işi çok kolaylaştırmıştı. Pitt suyun bir metre üzerine vardığında, kendisini vinç kablosunun ucunda tutan mandalı açtı. Üstteki balçık tabakası yine eskisi kadar ılıktı, ama Pitt buranın bu kadar kötü koktuğunu unutmuştu. Sırtüstü, tembel tembel yüzdü, kablonun tepeye yükselip Giordino'yu getirmesini bekledi.

Pitt'in tam kapalı maskesi, iletişim ve güvenlik tellerine bağlıydı ama Giordino serbest ve hafif dalıyordu. Talimatını Pitt'in işaretlerinden alacaktı. O da çamurların içine indiğinde, Pitt parmağıyla aşağıyı gösterdi, öne dönüp obruğun derinliklerine daldılar. Birbirlerinden ayrılmamak için çok yakın gidiyorlardı. Derken dört metre sonra, inanılmaz duru sulara vardılar. Grimsi kahverengi dip kumu ve kayalar da az sonra belirdi, onları karşılamak üzere yükseldi. İki metreye inince yatay yüzmeye başladılar, Pitt hareketi kesmek üzere işaret verdi. Hiç kum kaldırmamak için dikkatle, ucu naylon kordona bağlı paslanmaz çelik çubuğu yere sapladı. Gunn’ın sesi kulaklıklardan, "Nasıl gidiyor?" diye çınladı.

"Dibe vardık, cesedi aramak için çevre turuna başlıyoruz," dedi Pitt. Bir yandan naylon kordonun bobinini açıyordu.

Önce pusulaya bakıp yön saptadıktan sonra, yere saplı çubuğun çevresinde yüzmeye başladı. Giderek çemberi genişletiyordu. Çamurların yukarısında yüzüyor, ikide bir sağa sola bakarak çevreyi tarıyordu. Giordino onun paletlerinin hemen arkasında ve biraz yanda yüzmekteydi. O saydam sıvı boşlukta, çok geçmeden Doktor Miller’in sabunlaşmış kalıntılarını buldular.

Onu görmedikleri birkaç gün içinde, durumu daha kötüye gitmişti. Derisinden bazı parçalar yok olmuştu artık. Pitt önce bunu anlayamadı. Ama sonra, parlak benekli bir balığın yanıbaşından geçip Doktorun gözünü kemirmeye başladığını görünce, bulmacayı çözmüş oldu. Etobur balığı elinin bir hareketiyle kovaladı, orman ortasındaki bu çukura onun nasıl geldiğini merak etti.

Giordino'ya bir el işareti yaptı, o da göğsüne tutturulmuş lastik torbayı çözüp hazırladı. Çürüyen bir ceset, su altında olunca kokmuyordu. Ya da öyle deniyordu. Ama onlar kendilerini ölüm kokusunun ortasında hissetmekteydiler. Belki de psikolojik bir şeydi bu. Yukardan gelen havaya sızabiliyormuş gibi, soluma regülatörlerini doldurmuştu sanki o koku. Olacak şey değildi tabii. Ama ceset çıkarma ekiplerine bunu anlatmaya imkan yoktu.

Cesedi incelemekle hiç vakit geçirmediler. Ellerinden geldiğince hızlı hareket ederek torbayı onun başından geçirdiler, bir yandan da kum kaldırmamaya özel gösterdiler. Kumun pek işbirliği yaptığı yoktu. Birden havalandı, tüm görüşü yok

etti. Görmeden çalışmayı sürdürdüler, torbanın fermuarını çekerken, hiçbir et parçasının dışarıya sarkmadığından emin olmaya çalıştılar. Bu iğrenç iş bitince Pitt, Gunn'a bilgi verdi. "Cesedi torbaladık, çıkıyoruz." "Tamam," dedi Gunn. "Sedyeyi vinçle indiriyoruz."

Pitt birden Giordino'nun kolunu yakaladı, çıkacaklarını işaret etti. Doktor Miller'in kalıntılarını güneşin geldiği yöne itmeye başladılar. Yüzeye varınca onu yavaşça sedyeye yatırdılar, tokalı kayışlarla bağladılar. Sonra Pitt, Gunn'a seslendi. "Çekilmeye hazır."

Sedyenin yükselişini seyrederken Pitt, keşke o sahtekarı tanıyacağıma gerçek Doktor Miller'i tanısaydım, diye düşünüyordu. Saygın antropolog, nedenini anlayamadan öldürülmüştü. Gırtlağını kesen o it, ona hiçbir imada bulunmamıştı. Herhalde kendi ölümünün, sosyopatik bir katilin gereksiz kaprisi sonucu olduğunu biliyordu. Eski eser ticaretinin büyük karları uğruna harcanmış bir piyondu o.

Yapılacak başka iş kalmamıştı. Ceset çıkarma işinin kendilerine düşen bölümü bitmişti artık. Pitt'le Giordino orada vinç kablosunun yeniden inmesini bekleyeceklerdi. Giordino beklenti dolu bakışlarını Pitt'e çevirdi, soluma regülatörünü ağzından çıkardı. İletişim tahtasına, "Dünya kadar havamız var daha," diye yazdı. "Asansörü beklerken aşağıya biraz bakınsak ya!"

Pitt'e bu öneri pek tanıdık gelmişti. Maskesini çıkarıp konuşamazdı. O da kendi tahtasına, "Bana yakın yüz, akıntı başlarsa bana tutun, " diye yazdı, sonra parmağıyla aşağıyı işaret etti. Giordino başını salladı, obruğun dibine inerken gerçekten de ona yakın yüzdü.

Pitt'in kafasını kurcalayan şey, kumlarda hiç eski eser olmayışıydı. Kemik boldu, evet. Ama dibi bir saat kadar araştırdıkları halde, eski eser falan bulamadılar. Bir tek o zırhlı iskelet vardı. Onu ilk dalışında da görmüştü. Onun biraz ilerisinde, Pitt'in obruk duvarına tırmanırken üstünden söküp attığı dalış takımları yatıyordu. İskeletin yerini iki dakikada buldular. Kemikli el hala havaya kalkmış durumdaydı. Tek parmağı. Miller'in eski yerini işaret ediyordu.

Pitt zırhlı İspanyol'un çevresinde yavaşça dolaştı, her ayrıntıyı inceledi, ikide bir de başını kaldırıp obruğun loş sularının ötelerine baktı. Kumlarda bir kıpırdanma olursa, akıntının o yana geldiğine bir işaret sayılırdı. Kurukafanın boş göz çukurları onun her hareketini izliyor gibiydi. Dişler alaycı bir sırıtma ifadesinde donmuş, Pitt'e hem meydan okuyor, hem ona yem uzatıyordu. Üstteki çamurların arasından sızan güneş ışığı, kemiklere korkunç bir yeşil renk vermekteydi. Giordino yanıbaşında rahatça yüzüyor, Pitt'in yaptıklarını kaygısız

bir merakla izliyordu. Arkadaşını oraya çeken şeyin ne olduğunu hiç anlayamamıştı. Bu eski kemikler Giordino’nun içinde hiçbir hayranlık uyandırmıyordu. Beş yüz yıllık bir İspanyol'un kemikleri, Doktor Kelsey'de yapacağı etkiyi yapmıyor, hayal gücünü uyarmıyordu. Tek düşündüğü, Kelsey'in sevgili arkeolojik alanına kendisi göremeden dokunulduğunu anlayınca ne kıyametler koparacağıydı.

Pitt'in aklında ise hiç bunlar yoktu. Bu iskeletin buraya ait olmadığını hissetmeye başlamıştı o. Zırhın göğsüne hafifçe parmağını sürdü, ince bir pas tabakası sıyrıldı, alttan dümdüz, gözeneksiz, passız metal çıktı. O zırhı göğüse tutturan deri kayışlar da inanılmayacak kadar iyi durumdaydı. Kayışları bağlayan tokalar da öyle. İki kuşaktan beri tavanarasında kalmış eski pabuçların tokaları gibiydiler. İskeletten birkaç metre uzağa yüzdü, kumdan rastgele bir kemik çekti. Ön kol kemiğiydi galiba. Geri dönüp onu İspanyol'un koluyla, eliyle karşılaştırdı. Kumdan çektiği kemik çok daha delik deşik, sudaki minerallerin etkisiyle çok daha lekeliydi. İskeletin kemikleri onun yanında dümdüzdü. Sonra dişleri inceledi. Onlar da iyi durumdaydı. Pitt azıların ikisinde kuron buldu. Altından değil, gümüştendi. Pitt on altıncı yüzyıl dişçiliği hakkında hiçbir şey bilmese de, Avrupalıların dolgu yapmaya ve kuron geçirmeye ancak on sekizinci yüzyıl sonlarında başladıklarından haberi vardı. "Rudi?"

"Dinliyorum," dedi Gunn.

"Lütfen bir kablo indir. Yukarıya çıkarmak istediğim bir şey var." "Ucuna hafif ağırlık takılı kablo inmeye başlıyor." "Bizim hava kabarcıklarını gördüğün yere indirmeye çalış."

"Tamam." Bir sessizlik oldu, sonra Gunn’ın sesi Pitt'in kulaklıklarında biraz sinirli çınladı. "Senin arkeolog bayan patırtı koparıyor. Orada hiçbir şeye dokunmaman gerektiğini söylüyor."

"O yokmuş gibi yap, kabloyu indir."

Gunn hala sinirliydi. "Burada çok büyük hır çıkarıyor."

"Ya kabloyu indir, ya da onu aşağıya atıver," diye aksilendi Pitt. "Bekle."

Birkaç saniye sonra ucuna çelik kanca takılmış naylon ip yeşil boşlukta belirdi, iki metre ötelerinde kumlara düştü. Giordino çabasızca oraya yüzdü, ipi tek eliyle kapıp döndü. Sonra Pitt bir yankesici dikkatiyle onu zırhın kayışlarından birine bağladı, kancayla sağlamladı. Giordino'ya bakıp başparmağını havaya kaldırdı. Giordino kafasını salladı, ama sonra Pitt ipi bırakıp gevşemesine izin verince biraz şaşırdı. İskeleti olduğu yerde bırakmış,

gidiyordu Pitt.

Obruktan çıkarılmak için sıra beklediler. Vinç kendisini kaldırırken Pitt aşağıya bakıyor, bir daha bu tiksinti verici çamurlara asla inmeyeceğine yeminler ediyordu. Kenarda Gunn, yardım etmek üzere hazırdı. Onu yakalayıp sağlam toprağa bastırdı, maskesini yüzünden çekti.

"Çok şükür döndün," dedi. "O deli kadın hayalarıma ateş etme tehdidi savurdu." Giordino güldü. "Pitt'ten öğrenmiştir," dedi. "Sen şükret ki adın Amaru değil." "Ne... Ne demek o?"

"Bir başka hikaye." Pitt nemli dağ havasını içine çekerken her saniyenin zevkini çıkarıyordu.

Dalgıç tulumunu üstünden çıkarırken, Shannon yavrusu çalınmış ana ayı gibi geldi, "Seni uyarmıştım!" diye gürledi. "Hiçbir şeye el sürmeyecektin."

Pitt ona uzun uzun baktı, yeşil gözlerindeki yumuşak ve anlayışlı bakışlar derinleşti. "El sürecek bir şey kalmamış," dedi sonunda. "Birileri senden önce davranmış. Kutsal kuyunda ne eser varsa gitmiş. Yalnız hayvan kemikleriyle kurban edilmiş insan kemikleri var dipte."

Shannon'un yüzüne inanmaz bir ifade geldi, ela gözleri iri iri açıldı. "Emin misin?" "Kanıt ister misin?"

"Bizim kendi teçhizatımız var. Dalıp kendim bakarım."

"Gerekmez," dedi Pitt.

Shannon dönüp Miles Rodgers'a seslendi. "Tulumları giyelim!" dedi.

Pitt, "Orada kumları deşmeye başlarsanız kesinlikle ölürsünüz," deyiverdi. Sesindeki duygu yükü, kalabalık sınıfa ders veren hoca kadardı.

Shannon belki Pitt'i dinlemiyor olabilirdi, ama Rodgers dinliyordu. "Bence Dirk'in ne dediğini dinleyelim," dedi.

"Kabalık etmek istemem, ama o bu konuda bir şey söyleyebilecek eğitime sahip değil." Rodgers masum masum, "Ya doğru söylüyorsa?" dedi.

"Bu çukurun dibinde keşif yapmak için yeterince uzun süre bekledim. Oranın sırlarını açığa çıkarma uğruna seninle ikimiz ölümün eşiğine geldik. Orada çok zengin bir eski eser stoku olmadığına asla inanamam."

Pitt ucu suya inen naylon ipi yakaladı, elinde gevşek biçimde tuttu. "İşte kanıt. Bu ipi çektiğin anda fikrini değiştireceğine bahse girerim."

"Öbür ucunu neye bağladın?" diye meydan okudu Shannon.

"İspanyol askeriymiş gibi numara yapan bir kemik yığınına."

Shannon çaresiz bir sesle, "İnanılmaz bir şeysin!" dedi.

Pitt içinden, bir kadın bana böyle bakmayalı çok uzun zaman oldu, diye düşünüyordu. "Sen beni deli falan mı sanıyorsun? Bunları yapmak hoşuma mı gidiyor? Durmadan senin canını kurtararak yaşamaktan usandım. Tamam, ille de ölmek, bin parçaya bölünmek istiyorsan, iyi yolculuklar."

Shannon'un yüz ifadesine bir güvensizlik geldi. "Mantıklı konuşmuyorsun."

"Belki de bir demonstrasyonun zamanı geldi." Pitt ipi biraz çekti, gergin durmasını sağladı, sonra elini hızla salladı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Derken kuyunun dibinden bir uğultu yükseldi, şişip kabardı, kireç duvarlarda titreşimler oluşturdu. Patlamanın şiddeti korkunçtu. Su altından yükselip beyaz köpükleri ve yeşil çamurları obruğun ağzından püskürttü, 20 metre yarıçaplı alan içinde duran herkesi sırılsıklam etti. Sonra patlamanın gürültüsü ormana yayıldı, sular yine obruğun içine düştü, bir süre havada dolaşıp güneşi karartan dumandan başka bir şey kalmadı.

Shannon orada yarı ıslak duruyor, sevgili kutsal kuyusuna bakıyor, kusması gerekiyor mu, gerekmiyor mu, karar vermeye çalışır gibi görünüyordu. Çevredeki herkes bir anda donmuş kalmıştı. Olağan bir olayla karşılaşmış gibi davranan tek kişi Pitt'ti.

Shannon'un gözlerindeki anlayışsızlık, yerini yavaş yavaş bir anlayışa bırakıyordu.

"Nereden bildin sen bu..."

"İskeletin tuzak olduğunu mu?" dedi Pitt. "Pek zor olmadı. Kırk beş kilo ağır patlayıcıyı iskeletin altına gömen her kimse, iki büyük hata yapmıştı. Birincisi, neden her eski şeyi alıyor da bir tekini bırakıyor? İkincisi de, o kemikler elli yıldan eski değildi, zırh da dört yüzyıldır su altında kalmış gibi paslanmamıştı."

Rodgers gözleri kamaşmış gibi, "Kim yapar böyle bir şeyi?" dedi.

Pitt, "Doktor Miller'i öldüren kimse, o," diye karşılık verdi.

"Sahtesi mi?"

"Daha büyük olasılıkla Amaru. Miller'in yerine geçen adam, Peru yetkililerinin buralara gelip soruşturma başlatmasından, operasyonu tehlikeye düşürmesinden korkuyordu. Önce Ölüler Kenti'ni iyice temizlemek istiyordu.

Solpemachaco bu kuyuyu siz gelmeden çok önce soyup bitirmişti. Shannon'la sen kuyuda kaybolunca, sahte doktor o yüzden yardım çağrısında bulundu. Ölümünüzü kaza gibi gösterme planının bir parçasıydı o da. Gerçi sizin dibi inceleyemeden akıntıya kapılacağınızdan oldukça emindi, ama yine de, bir yedek önlem olarak o sahte İspanyolu oraya indirdi. Akıntı sizi çekmezse, o yolla parçalanıp ölesiniz diye."

Shannon'un gözlerine hüzünlü, hayal kırıklığına uğramış bir ifade gelmişti. "Yani kuyudaki bütün eserler alınmış mı?"

Pitt, "İmha edilmeyip yalnızca çalındıkları için şükredebilirsin" dedi. Giordino onu avutmaya çalıştı. "Hepsi çıkar ortaya. Ebediyen bir zenginin koleksiyonuna gömülüp kalamazlar."

Shannon robot gibi bir sesle, "Siz arkeolojinin disiplinini anlamıyorsunuz," dedi. "Hiçbir bilimadamı, eserlerin orijinal yerini bilmedikçe onları sınıflandıramaz, izlerini süremez, doğru dürüst inceleyemez. Vaktiyle burada yaşayan, bu kenti kurmuş olan insanlar hakkında artık hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Koskoca bir arşiv, bomba gibi patlayacak bilimsel veriler, bir daha bulunmamak üzere uçtu gitti."

"Çabaların hüsranla sonuçlandığı için üzgünüm," dedi Pitt içtenlikle.

"Hüsran, evet. Hatta trajedi." Shannon tümüyle yenikti artık.

Rudi Gunn, Doktor Miller'in cesedini Lima'daki morga uçuracak helikopterin yanından dönüp geldi. "Sohbeti kestiğim için özür dilerim," dedi Pitt'e. "Burada işimiz bitti.

Bence eşyaları helikoptere yükleyip havalanalım, Ölüler Kenti'nde Doktor Ortiz'le olan randevumuza gidelim."

Pitt başıyla evetleyip Shannon'a döndü. "Eh, izninle artık senin eski eser kaçakçılarının öbür marifetine geçebilir miyiz?" dedi.

Doktor Alberto Ortiz, yaşı yetmişi geçmiş, incecik, tel gibi bir ihtiyardı. Beyaz pantolon, beyaz gömleğiyle, helikopterin ineceği alanın tam kenarında durmuş, bekliyordu. Rüzgarda dalgalanan uzun beyaz bıyıkları, onu ,'Aranıyor" ilanlarındaki Meksikalı bandidolara benzetmişti. Çelişkilerle dolu bir insan olduğu, geniş kenarlı hasır şapkasından ve üstündeki renkli kurdeleden de belliydi. Ayaklarında pahalı sandaletler, tek elinde buzlu bir içki vardı. Hollywood'da rol dağıtımıyla görevli bir yönetmen onu görse, güney yarıküre epiklerinden birine hemen haydut diye alırdı. NUMA'dan gelenler Peru'nun en saygın eski kültürler uzmanını hiç böyle beklememişlerdi.

Onları karşılamak üzere gülümseyerek yaklaştı. İçkisi sol elindeydi. Sağ elini uzattı. Sıcak bir sesle, "Erken geldiniz," derken, İngilizcesinin hemen hemen kusursuz olduğu dikkati çekiyordu. "Sizi daha iki üç gün beklemiyordum."

Pitt, "Doktor Kelsey'in projesi birdenbire sona erdi," deyip o güçlü, nasırlı eli sıktı. "O da sizinle mi?" Doktor Ortiz, Pitt'in geniş omuzlarının arkasına bakmaya çalışıyordu.

"Yarın sabah erkenden gelecek. Kuyunun yanındaki taş duvardaki oymaların resimlerini çekmek istiyordu." Pitt dönüp tanıştırma törenine başladı. "Benim adım Dirk Pitt, bu Rudi Gunn, bu da Al Giordino. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumundanız."

"Sizi tanımak büyük zevk, baylar. Gençlerimizin hayatını kurtardığınız için size şahsen teşekkür etme fırsatı bulduğum için de seviniyorum."

Giordino, "Sarayı yeniden görmek de bir zevk," dedi. Gözleri harap olmuş tapınaktaydı. Ortiz ondaki bu isteksizliğe güldü. "Geçen ziyaretinizden pek hoşlanmış olamazdınız," dedi.

"Eh, seyircilerin bize çiçek falan attığı yoktu."

Gunn, "Çadırlarımızı nereye kurmamızı istersiniz, Doktor?" diye sordu.

Ortiz bıyığının altından dişlerini parıldatarak, "Ona gerek yok," dedi. "Adamlarınız engin bir tüccara ait mezarı temizleyip hazırladılar. Bol bol yer var. Yağmurlu havada da kuru kalıyor. Dört yıldızlı otel sayılmaz tabii, ama orada rahat edersiniz."

Pitt, "Umarım ilk sahibi hala orada değildir," dedi.

Ortiz onun ciddi söylediğini sanarak, "Tabii ki değil," diye güvence verdi. "Yağmacılar eski eser ararken kemikleri de, başka kalıntıları da tertemiz etmişler."

Giordino daha lüks bir yere yerleşme hevesiyle, "Belki de onların karargah olarak kullandığı yerde yatabiliriz," dedi.

"Üzgünüm, benim adamlar orayı operasyon merkezi olarak düzenlediler bile."

Giordino, Gunn'a ekşi ekşi baktı. "Sana daha erken arayıp rezervasyon yap demiştim, değil mi?"

"Buyurun, baylar," dedi Ortiz neşeyle. "Odanıza giderken size Pueblo de los Muertos içinden rehberli bir tur yaptırayım."

Giordino, "Buranın halkı herhalde fillere özendi," deyiverdi. Ortiz güldü.

"Hayır, hayır, Chachapoya'lar buraya ölmeye gelmezlerdi. Burası bir sonra ki hayata gitmeden önce ara istasyon saydıkları kutsal bir gömülme yeriydi." Gunn, "Kimse yaşamaz mıydı burada?" diye sordu.

"Yalnızca papazlar, bir de şu mezar evleri yapan işçiler. Başka insanların girmesi yasaktı."

Pitt vadi boyunca yayılıp yamaçlara tırmanan mezarların bolluğuna bakarak, "Karlı bir işleri varmış," dedi.

"Chachapoya kültüründe toplum çok sınıflıydı, ama İnka'larda ki gibi hanedan ve soylular yoktu," diye açıkladı Ortiz. "Bilge yaşlılarla askeri komutanlar, konfederasyonun çeşitli kentlerini yönetirlerdi. Gerek onlar, gerekse zengin tüccar sınıfı, iki hayat arasında dinlenebilecekleri gösterişli anıtkabirler yapacak paraya sahiptiler. Yoksulları kerpiçten yapılmış, insan biçiminde cenaze heykellerinin içine koyarlardı." Gunn, arkeologa merakla baktı. "Ölüler heykel içine mi konurdu?" "Evet. Çömelik durumda konurdu. Dizleri çenesinin altına gelecek biçimde. Sonra çevresine değnekler koni biçiminde dikilir, onu kafes gibi korur, devrilmesini önlerdi. Ardından kerpiçle sıvanır, çevresi kapanırdı. En son adım da, tepeye o insana biraz benzeyen bir surat ve kafa yerleştirmek olurdu. Heykel kuruyunca yas tutanlar onu alır, şu yamaçta önceden hazırlanmış bir kovuğa yerleştirirlerdi." Giordino, "Cenazeci pek popüler biri olmasa gerek," diye gözlemde bulundu. Ortiz anlatıyordu. "Kenti daha iyi inceleme fırsatı buluncaya kadar bir tek şey söyleyebilirim. Burası sürekli inşaat halinde bir yerdi. Milattan sonra 1200'le 1500 arasında sürekli genişledi, sonra da 1500'de terk edildi. Herhalde İspanyol fethinden kısa bir süre sonra."

"İnkalar Chachapoya'ları egemenlikleri altına aldıklarında, onlarda mı ölülerini buraya gömmeye başladılar?" diye sordu Gunn.

"Onu pek sık yapmadılar sanıyorum. İnka desen ve mimarisine uygun yalnızca birkaç mezar gördüm burada."

Ortiz onları taş döşenmiş eski caddeden yürüttü, yassı taşlardan yapılıp sıra sıra baklava ve zikzak motifleriyle bezenmiş, şişe biçimindeki cenaze evine soktu. İşçilik mükemmeldi. Ayrıntılara çok dikkat edilmişti. Mimaride harikaydı. Binanın tepesinde dar, yuvarlak bir kubbe vardı. Yüksekliği 10 metre kadardı. Kapı girişi de şişe biçimindeydi. Daracık kapıdan, ancak birer birer girilebiliyordu. Sokaktan kapı eşiğine birkaç basamakla çıkılıyor, sonra bina içine, yine inilerek giriliyordu. İçerde ağır, nemli, küflü bir koku vardı. İnsanın burnuna yumruk gibi çarpıyordu. Pitt burada son töreni yapan insanların hayaletlerinin hala dolaştığını sezer gibi oldu. Herhalde buranın beş yüz yıl sonra

doğacak insanlara otel görevi yapacağı akıllarına bile gelmemişti. Taş taban ve gömülme kovukları boştu. Armağanlar ve bezemeler alınmıştı. Duvar tepelerinde taştan oyma sevimli yüzler gülümsüyordu. Alçak yerlerden uzanan yılanbaşlarına ipler atılıp hamaklar kurulmuştu. Ortiz'in işçileri yere de hasırlar atmayı unutmamışlardı. Duvarda taşların birleştiği bir yere çaktıkları çiviye ayna bile asmışlardı.

"Herhalde buranın yapım tarihi 1380 falan olmalı," dedi Ortiz. "Chachapoya mimarisinin güzel bir örneği. Ev rahatlıklarının tümü düşünülmüş, bir tek banyosu yok. Ama elli metre kadar güneyde, dağdan gelen bir dere var. Diğer kişisel ihtiyaçlarınıza gelince, eminim idare edersiniz."

Gunn, "Teşekkür ederiz, Doktor Ortiz," dedi. "Çok düşüncelisiniz." "Lütfen bana Alberto deyin." Beyaz çalılara benzeyen kaşlarını kaldırmıştı. "Akşam yemeği saat on sekizde, benim odada." Giordino'ya tatlı tatlı baktı. "Herhalde bu kentte yolunuzu bulmayı biliyorsunuzdur." Giordino, "Bir kere dolaşmıştım," dedi. Derenin buz gibi suyunda yıkanıp günün terinden kurtuldular, traş oldular, daha sıcak bir şeyler giyip And dağlarının gece havasından korunmaya çalıştılar, sonra da Ölüler Kenti'nden geçerek Peru kültürü uzmanının komuta odasına doğruldular. Ortiz onları kapıda karşılayıp, Chiclayo Kültürü Enstitüsü'nden gelen dört yardımcısıyla tanıştırdı. Hiçbiri İngilizce bilmiyordu.

"Yemekten önce birer içki, baylar? Cin var, votka var, viski var, bir de pisco var. Bir tür yerli brendi."

"Hazırlıklı gelmişsiniz," dedi Gunn.

Ortiz güldü. "Ülkenin en zor bölgelerinde çalışıyoruz, birazcık konfor da mı aramayalım?"

Pitt, "Ben yerli brendiden alırım," dedi.

Gunn'la Giordino o kadar serüvenci çıkmadılar, buzlu viskide karar kıldılar. Ortiz şerefe kadeh kaldırdıktan sonra onları eski model kanava kumaşlı bahçe koltuklarına oturttu.

Pitt, "Roket saldırısında eski eserler ne kadar zarar görmüş?" diye sorarak sohbeti açtı.

"Yağmacıların geride bıraktığı tek tük parçalar, düşen taşlardan fena halde ezilmişti. Çoğu onarılamayacak durumdaydı korkarım." "Kurtarılmaya değer hiçbir şey bulamadınız mı?"

"Çok aradık," diye başını iki yana salladı Ortiz. "Tapınak harabesinin altını bu

kadar hızlı kazabilmiş olmaları şaşılacak şey. Her şeyi almış, yaklaşık dört tonluk bir yükle, biz gelemeden kaçmışlar. Eski İspanyolların bulup çıkaramadığı, Seville'e yollayamadığın e varsa, bu lanet olası huaguero'lar alıp satmış. Karıncalar bir ormanı yiyip bitirmeden, bunlar böyle bir kenti boşaltabiliyor."

Gunn "Huaquerolar mı?" dedi. Giordino, "Yerli dilde mezar soyguncusu demek," diye açıkladı.

Pitt ona merakla baktı. "Nereden öğrendin sen bunu?"

Giordino omuz silkti. "Arkeologlarla düşüp kalkan, sonunda birkaç kelime kapıyor." Ortiz, "Huaqueroları da suçlamak güç aslında," dedi. "Yaylalarda yaşayan yoksul çiftçiler, bir yandan terörizmden, bir yandan enflasyondan, bir yandan da toprak tan alabildikleri ürünü ellerinden kapan rüşvetçilerden çekiyor. Arkeolojik alanları topyekûn soyup bulduklarını satmak, bu insanlara yoksulluklarını hafifletecek birkaç kuruş getiriyor."

Gunn, "Yani kötülüğün içinde iyilik de var," dedi. "Ne yazık ki geriye kemiklerden, kırık kapkacaktan başka bir şey bırakmıyorlar, biz bilimadamları da ancak onları inceleyebiliyoruz. Koca binalar, tapınaklar ve saraylar çalmıyor, taşları üstlerindeki bezemeler için sökülüp götürülüyor, üstelik de çok ucuza satılıyor. Hiçbir şey bırakmıyorlar. Bazen bu duvarları söküp, kendi evlerini yaparken ucuz taş diye kullanıyorlar. Bu eski kültürlerin güzel mimarisi büyük ölçüde yok edildi." Pitt, "Bu iş herhalde bir aile operasyonu," dedi. "Evet. Yeraltı mezarlarını arama işi yüzlerce yıldır kuşaktan kuşağa sürüyor. Babalar, ağabeyler, amcalar, kuzenler hep birlikte çalışıyor. Bir gelenek olmuş artık. Tüm bir köy birleşip kazmaya başlıyor, eski eser arıyorlar." Gunn, "Herhalde mezarlar da ilk hedef," diye akıl yürüttü.

"Eski eserlerin çoğu oralarda saklı. Eski imparatorlukların zenginlikleri, krallarıyla, zenginleriyle birlikte gömülüyor."

Giordino, "Demek kefenin cebi olduğuna inanıyorlar," dedi. Ortiz anlatmayı sürdürdü. "Neandertal'lerden Mısırlılara, İnkalara kadar hepsi, ölümden sonraki hayata inanmıştır. Yeniden doğuş değil, dikkatinizi çekerim. Dünyada yaşadıkları gibi bir hayat. O yüzden de en sevdikleri şeyleri mezarlarına alırlardı. Pek çok kral ve imparatorlar, en sevdikleri karılarını, resmi yardımcılarını, askerlerini, hizmetkarlarını, hayvanlarını da hazineleriyle birlikte alırlardı. Mezar soyguncuğu fahişelik kadar eskidir."

Giordino, "Yazık ki ABD liderleri onların izinden gitmemiş," diye alay etti.

"Düşünsenize, bir Başkan öldü mü, Kongre'nin tümünü, bürokratların da yarısını yanında götürebilirdi."

Pitt güldü. "Amerikan halkının da çoğu bunu alkışlardı."

Ortiz, "Benim vatandaşlarımın da çoğu bizim hükümete karşı aynı duyguları besler," dedi.

Gunn, "Mezarları nasıl buluyorlar?" diye sordu.

"Yoksul huaquerolar kazma kürekle, uzun madeni çubuklarla çıkıp arıyorlar. Daha çok parası olanlar genellikle örgütlenmiştir. Onlar modern, pahalı cihazlar, metal detektörleri, düşük düzeyde radar araçları kullanır."

Pitt, "Daha önce bu Solpemachacoyla yollarınız hiç karşılaşmış mıydı?" diye sordu.

Ortiz, "Dört yerde," deyip yere tükürdü. "Hep geç kaldım. Kaynağı belli olmayan bir kötü koku gibidir onlar. Örgütleri var, o kesin. Yağmalarının çok acı sonuçlarını gördüm. Ama huaquerolara paraları veren, sonra kültürel mirasımızı uluslararası yeraltı piyasalarına kaçıran o beyin takımına giden hiçbir ipucu yok."

Gunn, "Polisinizle güvenlik kuvvetleriniz çalıntı eser trafiğini önleyemiyor mu?" dedi. "Huaqueroları durdurmak, civayı elinizle tutmaya çalışmak gibi bir şeydir. Kar o kadar büyük, adamlar da öyle kalabalık ki! Siz de gördünüz, askerler de, hükümet adamları da satın alınabiliyor."

Pitt, "İşin zor Alberto," diye gülümsedi ona. "Durumuna imrenmiyorum." "Üstelik de nankör iş,' dedi Ortiz. "Zavallı dağ köylüleri beni düşman bilir. Zengin aileler de benden veba gibi kaçar, çünkü onlar da evlerine eski eser satın alıyorlar." "Galiba kazanamaz bir durumdasın." "Çok doğru. Başka kültür ekollerinden ve dünya müzelerinden dostlarım, meslekdaşlarım var. Onlar da eski eser bölgelerini bulma yarışında. Ama hep huaquerolar kazanır." Giordino, "Hükümetiniz hiç yardım etmez mi?" dedi.

"Arkeoloji projeleri için hükümetten ya da özel kaynaklardan para koparmak zor iştir. Çok yazık tabii, ama hiç kimse tarihe yatırım yapmak istemiyor." Ortiz'in yardımcılarından biri yemeğin hazır olduğunu duyurdu, ondan sonra da sohbet başka konulara kaydı. Birinci yemek, acılı dana yahnisi ve yanında yerli üretim mısırla fasulyeydi. Peru kırmızı şarabıyla meyve salatası pek güzeldi. Üstlük olarak üzerine şurup dökülmüş mango yediler.

Kamp ateşi başına çevrelendiklerinde Pitt, Ortiz'e sordu. "Sence Tupac

Amaru'yla adamları Ölüler Kentini dipten bucağa soymuşlar mıdır, yoksa bulamadıkları mezarlar kalmış mıdır?"

Ortiz birden yanan ampul gibi parladı. "Huaquerolarla Solpemachaco patronları burada az bir süre kaldılar. Ancak çabuk bulunabilecek şeyleri çaldılar. Burada arkeolojik bir kazı yapmak yıllar sürecek. Ben hala bulunacak çok şey olduğuna inanıyorum." Artık Ortiz'in karnı doymuş, midesi beyaz brendilerle ısınmış, keyfi de gelmiş olduğuna göre, Pitt esas konuya biraz dolambaçlı da olsa yanaştı. "Söylesene Alberto, İspanyollar geldikten sonra İnka hazinelerine ne olduğuna ilişkin efsaneler, senin uzmanlık alanına giriyor mu?"

Ortiz ince uzun bir puro yaktı, ucu kızarıp dumanı çıkana kadar peşpeşe soluklar çekti. "Birkaç efsane bilirim. Kayıp İnka hazinelerinin hikayeleri bugün bilinebiliyorsa, atalarımın kültürleri günlük olayları not etmek alışkanlığında olduğu içindir. Ama Meksiko'daki Mayalarla Azteklerin tersine, Peru kültürlerinde hiyeroglif imgelerle pek fazla mesaj bırakılmamıştır. Benim atalarım alfabe icad etmedi, ideografik bir iletişim sistemi kurmadı. Binalardaki, seramik kaplardaki, kumaşlardaki bir takım desenler dışında, hayatlarının ve efsanelerinin kayıtları pek azdır." Pitt, "Ben Huascar'ın kayıp hazinesini düşünüyordum," dedi. "Onu duymuş muydun?"

"Doktor Kelsey anlattı. Kocaman bir altın zincirden söz etti. İnanması zor bir şey."

Ortiz başıyla evetledi. "Efsanenin o bölümü doğru ama. Büyük İnka kralı Huayna Capac, oğlu Huascar'ın doğumunda o dev altın zincirin yapılmasını emretmiş. Yıllar sonra, Huascar babasının yerine kral olunca, kraliyet hazinelerinin başkent Cuzco'dan kaçırılmasını, üvey kardeşi Atahualpa'nın elinden kurtarılmasını emretmiş. Sonradan zaten Atahualpa upuzun bir iç savaş sonunda krallığı da çaldı ondan. O hazinede altın zincirden başka, gerçek insan boyunda heykeller, tahtlar, güneş diskleri, İnkaların bildiği her türlü hayvan ve böceğin heykelleri de vardı. Hepsi altın ve gümüşten yapılmış, değerli taşlarla süslenmişti."

Gunn, "Ben böyle büyük bir hazine duymadım," dedi. "İnkaların altını öyle boldu ki, İspanyolların altına neden bu kadar tutkun olduğunu anlayamıyorlardı bile. Bu çılgınlık, El Dorado mitlerinin de bir bölümünü oluşturdu. İspanyollar hazineyi ararken binlercesi ölüp gitti. Almanlarla İngilizler, bu arada Sir Walter Raleigh, dağları ve ormanları adım adım taradılar, ama o hazineyi hiçbiri bulamadı." Pitt, "Anladığıma göre o zincirle diğer sanat eserleri, sonunda Aztek topraklarının ötesine götürülüp bir yere gömülmüş," dedi.

Ortiz yine başıyla evetledi. "Efsane öyle diyor. Ama gemilerle gerçekten kuzeye götürülüp götürülmediği hiçbir zaman kanıtlanmadı. Tek kanıtlanan onu Chachapoya savaşçılarının koruduğu oldu. İnka krallarının muhafızıydı onlar. 1480'de Huayna Capac onların konfederasyonunu egemenliği altına aldıktan sonra yani." Gunn, "Chachapoya'ların tarihi nedir?" diye sordu. "Adları Bulut İnsanlar anlamına geliyor," dedi Ortiz. "Tarihleri henüz yazılmadı. Kentleri, sizin de bildiğiniz gibi, dünyanın en içine girilmez ormanlarına gömülü durumda. Arkeologlar bugüne kadar Chachapoya kalıntılarını kazacak para da, imkan da bulamadılar." Pitt, "Demek durum hala bir bilmece," dedi. "Birçok bakımdan öyle. İnkalara göre Chachapoyalar açık renk tenli, mavi ya da yeşil gözlüymüş. Kadınları çok güzelmiş. İnkalar da, İspanyollar da, çok değer verirmiş Chachapoya kadınlarına. Boyları da uzunmuş. Bir İtalyan araştırmacı, Chachapoya mezarlarından birinde bir heykel bulmuştu, boyu iki metreyi geçiyordu." Pitt ilgilenmişti. "Yani yedi fite yakın mı?" "Rahatlıkla." "Acaba eski dünyadan ilk gelen kâşiflerin torunları olabilirler mi? Belki Vikingler Atlantiği geçip Amazon'dan girmiş, And dağlarına yerleşmişlerdir." "Güney Amerika'ya gerek Atlantik'ten, gerekse Pasifik'ten çok eski göçler olduğuna ilişkin efsaneler de boldur," dedi Ortiz. "Kolomb öncesi yolculuklar sözü pek sık duyulur. Onun moda terimi, difüzyonizm. İlginç bir kavram. Tam kabul edilemiyor, ama red de edilemiyor." Giordino, "Kanıt var mı?" dedi. "Kesin olmayan kanıtlar. Ekvator'da bulunan eski kap kaçak, kuzey Japonya'daki Ainu kültüründe bulunanların desenlerini taşıyor. İspanyollar olsun, Kolomb olsun, Venezuela'da kocaman gemilerle dolaşan beyaz adamlar gördüklerini söylüyorlar. Portekizliler Bolivya'da bir kabile bulmuş, sakalları Avrupalılardan görkemliymiş. Oysa İnkaların çoğunun yüzü tüysüzdü. Dalgıçlarla balıkçıların Brezilya açıklarında Roma ve Grek anforaları bulduğu sık sık duyulan haberlerdendir."

Pitt, "Meksiko'daki Ölmek kültürünün o dev kafa heykelleri, kesinlikle siyah Afrikalılara benziyor," dedi.

"Mezoamerikan kültürlerin çoğundaki oyma suratlar ise, daha çok uzak doğulu çizgilerine sahip."

Ortiz başını sallayarak bunu kabullendi. "Maya piramitleriyle tapınaklarını süsleyen yılan başları, Japonya ve Çin'deki ejderha kafalarının tıpatıp aynı," dedi. Gunn, "Ama kesin kanıt var mı?" diye üsteledi. "Bulunan eserlerin hiçbirinde Avrupa yapımı diye etiket yok henüz."

Gunn, "Kuşkucular çömlek tornası ve tekerlek kullanılmamasından yola çıkıyorlar ve oldukça güçlüler," diye ekledi.

"Doğru. Mayalar tekerleği çocuk oyuncaklarında kullandılar, ama pratik hayatta hiç kullanmadılar. Ama zaten İspanyollar gelip atları, öküzleri getirene kadar Mayalarda yük hayvanı da olmadığını düşünürseniz, bunda şaşacak bir şey yok." Gunn, "Ama tekerleği en azından inşaat taşlarını taşımak için kullanmaları gerekmez miydi?" dedi.

"Tarih bize Çinlilerin çekçek arabasını Avrupalılardan altı yüz yıl önce kullandığını söylüyor," diye diklendi Ortiz.

Pitt brendisinin sonunu içip konuştu. "Bu kadar uzak bir yerde böyle ileri bir uygarlığın, her türlü dış etkiden ayrı olarak gelişmesini düşünmek akla uygun gelmiyor," dedi.

"Bugün dağlarda yaşayan halk, Chachapoyaların soyundandır. Çoğu hala açık renk tenli, mavi ya da yeşil gözlüdür. Yüzyıllar önce atalarının arasında, doğu denizlerinden gelme tanrısal bir adamın ortaya çıktığını söylerler. O adam onlara bina yapma ilkelerini, yıldızların bilimini, dinin gereklerini öğretmiş."

Giordino, "Nasıl yazı yazılacağını öğretmeyi de unutmuş," dedi.

Gunn, "Kolomb öncesi dış ilişkilerin tabuduna bir çivi daha," diye mırıldandı.

Ortiz, "O kutsal adamın gür beyaz saçları, rüzgarda dalgalanan sakalı varmış," diye devam etti. "Çok uzun boyluymuş. Uzun beyaz elbise giy ermiş, herkese iyilikten ve yardımseverlikten söz eder, vaazlar verirmiş. Hikayenin gerisi İsa'ya çok fazla benzediğinden, ciddiye alınamıyor. Herhalde yerliler Hıristiyan olduktan sonra, İsa'nın hayatından bir şeyler alıp kendi efsanelerine katmışlar. Bu adam ülkeyi gezer, hastaları iyileştirir, körlerin gözünü açar, türlü mucizeler gösterirmiş. Suyun üstünde bile yürürmüş. İnsanlar ona tapınaklar dikmişler, çehresini tahtalara, taşlara oymuşlar. Ama o resimlerin hiçbiri bulunmuş değil. Aynı efsane, hemen hemen kelimesi kelimesine, Meksika'nın Quetzalcoatl mitlerinde de var. O da Meksika'nın eski tanrısı."

Pitt, "Sen bu efsanenin herhangi bir bölümüne inanıyor musun?" diye sordu. Ortiz başını iki yana salladı. "Kazılarda kanıtlayacak bir şeyler bulunmadıkça, hayır. Ama yakında cevapları öğrenebiliriz. Amerika'daki üniversitelerden biri, mezarlardan alınan Chachapoya kalıntıları üzerinde DNA testleri yapıyor. Başarılı olursa,

Chachapoya'ların Avrupa'dan mı geldiği, yoksa kendi kendilerine mi ortaya çıktığı anlaşılacak."

Pitt, "Ya Huascar'ın hazinesi?" diyerek konuyu yine başladığı yere getirdi. Ortiz, "Onun bulunması dünyayı afallatır," dedi. "O hazinenin hala Meksika'da,

unutulmuş bir mağarada beklediğine inanmak istiyorum." Sonra ağzından kalın puro dumanları üfleyip yıldızlara baktı. "Zincir müthiş bir bulgu olur. Ama bir arkeolog için en önemlisi, kocaman bir güneş diski, bir de zincirle birlikte kaybolan kraliyet altın mumyaları olacaktır."

"Altın mumyalar mı?" diye yankıladı Gunn. "İnkalar ölülerini Mısırlılar gibi mi koruyordu?"

"Mumyalama yöntemleri Mısır'daki kadar karmaşık değildi. Ama baş yöneticilerin, Sapa İnkaların cesetleri altınla kaplanır, dinsel ayinlerde kült objesi olarak kullanılırdı. Ölü kralların mumyaları kendi saraylarında kalır, sık sık kıyafeti değiştirilir, önlerine şölen gibi yiyecekler konur, güzel kadınlardan kurulu haremleri bile olurdu. Hizmet için tabii. Nekrofili yoktu İnkalarda."

Giordino kentin gölgelerine bakarak, "Vergi mükellefinin parasını ziyan ediyorlarmış," dedi.

Ortiz anlatmayı sürdürdü. "Bu işi kalabalık bir papazlar grubu yönetirdi. Ölü kralı mutlu etme işi onlara karlı gelirdi. Mumyalar arasıra ülkede büyük bir şatafatla dolaştırılırdı. Hala devletin başıymışlar gibi. Tabii ölülere olan bu tutkunluk, İnka mali kaynaklarına büyük yük getiriyordu. İspanyollar geldiğinde imparatorluğun çökmesini de kolaylaştırdı."

Pitt soğuğa karşı deri ceketinin fermuarını çekerek, "Gemideyken Doktor Kelsey'e bir mesaj geldi," dedi. "Chicago'daki bir koleksiyoncunun elinde bulunan çalıntı bir altın mumya tulumuyla ilgili."

Ortiz düşünceli gözlerle başını salladı. "Evet, Tiapollo'nun Altın Zırhı. Naymlap adlı büyük generalin mumyasını örten zırh. O da eski İnka krallarından birinin sağ kolu olan komutandı. Lima'dan ayrılırken Amerikan Gümrük İdaresinin o zırhı izlediğini, ama sonra yine kaybettiğini duydum."

"Kayıp mı etti?" Pitt nedense pek de şaşırmamıştı. "Ulusal Kültür Bakanlığımızdan bir yönetici, uçağa atlayıp Amerika'ya gitmek, zırhı teşhis etmek üzere hazırlanıyordu. O sırada haber geldi. Gümrük ajanları geç kalmış. Onlar koleksiyoncuyu gözlerken, hırsızlar zırhı çalıp kaçmış."

"Doktor Kelsey o zırhtaki oymaların, hazinenin Meksiko'daki yerini gösterdiğini söylemişti."

"Oymaların pek azı deşifre edildi. Modern bilim dünyası onu inceleme fırsatı bulamadı. Seville'den erken çalınmıştı çünkü."

Pitt, "Belki de onu bu sefer çalan, aslında altın zincirin peşindedir," diye

öneride bulundu.

"Olabilir."

Giordino, "O halde hırsızlar yolu buldu demektir," dedi.

Pitt, "Meğer ki birisi bu arada Drake quipusunu bulsun, oraya daha önce ulaşsın," diye ekledi.

Ortiz kuşkulu bir sesle "Ha, evet, meşhur yeşim kutu," diye mırıldandı. "Bir türlü ölmeyen hayali efsane. Demek altın zincirin yerini anlatan o esrarengiz düğümleri de duydun, öyle mi?" Pitt, "Pek inanmıyor gibisin," dedi.

"Somut kanıt yok. Söylentiler ciddiye alınamayacak kadar uçarı." "Ama sonunda doğru çıkan efsaneler yazılsa, koca bir kitap olurdu."

Ortiz, "Ben bilimadamıyım ve pragmatistim," dedi. "Eğer öyle bir quipu varsa, önce ona elimi değdirmem gerek. O zaman bile otantik olduğundan tam emin olamam. Onun da kanıtlanması şart."

Pitt, "O kutuyu arayacağım desem, benim deli olduğumu mu düşünürsün?" diye sordu. "Tarih boyunca bu tür hayalleri kovalayan binlerce kişiden daha deli değilsin herhalde." Ortiz sustu, purosunun külünü silkeledi, sonra Pitt'in ciddi gözlerinin içine baktı. "Ama seni uyarayım. Eğer öyle bir şey varsa, onu bulan önce başarılara koşacak, sonra da başarısızlıklara sürüklenecek."

Pitt de ona bakıyordu. "Neden başarısızlıklara sürükleniyor?"

"İnka metinlerini anlayan bir amauata olsa, bir de o kaydı yapan quipumayoc olsa, belki sana yardım edebilirlerdi." "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"En açık biçimiyle, Bay Pitt, Drake quipu'sunu okuyup anlayabilecek insanların en sonuncuları öleli dört yüzyılı geçti."

GÜNEYDOĞU çölünün en uzak, en çıplak kesiminde, Douglas, Arizona'nın birkaç kilometre doğusunda, ABD-Meksika sınırının yalnızca 75 metre berisinde, Hacienda La Princesa vahadaki şato gibi yükseliyordu. Bu ismi ona ilk sahibi Don Antonio Diaz vermişti. Doğum yaparken ölen karısı Sophia Magdalena'nın onuruna. Şimdi mezarı bu evin yüksek duvarlarla çevrili bahçesindeydi. Barok tipi bir mezardı. Diaz madencilikten şans sonucu zengin olmuş biriydi. Yakındaki Huachuca dağlarından inanılmaz miktarda gümüş çıkarmıştı.

Derebeyi şatosuna benzeyen ev, Diaz'a armağan edilen arazinin üzerindeydi. Bu armağanı veren, önce general, sonra Meksika Cumhurbaşkanı olan Antonio

Lopez de Santa Ana'ydı. Teksas'ı ele geçirme ve sonra da ABD'ye savaş açma girişimleri sırasında Diaz'ın sağladığı finansman desteğine karşılık olarak vermişti orayı ona. Sonunda bu girişim felaketle sonuçlanmış, Santa Ana bu arada güney Arizona'daki Mesilla Vadisini de ABD'ye satmıştı. Tarihte buna Gadsden Satışı denmekteydi. Böylelikle sınır değişince, Diaz'ın hacienda'sı da kendini eski ülkesinden bir taş atımı uzakta, yeni bir ülkede bulmuştu.

Daha sonra ev miras yoluyla Diaz ailesinde babadan oğula geçmiş, bu böyle 1978'e kadar sürmüştü. Ailenin son sağ kalan üyesi Maria Estala, doksan dört yaşında ölmeden hemen önce orayı zengin bir Amerikalıya satmıştı. Evin yeni sahibi Joseph Zolar, burayı aslında ünlü konuklarını, yüksek düzeyli hükümet yetkililerini ve iş dünyasının liderlerini ağırlamak için aldığını hiç saklamıyordu. Zolar'ın haciendası çok geçmeden Arizona'nın San Simeon'u diye tanındı. Önemli konuklar buraya uçakla ya da otobüsle getiriliyor, verilen davetler tüm dedikodu sütunlarında yer alıyor, türlü fotoğrafları ülkenin her yanındaki sosyete dergilerinde çıkıyordu.

Zolar antika işi yapardı. Fanatik bir sanat koleksiyoncusuydu. İyisiyle, kötüsüyle, dev bir sanat ve antika birikimi edinmişti. Ama her parçanın sertifikası vardı, menşe ülkede yasal biçimde satıldığını, gerekli kağıtlarla birlikte getirildiğini kanıtlayabiliyordu. Vergilerini düzenli olarak verirdi. İşinde gizli kapaklı bir şey yoktu. Konuklarının gelirken yanlarında uyuşturucu getirmesine de asla izin vermezdi. Joseph Zolar hiçbir skandala bulaşmamıştı bugüne kadar.

Çatı terasında, saksı bitkilerinden oluşmuş bir orman içinde duruyor, özel jetinin kendi arazisi içindeki iniş pistinde yavaşlayışına bakıyordu. Altınımsı bej rengine boyanmıştı jet. Gövdesinde önden arkaya uzanan mor bir çizgi vardı. Üzerine sarı harflerle Zolar International diye yazılmıştı. Çiçekli spor gömlek ve haki şort giymiş birinin uçaktan inip, kendisini bekleyen golf arabasına binişini seyretti.

Zolar'ın estetik ameliyatla gerginleştirilmiş göz kapaklarının altında gözleri gri kristaller gibiydi. Sürekli kızaran yüzü, alnında gerilemeye başlamış kızıl saçlarının bir tamamlayıcısı gibiydi. Hep geriye tarardı saçlarını. Yaşı altmışa yaklaşıyordu. Yüzü, ömrünü yönetim kurulu salonlarında geçirmiş birinin yüzüydü. Zor kararların, gerektiğinde ölüm emirleri vermenin sertleştirdiği bir yüz. Vücudu ufak tefekti, ama havalanmaya hazırlanan akbaba gibi öne bükük dururdu. Siyah ipek gömlek giymişti. Yüzündeki ifade, ölümü yağmur kadar doğal sayan Nazi toplama kampı subaylarının ifadesiydi.

Zolar merdivenin tepesinde, konuğunun terasa tırmanmasını bekledi. Birbirlerini sıcacık selamladılar, sonra kucaklaştılar. "Seni sağ gördüğüme sevindim, Cyrus." Sarason sırıttı. "Kardeşini kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bilemezsin."

"Haydi gel, öğle yemeğine seni bekledim." Zolar, Sarason'u saksı bitkileri arasında kalan labirentten geçirip, oraya kurulmuş lüks sofraya götürdü. Tepesinde palmiyeler gölge yapıyordu. "Çok iyi bir Chardonnay seçtim, aşçım da enfes bir domuz butu hazırladı."

"Bir gün çalacağım o aşçıyı senden," dedi Sarason. "Zor çalarsın." Zolar güldü. "Onu çok şımartıyorum. Beni terketmeyecek kadar büyük avantajlar sağlıyorum."

"Hayatına imreniyorum."

"Ben de seninkine. O serüven ruhunu hiç kaybetmedin. İşi bir yönetim kurulu odasından kontrol edip kirli işleri başkalarına yaptırmak yerine, ikide bir ya ölümden kıl payı kurtuluyorsun ya bir çölde, bir ormanda polisin elinden zor sıyrılıyorsun."

"Dokuzdan beşe kadar masa başında çalışmak bana göre şey değil" dedi Sarason. "Bu tür işte heyecan verici bir duygu buluyorum. Gelecek sefere sen de gel benimle." "Hayır, sağol. Ben uygarlığın konforunu tercih ederim."

Sarason ilerdeki masaya baktı. Üzerinde birer metre boyunda dört ağaç dalı duruyor sandı. Kalkıp o dalları daha dikkatle inceledi. Bunlar, güneşten ağarmış kavak ağacı kökleriydi. Doğal olarak, eğri büğrü, iğrenç insan biçimlerinde büyümüşlerdi. Bedenleri, kolları, bacakları, yuvarlak kafaları vardı. Yüzleri kabaca oyularak biçimlendirilmiş, üstüne çocukça boya sürülmüştü. "Yeni mallar mı?" diye sordu. "Eşi bulunmaz tören idolleri. Adı sanı duyulmamış bir kızılderili kabilesine ait."

"Nasıl ele geçirdin?"

"Yasa dışı iki eski eser avcısı, bunları ıssız bir taş harabede bulmuş."

"Otantik mi?"

"O kesin," dedi Zolar. İdollerden birini alıp ayaküstü durdurdu. "Sonoran Çölü'nde, Colorado Nehri yakınlarında yaşayan Montololar için bu idoller, güneş, ay, yer ve su tanrılarını simgeliyor. Yüzyıllar önce oyulmuş, kız ve erkek çocukların yetişkinliğe geçiş törenlerinde kullanılıyor. Tören iki yılda bir yapılıyor. Bu idoller Montolo dininin bir parçası."

"Değerleri nedir sence?"

"Uygun alıcıyı bulursak, herhalde iki yüz bin dolar eder."

"O kadar eder mi?"

Zolar başıyla onayladı. "Yeter ki alıcı bunlara sahip olanın lanetleneceği efsanesini bilmiyor olsun."

Sarason güldü. "Hep de ucunda bir lanet vardır," dedi. Zolar omuz silkti. "Kimbilir? Bunları çalan iki hırsızın işleri ters gitti, onu kesin biliyorum. Biri araba kazasında öldü, öteki bir tür iyileşmez hastalığa yakalandı." "Sen de inanıyor musun bu zırvalara?" Zolar, "Ben yalnızca hayatın güzel şeylerine inanırım," deyip kardeşinin koluna girdi. "Gel haydi, yemek bizi bekliyor." Servis yapan kadın şarapları doldurunca kadehlerini tokuşturdular, Zolar, Sarason'a başını salladı. "Ee, küçük kardeş, Peru'yu anlat bana," dedi.

Babalarının inatla kız ve erkek evlatlarına farklı soyadları almış olması Sarason'u her zaman pek eğlendirirdi. Yaşlı Zolar'ın kurduğu o dünyanın her yanına yayılmış ticaret imparatorluğu, ölümünde beş oğluyla iki kızı arasında eşit biçimde bölüşülmüştü. Her biri ya bir sanat ve antika galerisinin, ya bir mezat salonunun, ya da bir ihracat ithalat şirketinin baş yöneticisi olmuştu. Ailenin bu ayrı ayrı gözüken şirketleri aslında bir tek birimdi. Birlikte sahip oldukları ve aralarında gizlice Solpemachaco olarak adlandırdıkları bir tek tüzel kişilikti. Adı sicillere geçmemiş, hisseleri borsalarda satılmayan bu kuruluşun başında da, ailenin en büyüğü olması nedeniyle Joseph Zolar vardı.

"Tuttuğumuz cahil adamların yaptığı gaflardan sonra o eserlerin çoğunu kurtarıp ülke dışına çıkarabilmem mucize sayılır. Bizim hükümetin işe bulaşması da ayrı." Zolar, "ABD gümrüğü mü, yoksa narkotikçiler mi?" diye sordu.

"İkisi de değil. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumundan iki mühendis. Doktor Kelsey'le fotoğrafçısı kutsal kuyuda tuzağa kısıldığında Juan Chaco imdat çağrısı çıkarınca, hiç yoktan çıkageldiler."

"Onlar nasıl sorun yarattı ki?"

Sarason gerçek Dr. Miller' in Amaru tarafından öldürülüşünden başlayıp, Pitt'in ve diğerlerinin Viracocha Vadisi'nden kaçışma, Juan Chaco'nun ölümüne kadar her şeyi anlattı. Sözlerini bitirmeden önce, vadiden kurtardığı eserlerin kaba bir listesini verdi, onları Callao'ya getirmeyi nasıl başardığını, Zolar International^ ait bir petrol tankerindeki gizli ambara yükleyip Peru'dan nasıl kaçırdığını da anlattı. Bu tür gemiler iki taneydi. Bir yandan ham petrol taşırken, bir yandan da çeşitli ülkelerden yağmalanmış eserleri sınır dışına çıkarmak için

kullanılıyorlardı. Zolar, karşısındaki çöle görmeyen gözlerle bakıyordu. "Aztek Yıldızı," dedi. "Dört gün sonra San Francisco'ya varacak."

"Böylece kardeşimiz Charles'ın faaliyet alanına girmiş olacak."

"Evet, Charles malların Galveston'daki dağıtım merkezine aktarılması için hazırlıklarını yaptı. Orada onarımlarına nezaret edecek." Zolar kadehini yeniden doldurulmak üzere kaldırdı. "Şarap nasıl?"

"Bir klasik," dedi Sarason. "Ama benim ağız tadıma göre biraz fazla sek."

"Belki sen Touraine'den gelme bir sacignon blanc tercih ederdin. Meyvemsi bir tadı, güzel de bir ot kokusu var."

"Ben senin şarap konusundaki zevk düzeyine hiç varamadım, ağabey. Birayı yeğleyenlerdenim."

Zolar'ın servis yapan kadına emir vermesi gerekmedi. Kadın sessizce uzaklaştı, bir iki dakika içinde buzlu bir bardak ve bir şişe Coors birasıyla döndü. "Chaco'ya yazık oldu," dedi Zolar. "Sadık bir iş ortağıydı."

"Başka çarem yoktu. Viracocha Vadisi'ndeki fiyaskodan sonra çok korkuyordu, üstelik Solpemachaco'yu açıklama konusunda örtülü tehditler savurmaya başlamıştı. Peru polisinin eline düşmesine izin veremezdim."

"Kararlarına güvenirim. Her zaman güvendim. Ama bir de Tupac Amaru var. Onun durumu ne?"

"Onun ölmesi gerekiyordu," dedi Sarason. "Ama bizim kudurgan paralı askerlerin saldırısından sonra tapınağa döndüğümde, onu enkaz arasında, soluk alıp verir buldum. Eski eserler yeni gelen üç helikoptere yüklenir yüklenmez... Ki o uçakların pilotlarına da korkunç para vermek zorunda kaldığım ayrı... Yerli huaquerolara bahşiş dağıtıp onu bakılmak üzere köye yolladım. Birkaç güne kadar ayağa kalkar herhalde." "Belki Amaru'yu da ortadan kaldırsan akıllılık ederdin."

"Aklıma geldi. Ama o zaten uluslararası soruşturmacıları kapımıza dayandıracak hiçbir şey bilmiyor."

"Domuzdan biraz daha alır mıydın?"

"Evet, lütfen."

"Ben yine de... Evimizin içinde bir kuduz köpeğin başıboş kalmasından hoşlanmıyorum."

"Kaygılanma. Aslına bakarsan Amaru'yu kullanmayı sürdürme fikrini bana

Chaco verdi." "Neden? Canı istedikçe zavallı ihtiyar kadınları öldürsün diye mi?" Sarason, "O kadar canavarca bir şey değil," diye gülümsedi. "Ama adam gerçekten işimize yarayabilir."

"Paralı katil olarak mı demek istiyorsun?"

"Ben onu daha çok, engelleri ortadan kaldıran biri olarak düşünmeyi yeğliyorum. Gerçekleri kabul edelim, ağabey. Düşmanları hep ben kendim ortadan kaldırırsam, sonunda bir gün yakalanma riskinden kurtulamam. Gerektiğinde adam öldürebilme yeteneği bir tek bende var ve ailemiz bu yüzden kendini şanslı saymalı. Oysa Amaru ideal bir cellat. Zevk alıyor bu işten."

"Sen kafesinden çıktığında onu uzun tasmaya bağlamayı unutma." "Kaygılanma," dedi Sarason kesin bir sesle. Sonra konuyu değiştirdi. "Chachapoya malları için aklında bazı alıcılar var mı?"

Zolar, "Pedro Vincente adlı bir uyuşturucu taciri" diye karşılık verdi. "Kolomb öncesi döneme ait ne göstersen bayıla bayıla alır. Ayrıca bol da nakit para öder, çünkü böylelikle uyuşturucu karlarını aklamış oluyor."

"Sen de nakiti alıp bizim yeraltı eski eser operasyonlarına harcıyorsun."

"Herkesin çıkarına bir anlaşma."

"Satış ne zamana olur?"

"Martha senin partiyi temizleyip gösterime hazır hale getirdiği anda Vincente ile konuşacağım. Senin kar payın on güne kadar eline geçer."

Sarason başını kabul anlamında salladı, birasının kabarcıklarına baktı. "Sanırım ruhumu okuyorsun, Joseph. Sağlığım yerindeyken aile işinden çekilmeyi ciddi olarak düşünüyorum."

Zolar ona kaypak bir gülümsemeyle baktı. "Bunu yaptığın anda iki yüz milyon doları sokağa atmış sayılırsın." "Neden söz ediyorsun sen?" "Hazineden sana düşen pay."

Sarason, çatalı havadayken donuverdi. "Hangi hazine?"

"Kucağımıza düşmek üzere olan büyük ödülü ailede son duyan sen oluyorsun."

"Anlayamadım."

"Bizi Huascar'ın hazinesine götürecek olan obje." Zolar bir an ona sinsi bir bakışla baktı, sonra gülümsedi. "Tiapollo'nun Altın Zırhı elimizde."

Çatal, tabağa düştü, Sarason inanmaz bakışlarla bakakaldı. "Naymlap'ın altın tuluma sarılı mumyasını mı buldun? Gerçekten elinde mi?"

"Elimizde, küçük kardeş. Bir akşam babamızın iş kayıtlarını incelerken, gizli alışverişlerin not edildiği bir defter buldum. Zaten o mumyanın İspanya'daki müzeden çalınmasını ayarlayan beyin de babamızmış." "Koca tilki! Hiç de söylememişti."

"Yağmacılık kariyerinin doruğu sayıyormuş o olayı. Ama kendi ailesine bile açıklayamayacak kadar gizli tutulması gerektiğine inanmış."

"Nasıl buldun izini?"

"Babam onu zengin bir Sicilyalı Mafioso'ya sattığını kaydetmiş. Kardeşimiz Charles'ı incelemeye yolladım. Yetmiş yıllık izden pek bir şey çıkarabileceğini sanmıyordum. Charles, ölmüş mafyacının evini bulmuş, oğluyla konuşmuş. Çocuk babasının 1984 yılında, doksan yedi yaşında ölene kadar o mumyayı tulumuyla birlikte gizli bir yerde sakladığını söylemiş. Sonradan oğlu mumyayı New York'daki akrabaları kanalıyla karaborsada satmış. Alan Chicagolu zengin bir araba hurdacısı. Adı da Rummel." "Oğlanın Charles'a bilgi vermesine şaştım. Mafia aileleri, çalıntı mallarla ilişkilerini pek açıklamazlar."

Zolar, "Yalnız bilgi vermekle kalmamış, kardeşimize kaybettiği bir yakınma kavuşmuş gibi davranıp tam bir işbirliği göstermiş, Chicago'daki alıcının adını bile vermiş." Sarason domuz etinin son lokmasını bitirirken, "Charles'ın değerini bilmiyormuşum meğer" dedi. "Böyle bilgi alma yeteneğine sahip olduğundan haberim yoktu." "Üç milyonluk nakit ödeme de işini büyük ölçüde kolaylaştırmış tabii." Sarason kaşlarını çattı. "Biraz fazla cömert davranmışız galiba, değil mi?" dedi. "O altın zırh ancak o paranın yarısı kadar getirir. Alıcı hem zengin olmalı, hem de onu ömrünce saklayabilecek derin cepleri olmalı."

"Hiç de cömertlik sayılmaz, çünkü zırhın üstündeki oyma işaretler bizi Huascar'ın altın zincirine götürecektir."

"Büyük ödül," diye ağabeyinin sözünü yankıladı Sarason. "Dünyadaki hiçbir obje tek başına onun değeriyle yanşamaz."

"Tatlıdan biraz?" diye sordu Zolar. "Bir dilim çikolatalı kayısı turtası?"

"Çok ince bir dilim, sert de bir kahve," dedi Sarason. "Peki, zırhı hurdacıdan satın almak kaça patladı?"

Zolar'ın baş işareti üzerine servis yapan kadın Sarason'un isteklerini karşıladı. "Tek kuruşa bile patlamadı. Çaldık onu. Şansımıza New York'daki kardeşimiz

Samuel, Rummel'e koleksiyonundaki Kolomb öncesi parçaları satan kişiymiş. Zırhın konulduğu gizli galerinin yerini biliyormuş. Charles'la ikisi çalma işini birlikte yönettiler." "Elimizde olduğuna hala inanamıyorum."

"Kıl payı kaçırıyorduk zaten. Charles'la Sam onu Rummel'in çatı dairesinden çıkardıktan birkaç dakika sonra, Gümrüğün adamları orayı basmış." "Bir ihbar mı var dersin?"

Zolar başını iki yana salladı. "Bizim taraftan gelme ihbar değil. Kardeşlerimiz işi temiz pak bitirdiler."

"Nereye götürdüler onu?"

Zolar gülümsedi, ama gözleri etkilenmedi. "Hiçbir yere. Mumya hala o binada. Altı kat aşağıda bir daire tuttular, tehlikesizce Galveston'a, incelemeye götürme fırsatı çıkana kadar orada saklıyorlar. Rummel de, Gümrük ajanları da, bir taşınma kamyonuyla binadan çıkarıldığını sanıyor."

"Güzel bir nüans. Ama şimdi ne olacak? Altın zırha işlenmiş desenlerin deşifre edilmesi gerek. Kolay iş değil.'*

"O yazıları deşifre edip yorumlamak üzere ülkenin en iyi İnka sanatı otoritelerini tuttum. Karı koca bir ekip. Adam antropolog, kadın arkeolog, üstelik de bilgisayarla deşifre konusunda şöhret yapmış."

Sarason kahvesini karıştırırken, "Olayı her açıdan düşüneceğini bilmeliydim," dedi. "Ama umalım ki zırhta yazılanlar doğru olsun. Yoksa dünya kadar zamanı ve parayı, Meksika'da hayalet kovalama uğruna ziyan etmiş oluruz."

"Zaman bizden yana," diye güvence verdi Zolar ona. "Hazinenin gömüldüğü yeri bizden başka kim öğrenebilir ki?"

18

JULIEN Perlmutter, Concepcion’un kaderine ilişkin belgesel kanıt bulma umuduyla Kongre Kütüphanesinin arşivlerine boşuna bir ziyaret yapmış, şu anda büyük okuma salonunda oturmaktaydı. Francis Drake'in kendi epik yolculuğuyla ilgili, sonradan Kraliçe Elizabeth'e sunduğu anılarını kapatıp kenara itti. Yüzyıllardır kayıp kalan bu anılar, İngiltere'deki tozlu kraliyet arşivlerinde daha yeni bulunmuştu. Koca cüssesiyle arkasına yaslanıp içini çekti. Bu anı kitabı, onun bildiklerine pek yeni bir şeyler eklemiyordu. Drake Concepcion'a, Golden Hind'in kaptan yardımcısı Thomas Cuttill'e verip İngiltere'ye yollamıştı. Kalyonu bir daha gören olmamıştı. Tüm kadrosuyla birlikte battığı varsayılıyordu.

Bunun ötesinde, Concepcion’un kaderiyle ilgili bir başka kaynak daha vardı, ama o da kanıt sayılamazdı. Perlmutter Amazon Nehriyle ilgili, 1939 baskısı bir kitapta okumuştu o satırları. Kitabı yazan, gazeteci kâşif Nicholas Bender'di. El Dorado'yu arayan ilk kâşiflerin izini sürmüştü. Perlmutter kitabı kütüphane görevlilerinden istedi, yeniden inceledi. Arkadaki "Notlar" bölümünde kısa bir atıf vardı. 1594'de Portekizlilerin bir araştırma grubu, nehir kenarındaki yerli köylerinden birinde bir İngiliz’e rastlamıştı. İngiliz onlara kendisinin ünlü deniz kurdu Francis Drake emrinde çalıştığını, Drake'in onu bir kalyona bindirip yola çıkardığını, ama sonra bir deprem dalgasının onu ormana sürüklediğini söylemişti. Portekizliler adamın adamakıllı deli olduğuna hükmedip yollarına devam etmişler, onu buldukları köyde bırakmışlardı. Perlmutter kitabın yayıncısını not etti, sonra Drake'in anılarıyla Bender'in kitabını kütüphane görevlilerine geri verip taksiye bindi, evine döndü. Cesareti kırılmıştı, ama kütüphanedeki yirmi beş milyon kitapla kırk milyon manüskriyi tarayıp da aradığını bulamayışı ilk defa değildi. Concepcion’un sırrının anahtarı, eğer öyle bir anahtar varsa, başka bir yere gömülmüş olmalıydı.

Perlmutter takside giderken camdan öbür arabalara görmeyen gözlerle bakıyordu. Araştırma projelerinin kendi tempolarında ilerlediğini tecrübeyle bilen biriydi o. Kimisi bulmacaların cevaplarını havai fişek gibi insanın üstüne saçardı. Kimisi de labirent gibi düğüm olur, çözümsüz ölürdü. Concepcion bulmacası ise farklıydı. Gölge gibi gözüküyor, elini uzatınca kaçıyordu. Nicholas Bender acaba gerçek bir kaynaktan mı alıntı yapmıştı? Yoksa nice belgesel yazarının yaptığı gibi, bir efsaneye mi kaptırmıştı kendini?

Kafasında bu sorularla, karmakarışık çalışma odasına girdi. Masada duran bir

gemi saati üç otuz beşi gösteriyordu. İşyerleri kapanmadan telefonlarını edebilirdi. Şık döner koltuğuna oturdu, New York istihbaratını tuşladı. Santral ona Bender'in yayınevinin numarasını hemen verdi. Perlmutter kalkıp kendine biraz Napoleon konyağı doldurdu, yeni numarayı tuşladı. Herhalde bu da boşuna çaba, diye düşünüyordu.

Bender herhalde çoktan ölmüştü. Belki editörü de ölmüştü.

"Falkner & Massey," diyen bir kadın sesi duyuldu.

"Nicholas Bender'in editörüyle konuşmak istiyorum, lütfen."

"Nicholas Bender mi?"

"Yazarlarınızdan biri."

"Özür dilerim, efendim, bu adı tanımıyorum."

"Bay Bender yıllar önce belgesel serüven kitapları yazardı. Belki yayınevinizde uzun süre çalışmış biri onu hatırlayabilir mi acaba?"

"Sizi Bay Adams'a bağlayayım. Baş editörümüzdür. Burada en eski o."

"Teşekkür ederim."

Otuz saniyelik sessizlikten sonra bir erkek sesi duyuldu. "Frank Adams konuşuyor." "Bay Adams, benim adım St. Julien Perlmutter."

"Onur duydum, Bay Perlmutter. Sizden söz edildiğini duymuştum. Washington'da oturuyorsunuz galiba."

"Evet, başkentte oturuyorum."

"Bir denizcilik tarihi yazmaya karar verirseniz, lütfen bizi de hatırlayın."

"Yazmaya başladığım hiçbir kitabı bitiremedim ben," diye güldü Perlmutter. "Benden gelecek manüskriyi beklerseniz, ikimiz de çok yaşlanırız."

"Yaşım yetmiş dört, ben şimdiden yaşlıyım," dedi Adams sevimli bir sesle. "Sizi arayışımın bir nedeni var. Nicholas Bender diye birini hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum tabii. Gençliğinde serüven peşinde koşan biriydi. Gezilerini anlattığı kitaplardan birkaç tane basmıştık. Seyahatin zevkleri orta sınıf insanlar tarafından keşfedilmeden önce."

"Ben onun El Dorado'nun İzinde adlı kitabındaki bir referansın kaynağını bulmaya çalışıyorum."

"Çok eski o. Sanırım o kitabı bin dokuz yüz kırklarda basmıştık."

"Bin dokuz yüz otuz dokuz," diye düzeltti Perlmutter.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Belki Bay Bender notlarını ve manüskrilerini bir üniversite arşivine bağışlamıştır diye umuyordum. Onları bir incelemek isterdim."

"O tür malzemeyi ne yaptı, bilemiyorum," dedi Adams. "Kendisine bir sormam gerek." "Yaşıyor mu?" Perlmutter şaşırmıştı.

"Tabii yaşıyor. Ben onunla son kere birlikte yemek yiyeli üç ay bile olmadı." "Doksan yaşındadır herhalde!"

"Nicholas seksen dört yaşında. Sanırım o kitabı yazdığında yirmi beş yaşındaydı. Yirmi altı kitabını bastık, o ikincisiydi. Sonuncusunu da 1978'de bastık. Yukon gezisi."

"Bay Bender zihinsel yeteneklerine hala sahip mi?"

"Sahip. Nicholas biraz sağlıksız, ama kafası şeytan gibi."

"Ona ulaşabileceğim bir numara var mı acaba?"

"Yabancıların telefonuna cevap verir mi, emin değilim. Karısı öleli Nicholas pek münzevi oldu. Vermont'da, kocaman bir çiftlikte yaşıyor, daha doğrusu ölmeyi bekliyor." Perlmutter, "Kalpsiz davranmak istemem, ama onunla çok acil bir konuda görüşmem gerek," dedi.

"Siz denizcilik konusunda saygın bir uzman, ayrıca da ünlü bir gurme olduğunuza göre, eminim sizinle konuşmaktan kaçınmayacaktır. Ama isterseniz önce ben kendisine ulaşayım da işi sağlama bağlayalım. O sizi aramak isterse numaranız kaçtı?" Perlmutter, Adams'a, ancak en yakın dostlarına verdiği numarayı verdi. "Teşekkür ederim, Bay Adams. Eğer batık gemilerle ilgili bir manüskri yazabilirsem, ilk okuyacak editör siz olacaksınız."

Telefonu kapadı, kalkıp mutfağa geçti, buzdolabını açıp bir düzine istiridyeyi ustaca açtı, kabukların içine birkaç damla Tabasco damlattı, sonra hepsini Anchor Steam birası eşliğinde yedi. Zamanlaması müthişti. İstiridyeleri bitirip boş şişeyi çöpe yeni atmıştı ki, telefon çaldı. "Ben Julien Perlmutter."

"Merhaba," dedi çok kalın bir ses. "Ben Nicholas Bender. Frank Adams benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Evet, efendim, çok teşekkür ederim. Bu kadar erken arayacağınızı ummamıştım." "Kitaplarımı okumuş biriyle konuşmak bana her zaman zevk verir," dedi Bender neşeyle. "Pek fazla kişi kalmadı zaten."

"Benim ilgilendiğim kitap, El Dorado'nun İzinde." "Evet, evet, o cehennem yolculuğunda on kere ölüp ölüp dirilmiştim."

"Bir Portekiz araştırma grubuna atıf yapmışsınız. Hani Francis Drake'in gemi adamlarından biri, Amazon yerlileri arasında yaşıyormuş."

"Thomas Cuttill," dedi Bender hemen. "Ona kitapta değindiğimi hatırlıyorum, evet." "Acaba bana bu bilginin kaynağını söyler miydiniz?" derken Perlmutter'in umutları kabarmıştı. Bender'in belleği gerçekten çok iyiydi.

"Önce ben size sorayım, Bay Perlmutter, siz tam neyi bilmek istiyorsunuz?" "Ben Drake'in ele geçirdiği bir İspanyol kalyonunun tarihini araştırıyorum. Kaynaklar genellikle geminin İngiltere'ye dönerken battığı kanısına varıyor. Ama sizin kaynakta, Thomas Cuttill onun bir deprem dalgasıyla yağmur ormanlarına sürüklendiğini söylüyor."

"Çok doğru," dedi Bender. "Bulunabileceğine inansam, onu ben de arardım. Ama sürüklenip içinde kaybolduğu orman öyle sık ki, gemi enkazını ancak üstüne basarsanız görebileceksiniz."

"Portekizlilerin Cuttill hakkında söylediklerinin uydurma olmadığından emin misiniz?" "Tarihsel bir gerçek o. Hiç kuşku yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" "Kaynak bana ait çünkü."

Perlmutter'in bir an aklı karıştı. "Özür dilerim, Bay Bender, durumu tam anlayamadım."

"Durum şu, Bay Perlmutter, Thomas Cuttill'in günlüğü benim elimde." "Vay canına!" diye patladı Perlmutter. "Gerçekten öyle," dedi Bender zafer dolu bir sesle. "Cuttill onu Portekiz grubunun liderine vermiş, Londra'ya yollamalarını rica etmiş. Ama Portekizliler onu götürüp Macapa valisine vermişler. O da günlüğü, Lizbon'a yolladığı kuryeye katmış. Günlük orada bir süre elden ele geçmiş, sonunda bir sahafın eline düşmüş. Ben onu Lizbon sokaklarında dolaşırken otuz altı dolara satın aldım. 1937 yılında otuz altı dolar dünyanın parasıydı. Hele az parayla dünyayı dolaşmaya çalışan yirmi üç yaşında bir genç için."

"O günlüğün değeri bugün çok daha fazladır." "Bundan eminim. Bir sahaf bana bir keresinde on bin dolar teklif etti." "Red mi ettiniz?" "Gezi anılarımı hiç kimseye kar etsin diye satmamışımdır."

Perlmutter çekingen bir sesle, "Uçağa atlayıp Vermont'a gelsem, o günlüğü okumama izin verir miydiniz?" diye sordu. "Korkarım olmaz."

Perlmutter sustu, Cuttill’in günlüğünü kendisine göstermesi için Bender'i nasıl razı edebileceğini düşündü. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Ben hasta bir ihtiyarım," dedi Bender. "Ama kalbim durmayı reddediyor."

"Sesiniz kesinlikle hasta gibi değil."

"Bir de yüzümü görseniz. Gezilerim sırasında kaptığım hastalıklar, şimdi geri dönüp beni zayıf halimde yıkmaya çalışıyor. Ama size ne yapabileceğimi söyleyeyim,

Bay Perlmutter. "O kitabı size armağan olarak yollayabilirim."

"Ulu Tanrım! Bunu asla yapmak zorunda değ ..."

"Yo, yo, ısrar ediyorum. Frank Adams bana sizin gemilerle ilgili muhteşem kütüphanenizden söz etti. Günlüğün sizin gibi değer bilen birinin eline geçmesi, eşe dosta gösteriş olsun diye onu rafa koyan bir koleksiyoncudan iyidir."

"Çok naziksiniz," dedi Perlmutter içtenlikle. "Bu cömertliğiniz karşısında gerçekten minnet duydum."

Bender zerafetle, "Alın ve keyfini çıkarın," dedi. "Herhalde o günlüğü bir an önce incelemek istiyorsunuzdur."

"Sizi zorlamak istemem."

"Yo, bir sakıncası yok. Onu Federal Express'le yollarım, yarın sabah erkenden elinizde olur."

"Teşekkür ederim, Bay Bender. Çok teşekkür ederim. Günlüğe hak ettiği saygıyı göstereceğimden emin olabilirsiniz."

"İyi. Umarım aradığınızı da bulursunuz."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Perlmutter. Bu umulmadık şans, umutlarını çok yükseltmişti. "İnanın bana, ben de öyle umuyorum." Ertesi sabah saat ona yirmi kala, Perlmutter kapıyı Federal Express'in şoförüne, adam daha zili çalmadan açtı. Siyah saçlı kurye, "Bunu bekliyormuşsunuz, Bay Perlmutter," dedi. Gözlüklü bir gençti. Sevimli bir gülümsemesi vardı.

Perlmutter, "Noel Babayı bekleyen çocuk gibi” diye güldü, imzayı atıp kalın zarfı aldı. Hemen çalışma odasına koşarken, bir yandan yapışkan bantı çekip zarfı açıyordu. Masasının başına oturdu, gözlüğünü gözüne taktı, Thomas Cuttill'in günlüğünü elinde Tanrı'nın armağanıymış gibi tuttu. Kapağı tanımlayamadığı bir hayvanın derisindendi. Sayfalarıysa sararmış parşömendi. Ama çok iyi korunmuş durumda olduğu kesindi. Kahverengi bir mürekkep

kullanılmıştı. Herhalde Cuttill kendisi, bir ağacın kökünden elde etmişti bunu. Hepsi hepsi yirmi sayfaydı. Kullandığı dil, Kraliçe Elizabeth döneminde konuşulan İngilizceydi. El yazısını adam zorlanarak yazmış, bir hayli de yazım yanlışı yapmıştı. Ama çağına göre, iyi eğitim almış biri olduğu ortadaydı. İlk yazı 1578 Martını ilgilendiriyordu, üzerine de o tarih atılmıştı, ama aslında çok daha sonra yazıldığı belliydi:

Ben, Devonshiore doğumlu Thomas Cuttill'in, son on altı yıllık garip tarihi. Yok olan bir geminin denizcisine ilişkin bir hikayeydi. Denizin şiddet ve hışmından zar zor kurtulduktan sonra evine dönmeye uğraşırken yabancı bir diyarda çektiği inanılmaz zorlukları anlatıyordu. Cuttill'in Drake'le birlikte İngiltere'den ayrılışından başlayarak olayları bir bir okurken, Perlmutter bunun daha sonraki yüzyıllarda yazılan günlüklerden çok daha dürüst bir üslûba sahip olduğuna dikkat etti. Daha sonraki benzer yazılar hep türlü vaazlarla romantik abartmalarla, kalıp sözlerle dolu olurdu. Cuttill'in azmi, sağ kalma kararlılığı ve Tanrı'dan bir kere bile yardım dilenmeden korkunç güçlükleri aşma çabaları Perlmutter'i çok etkiledi. Tanımak isteyeceği türden bir adamdı bu Cuttill.

Deprem dalgası kalyonu ta içerlere taşıdıktan sonra tek sağ kalanın kendisi olduğunu gören Cuttill, İspanyolların eline düşüp intikam işkenceleriyle karşılaşmaktansa, dağların ve ormanların getireceği güçlüklerle boğuşmayı seçmişti. İspanyollar zaten nefret ettikleri Drake adlı o İngilizin, değerli kalyonlarını ele geçirmesinden ötürü kuduruyor olmalıydılar. Cuttill'in tek bildiği, Atlas okyanusunun doğu tarafında bir yerlerde olduğuydu. Ne kadar uzakta olduğunu tahmin bile edebilecek durumda değildi. Denize varması, orada kendisini İngiltere'ye götürecek dost bir gemi bulması, ancak mucize sayılabilirdi. Ama seçebileceği tek yol da oydu.

And dağlarının batı yamaçlarında İspanyollar koca çiftliklerden oluşan koloniler kurmaya başlamışlardı bile. O çiftliklerde artık, bir zamanların gururlu İnkaları çalışıyordu. Artık köle bir ırk olmuşlardı. Gördükleri insanlık dışı muameleden ve kızamık, çiçek gibi hastalıklardan ötürü sayıları da çok azalmıştı. Cuttill o çiftliklerden gece karanlığından yararlanarak geçiyor, her fırsatta yiyecek çalıyordu. İki ay boyunca her gece yalnızca birkaç kilometre giderek yol almış, İspanyollara gözükmemeye çalışmış, kendisini ele verecek kızılderililerden de saklanmıştı. Sonunda kıtayı ortasından bölen And dağlarını, ıssız vadilerden geçerek aşmayı başarmış, Amazon nehri havzasının yeşil cehennemine inmişti.

Ondan sonra Cuttill'in hayatı daha bir kâbusa dönüşmüştü. Sonu gelmez bataklıklara beline kadar gömülerek geçmiş, her adımda çalıları kesmek zorunda

kaldığı sık ormanları aşmıştı. Böcekler, yılanlar, timsahlar sürekli bir tehlikeydi. Yılanlar genellikle üstüne hiç uyarısız saldırıyordu. Dizanteri olmuştu, ateşi vardı, ama yine de son gücüyle yoluna devam ediyordu. Bazen bir koca gün boyunca yalnızca 100 metre gidebildiği oluyordu. Birkaç ay sonra, düşman yerlilerin bir köyü çıkmıştı karşısına. Onu yakalayıp iplerle bağlamışlar, beş yıl esir tutmuşlardı.

Cuttill sonunda bir kano çalıp kaçmayı başarmış, mehtaplı gecelerde Amazon Nehrinde kürek çekerek yol almıştı. Sıtmaya yakalandığı zaman ölmesine ramak kalmış, kanonun içinde kendinden geçip sürüklenmiş, sonunda uzun saçlı kadınlardan oluşmuş bir kabile onu bulmuş, bakıp iyileştirmişti. İspanyol kâşif Francisco de Orellana'nın El Dorado peşinde koşarken karşılaştığı ve anlattığı kabile de yine aynısıydı. Bu nehre Amazona adını o vermiş, bu adı, erkek gibi ok atabilen kadın savaşçılarla ilgili eski Yunan destanından almıştı.

Cuttill o kadınlara ve aralarında yaşayan birkaç erkeğe, emekten tasarruf sağlayacak bazı yöntemler göstermişti. Bir çömlekçi tornası yapmış, testi ve kap yapımını öğretmişti. Çekçek arabaları, tarla sulamak için su tekerleri yapmıştı. Ağır yükleri kaldırmak için palanga kurmasını da öğretmişti. Çok geçmeden onu tanrı saymaya başlamışlardı. Cuttill'in kabile içindeki yaşamı güzel bir yaşamdı. Kadınların en güzellerinden üçünü kendi karısı olarak seçmiş, çabucak birkaç çocuk sahibi olmuştu. Vatanını yeniden görme isteği içinde zamanla körelmeye başlamıştı. İngiltere'den ayrıldığında bekardı. Döndüğünde hiçbir akrabasını ya da gemi arkadaşını bulamayacağından emindi. Disipline çok önem veren Drake belki de Concepcion'u kaybetti diye onun cezalandırılmasını isterdi.

Artık uzun yolculukların acılarına ve mahrumiyetlerine dayanacak kadar güçlü de değildi. Ömrünün geri kalanını Amazon kıyılarında geçirme kararını istemeye istemeye vermişti. Portekiz araştırma grubu oradan geçtiğinde, günlüğünü onlara vermiş, bir şekilde İngiltere'ye gönderilip Francis Drake'e ulaştırılmasını rica etmişti. Perlmutter günlüğü okumayı bitirince koltuğunda arkasına yaslandı, gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovaladı. Bu günlüğün otantik olup olmadığı konusunda eskiden var olan kuşkuları uçup gitmişti. Parşömen üzerindeki yazılar güçlü, sert çizgilerle dolu yazılardı. Ölmek üzere olan bir ruh hastasının yazısı değildi. Cuttill 'in verdiği tarifler uydurma ya da abartıya hiç benzemiyordu. Perlmutter, Francis Drake'in yardımcısının çektiği zorlukların gerçekten yaşanmış olduğuna, bu satırların dürüstçe yazılmış olduğuna karar verdi.

Sonra kendi amacının düğümlendiği yere döndü. Cuttill, Drake'in Concepcion'da bıraktığı hazineleri pek kısa tarif etmekteydi. Sözlüğünü

kocaman, kırmızı burnunun üzerine bir daha yerleştirdi, en son yazılan parçayı tekrar okudu: Aklım kuzey rüzgarı önündeki sağlam yapılı gemi kadar kararlı. Kendi vatanıma dönmeyeceğim. Kaptan Drake'in, eski hazineleri ve yeşim kutu içindeki düğümlü sicimleri İngiltere'ye getirmediğim için, bunlar Kraliçe Elizabeth'e verilemediği için kızacağından korkuyorum. Kutuyu da parçalanan gemide bıraktım. Ben burada, ailem haline gelen insanların arasında gömüleceğim. Bunlar Golden Hind seyir görevlisi Thomas Cuttill'in eliyle, 1594 yılının bu bilinmeyen gününde yazılmıştır. Perlmutter başını yavaşça kaldırdı, duvardaki on yedinci yüzyıl İspanyol tablosuna baktı. Resimde İspanyol kalyonlarından bir filo, batmakta olan turuncu güneşin ışıkları altında denizde ilerlemekteydi. Bunu Segocia'da bir pazarda bulmuş, esas değerinin onda biri kadar bir para karşılığında alıp eve getirmişti. Önündeki değerli günlüğü yavaşça kapattı, koca gövdesini koltuktan kaldırıp odada dolaşmaya koyuldu. Ellerini arkasında kenetlemişti.

Francis Drake'in denizcilerinden biri gerçekten de Amazon nehrinin bir yerlerinde yaşamış ve ölmüştü işte. Bir İspanyol kalyonu gerçekten koskoca bir deprem dalgası tarafından sık bir ormana savrulmuştu. İçinde düğümlü sicimlerin bulunduğu yeşim kutu bir zamanlar gerçekten vardı. Acaba hala yağmur ormanının ortasında, kalyonun çürümekte olan tahtaları arasında yatıyor olabilir miydi? Dört yüz yıllık bir esrar, zamanın gölgeleri arasından bir kere daha başını kaldırmış, heyecan verici bir ipucu sunmuştu. Perlmutter başarılı araştırmasından çok memnundu. Ama efsanenin doğrulanmasının bu müthiş hazine avında yalnızca ilk adım olduğunu çok iyi biliyordu. İkinci adım daha zordu. Arama alanını mümkün olduğunca daraltmak zorundaydı şimdi.

19

HİRAM Yaeger karısıyla çocuklarını ne kadar çok seviyorsa, kocaman süper bilgisayarını da o kadar çok seviyordu. Hatta belki biraz daha çok. Çünkü dev ekrandaki görüntülerden kendini ayırıp da ailesinin yanına gitmeyi zor buluyordu. Bilgisayarlar zaten, ömründe ilk defa ekrana bakıp bir komut girdiğinden beri onun hayatıydı. Hiç soğumamıştı bu aşk. Belki her geçen yılla biraz daha güçlü bir ihtiras kazanmıştı. Özellikle de NUMA'nın o zengin "okyanus verileri merkezi" için kendi tasarımı olan canavarı yaptıktan sonra. Enformasyon derleme gücünün o inanılmazlığı hala şaşırtıyordu Yaeger'i. Klavyeyi parmaklarıyla okşarken, karşısında bir canlı varmış gibi hissediyor, heyecanı her gelen verinin çözüme katılmasıyla daha çoğalıyordu. Yaeger

korkunç sayıda dijital verilerin, kütüphanelerden, gazete morglarından, araştırma laboratuvarlarından, üniversitelerden ve dünyanın her yanındaki tarih arşivlerinden alınabilmesini tutku haline getirmişti. "Veri otoyolu" deniyordu buna. Milyarlarca enformasyon, minik bir ok işaretinin göz kırpmasıyla akıp doluyordu karşısındaki beyine. Yaeger dört yüzyıldır karaya kapanmış kalmış durumdaki kalyon konusunda, yüzde 60'lık bir olasılık faktörüyle tarama yapabilecek kadar veri biriktirmiş olduğu kanısındaydı.

Nuestra Senora de la Concepcion araştırmasına kendini öyle kaptırmıştı ki, Amiral James Sandecker'in odaya girdiğini, arkasında bir yere oturduğunu fark etmemişti bile.

NUMA'nın kurucusu ve ilk genel müdürü, yapı olarak ufak tefek biriydi, ama bezlerinin salgıladığı testosteron, Dallas Kovboylarının hücum birliğini besleyecek kadardı. Elli sekiz yaşında, sapasağlam biriydi. Sağlıklı yaşam tutkunuydu. Her sabah evinden çıktığında, kurumun beş bin mühendis, bilimadamı ve elemanından iki bininin çalıştığı bu cam binaya kadar koşardı. NUMA aslında NASA'nın denizde iş gören ikiz kardeşi gibiydi. Amiralin dümdüz kızıl saçları şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı. Ortadan ayrılmıştı o saçlar. Çenesinde harikulade bir Vandycke sakalı vardı. Spor ve sağlıklı beslenme tutkunu olmasına rağmen, Jamaika'daki bir ekim alanından kendi seçtiği ve sardırdığı tütünlerden yapılmış purosu ağzından hiç eksik olmazdı. NUMA onun yönetiminde, oşinografiyi uzay bilimi kadar popüler bir düzeye getirmişti. Kongreye sunduğu inandırıcı fon talepleri, deniz bilimleri konusunda eğitim veren yirmi kadar üniversite ve su altı projelerine yatırım yapan çok sayıda büyük şirket tarafından desteklenirdi. Bu sayede NUMA, derin deniz jeolojisi ve madencilik, su altı arkeolojisi, deniz canlılarının biyolojik incelemeleri, okyanusların dünya iklimine etkileri gibi alanlarda çok büyük aşamalar gerçekleştirmişti. Belki amiralin en büyük katkılarından biri de, Hiram Yaeger'in dev bilgisayar ağını desteklemesi olmuştu. O ağ okyanus bilimleri konusunda dünyanın en zengin arşiviydi.

Washington bürokrasisinin tümü Sandecker'a bayılıyor sayılmazdı, ama ona azimli, işine adanmış, dürüst bir adam olarak saygı gösterir, Beyaz Saray'ın Oval Bürosundaki büyük adamla yakın ve sıcak ilişkilerinden de çekinirlerdi. "İlerleme kaydediyor musun?" diye sordu Yaeger'e.

"Bağışlayın, Amiralim, girdiğinizi görmemiştim." Yaeger gözünü ekrandan ayırmadan, arkasını dönmeden konuşuyordu. "Ekvator su akıntılarıyla ilgili veri derlemeye uğraşıyorum."

"Beni uyutmaya çalışma, Hiram." Sandecker'in yükünde ava çıkmış sansar ifadesi belirmişti. "Ne peşinde olduğunu biliyorum."

"Efendim?"

"1578 yılında deprem dalgası yemiş bir kıyı arıyorsun."

"Deprem dalgası mı?"

"Evet, bilirsin. Hani koca bir dalga geliyor da, İspanyol kalyonunu kıyıdan alıp ta içerdeki sık bir ormana götürüyor." Amiral ağzından kara bir duman bulutu üfledi, sonra devam etti. "NUMA'nın parasıyla ve NUMA'nın iş saatleri içinde hazine avına yetki verdiğimi hatırlamıyorum."

Yaeger masayı itip koltuğunu döndürdü. "Yani... Biliyor musunuz?" "Biliyor muydunuz demen gerekir. En başından beri biliyordum."

"Siz kendinizin ne olduğunuzun farkında mısınız, Amiralim?"

"Zihin okuyabilen yaşlı bir tilki," dedi patronu keyifle.

"Açtığınız fal size o deprem dalgasıyla kalyonun folklordan pek az fazlalığı olduğunu da söyledi mi?"

Sandecker hiç gevşemeden, "Eğer gerçeği hayalden ayıran kokuyu alabilecek bir kişi varsa, o da dostumuz Dirk Pitt'tir," dedi. "Neler bulabildin?" Yaeger gülümseyip cevap verdi. "Önce Lima ile Panama arasında, bir geminin dört yüzyıl boyunca saklanabileceği büyüklükte orman bulmak için çeşitli Coğrafi Enformasyon Sistemleri'ni yokladım. Uyduların küresel yerleşimi sayesinde, Orta ve Güney Amerika'nın daha önce hiç haritalanmamış ayrıntılarını artık görebiliyoruz. Önce kıyıya yakın tropik yağmur ormanlarını gösteren haritalar inceledim. Peru'yu hemen saf dışı bıraktım, çünkü orada kıyı bölgeleri hep çöl. Hiç bitki yetişmiyor. Geriye Ekvator'daki bin kilometreyi aşkın ormanlık kıyıyla Kolombiya'nın hemen hemen tamamı kaldı. Onun da yüzde kırkını eleyebildim, çünkü kıyıların dik olması halinde dalganın beş yüz yetmiş tonluk bir gemiyi kara üzerinde sürüklemesi olanaksızdı. Ardından bir yüzde yirmiyi de, açık mera olduğu, gemi enkazını saklayacak sık ağaçlar olmadığı için eledim."

"Bu durumda Pitt'in arayacağı alan dört yüz kilometre boyuna indi." Yaeger, "Doğa beş yüz yıl içinde çevreyi çok değiştirebilir," dedi. "İlk İspanyolların çizdiği antik haritalarla başlayıp, arada yer alan jeolojik ve çevresel değişimleri de inceleyince, aranacak arazinin boyunu yüz elli kilometre daha düşürebildim." "Yeni arazi yayılımını eskisiyle nasıl karşılaştırabiliyorsun?"

"Üç boyutlu görüntüleri üstüste çakıştırarak," dedi Yaeger. "Eski haritaların

ölçeğini ya küçültüp ya büyüterek, yeni uydu haritalarına uyduruyorum, sonra iki görüntüyü üstüste çakıştırıyorum. Kalyonun kaybolmasından bu yana kıyı ormanlarında yer almış değişiklikler böylece hemen karşıma çıktı. Yüzyıllar içinde kıyılardaki ormanların çoğunun ekim alanı açmak amacıyla kesildiğini öğrendim." "O yetmez," dedi Sandecker sinirli bir sesle. "Hem de hiç yetmez. Pitt'in gemi enkazını bulma yolunda birazcık şansı olmasını istiyorsan, alanın uzunluğunu yirmi kilometreye kadar düşürmen gerekir."

Yaeger sabırla, "Biraz dayanın, Amiralim," dedi. "Bir sonraki adımım, tarih arşivlerine dalıp, on altıncı yüzyılda Güney Amerika'nın Pasifik kıyılarına vurmuş deprem dalgalarına bakmak olacak. Bereket versin bu olayları İspanyollar fetih sırasında çok iyi kaydetmişler. Dört tane buldum. İkisi Şili'de. 1562 ve 1575. Peru'ya vuranlar da 1570 ve 1578'de, yani Drake'in kalyonu ele geçirdiği yılda." "Sonuncusu nereye vurmuş?" dedi Sandecker.

"Onunla ilgili tek kanıt, o sıra Callao'ya gelmekte olan bir İspanyol ikmal gemisinin kütüğünde. Ekvator'daki Bahia de Caraquez'e doğru, karaya saldıran çılgın bir denizin üzerinden geçtiğini söylüyor. Bahia tabii körfez demek."

"Çılgın deniz sözü, deniz tabanındaki depremde suların durumunu çok iyi anlatıyor. Tüm

Güney Amerika boyunca batı kıyısına paralel uzanan fayın hareketiydi kuşkusuz."

"Kaptan ayrıca başka bir şey daha not etmiş. Giderken körfeze akan bir nehrin ağzında gördüğü köyün, dönüşte tümüyle yok olduğunu söylüyor." "Tarih konusunda bir yanılma yok ya?"

"Hiç yok. O yerin tam doğusundaki yağmur ormanı da, görünüşe göre içine girilmeyecek kadar sık."

"Tamam, top sahasını bulduk. Şimdi işimiz dalganın uzunluğunu bulmak. Öyle değil mi?"

Yaeger, "Tsunami dediğimiz deprem dalgalarının uzunluğu iki yüz kilometreyi aşabiliyor, " dedi.

Sandecker bunu bir düşündü. "Caraquez Körfezi'nin eni ne kadar?"

Yaeger haritayı ekrana çağırdı. "Girişi dar. Dört beş kilometreyi aşmıyor."

"İkmal gemisi kaptanı da oraya dökülen nehrin ağzındaki köy yok oldu diyor, öyle mi?"

"Evet efendim. O kelimeleri kullanmış."

"Körfezin bugünkü yayılımı, o günkü halinden ne kadar farklı?"

Yaeger eski İspanyol haritasıyla farklı renklerdeki yeni uydu haritasını ekranda üstüste getirerek, "Dış körfez pek değişmemiş," dedi. "İçerdeki girintideyse Chone nehrinin getirdiği alüvyonlar yüzünden kıyı bir kilometre kadar ilerlemiş."

Sandecker ekrana uzun uzun baktı, sonra yavaşça, "Senin bu elektronik aygıtlar, kalyonu kıyıya sürükleyen o deprem dalgasının bir simülasyonunu yapabilir mi?" diye sordu.

Yaeger başıyla evetledi. "Yapar, ama birkaç faktörü birden düşünmek gerek." "Örneğin?"

"Dalganın yüksekliği neydi ve hangi hızla yol alıyordu."

"Beşyüz yetmiş tonluk bir gemiyi bulunamayacak kadar içerlere sürükleyebilmek için, en az otuz metre yüksekliğinde olmalı ve hızı da saatte yüz elli kilometreden fazla olmalı."

"Peki, bakalım dijital imgeleme yoluyla neler yapabileceğim."

Yaeger klavyeye bir dizi emir tuşladı, arkasına yaslandı, ekrana birkaç saniye bakıp oluşan görüntüyü inceledi. Sonra grafiklere ince ayarlama uygulayabilmek için özel işlev kontrolü kullandı, hayali kıyıyı aşan deprem dalgasının gerçekçi bir simülasyonunu oluşturmaya çalıştı. "İşte karşınızda," dedi. "Gerçekte olabilecek görünüm." Sandecker, "Şimdi gemiyi de koy oraya," diye emretti.

Yaeger on altıncı yüzyıl kalyonlarının yapımı konusunda uzman değildi, ama yine de dalgalar üzerinde salınıp duran, olabildiğince saygın bir imge yaratabildi. Saniyede altmış kare hızıyla geçen filmlerdeki gibi hareket ediyordu. Kalyon öyle gerçek görünmüştü ki, şu anda odaya biri girse, film seyrediyorlar sanırdı. "Nasıl oldu, Amiralim?"

"Bir makinenin bu kadar gerçek bir görünüm yaratabileceğine inanmak zor," dedi Sandecker. Çok etkilenmişti.

"Yeni çevirdikleri bilgisayar filmlerini bir görseniz keşke. Ölmüş eski artistleri, bugünkülerle karşı karşıya oynatıyorlar. Ben Arizona Sunsetin videosunu en az on iki kere seyrettim." "Başrollerde kimler var?"

"Humphrey Bogart, Lionel Barrmore, Marilyn Monroe, Julia Roberts ve Tom Cruise. Öyle gerçek ki, hepsinin aynı sette çekime katıldıklarına yemin

edebilirsiniz."

Sandecker elini Yaeger'in omzuna koydu. "Bakalım sen de inanılır bir belgesel çevirebilecek misin, " dedi.

Yaeger bilgisayara kendi sihrini uyguladı. Karşılarında pencereden görünüyormuşçasına canlı biçimde beliren denize ikisi de hayran hayran baktılar. Derken sular yavaş yavaş kabarıp dalgayı oluşturmaya başladı. Deniz önce kıyıdan uzağa doğru çekildi, kalyon deniz yatağına oturuverdi. Bir çocuğun battaniyesi üzerine konmuş oyuncak gemiye benziyordu. Sonra bilgisayar, dalganın kıyıya doğru geri gelişini gösterdi. Sular giderek yükseliyor, yükseliyordu. Sonunda dalganın doruğu oluşup yarıldı, gemiyi kuduran köpüklerin, kum ve suların altına aldı, inanılmaz bir hızla kıyıya doğru savurdu. Neden sonra gemi durup bir yere oturdu, dalga da düzleşti ve öldü.

"Beş kilometre," diye mırıldandı Yaeger. "Görünüşe göre kıyıdan beş kilometre içerde." Sandecker, "Kaybolup unutulması boşuna değilmiş," dedi. "Bence Pitt'le konuş, bilgisayar koordinatlarının fakslarını ona yolla."

Yaeger, Sandecker'a garip garip baktı. "Bu aramaya izin mi veriyorsunuz, Amiralim?" Sandecker ayağa kalkıp kapıya giderken şaşırmış gibi numara yaptı. Tam çıkacağı sırada döndü, şeytan gibi sırıttı. "Sonu boşa çıkabilecek bir şeye nasıl izin verebilirim ki?" dedi.

20

GİORDİNO tapınağın taş tabanındaki kurumuş kırmızı lekelere bakıyordu. Heyecansız bir sesle, "Yıkıntılar arasında Amaru'dan bir iz yok," dedi.

Miles Rodger kime yönelttiği belli olmayan bir soru seslendirdi. "Acaba nereye kadar gidebilmiş olabilir?" Shannon'la ikisi, Giordino'nun kullandığı helikopterle kutsal obruktan buraya öğleden bir saat önce gelmişlerdi.

"Paralı asker dostları taşımıştır onu," dedi Pitt.

Rodgers, "Amaru gibi bir sadistin hala sağ olduğunu bilmek bile insana karabasanlar getirmeye yeter," diye homurdandı.

Giordino mekanik bir hareketle omuz silkti. "Roket saldırısından sağ sıyrılmış olsa bile, kan kaybından ölmüş olması gerekir."

Pitt dönüp Shannon'a baktı. Shannon arkeologlar ekibiyle küçük bir işçiler ordusunu yönetiyordu. Tapınağın düşmüş taşlarına numara vermekte,

restorasyon projesinin hazırlıklarını yapmaktaydılar. Galiba Shannon enkazın arasında bir şey bulmuştu. Daha iyi inceleyebilmek için eğiliyordu. "Amaru gibi adamlar kolay ölmez. Bence karşımıza yine çıkar."

"Kötü," dedi Rodgers. "Lima'dan gelen son haberlerin ışığında, daha da kötü." Pitt tek kaşını kaldırdı. "Andların tepesinde CNN'i alabileceğimizi sanmazdım," dedi. "Artık alıyoruz. Demin inen helikopter, Peru Haber Ofisi'ne aitmiş. Buraya televizyon muhabirleriyle bir yığın teçhizat getirdi. Ölüler Kenti artık uluslararası haber olmuş." Giordino, "Ne dediler?" diye üsteledi.

"Askeri polis, buraya bizi haklamaya ve eski eserleri götürmeye gelen paralı askerleri yakalayamadığını itiraf etmiş. Amaru'nun mezar soyguncular mı da bulamamışlar." Pitt, Rodgers'a gülümsedi. "Sicillerine parlaklık verecek haberler değil." "Hükümet olayı iyi göstermek için hırsızların eski eserleri dağlarda bir yere attığını, sonra gidip Brezilya'nın Amazon ormanlarında saklandığını söylüyor." "Yok öyle şey," dedi Pitt. "Öyle olsa ABD Gümrük İdaresi neden bizden o eserlerin envanterini istesin ki? Onlar işin aslını biliyor. Hayır, malla dağlara falan atılmadı. Solpemachaco'nun nasıl düşüneceği konusunda bir tahmin yürütseydim, paniğe kapılıp kaçmazlar, derdim. Peru ordusundaki muhbirleri onlara her adımı haber vermiştir. Onları yakalamak üzere hücum birliği oluşturulurken bile. Herhalde baskına gelenlerin uçuş saatlerini bile biliyorlardı. Onlarla karşılaşmamak için güvenli bir plan izlemişlerdir. Malları buradan çabucak yüklemiş, sonra önceden kararlaştırdıkları bir hava alanı ya da limana uçmuşlardır. Orada çalıntı mallar ya bir jete ya da bir kargo gemisine yüklenmiştir. Bence Peru o tarihi hazinelerini bir daha zor görür." "Güzel senaryo," dedi Rodgers düşünceli bir sesle. "Ama unutma ki biz bir helikopteri çalınca onlara bir tanecik kalmıştı." Giordino, "Onu da dağlarda yine biz düşürdük," dedi.

"Bence olayın tümünü bilsek, sahte Doktor Miller olan o patronun sıradan katilleri buraya çağırmasına ek olarak iki de ağır yük nakliye helikopteri çağırmış olması gerektiğini anlardık. Herhalde eski model Boeing Chinook'lardan. Her yerde satılıyor onlar. Elli kişi ya da yirmi ton kargo taşıyabiliyorlar. Zaten biz giderken burada malları taşıyabilecek yeterli sayıda paralı asker kalmıştı. Biz gidip Peru hükümetine haber verene, onlar da buraya uçakla asker yollayana kadar, ortalığı temizleyip kaçmaya rahat vakit bulmuşlardır."

Rodgers, Pitt'e yepyeni bir hayranlıkla baktı. Fazla etkilenmeyen bir tek Giordino olmuştu. Pitt'in olayları daha olurken en ince ayrıntısına kadar analiz edebilen ender tiplerden olduğunu o zaten biliyordu. Pek az insana nasip olan bir

yetenekti bu. Bazı büyük matematikçi ya da fizikçiler nasıl karmakarışık formüllerin hesabını normal insanların inanamayacağı bir hızla kafadan çözebiliyorsa, Pitt de bu tür olayları, ancak dünyanın en başta gelen soruşturmacılarının hızıyla, normal insanları şaşırtan bir netlikle görebilmekteydi. Giordino bazen Pitt'e bir şey anlatmaya çalışırken o yeşil gözlerin uzaklardaki görünmeyen bir şeye dikildiğini görür, onun başka konuya konsantre olduğunu anlayıp deliye dönerdi.

Rodgers, Pitt'in analizini düşünüp bir kusur bulmaya çalışırken, Pitt yine dikkatini Shannon'a çevirmişti.

Shannon elleri ve dizleri üzerinde emekler pozdaydı. Elinde yumuşak tüylü fırçayla, bir gömülme giysisi üzerindeki tozları ve minik kireç parçalarını süpürüyordu. Giysinin kumaşı yünden dokunmuş, üzerine çok renkli ipliklerle bir gülen maymun işlenmişti. Kolları ve bacakları yılandı. Dişleri de iğrençti.

Pitt, "Giyime meraklı Chachapoyaların giydiklerinden mi bu?" diye sordu. "Hayır, bu İnka." Shannon ona bakmamıştı. İşinden gözünü ayırmadan konuşuyordu.

Pitt, "Çok güzel nakış işliyorlarmış," dedi.

"İnkalarla ataları dünyanın en usta boyacı ve dokumacılarıydılar. Kullandıkları dokuma teknikleri bugün işe yaramayacak kadar karmaşık ve yavaş. Ama kilimlerde bugün bile üstlerine yok. Rönesans Avrupasının en usta kilimcileri bile bir inç'te seksen beş iplik kullanırlardı. Eski Perululuların kullandığı iplik sayısıysa beş yüze çıkabiliyor.

İspanyolların en ince İnka kumaşlarını ipek sanması boşuna değil yani."

"Belki şu sıra pek uygun değil ama, bilmek isteyebilirsin diye söylüyorum. Al'le ben burası çökmeden önce gördüğümüz eserlerin resimlerini çizme işini bitirdik."

"Onları Doktor Ortiz'e verin. Nelerin çalındığını çok merak ediyor."

Sonra projesine duyduğu ilginin etkisiyle bir kere daha işine döndü.

Bir saat kadar sonra Gunn, Pitt'i Ortiz'in yanında buldu. Ortiz bir grup işçiye, yılan başlı bir kanatlı pars heykelin üzerindeki pislikleri temizletiyordu. Hayvanın hain ağzı açıktı. Kıvrık dişleri korkunçtu. Koca vücuduyla kanatları, dev bir mezar-evin kapısındaki kayaya oyulmuştu. İçeriye ancak o ağızdan girilebiliyordu. Bir kişinin emekleyerek girebileceği kadar vardı o ağız. Heykelin ayaklarından, kalkık kanatlarının tepesine kadar olan yüksekliği 6 metre kadardı.

Gunn, "Karanlık bir gecede karşına çıkmasını istemezsin," dedi.

Doktor Ortiz dönüp onları el sallayarak selamladı. "Bugüne kadar bulunan Chachapoya heykellerinin en büyüğü," dedi. "Sanırım 1200-1300 yıllarına tarihlenebilir."

Pitt, "Bir adı var mı?" diye sordu.

"Demonio del Muertos," diye karşılık verdi Ortiz. "Yani ölüler şeytanı. Yeraltı kültüyle ilgili, koruma görevine odaklanmış bir Chachapoya tanrısı. Yarı pars, yarı akbaba, yarı yılan. Ölüleri rahatsız eden her kimse, dişlerini geçiriyor, onu alıp yerin karanlık derinliklerine götürüyor."

Gunn, "Pek yakışıklı sayılmaz," dedi. "Şeytan yakışıklı olmaz zaten. Heykelleri bu boydan başlıyor, insan eli kadar küçülebiliyor. Tabii ölenin servetine ve mevkiine göre.

Herhalde vadideki her mezarda buluruz bunlardan."

Gunn, "Eski Meksikalıların tanrısı yılan değil miydi?" diye sordu.

"Evet. Quetzalcoatl bir tüylü yılandı. Mezoamerika tanrılarının en önemlisiydi. MÖ

900'lerde Olmeklerle başladı, İspanyol fethi sırasında Aztek'lerle bitti. İnkalarda da yılan heykelleri var, ama arada doğrudan bir bağ henüz kurulmuş değil."

Ortiz kendisini çağıran bir işçiye doğru döndü. Adam büyük heykelin yanıbaşında küçük bir figür bulmuştu. Gunn, Pitt'i kolundan yakalayıp alçak bir taş duvara götürdü, oturdular.

"ABD Büyükelçiliğinin bir kuryesi, Lima'dan gelen son ikmal helikopteriyle buraya vardı," deyip evrak çantasından bir dosya çekti. "Sana Washington'dan fakslanmış bir paket getirdi."

Pitt heyecanla, "Yaeger'den mi?" diye sordu.

"Hem Yaeger’den, hem de arkadaşın Perlmutter'den."

"Tombalayı tutturmuşlar mı?"

"Kendin oku," dedi Gunn. "Julien Perlmutter, deprem dalgasının ormana attığı kalyondan sağ kurtulmuş bir adamın yazdıklarını bulmuş."

"Bu çok iyi."

"Daha da iyileşiyor. Adam yazılarında bir yeşim kutudan söz ediyor. İçinde

düğümlü kordonlar varmış. Anlaşıldığına göre kutu hala kalyonun çürümekte olan tahtaları arasında."

Pitt'in gözleri ışıldadı. "Drake quipu'su." Gunn gülümseyerek, "Galiba o efsanenin gerçek payı var," dedi.

"Ya Yaeger?" Pitt bunu sorarken bir yandan da eline tutuşturulan kağıtları karıştırmaya başlamıştı.

"Bilgisayar eldeki verilerin analizini yapmış, arayacağımız yerin koordinatlarını vermiş. Kalyon galiba on kilometrekarelik bir alanın içinde olmak zorunda."

"Tahminimden çok daha küçük."

"Bence kalyon ve yeşim kutuyu bulma olasılığımız bir anda yüzde elli artmış bulunuyor."

"Sen ona yüzde otuz de," dedi Pitt. Elinde Perlmutter'den gelen bir kağıdı tutmaktaydı. Üzerinde Nuestra Senora de la Concepcion'un yapısı, aksesuarı ve kargosuyla ilgili bilinen şeyler yazılıydı. "Dört çapası deprem dalgasında kopup gitmiş olabileceğine göre, bu gemideki demir aksam artık manyetik işaret vermeyecek kadar azalmış olmalı," diye söylendi. "İbreyi kıpırdatmak için o demirlere bir taş atımı yakın olmak zorundasın."

"EG&G Geometries G-813G aygıtı ufacık bir demiri bile hayli uzaktan algılayabiliyor." "Düşüncelerimi okuyorsun. Frank Stewart öyle bir şeyi Deep Fathom'a da aldırmıştı." Gunn, "O sensoru yağmur ormanının üzerinde dolaştırmak için bize bir helikopter gerek," dedi.

Pitt, "O senin alanına girer," diye konuştu. "Ekvator'da kimleri tanıyorsun?" Gunn bir an düşündü, sonra sırıttı. "Bir raslantı sonucu, Corporacion Estatal Petrolera Ecuatoriana'nın, yani devlete ait petrol şirketinin genel müdürü, Guayaquil Körfezi'nde onlara zengin doğal gaz rezervlerinin yerini gösterdik diye NUMA'ya minnet borcu duyuyor."

"Yani bu minnet borcu, bize helikopter ödünç verecek kadar büyük."

"Sanırım emin olabiliriz. Evet."

"Onlardan bunu koparmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Gunn kolunu kaldırıp bileğindeki güvenli Timex'ine baktı. "Yirmi dakika ver, telefon edip anlaşayım. Daha sonra Stewart'a, uğrayıp manyetometreyi alacağımızı söylerim. Yaeger'i da arar, bu verilerin elimize geçtiğini bildiririm,"

Pitt ona boş boş baktı. "Washington pek şu köşenin başında sayılmaz. Sen bu konferans görüşmelerini duman sinyalleriyle mi, yoksa aynalarla mı yapıyorsun?" Gunn elini cebine attı, küçük cep telefonlarına benzer bir şey çıkardı. "Motorola'nın yaptığı Iridium modeli. Dijital, kablosuz, dünyanın her yerini arayabiliyorsun." "Sistemi biliyorum," dedi Pitt. "Uydu destekli bir ağdan yararlanıyor. Sen bunu nereden çaldın?"

Gunn harabelere doğru kuşkuyla baktı. "Kes sesini," dedi. "Bu Peru televizyon ekibinindi, kısa bir süre için el koydum, o kadar."

Pitt gözlüklü küçük arkadaşına sevgi, hayranlık ve şaşkınlıkla baktı. Utangaç bir insan olan Gunn'ın o akademik kabuğundan çıkıp böyle sinsi şeyler yapması, pek ender rastlanan olaylardandı. "Harikasın, Rudi. Ünlülerin dedikodu sütunları senin hakkında ne derse desin."

Eski eserler ve hazineler açısından yağmacılar gerçekten de Ölüler Kenti'nin ancak en görünen şeylerini alabilmişlerdi. İşe tapınağa yakın kral mezarlarından başlamışlar, ama Pitt'in müdahalesi sayesinde, çevredeki mezarların çoğunda kazı yapmaya zaman bulamamışlardı. Bu mezarlarda Chachapoya konfederasyonunun yüksek düzeyli görevlileri yatıyordu. Ortiz ve yanındaki arkeologlar ekibi, ayrıca sekiz soylunun mezarlarını bulmuşlardı. Ortiz o tabutların hiç açılmamış olduğunu anlayınca sevinçten uçmuştu.

Yemekten sonraki sohbet sırasında, "Bu vadiyi doğru dürüst taramak bizim on, hatta yirmi yılımızı alır," diyordu Ortiz. Kuzey ve Güney Amerika'daki hiçbir keşif, bulunan antik sayısı açısından bununla yanşamaz. Yavaş gitmek zorundayız. Bir çiçeğin tohumunu, bir gerdanlığın tek boncuğunu bile görmezden gelemeyiz. Hiçbir şeyi gözden kaçırmamamız gerek, çünkü Chachapoya kültürüyle ilgili yepyeni bir anlayış kazanma fırsatına kavuştuk."

Pitt, "Tam senin dişine göre bir iş," dedi. "Umarım Chachapoya eserlerinin hiçbiri sizin ulusal müzeye nakledilirken çalınmaz."

"Burayla Lima arasındaki kayıplar beni o kadar kaygılandırmıyor," dedi Ortiz. "Müzenin içinden çalınan eser sayısı da hemen hemen ilk mezarlardan çalınanlara denk." Rodgers, "Ülkenizin değerli mallarını sıkı koruyamıyor musunuz?" diye sordu. "Tabii koruyoruz. Ama profesyonel sanat hırsızları da çok kurnaz. Bazen malın ustaca yapılmış bir taklidini koyup gerçeğini alıyorlar. Durum anlaşılana kadar aylar, bazen yıllar geçiyor."

Shannon, "Daha üç hafta önce Guatemala'daki Ulusal Miras Müzesi, Kolomb öncesi Maya eserlerinin çalındığını bildirdi," dedi. "Tahmini değeri sekiz milyon dolar. Hırsızlar müze muhafızı gibi giyinmiş, malları ziyaret saatlerinde,

müzenin başka bir tarafına götürüyormuş gibi taşımış, götürmüşler. Onlara soru sormak kimsenin aklına gelmemiş."

Ortiz hiç gülümsemeden, "Benim en sevdiğim de Pekin müzesinden kırk beş tane Shang hanedanı kadehinin çalınması," dedi. "Hırsızlar istedikleri kadarını toplayıp geri kalanları öyle yaymışlar ki, bakanlar eksik olduğunu fark etmemiş. Küratörün kayıpları fark edip çalındığını anlamasına kadar üç ay geçmiş."

Gunn gözlüğünü gözünden çıkarıp havaya tuttu, lekelerini kontrol etti. "Sanat hırsızlığının bu kadar yaygın bir suç olduğundan haberim yoktu," dedi. Ortiz başını sallayıp duruyordu. "Peru'da önemli sanat ve antika koleksiyonlarının soyulması, banka soyulması kadar sıktır. Daha da acıklısı, hırsızların giderek cesaretlenmesi. Koleksiyoncuları kaçırıp fidye istemekten hiç çekinmiyorlar. Fidye de tabii adamın sahip olduğu sanat eserleri. Ama çoğu kez, önce adamı öldürüyor, sonra evini yağmalıyorlar."

Pitt, "Şansın varmış ki Ölüler Kenti'nden az şey çalındı, hırsızlar vaktinde durduruldu," dedi.

"Gerçekten büyük şans. Ama ne yazık ki en değerli olanlar ülkeden çıkarıldı bile." Shannon, Pitt'le gözgöze gelmekten özenle kaçınarak, "Huagueroların Ölüler Kenti'ni daha önce keşfedemeyişine şaşıyorum," dedi.

"Pueblo de los Muertos'un bulunduğu bu vadi, en yakın köyden doksan kilometre uzak," dedi Ortiz. "Buralarda yolculuk çok zordur. Hele yaya olarak. Yerli halk yalnızca efsanelerde var olduğuna inandığı bir şeyi aramak için yetmiş seksen gün neden yollarda sürünsün? Hiram Bingham da Machu Picchu'yu dağın tepesinde keşfettiğinde, yerli halk oraya hiç ayak basmamıştı. Hem belki pişkin huaquerolar aldırmaz ama köylülerin çoğu Chachapoya eserlerinin hala bugün bulduğumuz o şeytan tanrı tarafından korunduğuna inanır, yaklaşmaktan ödleri kopar." Shannon başıyla evetledi. "Ölüler Kentini bulup içine girenin taş kesileceğini hala söylüyorlar," dedi.

Giordino, "Ha, evet," diye mırıldandı. "Kemiklerime dokunursan lanetim üstüne olsun hikayesi."

Ortiz neşeyle, "Eh, hiçbirimiz eklemlerimizde bir gerginlik hissetmediğimize göre, demek ki bu harabeleri koruyan kötü ruhlar artık gücünü kaybediyor," dedi. Pitt, "Yazık ki Amaru'yla yağmacılarını etkileyememiş," diye onu destekledi. Rodgers, Shannon'un arkasına geçip elini onun ensesine koydu. "Sanıyorum sizler sabaha bize veda edip gidiyorsunuz," dedi.

Shannon şaşırır gibi oldu, Rodgers’ın elinden kurtulmak için bir hareket

yapmadı. Sonra Pitt'e bakarak, "Doğru mu bu?" diye sordu. "Gidiyor musunuz?" Pitt’ten önce Gunn cevap verdi. "Evet, önce gemimize uçuyoruz, sonra da kuzeye yönelip Ekvator'a gidiyoruz."

Shannon, "Herhalde Ekvator'da, Deep Fathom'dayken konuştuğumuz o kayıp kalyonu arayacak olamazsınız, değil mi?" diye sordu. "Daha iyi bir yerde arayabilir miydik?" "Ama neden Ekvator?" diye üsteledi Shannon.

Pitt gülerek, "Al oranın iklimini seviyor," deyip Giordino'nun sırtına bir şaplak indirdi. Giordino başını salladı. "Oranın kızları da hem çok güzelmiş, hem de çok şehvetliymiş diye duydum."

Shannon, Pitt'e ilgi dolu bakışlarla bakıyordu. "Ya sen?"

"Ben mi?" dedi Pitt masum masum. "Ben oralarda balıkçılık iyiymiş diye gidiyorum."

21

FBI'ın Eyaletler Arası Sanat Hırsızlığı Şefi Francis Ragsdale, bin dokuz yüz ellilerin modasına uygun kromajlı lokantanın vinil kanepesine çökerken, "Seçmesini de amma bilirmişsin," diye söylendi. Para atılan plak makinesindeki seçeneklere göz gezdirdi. Cihaz, masadan bir kabloyla Wurlitzer plak makinesine bağlanıyordu. "Stan Kenton, Charlie Barnett, Stan Getz. Kimsenin bilmediği adamlar bunlar!"

Gaskill genç adama ekşi ekşi, "Yalnız iyi müzikten anlayanlar için," dedi. Ragsdale'in karşısına oturduğunda, koca gövdesi iki kişilik yerin üçte ikisini doldurdu. Ragsdale omuz silkti. "Benim zamanımdan önce," dedi. Otuz dört yaşındaydı. Daha önceki dönemlerin büyük müzisyenleri, annesiyle babasından arasıra duyduğu bulanık isimlerden başka bir şey değildi. "Buraya sık gelir misin?"

Gaskill başını evet anlamında salladı. "Yemekleri gerçekten kaburgalarına yapışır."

"Pek epikür övgüsü sayılmaz." Ragsdale'in temiz traşlı yüzü, siyah dalgalı saçları, oldukça iyi çalıştırılmış bir vücudu vardı. Yüzü yakışıklıydı. Tatlı ela gözlerindeki ifade, karşısındaki aktörün tuluatına hemen cevap yetiştiren komedyenleri hatırlatıyordu, iyi bir araştırmacıydı. İşini ciddiye alır, Wall Street

borsacıları gibi siyah takımlar giyip FBI'ın prestijini de korumaya çalışırdı. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan profesyonel gözleriyle, marley yerleri, barın önündeki yuvarlak tabureleri, eski moda peçete halkalarını, Heinz ketçabıyla Fransız hardalının yanında duran art deco tuzlukla biberliği inceledi. Uygar bir beğenmezlik havasındaydı. Koskoca Chicago'da, kendisine kalsa daha moda bir restoran seçerdi. "Garip bir yer. Alacakaranlık kuşağıyla göbek bağı var gibi." Gaskill yarı bozuk çalarak, "İşin keyfinin yarısı da atmosferi zaten," dedi. "Neden ben davet edince klas yerlere gidiyoruz da, sıra sana geldi mi böyle ihtiyar işi fasulye ocaklarına düşüyoruz?"

"Bana her zaman iyi bir masa vereceklerini bildiğim için."

"Ya yemekler?"

Gaskill gülümsedi. "İyi tavuk yemek için bundan uygun yer bilmiyorum." Ragsdale ona neredeyse kusacakmış gibi baktı, yemek listesini hiç eline almadı. Plastik kapaklı, teksirle basılmış bir listeydi zaten. "Tedbiri bir yana fırlatıyorum, mikrop kapmak pahasına bir çorbayla bir kahve istiyorum."

"Scarsdale'deki Fairchild Müzesi hırsızlığını çözdüğün için tebrikler. Duyduğuma göre Sung hanedanı döneminden kalma yirmi tane yeşim heykelcik kurtarmışsın." "Yirmi iki. İtiraf etmem gerek, en az göze çarpan sanığı pas geçmiştim. Ötekilerden bir şey çıkmayınca ona döndüm. Kimin aklına gelirdi onun yapacağı? Müzede otuz iki yıldır çalışıyor. Sicili cerrah eli kadar tertemiz. İhtiyar pes edip itiraf edene kadar, küratör bir türlü inanmadı. Oyma heykelcikleri birer birer, dört yıllık bir zaman içinde çalmış. Kapanış saatinden sonra müzeye dönüyor, alarmı susturuyor, cam çekmecenin kilidini attırıyor, sonra heykeli banyo penceresinden bahçedeki çalıların arasına indiriyormuş. Yerine de bodrumdaki kasadan aldığı daha az değerli parçaları koyuyormuş. Katalog etiketleriyle de oynanmıştı. Heykelciği koyarken tam yerine oturtuyor, tabanını da öyle ayarlıyormuş ki, dipteki tozlarda iz belli olmuyormuş. Müze yetkilileri adamın gösterim tekniğinden pek etkilendiler."

Bütün küçük küfelerde ve kamyon durağı lokantalarda çalışanlara benzeyen bir kadın, kalemi kepine sokulu, hızlı hızlı çiklet çiğneyerek yaklaştı. Beyaz çorapları varis damarlarını saklıyordu. Kalemi çekip elindeki yeşil bloknota dayadı, bekledi. Ragsdale kibirle, "Günün çorbasının ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi. "Curry'li mercimek, içinde jambon ve elma." Ragsdale takla atmış gibi oldu. "Doğru mu duydum acaba?"

"Tekrarlamamı ister misiniz?"

"Yo, hayır, Curry’li mercimek iyi." Garson kız kalemini Gaskille doğru

salladı. "Sizin ne isteyeceğinizi biliyorum." Dönüp mutfaktaki görünmeyen aşçıya pürüzlü bir sesle bağırdı, siparişleri verdi.

Gaskill deminki sohbete devamla, "Otuz iki yıldan sonra, müzenin güvenlik şefi neden hırsızlığa kalkışmış?" dedi.

"Egzotik sanat tutkunuymuş. Kimse yokken o heykellere dokunmaktan, onları okşamaktan hoşlanıyormuş. Yeni gelen küratör, tam o zam beklerken maaşında kesinti yapmış. Kemer sıkma politikası gereği. Adam da kızmış, gösterimdeki yeşimleri çalma isteği o zaman başlamış. Zaten bana en baştan bu işi ya usta bir çete, ya da içerden biri yapabilir gibi gelmişti. Güvenlik şefinin üzerine odaklanınca, evini aramak için izin çıkarttırdım. Heykellerin hepsi şöminesinin rafı üstünde duruyordu. Spor kupaları gibi."

"Yeni bir şey üzerinde çalışıyor musun?" diye sordu Gaskill.

"Bir tane yeni verildi."

"Yine mi müze hırsızlığı?"

Ragsdale başını iki yana salladı. "Özel koleksiyon. Sahibi dokuz ay Avrupa'da kalmış. Döndüğünde evinin duvarlarını bomboş bulmuş. Meksikalı ressam ve müraycı Diego Rivera'dan sekiz suluboya."

"Rivera'nın Detroit Sanat Enstitüsü'ne yaptığı müralları görmüştüm." "Sigorta şirketinin ağzı köpürüyor. Galiba suluboyalar kırk milyon dolara sigortalıymış."

"O olayla ilgili bilgi değiş tokuşu yapmak zorunda kalabiliriz." Ragsdale ona baktı. "Gümrük ilgi mi duyar sence?" "Küçük bir ihtimal, ama onunla ilişkili bir şeyler de bizde var." "Yardım etmeniz her zaman hoşuma gider."

"Senin Rivera suluboyaların olabilecek bir şeylerin resimlerini, eski Çalıntı Sanat Bültenlerinden birinde gördüm. Kızkardeşim satın aldığı eski bir evi temizlerken ortaya atmıştı o dergileri. Senin listeyle karşılaştırdığımda, daha emin olurum. Eğer bir ilişkisi varsa, suluboyaların dört tanesinin Meksika Üniversitesi'nden 1923'de çalındığı ortaya çıkmış olur. ABD'ye kaçırılmışlarsa, gümrük de ilgilenir." "Çok geçmişte kalmış ama."

"Çalıntı sanatta öyle şey yok," diye hatırlattı Gaskill. "Ondan sekiz ay sonra da altı Renoir'la dört Gaugin, bir sergi sırasında Paris'teki Louvre'dan çalındı." "Herhalde şu eski usta hırsızdan söz ediyorsun... Neydi adı?"

"Specter' dedi Gaskill.

"Adalet Bakanlığındaki şatafatlı seleflerimiz onu yakalamayı bir türlü

beceremediğimişlerdi, değil mi?" "Kim olduğunu bile bulamadılar."

"Sence orijinal Rivera'larda onun bir parmağı mı vardı?"

"Neden olmasın? Raffles elmas hırsızlığında neyse, Specter da sanat eserleri hırsızlığında oydu. Üstelik o da bir o kadar melodramatikti. Tarihin gelmiş geçmiş en büyük sanat hırsızlıklarından en baştaki on tanesi onun. Kendini beğenmiş bir adamdı. Hep imzasını bırakıp giderdi."

Ragsdale, "Beyaz eldivenle ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyor gibiyim," dedi. "O Raffles. Specter malı çaldığı yere küçük bir takvim bırakır, üzerine bir sonraki hırsızlığının gününü işaretlerdi."

"Adamın hakkını vermek gerekir. Çok gururlu biri." Büyük, oval bir tabak içinde, pilav üstüne konmuş pilice benzer bir yemek geldi. Gaskill'e ayrıca bir de iştah açar cinsten salata getirilmişti. Ragsdale önüne konan kasedekileri ciddi bir yüzle inceledi, başını kaldırıp garson kıza baktı.

"Böyle bir yer herhalde kutu birasından başka bir şey vermiyordur."

Kız ona bakıp yaşlı fahişeler gibi sırıttı. "Tatlım, hem şişe biramız var, hem de şaraplarımız var. Hangisi olsun?"

"En iyi brendinizden bir şişe."

"Şarap şefine sorayım." Ağır rimelli gözlerinin bir tekini kırptı, sonra dönüp mutfağa doğru uzaklaştı.

Gaskill, "Servisin sevimliliğini söylemeyi unutmuşum," dedi.

Ragsdale yüzünde kuşkular kol gezerken kaşığını kaseye daldırdı. Nadide bir şarabı tadıyormuş gibi kaşığındakileri yavaşça ağzına çekti. Sonra gözleri fincan gibi açılarak Gaskill'e baktı. "Ulu Tanrım! Sherry ve arpacık soğanı, sarmısak dişleri, biberiye, üç ayrı çeşit de mantar!" Gaskill'in tabağına göz attı. "Sen ne ısmarladın, piliç mi?" Gaskill tabağını Ragsdale'in görebilmesi için eğdi. "Yaklaştın. Bu buranın spesyalitesi. Marine edildikten sonra ızgarada pişmiş bıldırcın, bulgur üzerinde servis yapılıyor. Yanında kuş üzümü, taze soğan, kızarmış havuçtan püre ve zencefilli pırasa." Ragsdale sanki karısı üçüz doğurmuş gibi şaşkındı. "Beni kandırdın." Gaskill gücenmiş gibi yaptı. "İyi yemek yiyecek bir yer istiyorsun sanmıştım." "Harika bir şey bu! Ama hani, nerede kalabalık? Dışarda kuyruk olmalıydılar." "Hem sahibi, hem de aşçısı olan adam, eskiden Londra'daki Ritz'demiş. Pazartesileri burayı kapıyor."

"Ama neden sırf bizim hatırımız için açtı?" diye sordu Ragsdale dehşet içinde. "Ortaçağ mutfak aletleri koleksiyonu İngiltere'deki evinden çalınıp Miami'ye

getirilmişti, ben de buldum."

Garson kız döndü, elindeki şişeyi Ragsdale'in etiketi okuyabilmesi için burnuna uzattı. "İşte, tatlım, Chateau Chatilly 1878. Zevk sahibisin, ama bu şişe için sekiz bin dolar ödeyebilecek misin?"

Ragsdale tozlu şişeye ve solmuş etikete baktığında şaşkınlıktan sesi kesildi. "Yo, hayır, iyi bir California cabernet yeter," dedi boğulurcasına.

"Bak, sana bir şey söyleyeyim, tatlım. 1988 yılının güzel, orta ağırlıkta bir Bordeaux'suna var mısın? Otuz dolar dolaylarında."

Ragsdale sersemlemiş gibi başıyla evetledi. "Buna inanamıyorum."

Gaskill, bıldırcınının tadını çıkarmak için durakladığında, "Galiba burada asıl hoşuma giden şey, bu çelişkiler," dedi. "Böyle bir yerde gurme yemekleriyle bu şaraplar kimin aklına gelir?"

"Bambaşka bir dünya olduğu kesin."

"Konumuza dönelim," dedi Gaskill. Bir yandan koca elleriyle bıldırcının incecik bir kemiğini çıkarıyordu.

"Specter'ın götürdüklerinden bir tanesini daha neredeyse yakalıyordum."

Ragsdale, "Evet, nöbet tutup elinden kaçırdığını duydum," diye mırıldandı. "Altınla kaplanmış bir Peru mumyasıydı, değil mi?"

"Tiapollo'nun Altın Zırhı."

"Nerede atladın?"

"Daha çok, kötü zamanlama. Biz sahibinin çatı dairesini gözetlerken, bir hırsız çetesi de ev taşıma şirketi pozunda mumyayı bir alttaki daireden çaldı. Yanında başka eserler de çaldı. Hepsinin de geçmişi karanlık."

"Bu çorba bir harika!" Ragsdale garson kızın dikkatini çekmeye çalıştı. "Listeye bir daha bakayım da bir antre söyleyeyim. Sen katalogu hazırladın mı?"

"Hafta sonuna. Sanırım FBI'ın aradığı otuz kırk parça da benim sanığın yeraltı koleksiyonunda."

Garson kız elinde şarapla geldi, Ragsdale bu sefer mısır garnili somon, şitake mantarı ve ıspanak ısmarladı. "Güzel bir seçim, tatlım!" Kız bir yandan şişeyi açtı.

Ragsdale başını şaşkınlıkla salladıktan sonra dikkatini yeniden Gaskill'e çevirdi. "Çalıntı malları biriktiren koleksiyoncunun adı ne?"

"Adı Adolphous Rummel. Chicagolu zengin bir hurda taciri. Hatırlıyor musun bu adı?"

"Hayır. Ama ben zaten büyük malları gizli alan kimseyi tanımadım. Rummel konuşur mu dersin?"

"Asla," dedi Gaskill üzgün üzgün. "Daha şimdiden Jacob Morganthaler'i tuttu, el koyduğumuz sanat eserlerini geri almak için dava açtı."

"Jüri korkutan Jake!" Ragsdale'in sesi tiksinti doluydu. "Karaborsa sanat eseri satıcı ve koleksiyoncularının şampiyonu."

"Sağladığı beraatlere bakarsan, iyi ki katillerle uyuşturucu kaçakçılarını savunmuyor."

"Altın zırhı kimin çaldığı konusunda bir ipucu?"

"Yok. Temiz iş. Biliyorum, olamaz, ama neredeyse Specter yapmıştır diyesim geliyor." "Hortlamamışsa olamaz tabii. Yaşasa doksanını geçmiş olurdu." Gaskill kadehini uzattı, Ragsdale şarap doldurdu. "Ya oğlu varsa ya da aile işini sürdürecek bir tür hanedan kurmuşsa?"

"O da bir fikir. Ama elli yıldır soygunlarda işaretli takvim bırakılmıyor."

"Belki kaçakçılık ve taklitçilik konusunda uzmanlaşmış, bu tür tiyatro havalarını bir yana bırakmışlardır. Bugünün profesyonelleri, modern soruşturma teknolojisinin o takvimlerden iz bulabileceğini, gırtlaklarına sarılabileceğini bilir."

"Belki." Garson somonu getirirken Ragsdale sustu. Tabaktan gelen kokuyu içine çekti, yemeğin sunuluş biçiminden keyif aldı. "Umarım görünüşü kadar tadı da güzeldir!" Garson kız, "O garanti, şekerim," diye kıkırdadı. "Yoksa paranı geri veririz." Ragsdale şarabını bitirip tekrar doldurdu. "Kafanın saat gibi çalıştığını duyabiliyorum," dedi. "Derdin ne?"

Gaskill, "Bu soygunu yapanın niyeti, o zırhtan para kazanmak değil," diye karşılık verdi. "Mumyanın zırhı konusunda biraz araştırma yaptım. Söylentilere göre, üzeri hiyeroglif oymalarla doluymuş. İnka gemilerinin çok zengin bir hazineyi taşıma yolculuğunu anlatıyormuş. Hazinenin içinde bir de dev altın zincir varmış. Bence hırsızlar hazinenin yerini bulabilmek için çaldı o zırhı." "Zırh hazineye ne olduğunu mu anlatıyor?"

"Efsaneye göre onu bir iç denizdeki bir adaya gömmüşler. Somon nasıl?" Ragsdale mutlu mutlu, "Ömrümde bu kadar güzelini yemedim," dedi. "İnan bana, bu iyi bir iltifat. Evet, şimdi ne yapacaksın?"

"Zırhtaki oymaların deşifre edilmesi gerek. İnkaların olayları yazmak ya da resimlemek için Mayalar gibi yöntemleri yok. Ama zırhın İspanya'dan çalınmadan önce çekilmiş fotoğraflarına bakılırsa, bir resim grafiği kullanmışlar. Hırsızların o işaretleri deşifre edebilmek için uzmanların hizmetine ihtiyacı var. Eski resim yazılarını yorumlayabilen uzman sayısı da o kadar çok değil." "Yani işi kim alırsa onun mu peşine düşeceksin?"

"Zor olmaz. Başta gelen uzmanlar beş tane. İkisi karı koca bir ekip. Adları Moore. Bu alanda en iyi oldukları söyleniyor." "İyi incelemişsin."

Gaskill omuz silkti. "Elimdeki tek ipucu hırsızların açgözlülüğü."

Ragsdale, "FBI'dan bir şeye ihtiyacın olursa, bana bir telefon et, yeter," dedi.

"Makbule geçti, Francis, sağol."

"Bir şey daha var."

"Evet?"

"Beni aşçıyla tanıştırır mısın? Cumartesi g ecesine bir masa tutmak için torpil istiyorum."

22

DEEP Fanthom'dan ABD Büyükelçiliği'nin helikopteriyle getirilen EG&G manyetometreyi almak için Lima havaalanına kısaca uğradıktan sonra, Pitt, Giordino ve Gunn tarifeli bir uçağa binip Ekvator'un başkenti Quito'ya uçtular. Kötü bir fırtınada iniş yaptıklarında saat gecenin ikisini geçiyordu. Daha kapıdan adımlarını attıkları anda, devlet petrol şirketinin bir temsilcisi onları karşıladı. Gunn'ın helikopter konusunda görüştüğü Genel Müdür göndermişti onu buraya. Konukları çabucak bir limuzine bindirdi, arkalarında bagajlarla elektronik teçhizatı taşıyan kamyonetle birlikte pistin karşı tarafına götürdü. İki arabalık konvoy, servisi yapılmış bir McDonnell Douglas Explorer helikopterinin önünde durdu. Limuzinden inerlerken Rudi Gunn teşekkür etmek üzere döndü, ama petrol şirketinin adamı camını kapamış, şoföre yola koyulmasını söylemişti bile.

Giordino "Bu işlerin bu kadar aksamasız yapılmış olması karşısında, insanın içinden dürüst hayat sürme hevesi kabarıyor," diye mırıldandı.

Pitt, "Kendilerini bize benim sandığımdan daha çok borçlu hissediyorlar demek," dedi. Bardaklardan boşalan yağmura aldırmaksızın, kocaman, kırmızı, çift motorlu, kuyruk rotoru olmayan helikoptere hayran hayran bakıyordu. Gunn

saf saf, "İyi bir helikopter mi?" diye sordu.

Pitt, "Günümüzde göklerde uçan helikopterlerin en iyisi," diye karşılık verdi. "Dengeli, güvenilir, su üstünde yüzen, yağ gibi de sarsıntısız. Fiyatı yaklaşık iki milyon yedi yüz elli bin dolar. Bir arama projesini havadan yönetmek için bundan iyi bir makine isteyemezdik."

"Caraquez Körfezi'ne yol ne kadar?"

"İki yüz on kilometre dolaylarında. Bu makineyle bir saat bile sürmez."

Gunn gazeteyi yağmura karşı kafasının üzerinde tutarak tedirgin bir sesle, "Umarım bilmediğimiz yerlerde, üstelik tropik fırtınada, geceleyin uçmayı planlamıyorsunuzdur," dedi.

Pitt başını iki yana salladı. "Yo, şafağı bekleriz." Giordino helikopteri işaret etti. "Benim bildiğim bir tek şey varsa, o da giyinikken duş yapmamaktır. Bagajlarla elektronikleri yükleyelim, şafak sökene kadar biraz uyuyalım derim."

Pitt hevesle, "Çoktandır duyduğum en güzel öneri," dedi.

Cihazları yükledikten sonra Giordino'yla Gunn iki yolcu koltuğunun arkalarını yatırdılar, birkaç dakika içinde uykuya daldılar. Pitt pilot kabininde, küçük bir ışığın altında, Perlmutter ve Yaeger tarafından derlenmiş verileri okudu. Yorgunluk hissedemeyecek kadar heyecanlıydı. Batık gemi arayacağı günün öncesindeki gece, nasıl uyuyabilirdi ki insan? Zaten kafasına hazine fikri saplandığı anda, Doktor Jekyll'ken Mr. Hyde'a dönüşmeyen kişilerin sayısı azdı. Ama Pitt'i güden şey açgözlülük değildi. Kendisi gibi serüvenci insanların bıraktığı izleri sürmek üzere, bilinmeyen dünyalara girmek heyecanlandırıyordu onu. Bir başka çağda yaşamıştı o adamlar. Gelecek kuşakların çözmesi için bir bulmaca bırakıp gitmişlerdi.

Acaba on altıncı yüzyıl gemilerinin güvertelerinde ne tip adamlar dolaşırdı, diye merak etti. İki katlı kasaba evlerinden büyük olmayan gemilerle, bazen iki, üç yıl sürebilen yolculuklara çıkmaya onları zorlayan şey, serüvencilikle zayıf bir zenginlik umudundan başka neydi? Her seferinde aylarca kara görmeden giderler, çoğunun açlık ve hastalıktan dişleri dökülürdü. Genellikle bu yolculukların sonunda sağ dönebilenler ancak geminin subayları olur, çünkü onlara normal denizcilere verilenden biraz daha cömert porsiyonlar verilirdi. Drake Büyük Okyanusa geçmek için Macellan Boğazı'nda mücadele verirken Golden Hind'da bulunan seksen sekiz kişiden, Plymouth'a ancak elli beşi dönebilmişti.

Pitt dikkatini Nuestra Senora de la Concepcion’a çevirdi. Perlmutter o sıralar

denizlerde dolaşan tipik İspanyol kalyonlarının resimlerini, kesit şemalarını, planlarını da göndermişti. Pitt'i en başta ilgilendiren konu, gemide ne kadar demir bulunduğuydu. Manyetometre ancak demiri teşhis edebilirdi. Perlmutter gemideki iki topun tunçtan olduğu, hassas cihazların onu demir gibi hissedemeyeceği konusunda hemen hemen emindi.

Kalyonun dört çapası vardı. Hepsinin sapı, çubuğu, kıvrık uçları dökme demirdendi. Ama güvertede tahta manivelaya bağlıydılar, üstelik zincirle değil, halatla indiriliyorlardı. Eğer iki çapayı atmış durumda bekliyor ' idiyse, birden çarpıp gemiyi karaya savuran dalganın gücüyle ipler kopmuş olmalıydı. Bu durumda belki öbür iki çapası kalmış, enkazın arasında yatıyor olabilirdi.

Gemide bulunabilecek başka bütün demir malzemeyi düşündü. Aksesuarlarda, geminin motorlarında, dümen parçalarında. Sonra aşçının çaydanlığı, marangozluk aletleri, belki bir kutu çivi, küçük ateşli silahlar, kılıçlar. Bulanık suda balık avlıyordu. Pitt zaten on altıncı yüzyıl gemileri konusunda otorite sayılmazdı. Concepcion'daki toplam demir miktarı söz konusu olduğunda ancak Perlmutter'e inanabilirdi. Bir tonla üç ton arasında. Yeter herhalde, diye umuyordu Pitt. Çünkü manyetometre de kalyonun yaratacağı anomaliyi 50-75 metre yüksekten denetleyecekti. Demir bundan da azsa, onu bulma olasılıkları herhalde, Büyük Okyanusun ortasında içine mesaj konmuş şişe bulmak kadar olurdu.

Pitt, McDonnell Douglas Explorer helikopteri Caraquez Körfezi üzerine getirdiğinde saat sabahın beşiydi. Açık mavi gökyüzünün doğu ucundaki dağların hemen üzeri turuncuya dönüşüyordu. Balıkçı tekneleri körfezden çıkıp denize açılmaktaydılar. Ağları ellerinde, hazır bekleyen adamlar başlarını kaldırıp helikoptere baktılar, el salladılar. Pitt de onlara el salladı, sonra Explorer'in gölgesi küçük balıkçı filosunun üzerinden kıyıya doğruldu. Denizin koyu renk, ışıklı mavisi az sonra turkuaza dönüştü, üzerinde kumsala yaklaşmış dalgaların beyaz köpüklü çizgileri belirdi. Körfezin uzun kolları yuvarlak geliyor, tam birbirine tutunacağı sırada, Chone Nehrinin ağzı onları yine ayrı tutuyordu. Giordino yardımcı pilot koltuğundaydı. Aşağıdaki küçük köyü gösterdi. Ufacık sokakları, kumsala çekilmiş rengârenk tekneleri vardı. Çevresindeki çiftliklerin hiçbiri sekiz on dönümden büyük değildi. Ağıllarla yanyana, beyaza boyanmış kerpiç evler görünüyordu. Derken sık orman birdenbire, içine girilmez bir duvar gibi belirdi, göz alabildiğince doğuya doğru uzandığı görüldü. Pitt başını biraz arkaya çevirerek Gunn'a, "Tarayacağımız yerin alt ucuna yaklaşıyoruz," dedi. Gunn'ın kucağında proton manyetometresi hazırdı. "Yavaş bir tur at, sistemi ayarlayayım," diye karşılık verdi. "Al, sen av

çekülünü sarkıtabilir misin?"

"Nasıl istersen," dedi Giordino. Koltuğundan kalkıp kabinin arkasına yürüdü. Pitt, "Ben ilk taramanın başlama noktasına gideyim, sen hazır olana kadar orada bekleyeyim," dedi.

Giordino sensoru havaya kaldırmıştı. Uçaktan uçağa atılan roketlere benziyordu. Onu helikopterin alt kapağından sarkıttı. Sonra bobini çevirerek göbek bağını uzattı. "Otuz metre kadar sarkıttım," diye seslendi.

Gunn, "Helikopterin kendi enterferansı karışıyor," dedi. "Yirmi daha in." Giordino isteneni yaptı. "Şimdi nasıl?"

"İyi. Şimdi ipi öyle tut, ben dijital ve analog kayıt aygıtlarını ayarlayayım."

"Ya kamerayla veri derleme sistemleri?"

"Onları da."

"Aceleye gerek yok," dedi Pitt. "Ben de tarama şeridi verilerimi uydu seyir bilgisayarına giriyorum."

Giordino, Gunn'a, "Geometries 6-8l3G'yi ilk defa mı kullanıyorsun?" diye sordu. Gunn başıyla evetledi. "6-801'i deniz ve okyanus taramalarında kullanmıştım, ama havadan taramaya ilk defa kalkışıyorum."

"Dirk'le ben geçen yıl Japonya açıklarında düşmüş bir Çin uçağını 6-813'le aramıştık.

Namuslu kadın gibi görev yapıyordu. Aklı başında, güvenilir, hiç yolundan sapmayan bir aygıt. Kalibrasyon ayarına gerek duymaz. Tam benim aradığım eş."

Gunn ona garip garip baktı. "Kadınlar konusunda zevklerin amma da acayip," dedi.

Pitt, "Robotlara eğilimi vardır," diye söze karıştı.

Giordino cakayla, "Yeter artık, kesin," dedi.

Gunn birden ciddileşti. "Bu modelin küçük anomalilerle ilgili çok sağlıklı veri derlediği söylendi bana," dedi. "Eğer bu da bizi Concepcion a götürmezse, hiçbir şey götürmez." Giordino yardımcı pilot koltuğuna döndü, oturup 200 metre kadar aşağıdaki kesintisiz yeşil örtüye baktı. Hiçbir yerde bir karış toprak görünmüyordu. "Tatillerimi burada geçirmek isteyeceğimi pek sanmıyorum," dedi.

Pitt, "Çoğu insan aynı kanıda," diye karşılık verdi. "Julien Perlmutter'e göre, yerel tarih arşivleri bura çiftçilerinin iç kesimlerden ürktüğünü söylüyormuş. Julien'in dediğine göre, Cuttill'in günlüğünde çoktan ölmüş İnka mumyalarının deprem dalgasıyla mezarlarından söküldüğü, ormana sürüklendiği anlatılmaktaymış. Yerliler de batıl inançlara çok saplanmış olduklarından, atalarının ruhunun ormanda hala dolaşıp ilk mezarlarını aradığına inanıyorlarmış."

Gunn, "İlk çizgiyi uçabilirsin," dedi. "Bütün sistemler hazır ve ayarlı."

Giordino, "Kıyıdan ne kadar içerilere gireceğiz?" diye sordu. Her uçuş şeridinin yetmiş beş metre eninde alanı kapsaması gerektiğini hesaplamışlardı.

Pitt, "Üçüncü kilometreden başlayıp kıyıya paralel çizgiler çizerek uçacağız" dedi.

"Hep kuzey güneş şeritleri halinde, adım adım içerilere girmiş olacağız."

Gunn, "Şeritlerin uzunluğu?" diye sordu. Gözü grafik kağıdını işaretleyen stilus'da ve dijital ekranda göz kırpan sayılardaydı.

"Yirmi mil hızla iki kilometre." Gunn, "Çok daha hızlı da uçabiliriz," dedi. "Mag sisteminin devir hızı çok yüksek. Yüz mil hızla giderken bile anomalileri hemen hisseder."

Pitt kararlı bir sesle, "Biz yavaş ve uslu gideceğiz," dedi. "Hedefin tam üzerinden geçmezsek, manyetik alanlar senin gamma okumalarını fazla etkilemeyecektir."

"Ya anomali algılayamazsak? O zaman alanı mı genişleteceğiz?"

"Öyle. Ders kitabı gibi uygulayacağız bu arama işini. Zaten öyle çok yaptık ki!" Yanında oturan Giordino'ya göz attı. "Al, ben şerit koordinatlarına konsantre olurken sen de yüksekliğimizi kontrol et."

Giordino başını salladı. "Sensoru mümkün olduğu kadar aşağıya sarkıtıp, yine de ağaç dallarına takmamaya çalışacağım."

Güneş yükselmişti. Gökyüzünde birkaç ufacık buluttan başka bir şey yoktu. Pitt aletlere son bir kere göz atıp kafasını salladı. "Tamam, çocuklar! Haydi, gidip kendimize bir gemi enkazı bulalım."

Sık ormanın üzerinde ileri geri uçup duruyorlardı. Havalandırma sistemi, o sıcak, nemli havayı helikopterin alüminyum gövdesinin dışında tutmaya yarıyordu. Gün ilerledi, ama öğleye kadar hiçbir şey başaramadılar.

Manyetometre tık bile dememişti. Görünmeyen bir şeyi arama tecrübesini yaşamamış kimseler, bunu cesaret kırıcı bulurlardı. Ama Pitt, Giordino ve Gunn istiflerini bozmadılar. Kayıp gemi ve uçak enkazı ararken başarının ancak altı haftadan sonra geldiğine bile çok tanık olmuşlukları vardı. Pitt plandan da zerre kadar sapmıyordu. Sabırsızlığın ve bilgisayar planından sapmanın projeyi başarısızlığa götürdüğünü tecrübeyle bilen biriydi. Alanın orta yerinden başlayıp dışa doğru aramak yerine, uçtan başlayıp adım adım içeriye girmeyi yeğlemişti. Hedef çoğu zaman hiç tahmin edilmeyen bir yerde olurdu. Gunn arama işi başladığından bu yana ilk defa olarak "Ne kadar alan taradık?" diye sordu.

Pitt, "İki kilometre eninde," dedi. "Yaeger'in asıl hedef seçtiği yerlere daha yeni yaklaşıyoruz."

"Demek kıyının 1578 yılındaki yerinden beş kilometre içerdeyiz şu anda." "Evet. Yaeger'in bilgisayarı, kalyonun beş kilometre taşındığını tahmin etmişti." Giordino, "Üç saatlik yakıtımız kaldı," deyip göstergeye tık tık vurdu. Yorulmuş ya da sıkılmış hali yoktu. Hatta bu işten zevk alıyor gibiydi.

Pitt yan ceplerin birinden, üzerine şema tutturulmuş bir mukavva çıkardı, beş saniye kadar onu inceledi. "Manta kentinin limanı elli beş mil ötede" dedi. "Orada koskoca bir havaalanı var. Gidip benzin alabiliriz." Gunn, "Benzin dediniz de, ben açlıktan ölüyorum," dedi. Eli boş tek kişi o olduğu için, kalkıp sandviçlerle kahveleri dağıttı. Bunları petrol şirketinin helikopterine, nazik bakım elemanları yerleştirmişti.

Giordino, "Peynirin tadı amma garip," dedi, sandviçinin içine kuşkulu gözlerle baktı. Gunn sırıttı. "Dilenciye hıyar vermişler ..." İki saat on beş dakika sonra beşinci ve altıncı kilometreleri de bitirmek için yirmi sekiz kere daha gidip gelmişlerdi. Artık Yaeger’in tahmini hedefi olan alanı aşmış olduklarına göre, başları dertte demekti. Deprem dalgasının 570 tonluk bir gemiyi 5 kilometreden fazla taşıyabileceğine hiçbiri inanmıyordu. Hele yüksekliği 30 metreden fazla olmayan bir dalga! Olası alandan uzaklaştıkça güvenleri biraz azalmaktaydı.

Pitt, "Dokuzuncu kilometrenin ilk şeridini uçmaya başlıyorum," diye duyuruda bulundu. Giordino, "Fazla uzak, çok fazla uzak," diye mırıldandı. Gunn, "Bence de," dedi. "Ya kaçırdık, ya da bizim alanın kuzeyinde, güneyinde bir yerde yatıyor. Burada daha fazla vakit ziyan etmenin bir yararı yok."

Pitt, "Yedinci kilometreyi de bitirelim," dedi. Sözleri koordinatları gösteren seyir aygıtındaydı.

Gunn'la Giordino tartışmayacak kadar iyi tanıyorlardı onu. Bir şeye karar verdi mi, asla caydırılmayacağım biliyorlardı. Aşağıdaki ormanın sıklığına ve

aradan geçen dört yüzyıla rağmen, o İspanyol kalyonunu bulabileceklerine hala inanmaktaydı. Giordino görevine bağlı biri olarak, helikopteri tam sensorun ağaçlar üzerinde kalacağı bir yükseklikte tutuyor, Gunn da kayıt kağıdına ve dijital rakamlara bakıyordu. Bunca yorgunluğa karşın, şanslarının pek de iyi gitmediğini hissetmeye başlamışlardı. Bereket versin hava onlardan yanaydı. Gökyüzü hala açıktı, tepelerinden pek seyrek olarak küçük bir bulut geçiyordu. Rüzgar sürekli olarak beş mil hızla esmekteydi. Yaptıkları iş de hava kadar tekdüzeydi. Aşağıdaki orman buradan yosun yığını gibi görünüyordu. İnsan yaşamazdı oralarda. Hiç güneş giremezdi çünkü. Hep nemli ve sıcak giden hava, yıl boyu sürekli olarak çiçeklerin açmasına, yaprakların dökülmesine, meyvelerin büyüyüp olgunlaşmasına yol açıyordu. Güneşin dallar arasından girip toprağa ulaşabildiği tek tük yer vardı. "İşaretle şunu!" diye patladı Gunn birden. Pitt hemen seyir koordinatlarını işaretledi. "Hedef mi buldun?" "Aletlerimde hafif bir sarsılma kaydettim. Pek büyük sayılmaz, ama anomali olduğu kesin."

Giordino, "Geri dönelim mi?" diye sordu.

Pitt başını iki yana salladı. "Önce bu şeridi bitirelim, bakalım bir sonrakinden dönerken işaret daha güçlü olacak mı!"

Şeridin sonuna varıncaya kadar hiçbiri konuşmadı. Sonra Pitt 180 derecelik dönüşünü yaptı, 75 metre daha doğudan dönüş yoluna koyuldular. Pitt'le Giordino aşağıdaki yağmur ormanına göz atma isteklerini engelleyememişlerdi. Enkazın bir parçasını görebileceklerini umuyor, ama o sık yapraklardan hiçbir şey gözükmeyeceğini de biliyorlardı. Bu tekdüze güzelliğiyle son derece korkunç bir vahşi alandı aşağısı. Pitt, "Hizasına geliyoruz," diye uyardı onları.

Helikopterin arkasında uçarak gelen sensor, Gunn’ın ilk okuduğu hizada biraz gecikmişti. Gunn heyecanla, "İşte geliyor!" dedi. "Durum iyi. Sayılar yükseliyor. Haydi tatlım, koca gamma sayılarını ver bana!"

Pitt'le Giordino pencerelerden sarkıp aşağıya baktılar, ama yalnızca ağaçların tepelerini görebildiler. Yağmur ormanının tehlikeli bir yer olduğunu anlayabilmek için pek de fazla hayal gücü gerekmiyordu. O karanlık gölgelerde ne gibi korkuların kol gezdiğini ancak tahmin edebilirlerdi.

"Somut bir hedefimiz var," dedi Gunn. "Tek bir kitle değil, dağınık okumalar. Enkazın çevresine saçılmış demir parçalarına çok uygun."

Pitt sırıtıp eğildi, Giordino'nun omzuna bir şaplak attı. "Emindim zaten."

Giordino da sırıttı. "Gemiyi yedi kilometre içeriye taşıyabilmek için yaman bir

dalga olmalı."

Pitt, " Yüksekliği elli metreye yakındı demek," diye hesapladı.

Gunn, "Bir de doğu-batı doğrultusunda uçar mısın? Anomalinin tam ortasından geçelim bakalım," dedi.

"Emrin olur." Pitt Explorer! Batıya doğru yan yatırdı. Dönüşünü yaparken Gunn'ın midesi bir an için hafifledi. Yarım kilometre uçtuktan sonra Pitt yana kaydı, koordinatlarını ayarlayıp aynı yerin üzerinden bir başka doğrultuda geçmeye hazırlandı. Bu sefer sayılar biraz daha yükseldi, daha uzun süre yüksek kaldı. Gunn, "Galiba bu sefer burundan kıça doğru uçtuk üstünden," dedi. "Burası olmak zorunda."

Giordino da mutlu mutlu, "Burası olmak zorunda," diye tekrarladı. Pitt hafif sağa sola kayarak olduğu yerde durdu, bu arada Gunn en yüksek sayıları aradı, Explorer'i tam enkazın üzerine getirmeye çalıştılar. "Yirmi metre daha sancağa kay. Şimdi otuz metre geri. Fazla gittin. On metre öne. Dur burda. Tamam. Taş atsak üstüne düşecek."

Giordino küçük bir duman bombasının üzerindeki halkayı çekti, rahat bir hareketle yan camdan fırlattı. Kutu yaprakların arasından geçip görünmez oldu. Bir iki saniye sonra ağaçların arasından turuncu bir duman bulutu yükseldi. "Yeri işaretledim," diye güldü Giordino. "Orada dolaşmayı pek hevesle beklediğimi söyleyemem." Pitt ona baktı. "Bu botanik cehenneminde uzun uzun yürüyeceğiz diyen oldu mu?" Giordino soru soran bakışlarını ona çevirdi. "Enkaza başka nasıl ulaşacaksın?"

"Bu teknoloji harikası helikopterin bir de vinci var. Beni ağaçların arasına indiriverirsiniz."

Giordino aşağıya bir daha göz attı. "Ağaçlarda asılı kalırsın. Seni bir daha ölsek çekip çıkaramayız."

"Dert etme. Quito'dan kalkmadan alet dolabına baktım. Birisi nezaket göstermiş, bir de koca bıçak koymuş. İpe asılı durumda, onunla dalları kese kese iner, sonra da aynı şekilde çıkarım."

Giordino sesinde bir kaygıyla, "Yapamayız," dedi. "Sen aşağıda Orman Çocuğu rolü oynarken buralarda bekleyecek benzinimiz yok. Sonra yolda biter."

"Kaldırıma yanaşıp bekleyin demedim ki! Ben yere bastığım anda, siz Manta'ya gidin. Benzini alıp dönün, beni çekin."

"Belki enkazı aramak için dolaşman gerekir. Havadan seni asla göremeyiz.

Kayışı tam nereye sarkıtacağımızı nasıl bileceğiz?"

"Duman bombalarından iki tane alırım, geldiğinizi duyunca patlatırım." Giordino'nun gözlerindeki bakışlarda neşenin zerresi yoktu. "Herhalde seni bu delilikten caydırmaya olanak yok." "Herhalde yok."

On dakika sonra Pitt güvenlik kayışına sağlam biçimde bağlanmıştı. Kayış da helikopterin tepesine monte edilmiş vincin kablosuna tutturulmuş durumdaydı. Giordino helikopteri tam ağaçların biraz yukarısında tutarken, Gunn vincin kontrollerini yönetiyordu.

Pitt açık kapıdan çıkıp asılı kaldığı anda, "Dönüşte şampanya da getirin de kutlayalım," diye seslendi.

Gunn motor gürültüsü arasında, "İki saate kadar döneriz," diye bağırdı, indirme düğmesine bastı, Pitt alçaldı, az sonra sık yaprakların arasında, yeşil bir okyanusa dalmış gibi kayboldu.

23

KABLONUN ucunda, bir elinde bıçağı, bir elinde küçük telsiziyle sallanırken, Pitt kendini bir kere daha o kurban kuyusunun yeşil çamurlarına dalıyormuş gibi hissetti. Yerden ne kadar yüksekte olduğunu kesin bilemiyordu, ama herhalde taban 50 metre aşağıda olmalıydı.

Yukardan bakınca yağmur ormanı karmakarışık bitkilerin büyüme savaşı verişini düşündürüyordu. Yüksek ağaçların gövdelerine daha küçük bitkiler sarılıp dolanmıştı. Her biri güneşi görebileceği bir yere ulaşmaya çabalıyordu. Güneşe en yakın dallarla yapraklar, helikopterin pervanesinden gelen rüzgarla aralanmakta, alttaki bitkileri bir okyanus gibi göstermekteydi.

Pitt ilk dal örtüsünü geçerken kolunu gözlerine kapadı, üzerinde beyaz tomurcuklar bulunan koca maun ağacına çarpacak gibi geçti. Ayaklarıyla tepiştirerek kendini kalınca dallardan uzak tutmayı başarıyordu. Henüz göremediği topraktan, güneş ısısının yol açtığı bir buhar yükselmekteydi. Helikopterin havalandırma sisteminden sonra, terlerin her gözeneğinden fışkırmasına birkaç saniye yetti. Tam bacak arasına doğru yaklaşan bir dalı telaşla kenara iterken iki maymunu korkuttu, cikirdeşerek ağacın bir başka tarafına kaçtılar.

Gunn'ın sesi telsizden, "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

Pitt, "Öğle uykusu uyuyan iki maymun ürküttüm," diye karşılık verdi.

"İnişini yavaşlatayım mı?"

"Yo, böyle iyi. Ağaçların ilk tabakasından geçtim. Şimdi galiba bir defne ağacının dalları arasından geçeceğim."

Giordino pilot telsizinden, "Seni havada biraz dolaştırmamı istersen söyle," dedi. Pitt, "Yerinde kal," diye talimat verdi. "Kıpırdarsan kablo kopabilir, ihtiyarlayana kadar burada asılı kalırım."

Pitt daha sık bir dal tabakasına daldı, Gunn'dan inişi yavaşlatmasını istemeden, bıçağıyla dalları keserek kendine yol açmayı başardı. Pek az görülmüş bir dünyaya, güzellikler ve tehlikelerle dolu bir dünyaya iniyordu. Dev sarmaşıklar ışığa hasret, ulu ağaçlara sarılmaktaydılar. Kimi ağacın gövdesine dikenleriyle yapışmış, kimi çevresinden tirbuşon gibi dolana dolana yükseliyordu. Ağaç gövdeleri kalın bir perdeyle sarılıydı. Korku filmlerindeki mezarlarda görülen örümcek ağları gibi. Ama güzellik de yok değildi. Koca orkide dizileri, Noel ağacı ışıkları gibi gökyüzüne ulaşma savaşı vermekteydi.

Gunn, "Toprağı görebildin mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Palmiyeye benzer bir küçük ağacı daha geçmem gerek. Üzerinde yaban şeftalisi gibi bir şeyler yetişiyor. Ondan sonra da sarmaşıkları biçe biçe ineceğim." "Onlara liana diyorlar sanıyorum." "Botanik en sevdiğim konulardan değildir."

"Birini yakalayıp Tarzancılık oynayabilirsin," dedi Gunn. Tehlikeli duruma biraz mizah sokmak istemişti.

"Ancak Jane'i görürsem ..."

Pitt birden susunca Gunn geriliverdi. "Ne oldu? İyi misin?"

Pitt cevap verdiğinde, sesi bir fısıltıdan yüksek değildi. "Kalın sarmaşık sandığım bir şeye uzandım, ama su borusu kalınlığında bir yılan çıktı, ağzı da timsah kadar." "Ne renk?"

"Siyah, üzerinde sarımsı kahverengi benekler var."

"Boğa yılanı," dedi Gunn. "Belki seni kucaklardı, ama zehirli değildir. Benim için kafasını okşa."

"Çok okşarım," dedi Pitt. "Bana yan gözle baktığı an, Madame La Farge'ı yer."

"Kimi?"

"Benim bıçağı!"

"Başka neler görüyorsun?"

"Harika kelebekler, başka gezegenden gelmiş gibi birkaç böcek, krik-krak isteyemeyecek kadar utangaç bir papağan. Bu ağaçların kovuklarından fışkıran çiçeklerin büyüklüğüne inanamazsın. Menekşeler kafam kadar." Pitt sık dallı, alçak bir ağacın içinden bıçağıyla kendine yol açarken konuşma tavsadı. Şampiyona maçının son raunduna çıkmış boksör gibi ter döküyordu. Giysileri de yaprakların suyundan sırılsıklamdı. Bıçağını kaldırırken dikenli bir sarmaşığa değdi, gömleğinin kolu yırtıldı, kolunda kedi tırmığı gibi izler belirdi. Bereket versin derin ya da acılı değildi bu kesikler. Pitt aldırmadı.

Toprağı ayaklarının altında hissettiği anda, "Vinci durdur," dedi. "İndim." Gunn heyecanla, "Kalyondan bir iz var mı?" diye sordu.

Pitt hemen cevap vermedi. Bıçağını kolunun altına tıkıp olduğu yerde üç yüz altmış derece döndü, güvenlik kayışının tokasını açarken bir yandan çevresine bakındı. Yapraklı bir okyanusun dibindeydi. Hemen hemen hiç ışık yoktu. Girebilen de dalgıçların 60 metre derinde görebilecekleri kadardı. Sık bitkiler, güneş ışığının renk spektrumunu da kesmiş, geriye yalnızca griyle karışık bir yeşil ve mavi bırakmıştı. Yağmur ormanının dibi geçilmez değildi. Buna sevindi. Çürümekte olan yaprak ve dallardan oluşan, halı gibi yumuşak tabakanın dışında, yolu kesecek pek bir şey yoktu. Beklediği gibi değildi. Ama bu güneşsiz yerde dururken, aşağılardaki bitki hayatının neden seyrek olduğunu da anlayabiliyordu.

"Gemi gövdesine benzer bir şey görmüyorum," dedi. "Ne kaburga, ne kiriş, ne borda." "Fosladık," dedi Gunn. Hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu. "Manyetik herhalde bir demir rezervinden geliyordu."

Pitt sakin kalmaya çalışarak, "Yo, henüz öyle diyemem," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Burayı yuva bilen mantarlar, böcekler ve bakteriler, geminin organik taraflarını tümüyle yemiş herhalde. Dört yüz yıldır yiyor olduklarına göre, şaşmamak gerekir."

Gunn sessizleşti. Hala tam anlayamamıştı. Sonra birden aklı başına geldi.

"Ah, ulu Tanrım!" diye bağırdı. "Bulduk onu! Sen şu anda kalyonun enkazının ortasında duruyorsun."

"Tam ortasında."

Giordino, "Gövde tümüyle gitmiş mi?" diye sordu.

"Kalanlar bir yosun ve humus tabakasının altında, ama sanıyorum seramik kapları, birkaç top güllesini, bir çapayı görebiliyorum. Eski bir kamp yeriymiş de, ortasında ağaçlar bitmiş gibi."

Giordino, "Biraz kalalım mı?" diye sordu.

"Hayır, siz hemen Manta'ya gidip benzin alın. Ben burada yeşim kutuyu arayana kadar da dönün."

"Sana bir şeyler atalım mı?"

"Bıçağımdan başka bir şeye ihtiyacım olmaz herhalde."

"Duman bombaları yanında mı?" diye bir kere daha sordu Giordino.

"İki tane. Kemerimde asılı."

"Bizim motorun sesini duyar duymaz birini patlat."

"Korkma," dedi Pitt rahat bir sesle. "Buradan yürüyerek gitmek gibi bir niyetim yok." Gunn, "İki saate kadar görüşürüz," derken keyfi yine yerine gelmişti. "Geç kalmamaya çalışın."

Başka bir yerde, başka bir zamanda olsa, Pitt belki McDonnell Douglas Explorer'in sesi uzaklaşıp yok olurken bir depresyon hissederdi. Ama bulunduğu yerin biraz ötesinde, şu enkazın arasında bir yerde, çok büyük bir hazinenin anahtarının yattığını bilmek ona enerji veriyordu. Çılgın gibi ortalığı eşelemeye kalkışmadı. Ağır adımlarla

Concepcion’un enkazı arasında yürüdü, geminin pozisyonunu anlamaya çalıştı. Parçalanmış yatan kitlelerden, geminin biçimini bile çıkarabiliyordu. Humus altında kalmış bir direk, çapadan bir uç, buranın burun olduğunu göstermekteydi. Thomas Cuttill’in o yeşim kutuyu kargo ambarına sakladığını hiç sanmıyordu. Drake onu kraliçeye armağan olarak yolladığına göre, herhalde yakınında tutmuştu Cuttill onu. Belki kıç taraftaki geniş kaptan kamarasında. Pitt enkazın arasından bıçağıyla kendine yol açа açа ilerlerken, denizcilerden kalma ufak tefek eşyalar buldu, ama kemik görmedi. Cesetleri deprem dalgası sürükleyip götürmüş olmalıydı. Bir çift küflenmiş deri pabuç ilişti gözüne. Çeliği paslanmış bıçakların sertleşmiş saplarını gördü. Seramik yemek kaseleri, kararmış bir demir tencere. Ne kadar az şey kalmış olduğunu görünce içini bir dehşet bürüdü. Yoksa bu enkaz daha önce bulundu da yağmalandı mı, diye

meraklandı. Gömleğinin koynundan bir plastik paket çekti, bir ucunu açtı, Perlmutter'in faksladığı planları ve kesit çizimlerini çıkardı. Bunlardan yararlanarak, adımlarını dikkatle ölçe ölçe ilerledi. Herhalde artık değerli eşyaların saklandığı yere gelmiş olmalıydı.

İşe sıvanıp, derin sandığı birikim tabakaları temizlemeye koyuldu, ama korktuğu derinliğin yalnızca on santim olduğunu gördü. Çürüyen yaprakları elinin tersiyle ittiği anda, çok güzel oyulmuş taş kafaları, türlü boyda komple heykelleri görebilmişti. Hayvan tanrılar olmalıydı bunlar. Kalyona el sürülmemiş olduğunu görünce rahatlayıp içini çekti.

Yukardaki ağaçlardan düşmüş bir sarmaşık dalını ittiğinde, on iki heykel daha buldu. Üçü gerçek insan boyundaydı. Bu korkunç ışıkta, üstlerini örten yeşil küf tabakası onları mezardan çıkmış hortlaklar gibi gösteriyordu. Kilden birkaç kap kaçak, dört yüzyılın nemine pek de iyi dayanamamışlardı. Nisbeten sağlam görünenler de dokununca dağılıverdi. Değerli kumaşların hepsi çürümüş, kara bir küf yığını olmuştu. Pitt hevesle kazıyor, daha derinlere varmaya çalışıyordu. Tırnaklarının yarılmasına, ellerinin çamur içinde kalmasına hiç aldırmıyordu. Yeşim oymaların saklandığı yeri de buldu. Çok zarif oymalardı hepsi. Büyük çaba harcanmıştı bunlara. Öyle çok parça vardı ki, sayamıyordu bile. Aralarında sedef ve turkuazla yapılmış mozaikler de buldu. Duraklayıp alnındaki terleri koluyla sildi. Bu servet büyük patırtı koparacak, diye düşündü. Bir yanda Ekvator arkeologları ve hükümet yetkilileri, kendi topraklarında bulunan bu zenginliklerin kendilerine ait olduğunu iddia edecek, öbür yanda Perulular da hepsinin aslında kendilerinin olduğunu ileri süreceklerdi. Ama zorluklar nasıl çözümlenirse çözümlensin, bu İnka şaheserlerinin hiçbiri Pitt'in evindeki bir rafa gidecek değildi, o kesindi.

Kolundaki saate göz attı. Ağaçların altına ineli bir saatten fazla geçmişti. Karmakarışık eski eserleri orada bırakıp kaptanın kamarası olması gereken yere yürüdü. Çevresini bürüyen çalılar arasında kendine yol açmak için bıçağını sağa sola savurup dururken, birdenbire bıçak sert bir metale çarpıp ses çıkardı, Pitt yaprakları tekmeyle uzaklaştırdığında, geminin iki topundan birini bulmuş olduğunu gördü. Tunç namluyu çoktan yeşil bir tabaka kaplamış, içi yüzyıllardır biriken ölü çamurla dolmuştu.

Pitt artık terin nerede bitip ormanın neminin nerede başladığını bilemiyordu. Buhar banyosunun içinde çalışır gibiydi. Üstelik tatarcık gibi ufacık sinekler de başının, yüzünün çevresinde dönüyor, sokuyorlardı. Düşmüş sarmaşıklar bileklerine dolaşıyor, ıslak yaprak tabakasında ayağı kayıyordu. İki kere düştü. Killi toprak ve çürümüş yapraklar vücuduna yapıştı, onu bir bataklık yaratığı

gibi gösterdi. Buharlı atmosfer yavaş yavaş gücünü tüketiyordu. Yumuşak yaprak örtüsü üzerine uzanıp uyuma isteğini güçlükle yendi. O anda çok iri bir yılan başını çıkardı, Pitt uyuma projesini tümüyle bir kenara bıraktı. Kuzey ve güney Amerika'daki zehirli yılanların en büyüğüydü bu. Üç metre boyundaydı. Pembeli bejli, baklava biçiminde beneklerle doluydu. Zehiri çok öldürücü olurdu. Pitt onun uzağından geçerken, akrabaları yakınlarda mı diye de gözünü açık tutmaya çalıştı.

Fena halde paslanmış olan seyir komuta araçlarını görünce, doğru yere gelmiş olduğunu anladı. Ayağı, yerde gömülü kalmış bir şeye raslantı sonucu çarptı. Süslü püslü, yuvarlak bir demir bant. Daha dikkatli bakmak için eğildiğinde, cam kırıklarını da fark etti. Perlmutter'in resimlerine bakınca, bunun kıç feneri olduğunu anladı. Evet, şu anda kaptan kamarasındaydı. Artık yeşim kutuyu aramaya başlayabilirdi. Elleri ve dizleri üzerinde kırk dakika kadar arama yaptı, bir mürekkep hokkası, iki kadeh, birkaç yağ lambası kalıntısı buldu. Hiç dinlenmeksizin bir yaprak yığınını daha kenara ittiğinde, kendini humusun içinden bakmakta olan yeşil bir gözle karşı karşıya buldu. Islak ellerini pantolonuna sürdü, cebinden bir fular çekip gözün çevresindeki alanı sildi, temizlemeye çalıştı. Bir insan yüzü çıkmıştı ortaya. Sanatsal bir özenle oyulmuştu. Yekpare yeşimdendi. Pitt soluğunu tuttu.

Hevesini kontrol etmeye çalışarak, o yüzün çevresine dört küçük hendek kazdı, bunun on iki voltluk oto aküsü boyunda bir kutunun kapağı olduğunu anlayabildi. Kutu ortaya çıkınca Pitt onu 1578'den beri içinde yattığı ıslak topraktan kaldırdı, iki bacağının arasına aldı.

On dakikaya yakın bir süre, huşu içinde öylece oturdu. Kapağı kaldırıp kutuyu boş bulmaktan korkuyordu. Ürpertilerini bastırmaya çalışarak cebinden bir İsviçre ordu çakısı çıkardı, en küçük bıçağı açtı, kapağı gevşetmeye çalıştı. Kutu öyle sıkı kapanmıştı ki, minik bıçağı sürekli kaydırmak, çevre boyunca dolaştırmak zorunda kalıyordu. Bir kenarı bir milimetrenin onda biri kadar kıpırdattıktan sonra öbür kenara geçiyordu. İki kere duraklayıp gözlerine inen terleri sildi. Sonunda kapak sıkışıklıktan kurtuldu. Pitt üstteki suratın burnunu yakaladı, kaldırıp içeriye baktı. Kutunun içi tahta kaplıydı. Orada çok renkli sicimlerden oluşmuş karışık bir yumak görüyordu. Sicimlerin birkaçı solmuştu, ama hangi renge boyanmış oldukları yine de belliydi. Pitt sicimlerin ne kadar sağlam kalabilmiş olduğuna şaştı. Ama incelediğinde, bunların pamuk ya da yünden değil, boyanıp bükülmüş incecik tellerden yapılmış olduğunu anladı.

Kendini tutamayıp, "İşte bu!" diye bağırdığı anda, iki kuş kanat çırpıp ormanın ötelerine uçtu. "Drake quipusu bu!"

Kutuyu kolunun altına, Noel bağışı yapmaktan kaçan Ebenezer Scrooge gibi sımsıkı kıstırdı, devrik bir ağaç bulup üstüne oturdu. Oyma yeşim yüze bakıyor, acaba quipunun sırrı çözülebilecek mi, diye düşünüyordu. Doktor Ortiz'e göre, quipuların mesajını okuyup anlayabilecek olan son kişi dört yüz yıl önce ölmüştü. Yaeger'in en modern bilgisayarı belki zamandan tasarruf sağlar, bu esrarı çözer, diye umuyordu. Orada, İngiliz ve İspanyol denizcilerinin hayaletleri arasında, sokan böceklere, yırtılmış kolundaki acılara, çevrenin yapış yapış baskısına aldırmadan oturup bekledi, sonunda geri dönen helikopterin motor sesini duydu.

24

TANINMIŞ bir kurye şirketinin amblemini taşıyan küçük bir kamyonet, rampayı çıkıp tek katlı beton binanın yükleme boşaltma kapısında durdu. Beton bina Teksas'ın Galveston kenti dışında, kent bloku kadar kocaman bir antrepoydu. Damında, duvarlarında şirket tabelası yoktu. Boş olmayıp kullanılır durumda olduğunu belirten tek işaret, kapısının yanındaki küçük pirinç levhada göze çarpan, Logan Depolama Şirketi yazısıydı. Ama saat akşamın altısıydı o anda. İşçilerin içerde çalışır durumda olamayacağı kadar geç, ama çevrede dolaşan devriye görevlilerini kuşkulandırmayacak kadar da erkendi.

Sürücüsü kamyonetten inmeden, uzaktan kumandayla şifreyi verdi, güvenlik alarmını susturarak yukarıya doğru kalkan koca kapıyı açtı. Kapı kalkarken içerde çatı payandalarına kadar sandık sandık mobilya ve ev eşyalarının yığılmış olduğu gözüktü. Beton zemin üzerinde hiçbir canlının kıpırdadığı yoktu. Sürücü, işçilerin eve gitmiş olduğundan emin olunca kamyoneti sürdü, kapının kapanmasını bekledi. Sonra altındaki taşıtı, on sekiz tekerli kamyonu karavanıyla birlikte alabilecek kadar geniş platforma getirip durdurdu.

Arabadan indi, bir kaide üzerinde duran alet paneline yürüyüp "Tartı" yazılı düğmeye bastı, şifreyi yazdı, platform titremeye başladı, sonra yerin altına doğru indi. Kocaman bir yük asansörü olduğu ancak o zaman belli olmuştu. Bodrum katında durunca, sürücü kamyoneti geniş bir tünele soktu, asansör de kendiliğinden üst kata döndü. Tünel yaklaşık bir kilometre kadar sonra, bir başka büyük antreponun dibinde son buluyordu. Bu çok geniş yeraltı üssünde, Zolar ailesi yasa dışı işlerini görür, üst katlar yasal ve dürüst işletmeler olarak çalışırdı.

Dürüst ticaret katlarında, normal görevliler cam bir kapıdan yönetim of islerine girer, orada çalışırlardı. O katların geri kalan alanları, binlerce değerli tablonun, heykelin, türlü antikaların muhafaza edildiği yerdi. Bunların hepsinin yasal menşeleri vardı. Açık piyasada, normal yollardan alınıp satılan şeylerdi. Arka taraftaki ayrı bir bölüm de koruma departmanıydı. Orada usta sanatçılar, hasara uğramış sanat eserleriyle eski eserler üzerinde çalışır, onları ilk görkemine kavuşturmaya uğraşırlardı. Zolar International'da ya da Logan Depolama Şirketinde çalışanların hiçbiri, hatta yirmi yıldır hizmet görenler bile, ayaklarının altında yer alan yasa dışı işleri bilmezdi.

Sürücü tünelden çıkıp, rampadan inerek çok büyük bir alt bodruma yöneldi. Buranın yüzölçümü, binanın 20 metre yukardan başlayan üst katlarından çok daha genişti. Alanın yaklaşık üçte ikisi, çalıntı ve kaçak eserlerin biriktirilmesine, depolanmasına ve sonunda satılmasına yönelik işlemlere ayrılmıştı. Geri kalan üçte biri, Zolar ailesinin çok karlı bir başka işinin, taklitlerin üretildiği yerdi. Bu katı ancak Zolar ailesinin üyeleri, birkaç sadık ortak, bir de burayı inşa etmiş olan insanlar bilirdi... Onlar da zaten Rusya'dan getirilmiş, bodrum inşaatı bitince ülkelerine geri götürülmüşlerdi. Böylelikle artık yabancıların burada böyle bir tesis olduğunu duymasına olanak kalmamıştı.

Sürücü kamyonetten inip aracının arkasına yürüdü, kapıları açıp oradan uzun metal bir silindir çekti. Silindirin ayakları hastane sedyesi gibi otomatik olarak açıldı, dört ayak da yere basınca, sürücü onu ite ite ilerdeki kapalı odaya götürdü. Yolda giderken bir yandan silindirin parlak metalinde kendi görüntüsüne bakıyordu. Orta boylu, hafif göbekliydi. Esas kilosundan fazla göstermesinin nedeni, üzerine sıkı oturmuş beyaz tulum giydiği içindi. Kumral saçları fırça traşı, yanaklarıyla çenesi de sinek kaydıydı. Yemyeşil gözlerinin o metalde griye dönüşmesini pek eğlenceli buluyordu. Şu anda hülyalıydı gözleri. Ama kızar ya da gerginleşirse, taş kesilirdi. İnsanları tanımlamanın ustası olan bir detektif gelse, yasal adı Charles Oxley olan Charles Zolar'ı, dolandırıcıya benzemeyen bir dolandırıcı diye tanımlardı. Kardeşleri Joseph Zolar ile Cyrus Sarason odanın kapısını açıp çıktılar, onu şefkatle kucakladılar.

"Tebrikler," dedi Sarason. "Müthiş bir zafer bu." Zolar başıyla onayladı. "Babamız bile bundan iyisini yapamazdı. Ailemize gurur verdin."

Oxley gülümseyerek, "Çok şükür," diye karşılık verdi. "Mumyayı sonunda güvenli bir yere getirdiğime ne kadar memnunum, bilemezsiniz."

Sarason, "Onu Rummel'in binasından alırken kimsenin görmediğinden, kimsenin yollarda seni izlemediğinden emin misin?" diye sordu.

Oxley ona yalnızca bakmakla yetindi. "Yeteneklerime hakaret ediyorsun, ağabey. Tüm gerekli önlemleri aldım, Galveston'a kadar gündüz saatlerinde, ikinci sınıf yollardan geldim. Trafik yasalarını çiğnememeye özen gösterdim. İzlenmedim diyorsam, izlenmemişimdir, inan bana."

Zolar gülümseyerek, "Sen Cyrus'a aldırma," dedi. "İzlerimizi örtme konusunda paranoyaktır, bilirsin."

Sarason alçak sesle, "Fazla ilerledik, artık bir hata yapamayız," dedi.

Oxley ağabeyi erinin arkasında kalan geniş depo odasına baktı. "Yazı

uzmanları burada mı?"

Sarason başıyla evetledi. "Harvard'dan bir antropoloji profesörü. Kolomb öncesi imgelerini hayatının amacı edinmiş. Karısı da deşifre işinin bilgisayar tarafını yönetiyor. Henry ve Micki Moore." "Nerede olduklarını biliyorlar mı?"

Zolar başını iki yana salladı. "Adamlarımız onları Boston'daki evlerinden aldığı andan bu yana, gözleri bağlı, türlü müzik kasetleri çala çala getirildiler. Kiraladığımız jet uçağı havalandıktan sonra pilota iki saat havada tur atmasını, ancak ondan sonra Galveston'a uçmasını söyledik. Havaalanından buraya ses geçirmez bir teslimat kamyonunda geldiler. Hiçbir şey görüp duymadılar, o kesin."

"Demek şu anda California ya da Oregon'daki bir araştırma laboratuvarında olduklarını söylesek, inanacaklar."

Sarason, "Zaten yolda onlara öyle telkin edildi," dedi. "Herhalde soru sormuş olmalılar."

Zolar, "Başlangıçta sormuşlar," dedi. "Ama adamlarımız onlara, bir eski eserdeki yazıların deşifre edilmesi karşılığında iki yüz elli bin dolar verileceğini söyleyince, bizimle tam işbirliği yapacaklarına ve çenelerini kapalı tutacaklarına söz verdiler." Oxley kuşkuyla, "Güveniyor musunuz yani onlara?" diye sordu. Sarason hain hain gülümsedi. "Tabii ki hayır." Henry ve Micki Moore'un yakında mezar taşları üzerinde birer isim olacağını tahmin etmek için, Oxley'in zihin okuması gerekmiyordu. "Daha fazla zaman ziyan etmeye gerek yok ağabeyler," dedi. "General Naymlap'ın mumyasını nereye koyayım?"

Sarason yeraltı tesisinin bir bölümünü eliyle gösterdi. "Partisyonla özel bir oda ayırdık. Ben sana yolu göstereyim, Joseph de uzmanlarımızı getirsin." Bir kararsızlık geçirdi, ceketinin cebinden üç siyah kayak maskesi çıkardı, birini Oxley'e uzattı. "Bunu tak. Yüzlerimizi görmelerini istemeyiz." "Niye zahmet ediyoruz? Yaşamayacaklar ki bizi teşhis etsinler!" "Çekingenlik yaratmak için." "Biraz abartıyorsun... Ama herhalde hakkın var." Zolar, Moore'ları iç odaya getirirken, Oxley'le Sarason altın mumyayı kutusundan dikkatle çıkarıp, kat kat kadife örtüler örtülmüş masaya yatırdılar. Hazırlanan bu bölümün küçük bir mutfağı, yatakları, banyosu da vardı. Köşedeki çalışma masasının üstünde birkaç yazı ve çizim bloknotu, çeşitli güçlerde birkaç da büyüteç göze çarpıyordu. Başka bir masada bilgisayarla yazıcısı duruyordu. Gerekli yazılım programları yüklenmiş, hazırdı. Tavanda birkaç spot ışığı yanıyordu. Hepsi altın zırhın üzerindeki oymaları vurgulayabilecek biçimde ayarlanmıştı.

Moore'lar odaya girince, kulaklıkları çıkarıldı, gözlerindeki bağlar açıldı.

Zolar nezaketle, "Umarım çok fazla rahatsız olmamışsınızdır," dedi.

Moore'lar parlak ışıklar altında gözlerini ovuşturuyorlardı. Henry Moore tipik züppe profesör rolündeydi. Doğrusu zarif yaşlanıyordu. Vücudu incecikti. Kır saçları gür, teni de gençler kadar gergindi. Tvit ceketinin dirseklerine deri parçaları dikilmiş, yeşil koton gömleğinin yakasına kravat bağlanmıştı. Ek olarak, ceket yakasında bir de beyaz karanfil vardı.

Micki Moore ondan en az on beş yaş daha gençti. O da ince ve ufak tefekti. Yetmişli yıllarda moda mankeniyken ne kadar inceyse, şimdi de o kadar inceydi. Teni oldukça esmer, elmacık kemikleri çıkıktı. Soyuna kızılderili karışmış gibi. Güzel kadındı, kendini iyi taşıyordu. Özgüveni onu üniversite kokteyl ve yemeklerinde göze çarpan biri haline getirirdi. Ela gözleri odaklanınca, önce kardeşlerin maskelerine baktı, sonra bakışları Tiapollo Altın Zırhı'nın üzerinde durdu.

Alçak sesle, "Gerçekten harikulade bir eser," dedi. "Kocamla benim neyi deşifre etmemizi istediğinizi tam söylememiştiniz."

Zolar içtenlikle, "Bu melodramatik önlemlerimizden ötürü özür dileriz," dedi. "Ama görüyorsunuz, bu İnka eserine paha biçilemez. Sizin gibi uzmanlar tarafından incelenmedikçe, bir haber sızıp hırsızların duymasını istemiyoruz." Henry Moore üç kardeşe hiç aldırmadan ortadaki masaya koştu. Göğüs cebinden gözlüğünü çekip burnunun üzerine oturttu, zırhın kolundaki ince yazılara baktı. "Dikkate değer detay," dedi hayranlıkla. "Birkaç kumaşla birkaç parça kap kaçak dışında, Son Ufuk çağından kalma bu kadar zengin ikonografi görmemiştim." Zolar, "Bu imgeleri deşifre etmekte herhangi bir zorluk öngörüyor musunuz?" diye sordu.

Moore gözlerini zırhtan ayırmadan, "Zevkle yapılacak zor bir iş," dedi. "Ama Roma da bir günde kurulmamıştı. Yavaş olacak bir iş bu."

Sarason sabırsızdı. "Cevapları mümkün olduğunca çabuk istiyoruz," dedi.

Moore kasılarak, "Beni aceleye zorlayamazsınız," diye karşılık verdi. "Eğer imgelerin anlamını doğru istiyorsanız, zaman vermeniz şart."

Oxley, "Hakkı var," dedi. "Yanlış bilgi istemeyiz." Sarason sert sert, "Moore"lara çabaları karşılığında iyi para veriliyor," diye homurdandı. "Yanlış bilgi verirlerse, ücrete hak kazanamazlar."

Moore giderek öfkeleniyordu. "Yanlış bilgiymiş!" diye patladı. "Karımla ikimizin teklifinizi kabul edişimize minnet duymanız gerekir. Şu masada durana bir bakınca, bütün bu özenti hokus-pokus'ların nedeni kolayca anlaşılıyor. Banka

soyarmış gibi maskelerde dolaşıyorsunuz. Baştan sona saçma bir şey bu!"

Sarason, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı. "Hangi tarihçiye sorsanız, Tiapollo Altın Zırhının bin dokuz yüz yirmilerde İspanya'dan çalındığını, bir daha da bulunamadığını bilir."

"Bunun yeni bulunmuş bir başka zırh olmadığını nereden biliyorsun?" Moore sol omuzdan ele doğru inen desenleri gösterdi. "Bu büyük bir savaşçının simgesi. Naymlap adlı Chachapoya generali. İnka kralı Huascar'ın hizmetindeydi. Efsaneye göre boyu bugünkü basketbolcular kadarmış, sarışın ve mavi gözlüymüş, teni de beyazmış. Şu altın zırhın boyuna bakıp, benim tarih bilgilerimi de eklerseniz, bunun Naymlap'ın mumyası olduğuna hiç kuşku yok."

Sarason antropologun üstüne yürüdü. "Sen de, karın da, söyleneni yapın yeter. Yanlış yapmayın, vaaz da vermeyin."

Zolar tatsız bir çatışmayı önlemek için araya girdi. "Lütfen ortağımı bağışlayın, Doktor Moore. Onun kaba davranışı için özür dilerim. Ama altın zırhı bulmak hepimizi çok heyecanlandırdı, anlarsınız. Haklısınız tabii. Bu Naymlap'ın mumyası."

"Nereden buldunuz bunu?" dedi Moore. "Söyleyemem, ama siz ve eşiniz gibi iki uzman tarafından incelendikten sonra hemen İspanya'ya götürüleceği konusunda söz verebilirim."

Moore'un dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Onu gerçek sahiplerine geri vermek isteyişiniz çok etkileyici. Bay .... adınız her neyse. Ama önce karımla ikimizin, Huascar hazinesine giden yolu deşifre etmemizi istiyorsunuz."

Oxley anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, Sarason yine Moore'a doğru ilerledi. Ama Zolar kolunu uzatıp onu durdurdu. "Sergilediğimiz oyunu yutmadınız," dedi.

"Yutmadım."

"Bize bir karşı teklif mi yapmak istiyorsunuz, Doktor Moore?" Moore karısına baktı. Karısı garip biçimde içine kapanmış gibiydi. Sonra Moore, Zolar'a döndü. "Bizim uzmanlık bilgilerimiz sizi o hazineye götürürse, bence yüzde yirmi haksız sayılmaz."

Kardeşler birkaç dakika birbirlerine baktılar, düşündüler. Oxley'le Zolar, Sarason'un yüzünü o maske nedeniyle göremiyorlardı. Ama öfkesi gözlerinden belliydi. Zolar başını evet anlamında salladı. "İnanılmaz bir zenginlik potansiyeli

söz konusu olduğu için, bence Doktor Moore cömert bile davrandı."

Oxley, "Bence de öyle," dedi. "Tüm koşullar dikkate alınırsa, profesörün çok da fazla istemediği ortada." Elini uzattı. "Sizinle ve eşinizle anlaştık o halde. Hazineyi bulursak, sizin payınız yüzde yirmi."

Moore el sıkıştı. Karısına dönüp gülümsediğinde, sanki kendi ölüm fermanına imza atmış olduğunun hiç farkında değildi. "Evet, hayatım, işe başlayalım mı?" diye sordu.

Ölüm İblisi

22 Ekim 1998 Washington D.C.

TERMİNALİN dışında bekliyordu. Rüzgarın uçurduğu tarçın rengi saçları sabah güneşi altında pırıl pırıldı. O sırada Pitt, Dulles Havaalanı'nın bagaj bölümü kapısından açık havaya çıktı. Kongre üyesi Loren Smith, o inanılmaz menekşe rengi gözlerini örten güneş gözlüğünü hafif kaldırdı, direksiyonun arkasında ayağa kalktı, koltuğun arkalığına çıkıp oturdu. El salladığında, yumuşacık süvetten sürücü eldivenleri göze çarptı.

Uzun boylu bir kadındı, nefis biçimlendirilmiş bir Sharon Stone vücuduna sahipti. Siyah dik yaka kazakla kırmızı deri pantolon ve ceket giymişti. 1953 modeli kıpkırmızı Allard J2X spor arabasının koltuk arkalığında otururken, yirmi metre yarı çaplı alanda kim varsa, kadınıyla erkeğiyle, dönüp hiç saklamadan ona bakıyordu. Kendisi de, arabası da, modaya uygun zerafetin klasik ürünü gibiydiler, birbirine de çok güzel uyuyorlardı. Pitt'e baştan çıkarıcı bir bakışla bakıp, "Merhaba denizci," diye seslendi. "Atla da götüreyim!"

Pitt çantasını, içine yeşim kutuyu koyduğu iri madeni kutuyla birlikte kaldırıma koydu, Allard'ın kenarından uzanıp Loren'i dudaklarından çabucak öptü. "Arabalarımdan birini çalmışsın," dedi.

"Bir komite toplantısından kaçıp seni havaalanından karşılamaya geliyorum, teşekkür yerine bunu söylüyorsun!"

Pitt başını eğdi, kırk yıl önce girdiği dokuz spor araba yarışından sekizini kazanmış yaman arabasına baktı. Daracık koltuklarda, hem ikisine, hem de bagajlara yer yoktu. Arabanın ayrı bir bagajı da yoktu. "Çantaları nereye

koymam gerekiyor?" Loren eğilip yolcu koltuğunda duran iki ipi ona uzattı. "Hazırlıklı geldim. Onları arkadaki bagaj rafına koyup bağlayabilirsin."

Pitt başını şaşkınlıkla sallıyordu. Loren kadar akıllı ve gözlemci bir kadın az bulunurdu. Beş seçimdir Colorado eyaletinden milletvekili seçiliyordu. Kongredeki meslekdaşları ona, zor konuları çabuk kavrayışından, hızlı ve sağlam çözümler buluşundan ötürü saygı duymaktaydılar. Kongre koridorlarında capcanlı, dışa dönük bir insandı, ama aslında kendi özel hayatını korurdu. Davetlere, siyasal toplantılara pek sık gitmez, daha çok Alexandria'daki evinde oyalanır, yardımcılarının yasa teklifleriyle ilgili önerilerini okur, seçmenlerinin mektuplarına cevap yazardı. İşinin dışındaki tek sosyal faaliyeti, Pitt'le olan aralıklı duygusal ilişkisiydi.

"Al'la Rudi nerede?" diye sorduğunda, Pitt'in yorgun ve traşsız yüzünü görmekten duyduğu kaygı gözlerinden belli oluyordu.

"Bir sonraki uçakla geliyorlar. Temizlemeleri gereken bazı işler vardı, ödünç aldığımız malzemeyi de geri vermeleri gerekiyordu."

Bagajlarını Allard'ın arkasına takılmış kromajlı rafa koyup ipleri sımsıkı tokaladıktan sonra, ufacık yolcu kapısını açıp uzun bacaklarını ön panelin altına soktu, yangın duvarına kadar uzatıp dayadı. "Beni eve sağ salim ulaştıracağına güvensem mi?" Loren ona hınzırca gülümsedi, sonra ilerlemesi için işaret eden havaalanı polisine terbiyeli bir tavırla başını salladı, Allard'ın üç vitesli şanzımanına el atıp birinci vitese geçti, gaza yüklendi. Kaputun altındaki kocaman Cadillac V-8 motoru büyük bir kükremeyle cevap verdi, araba öne doğru fırladı, arka lastiklerini gıcırdatıp asfaltta dumanlar çıkararak yola koyuldu. Pitt polisin yanından geçerlerken adama bakıp çaresiz bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı. Bir yandan güvenlik kemerini bulmak için etrafını yokluyordu. Egzoz kükremeleri arasında, "Halkın meclisteki temsilcisinden beklenecek davranışlar değil bunlar!" diye bağırdı.

Loren, "Kim nereden bilecek ki?" diye güldü. "Bu araba senin adına kayıtlı." Dulles'tan kente giden yol üzerinde Loren takometrenin ibresini birkaç kere kırmızıya dayandırdı. Pitt kendini kadere teslim etmişti. Eğer bu deli kadının elinde ölecekse, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arkasına yaslanıp bu yolculuğun tadını çıkarmak en iyisiydi. Ama tabii aslında onun araba kullanma yeteneklerine saygısı büyüktü. Allard spor araba yarışlarına ikisi de katılmışlardı. Pitt erkekler grubunda, Loren de kadınlar grubunda. Pitt kendini gevşek bıraktı, anorağının fermuarını kapadı, öne takılı rüzgar camının iki yanından gelen temiz havayı içine çekti.

Loren, Allard'ı trafiğin içinden, labirentte yokuş aşağı koşan fare kolaylığıyla geçiriyordu. Çok geçmeden, Washington uluslararası havaalanının en uzak ucunda, metalden yapılmış eski bir uçak hangarının önüne yanaşıp durdu. Pitt'in evim dediği yer burasıydı.

Bina bin dokuz yüz otuzlarda, ilk ticari uçakların bakım tesisi olarak yapılmıştı. 1980'de yıkılması için karar alınmış, program belirlenmişti. Ama Pitt bu terk edilmiş harap yapıya acımış, onu satın almıştı. Sonra yerel mirası koruma derneğiyle temasa geçmiş, binayı Tarihi Yapılar Ulusal Listesi'ne aldırmıştı. Ondan sonra artık üst kattaki eski ofis bölümünü kendi evi olarak restore etmekten başka işi kalmamıştı. Hangarı da eski haline uygun olarak onarmıştı.

Pitt tasarruflarını ve büyükbabasından kalan hatırı sayılır mirası bir yatırıma yöneltme ihtiyacını hiçbir zaman duymayan biriydi. Parasını hisse senetlerine, tahvillere, emlake yatırmazdı. Onun merakı antik ve klasik otomobillerle, NUMA özel projeler müdürü olarak gittiği diyarlardan topladığı irili ufaklı anılardı.

Hangarın alt katında yaklaşık otuz kadar eski araba vardı. 1932 modeli bir Stutz'dan, Fransız Avions Voisin sedana, 1951 üstü açık Daimler'e kadar her türlüsü. O Daimler, koleksiyonun en genç arabasıydı. Eski bir Ford Trimotor uçak da bir köşede kendini gösteriyordu. Oluklu alüminyum kanadının altına, İkinci Dünya Savaşı'nın Messerschmitt ME 252 jet uçağı saklanmıştı. Karşı duvarın dibinde eski bir Pullman tren vagonu, özel döşenmiş çelik rayların üzerinde duruyordu. Yan duvarına Manhattan Limited diye yazılmıştı. Ama belki buradaki en acayip şey, Victoria dönemi modası, pençe ayaklı bir banyo küvetiydi. Arkasına kıçtan takma bir motor bindirilmişti. Hangardaki tüm diğer koleksiyon parçaları gibi, o banyo küvetinin de kendine özgü bir öyküsü vardı.

Loren girişteki direğe takılmış küçük reseptörün önünde durdu. Pitt dudaklarını büzüp ıslıkla Yankee Doodle’ın ilk birkaç notasını çalınca, sesi tanıyabilen yazılım, güvenlik alarmını otomatik olarak kapatıp hangarın koca kapısını açtı. Loren, Allard'ı içeriye sokup kontağı kapattı.

"Buyur işte," dedi gururla. "Sağ salim evine geldin." Pitt kuru bir sesle, "Yıllarca kırılmayacak yeni bir Dulles-Washington hız rekoruyla," dedi.

"Kocakarı gibi vızırdanma. Gelip seni aldığım için şanslı sayılırsın."

"Bana karşı neden bu kadar iyisin sen?" Pitt'in sesinde gerçek şefkat vardı.

"Bana ne kötü muamele ettiğine bakılırsa, bu soruya cevap bulmak güç."

"Kötü muamele mi? Vücudundaki çürükleri göster, inanayım."

"Aslına bakarsan ..." Loren deri pantolonunu indirip oyluğundaki çürüğü gösterdi.

"Bana bakma boşuna," dedi Pitt. Bundan kendisinin sorumlu olmadığından emindi.

"Senin yüzünden."

"Son kere bir kızı dövüşüm, yuvadayken Gretchen Snodgrass sandalyeme macun bulaştırdığı zamandı, onu hatırlatmak isterim."

"Senin bu eski reliklerden birinin tamponuna çarptığım için çürüdü."

Pitt güldü. "Biraz daha dikkatli davranman gerekirdi."

Loren, "Üst kata gel," diye emretti. Bir yandan pantolonunu beline çekiyordu. "Eve dönmen şerefine gurme bir yemek planladım."

Pitt ipleri çözüp bagajlarını aldı, söz dinleyerek Loren'in peşinden üst kata çıkarken, deri pantolonun içindeki biçimli kasların kıpırtısını seyredip zevkini çıkardı. Loren gerçekten de yemek odasına tam anlamıyla eksiksiz bir ziyafet sofrası kurmuştu. Pitt zaten çok açtı. Mutfaktan gelen iştah açıcı kokular da hevesini artırıyordu. "Ne zamana?" diye sordu. "Ancak duş yapmana vakit var."

Pitt'in daha çok cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Hemen soyunup banyoya daldı, fayans zemine yatıp ayaklarını duvara kaldırdı, sular hızla üzerine dökülüp sıçrarken uykuya dalmasına ramak kaldı. Ama on dakikada toparlanıp kalktı, sabunlandı, çalkalandı. Traş olup saçlarını kuruttuktan sonra, Loren'in yılbaşı armağanı olan ipek kimonosunu giydi.

Mutfağa girdiğinde, Loren yaklaşıp onu uzun uzun öptü. "Hımm, nefis kokuyorsun. Traş olmuşsun."

Pitt yeşim kutuyu koyduğu metal bagajın açılmış olduğunu gördü. "Hafiyecilik mi oynuyorsun?"

"Milletvekili olarak, benim bazı özel haklarım var." Loren şampanya kadehini uzatıyordu. "Çok güzel bir sana t ürünü. Ne bu?"

"Kolomb öncesi bir antik. İçinde de öyle büyük bir servetin rotası yatıyor ki, Kongre'deki tüm arkadaşlarınla birlikte iki günde harcayıp bitiremezsiniz." Loren ona kuşkulu gözlerle baktı. "Şaka ediyorsun herhalde. İki milyar dolardan fazla olmalı."

"Kayıp hazineler konusunda asla şaka etmem ben." Loren dönüp tezgahın üstünden iki dolu tabağı aldı. İçindeki yemek, huevos rancheros'du. Yanında

garnitür olarak chorizo, kızartılmış fasulye ve salça vardı. Fırından yeni çıkmıştı yemekler. Onları masaya koyarken, "Bir yandan yerken anlat bana," dedi.

Pitt, Loren'in Meksika yemeğine saldırdı, lokmalar arasında da, kutsal kurban kuyusuna gidişinden başlayıp, Ekvator'daki yağmur ormanında yeşim kutuyu ve içindeki quipuyu buluşuna kadar her şeyi anlattı. Araya çeşitli efsaneleri, sayısı pek az olan verileri de katıyordu. Sonunda olayın ilham ettiği düşünceleri sıralayıp bitirdi. Loren ilgiyle dinliyor, Pitt'in sözünü hiç kesmiyordu. O bitirince, "Kuzey Meksika'da mı yani sence?" diye sordu.

"Quipu deşifre edilinceye kadar, o bir tahmin yalnızca." "Gerekli bilgiler son İnka'yla birlikte ölmüşse, nasıl deşifre edilebilir ki?"

"Hiram Yaeger'in bilgisayarına güveniyorum. Herhalde anahtarı bulur."

Loren şampanyasını yudumlarken, "Kör atışı derler buna," dedi.

"Tek şansımız o ve oldukça da güçlü bir şans." Pitt ayağa kalktı, yemek odasının perdelerini açıp pistten kalkmakta olan uçağa göz attı, sonra dönüp yerine oturdu.

"Esas sorunumuz, zaman. Tiapollo'nun Altın Zırhı'nı gümrük ajanları gelemeden önce çalan hırsızlar bizden ilerde."

"Onların da işi uzun sürmez mi?" diye sordu Loren.

"Zırhtaki yazıların deşifre işi mi? İnka tekstil desenlerinde ve ideografik sembollerde uzman olan biri, zırhtaki yazıların anlamını kesinlikle çözer."

Loren kalkıp masanın çevresinden dolaştı, Pitt'in kucağına oturdu. "Yani iş bir hazine yarışına dönüşüyor."

Pitt kolunu onun beline dolayıp sımsıkı kucakladı. "Durum öyle gibi." "Ama dikkatli ol." Loren bir yandan ellerini onun kimonosunun içine uzatıyordu. "İçimde bir duygu, rakiplerinin pek de tatlı insanlar olmadığını söylüyor."

26

ERTESİ sabah erkenden, trafik sıkışmadan yarım saat önce, Pitt, Loren'i evine bırakıp arabasını NUMA merkezine sürdü. Başkentin çılgın sürücülerinden Allard'a bir zarar gelmesi riskini göze almak istemediği için onu almamış, yarışta harap olan bir arabadan aldığı 500 beygir gücünde Rodeck V-8 motorunu taktığı 1984 modeli Jeep Grand Wagooner'a binmişti. Bir kırmızı ışıkta, yanında bir

Ferrari ya da Lamborghini dursa, kendi üstün vites ayarları ve rüzgar dinamiği sayesinde avantajı ele alıncaya kadar, bu lagar arabanın sıfırdan yüz seksen mile fırlayacağını ve kendisine toz yutturacağını aklına bile getirmezdi.

Pitt, Jeep'i yeşil gökdelenin otoparkında, kendine ayrılmış yere bıraktı, asansöre binip dosdoğru Yaeger'in bilgisayar katına çıktı. Yeşim kutunun bulunduğu metal mahfazayı sağ elinde sıkı sıkı tutuyordu. Özel konferans salonuna girdiğinde, Amiral Sandecker, Giordino ve Gunn'ın orada kendisini beklemekte olduklarını gördü. Mahfazayı yere koyup el sıkıştı.

"Geç kaldığım için özür dilerim."

"Geç kalmadın," dedi Amiral James Sandecker. Sesi donmuş eti kesebilecek kadar soğuk ve keskindi. "Biz erken geldik. gepgerginiz, o haritanın, ya da adı neyse onun getireceği sonuçları heyecanla bekliyoruz."

"Quipu," dedi Pitt sabırla. "İnkaların bir kayıt sistemi."

"Bana onun koskoca bir hazineye giden yolu göstereceği söylendi. Doğru mu?"

Pitt hafifçe gülümseyerek, "İlgilendiğinizi bilmiyordum," dedi.

"Kurumun iş saatleri içinde ve kurumun parasıyla, üstelik benden gizli olarak başına buyruk işler görmeye kalkarsan, gazeteye ilan verip kendime yeni bir projeler müdürü aramayı düşünmek zorunda kalırım."

Pitt gülmemek için tüm iradesini kullanarak, "Küçük bir ihmal efendim," dedi. "Size komple rapor gönderme konusunda kesin kararlıydım."

Sandecker, "Buna inanacak kadar saf olsam, gidip en saçma fabrikadan hisse alırdım," dedi.

O sırada kapı vuruldu, kel kafalı, kadavra havalı, koskocaman Wyatt Earp bıyıklı biri odaya girdi. Üzerinde kolalı bir laboratuvar gömleği vardı. Sandecker ona hafif bir baş selamı verdi, ötekilere döndü.

"Sanırım Doktor Bili Straight'i hepiniz tanıyorsunuz," dedi.

Pitt elini uzattı. "Tabii. Bili bizim deniz eserleri koruma departmanımızın başı. Daha önce çeşitli projelerde işbirliği yapmıştık."

"Benim departmanda elemanlar hala, Al'le ikinizin birkaç yıl önce Grönland buzlarına gömülmüş bulduğunuz Bizans kargo gemisinden çıkan kamyonlar dolusu eserlerle uğraşıyor."

Giordino, "O projeden tek hatırladığım, buzlarımın üç ay boyunca erimediği,"

dedi. Sandecker sabırsızlığını gemleyemiyordu. "Bize ne bulduğunu göstersene," diye patladı.

Yaeger gözündeki haminne gözlüğünün tek camını silerken, "Öyle tabii," dedi. "Hemen bakalım."

Pitt madeni mahfazayı açıp yeşim kutuyu dikkatle çıkardı, konferans masasının üstüne koydu. Giordino'yla Gunn, bu kutuyu Quito'daki yağmur ormanından dönerken görmüşlerdi. Biraz geri durdular, Sandecker, Yaeger ve Straight'in öne geçip dikkatle incelemesine izin verdiler.

"Ustaca yapılmış bir oyma işi," dedi Sandecker. Kapaktaki yüzün ince çizgilerini inceliyordu.

Straight, "Çok da farklı bir desen," dedi. "Şu dingin ifadeye bakın. Gözlerdeki yumuşak bakışlarda kesinlikle bir Asyalı havası var. Güney Hindistan'daki Cahola hanedanı döneminin durağan sanatıyla hemen hemen doğrudan ilişkili gibi." Yaeger, "Şimdi sen söyleyince fark ettim," dedi, "Buda heykellerinin çoğuna olağanüstü benziyor."

Sandecker, "Nasıl oluyor da birbiriyle ilgisiz iki kültürde aynı tür taşa aynı tip çizgiler oyuluyor?" diye sordu.

Pitt, "Yoksa Kolomb öncesi dönemde trans-pasifik temaslar mı var?" diye akıl yürüttü. Straight başını iki yana salladı. "Günün birinde birileri bu kıtada, Asya'dan ya da Avrupa'dan geldiği kesin kanıtlanabilecek bir şey bulana kadar, bu tür benzerlikleri raslantı olarak yorumlamak zorundayız, o kadar," dedi.

Gunn, "Zaten erken dönem Maya ya da And eserlerinden hiçbiri de, Akdeniz kazılarında olsun, Uzak Doğu kazılarında olsun, ortaya çıkmış değil," dedi. Straight parmak uçlarını yeşil yeşimin üzerinde yavaşça kaydırdı. "Ama bu yüz yine de bir muamma. Mayalardan ve eski Çinlilerden farklı olarak, İnkalar yeşime pek önem vermezlerdi. Krallarıyla tanrılarını, ölü ya da diri olsun, süslemek için daha çok altın kullanırlardı. Altının güneşi temsil ettiğine, onun da toprağa bereket, tüm hayata sıcaklık verdiğine inanırlardı." Sandecker, "Açıp içindekini görelim," dedi. Straight, Pitt'e başını salladı. "Bu onuru sana bırakalım."

Pitt sesini çıkarmadan, ince bir metal parçasını içi ahşap kaplı kutunun kapak altına soktu, dikkatle açtı.

İşte oradaydı. Quipu kutunun içinde yüzyıllardır durduğu gibi duruyordu. Bir dakikaya yakın bir süre merakla baktılar, bu bulmacanın nasıl çözülebileceğini düşündüler. Straight küçük deri bir torbanın fermuarını çekip açtı, içinden

çıkardığı aletleri ortaya dizdi. Türlü boylarda cımbızlar, küçük klipsler, dişçilerin diş temizlerken kullandıklarına benzer birkaç incecik çubuk. Sonra ellerine yumuşak beyaz eldivenler giydi, cımbızlardan biriyle ince bir çubuğu aldı. Kutuya uzanıp guipuyu yoklamaya başladı. Sicimlere dokunuyor, kopmadan birbirinden ayrılıp ayrılmayacağına bakıyordu. Kadavra üstünde asistanlarına ders veren cerrah gibi, bir yandan da muayene sürecini anlatmaya koyulmuştu. "Sandığım kadar gevrek değil. Hemen kopmaz bunlar. Quipu değişik metallerden yapılmış. En çok bakır, biraz gümüş, bir iki de altın var. Elle ince tel haline getirilip, sonra bükülerek kablo yapılmış. Bazıları biraz daha kalın. Her biri farklı sayıda ince telden yapılmış ve farklı renklerde. Kablolarda hala biraz tansil güç var, şaşılacak kadar da sağlamlar. Görünüşe göre, çeşitli boylarda otuz bir kablodan oluşuyor. Her birinin üzerinde inanılmayacak kadar minik düğümler var. Düğüm aralıkları hep farklı. Kabloların çoğu apayrı renkte, ama bir ikisi aynı renk. Uzun kablolara, önemi daha az olan kablolar bağlanmış, Cümlenin anlamını açıklayan cümlecikler gibi. Bu kesinlikle çözülmek için yalvaran bir mesaj taşıyor."

"Amin," diye mırıldandı Giordino.

Straight doğrulup amirale döndü. "İzninizle quipuyu yerinden çıkarmak istiyorum, efendim," dedi.

Sandecker kaşlarını çattı. "Yani bu lanet olası şeye bir zarar verirsen, ben sorumlu olayım istiyorsun."

"Şey, efendim ..."

"Haydi, başla, be adam! Burada bütün gün bu leş kokan eski relik karşısında dikilip duracak değilim ya!"

Pitt sinsi sinsi, "İnsanı çürüme kokusu kadar sinir eden şey yoktur," dedi. Sandecker ona ekşi bir bakış yöneltti. "Mizahı bir kenara koyalım şimdi." Yaeger heyecanla, "Şu nesneyi ne kadar çabuk incelersek, deşifre programını o kadar çabuk uydurabilirim," diye mırıldandı.

Straight eldivenli parmaklarını, Franz List'in 2 numaralı Macar Rapsodisini çalmaya hazırlanan piyanistler gibi açıp kapıyordu. Sonunda derin bir soluk alıp yavaşça kutuya uzandı. Kıvrımlı bir çubuğu dikkatle bir tutam kablonun altına kaydırdı, yalnızca o kabloları birkaç santim yukarıya kaldırdı. Rahatlamış gibi, "Bizim takıma bir puan," diyerek içini çekti. "Yüzyıllardır kutuda kalmış, ama kablolar eriyip birbiriyle kaynaşmamış, kutunun tahtasına da yapışmamış. Kaldırınca kolayca geliyorlar." Pitt, "Görünüşe göre zamanın hasarına iyi dayanmış," diye gözlemde bulundu. Straight quipuyu her yanından inceledikten

sonra, iki cımbız alıp iki yandan daldırdı. Bir an için güvenini kaybeder gibi oldu, sonra onu kutudan kaldırmaya başladı. Hiç kimse konuşmuyordu. Hepsi soluklarını tutmuş durumda, Straight onu bir cam tepsinin üzerine koyana kadar beklediler. Sonra cımbızları elinden bırakıp dişçi çubuklarını aldı, kabloları sabırla birbirinden ayırdı, sonunda hepsi bir yelpaze gibi masanın üstüne serildi.

"İşte buyurun, baylar," diye içini çekti. "Şimdi bunu çok yumuşak bir temizleme solüsyonuna daldırıp üzerindeki lekelerle pasları arındırmamız gerek. Ardından laboratuvarımızda bir kimyasal koruma işlemi uygulayacağız."

Sandecker, "Yaeger'e incelemesi için ne zaman verebilirsin?" diye sordu. Straight omuzlarını kaldırdı. "Altı ay, belki bir yıl." "İki saatin var," dedi Sandecker gözünü bile kırpmadan.

"İmkansız bir şey. Bu metal sicimlerin bu kadar dayanması, sımsıkı, hava geçirmez sayılabilecek bir kutuda kapalı oldukları içindi. Şimdi havaya maruz kalınca, hemen dağılmaya başlayabilirler." Pitt, "Herhalde altından olanları dağılmaz," dedi.

"Hayır, altın hemen hemen hiç bozulmaz. Ama öbür boyalı sicimlerin mineral içeriğini tam bilmiyoruz. Örneğin bakır olanların içinde, oksidasyonla büzülen bir alaşım olabilir. Gerekli koruma teknikleri uygulanmazsa bunlar belki de çürür, renkleri solar, okunmaz hale gelir."

Gunn, "Quipuyu deşifre etmek için renk anahtarı çok önemli," diye ekledi. Odadaki genel hava hayli ekşimişti. Etkilenmeyen tek kişi Yaeger'di. Straight'e bakarken yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı.

"Bana otuz dakika verin, scanner cihazlarım düğümler arasındaki uzaklıkları ve yayılım biçimlerini tam not etsin. Ondan sonra bunu laboratuvarında saçın ağarana kadar tut istersen."

Sandecker inanamamıştı. "O kadarcık zaman yeter mi sana?"

"Bilgisayarlarım üç boyutlu dijital görüntüler yaratabilir. Bu sicimleri dört yüz yıl önce yeni yapıldığı günlerdeki gibi gösterebilir."

Giordino şair kesilmişti. "Ah, modern dünyada yaşamak en vahşi hayvanı bile evcilleştirir," diye mırıldandı.

Yaeger'in Drake quipu'sunu taraması bir buçuk saate kadar uzadı, ama işi bittiğinde grafikler onu yeni halinden bile daha güzel gösteriyordu. Dört saat sonra Yaeger quipudaki mesajın deşifre edilmesi konusunda ilk aşamasını kaydetmişti. "Bir şey hem bu kadar basitken, hem de nasıl bu kadar karmaşık

olabiliyor," diye söylenerek ekrandaki kablolar simülasyonuna baktı.

Giordino, Yaeger'in arkasında bir sandalyeye ata biner gibi oturmuş, dirseklerini sandalyenin arkalığına dayamıştı. "Bir tür abaküs gibi," dedi. Yaeger'in yanında yalnız Pitt'le ikisi kalmışlardı. Straight quipuyu alıp laboratuvarına dönmüş, Sandecker'le Gunn da bir sualtı madencilik projesiyle ilgili olarak Senato komitesinin toplantısına gitmişlerdi.

Pitt, Yaeger'in omzundan eğilip ekrandaki görüntüye bakarak, "Çok daha karmaşık," dedi. "Abaküs aslında matematiksel bir araç. Ama quipu çok daha girift bir şey. Her renk, her kalınlık, her düğümün yeri ve biçimi, her sicimin ucundaki püskül boyu önemli. Bereket versin İnka sayı sistemi de bizimki gibi onluk sistem." Yaeger, "On puan aldın," diye başını salladı. "Ama bu, miktarları ve uzaklıkları sayısal olarak kaydettikten başka, bir tarihsel olayı da kaydetmiş. Hala karanlıkta el yordamıyla gidiyorum, ama örneğin ..." Susup klavyeye bir dizi emir tuşladı. Quipunun üç sicimi yerinden çıkıp ekranda büyütülmüş göründü. "Yaptığım analiz oldukça kesin bir takım şeyler gösteriyor. Kahverengi, mavi ve sarı sicimler, mesafeye göre geçen zamanı işaretliyor. Her üç sicimde eş aralıklarla atılmış minik turuncu düğümler de güneşi, yani bir günün uzunluğunu gösteriyor." "O sonuca nereden vardın?" "Arasıra görünen iri beyaz düğümleri anahtar olarak kullandım."

"Turuncuların arasına serpilmiş olanlar mı?" "Evet. Bilgisayarla ben, bunların ayın evreleriyle tam tutarlı olduğunu keşfettik. Bin beş yüzlü yıllardaki ay evrelerini tam hesapladığım anda, yaklaşık tarihleri hemen söyleyebilirim."

"İyi fikir." Pitt'in iyimserliği artıyordu. "Bir şey bulgulamış oldun."

"Şimdi sıra geldi, her sicimin neyi anlatmak üzere tasarımlandığına. Görünüşe göre bu

İnkalar, basitlik sanatında usta. Bilgisayar analizine göre yeşil sicim karaları, mavi de denizleri temsil ediyor. Sarıyı hala bilemiyorum." Giordino, "O zaman anlam nasıl çıkıyor?" diye sordu. Yaeger iki tuşa basıp arkasına yaslandı. "Yirmi dört gün kara yolculuğu, seksen altı gün de deniz yolculuğu. Sarıda da on iki gün... O her neyse."

Pitt, "Hedef seçikleri yerde geçirdikleri zamandır," diye akıl yürüttü.

Yaeger kafasını sallayarak bunu onayladı. "Tamam o zaman. Sarı sicim kuru arazi demek olabilir."

"Ya da bir çöl," dedi Giordino.

Pitt, "Ya da bir çöl," diye onu yankıladı. "Kuzey Meksika kıyılarına bakıyorsak, uyuyor da."

Yaeger, "Quipunun karşı tarafında," diye devam etti. "Aynı mavi ve yeşil sicimlerden var, ama düğüm sayıları farklı. Bilgisayar bunu, dönüş yolculuğunda geçen süre olarak alıyor. Düğüm araları daha kısa olduğuna göre, dönüşte hava kötü ve fırtınalıymış herhalde."

Pitt, "Bana pek de karanlıkta el yordamıyla gidiyormuşsun gibi gelmiyor," dedi. "Bence durumu iyi kavrıyorsun."

Yaeger gülümsedi. "İltifatlar her zaman minnetle kabul edilir. Tek korkum, analize kendiliğimden fazla uydurmalar katmayayım."

Pitt bundan hiç hoşlanmamıştı. "Fiction' istemez, Hiram. Garantili olsun lütfen." "Seni anlıyorum. Sağlıklı bebek istiyorsun. El parmakları da on tane, ayak parmakları da on tane olsun diyorsun."

"Bir elinde de, 'şurayı kaz' diyen bir levha olsa keşke." Pitt'in sesi buz gibi ve ifadesizdi. Yaeger'in saçlarını diken diken ediyordu. "Yoksa kendimizi kupkuru bir kuyuya bakar buluruz."

Dümdüz çölün orta yerinde mezar taşı gibi yükselen huni biçimli dağın tepesinde, dev boyda, taştan bir şeytan vardı.

Tarihin kaydedilmeye başlamasından önceki günlerden beri, orada öylece, sıçramaya hazır, duruyordu. Pençeleri, heykelin oyulduğu bazalt kayanın alt bölümüne sarılmıştı. Ayaklarının altına serilmiş çölde, eskinin ölüleriyle yeninin ölüleri, hayaletler halinde dolaşmaktaydı. Tepesinde akbabalar fır döner, bacaklarının arasında tavşanlar oynaşır, dev pençelerine kertenkeleler tırmanırdı. Doruktaki kaidesinin üzerinden yılan gözleriyle, uçsuz bucaksız çöldeki kumul tepeciklerini, ilerdeki kayalıkları ve dağları, Cotrez Denizi'ne dökülmeden önce delta yapıp kollara ayrılan Colorado Nehrinin ışıltılarını görebiliyordu.

Mistik ve sihirli diye adı çıkmış olan bu dağın tepesindeki koşullar, heykelin çoğu ayrıntılarını aşındırmıştı. Vücudu ya pars, ya da kocaman bir kedi olabilirdi. Kanatları vardı. Başı da yılan başıydı. Tek kanadı hala omzundan dışarıya uzanıyordu, ama öteki çoktan yandaki sert kayalara düşüp parçalanmıştı. Vandallar da kendi paylarına düşeni yapmış, açık duran ağızdaki kıvrık dişleri sökmüş, hayvanın göğsüne ve sağrısına adlarım kazımışlardı.

Ağırlığı birkaç ton gelen, boyu erkek fil kadar olan bu yılan başlı, kanatlı pars,

İspanyolların bin beş yüzlerin başında buralara gelişinden önceki bilinmeyen kültürler tarafından yapılmış dört tanecik heykelden biriydi. Öbür üçü, New Mexico'daki ulusal parkta, oturur pozda arslanlardı. Sanat değerleri bundan çok daha ilkeldi. Dik dorukları tarayan arkeologlar bu heykelin geçmişiyle ilgili hiçbir şey anlayamamışlardı. Yaşını da, onu o çıkıntı yapan koca kayadan kimin yonttuğunu da tahmin etme olanakları yoktu. Stili ve tasarımı, ABD'nin güneybatısındaki bilinen tarih öncesi kültürlerden kalma eserler gibi değildi. Birçok kuram yürütülmüş, birçok fikir ortaya atılmış, ama heykelin önemiyle ilgili muamma, geçmişine gömülü kalmayı sürdürmüştü.

Eski insanların bu dehşet verici yaratıktan korktuğu söyleniyordu. Onu yeraltı dünyasının bir koruyucusu saymışlardı. Ama bugün yörede yaşayan Cahuilla, Quechan ve Montolo kabilelerinin yaşlıları, böyle bir heykelle ilişkili olabilecek dinsel efsane falan hatırlamıyorlardı. Kuşaktan kuşağa anlatılan öyküler de gelmemişti. Onlar da unutulmuş bir geçmişle ilgili olarak, kendi efsanelerini kendileri yaratmak zorunda kalmışlardı. Tüm insanların öbür dünyaya giderken yanından geçmek zorunda olduğu doğaüstü bir canavar yaratmışlardı. Kötü bir hayat sürmüşlerse, taş yaratık canlanacak, onları ağzıyla kapıp dişleriyle çiğneyecek, sonra eğri büğrü hayaletler halinde tükürecekti. Onlar da ebediyete kadar dünyada kötü ruhlar olarak dolaşıp durmak zorunda kalacaklardı. Onun yanından bir zarara uğramadan geçip öbür dünyaya varabilecek olanlar, ancak iyi yürekli, iyi düşünceli kimselerdi. Çevrede yaşayan insanların çoğu, o dağın sarp kayalarına bin zorlukla tırmanmış, getirdikleri kilden bebekleri, üzerine hayvan resimleri yapılmış eski deniz kabuklarını heykelin ayakları dibine bırakmışlardı. Bir saygı belirtisi. Zamanı geldiğinde kendi geçişlerine kolaylık göstersin diye bir rüşvet. Bazen aileler topluca gelir, içlerinden birini yukarıya elçi diye yollar, kendileri aşağıda durup hain görünüşlü heykele, sevdiklerini geri getirmesi için dua ederlerdi.

Billy Yuma dağın gölgesinde, kamyonetinin içinde otururken, taş şeytandan korktuğu yoktu. Başını kaldırıp heykele doğru baktı. Ölen annesiyle babasının, arkadaşlarının öbür dünyaya rahatça geçmesine izin verdiğini umuyordu. İyi insanlardı hepsi. Kimseye bir zarar vermemişlerdi. Ailenin kara koyunu olan, asıl Billy'nin erkek kardeşiydi.

Karısını ve çocuklarını dövmüştü hep. Alkolik olmuş, öyle ölmüştü. Billy onun kötü ruhlardan biri haline gelmiş olmasından korkuyordu.

Çölde yaşayan Amerika yerlilerinin çoğu gibi Billy de, ortalıkta amaçsızca dolaşıp kötü şeyler yapan biçimsiz ruhlarla kucak kucağa yaşardı. Erkek kardeşinin ruhunun her an belirip kendisine taş atabileceğini, üstünü başını

yırtabileceğim, hatta rüyalarına girip ona dur durak vermeyebileceğini biliyordu. Ama Billy'nin en büyük kaygısı, kardeşinin bir hastalık ya da sakatlık getirmesi, karısının ya da çocuklarının zarar görmesiydi. Üç kere görmüştü kardeşini. Birincisinde çılgın bir rüzgar kılığındaydı. Yerden tozları kaldırıp döndürüyordu. İkincisinde dönüp duran titrek bir ışıktı. Son sefer yıldırım olmuş, gelip Billy'nin kamyonetine çarpmıştı. Kötüye işaretti bunlar. Billy kabilenin sihirbaz doktoruyla kamp ateşinin başına oturup, kardeşinin ruhundan kurtulmanın yolunu konuşmuştu. Kimse engel olmazsa, o ruh Billy'nin ailesi ve ilerdeki torunları için sonu gelmez bir tehlike oluşturabilirdi. Her şey denenmiş, hiçbirinden sonuç alınamamıştı.

Kabilenin yaşlı şamanı on gün boyunca çölde tek başına kalıp bir tür oruç tutmayı, yalnızca kaktüs çiçekleriyle bazı otları yemeyi önermiş, bu önlem sefil bir başarısızlığa uğramıştı. Açlıktan ölme durumlarına yaklaşan Billy, bu sefer kardeşinin ruhunu düzenli olarak görmeye, geceler boyunca esrarengiz çığlıklar duymaya da başlamıştı. Törensel şarkılarla güçlü ritüeller uygulanmış, hiçbiri kardeşinin kötü ruhunu yatıştıramamış, ruhun verdiği zararlar daha şiddet kazanmaya başlamıştı. Kabilede sorunları olan tek kişi Billy de değildi. Montolo kabilesinin en kutsal gizli dinsel objeleri, saklandıkları yerden, yani atalara ait bir harabenin dibinden yok olmuştu. Bu anlaşıldığı anda, tüm kabile üyelerinin şansı ters gitmeye başlamıştı. Ürünler bereketsiz oluyor, çocuklar arasında salgın hastalıklar baş gösteriyor, yazları havalar doğal olamayacak kadar sıcak ve kuru gidiyordu. Erkekler sarhoş olduğunda aralarında kavgalar çıkıyor, bazıları ölüyordu. Ama en büyük felaket, hayalet görme hastalığının birdenbire artmasıydı. Daha önce ömründe kötü ruh görmemiş ve duymamış olan insanlar, bu tür olaylarla karşılaştıklarını anlatıyorlardı. Eski Montolo'ların hayaletleri apansız rüyalarında beliriyor, hatta bazen güpegündüz karşılarına dikiliyordu. Küçücük çocuklar da dahil, hemen herkes doğaüstü hayaletler gördüğünü iddia etmekteydi.

Güneşi, ayı, dünyayı ve suyu temsil eden tahta idollerin çalınması, Montolo toplumunu fena halde sarsmıştı. Genç kız ve erkeklerin yetişkinliğe geçiş töreni için o idollerin bulunması şarttı. Oyma tanrılar olmazsa, yüzlerce yıllık ritüeller yapılamaz, gençler "yeni yetme" durumunda kalakalırdı. O dinsel objeler olmayınca tüm ibadetler de durmuştu. Günün birinde dünyanın tüm Hıristiyanları, Müslümanları ve Yahudileri uyanıp da, Kudüs kentinin dünyadan alınıp uzayın bir yerine götürüldüğünü görseler kendilerini nasıl hissederlerse, Montolo kabilesi de tıpkı o durumdaydı. Kızılderili olmayanlar için olay belki basit bir hırsızlıktı, ama bir Montolo için, münkirlik ve işkence sayılıyordu.

Yeraltına kurulmuş tören yerlerinde, eski dinin papazları aralarında fısıldaşıyor, geceleri rüzgarda idollerini yere geri götürmesi gerekiyordu. Billy de hayaletti yaşamdan bezmiş, kötülüğe kötülükle karşı koymaya karar vermişti. Dağa tırmanacak, şeytanın karşısına geçecek, değerli idollerin geri dönmesi için ona dua edecekti. Genç değildi artık. Çağdaş dağcıların kullandığı teçhizat da elinde olmadığına göre, bu tırmanış tehlikeli olacaktı. Ama karar vermişti bir kere. Geri dönecek değildi. Kabile halkının pek çoğu ona güveniyordu.

Güney yamaçtan yolun üçte birini tırmandığında, kalbi patır patır atmaya, ciğerleri sızlamaya başlamıştı. Durup soluklanabilirdi, ama o yoluna devam etti. Tepeye hiç duraksız varacaktı. Bir tek kere dönüp aşağıya baktı. Ford kamyoneti dağın dibinde park etmiş, bekliyordu. Eğilip avuçlayabileceği bir oyuncak gibiydi. Billy yine dönüp doruğa baktı. Batmakta olan güneşin altında dağın rengi değişiyordu. Eskiden kehribarken, şimdi kızıldı artık.

Billy tırmanışa günün daha erken saatinde başlamadığına pişmandı. Ama yapacak işleri vardı onun da. Zaten kamyoneti buraya sürdüğünde ortalık güpegündüzdü. Oysa şimdi turuncu top, batıdaki Sierra de Juarez dağlarının ardında kaybolmaktaydı. Tırmanış tahmin ettiğinden zordu. Çok uzun sürüyordu. Başını kaldırdı, gökyüzünün parlaklığına karşı elini gözlerine siper etti, tepeyi görmeye çalıştı. Daha 85 metre yolu vardı. Yarım saat sonra ortalık kapkaranlık kesilirdi. Geceyi o koca taş hayvanla geçirmek içini ürpertilerle dolduruyordu, ama karanlıkta bu yamacı inmeye çalışmak da ölüm demekti. Billy elli beş yaşında, ufak tefek bir adamdı. Sonora Çölü'nün sert ikliminde ömrü boyunca çiftçilik yapmak onu demir gibi sertleştirmişti. Belki eklemleri artık Tuscon'daki binicilik yarışmasını kazandığı günlerdeki kadar esnek olmayabilirdi, belki çocukluğunda kabilenin en yaman uzun mesafe koşucusuyken sahip olduğu hıza artık sahip değildi, ama yine de yaşlı bir dağ keçisi kadar sağlam adamdı. Ömrü boyunca çöl güneşinin saldırısına hiç aldırış etmediği için gözlerinin akı sararmış, kenarları kızarmıştı. Hiç güneş gözlüğü takmazdı. Yuvarlak, kahverengi bir yüzü, güçlü bir çenesi, çalı gibi kır kaşları, gür siyah saçları vardı. Yüzü ifadesiz gibi görünür, kızılderililer dışında pek az kişinin anlayabildiği bir güçlü karakteri, doğa ile bir barışıklığı yansıtırdı. Üzerinden bir gölge ve soğuk bir rüzgar geçti, Billy Yuma ürperdi. Ruh muydu yine? Nereden geliyor bu ruhlar, diye merak etti. Yoksa kardeşi onu kayalardan aşağıya düşürmeye mi uğraşıyordu? Belki de koca taş hayvan onun yaklaştığını hissetmiş, bir uyarı yollamak istemişti. Billy tüm tedirginliklerine rağmen yine de dişlerini sıkmış, gözünü karşısına dikilen kayadan ayırmaksızın tırmanmayı sürdürüyordu.

Bereket versin buraya kendisinden önce tırmananlar, doruğa yakın sarp kayaya el ve ayaklar için oyuklar açmışlardı. Bu oyukların kenarlarının yuvarlaklaşmış oluşu, ne kadar eski olduklarının göstergesiydi. Hedefine varmasına 50 metre kaldığında, kayanın içine doğru giden bir bacaya girmiş buldu kendini. Daha ılımlı bir geçitti burası. Daha kolay tırmanılıyordu.

Sonunda kasları tutulup bacakları uyuşmak üzereyken, ayaklarının altındaki kayanın yokuşu düzleşti, Billy kendini doruğun açık yüzeyi üzerinde emekler buldu. Günün son ışığı yok olurken ayağa kalktı, derin derin soludu, çölün temiz havasını içine çekti. Avuçlarını pantolonuna silip pislikleri temizlemeye çalıştı, giderek yoğunlaşan karanlıkta, şeytanın koca karartısına baktı. Bu dağın kayasından yontulmuş olmasına rağmen, Billy onun ışıldadığına yemin edebilirdi. Yorulmuştu, her yanı sızlıyordu, ama nedense bu eskimiş anıttan hiç korkmadı. Öbür dünyaya sokulmayan ölülerin bu dağda dolaşıp durduğunu duymuş olmasına rağmen, yine de korkmuyordu.

Karanlıkta saklanmaya çalışan korku verici yaratıklar yoktu karşısında. Yılan başlı parsın dışında, dağ bomboştu. Billy konuştu. "Geldim işte."

Cevap gelmedi. Ancak rüzgarın sesi, bir de tepeden geçmekte olan atmacanın kanat sesleri duyuluyordu. Yeraltı dünyasının ıstırap içindeki ruhlarının çığlıkları da gelmedi. "Sihirli dağa, sana dua etmek için tırmandım," dedi Billy.

Ne cevap vardı, ne de bir işaret. Ama yalnız olmadığını hissetti, omurgasında ürpertiler dolaşmaya başladı. Garip bir dilde konuşmalar duyuyordu. Bu kelimeler tanıdık değildi. Derken gölgelerin biçim almaya başladığını gördü.

İnsanlar gözle görülebiliyordu, ama saydamdı hepsi. Billy'yi hiç görmeden dolaşır gibiydiler. O orada yokmuş gibi içinden geçebiliyorlardı. Giysileri yabancıydı. Onun ataları gibi kasık bağı ya da tavşan derisi kullanmıyorlardı. Tanrı gibi giyinmişti bu insanlar. Çoğunun başını, renkli kuş tüyleriyle süslü miğferler örtüyordu. İki tanesinin başı açıktı, onlar da saçlarını çok farklı taramışlardı. Vücutları Billy'nin hiç görmediği kumaşlarla örtülmüştü. Omuzlarına atıp boyunlarından bağladıkları pelerinleri, inanılmaz güzellikte desenlerle süslenmişti.

Uzunca bir süre sonra bu garip insanlar eriyip yok oldu, sesleri de kesildi. Billy ayaklarının altındaki kaya kadar sessiz ve hareketsiz duruyordu. Gözlerinin önünde geçit töreni yapan bu garip insanlar da kimdi? Yoksa burası ruhlar dünyasına açılan bir kapı mıydı?

Taş canavara biraz daha yaklaştı, titreyen elini uzatıp ona dokundu. Kaya eline tedirginlik verecek kadar sıcak geldi. Gündüz güneş altında kalması, bu kadar

sıcak olmasını açıklamaya yetmezdi. Derken o yılan surattaki gözlerden bir tanesi açılır gibi oldu, içinden garip bir ışık göründü.

Billy'nin zihninde korkular kol geziyordu, ama kendini bırakmamakta da kararlıydı. Sonradan kendisini suçlayacaklar, bunları hayalinde uydurduğunu söyleyeceklerdi, bunun farkındaydı. Ama şeytanın o gece kendisine ışıklı bir gözle baktığını, ölene kadar binlerce kere anlatacak, yeminler edecekti. Cesaretini topladı, diz üstü çöktü, ellerini iki yanına açtı, dua etmeye başladı. Gece boyunca o taş tanrıya dua etti, sonunda trans gibi bir uykuya daldı.

Sabah olup güneş bulutları altın rengine boyarken, Billy Yuma uyanıp çevresine bakındı. Dağın dibinde, çölün üzerinde, Ford kamyonetinin hemen önünde yatmaktaydı. Kupkuru çöle görmeyen gözlerle bakan o sessiz taş hayvandan çok uzaklardaydı.

28

JOSEPH Zolar altın zırhın baş tarafında durmuş, Henry ve Micki Moore'un bilgisayar ve lazer yazıcıyla çalışmasını seyrediyordu. Dört gün dört gece durmamacasına çalıştıktan sonra, imgeleri tanımlayıcı kelimelere ve kısa cümleciklere indirgemeyi başarmışlardı.

Kağıtlar yazıcıdan çıktıkça hemen kapışlarında, vardıkları sonuçların analizini heyecanla yapışlarında, üstelik bunu, duvardaki saat geri kalan ömürlerini tıkır tıkır sayarken yapışlarında hayranlık uyandırıcı bir şey vardı. Kayak maskesi takmış adamlar orada hiç yokmuş gibi, işlerine bakıyorlardı Moore'lar.

Henry adanmış bir dikkatle çalışmaktaydı. Dünyası zaten akademik hayatın daracık bir salonundan ibaretti. Nice antropoloji ve arkeoloji profesörü gibi o da prestij için çalışan biriydi, çünkü parasal zenginlik olanağı yoktu. Bildiklerini bir araya getirip birkaç cilt eser yazmıştı. Onları da az kişi okuyor, hele parayla satın alan daha da az oluyordu. Tüm yazdıkları, üniversite kütüphanelerinin bodrum katlarında toz yuvası olmaya mahkûmdu. Garip ama, Huascar hazinesinin yorumcusu, belki de kâşif olmanın ona getireceği şöhret ve onurlar, galiba onun gözünde parasal kazançtan daha önemliydi.

Başlangıçta Zolarlar Micki Moore'u cinsel açıdan çekici bulmuşlardı. Ama kısa bir süre sonra, kadının onlara karşı kayıtsızlığı sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Kocasını sevdiği, başkasına ilgi göstermeyeceği belliydi. Kendi kurdukları bir dünyada, birlikte yaşıyor, birlikte çalışıyorlardı onlar.

Joseph Zolar onların ölümüne pek az üzülecekti. Yıllar içinde çok iğrenç satıcılarla, koleksiyoncularla arada katılaşmış suçlularla da ilişkisi olmuştu, ama bu ikisi onun gözünde bir muammaydı. Kardeşlerinin bu insanlar için ne gibi bir idam biçimi düşünecekleri artık umurunda değildi. Tek önemli olan, Moore'ların Huascar'ın altın zincirine giden yolu kısa ve doğru biçimde ortaya çıkarmalarıydı. Kayak maskelerini takmak, boşuna zaman ziyanı olmuştu. Ama Moore'ların yanındayken hiç çıkarmadılar o maskeleri. Bu karı koca üzerinde çekingenlik yaratmanın kolay olmadığı belliydi.

Zolar, Henry Moore'a bakıp gülümsemeye çalıştı. Pek başarılı olamadı. "Sembolleri deşifre etmeyi bitirdiniz mi?" dedi umutla.

Moore karısına tilki gibi göz kırptı, kibirli kibirli sırıttı, ancak ondan sonra Zolar'a döndü. "Bitirdik. Deşifre ettiğimiz öykü, insanoğlunun dayanma gücüyle ilgili büyük bir öykü. Bu imgeleri anlamlandırıp ustaca tercüme etmemiz, Chachapoyalar hakkındaki bilgileri çok genişletmiş bulunuyor. İnkalarla ilgili olarak yazılmış her şeyi de yeni baştan değiştirecek."

Sarason alaycı bir sesle, "Aman ne tevazu," dedi.

Charles Oxley, "Hazinenin tam nerede gömülü olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Henry Moore omuzlarını kaldırdı. "Tam olarak söyleyemem."

Sarason öne doğru bir adım attı. Dudakları gerilmişti. Öfke içindeydi. "Görkemli şifre uzmanlarımıza, ne yaptıklarından haberleri olup olmadığını sorabilir miyim?" Moore soğuk bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Tam o noktayı gösteren bir ok işareti mi?"

Zolar anlayışla gülümsedi. "Biz esaslara dönelim, Doktor Moore. Neler söyleyebileceksiniz bize?"

Kocasının yerine Micki Moore cevap verdi. "Herhalde öğrenmekten mutluluk duyacaksınız, ama o altın zincir hazinenin ancak pek küçük bir parçasını oluşturuyor. Kocamla birlikte çıkardığımız envanterde daha en az kırk ton tören süsleri, kadehler, başlıklar, zırhlar, gerdanlıklar, herbirini on kişinin taşıyabildiği altın ve gümüş parçalar var. Ayrıca koca bir yığın halinde kutsal kumaşlar, en az yirmi tane altın kılıflı mumya, elliden fazla seramik kapta da değerli taşlar var. Zaman tanırsanız, size tam bir döküm verebiliriz."

Zolar, Sarason ve Oxley, Micki'ye maskelerinin ardından gözlerini hiç kırpmadan bakıyorlardı. Gözlerindeki doymak bilmez açlığı saklamayı başardılar. Birkaç saniye boyunca, soluk alıp verişlerinden ve yazıcının

uğultusundan başka ses duyulmadı. Huascar'ın hazinesi, milyonlarla alışveriş yapmaya alışık insanlar için bile akla sığmayacak türdendi.

Sonunda Zolar, "Çok parlak bir tablo çizdiniz," dedi. "Ama mumyanın zırhındaki semboller bize hazinenin nerede gömülü olduğunu söylüyor mu?"

Henry Moore, "Kelimenin tam anlamına bakarsanız, gömülü sayılmaz," dedi.

Zolar'a bakıyor, bu söze tepki bekliyordu. Zolar ise öylece durmaktaydı.

Moore sonunda açıkladı. "Zırhta yazılı olan öyküye göre, hazine bir nehrin üzerindeki mağaraya saklanmış..."

Sarason un gözlerinde hayal kırıklığı okundu. "Üzerinde trafik olan herhangi bir nehirdeki her mağara, şimdiye kadar çoktan keşfedilmiştir, hazine de alınmıştır," dedi.

Oxley başını iki yana sallıyordu. "İki yüz adamın kaldırabildiği bir altın zincirin ikinci kere kaybolması olacak şey değil."

Zolar, "Moore'ların tarif ettiği kadar zengin bir hazine için, hiç olacak şey değil," diye ekledi. "Ben İnka antikleri üzerinde uzman bir kişi olarak, Huascar'la ilişkilendirilen herhangi bir parçanın piyasaya girişini hemen duyardım. Böyle bir hazineyi bulan, asla saklayamaz."

Sarason, "Belki de sayın doktorla eşine çok fazla güvendik," dedi. "Bizi kandırmadıklarını nereden bilelim?"

Moore alçak sesle, "Sen kim oluyorsun da güvenden söz ediyorsun?" dedi. "Hem karımla beni penceresiz, beton bir zindana dört gün boyunca kilitliyorsun, hem de bize güvenmiyorsun, öyle mi? Çocuksu oyunlardan amma da hoşlanıyorsunuz." Oxley, "Yakınacak bir durumunuz yok," diye karşı çıktı. "Size ve Bayan Moore'a çok iyi ücret ödüyoruz."

Moore, Oxley'e ifadesiz bir bakışla baktı. "Sözümü kesmeseydiniz diyordum ki, İnkalar ve onların Chachapoya muhafızları, Huascar'ın zengin hazinesini o mağaraya koyduktan sonra, oraya giden upuzun koridorun ağzını kapatmışlar. Sonra toprağı ve taşları karıştırarak orayı doğal hale getirmişler, üzerine de yerel bitkilerden ekip, mağaranın ağzını kimsenin bir daha asla bulamayacağı biçimde örmüşler." Zolar, "Mağaranın çevresinde ki arazinin bir tarifi var mı?" diye sordu.

"Yalnızca bir iç denizdeki dik yamaçlı, yuvarlak tepeli adada olduğu söyleniyor."

"Dur bir dakika!" diye patladı Oxley. "Sen bize mağara bir nehrin yakınında demiştin." Moore başını iki yana salladı. "Dikkatle dinleseydiniz, mağara nehrin yakınında değil, üzerinde dediğime dikkat ederdiniz."

Sarason, Moore'a öfkeyle baktı. "Bize ne gülünç masallar yutturmaya kalkıyorsun? Bir iç denizdeki adada nehir var, o nehrin üzerinde mağara var... Ne demek bu? Siz bu tercüme işini yüzünüze gözünüze bulaştırdınız, öyle değil mi, Doktor?"

Moore kesin bir sesle, "Sakın yanılgıya düşmeyin, analizimiz doğrudur," dedi.

Micki Moore, "Belki nehir kelimesi sembolik anlamda kullanılıyordur," diye araya girdi.

Sarason, "Ada da sembolik olabilir öyleyse," dedi.

Henry Moore, "Belki tüm anlatıyı dinleseniz, daha iyi bir perspektif edinirdiniz," diye öneride bulundu.

Zolar, "Lütfen ayrıntılarla bizi yormayın," dedi. "Huascar'ın krallık hazinesini, kardeşi Atahualpa'yla Francisco Pizarro'nun burnunun dibinden kaçırdığını zaten biliyoruz. Bizim tek ilgilendiğimiz konu, General Naymlap'ın hazine filosunu hangi rotadan götürdüğü ve hazineyi tam nereye sakladığı."

Moore'lar bakıştılar. Micky, Henry'ye başını sallayarak işaret verdi, Henry de Zolar'a döndü. "Pekâlâ, madem ki ortağız, anlatayım," dedi. Bir an susup yazıcıdan yeni çıkan kağıda göz gezdirdi. "Zırhın üzerindeki resim yazılar bize, hazinenin bir kıyı limanına taşınıp oradan çok sayıda gemilere yüklendiğini söylüyor. Kuzeye doğru yapılan yolculuk seksen altı gün sürmüş. Son on iki günü, iç denize girdikten sonra aldıkları yol. Sonunda yamaçları denizden kocaman taş bir tapınak gibi dimdik yükselen adaya gelmişler. Orada İnkalar gemilerini karaya oturtmuş, hazineyi indirip, bir geçitten adanın derinliklerindeki bir mağaraya taşımışlar. İşte o noktada, ne türlü yorumlarsanız yorumlayın, yazılar bize hazinenin bir nehir kenarındaki yere yığıldığını söylüyor." Oxley batı yarıküre haritasını açtı, Peru'dan çıkarak Orta Amerika'yı geçip Meksika'nın Pasifik kıyısına gelen rota üzerinde parmağını kaydırdı. "İç deniz dediği, California Körfezi olmalı," dedi.

Moore, "Daha çok Cortez Denizi diye bilinir," diye ekledi.

Sarason da haritaya eğildi. "Bence de. Baja yarımadasının ucundan Peru'ya kadar kıyı hep açık deniz."

Zolar, "Ya adalar?" diye sordu.

Oxley, "En azından bir düzine, belki daha çok," dedi.

"Bunların hepsini aramak yıllar sürer."

Sarason, Moore'ların çevirisini alıp son sayfasını okudu, sonra soğuk gözlerle Henry Moore'a baktı. "Bizden sırlar saklıyorsun, dostum. Zırhın üzerindeki yazılar, hazineyi bulmanın tam yolunu tarif ediyor olmalı. Adım adım talimat vermeyen bir harita, üzerine basıldığı kağıdın parasına bile değmez."

Zolar, Moore'un yüzündeki ifadeyi dikkatle inceliyordu. "Karınızla ikinizin bize bulmacanın tam cevabını söylememiş olabileceği doğru mu, Doktor?" "Micki'yle ben deşifre edilecek ne varsa ettik. Fazlası yok." Zolar dengeli bir sesle, "Yalan söylüyorsun," dedi.

Sarason, "Elbette yalan söylüyor," diye terslendi. "Karısıyla ikisinin en hayati noktaları bizden sakladıklarını her budala görebilir."

"Bu iyi bir yol değil, Doktor. Anlaşmamıza uysanız akıllılık edersiniz." Moore omuzlarını kaldırdı. "Ben sizin sandığınız kadar budala değilim," dedi. "Hala kendinizi tanıtmadınız, anlaşmamıza uymaya niyetiniz olmadığını yeterince açık biçimde gösteriyor. Sözünüzü tutacağınıza dair elimde ne gibi bir garanti var? Nereye getirildiğimizi hiç kimse bilmiyor. Dostlarımız ve akrabalarımız bile. Bizi buraya getirip hapsetmek, karşımızda maskeyle dolaşmak, adam kaçırmadan başka bir şey değil. Huasear hazinesine giden yolu tam bilseniz ne yapardınız? Gözümüzü bağlayıp eve mi yollardınız bizi? Hiç sanmıyorum. Bence Micki'yle ikimiz sessizce ortadan kaybolur, polis arşivlerinde birer dosya olur kalırdık. Yanılıyorsam, siz söyleyin." Moore bu kadar zeki bir adam olmasaydı, Zolar neredeyse gülecekti. Ama antropolog onların planını anlamıştı. Onları ellerindeki kozları açmaya zorluyordu. "Pekâlâ Doktor, tüm bilgileri vermeniz için ne yapmamız gerek?" "Hazineyi bulunca yüzde ellisi."

Bu Sarason'u çileden çıkarmaya yetti. "İtoğlu it oyun oynuyor bizimle!" Moore'a doğru yürüdü, onu yakalayıp ayaklarını yerden kesti, duvara çarptırdı. "Tekliflerini al, kafana çal," dedi. "Artık senin zırvalarını dinleyemeyiz. Ya bize istediklerimizi söylersin, ya da döve döve canını çıkarırım, sonunda yine söyletirim. İnan bana, kanının aktığını görmek de bana zevk verir."

Micki Moore kendi evinin mutfağındaymış gibi sakin sakin duruyordu. Onun bu garip soğukkanlılığı Zolar'a hiç doğal görünmedi. Hangi kadın olsa, kocasına yöneltilen bu şiddet dolu tehdit karşısında bir korku belirtisi gösterirdi.

Derken daha inanılmaz bir şey oldu, Moore gülümsedi. "Yap öyleyse! Kır bacaklarımı, öldür beni. Huascar'ın hazinesini de bin yıl bulamazsınız."

Zolar gözlerini Micki'den ayırmaksızın, "Hakkı var, biliyorsun," dedi.

Sarason, "Onunla işim bitince senin köpeğin bile beğenip yemez onu," diye homurdandı, bir yandan da yumruğunu geri çekip hazırladı.

"Dur bir dakika!" Onu durduran Oxley'in sesi olmuştu. "Aklın varsa, öfkeni Bayan Moore'dan çıkar. Karısına eziyet edilmesine hiçbir erkek dayanamaz." Sarason, Henry Moore'u yavaşça yere indirip Micki'ye döndü. Yüzüne saldırıya hazır bir Hun'un ifadesi gelmişti. "Bayan Moore'u işbirliğine ikna etmek bir zevk olacak."

"Vaktinizi boşuna ziyan ediyorsunuz," dedi Moore. "Karımın son bölüm çevirisinde benimle birlikte çalışmasına izin vermedim. Hazinenin yerinin asıl anahtarını bilmiyor." "Palavra!"

"Doğru söylüyor" dedi Micki. Hiç sarsılmamıştı. "Henry son sonuçları bana göstermedi."

Sarason soğuk soğuk, "Yine de zafer bizde kalır," dedi.

Oxley, "Anlaşıldı," diye katkıda bulundu. "Adam işbirliği yapana kadar Bayan Moore'un üzerinde uğraş."

"İstediğimiz cevapları, hangi yoldan olursa olsun, alırız."

Zolar, Moore'a baktı. "Evet, Doktor, karar sizin." Moore gözlerinde soğuk bir hesapçılıkla onları süzdü. "Ona ne isterseniz yapın. Hiç fark etmez."

Zolar kardeşler birden garip şekilde sessizleştiler. En haşinleri olan Sarason, ağzı açık bakıyordu. İnanamamıştı. Hiç utanma ve korkma belirtisi göstermeden karısını kurtlara hangi erkek atardı?

Zolar, Moore'un tepkisini inceleyerek, "Karının dövülmesini, ırzına geçilmesini, öldürülmesini seyredip, hiçbir şey söylemeden bakabilecek misin?" diye sordu. Moore'un yüz ifadesi hiç değişmemişti. "Barbarca aptallıklar size hiçbir şey kazandırmaz."

"Blöf yapıyor." Sarason'un bakışı karşısında, Moore asit banyosu yapsa arınamazdı. "Kadının ilk çığlığını duyduğu anda çöker."

Zolar başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Bence de," dedi Oxley. "Bu adamın korkunç açgözlülüğünü, akademik dünyanın yıldızı olma manyaklığını azımsamışız. Haklı mıyım, Doktor?"

Moore onların tiksintisine aldırmadı. Sonunda konuştu. "Herhangi bir şeyin yüzde ellisi, olmayan bir şeyin yüzde yüzünden çoktur, baylar."

Zolar kardeşlerine baktı. Oxley başıyla belli belirsiz evetledi. Sarason yumruklarını, eklemleri fildişi rengine dönüşünceye kadar sıktı, arkasını döndü. Ama yüzündeki ifadeden, Moore'un ciğerini sökmek istediği çok belliydi. Zolar, "Bence tehditlere son verip bu işi akıllıca çözebiliriz," dedi. "Artırılmış teklifinizi kabul edebilmemiz için, bizi hazineye götüreceğiniz konusunda bana kesin güvence vermeniz gerek."

Moore yavaş yavaş, tane tane konuşarak, "Mağaranın girişine ait tarif i deşifre ettim," dedi. "Hata ihtimali hiç yok. Boyutları da biliyorum, biçimi de. Havadan bakıp tanıyabilirim."

Bu güvenli tavrı sessizlikle karşılandı. Zolar altın mumyaya yürüyüp oyma yazılara baktı. "Yüzde otuz. O kadarla yetinmek zorundasın."

"Ya kırk, ya da yatar," dedi Moore inatla.

"Yazılı olarak mı istiyorsun?"

"Mahkemede geçerli mi ki?"

"Herhalde değil."

"O halde birbirimizin sözüne güvenmek zorundayız." Moore, karısına döndü. "Özür dilerim, hayatım, umarım bu olay seni fazla sarsmamıştır. Ama anlaman gerek. Evlilik yemininden daha önemli şeyler de var."

Ne garip bir kadın, diye düşünüyordu Zolar. Korkmuş ve küçük düşmüş olmalıydı, oysa hiç öyle bir hali yoktu. "Tamam öyleyse," dedi karşısındaki karı kocaya. "Artık iş ortağı olduğumuza göre, kayak maskelerine bir gerek görmüyorum." Maskesini çekip çıkardı, elini saçlarının arasından geçirdi. "Herkes iyi bir uyku çekmeye çalışsın. Sabaha hep birlikte şirket jetine biner, Guaymas, Meksika'ya uçarsınız." Micki Moore, "Neden Guaymas?" diye sordu.

"İki nedeni var. Orası o körfezin üzerinde, bu bir. Ayrıca limanın hemen kuzeyinde, yakın bir dostumun hacienda'sı var, istediğimiz zaman gidebileceğimizi söylemişti. Arazisinde özel iniş pisti de var. Bu aramada merkez olarak kullanılmaya çok uygun bir yer."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Oxley.

"Ben iki güne kadar gelip sizi orada bulurum. Wichita, Kansas'da bir iş randevum var." Zolar, Sarason'a döndü. Kardeşinin Moore'a bir saldırıda daha bulunmasından korkuyormuş gibi bir hali vardı. Oysa merak etmesi gereksizdi Sarason'un yüzünde garip bir gülümseme görüyordu Tabii kardeşleri kafasından geçenleri okuyamazlardı O içinden hazine bulunduktan sonra Tupac Amaru’nun

Henry Moore'a neler yapacağını düşünmekteydi

29

STAEGER, "Brunhilda işi getirebileceği noktaya kadar getirdi," dedi. Sevgili bilgisayarından söz ediyordu. "Onunla ikimiz sicimli şifrenin yüzde doksanını toparladık. Ama hala çıkaramadığımız birkaç permütasyon var."

"Permütasyon mu?" Pitt konferans salonunda, Yaeger'in karşısında oturuyordu. "Quipunun çizgisel düzeninde ve renklerinde bazı yerleştiriliş incelikleri." Pitt omuz silkti, masanın çevresindekilere baktı. Dört kişi vardı orada. Amiral Sandecker, Al Giordino, Rudi Gunn ve Hiram Yaeger. Herkesin dikkati Yaeger'e dönüktü. Yaeger gece boyunca susmaksızın aydedeye ulumuş çakallara benziyordu. Pitt, "Kelime dağarcığımı biraz zenginleştirmem gerek herhalde," diye mırıldandı. Koltuğunda kaykılıp rahatça yaslandı, platformun üzerinde, kocaman bir duvar ekranının başında duran bilgisayar sihirbazına baktı.

Yaeger devam etti. "Az önce anlatmaya başladığım gibi, sicimlerin ve düğümlerin bazıları deşifre edilemiyor. Günümüzde bilinen en sofistike, en ileri enformasyon ve veri analiz tekniklerini uyguladıktan sonra, elimden gelen ancak hikayenin şöyle kaba bir anlatımı olabilecek."

Gunn gülümseyerek, "Senin gibi bir deha bile, öyle mi?" dedi.

"Einstein bile. Eğer İnkalara ait bir Rozetta taşı bulmuş olsa ya da on altıncı yüzyılda yaşayanlara 'kendi quipunu kendin yap' kitabı yazmaya kalkışsa, o bile bir boşluk içinde çalışmak zorunda kalırdı."

Giordino, "Bize bu gösteri finalsiz bitecek diyorsan, ben öğle yemeğine gidiyorum," dedi.

"Drake quipu'ları, sayısal verilerin karmaşık bir temsili," diye devam etti Yaeger. Giordino'nun sululuğundan hiç sarsılmamıştı. "Ama olayın adım adım tarifi açısından o kadar da güçlü değil. Birkaç renkte sicime düğüm atmakla, görsel olayları ve duyguları anlatmak olanaksız. Quipu ancak tarihin o aşamasında olaya girip çıkmış insanları anlatıyor."

Sandecker tombul purolarından birini havada sallayarak, "Ne demek istediğini anladık, yeter," dedi. "Şimdi artık o keşmekeşten neler öğrendiğini anlat." Yaeger başını salladı, konferans salonunun ışıklarını kıstı. Slayd projektörünün

düğmesine basıp duvar ekranına Kuzey ve Güney Amerika'ların batı kıyısını gösteren eski bir İspanyol haritası yansıttı. Otomobillerdeki radyo antenlerine benzeyen bir gösterme çubuğu aldı, haritaya doğru tuttu.

"Uzun bir tarih dersi vermekten kaçınmak için, İnka tanrının meşru varisi Huascar'ın, gayrimeşru kardeşi Atahualpa tarafından 1533'de yenilip devrildikten sonra, krallığının hazinelerini And dağlarında bir yere saklama emri verdiğini söyleyeyim," dedi. Bu kararında akıllılık ettiği sonradan belli olmuş zaten. Hapsedildiği süre boyunca Huascar çok küçük düşürülmüş, çok acılar çekmiş. Bütün dostları ve yakın adamları idam edilmiş, kanlarıyla çocukları asılmış. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, İspanyollar da İnka imparatorluğu topraklarını işgal etmek için tam o anı seçmişler. Tıpkı Cortez'in Meksika'da yaptığı gibi, Francisco Pizzaro da zamanı çok iyi seçmiş. İnka orduları bir iç savaş durumunda bölünmüş ve parçalanmış durumdayken, tabii avantajlı çıkmış. Pizzaro'nun emrindeki az sayıda asker ve bir miktar serüvenci, Atahualpa'nın çevresindeki bürokratları eski Caxanarca kentinin meydanında kılıçtan geçirdikten sonra, tabii İnka imparatorluğu artık onun eline düşmüş." Gunn, "İnkaların saldırıp İspanyolları püskürtmeyişi şaşılacak bir şey," dedi. "Pizzaro'nun adamlarının yüz katı kadardılar herhalde."

"Bin katına daha yakındılar," dedi Yaeger. "Ama tıpkı Aztek'lere karşı Cortez'in durumu gibi, ok ve taş geçirmeyen demir giysiler içindeki sakallı adamların kılıç sallayarak gelişi, toplarla, tüfeklerle ateş edişi, İnkaların cesaretini kırmış. Atahualpa'nın generalleri morallerini kaybetmişler, inisiyatifi ele alıp karşı saldırı emri verememişler."

"Ya Huascar'ın orduları?" diye sordu Pitt. "Onlar da hala ortalıktaydılar herhalde." "Evet, ama lidersizdiler. Bugün tarihin tek yapabileceği, ya şöyle olsaydı, diye varsayımlar yürütmek. İki İnka kralı kavgayı bir kenara koyup ordularını birleştirseler, ya batarız, ya çıkarız tutumu içinde saldırıp kendi devletlerini bu korkulan yabancılardan kurtarsalar, ne olurdu? İlginç bir varsayım. İspanyollar yenilirse, bugün Güney Amerika'da siyasal sınırlar ve hükümetler nasıl olurdu, Tanrı bilir." Giordino, "Bir kere kesinlikle İspanyolca konuşmuyor olurlardı," diye yorumda bulundu. Sandecker sonunda purosunu yakarken, "Atahualpa'nın Pizzaro'yla kapışması sırasında Huascar neredeydi?" diye sordu.

"Cuzco'da, hapisteydi'. İmparatorluğun başkentinde. Caxanarca'nın iki yüz kilometre kadar güneyinde."

Pitt önündeki bloknota bir şeyler kaydederken, hiç başını kaldırmadan sordu.

"Sonra ne oldu?"

"Atahualpa kendi özgürlüğünü satın almak için Pizzaro'ya bir odayı boyu yettiği yere kadar altınla doldurmayı teklif etti," dedi Yaeger. "Bu odadan biraz daha büyük bir oda."

"Doldurdu mu peki?"

"Doldurdu. Ama bunu yaparken Atahualpa bir yandan da, Huascar'ın Pizarro'ya daha fazla altın, gümüş ve değerli taş verebileceğinden korkuyordu. Bu yüzden Huascar'ın öldürülmesini emretti. Emir yerine getirildi, Huascar suda boğularak öldürüldü. Ama bu arada kraliyet hazinelerinin saklanmasını emretmeye vakit bulmuştu." Sandecker, Yaeger'e mavi dumanlar arasından baktı. "Kral öldükten sonra, kim yerine getirdi o emri?"

"Naymlap adlı bir general," dedi Yaeger. Durakladı, elindeki madeni çubuğu uzatıp haritadaki kırmızı bir çizgiyi gösterdi. Bu çizgi And dağlarından başlayıp Peru kıyısına kadar iniyordu. "Bu general, İnka soylu kanını taşımıyordu. Bir Chachapoya savaşçısıydı. Zaman içinde yükselmiş, Huascar'ın en güvendiği danışmanı olmuştu. Hazinenin dağlardan deniz kıyısına taşınmasını o emretti. Kıyıda elli beş gemilik bir filo topladı. Quipunun anlattığına göre, yirmi dört günlük kara yolculuğundan sonra, yalnız o hazineleri gemilere yüklemek bile on sekiz gün sürdü." Gunn, "İnkaların denizci bir ulus olduğunu hiç bilmezdim," dedi. "Mayalar da öyleydi. Tıpkı Fenikeliler, Yunanlılar ve Romalılar gibi, İnkalar da kıyı denizcileriydi. Açık denizden gerçi korkmazlardı, ama mehtapsız gecelerde ve fırtınalı havalarda gemilerini bir kumsala çekecek kadar akılları vardı. Güneşe ve yıldızlara bakarak yol alır, kıyı boyunca yukarı aşağı, rüzgardan yararlanarak gidip gelir, Panama'daki, belki daha ötelerdeki Mezoamerika halklarıyla ticaret yaparlardı. İnka destanlarından birine göre, eski bir İnka kralı ufkun ötelerinde yatan, altını bol, halkı akıllı bir adadan söz edildiğini duymuş. Oradan ganimet ve esir toplayacağını düşünerek yeni gemiler yaptırmış, askerlerini bindirip, Galapagos Adaları olduğunu tahmin ettiğimiz yere doğru yola koyulmuş. Dokuz ay sonra da çok sayıda siyah esirlerle ve bol bol altınla dönmüş. "Galapagos, ha?" diye söylendi Pitt. "O da bir tahmin işte."

Sandecker, "Gemilerinin yapısı hakkında bilgimiz var mı?" diye sordu. "Pizzaro'nun kaptanı Bartolome Ruiz, direkleri, kocaman dört köşe yelkenleri olan geniş sallar görmüş. Başka İspanyol denizcileri de bu tür salların yanından geçtiklerini söylemişler. Gövdeler balsa dallarından, bambudan ve kamışlardanmış. Herbiri altmış kişiyle kırktan fazla iri sandık dolusu ticari mal taşıyormuş. Yelkenlerinden başka, kürek ekipleri de varmış. Kolomb öncesi

dönemin kilden kap kaçaklarında gördüğümüz desenler, iki katlı gemileri gösteriyor. Yükselen burun ve kıçta yılan başlarıyla. Vikinglerin gemilerini süsleyen ejderhalar gibi."

"Demek ki tonlarca altın ve gümüşü deniz üzerinde uzak yerlere taşımış oldukları konusunda kuşku yok, öyle mi?"

"Hiç yok, Amiralim." Yaeger işaret çubuğunun ucunu bir başka çizgi üzerinden kaydırdı. Bu da Naymlap'ın filosunun rotasıydı. "Denize çıktıktan sonra kuzeye gitmişler. Yolculuk seksen altı gün sürmüş. Yani ilkel gemilere göre bir gezi değil." Giordino, "Güneye gitmiş olmaları ihtimali hiç yok mu?" dedi.

Yaeger başını iki yana salladı. "Bilgisayarım düğümlü sicimlerden birinin, dört ana yönü gösterdiğini keşfetti. Kuzey düğümleri yukarıya atılmış, güney düğümleri aşağıya. Doğuyla batı için de ortasından ayrı sicimler bağlanmış." Pitt, "Ya son hedefleri?" diye sordu.

"En zor bölümü de o. O tür salın yelkenle ne gibi bir hızla gideceğini deneme olanağımız yok. Ne kadar yol aldıklarını tahmin etmek riskli işti. Şimdi ayrıntıya girmek istemiyorum, raporumda okursunuz. Ama Brunhilda, yolun uzunluğunu hesaplama konusunda harikalar yarattı, 1533 yılındaki akıntıları, rüzgarları bile hesaba kattı."

Pitt ellerini başının arkasına koyup koltuğunu iki ayak üzerine kaldırdı. "Dur, bir tahmin edeyim. Cortez Denizinin yukarılarında bir yere yanaştılar. Yani California Körfezi diye de bilinen denizin. Meksika anakarasını Baja California yarımadasından ayıran o geniş deniz girintisinin."

Yaeger, "Seninle daha önce konuştuğumuz gibi, bir adaya yanaşmışlar," dedi. "Denizcilerin hazineyi bir mağaraya taşıması on iki gün sürmüş, Quipudan anladığımıza göre, çok büyük bir mağara. Ağzı için tünel diyor. Adanın en tepe noktasından, hazine mağarasına kadar ulaşan bir tünel."

Sandecker inanamıyormuş gibi, "Bütün bunları bir dizi düğümden mi öğrendin?" diye sordu. Yaeger başıyla evetledi. "Daha pek çok şey öğrendim. Huascar'ı temsil eden bir kırmızı sicimde, Atahualpa'nın emriyle öldürüldüğü güne bir siyah düğüm atılmıştı. Atahualpa'nın siciminin rengi mordu. General Naymlap'ınki koyu turkuazdı. Brunhilda'yla ikimiz ayrıca size hazinenin ne gibi parçalardan oluştuğunu da birer birer sayabiliriz. İnanın bana, son yüz yıldır tüm batıklardan kurtarılanların toplamını geçiyor."

Sandecker kuşkulu gibiydi. "Bu hesaba Atocha'yi, Edinburgh'u. ve Orta

Amerika’yı da katıyor musun?"

"Hem onları, hem öbürlerinin hepsini," diye güvenle gülümsedi Yaeger. Gunn şaşırmış gibiydi. "Cortez Denizinde bir ada mı diyorsun yani?" dedi. Giordino konunun yüreğine saldırdı. "Peki, bu hazine tam nerede?" Sandecker, "Yani Cortez Denizinde bir adanın mağarasında olmasının yanısıra," diye katkıda bulundu.

Pitt, "My Darlin' Clementine şarkısı gibi," diye takıldı. "Bir boğazın içindeki bir mağaranın içinde ..."

Giordino içini çekti. "Bana aranacak pek çok ada varmış gibi geliyor. O körfez ada dolu."

Yaeger çubuğuyla haritada belli bir alana daire çizerek, "Yirmi sekizinci paralelin altındaki adalara bakmak zorunda değiliz," dedi. "Dirk'in tahmin ettiği gibi, Naymlap'ın filosunun körfezde hayli kuzeylere gelebilmiş olduğu kanısındayım." Giordino çok pragmatikti.

"Bize hala nereyi kazacağımızı söylemiş değilsin."

"Sudan kale gibi, dimdik yükselen bir ada. Ya da Brunhilda'nın Quipudan yaptığı çeviriye göre, Cuzco'daki Güneş Tapınağı gibi yükselen bir ada." Yaeger projektöre, Baja California yarımadasıyla Meksika anakarası altında kalan denizin büyütülmüş bir slaydını koydu. "Bunu bilmek, arama alanını çok sınırlandırıyor." Gunn, "Brunhilda bir şeyi gözden kaçırmış olamaz mı?" diye sordu. Giordino da, "Belki de düğümleri yanlış yorumlamıştır," diye araya girdi. Bu arada rahat bir hareketle Sandecker'in özel purolarından bir tanesini adamın göğüs cebinden çekip almış, ucunu yakmaktaydı.

Amiral ona ateş saçan gözlerle baktı, ama bir şey söylemedi. Giordino'nun o puroları nereden bulduğunu öğrenme çabalarını çoktan beri kesmişti. Herhalde Amiralin özel stokundan alıyor olamazdı. Sandecker nemlendirici kutuya koyduklarını bile sayardı çünkü.

Yaeger, "Bir bilgi eksikliği olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, bilgisayarla ikimiz quipunun sicim ve düğümlerinin yüzde doksanını çözümledik. Öbür yüzde on, net bir anlam getirmiyor. Sicimlerden ikisi bizi yanıltmaya çalıştı. Bir tanesi, Brunhilda'nın yorumuna göre taştan yontulmuş bir tür tanrı ya da şeytan heykelinden söz ediyordu. İkincisinin ise jeolojik mantığa uymadığı kesindi. Hazine mağarasının ortasından geçen bir nehirden söz ediyordu."

Gunn tükenmez kaleminin ucunu masaya tık tık vurdu. "Bir adanın altından

geçen nehir hiç duymamıştım," dedi.

Yaeger, "Ben de," diye ona katıldı. "O yüzden değinmedim ona."

Pitt, "Körfez suyunun bir sızıntısı olmalı," diye yorumda bulundu.

Gunn başını evet anlamında salladı. "Tek mantıksal cevap o."

Pitt başını kaldırıp Yaeger'e baktı. "İşaretlere ilişkin bir şey yok mu?"

"Üzgünüm, o konuda pes ettim. Uzunca bir süre, o şeytanın mağaranın yerini işaretleyen bir şey olduğuna dair umutlar besledim. O sicimdeki düğümlerde sanki mesafe ölçümleri veriliyordu. Şeytanın durduğu yerden, hazineye giden tünelin kaç adım olduğunu veriyordu sanki. Ama bakır sicimler bozulmuştu. Brunhilda ondan somut bir anlam çıkaramadı."

Sandecker, "Ne tür şeytan?" diye sordu.

"Zerre kadar fikrim yok."

Gunn, "Acaba hazine yerini gösteren bir işaret levhası mı?" diye şaka etti. Pitt, "Ya da hırsızları ürkütüp kaçırmak için tehlikeli bir tanrı," dedi.

Sandecker purosunun ucunu cam bir fincanın kenarına vurdu, uzamış külü düşürdü. "Sağlam bir varsayım, ama yüzyıllar içinde hava koşullarıyla saldırgan insanlar heykeli mahvetmiş, tanınmayacak bir kayaya benzetmiş olabilirler."

Pitt, "Özetle biz Cortez Denizinde, tepesinde yontma taş şeytan bulunan, dik yamaçlı bir ada arıyoruz," dedi.

Yaeger, "O bir genelleme," diyerek masanın ucundaki koltuğa oturdu. "Ama quipunun mesajını da çok güzel özetliyor."

Gunn gözlüğünü çıkarıp ışığa tuttu, leke var mı diye kontrol etti, "Bili Straight'in bozulan sicimleri onarma ihtimali var mı?"

Yaeger, "Ona o sicimler üzerinde çalışmasını söyleyeceğim," dedi.

Sandecker, "Bir saate kalmadan, o sicimler üzerinde tüm gücüyle uğraşıyor olur," diye güvence verdi.

"Eğer Straight'in koruma uzmanları Brunhilda'nın analiz edebileceği kadar lif ve düğüm onarabilirlerse, sanırım gelecek ek bilgiler bizi o tünelin ağzına, tükürük mesafesine kadar yaklaştırabilir."

Pitt, "Basarsa iyi eder," dedi. "Hayatta Meksika'da boş çukurları kazmaktan daha başka amaçlarım da var." Gunn, Sandecker'a döndü. "Evet, ne diyorsunuz, Amiralim? Atılalım mı?"

NUMA'nın kaprisli komutanı, ekrandaki haritaya uzun süre baktı, sonra içini çekip mırıldandı. "Arama projesinin ayrıntılı maliyetini bildiren bir öneriyi yarın sabah odama girdiğimde hazır bulmak istiyorum. Üç hafta boyunca kendinizi ücretli izinde sayabilirsiniz. Bu odadan dışarıya tek kelime çıkmayacak. Eğer basınla medya, NUMA'nın hazine avına çıktığını sezerse, Kongre canıma okur." Pitt, "Ama ya Huascar'ın hazinesini bulursak?" dedi. "O zaman hepimiz yoksul kahramanlar olup çıkarız." Yaeger anlayamamıştı. "Yoksul mu?" Pitt anlattı. "Amiralin demek istediği, hazinelerin keşfedene bırakılmayacağı."

Sandecker başıyla evetledi. "İstediğiniz kadar ağlayıp ağıt tutun, baylar. Ama eğer hazineyi bulursanız, sanırım her gramı Peru hükümetine teslim edilecektir." Pitt'le Giordino birbirlerine dönüp bilmiş bilmiş sırıttılar. Herbiri karşısındakinin zihnini okuyordu. İlk konuşan Giordino oldu.

"Bana sanki bu olayda alınacak bir ders varmış gibi gelmeye başladı," dedi.

Sandecker ona tedirgin bir bakış yöneltti. "Nasıl dersmiş o?"

Giordino elindeki puroyu inceleyerek cevap verdi. "Hazine galiba olduğu yerde kalsa daha iyi olacak."

30

GASKİLL yatağına uzanmıştı. Başucu masasında soğumuş bir fincan kahveyle, yarısı yenmiş sandviçlerin durduğu tabak vardı. Koca vücudunu ısıtan battaniyenin üstüne, daktilo edilmiş sayfalar saçılmıştı. Kitap kadar uzun yazıların bir sonraki sayfasını alıp okumadan önce, fincanından bir yudum kahve içti. Yazının başlığı, Hiç Yakalanmayan Hırsız'dı. Specter'la ilgili aramaların belgesel bir kaydıydı. Nathan Pembroke adlı, emekliye ayrılmış bir Scotland Yard detektifi tarafından yazılmıştı. Adam bunu yazmak için elli yıla yakın bir süre uluslararası polis arşivlerine gömülmüş, amansız takibinde, güvenirliği ne olursa olsun, her ipucunu da izlemişti. Pembroke bin dokuz yüz yirmilerle otuzlarda dünyayı kırıp geçiren bu kurnaz hırsıza Gaskill'in ilgi duyduğunu öğrenince, emeğinin sararmış, köşeleri kıvrılmış sayfalar üzerinde kalan, nice yayınevlerince reddedilen ürününü ona postalamıştı. Gaskill bir türlü elinden bırakamıyordu yazıları. Pembroke'un soruşturma ustalığı onu çok etkilemişti. Şimdi artık yaşı doksana yaklaşıyordu Pembroke'un. Specter'ın bilinen son hırsızlığında, yani 1939'da Londra'da yaptığı hırsızlıkta, soruşturma işinin

başında o vardı. Çalınan eserler, bir Joshua Reynolds, iki Constable, üç de Turner'dı. Specter'ın tüm diğer şaheser suçlarında olduğu gibi, bu olay da çözülememiş, eserlerin de hiçbiri bulunamamıştı. Pembroke kusursuz bir suç işlenemeyeceği ilkesine inatla sarılmış biri olduğu için, Specter'ın kimliğini keşfetmeyi kendine bir tutku haline getirmişti. Yarım yüzyıl boyunca hiç azalmamıştı bu tutkusu. Takipten vazgeçmeyi reddetmişti. Sağlığı bozulup bir bakımevine yatmak zorunda kalmadan birkaç ay önce, hayatının büyük fırsatını yakalamış, bu sayede enfes biçimde yazdığı bu kitaba uyacak enfes son sağlamıştı.

Gaskill içinden, yazık ki hiçbir yayınevi bunu basılmaya layık bulmamış, diye düşündü. Eğer Hiç Yakalanmayan Hırsız yayınlanıp dağıtımı yapılmış olsa, o günden bu yana yer almış büyük suçlardan en az on tanesi çözülebilirdi Gaskille göre. Son sayfayı bitirdiğinde, neredeyse şafak sökmek üzereydi. Başını yastığa koyup uzandı, tavana baktı, kafasındaki parçaları uygun boşluklara yerleştirmeyi sürdürdü. Sonunda güneşin ışıkları Chicago dışında, Cicero'daki evinin penceresinden içeri süzüldü. Gaskill birdenbire nehirdeki kütüklerin tıkanıklığı açılmış, hepsi açık denize doğru sürüklenmeye başlamış gibi hissetti.

Telefona uzanırken kendini piyango kazanmış gibi hissediyordu. Ezbere bir numara çevirdi, yastıkları kabarttı, cevap beklerken oturur poza girdi. Uykulu bir ses, "Ben Francis Ragsdale," dedi. "Gaskill."

"Tanrım, Dave. Bu kadar erken, ne bu böyle?" Kulaklıktan Ragsdale'in karısının mahmur sesi, "Kimmiş?" diye duyuldu. "Dave Gaskill."

"Bugün Pazar olduğunu bilmiyor mu?" Gaskill, "Seni uyandırdığım için üzgünüm," dedi.

"Ama bekletemeyeceğim iyi haberim var."

"Peki." Ragsdale bir yandan esniyordu. "Duyalım bakalım."

"Sana Specter'ın adını söyleyebilirim."

"Kimin?"

"En sevdiğimiz sanat eserleri hırsızının."

Ragsdale birden ayılıverdi. "Specter'ın mı? Kimliğini mi saptadın?"

"Ben yapmadım. Scotland Yard'dan emekli bir detektif yapmış."

"Bir İngiliz mi bulmuş onu?"

"Ömrünü Specter hakkında bir kitap yazmakla geçirmiş. Bir kısmı hayal, ama

çok da kesin kanıtlar toplamış."

"Neler bulmuş?"

Gaskill sesinin etkili çıkması için hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Tarihin en büyük sanat hırsızının adı, Mansfield Zolar."

"Bir daha söyler misin?"

"Mansfield Zolar. Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"Beni boşuna uğraştırıyorsun."

"Yemin edebilirim."

"Sormaya korkuyorum ama ..."

"Zahmet etme" diye onun sözünü kesti Gaskill. "Ne düşündüğünü biliyorum. O babaydı."

"Ulu Tanrım, Zolar International! Bulmacanın son parçası halının üzerine düşmüş de, yeni bulmuşuz gibi bir şey bu. Zolar'lar. Ya da kendilerine ne zırva adlar takmışlarsa o. Her şey yerine oturmaya başladı."

"Ekmek kırıntılarının kutuyu doldurması gibi."

"Geçen gün öğle yemeğinde söylediğin doğruymuş. Adam gerçekten bir hanedan kurmuş. İzinde gidiyorlar."

"Hatırladığıma göre Zolar International! Dört olayda gözleme almıştık, her seferinde temiz çıkmışlardı. Efsanevi Specter'la ilişkilerini de hiç tahmin edememiştim."

"FBI da öyle," dedi Ragsdale. "Yedi basamaklı eski eser soygunlarının hepsinde onlardan kuşkulandık, ama hiçbir kardeşi tutuklayacak kanıt bulamadık."

"Seni anlıyorum. Ortada ne çalınan eserler var, ne arama izni, ne de tutuklama."

"Zolarlar gibi geniş bir yeraltı örgütü, nasıl bu kadar yaygın çalışabiliyor da iz bırakmıyor, şaşılacak şey. Mucize adeta."

"Hiç hata yapmıyorlar," dedi Gaskill.

Ragsdale, "İçlerine adam sokmaya çalıştın mı?" diye sordu.

"İki kere. Hemen anladılar. Adamlarımın dürüst olduğundan emin olmasam, kendileri bildirdi derdim."

"Biz de sızamadık içlerine. Onlardan kaçak eser alan koleksiyoncular da bir o kadar ağzı sıkı, bir o kadar ihtiyatlı."

"Ama yine de, uyuşturucu kaçakçıları nasıl paralarını aklıyorlarsa, Zolarların da çalıntı eserleri akladığını ikimiz de biliyoruz."

Ragsdale birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda, "Bence artık öğle yemeklerinde buluşup bilgi değiş-tokuşu yapmaktan vazgeçelim, full-time işbirliği yapmaya başlayalım," dedi. Gaskill, "Üslûbun hoşuma gidiyor," diye güldü. "Ben yarın of ise gider gitmez, ortak bir eylem ekibi kurulması için amirime öneri götüreceğim." "Ben de bizim ofiste aynı şeyi yapayım."

"Ekiplerimizle birlikte, diyelim ki Perşembe günü bir toplantı yapalım mı?"

"Harika olur sanırım," dedi Ragsdale.

"O zaman ilk hazırlıkları yapmaya zamanımız olur."

"Specter dedin de, çaldığı o Diego Rivera'ların izini buldun mu? Yemekte belki bir ipucu bulabileceğini söylemiştin."

"Onun üzerinde hala uğraşıyorum," dedi Gaskill. "Ama görünüşe göre Rivera'lar Japonya'ya gitmiş, oradaki bir özel koleksiyona kapanmış."

"Bunların da satışını Zolarların yaptığına bahse girer misin?"

"Onlar yaptıysa izi bulunmaz. Çok fazla sayıda paravan şirketler ve aracılar kullanıyorlar. Bunlar suç dünyasının süperstarları. Mansfield Zolar daha ilk hırsızlığını yaptığından bu yana, aileden hiç kimseye ne sen el sürdün, ne ben, ne de başka bir resmi güvenlik kurumu. Daha mahkeme salonu diye bir yerin içini bile görmediler. Kar gibi bembeyazlar. İnsanın içini bulandıracak kadar."

Ragsdale cesaret verircesine, "Bu sefer okuruz canlarına," dedi.

Gaskill, "Bizim yararlanacağımız yanlışlar yapmazlar," dedi.

"Belki yaparlar, belki yapmazlar. Ama içimde her zaman bir duygu vardır. Bence dışardan biri, yani seninle de, benimle de, Zolarlarla da ilişkisi olmayan biri çıkıp onların sistemine kısa devre yaptıracak."

"Her kimse, inşallah çabuk çıkar. Zolarların biz baltayı enselerine indirmeden emekli olup Brezilya'ya yerleşmelerini istemiyorum."

"Artık Baba'nın örgütü kurmuş olduğunu da, operasyonlarının üslûbunu da bildiğimize göre, ne arayacağımızı daha iyi biliriz."

Ragsdale telefonu kapamadan önce, "Söyle bana," dedi. "Elden kaçırdığın

altın mumya için deşifre uzmanının kim olduğu konusunda bir şey buldun mu?"

Gaskill yüzünü buruşturdu. Bunun hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. "Bu tür yazılar üstüne uzman olanların hepsinin yeri belli, ikisinin dışında," dedi. "Harvard'dan iki antropolog. Doktor Henry Moore'la karısı. Birdenbire yer yarılıp yok oldular. Birlikte çalıştıkları profesörler de, komşuları da, nerede olduklarını bilmiyor."

Ragsdale güldü. "Onları Zolarlarla fingirdeşirken yakalamak hoş olacak."

"Üzerinde çalışıyorum." "İyi şanslar."

"Yakında yine konuşuruz," dedi Gaskill.

"Seni biraz sonra ararım."

"Öğleden sonra ara. Dokuzda bir sorgu için gidiyorum."

Ragsdale, "Daha iyisi, ortak konferansla ilgili bir şeyler ayarladığında sen beni ara," dedi.

"Ararım."

Gaskill telefonu kapatırken gülümsüyordu. Bu sabah ofise gitmeye niyeti yoktu. Ragsdale'in FBI'dan ortak eylem ekibi için izin koparması, Gaskill'in gümrükten koparmasından daha zor olacaktı. Bütün gece okuduktan sonra, şimdi tatlı tatlı uyku kestirmek istiyordu.

Kanıt yetersizliğinden uykuya yatan bir konunun birdenbire hayata dönmesi onu çok sevindirirdi. Artık durumu daha net görmeye başlamıştı. Kontrolü kendi elinde hissetmek ne hoştu! Özendiricinin coşturduğu motivasyon gibisi yoktu. Bu sözü de nereden duymuştum, diye düşündü. Dale Carnegie seminerlerinden birinde mi? Yoksa Gümrük politikası ilkelerinden biri miydi? Cevabı bulamadan derin bir uykuya dalmış gitmişti.

31

PEDRO Vincente, harika bir rektifiyeden geçmiş DC-3 transpot'unu, Teksas'ın Harlingen Havaalanı pistine indirdi, elli beş yıllık uçağı yürütüp ABD Gümrük Servisi hangarının önüne getirdi, 1200 beygir gücündeki PrattAWhitney motorlarını kapattı. Yolcu kapısını açıp indiğinde, üniformalı iki gümrük görevlisi onu bekliyordu. Daha uzunca boylu olanı, kızıl bıyıklı, çilli biriydi. Elindeki bloknotu alnına kaldırıp parlak Teksas güneşinden gözlerini korumaya

çalışıyordu. Öteki köpeğin tasmasını eline almıştı.

"Bay Vincente?" diye sordu görevli nezaketle. "Pedro Vincente?" "Evet, Vincente benim."

"ABD'ye girişinizi bize haber verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Hükümetinizle işbirliği yapmak bana her zaman zevk vermiştir," dedi Vincente.

Onlarla el de sıkışırdı, ama görevlilerin vücut temaslarından kaçındıklarını daha önceki geçişlerinde öğrenmişti. Kızıl saçlı adama uçuş planının bir kopyasını uzattı.

Adam alıp bloknotunun klipsine kıstırdı, yazıları inceledi, bu arada arkadaşı da köpeği uçağa doğru kaldırıp uyuşturucu için koklattı. "Havalandığınız yer Nicova, Costa Rica mıydı?"

"Evet, öyle."

"Gideceğiniz yer de Wichita, Kansas mı?"

"Eski karımla çocuklarım orada oturur."

"Ziyaretinizin nedeni?"

Vincente omuz silkti. "Ayda bir uçağımla gelir, çocuklarımı görürüm. Öbürsügün yine ülkeme dönüyorum."

"Mesleğiniz çiftçilik mi?"

"Evet, kahve yetiştiririm."

"Umarım tek yetiştirdiğiniz odur," dedi adam. Gepgergin dudaklarıyla gülümsüyordu. Vincente alınmış gibi, "Rahatça yaşamak için kahve bana yeter," diye karşılık verdi.

"Pasaportunuzu görebilir miyim, lütfen."

Usuller hiç değişmezdi. Vincente'ye genellikle hep aynı iki görevli rastlardı, ama ona, ABD'ye ilk defa gelen bir turistmiş gibi davranırlardı. Görevli, pasaporttaki resme baktı, onu adamın arkaya taranmış siyah saçlarıyla, kuş gibi kahverengi gözleriyle, düzgün zeytin rengi teniyle, keskin çizgili burnuyla karşılaştırdı. Boy ve kilo, kısa boylu sayılabilecek, zayıfça bir adamı belirtiyordu. Yaşı da kırk dörttü. Vincente özenli giyinirdi. Giysileri vitrinden yeni çıkmış gibiydi. Lüks modacıların birinden alınmış gömleği, pantolonu, yeşil alpaka spor ceketi, boynundaki ipek fular pek şıktı. Gümrük görevlisi aslında

onu özenti bir mambo dansçısına benzetiyordu. Sonunda adam pasaportu incelemeyi bitirdi, yüzünde resmi bir gülümseme belirdi. "Uçağınız aranırken ofiste beklemek ister miydiniz, Bay Vincente? Herhalde usulleri biliyorsunuz."

"Tabii." Elindeki İspanyolca dergileri kaldırıp gösterdi. "O konuda da hazırlıklı geliyorum."

Görevli DC-3'e hayran hayran baktı. "Böyle harika bir eski uçağı muayene etmek bir zevk," dedi. "Eminim göründüğü kadar da iyi uçuyordur."

"Savaştan hemen önce hayata TWA'in bir ticari uçağı olarak atılmış. Ben bulduğumda, Guatemala'da bir maden şirketi için kargo taşıyordu. Hemen satın aldım, onarımına da dünyanın parasını harcadım."

Ofisin kapısına doğru giderken birden dönüp görevliye seslendi. "Telefonunuzu kullanıp benzin kamyonunu arayabilir miyim? Beni Wichita'ya götürecek kadar benzinim yok."

"Tabii. Masada oturan arkadaşa söyleyin."

Bir saat sonra Vincente, Teksas üzerinden Wichita'ya doğru uçuyordu. Yanındaki yardımcı pilot koltuğunun üzerinde dört evrak çantası durmaktaydı ve içlerinde toplam altı milyon dolar nakit vardı. Bu paralar son anda uçağa, benzin kamyonunu kullanan iki kişiden biri tarafından kaçak sokulmuştu.

Gümrük görevlileri uçağı dikkatle arayıp, ne uyuşturucudan ne de başka kaçak maldan iz bulamayınca, Vincente'nin temiz olduğu sonucuna varmışlardı. Yıllar önce soruşturmuşlardı onu bir kere. Costa Rica'nın saygın işadamlarından biri olduğunu, kahve yetiştirerek büyük bir servet yaptığını öğrenmiş, tatmin olmuşlardı. Pedro Vincente'nin Costa Rica'da ikinci en büyük kahve ekim alanının sahibi olduğu doğruydu. Ama Julio Juan Carlos adıyla dahiyane biçimde yönettiği uyuşturucu ticaretinden gelen para, kahveden eline geçenin en az on katıydı.

Tıpkı Zolarlar ve onların yasa dışı imparatorluğu gibi, Vincente de uyuşturucu işini uzaktan yönetirdi. Gündelik işler, yardımcılarına bırakılmıştı. Hiçbiri de onun gerçek kimliğini bilmezdi.

Vincente'nin gerçekten dört çocuğuyla birlikte Wichita dışındaki çiftlikte yaşayan bir eski karısı vardı. Karısı boşanmak istediğinde, çiftliği ona Vincente armağan etmişti. Bir kenarına bir iniş pisti yaptırmış, hem Costa Rica'dan uçakla gelip çocuklarını görebiliyor, hem de Zolar ailesinden çalıntı ve yasa dışı antikalar satın alıyordu. Gümrük ve Narkotik görevlileri ülkeye neyin girdiğine pek dikkat ediyorlar da, neyin çıktığına pek aldırmıyorlardı.

Mısır tarlasının ortasındaki dar piste indiğinde, öğleden sonranın geç saatleriydi. Pistin bir ucunda altın renkli, mor bantlı bir jet park etmiş, duruyordu. Jetin yanıbaşına kocaman, mavi, önü çardaklı bir çadır kurulmuştu. Beyaz keten takım giymiş bir adam o çardağın altında, üzerine piknik sofrası kurulmuş masanın başına oturmuştu. Vincente, DC-3'ün pilot kabininden elini salladı, evrak çantalarından üçünü yanına alıp inerken dördüncüsünü uçakta bıraktı.

Masanın başında oturan adam ayağa kalktı, ilerleyip Vincente'yi kucakladı. "Pedro, seni görmek her zaman büyük zevktir."

"Joseph, sevgili dostum, bu küçük buluşmalarımızı nasıl hevesle bekliyorum, bilemezsin."

"İnan bana, senin gibi dürüst biriyle iş yapmak, diğer müşterilerimin topuna değer." Vincente sırıttı. "Koyunu kesmeden önce yağ çekerek şişmanlatmak mı istiyorsun?"

Zolar rahatça güldü. "Yo, hayır, önce birkaç kadeh iyi cins şampanya içmen gerek ki yumuşayasın."

Vincente, Zolar'ın peşinden çardağın altına yürüdü, masanın karşı tarafına oturdu. Genç bir Güney Amerikalı kız, şampanyaları doldurup ordövrleri getirdi. "Bana güzel mallar getirdin mi?"

"Yakın dostlara kar getiren alışverişlerin şerefine." Zolar kadehini onunkine tokuşturdu. Sonra başıyla evetledi. "Perulu İnkaların en paha biçilmez eserlerinden seçip sana göstermek üzere getirdim. Ayrıca Amerika'nın güneybatı kızılderililerinden çok değerli dinsel objeler getirdim. Andlardan yeni gelen antikaların, senin Kolomb öncesi koleksiyonunu her müzedeki koleksiyonun üzerine çıkaracağı konusunda garanti verebilirim."

"Onları görmeye can atıyorum." Nadir bulunan objeleri toplamaya merak saran insanlar, çok geçmeden bu işin tiryakisi oluyordu. Hiç kimsenin sahip olamayacağı şeyleri satın alıp biriktirme ihtiyacının kölesi haline geliyorlardı. Pedro Vincente de pek az kişinin bildiği koleksiyonunu zenginleştirmeye çalışanlardan biriydi. Ayrıca elinde vergi dışı gizli paraları olan, bir yandan zevkini tatmin ederken, bir yandan da o paraları aklama olanağına kavuşan az sayıdaki şanslı insanlardandı. Değerli mallarının yüzde yetmişini, yirmi yıllık bir süre boyunca hep Zolar'dan almıştı. Objelerin gerçek değerinin beş katını, bazen on katını ödemiş olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Böyle olması, özellikle malların çoğu çalıntı olduğu içindi. İlişkileri yine de her iki taraf için karlıydı. Vincente uyuşturucu paralarını aklıyor, Zolar da nakit parayı alıp yeni gizli

alımlar yapıyor, yasa dışı ticaretinin envanterini büyütüyordu. İkinci şampanyayı bitirirken Vincente, "Bu And eserlerini bu kadar değerli kılan nedir?" diye sordu. "Bunlar Chachapoya."

"Ben hiç Chachapoya sanat eseri görmedim."

"Pek az kişi görmüştür," dedi Zolar. "Az sonra göreceklerin, Andların tepesindeki kayıp Ölüler Kenti'nden yeni bir kazıda çıkarıldı."

"Umarım bana birkaç kap kaçakla mezar küpleri göstermezsin," dedi Vincente. Hevesi sönmeye başlıyordu. "Otantik Chachapoya eserleri hiç piyasaya gelmedi." Zolar çadırın kapısını cakalı bir hareketle savurarak açtı. "İlk defa biraraya getirilen en zengin Chachapoya koleksiyonuna bak da gözün gönlün açılsın." Vincente heyecanından, çadırın bir köşesinde duran küçük cam kutuyu göremedi. Dosdoğru siyah kadife örtülü, at nalı biçiminde konmuş üç uzun masaya yürüdü. Yan masaların birinde yalnız kumaşlar, diğerinde seramikler vardı. Orta masa, Beşinci Caddedeki kuyumcu dükkanları gibi yerleştirilmişti. Bu sayısız el yapımı parçaların güzelliği ve zenginliği Vincente'yi afallattı. Ömründe bu kadar çok, bu kadar güzel ve bu kadar nadir Kolomb öncesi eserinin bir arada gösterildiğini görmemişti. "İnanılmaz bir şey bu!" diye soludu. "Bu sefer gerçekten kendini de aştın."

"Hiçbir satıcı böyle şaheserleri ele geçirmiş değildir."

Vincente bir parçadan diğerine koşuyor, herbirini eleştirici gözlerle inceliyor, eline alıyor, onlara dokunuyordu. İşlemeli kumaşların ve değerli taşlarla bezeli altınların teması bile Vincente'nin soluğunu kesmeye yetiyordu. Böyle bir servetin Kansas'taki bir mısır tarlasında bulunması olacak şey değildi. Sonunda dehşet içinde, "Demek Chachapoya sanatı bu," dedi.

"Her parça orijinal ve otantik."

"Bu hazinelerin hepsi mezarlardan mı?"

"Evet, kralların ve zenginlerin mezarlarından."

"Harika bir şey."

"Beğendiğin bir şey buldun mu?"

"Daha da var mı?" diye sordu Vincente. Heyecanı dinmekteydi. Artık kafası o mallara sahip olma yönüne dönmüştü.

"Bu gördüklerin, Chachapoya olarak elimdekilerin tümü."

"Daha önemlilerini göstermiyor olmayasın!"

"Yok öyle bir şey," dedi Zolar. Gücenmiş gibiydi. "Tüm koleksiyonu ilk gören sensin. Parça parça satacak değilim. Söylememe bile gerek yok, dostum, sırada böyle bir fırsatı bekleyen beş koleksiyoncu daha var."

"Hepsine dört milyon dolar veririm."

"Bu ilk teklifinin cömertliği makbule geçti. Ama pazarlık etmeyeceğimi bilecek kadar tanırsın beni. Bir tek fiyat vardır ve o tek fiyattır."

"Nedir o?"

"Altı milyon."

Vincente birkaç eseri yana itti, masada yer açtı. Evrak çantalarını yanyana koyup birer birer açtı. Hepsinin içi büyük kupür paralarla doluydu. "Ben yalnız beş milyon getirdim," dedi.

Zolar buna bir an bile kanmadı. "Çok yazık ki evet diyemeyeceğim. Oysa bunları satmak isteyeceğim birinci kişi sendin."

"Ama ben senin en iyi müşterinim," diye yakındı Vincente.

"Onu inkar edemem. İkimiz kardeş gibiyiz. Senin gizli işlerini bilen tek insan benim, benimkileri de, ailem dışında bilen tek kişi sensin. Her alışverişimizde bana neden bu ıstırabı yaşatıyorsun? Artık öğrenmiş olman gerekir."

Vincente birden güldü, tüm Latin Amerikalıların tipik hareketiyle omuz silkti. "Of, neye yarar? Harcayabileceğimden çok param olduğunu nasılsa biliyorsun. Böyle eserlere sahip olmak beni mutlu ediyor. Pazarlık alışkanlıklarımı bağışla lütfen. Peşin parayla alışveriş yapmak benim ailemin geleneğinde yoktu."

"Ek nakit paran uçakta bekliyor tabii."

Vincente çadırdan çıkıp birkaç dakika sonra elinde dördüncü evrak çantasıyla döndü. Onu da ötekilerin yanına koyup açtı. "Altı milyon beş yüz bin. Güneybatı Amerika'dan dinsel parçalar var demiştin. Onlar da dahil mi?"

"Şu fazla beş yüz bin karşılığında veririm onları sana," dedi Zolar. "Kızılderili dinsel idolleri köşedeki cam kutuda bulacaksın."

Vincente yürüyüp tozu engelleyen cam kapağı kaldırdı, garip biçimli, eciş bücüş figürlere baktı. Bunlar bilinen tören idollerinden değildi. Sanki çocuklar yontup boyamıştı, ama Vincente bunların önemli olduğunu yine de biliyordu, çünkü o yöreden pek çok eserler toplamışlığı vardı. "Hopi mi?" diye sordu.

"Hayır, Montolo. Çok eski. Törensel ritüelleri için çok önemli."

Vincente uzandı, bir tanesini daha iyi incelemek için eline almak istedi. Kalbi üç vuruşunu atlar gibi oldu, buz gibi bir soğuğun benliğini sardığını hissetti. Parmakları sanki çoktan ölmüş ağaç köklerinin sertliğine değil de, bir kadının yumuşak koluna değiyordu. Vincente o anda bir inilti sesi duyduğuna da yemin edebilirdi.

İdolü, elini yakmış gibi tekrar kutuya bırakırken, "Duydun mu sen de?" diye sordu.

Zolar ona soru sorar gibi baktı. "Ben bir şey duymadım."

Vincente kâbus görüyormuş gibiydi. "Lütfen, dostum, işimizi bitirelim, ben hemen gideyim. Bu idolleri evimde istemiyorum."

Zolar şaşırmıştı. "Yani onları satın almak istemiyor musun?"

"Hayır. Asla. O idollerde ruhlar capcanlı. Varlıklarını hissedebiliyorum."

"Batıl saçmalar."

Vincente, Zolar'ı omzundan yakaladı. Gözleri yakarıyordu. "Yok et onları, diye yalvardı. "Yok et. Yoksa onlar seni kesinlikle yok eder."

32

PASTIRMA yazının güneşi altında, otomotiv Sanayinin iki yüz sanat eseri, Doğu Potomac Parkı'ndaki çimenlerin üzerinde, spot ışığı altındaymış gibi parlıyordu. Zamandan etkilenmeyen güzelliklerden zevk alan insanlar, özel yapım otomobillerin usta işçiliğini seyrediyordu burada. Eski arabalara aşık olanlar hep gelmişlerdi. Her yıl düzenlenen Capital Concours de Beaux Moteurcatva baş amacı, elde edilen gelirle Washington çevresinde kötü muamele görmüş çocukların tedavi edildiği yerlere fon sağlanmasıydı. Hafta sonunda açılırdı sergi. Elli bin eski araba tutkunu akın eder, Duesenberg'lere, Auburn'lara, Cord'lara, Bugatti'lere, Packard'lara, eskinin oto yapımcılarının ürünlerine bakarlardı.

Ortalıkta nostalji burcu burcu tütüyordu. Ziyaretçiler bir yandan karşılarındaki kusursuz tasarımları ve detayları hayran hayran seyrederken, bir yandan da zenginlerin fabrikaya yalnızca şasiyi ve motoru ısmarladığı, sonra arabanın diğer bölümlerini zevklerine göre sipariş vererek kendilerinin yaptırdıkları günleri

hayallerinde canlandırmaya çalışıyorlardı. İçlerinde daha genç olanlar günün birinde böyle egzotik bir arabaya sahip olmayı hayal ederken, altmış beşini geçmiş olanlar da bu tür arabaları kent sokaklarına gördükleri günleri anımsıyorlardı.

Arabalar yapım yılma, gövde biçimine ve menşe ülkeye göre sınıflandırılarak dizilmişti. Kendi sınıfında birinci olanlara ödül, ikinci ve üçüncü gelenlere plaket vardı. "Gösterinin en iyi arabası" seçilmek, en büyük ödüldü. Nice zenginler binlerce dolar harcayıp gözde arabalarını mükemmel hale getirmeye çalışır, fabrikadan çıktığı günkünden çok daha iyi durumda buraya sunarlardı.

Diğer arabaların sahipleri muhafazakar giyinmişti, ama Pitt çimenler üzerine koyduğu şezlonga, çiçekli Hawaii gömleği, beyaz şortu ve sandaletleriyle uzanmıştı. Arkasında lacivert 1936 Pierce Arrow Berline (sedan gövde, şoförle arada ayırıcı cam) ile, arkasına takılı aynı renkte 1936 Pierce Arrow Karavan duruyordu. Oradan geçmekte olan birinin araba ve karavan hakkında sorduğu soruya cevap verdikten sonra, burnunu yine Cortez Denizi tekne rehberine gömdü. İkide bir yanındaki lacivert çizgili sarı bloknota not alıyordu. Kitapta listelenen ve resimleri sıralanmış olan adaların hiçbiri, Yaeger'in Drake quipu'sunu yorumlarken anlattığı o dimdik yamaçlı monolite benzemiyordu. Yamaçları dik olanların sayısı zaten azdı. Onlar da sudan yükseldikten sonra Çinli şapkası ya da Meksika sombrerosu gibi sivrilecekleri yerde, eğimi yumuşatıp yassılıyorlardı.

Giordino diz altına kadar gelen haki şalvar ve Alkali Sam'in Tekilası'nı reklam eden tişörtüyle kalabalığın arasından çıkıp Pierce Arrow'a yaklaştı. Yanında Loren vardı. Turkuaz tulumuyla göz alıyordu. Elinde piknik sepetini taşımaktaydı. Giordino da buz kutusunu omzuna almıştı.

Loren, Pitt'e pırıl pırıl bir sesle, "Umarım açsındır," dedi. "Bir mezeci dükkanının yarı hissesini satın alıp geldik."

Giordino içini çekip buz kutusunu çimenlere koydu. "Oduncular ekibini doyuracak yemeğimiz var, demek istiyor," dedi.

Pitt yuvarlanıp şezlongdan çimenlere indi, Giordino'nun tişörtündeki cümleye baktı.

"Alkali Sam'in Tekila'sı hakkında ne diyor bu?"

Giordino, "Gözün hala açıksa, Alkali Sam'in değilmiş demektir," dedi.

Pitt güldü, altmış iki yıllık karavanın kapısını gösterdi.

"İsterseniz benim seyyar saraya girelim, güneşten kaçmış oluruz."

Giordino buz kutusunu tekrar kaldırıp içeriye taşıdı, mutfak tezgahının üzerine koydu.

Loren onu izleyip, piknik sepetindekileri geceleri yatak olabilen masanın üstüne çıkarmaya koyuldu. "Ekonomik kriz yıllarında yapılmış olduğunu düşünürsen, doğrusu şaşılacak kadar modern," derken gözleri karavanın ahşap iç döşemelerinde, kurşunlu cam pencerelerinde, dolaplarında dolaşıyordu.

Pitt, "Pierce Arrow zamanından ilerde bir şey," diye açıkladı. "Araba satışları düşünce, arayı kapamak için karavan işine girmişlerdi. İki yıl sonra bıraktılar. Ekonomik kriz yıktı onları. Üç model yaptılar. Biri bundan uzun, biri de bundan kısa. Ben yalnız ocakla buz dolabını yeniledim, gerisini orijinal halinde restore ettim." Giordino, "Burada Corona var, Coors var, Cheurlin var," dedi. "Tercihini belirt." Loren, "Cheurlin nasıl bira?" diye sordu.

"Domaine Cheurlin Extra Dry dedikleri köpüklü biranın ticari adı. Elephant Butte'dan aldım."

"Şampanya nereden?"

"New Mexico," diye cevap verdi Pitt. "Harika bir şey. Aile ikimiz Rio Grande'de kano gezisi yaparken bir şaraphaneye uğramıştık."

Loren ayaklı kadehini uzatıp, "Pekâlâ," dedi. "Hile yaptın. Hazırlıklı gelmişsin."

"Senin yanında çok bulunduğum için sırlarını bilirim." Loren ikinci bir kadeh çıkarıp onu da uzattı. "Korkusuz kahramanın şampanyayı biraya tercih ettiğini açıklamamam için, bedelini ödemen gerek, " dedi. Pitt, "Ben ikisini de içerim, " diye itiraz etti.

Giordino ciddi bir sesle, "Eğer şu yakındaki bara gelen gençlere söylerse, kente maskara olursun," dedi.

Pitt sinmiş gibi, "Bana neye patlayacak?" diye sordu.

Loren ona seksi bir bakış yöneltti. "O küçük konunun pazarlığını bu gece, daha geç saatte yaparız."

Giordino başıyla açık duran Cortez Denizi kitabını gösterdi. "Uyabilecek bir yerler buldun mu?"

"Körfezin içinde ve çevresinde bulunan ve boyu elli metreyi aşan yüz kadar adanın içinde, iki olasılık, üç de olanak buldum. Geri kalanlar jeolojik paterne

uymuyor." "Hepsi de kuzeyde mi?"

Pitt başıyla evetledi. "Yirmi sekizinci paralelden altta kalanlara bakmadım." Loren, "Nereyi arayacağınıza bakabilir miyim?" diye sordu. Füme etleri, peynirleri, füme balığı, ekmeği, lahana salatasını, patates salatasını ortaya çıkarmıştı bile. Pitt bir dolaba yürüdü, rulo yapılmış bir kağıt çıkarıp mutfak tezgahının üstüne açtı. "Bu körfezin resmi. Yaeger'in quipu yorumuna en çok yaklaşanları yuvarlak içine aldım." Loren'le Giordino içkilerini ellerinden bırakıp resmi incelediler. Bir uydudan çekilmişti. Cortez Denizinin kuzey kesimlerini şaşılacak bir netlikle gösteriyordu. Pitt, Loren'e bir büyüteç uzattı.

Loren ufacık adalara büyüteçle bakarken, "İnanılmaz ayrıntı," dedi. Giordino, "Tepesinde doğal değilmiş gibi duran bir kaya olanı var mı?" diye sordu. Pitt, "Ayrıntı iyi, ama o kadar da iyi değil," dedi. Loren, Pitt'in işaretlediği adalara eğildi. Sonra başını kaldırıp ona baktı. "Herhalde en iyi uyanların üzerinde havadan keşif yapacaksınız." "Bir sonraki adım da eleme süreci." "Uçakla mı?" "Helikopter."

"Bana helikopterle dolaşmak için fazla büyük bir alan gibi geldi," dedi Loren. "Üs olarak nereyi kullanacaksınız?"

"Eski bir feribot."

"Feribot mu?" Loren şaşırmıştı.

"Aslında arabalı vapur. 1957'de San Francisco Körfezi'nde çalışanlardan. Daha sonra satılmış, 1962'ye kadar Meksikalılar onu Guaymas'da, Santa Rosalia Körfezi'nde kullanmışlar. Derken servisten çekilmiş. Rudi Gunn gemiyi çok ucuza kiraladı." Giordino, "Amiralin yüzünden," diye homurdandı. "Paslanmış turşu kavanozunun kapağı gibi sımsıkıdır eli."

"1962, ha?" diye mırıldandı Loren. "Otuz altı yıllık. Ya harap olmuştur ya da müzeden almışlardır."

"Rudi'ye sorarsan, hala iş teknesi olarak kullanılıyormuş," dedi Pitt. "Üst güvertesi helikopterin inebileceği kadar geniş. Rudi keşif uçuşları için iyi üs olacak diyor." Giordino açıklamaya çalıştı. "Keşif uçuşları gün ışığıyla birlikte bitince, feribot gece yol alacak, Dirk'in listesindeki öbür adalara yaklaşacak. Böylece uçuş-saat tasarrufu yapmış olacağız."

Loren, Pitt'e bir tabakla çatal bıçak uzattı. "Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsünüz. Hazine adasına benzeyen bir tane bulunca ne yapacaksınız?"

Pitt, "Adanın jeolojisini inceledikten sonra, kazı operasyonunu o zaman

düşüneceğiz," dedi.

"Yemeye başlayın."

Giordino bu sözü iki etmedi. Dev bir sandviçle işe girişti. "Çok güzel sofra kuruyorsun, bayan," dedi.

Loren, "Ocak başında ter dökmekten iyidir," diye güldü. "Ya permiler? Hükümet yetkililerinden izin almadan Meksika'da canınızın istediği yeri kazamazsınız."

Pitt ekmek diliminin üstüne kalın bir mortadela dilimi koydu. "Amiral Sandecker, önce bekleyelim, dedi. Amacımızı herkese ilan etmek istemiyoruz. Tarihin en büyük hazinesine ulaşmak üzere olduğumuz duyulursa, binlerce hazine avcısı tepemize çekirgeler gibi üşüşür. Meksikalılar hazine kendilerine kalsın diye bizi hemen sınır dışı eder. Kongre de Amerikalı vergi mükelleflerinin parasını bir başka ülkedeki hazine avına harcıyor diye NUMA'ya kan kusturur. Hayır, sessiz gitmek en iyisi.".

Giordino pek seyrek büründüğü ciddiyete kaymıştı. "Onu bulma şansını yarı yarıya sağlamlaştırmadan, bizi vurup düşürmelerini göze alamayız," dedi.

Loren sessizdi. Patates salatasından bir kaşık alıp tabağına koydu, "Meksika yetkilileri kuşkulanıp soru sorarsa diye, yardımcı olacak birini alsanıza ekibinize," dedi.

Pitt ona baktı. "Yani halkla ilişkiler uzmanı mı alalım?"

"Hayır, ABD Kongresinin gerçek bir üyesini."

Pitt o menekşe rengi gözlere baktı. "Sen mi?"

"Neden olmasın? Meclis Başkanı geçen hafta tatil önerisi getirdi. Yardımcılarım ben yokken idare eder. Washington'dan birkaç günlüğüne kaçıp Meksika'yı biraz gezmek çok hoşuma giderdi."

Giordino, "Doğrusu bence harika bir fikir," dedi. Loren'e göz kırpıp güldü. "Sen yakınlardayken Dirk çok daha sevimli olur."

Pitt kolunu Loren'in omuzlarına sardı. "Bir terslik olursa, bu iş yabancı ülkede suratımıza patlarsa, sen de aramızdaysan, siyasal kariyerin mahvolabilir," dedi. Loren cesur bakışlarını ona dikti. "Varsın seçmenler beni fırlatıp sokağa atsın. O zaman seninle evlenmekten başka çarem kalmaz."

Giordino, "Başkan nutku dinlemekten beter bir yazgı," dedi. "Ama yine de iyi bir fikir." Pitt düşünceli bir sesle, "Her nedense ikimizi yanyana Washington

Katedrali'nde papaza doğru yürürken düşünemiyorum," dedi. "Hele sonra Georgetown'un tuğla evlerinden birine yerleşmek!"

Loren farklı bir tepki beklemişti, ama Pitt'in sıradan bir insan olmadığını biliyordu. On yıl kadar önce, eski çevre bakanlarından birinin verdiği garden-partide, çimenler üzerinde ilk karşılaştıkları günü hatırlamıştı. Loren'i kendisine çeken bir mıknatısı vardı Pitt'in. Film artistleri gibi yakışıklı değildi, ama erkeksiydi, zırvalığa pay tanımayan bir hali vardı. Bütün bunlar Loren'de, başka erkeklerin uyandıramadığı arzular uyandırıyordu. Ayrıca Dirk ince ve uzun boyluydu. Bunun da katkısı oluyordu tabii. Loren milletvekili olarak, çok zengin ve güçlü erkekler tanımıştı. İçlerinden birkaçı çok da yakışıklıydı. Ama karşısındaki bu adam, adı serüvenciye çıkmış olmakla birlikte, güce de, şöhrete de aldırmayan biriydi. Hakkı da vardı. İhtiyacı yoktu öyle şeylere.

On yıldan beri aralıklı olarak coşan ilişkilerinde, birbirlerine karşı bir taahhütleri, bir bağlılıkları yoktu. Pitt başka kadınlarla ilişkiler kurmuş, Loren de başkalarıyla çıkmış, ama yine de birbirlerinden kopmamışlardı. Evlilik düşüncesi pek uzak görünmüştü. Herbiri kendi işiyle evliydi. Ama yıllar ilişkilerini rahatlatmıştı artık. Loren bir kadın olarak, eğer çocuk sahibi olmak istiyorsa pek fazla vakti kalmadığının farkındaydı. "Öyle olmak zorunda değil," dedi sonunda. Pitt onun duygularını sezdi. "Tabii değil," dedi sevgiyle. "Bazı değişiklikler ve iyileştirmeler yapabiliriz." Loren ona garip bir bakışla baktı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" Yeşil gözlerdeki sessiz bakış derinleşti. "Gelecekteki olaylara ilişkin bir öneride bulunuyorum diyelim," dedi.

33

SARASON, kardeşi Charles Oxley'e, "Şu yüksek tepeye biraz daha yakın geçebilir misin?" dedi. "Alçak olanın tepesi bizim isteğimize uymayacak kadar sivri." "Bir şey mi gördün?"

Sarason dürbünüyle uçağın yan camından baktı. "Bu adada kesinlikle bazı olanaklar var. Ama keşke nasıl bir işaret aradığımı bilseydim."

Oxley çift türbo-prop motorlu Baffin CZ-410'u yana eğdi, kardeşinin Isla Danzante'ye daha iyi bakabilmesini sağladı. Dik yamaçlı, 5 kilometrekare yüzölçümü olan bir adaydı. Kayalıktı. Cortez Denizi'nden 400 metre yükseliyordu. Loreto adlı pek sevilen tatil beldesinin hemen güney indeydi. "Benziyor doğrusu," dedi Sarason. "Tekne yanaştırabilecek iki küçük plajı var. Yamaçlar küçük mağaralarla dolu. Ne diyorsun, kardeş?"

Sarason dönüp arka kanepede oturan adama baktı. "Bence sayın Profesör Moore bizden bilgi saklıyor."

Moore kısaca, "Uygun yeri gördüğümde sizi uyarırım," demekle yetindi. Sarason haşin bir sesle, "Bence bu iti aşağı atalım, uçmaya çalışmasını görelim," dedi. Moore kibirli bir hareketle kollarını kavuşturdu. "Öyle yaparsanız hazineyi asla bulamazsınız."

"Bunu da duymaktan bıktım usandım artık." Oxley, "Isla Danzante'ye ne diyorsunuz?" diye sordu. "Biçimi uyuyor mu?"

Moore dürbünü hiç izin istemeden Sarason'un elinden çekti, adanın sarp yamaçlarına baktı. Birkaç saniye sonra dürbünü geri verdi, elinde buzlu martinisiyle arkasına yaslandı. "Bu bizim aradığımız değil," dedi.

Sarason dönüp Moore'u boğazlamamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. Birkaç saniye sonra kendini biraz toparlamış, Pitt'in de okuduğu gemici rehberinin sayfalarına dönmüştü. "Bir sonraki ada Isla Carmen. Yüzölçümü yüz elli kilometrekare. Boyu otuz kilometre. Üç yüz metreden yüksek birkaç tepesi var."

"Onu geçelim," dedi Moore. "Çok fazla büyük." Sarason, "Acele verdiğin cevap not edilmiştir," dedi alaycı bir sesle. "Ondan sonraki de Isla Cholla. Küçük, yassı tepeli bir kaya. Deniz feneri var, birkaç balıkçı kulübesi bulunuyor."

"Onu da atla," dedi Moore.

"Peki, ondan sonraki Isla San Ildefonso. San Sebastian'ın açıklarında, altı mil kadar ötede." "Boyu?"

"İki buçuk kilometrekare kadar. Kumsalı yok." Moore martiniden bir yudum daha alırken, "Kumsalı olmak zorunda," dedi. Sonra son yudumu dikti, yüzüne aç bir ifade geldi. "Kumsal olmasa, İnkalar sallarını kuma çekip malları indiremezlerdi." Sarason, "San Ildefonso'dan sonra Bahia Coyote'ye geliyoruz," dedi. "Denizden fırlamış kayadan biraz daha irice olan altı adadan birini seçmek zorundayız." Oxley, Baffin deniz uçağını ağır bir tırmanışa geçirdi, 700 metreye kadar yükseltti. Sonra kuzeye doğru kıvrılıp rotasına yerleşti. Yirmi beş dakika sonra, körfez de, onu Cortez denizinden ayıran uzun yarımada da göründü. Oxley alçaldı, körfez ağzına serpilmiş küçük kayalık adaların üzerinde tur attı.

"Isla Gualpa'yla Isla Bargo olabilir," diye gözlemde bulundu Sarason. "İkisi de sudan dik yükseliyor, dorukları küçük, ama açık."

Moore koltuğunda yan dönüp aşağıya baktı. "Bana pek uygun gibi görünmüyorlar ..." deyip birden sustu, Sarason'un dürbününü kaptı. "Şuradaki ada." "Hangisi?" dedi Sarason sinirli bir sesle. "Altı tane var." "Arkasına baka baka giden ördeğe benzeyeni."

"Isla Bargo. Profile uygun. Üç yanı dik yamaçlı, tepesi yuvarlak. Tam şurada bir de küçük kumsalı var."

"Tamam işte." Moore heyecanlanmıştı. "Bu olmalı."

Oxley kuşkuluydu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Moore'un yüzünden bir an için garip bir ifade geçti. "İçimde bir sezgi, o kadar." Sarason dürbünü kapıp adayı inceledi. "İşte tepesinde! Kayadan oyulmuş bir şeye benziyor."

Moore alnından terleri silerken, "Ona aldırma," dedi. "Anlamı yok onun." Sarason budala değildi. İçinden, bu belki de İnkaların hazine yerine koyduğu bir işarettir, diye düşünüyordu. Moore arkasına yaslandı, başka bir şey söylemedi.

Oxley, "Suya inip kumsala kadar denizden gideyim," dedi. "Havadan bakılınca, o doruğa tırmanmak o kadar da zor değilmiş gibi görünüyor."

Sarason," İn, evet," diye başını salladı.

Oxley adanın açığından enine iki kere uçtu, suda kaya falan olup da uçağın karnını yırtmasın diye emin olmaya çalıştı. Sonra rüzgarı karşısına alıp mavi sulara indi, dalgaların üzerinde hız teknesi gibi ilerledi. Pervaneler suları kanatlara püskürtürken güneşte parıldadı.

Uçak çabucak yavaşladı, Oxley motoru denetledi, ancak kumsala ulaşacak kadar gücü korudu. Kıyıya kırk altı metre kala, tekerlerini indirdi. Lastikler az sonra kum tabana değdi, iki dakika geçtiğinde uçak suların üzerine yükselip, damlayan bir ördek gibi plaja çıktı.

Oxley kontağı kapayıp düğmeleri çevirir, pervaneyi durdururken, oradaki balıkçı kulübesinden fırlayan iki adam aval aval baktılar. Yolcu kapısı açıldı, Sarason beyaz kumlara indi, onu Moore ve Oxley izlediler. Oxley kapıyı ve kargo kapağını kapayıp kilitledi. Ek bir önlem olarak Sarason balıkçılara para verdi, uçağa göz kulak olmalarını söyledi. Sonra oldukça gizli bir patikadan adanın doruğuna doğru yola koyuldular. Başlangıçta tırmanmak kolaydı, ama sonra patika dikleşti. Tepelerinde martılar dönüyor, bağırıyor, ilgiden yoksun, boncuk gibi gözleriyle aşağıdaki terleyen insanlara bakıyorlardı. Kanatlarını yayıp harekesiz tutarak rüzgarı göğüsleyişleri, kuyruklarındaki tüylerle dümen

kıvırarak uçuşları pek görkemliydi. İçlerinden özellikle meraklı bir tanesi Moore'a doğru pike yaptı, omzuna pisledi. Antropolog görünüşe göre alkolün ve zorlanmanın etkileri yüzünden bitkindi. Lekeli gömleğine aptal aptal baktı. Küfredemeyecek kadar yorgundu. Sarason yüzünde sırıtma ifadesiyle martıyı selamladı, sonra patikayı tıkayan koca bir kayaya tırmandı. Mavi denizi gördüğü zaman, karşıdaki Playa el Coyote plajına ve onun gerisindeki Sierra el Cardonal dağlarına baktı.

Moore soluk soluğa durmuştu. Şakır şakır terliyordu. Tam yıkılmak üzereyken, Oxley onu elinden tuttu, çekip doruğun yassı tepesine çıkardı. "Sana kimse içkiyle dağcılığı karıştırmayacaksın demedi mi?"

Moore aldırmadı. Derken birdenbire yorgunluğu yok olmuş gibi göründü, vücudu kazık kesildi. Gözlerini derin düşünmeye çalışan sarhoşlar gibi kısmıştı. Oxley'i bir kenara itip, küçük otomobil boyunda, bir hayvan biçiminde kabaca yontulmuş kayaya doğru sendeledi. Vizyon görmüş ayyaşlar gibi dolaştı onun çevresinde. Elleri o kaba pürüzlü yüzeyi sıvazlıyordu.

Solukları arasında, "Bir köpek," diye tısladı. "Aptal bir köpek, o kadar." "Yanılıyorsun," dedi Sarason. "Çakal bu. Körfezin adaşı. Coyote, çakal demek. Batıl inançlı balıkçılar bunu buraya, kendilerini denizden korusun diye yontmuşlar." Oxley, "Eski bir kaya yontması seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu. "Antropolog olarak ilkel heykeller büyük bir bilgi kaynağı olabilir." Sarason'un gözü Moore'daydı. Artık tiksinti yoktu gözlerinde. Sarhoş profesörün, hazine anahtarını açıklamış olduğundan kesinlikle emindi.

Öldürebilirdi Moore'u o anda. Yamacın yan tarafından iti verir, aşağıdaki kayalara çarpıp parçalanışını seyredebilirdi. Kimin umurundaydı zaten? Cesedini herhalde sular sürükler, köpek balıkları yerdi. Meksika yetkililerinin bir soruşturma yapacağı bile kuşkuluydu.

"Artık senin hizmetlerine ihtiyacımız kalmadığını anlıyorsun tabii, değil mi Henry?" dedi. Sarason ilk defa olarak profesöre ilk adıyla hitap ediyordu. Böyle yapması tatsız bir etki yarattı.

Moore başını iki yana sallayıp, bu koşullarda doğallık dışı gibi görünen bir özgüvenle konuştu. "Bensiz asla başaramazsınız."

Sarason, "Zavallı bir blöf," diye alay etti. "Üstünde heykel olan bir ada aradığımızı öğrendik artık. Eski bir heykel herhalde. Sen bu aramaya daha başka ne katkıda bulunabilirsin ki?"

Moore'un sarhoşluğu yok olmuş gibiydi. Bir anda ayılıvermişti. "Kaya heykel,

İnkaların koyduğu işaretlerin yalnızca birincisi. Herbirinin yorumlanması gerek." Sarason gülümsedi. Buz gibi hain bir gülümseme. "Bana yalan söylemek istemezsin, öyle değil mi Henry? Kardeşimle beni kandırıp, Isla Bargo'da hazine yok deyip, sonra kendi geminle burayı kazmaya gelmezsin sen, değil mi? Kafandan geçenin bu olmadığını içtenlikle umuyorum." Moore ona ateş saçan gözlerle baktı. Bakışlarında korku olması gerekirken, basit bir nefret vardı. "Patlatın adanın tepesini," diye omuz silkti. "Bakalım elinize ne geçecek. Burayı su düzeyine kadar dümdüz edin. Huascar hazinesinin bir gramını bile bulamazsınız. Bin yıl arasanız bulamazsınız. İşaretlerin sırrını bilen biri olması şart." Oxley alçak sesle, "Haklı olabilir," dedi. "Yalan söylüyorsa, sonradan buraya kendimiz dönüp kazabiliriz. Hangi yoldan ulursa olsun, nasılsa kazanan biz olacağız." Sarason un yüzünde karanlık bir gülümseme vardı. Henry Moore'un düşüncelerini okuyabiliyordu. Antropolog zaman kazanma çabasındaydı. Oyalıyor, bu aramanın sonu gelsin diye bekliyordu. Sonra hazineyi kendisi kapmak için fırsat kollayacaktı. Ama Sarason da hesapçı ve plancıydı. Her seçeneği o da düşünmüştü. Şu an için Moore'un tonlarca altını kapıp kaçma yolu bulunmadığının farkındaydı. Tabii Moore'un hiç belli etmediği bir planı varsa, o başka.

Sonunda Sarason, sabredip beklemek en doğrusu, diye karar verdi. Moore'un sırtını okşadı. "Sinirlendiğim için bağışla. Uçağa dönelim, bugünlük paydos edelim. Havuza girip serinlemeyi, uzun bardakta bir margarita içmeyi, iyi bir yemek yemeyi hepimiz hak ettik."

"Amin," dedi Oxley. "Yarın kaldığımız yerden başlarız."

Moore, "Sonunda ışığı göreceğini biliyordum," dedi. "Ben size yolu göstereceğim. Tek yapacağınız, inancınızı bozmamak."

Uçağa döndüklerinde ilk önce Sarason bindi. Bir sezgi sonucu Moore'un bıraktığı martini kadehini alıp içindeki bir iki damlayı diline akıttı. Suydu, cin değil. Sarason kendi kendine sessiz bir küfür savurdu. Moore'un ne kadar tehlikeli biri olduğunu kavrayamamıştı.

Niyeti herkesi kendisinin tehlikesiz biri olduğuna inandırmak olmasa, neden sarhoş rolü yapsındı ki? Bu Henry Moore denilen adamın göründüğü gibi biri olmadığını anlamaya başlıyordu. Ünlü ve saygın antropologun, bilinmedik yanları vardı. Hem de pek çok.

Micki Moore mavi fayans kaplı yüzme havuzundan çıkıp şezlonga uzandı. Giydiği kırmızı bikini, sıskalığını hiç saklayamıyordu. Güneş pek sıcak olduğu için hiç kurulanmamıştı. Su damlalarının kendisini serinletmesi hoşuna

gidiyordu. Eve doğru baktı, garsonlardan birine bir içki daha getirmesi için İşaret verdi. Bu evin sahibesiymiş gibi davranıyor, ortalıkta dolaşan silahlı nöbetçilere hiç aldırış etmiyordu. Rehine değildi sanki burada. Hacienda bu havuzun çevresine yayılmıştı. Bahçesinde tropik bitkiler vardı. Büyük yatak odaları hep balkonluydu. Denizin ve Guaymas kentinin manzarası çok güzeldi. Erkekler uçakla körfezi dolaşıp hazine ararken, havuz başında ya da jakuzili odasında uzanıp dinlenmek hoşuna gidiyordu. Küçük sehpanın üzerinden kol saatini aldı. Beş. Kurnaz kardeşlerle kocası yakında dönerlerdi. Mutlu mutlu içini çekti, akşam yemeğinde yiyecekleri güzel yerli yemekleri düşündü.

Garson kız içkiyi getirince Micki onu hemen, bardakta yalnızca buzlar kalacak biçimde içti, biraz kestirmek üzere uzandı. Tam dalarken, bir araba sesinin yaklaştığını, hacienda'nın kapısında durduğunu işitti.

Kısa bir süre sonra uyandığında, teni soğuktu. Güneş bir bulutun arkasına girmiş olmalıydı. Ama gözlerini açınca, karşısına bir adamın dikilmiş durduğunu, gölgesinin üzerine düştüğünü gördü.

Kendisine bakan gözler, kapkara, durgun su havuzları gibiydi. Hiç hayat yoktu o gözlerde. Yüzü bile hiçbir ifadeye bürünemezmiş gibiydi. Çok sıskaydı adam. Uzun süre hastalık çekmiş hali vardı. Micki tenine buz gibi bir rüzgar değmiş gibi ürperdi. Adamın Micky'ye bakarken vücuduna hiç ilgi göstermeksizin dosdoğru gözlerine bakması garipti. Ruhunun içine bakıyor gibiydi o gözler "Kimsin sen?" diye sordu Micki. "Bay Zolar'ın yanında mı çalışıyorsun?"

Adam birkaç saniye boyunca cevap vermedi Konuştuğunda, sesi garip, tekdüzeydi. "Adım Tupac Amaru " Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

34

AMİRAL Sandecker masasının önünde, ayaktaydı. Gaskill'le Ragsdale içeriye alınırken, onlara ellerini uzattı, dostça gülümsedi. "Baylar, lütfen oturun, rahatınıza bakın." Gaskill, boyu kendi omuzlarına kadar bile gelmeyen küçük adama baktı. "Bizi kabul etmek için zaman ayırmanıza teşekkürler," dedi.

"NUMA daha önce de Gümrükle ve FBI'la çalıştı. İlişkilerimiz her zaman dostluğa ve işbirliğine dayalıdır."

Ragsdale, "Sizden randevu istediğimizde umarım kuşku duymamışsınızdır,"

dedi.

"Daha çok, merak duydum. Kahve alır mıydınız?"

Gaskill başını sallayarak kabul etti. "Benimki sade, lütfen."

Ragsdale, "Benimkine sakarin türü herhangi bir şey," diye ricada bulundu.

Sandecker enterkomu açıp konuştu, sonra başını kaldırarak sordu. "Evet, baylar, size nasıl bir yardımda bulunabilirim?"

Ragsdale hemen konuya girdi. "Çalıntı eski eserlerle ilgili zor bir sorun için NUMA'nın yardımını istiyoruz."

"Biraz bizim alanımızın dışında," dedi Sandecker. "Biz okyanus bilimi ve mühendisliği dalında çalışıyoruz."

Gaskill başıyla evetledi. "Biliyoruz. Ama kadronuzdan birinin değerli bir eski eseri ülkeye kaçak sokmuş olması gümrüğün dikkatini çekti." "O bendim," dedi Sandecker. Gözünü bile kırpmamıştı.

Ragsdale'le Gaskill birbirlerine baktılar, koltuklarında tedirgin tedirgin kıpırdandılar. İşler onların beklediği gibi gitmiyordu.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin, dünyadaki tüm tarihi eserleri korumaya yönelik bir Birleşmiş Milletler konvansiyonu uyarınca, çalıntı eserlerin ülkeye girişini yasakladığını biliyor muydunuz, Amiralim?" "Biliyorum."

"Aynı zamanda Ekvator yetkililerinin bir itiraz başvurusunda bulunduğunu da biliyor musunuz?"

"Aslına bakarsanız, onlara itirazı yapmalarını ben söyledim."

Gaskill soluğunu saldı, gözle görülür biçimde rahatladı. "Bu işin basit bir kaçakçılık olamayacağını sezmiştim zaten," dedi.

Ragsdale, "Durumu açıklarsanız, Bay Gaskill de ben de minnet duyacağız," dedi. Sandecker o sırada sekreteri Julie Golff'un kahve tepsisiyle içeri girmesi üzerine sustu. "Özür dilerim Amiralim, ama Rudi Gunn, San Felipe'den aradı, Al Giordino'yla birlikte oraya vardıklarını, proje için son hazırlıkları yapmakta olduklarını söyledi." "Dirk'in durumu ne?"

"O arabayla yolda. Şu ara Teksas'da bir yerlerde olması gerekir."

Julie çıkıp kapıyı kapayınca, Sandecker yine hükümet temsilcilerine döndü. "Kesintiden ötürü özür dilerim. Nerede kalmıştık?"

Ragsdale, "Bize neden çalıntı bir eseri ABD'ye soktuğunuzu

açıklayacaktınız," dedi. Yüzü ciddiydi.

Amiral puro kutusunu rahat bir hareketle açıp onlara ikram etti. İkisi de başlarını iki yana salladılar. O zaman kendisi bir tane yaktı, arkasına yaslanıp mavi dumanları zarafetle üfledi. Sonra onlara Drake quipu'sunu öyküsünü anlattı. İnka prensleri arasındaki savaştan başlamış, Hiram Yaeger'in düğümlü sicimleri nasıl yorumladığına kadar gelmişti.

Ragsdale "Ama Amiralim, herhalde sizin ya da NUMA'nın hazine avı işine yönelmek gibi bir niyetiniz olamaz," dedi.

Sandecker, "Tabii ki var," diye gülümsedi. "Ekvator'un itirazını da anlatsanız," dedi Gaskill. "O bir sigorta. Ekvator'un dağlardaki asi kuvvetlerle başı dertte. Hükümet yetkilileri bize guipuyu aramak, sonra ABD'ye getirip şifresini çözmek için izin vermezdi. Ulusal mirasın değerli bir parçasını yabancılara sattılar, denecek diye korkarlardı. Bizim çaldığımızı söylemekle, kendileri kancadan kurtuldular. Ardından da quipuyu NUMA'ya bir yıl için kiralamayı kabul ettiler. Bir yılın sonunda biz malı gerekli törenlerle geri verince, ulusal kahramanlar olarak alkışlanacaklar."

"Ama neden NUMA?" diye direndi Ragsdale. "Neden Smithsonian Müzesi ya da National Geographic Derneği değil?"

"Çünkü biz malın mülkiyetine ilgi duymuyoruz. Ayrıca gerek aramayı, gerekse bulmayı, kamuoyunun dikkatinden uzakta yapabilmeye durumumuz daha uygun."

"Ama bulunanların hiçbirini yasal olarak alıkoyamazsınız."

"Elbette alıkoyamayız. Eğer sandığımız gibi Cortez Denizi'nde bulunursa, Meksika hemen, 'benim ülkemden çıkarıldı' diye çığlığı basacaktır. Peru da 'o asıl benim malım' diyecektir. İki ülke pazarlığa oturacak, sonunda herhalde bu eserlerin yılın belli aylarında her iki ülkenin müzelerinde gösterilmesini karara bağlayacaklardır."

"Bizim Dış İşleri de güney komşularımıza bir iyilik etmiş olmanın getireceği dostluk ilişkilerinin alkışını toplayacak," diye ekledi Ragsdale.

"Söyleyen sizsiniz, ben değil," diye güldü Sandecker.

Gaskill, "Bunu neden Gümrüğe ve FBI'a bildirmediniz?" diye sordu.

"Başkana bildirdim," dedi Sandecker rahat bir sesle. "Beyaz Saray mesajı sizin kurumlarınıza iletme işini aksattıysa, o zaman Beyaz Saray'ı suçlayın."

Ragsdale kahvesini bitirip fincanı tepsiye bıraktı. "Hepimizi ilgilendiren birinci sorunun kapısını kapattınız, Amiralim," dedi. "İnanın bana, hakkınızda soruşturma başlatma tatsızlığından kurtulduğumuz için son derece mutluyuz. Ama ne yazık ki, ya da bereket versin ki, artık sizin bakış açınıza göre hangisi doğruysa... Bu sefer bir başka ikilemin kapısını açmış oldunuz."

Gaskill, Ragsdale'e baktı. "Rastlantı çok şaşırtıcı," dedi. "Rastlantı mı?" Sandecker meraklanmıştı.

"Beş yüz yıl hiçbir şey olmadı, derken Huascar'ın hazinesiyle ilgili iki ipucu, beş gün arayla iki farklı kaynaktan ortaya çıktı." Sandecker omuz silkti. "Korkarım anlayamadım."

Bu sefer Gaskill konuşmaya başladı, Amiral'e Tiapollo Altın Zırhının durumunu anlattı. Zolar International üzerinde toplanan kuşkuları kısaca özetleyerek sözlerini bitirdi. Sandecker inanamıyormuş gibi, "Yani siz bana, şu anda Huascar hazinesini bir başka grup da arıyor mu diyorsunuz?"

Ragsdale başıyla evetledi. "Uluslararası bir soygun şebekesi. Sanat eserleri ve antika kaçakçılığı işindeler. Taklit eserler de yapıyorlar. Yıllık karları milyonlarca dolar tutuyor. Vergilendirilmemiş para!" "Hiç haberim yoktu," dedi Sandecker.

"Hükümetimizle basınımız ne yazık ki halkımıza, uyuşturucu işinden sonra ikinci gelen suç dalı hakkında fazla bilgi vermemeyi seçmiş durumda."

Gaskill, "1990 Nisan'ında Boston'daki Gardner Müzesi'nden bir tek soygunda çalman şaheserlerin dolar fiyatı iki yüz milyonu buluyor," dedi.

Ragsdale devam etti. "Dünyanın her ülkesinde yer almakta olan hırsızlık, kaçakçılık ve taklitçilik işlerini biraraya koyarsanız, bu işin neden milyarlık bir sanayi olduğu ortaya çıkar."

Gaskill, "Son yüz yıl içinde çalınan sanat eserlerinin listesi, New York telefon rehberinden daha kalın bir kitap olur," diye vurguladı.

Sandecker, "Böyle akıl durdurucu miktarda kaçak malı kim satın alıyor?" diye sordu. Gaskill, "Talebi arzını çok aşıyor," dedi. "Zengin koleksiyoncular da bu yağmadan dolaylı olarak sorumlu, çünkü güçlü bir piyasa talebi yaratıyorlar. Tarihsel önemi olan eserleri kaçakçılardan alabilmek için kuyruğa giriyorlar. Müşteri listesi, Kim Kimdir kitabı gibi. Ünlüler listesi. Devlet başkanları, yüksek düzeyli memurlar, sinema sanayi ünlüleri, başta gelen iş adamları, hatta müzelerini zenginleştirmek isteyen küratörler. Paraları yetiyorsa, yasallığına bakmadan alıyorlar."

"Uyuşturucu kaçakçıları da kaçak eserleri hızla alıyor, çünkü bir yandan yatırım yapmış oluyorlar, bir yandan da kara paralarını aklıyorlar."

Sandecker, "Kayda geçmemiş eserlerin bu patırtı arasında kayboluşunu anlıyorum," dedi. "Ama herhalde ünlü tablo ve heykeller sonunda kesinlikle bulunur." Ragsdale başını iki yana salladı. "Bazen şansımız tutuyor, bir ihbar geliyor, çalıntı bir eser buluyoruz. Bazen dürüst müze küratörleri ve sanat eseri satıcıları, hırsızların satmaya çalıştığı çalıntı parçayı tanıyınca bizi arıyorlar. Ama genellikle kayıp eserler kayıp kalıyor, çünkü izi bulunamıyor."

Gaskill, "Mezar soyguncularının eline geçen pek çok eser, arkeologlar inceleyemeden satılıyor," diye ekledi. "Örneğin doksanların başlarında Irak'a karşı girişilen Körfez Savaşı sırasında, Saddam Hüseyin'e muhalif güçler, Şii ve Kürt asiler, hem Kuveyt hem de Irak müzelerinden binlerce eseri, bu arada deşifre edilmemiş kil tabletleri, mücevherleri, kumaşları, camları, kap kaçağı, altın ve gümüş sikkeleri, silindir mühürleri yağmaladılar. Parçaların çoğu kataloga girip kaydedilemeden, büyük mezat evlerince pazarlandı gitti."

Sandecker, "Bir koleksiyoncunun, başkasına ait olduğunu bal gibi bildiği bir mala dünyanın parasını ödemesi inanılır gibi değil," dedi. "O eseri gösterime çıkaramaz. Ne yapar alınca?"

Ragsdale, "İsterseniz buna psikolojik çarpıklık deyin," dedi. "Gaskill'le ben size inanamayacağınız kadar çok koleksiyoncu adı verebiliriz. Aldıkları tüm eserleri bir tür kasaya kapatıyorlar, kendileri günde bir kere oraya girip seyrediyorlar. Bazıları da on yılda bir kere. Gösterime çıkarılamaması önemli değil. Onlar hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şeyi ellerinde bulundurmaktan ötürü mest oluyorlar." Gaskill başıyla evetledi. "Koleksiyoncu tiryakiliği insanları pek karanlık komplolara itebiliyor. Kızılderili mezarlarını soyup mumyalanmış kadın ve erkek kurukafaları satmak zaten yeterince kötü, ama Amerikan İç Savaşı anılarına tutkun bazı koleksiyoncular ulusal mezarlıkları sırf kuzey ya da güney ordularının üniformalarından bir kemer tokası bulmak için bile kazıyor." Sandecker, "Açgözlülüğün hazin öyküsü," diye mırıldandı.

Ragsdale, "Mezar yağmacılığı öykülerinin sonu gelmez," dedi. "Her kültürden ölü kemikleri. Neandertal'den başlıyor. İçinde kar varsa, ölüm bile dokunulmaz değil." Gaskill devraldı. "Pek çok koleksiyoncu, eski eserler konusundaki doymak bilmez açlığı yüzünden fena halde de kazıklanıyor. Bitmeyen talepler, taklit sanayini de karlı hale getiriyor."

Ragsdale başıyla onayladı. "Yeterli arkeolojik eğitim yoksa, taklit eserleri ayırmak mümkün olmuyor. Her ülkenin saygın müzelerinden pek çoğunda

taklitler sergileniyor, kimse de farkında değil. Küratör kazıklandığını kabullenmeye yanaşmıyor, eseri inceleyen bilim adamları da parçanın kuşkulu olduğunu söyleyecek cesareti kendilerinde bulamıyorlar."

Sandecker, "Çalınan parçaların dağıtımı ve satışı nasıl yapılıyor?" diye sordu. "Mezar soyguncularıyla sanat hırsızları, sahtekar satıcılardan oluşan yeraltı şebekeleri kanalıyla satış yapıyorlar. Bu satıcılar parayı koyuyor, sonra satışı uzaktan denetliyor. Kendi kimliklerini asla belli etmiyorlar." "Şebeke izlenemiyor mu?" Gaskill başını iki yana sallıyordu. "Malı bulanlar da, dağıtımcılar da, kapalı kapılar ardında iş gördüğünden, şebekenin herhangi bir yerine sızıp büyük patronlara giden yolu izleyemiyoruz."

Ragsdale devraldı. "Bu iş uyuşturucu satanı köşebaşından başlayıp izlemeye benzemiyor. Uyuşturucu işinde genellikle herkes eğitimsiz. Kimliklerini saklamak için pek büyük önlemler de almıyorlar. Çoğu kendi de uyuşturucu kullanıyor. Oysa bizimkiler hem çok iyi eğitimli, hem de iş dünyasının ve devletin en yüksek kademelerindekilerle iç içeler. Hem zeki, hem de kurnazlar. Çok ender durumlar dışında, müşteriyle asla yüzyüze iş görmezler. Biz yaklaşınca kabuklarına çekilir, pahalı avukatlardan bir duvar oluşturur, soruşturmalarımızı tıkarlar." "Hiç şansınız tuttu mu?" diye sordu Sandecker. Ragsdale, "Kendi başına iş tutan birkaç küçük satıcıyı yakaladık," dedi. "İkimizin de örgütleri bir hayli çalıntı eseri buldu. Kimini sevkiyat sırasında yakaladık, kimini alıcılardan aldık. Alıcılar hemen hiç hapis yatmaz, çünkü o eserlerin çalıntı olduğunu bilmiyorduk, derler. Bizim bulabildiklerimiz okyanusta bir damla. Somut kanıt olmayınca, asıl büyük eski eser ırmağını durduramıyoruz." Sandecker, "Galiba karşınızdakilerin hem silahı, hem de klası sizden fazla," diye yorumda bulundu.

Ragsdale, "Ben ilk başta kabullenirim," diye başını salladı.

Sandecker döner koltuğunda sessizce öne arkaya sallanıyordu. Sonunda, "NUMA size nasıl yardımcı olabilir?" diye sordu.

Gaskill masaya doğru eğildi. "Kanımızca Huascar hazinesini arama işini, hiç farkında olmadan, dünyanın en büyük eski eser kaçakçısı çeteyle aynı zamana rastlatmakla, siz bir kapı aralamış oldunuz," dedi. "Zolar International."

"Evet. Pençeleri eski eser ticaretinin her köşesine ulaşabilen bir aile."

Ragsdale, "FBI ve Gümrük yetkilileri daha önce bu kadar çok ülkede, bunca yıldır işgören, hem taklitçilik, hem hırsızlık, hem kaçakçılık yapan, ünlülerle ilişkileri olan, bir yandan da milyarlarca dolarlık yasal eseri meşru yollardan satın alan bir grupla karşılaşmış değil," dedi. "Dinliyorum." Sandecker bekledi.

Gaskill, "Bu bizim için bir fırsat," dedi. "Zolarlar inanılmaz zenginliklerin hayali içinde, tüm ihtiyatı bir kenara bıraktılar, hazineyi bulup kendilerine saklamak amacıyla aramalar yapmaya başladılar. Başarırlarsa, nakliyeyi nasıl yaptıklarını, gizli ambarlarının neresi olduğunu gözlemleme fırsatı bulacağız ..."

"O zaman da suçüstü yakalayacaksınız."

Ragsdale sırıttı. "Artık biz o terimleri kullanmıyoruz, Amiralim. Ama, evet, doğru bildiniz."

Sandecker ilgilenmişti. "Benim arama ekibini geri mi çağırayım? Onu mu demek istiyorsunuz?"

"Evet efendim," dedi Gaskill. "Onu demek istiyoruz." Ragsdale çabucak ekledi. "Siz kabul ederseniz, tabii." "Bu iş için üstlerinizin onayını aldınız mı, çocuklar?"

Ragsdale başını ciddi ciddi salladı. "FBI'dan Genel Müdür Moran, Gümrük İdaresinden Genel Müdür Thomas, onaylamış bulunuyorlar." "Telefon edip sormamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç yok," dedi Gaskill. "Özür dileyerek söylüyorum, Memur Ragsdale'le ikimiz, sizinle temas izni için resmi yolları izleyip Genel Müdürlerimiz kanalıyla yaklaşımda bulunmadık. Ama olup biteni ilk ağızdan dinlemeniz daha yararlı olur diye düşündük." Sandecker, "Sizi anlayabiliyorum," dedi.

Ragsdale "Yani, işbirliği yapacak mısınız?" diye sordu. "Kendi arama ekibinizi geri çağıracak mısınız?"

Sandecker birkaç saniye boyunca purosundan kıvrımlar çizerek yükselen dumanlara baktı. "NUMA, FBI'la ve Gümrükle paslaşacak, ama kendi arama projemi kapatmam," dedi.

Gaskill amirale bakakalmıştı. Şaka mı ediyor, ciddi mi söylüyor, anlayamıyordu. "Pek anlayamadım, efendim."

"Siz hiç beş yüz yıldan beri kayıp bir şeyi aradınız mı?" Ragsdale arkadaşına baktı, omuzlarını kaldırdı. "FBI olarak, bizim arama operasyonlarımız genellikle ya kayıp insanlar, ya kaçaklar ya da cesetlerle ilgilidir. Kayıp hazine bizim alanımıza girmez."

Gaskill, "Gümrüğün neler aradığını anlatmama gerek yok sanıyorum," dedi. Sandecker sohbet sesiyle, "Durumlarınızı anlıyorum," dedi. "Ama kayıp bir hazineyi bulmak, milyonda bir kör atışıdır. Bin beş yüz bilmem kaçta ölmüş insanları sorgulayıp ipucu arayamazsınız. Bizim quipu'yla sizin zırhın tek

yaptığı, Cortez denizindeki esrarengiz bir adaya ait bulanık referanslar vermek. Yani yüz altmış bin kilometrekarelik alanda iğne aranacak. Bence Zolarlar da bu tür oyunda amatördür. Huascar'ın hazinesini bulma olasılıkları, sıfırın on metre bu yanındadır." Gaskill kuşkuyla, "Sizin adamların şansı daha mı fazla yani?" dedi.

"Özel Projeler Müdürümle ekibinin üstüne yoktur. Bana inanmıyorsanız kayıtlarımıza bakabilirsiniz."

Ragsdale inanamıyormuş gibi bir sesle, "Bizimle nasıl paslaşmayı düşünüyorsunuz?" dedi.

Sandecker o zaman hamlesini yaptı. Biz de Zolarlarla aynı zamanda arama yapacağız, ama hep gölgelerde kalacağız. Onlar rakip beklemiyordur. Uçakla geçen NUMA personeline rastlarlarsa, oşinografik araştırma sanırlar. Zolarlar hazineyi bulursa, benim ekibim hemen çekilir, Washington'a bildirir."

"Ya Zolarlar pes ederse?" dedi Ragsdale.

"O hazineyi NUMA bulamazsa, demek hazine bulunmak istemiyor."

"Ya NUMA bulursa?" diye üsteledi Ragsdale bu sefer.

"Zolarlara izlemeleri için ekmek kırıntılarından bir iz bırakırız. Kendilerinin keşfettiğine inanmalarını sağlarız." Sandecker durakladı, sert bakışları Ragsdale'den Gaskill'e, sonra yine Ragsdale'e döndü. "Ondan sonra artık sıra sizde, baylar."

35

LOREN uykulu bir sesle, "Bir sonraki kumulun arkasından Rudolph Valentino çıkacak, beni kapıp çadırına götürecekmiş gibi geliyor," dedi. Pierce Arrow'un ön yolcu koltuğuna, ayaklarını altına kıvırarak oturmuş, göz alabildiğince uzanan kumullar okyanusuna bakıyordu.

"Sen umudunu kesme," dedi Pitt. "Buradan biraz daha kuzeydeki Coachella Kumulları, nice Hollywood filmi için çöl sahnelerinin çekildiği yerdir."

Yuma, Arizona'yı geçtikten elli kilometre sonra, Colorado Nehrini aşıp California'ya girdiler, Pitt direksiyonu çevirip Pierce Arrow'u 8 numaralı eyaletler arası yoldan çıkardı. Fazla da geniş olmayan yeni yol, Calexico ve Mexican adlı sınır kasabalarından geçiyordu. Gerek arkadan gelip sollayan,

gerekse karşıdan gelen arabaların sürücüleri, bu antik arabayla arkasındaki karavana ağızları açık bakıp durmaktaydılar. Bu eski ve değerli arabayı böyle uzun bir yolculuğa çıkarması için Loren, Pitt'i kandırmayı zor başarmıştı. Geceleri park edip karavanda uyuyorlardı. Dönüşte Arizona'da, Amerikan Klasik Oto Kulübü'nün turuna da katılacaklardı. İki haftaya kadar başlıyordu tur. Gerçi Pitt hazine avı işini öyle çabucak bir sonuca bağlayacakları kanısında değildi. Loren'in suyuna gitmesi, aslında eski arabalarıyla uzun yolculuklar yapmaktan hoşlandığı içindi. "Sınıra daha ne kadar var?" diye sordu Loren.

"Kırk kilometre daha gittik mi, Meksika'dayız. Sonra yüz altmış kilometre yapıp San Felipe'ye varıyoruz. Al'le Rudi'nin feribotu bağladığı rıhtıma akşam yemeği zamanı varırız herhalde."

Loren tembel bir sesle, "Yiyecek içecek dedin de," diye mırıldandı, "... buzdolabı da, mutfak dolapları da boşaldı. Sabaha kahvaltı krakerleri, bir de kahve var. Başka her şeyi dün gece Sedona'daki kampingde bitirdik."

Pitt sağ elini direksiyondan çekip onun dizini sıktı, gülümsedi. "Herhalde yolcularımı mutlu tutabilmek için karınlarını doyurmam gerekiyor."

"Şu ilerdeki kamyon mola yerinde duralım mı?" Loren doğrulup parmağıyla ön camdan ilerisini gösterdi.

Pitt süslü kaputun üzerinden baktı. Burunda okunu nişanlayan bir okçunun zarif heykeli vardı. Evet, yolun yan tarafında bir levha görünüyordu. Güneş onu kurutmuş, ağartmıştı. Her an kumlara devrilecek bir hali vardı. Üzerindeki harfler öyle eskimişti ki, kelimeler zor okunuyordu.

Buz gibi bira, annelerin seveceği yemekler Box Kafe-Bar'a 2 dakikalık yolunuz kaldı Pitt güldü. "Soğuk bira kulağa iyi geliyor, ama yemeklere pek güvenemedim. Çocukluğumda annemin pişirdiği yemeklere baktıkça yemyeşil kesilirdim." "Çok kötüsün," dedi Loren. Sonra radyonun düğmesiyle oynadı, bir Meksika istasyonu bulmaya çalıştı, bir tane buldu. Müziğin sesi net geliyordu. "Aşçı vebalı da olsa vız gelir," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Pitt içinden, bir kadınla uzun yolculuğa çıkanın hali budur, diye düşünüyordu. Ya sürekli acıkır, ya da ikide bir tuvalete gitmek için durmanı ister. "Hem benzin de alman gerek," diye ekledi Loren.

Pitt benzin göstergesine baktı. "Sınırı geçmeden almak iyi olur herhalde," dedi.

"Son benzin alışımızdan bu yana pek de çok olmadı gibi geliyor."

"Altmış yıl öncenin yapımı, kocaman bir araba bu. On iki silindirli motoru var, peşinden de bir evi çekip getiriyor. Herhalde benzin tasarrufu ödülleri kazanmasını bekleyemeyiz."

Yolun yanındaki benzinciyle lokanta ortaya çıkmıştı. Yaklaştıklarında Pitt buranın yanyana konmuş iki eski demiryolu vagonundan oluştuğunu gördü. Önde iki benzin pompası, tepede de yanıp sönen ışıklı YEMEK yazısı. Arkada kalan alana birkaç harap karavan bırakılmıştı. Terk edilmiş, boş duruyorlardı. Öndeki toprak alanda yirmi kadar motosikletti bira içiyor, körfezden esen rüzgarda serinlemeye çalışıyorlardı. "Amma seçermişsin," dedi Pitt.

Loren kararsızdı. "Belki de geçip gitsek daha iyi olur," diye mırıldandı. "Motosikletlilerden mi korkuyorsun? Herhalde onlar da senin, benim gibi yorgun yolculardır."

"Bizim gibi giyinmedikleri kesin." Loren yarısı erkek, yarısı kadınlardan oluşan gruba bakıyordu. Hepsi siyahlar içindeydi. Türlü rozetler, armalar, işlemeli motosiklet reklamları her yanlarını kaplıyordu.

Pitt direksiyonu çevirdi, Pierce yoldan çıkıp toprak alana girdi, benzin pompalarına doğru ilerledi. Kocaman V-12 motoru öyle sessizdi ki, kontağı kapattığında durduğu zor anlaşıldı. Pitt öne doğru açılan intihar kapısını itti, ayağını basamağa basıp yere indi. En yakın motosikletliye, "Hey, merhaba," diye seslendi. Şansına sarı atkuyruklu bir kız çıkmıştı. Siyah deri pantolon ve ceket giymiş bir kız. "Burada yemekler nasıl?" "Spago ya da Chasen kalitesinde değil. Ama karnınız açsa, hiç de fena sayılmaz." Üzeri kurşun delikleriyle dolu madeni levhada "Self Service" diye yazıyordu. Pitt hortumun memesini Pierce Arrow'un depo ağzına soktu, kulpu sıktı. Motoru yeniden yaptırdığında, teknisyen valfları değiştirmiş, kurşunsuz gazın da rahatça kullanılabilmesini sağlamıştı.

Loren koltuğunda kaykılıp bekledi. Motosikletlilerin hepsi yaklaşmış, eski arabayı ve karavanı seyrediyor, hayranlıklarını belirtiyorlardı. Pitt bir yığın soruyu cevapladıktan sonra kaputu açtı, onlara motoru da gösterdi. Sonra Loren'i çekip arabadan indirdi. "Bu cici insanlarla tanışmak istersin herhalde," dedi. "Hepsi West Hollywood Motosiklet Kulübü'nden."

Loren, Pitt'in şaka yaptığı kanısındaydı. Tanıştırma sırasında utancından ölüyordu. Ama sonra, güney California çölünde hafta sonu gezisi yapmakta olan bu grubun, eşleriyle birlikte gelmiş avukatlardan oluştuğunu anlayıp şaşırdı. Pitt adını söylediğinde bu insanların kendisini hemen tanıması karşısında büsbütün etkilendi. Biraz sohbet ettikten sonra, Hollywood'lular onlara veda etti, sevgili motosikletlerine binip egzoz püskürterek, şarkılar söyleyerek, Imperial Vadisi'ne

doğru uzaklaştılar. Pitt'le Loren arkalarından el salladıktan sonra iki vagona döndüler.

Paslı tekerlerin altında yatan rayları kumlar örtmüştü. Eski tahta kaplama, bir zamanlar kızıla çalan bir beje boyanmış, üzerine Güney Pasifik Hatları diye yazılmış, ama şimdi hepsi solmuştu. Ama hava kuru olduğu için, vagonların esas yapısı sağlam kalmış, iyi durumda görünüyordu.

Pitt'in de bir eski vagonu vardı. Pullman'dı. Washington'daki hangarında duruyordu. Bir zamanlar lüks vagondu. Ünlü Manhattan Limited'e aitti. Birinci Dünya Savaşı'ndan önceki yıllarda. Bu yük vagonlarına baktığında, herhalde 1915 dolaylarında yapılmış olmalı, diye karar verdi.

Loren'le ikisi uydurma basamakları çıkıp uçtaki bir kapıdan girdiler. İçerisi de eski, ama temiz ve düzenliydi. Hiç masa konmamıştı. Upuzun tezgahın önüne tabureler dizilmişti yalnızca. Bu böyle, birleştirilmiş iki vagon boyunca devam ediyordu. Açık mutfak, tezgahın arkasındaydı. Yıllarca güneşte kalmış kerestelerden yapılmış gibi bir hali vardı. Duvarlardaki resimler, en eski lokomotiflerin, bacalarından duman çıkararak katarları çöllerde çekip götürüşünü göstermekteydi. Wurlitzer marka plak makinesindeki şarkılar, kırkların, ellilerin popüler şarkılarıyla, araya karışan lokomotif gürültüleriydi. İki plak çalmak için yirmi beş sent atılıyordu. Pitt parayı atıp seçimlerin yaptı. Biri Frankie Carle'dan "Sweet Lorraine", öteki de Norfolk á Western in lokomotif sesleriyle oluşturulmuş bir müzikti. Yaşı altmışına yaklaşmış, uzun boylu bir adam vardı tezgahın arkasında. Kır saçlı, beyaz sakallıydı. Elindeki bezle tezgahın meşe kaplamasını silip duruyordu. Başını kaldırıp gülümsediğinde gözleri sıcak bir dostlukla doldu. "Merhaba, dostlar. Box Kafe-Bar a hoşgeldiniz. Yolculuk uzun mu?"

"Sayılmaz," dedi Pitt. Loren'e çapkın çapkın baktı. "Sedona'dan planladığım kadar erken çıkamadık."

Loren, "Beni suçlama," diye kasıldı. "Şehevi arzularla uyanan sendin."

Barın gerisindeki adam, "Size ne verebilirim?" dedi. Ayağında kovboy çizmeleri, blucin pantolonunun üzerinde de fazla yıkanmaktan solmuş bir kareli gömlek vardı.

Loren yemek listesini açarken, "İlanını koyduğunuz soğuk bira fena olmaz," dedi.

"Meksika mı, yerli mi?"

"Corona?"

"Bir Corona geliyor. Ya siz, efendim?" "Fıçıda neler var?" diye sordu Pitt.

"Olympia, Coors, bir de Budweiser."

"Bana bir Oly."

"Yiyecek bir şey?" dedi bu sefer adam.

Loren, "Mesquite çiliburger," dedi hemen. "Yanında da lahana salatası."

Pitt, "Ben pek aç değilim," diye söylendi. "Yalnız lahana salatası alayım. Burası sizin mi?"

"Emekli olurken ilk sahibinden satın aldım." Biraları barın üstüne koyup ocağa doğru döndü.

"Bu vagonlar demiryolu tarihinden ilginç birer relik. Buraya özel mi getirildi, yoksa bir zamanlar demiryolu buradan mı geçiyordu?"

"Aslında şu anda, ana hattan ayrılan yan hattın üzerindeyiz," dedi lokantanın sahibi. "Bu hat Yuma'dan El Centro'ya giderdi. 1947'de yolcu yok diye terk edildi. Kamyonların çoğalması öldürdü bu işi. Vagonları Güney Pasifik'te mühendislik yapan bir ihtiyar getirtmişti. Karısıyla birlikte bu lokantayı da, benzin pompalarını da onlar kurdu. Eyaletler arası yol kuzeye alınınca, artık buradan pek trafik geçmez oldu." Barmen-aşçı, daha buralara demiryolu gelmeden önce bile çölün bir parçasıymış gibi görünüyordu. Görmesi gerektiğinden fazlasını görmüş, kimi ibret, kimi komik, kimi korku dolu binlerce hikaye dinleyip hepsini kafasında tutmuş gibi yorgun bir hali vardı. Ama beri yandan, bir stili vardı adamın. Çölün içinden geçen tenha yolun kenarındaki bu salaş yere ait değilmiş gibi uygar görünüyordu.

Pitt bir an için yaşlı aşçının tanıdık geldiği izlenimine kapıldı. Ama sonra pek hatırlayamadığı birine benzediğine karar verdi. "Eminim bu kumullarla ilgili çok ilginç öyküler biliyorsunuzdur," diyerek sohbeti başlattı.

"Altında yığınla kemik yatıyor. İlk göçmenlerin, Yuma'dan Boriego Springs'e giden çölü yazın aşmaya kalkmış madencilerin kalıntıları."

Loren, "Colorado Nehrini geçtikten sonra, bir daha su yok mu?" diye sordu. "Damlası bile yok. Ta Boriego'ya kadar. O olaylar, vadiye sulama kanalları gelmeden önceydi. Adamlar güneşten öldükten sonra bir de anlaşılmış ki, sudan elli metre uzaktalar. Şoka uğramışlar, o günden beri de hayaletleri buralarda dolaşıp durur." Loren şaşırmış gibiydi. "Galiba aklım karıştı." "Yüzeyde su yok," diye anlattı yaşlı adam. "Ama yeraltında koca nehirler akıyor. Bazıları Colorado kadar geniş ve derin." Pitt meraklanmıştı. "Çöl altından o kadar kocaman

nehirler aktığını hiç duymamıştım," dedi.

"İki tanesi kesin var. Biri kuzey Nevada'dan başlıyor, güneye yönelip Mojave Çölü'nün altından geçiyor, sonra batıya kıvrılıyor, Los Angeles'in güneyinde Büyük Okyanusa dökülüyor. Öteki California'daki Imperial Vadisi'nin altından geliyor, güneye dönüp Cortez Denizine dökülüyor."

Loren, "Bu nehirlerin gerçekten var olduğuna dair ne gibi kanıt var?" dedi. "Gören olmuş mu?"

Aşçı bir yandan Loren'in çiliburger'ini hazırlarken "Büyük Okyanusa dökülen nehir, söylentilere göre petrol arayan bir mühendis tarafından bulunmuş. Adamın jeofizik aygıtları nehri saptamış, sonra da Mojave'nin altından okyanus kıyısındaki Laguna Plajı'na kadar izlemiş. Şu ana kadar bu iddiayı kanıtlayan da, yanlış olduğuna dair kanıt sunan da olmadı. Cortez Denizine giden nehrin hikayesi, eski bir efsane gibi. Maden arayan biri, bir mağara bulmuş. Aşağıya doğru iniyor, sonra ortasından nehir geçiyormuş."

Pitt birden gerginleşmişti. Yaeger'in yaptığı quipu çevirisi zihninde yankılanıyordu. "Bu madenci yeraltı nehrini nasıl tarif etmiş?"

Lokanta sahibi, hala ocağa dönük durumda konuştu. "Adı Leigh Hunt'dı. Büyük olasılıkla, hayal gücü zengin bir yalancıydı. Ama 1942 yılında, biraz kuzeybatıdaki Castle Dome dağlarında bir mağara keşfettiğini yeminlerle anlatıp durmuştu. Mağaranın ağzından girince, bir mağaralar zincirinden geçerek iki kilometre yürümüş, sonunda geniş bir vadinin içinden akan kocaman yeraltı nehrine gelmiş. Hunt orada zengin altın yatakları olduğunu iddia ediyordu."

Loren kuşkuyla, "Bu filmi görmüştüm sanıyorum," dedi.

Yaşlı aşçı döndü, kaşığını havada salladı. "Alım bürosu, Hunt'un o yeraltı vadisinden getirdiği kumların tonuna üç bin dolar biçmişti. İyi para. Çünkü o sıralar altının onsu yirmi dolar altmış beş sentti."

"Hunt o yeraltı vadisine hiç geri döndü mü?" diye sordu Pitt.

"Çok istedi, ama peşine pek çok altın avcısı takılmıştı. Hepsi Altın Nehrini arıyordu.

Adı öyle biliniyordu artık. Hunt'ın kafası kızdı, girişin yüz metre kadar iç tarafındaki dar bir geçidi dinamitledi, dağın yarısını çökertti. Ne kendisi, ne de diğerleri, o enkazı kaldıramadılar, oraya giren bir başka mağara da bulamadılar."

Pitt, "Bugünün madencilik teknikleriyle, o geçidi açmak çok kolay," diye katkıda bulundu."

"Tabii, eğer iki milyon dolar harcarsan, kolay," diye homurdandı aşçı. "Uydurma olabilecek bir hikaye uğruna, hiç kimse o kadar parayı yatırmıyor." Susup çiliburger'le lahana salatası tabaklarını getirdi, önlerine koydu, sonra fıçı musluğundan bir bira daha doldurdu, dolaşıp geldi, Pitt'in yanına oturdu. "Diyorlar ki, Hunt sonunda o dağa girmenin yolunu bulmuş, bir daha da çıkamamış. Çünkü geçidi patlattıktan kısa bir süre sonra kayboldu. Girmenin bir başka yolunu bulduğu, orada öldüğü söylendi. Bazı kimseler kumların altındaki derin bir vadide gerçekten nehir aktığına inanıyor, ama çoğunluk bunun da çöl masallarından biri olduğu kanısında."

"Olur böyle şeyler," dedi Pitt. "Ben bir süre önce yaptığım bir gezi sırasında yeraltı deresi bulmuştum."

"Güneydoğu çöllerinin altında mı?" diye sordu aşçı.

"Hayır, Sahra'da. Tehlikeli bir çöp tesisinin altından akıyor, Niger Nehrine kirletici maddeler taşıyordu. Oradan da Atlas Okyanusuna tabii. Kırmızı dalgalar çoğalmıştı oralarda."

"Buranın kuzeyindeki Mojave Nehri epey bir süre yüzeyden aktıktan sonra yeraltına giriyor. Sonunda nereye vardığını bilen yok."

Loren bir yandan çiliburger'ini ısırırken, "Hunt'ın nehrinin Cortez Denizine aktığından pek eminsiniz," dedi. "Onun da California'da bir yerden Büyük Okyanusa dökülmediğini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Hunt'un sırt çantasıyla matarası bulundu. Onları mağaradayken kaybetmiş. Altı ay sonra, Cortez Denizinin bir kumsalına vurdu."

"Ama bu imkansız bir şey değil mi sizce? Sırt çantasıyla matara herhangi bir kimsenin olabilir!" Loren sorularını, Kongre sorgulama komitesindeymiş gibi soruyordu. "Adı üstüne yazılı olduğu için biliniyor."

Bu engel Loren'i durdurmaya yetmedi. "Eşyalarının Cortez Denizinde bulunmasının yirmi türlü nedeni olabilir. Onları bulan ya da Hunt'dan çalan biri, götürüp Cortez kıyılarında atmış olabilir. Belki Hunt mağarada ölmemiştir, onları bir tekneden denize kendisi atmıştır."

"Denizdeyken kaybetmiş olabilir tabii," diye kabullendi aşçı. "Ama öteki cesetleri nasıl açıklarsınız?"

Pitt, adama bakıyordu. "Hangi öteki cesetler?"

"Cocopah Gölü'nde kaybolan balıkçılar," dedi aşçı kısık bir sesle. Sanki birilerinin duymasından korkuyordu. "Sonra Şeytan Obruğunda kaybolan iki

dalgıç. Kalıntıları yine Cortez Denizinde bulundu." Loren kuru bir sesle, "Çöl dedikodusu iki yeni masal daha yaratmış yani," dedi. Aşçı sağ elini havaya kaldırdı. "Yemin ederim, isterseniz Şerifin ofisine sorabilirsiniz." Pitt, "Obrukla göl nerede?" dedi.

"Cocopah Gölü, yani balıkçıların kaybolduğu yer, Meksika'da. Sierra el Mayor Dağlarının kuzey ucunda. Hunt'un dağından Cocopah Gölüne çizeceğiniz düz çizgi, Şeytan Obruğundan da geçer, sonra dosdoğru Cortez Denizi." Loren sorgulamayı sürdürüyordu. "Belki Cortez Denizinde yüzerken, dalarken boğulmuşlardır, olamaz mı?" "Balıkçıyla karısı gün boyu göldeymişler. Karısı kampa dönüp yemeği hazırlamak istemiş. Adam kürek çekip onu kıyıya getirmiş, sonra gölde trolle balık avlamayı sürdürmüş. Bir saat sonra kadın başını kaldırıp onu görmeye çalıştığında, tek görebildiği alabora olan kayıkmış. Üç hafta geçtiğinde, su kayağı yapan biri cesedini denizde görmüş. Gölden yüz elli kilometre uzakta." "Bence karısı öldürmüştür onu. Sonra cesedi denize atmış, kuşkuları engellemek için de, yeraltı suyu akıntılarının onu çektiğini söylemiştir." Pitt, "Ya dalgıçlar?" diye sordu. "Anlatacak pek fazla bir şey yok. Şeytan Obruğuna dalmışlar. Bir deprem fayı üzerinde, su dolmuş bir çukur. Bir daha çıkmamışlar. Bir ay sonra onların da cesedini Cortez Denizinde, berbat durumda bulmuşlar."

Pitt çatalını lahana salatasına daldırdı, ama artık açlık hissetmiyordu. Zihni vites değiştirmişti. "Hunt'un eşyaları ve diğer cesetler yaklaşık nerede bulunmuş, biliyor musunuz?"

Lokanta sahibi gözleri yerde, "Olayın ayrıntılı bir incelemesini yapmadım," dedi. "Ama hatırladığıma göre, çoğu Punta el Machorro açıklarında bulunmuştu."

"Cortez Denizinin neresine düşüyor o?"

"Batı kıyısında. Bizim İngilizcede Machorro Burnu dediğimiz yer, San Felipe'nin iki üç kilometre yukarısında." Loren, Pitt'e baktı. "Bizim gideceğimiz yer."

Pitt buruk buruk gülümsedi. "Hatırlat da başka cesetler var mı diye bir bakayım."

Aşçı birasını bitirmişti. "Siz San Felipe'ye, balığa mı gidiyorsunuz?"

Pitt başıyla evetledi. "Herhalde buna balık avı demek yanlış olmaz."

"Mexicoli'yi geçtikten sonra manzara artık pek bir şeye benzemez. Çöl çoğu kimseye çırılçıplak gözükür. Ama aslında bir çelişkiler yumağıdır. Oradaki

hayaletlerin iskeletlerin, mitlerin sayısı, dünyanın en sık ormanındakinden fazladır. Bunu hatırınızda tutarsanız, onları kesinlikle görürsünüz."

Loren gülümseyerek, "Hatırımızda tutarız," dedi. "Leigh Hunt'un yeraltındaki Altın Nehrini geçerken onu hatırlarız."

Aşçı, "Geçeceğiniz kesin," diye gülümsedi. "Ama ne yazık ki farkında olmayacaksınız." Pitt benzinin ve yemeğin parasını ödeyip dışarıya çıktı, Pierce Arrow'un yağını ve suyunu kontrol etti. Bu arada yaşlı aşçı, Loren'le birlikte vagonun arka balkonuna yürüdü. Elindeki kasede havuç ve marul vardı. "İyi yolculuklar," dedi neşeyle. "Teşekkür ederiz." Loren başıyla kasedekileri gösterdi. "Tavşan mı besliyorsunuz?" "Hayır, eşeğim var. Bay Periwinkle artık yaşlanıyor, kendi başına otlarken karnı doymuyor."

Loren elini uzattı. "Öykülerinizi dinlemek çok eğlenceliydi, Bay ..." "Cussler. Clive Cussler. Tanıştığımıza sevindim, Bayan."

Yeniden yola koyulduklarında, Pierce Arrow'la karavanı sınıra doğrulttular. Pitt, Loren'e döndü. "Bir an için ihtiyar bana hazinenin yeri konusunda ipucu verdi sandım," dedi.

"Yaeger'in çevirisindeki 'adanın içinden akan nehir' konusunu mu düşünüyorsun?"

"Bana hala jeolojik olarak mümkünmüş gibi gelmiyor."

Loren dikiz aynasını çevirip rujunu tazeledi. "Eğer nehir yeterince derinden akıyorsa, belki Cortez Denizinin altından yoluna devam ediyor da olabilir."

"Belki. Ama birkaç kilometre kalınlığında taş tabakasını delmedikçe kesin bilemeyiz."

"O hazine mağarasına kazı yapmadan girebilirseniz çok şanslı sayılırsınız."

Pitt gülümsedi, önündeki yola baktı. "Amma bol çene adamdı, değil mi?"

"Aşçı mı? Hayal gücü kesinlikle müthiş."

"Yazık ki adını sormadım."

Loren arkasına yaslanıp pencereden kumullara, kaktüslere baktı. "Bana söyledi." "Neymiş?"

"Garip bir isimdi." Loren sustu, hatırlamaya çalıştı. Sonra çaresizlik içinde omuz silkti. "Çok komik... Daha şimdiden unuttum bile."

36

SAN Felipe’ye vardıklarında direksiyonu Loren kullanıyordu. Pitt arka kanepeye uzanmış, horlamaktaydı. Ama Loren onu uyandırmaya kalkışmadı. Toz içinde, camları böcek ölüleriyle dolu Pierce Arrow'u, sıkışık kent trafiğinin dışından dolaştırdı, karavanın tekeri kaldırıma çıkmasın diye köşeleri hep açıktan dönerek ilerledi, sonunda burnunu dalgakıranlı limana çevirdi. Burada bu kadar çok otel ve restoran görmeyi beklememişti. Bir zamanlar ıssız bir balıkçı köyü olan San Felipe, turizm merkezi olup çıkmış gibiydi. Kumsal boyunca her karış topraktan koca otel inşaatları yükseliyordu. Kentin beş kilometre güneyinden sola sapıp körfeze doğruldu. İnsan yapısı bir limanın bu kadar apaçık bir kıyıya kurulmuş olması Loren'e biraz garip geliyordu. Birkaç kilometre kuzeydeki Machorro burnu daha iyi bir sığınak olmaz mıydı? Aman, dedi sonunda. Gringo'lar Baja politikasından ne anlar ki!

Pierce i hurdacıdan getirilmiş bir hortlağa benzeyen antika feribotun hizasında durdurdu. Suların yüksek olduğu bu saatte, geminin görünümü daha da garipleşmişti.

Kolunu arkaya uzatıp Pitt'i sarsarken, "Uyan ve parılda, koca çocuk," dedi.

Pitt gözlerini kırpıştırdı, yan pencereden eski gemiye merakla baktı. "Ya bir zaman kavşağından kaydım ya da Alacakaranlık Kuşağına düştüm. Hangisi?"

"İkisi de değil. San Felipe limanındasın, iki hafta yatıp kalkacağın evine bakmaktasın."

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Pitt şaşkınlık içinde. "Gerçek bir buharlı gemi. Yandan çarklı!"

"Doğrusu bana da biraz Mark Twain'i hatırlatmıştı."

"General Grant'in askerlerini Mississippi'den Vicksburg'a bu taşımıştır, bahse girer misin?"

Gunn'la Giordino onları görüp el salladılar, sonra geminin rıhtıma dayanmış rampası üzerinden yürüyüp yaklaştılar. O sırada Pitt'le Loren de arabadan inmiş, gemiyi süzüyorlardı.

"Yolculuk iyi geçti mi?" dedi Gunn.

Loren, "Dirk'in horlaması olmasa, harikaydı" dedi.

Pitt ona gücenmiş gibi baktı. "Ben hiç horlamam."

Loren gözlerini göklere doğru devirdi. "Seni dürtmekten dirseğim nasır oldu." Giordino, "Çalışma platformumuzu nasıl buluyorsunuz?" diye sorarken eliyle gemiyi gösteriyordu. "1923 yapımı. Bu tip feribotların en son yapılanlarından biri." Pitt güneş gözlüğünü yukarı itip antika gemiyi inceledi.

Uzaktan bakıldığında gemiler genellikle olduğundan küçük görünürdü. Ancak yaklaşınca büyüklükleri ortaya çıkardı. Bu karşısındaki, yüzyılın ilk yarısına ait, hem yolcu, hem de araba taşıyan gemilerdendi. 70 metre boyundaki bu gemi gençliğinde beş yüz yolcuyla 60 araba taşıyabiliyordu. Kapkara alt bölümünün üzerine iki katlı beyaz güverteler kondurulmuştu. Tepesinde bacası ve iki kaptan köprüsü vardı. Biri arkaya, biri öne bakıyordu. Burundan da, kıçtan da binilip inilebiliyordu. Herhalde yeni olduğunda bile pek zarif bir gemi değildi. Ama taşıdığı milyonlarca insanın hayatında unutulmaz hizmetlerle kendine yer edinmiş olduğu kesindi.

Bordasında yazan adına bakılırsa, bu gemi Alhambraydı.

Pitt, "Nereden çaldınız bu hurdayı?" diye sordu. "Bir deniz müzesinden mi?"

Giordino içinde duygudan eser olmayan bir sesle, "Onu tanıdın mı, seversin," dedi.

Gunn, "Üstüne helikopter inebilecek boyda ilk bulduğum gemi buydu," diye açıkladı.

"Hem ucuz olduğu için Sandecker da mutlu oldu."

Loren gülümsedi. "Neyse, bunu taşıt araçları koleksiyonuna katamayacağın kesin," dedi. Pitt bir sağa, bir sola yatabilen kocaman çerçevenin tepesine monte edilmiş köprü gibi pistonu gösterdi. Bir yanı buhar silindirinden çıkan rotun itmesiyle kalkarken, öbür yanı krankı itip yandaki çarkı çeviriyordu. "Kazanlarının hala kömürle çalıştığına inanamıyorum."

Gunn, "Kazanlar elli yıl önce mazota dönüştürülmüş," dedi. "Motoru şaşılacak kadar iyi durumda. Geminin hızı da saatte yirmi mil."

Loren, "Kilometre demek istiyor olmayasın?" diye sordu.

Gunn bilgiç bir tavırla, "Gemilerin hızı mille ölçülür," dedi.

Pitt, "Pek bir yere gidebilirmiş gibi gözükmüyor," diye gözlemde bulundu. "Salmasını dipteki çamurlardan sökmedikçe, gideceği de yok."

Gunn, "Körfezin buralarında gelgit nedeniyle sular dört beş metre yükselip alçalıyor," diye bilgi verdi.

Pitt gerçi beğenmemiş gibi numara yapıyordu, ama daha şimdiden bu eski tekneye bir sevgi duymaya başlamıştı. İlk görüşte aşk diye buna denirdi. Antika otomobiller, uçaklar, eski tekneler, geçmişe ait her türlü mekanik şey, büyük bir hayranlık uyandırırdı Pitt'in içinde. Çok geç gelmişim dünyaya, diye yakınırdı sık sık. Seksen yıl geç kalmışım, diye hayıflanırdı. "Ya tayfalar?"

"Bir makinist, bir yardımcısı, iki de güverte tayfası." Gunn durakladı, sonra yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. "Sen Aile birlikte körfez üstünde uçup dururken, burada dümeni ben döndürüyor olacağım!" dedi.

"Sen aklıma getirmişken sorayım, helikopteri nereye sakladınız?"

"Otomobil güvertesinin içine," diye karşılık verdi Gunn. "Hava koşullarına kaygılanmadan bakımını yapabileceğiz. Sonra itip açık güverteye çıkaracağız havalanacak."

Pitt, Giordino'ya baktı. "Gündelik arama programını kurguladın mı?"

Tıknaz İtalyan başını iki yana salladı. "Yakıt menzillerini ve uçuş saatlerini planladım, ama arama planını sana bıraktım."

"Yaklaşık ne kadar zamanımız var?"

"Herhalde tüm bölgeyi üç günde bitiririz."

"Unutmadan söyleyeyim," dedi Gunn. "Amiral sabah ilk iş kendisini aramanı istiyor. Öndeki kaptan köprüsünde bir iridyum telefonu var." "Neden şimdi aramıyoruz?" diye sordu Pitt.

Gunn saatine baktı. "Doğu kıyısı bizden üç saat ilerde. Şu anda Kennedy Center'da oturmuş, bir tiyatro seyrediyordur."

Loren, "Özür dilerim," diye araya girdi. "Bir iki soru da ben sorabilir miyim?" Erkekler susup ona baktılar. Pitt eğilip selam verdi. "Söz sizin, sayın Milletvekilim." "Birinci sorum, Pierce Arrow'u nereye park etmek niyetindesiniz? Bu balıkçı rıhtımı, yüz bin dolarlık klasik bir arabanın öylece bırakılabileceği bir yere benzemiyor." Gunn onun bu soruyu sormasına şaşırmış gibiydi. "Pitt size söylemedi mi? Pierce'le karavanı buraya, gemiye alıyoruz. İçerde dünya kadar yer var." "Banyoyla duş da var mı?"

"Aslına bakarsanız, üst yolcu güvertesinde dört bayan tuvaleti, tayfa bölümünde de duş var."

"Yani tuvalet kuyruğu beklemeyeceğiz. Bu hoşuma gitti." Pitt güldü. "Bavul açmak zorunda bile değişin."

Giordino keyifle, "İnsan kendini Karnaval Hatları gemisinde sanır," dedi. Gunn, "Ya son sorunuz?" diye hatırlattı.

Loren azametle, "Karnım zil çalıyor... Yemek ne zaman?" diye sordu. Sonbaharda Baja güneşi pek bir parlak oluyor, mavili beyazlı acayip bir gökyüzünden dökülüyordu. Bugün bir ufuktan bir ufka kadar bir tek bulut bile yoktu. Dünyanın en kurak yerlerinden biri olan Baja yarımadası, Cortez Denizini Büyük Okyanusun kabaran dalgalarından korumaya yarıyordu. Yaz aylarında burada tropik fırtınalar, sert rüzgarlar da görülürdü, ama ekim sonlarına gelindiğinde, rüzgar doğudan batıya doğru esmeye başlar, körfezi dalgalandırmazdı.

Pierce Arrow'la karavanı otomobil güvertesine alınıp sapasağlam bağlandıktan sonra, Gunn kaptan köprüsüne çıkıp dümene geçti, Loren de bikinisini giyip bir şezlonga uzandı. Gemi yavaşça dalgakıranın ardından çıkıp güneye doğru geniş bir dönüş yaptı. Bacasından kara dumanlar çıkar, yandan çarkı suları döverken, yaşlı gemi gerçekten pek görkemli görünüyordu. Yassılmış baklava biçimindeki o inip kalkan kol, motorun dev pistonundan gelen gücü şafta, krank kanalıyla da çarklara aktarıyordu. Bir ritim vardı hareketinde. Uzun süre bakan insan, hipnotize olabilirdi. Giordino helikopteri uçuş öncesi teftişinden geçirdi, deposunu doldurdu, Pitt de Motorola İridyum uydu telefonuyla Sandecker’den Washington'daki son gelişmelere ilişkin brifing aldı. Bu konuşma bir saat sürdü. Gemi Estrella burnuna vardığında, Pitt telefonu kapatıp uçuş güvertesine indi. Binip yerine oturduğu, güvenlik kemerini tokaladığı zaman, Giordino da turkuaz renkli NUMA helikopterini havalandırdı, kıyıya paralel uçmaya koyuldu.

800 metrede tırmanışa son verip helikopteri yatay duruma getirirken, "Ne diyor ihtiyar?" diye sordu. "Yaeger yeni veriler bulmuş mu?"

Pitt yardımcı pilot koltuğundaydı. Seyir sorulmuşuydu bu uçuşta. "Yaeger öyle aklımızı başımızdan alacak bir şeyler bulmuş değil. Ekleyebildiği tek bilgi, şeytan heykelinin tam mağaranın ağzında olduğu." "Ya esrarengiz nehir?" "O konuda hala hiçbir şey bilmiyor." "Ya Sandecker?"

"Son habere göre, biz hazineyi tek gözle arayacağız. Gümrükle FBI birdenbire çıkagelmiş, bir eski eser çetesinin de şu sıra Huascar'ın hazinesini aramakta olduğunu bildirmiş. Sandecker o adamlar için gözümüzü açık tutmamızı istiyor." "Rakiplerimiz mi varmış?"

"Bunlar bir aileymiş. Bütün dünyada çalıntı eski eser ve taklit mal ticareti yapıyorlarmış." "Adları neymiş?" diye sordu Giordino. "Zolar International." Giordino'nun yüzünde bir an boş bir ifade belirdi, sonra kendini tutamayarak

gülmeye başladı. "Nedir bu kadar komik olan?"

"Zolar," dedi Giordino boğula boğula. "Ben sekizinci sınıftayken salak bir çocuk vardı, okul toplantılarında çıkıp sihirbaz numaraları yapar, kendine Büyük Zolar derdi." "Sandecker'in bana söylediğine göre, bu çetenin başındaki herifin salaklıkla hiç ilgisi yok. Resmi yetkililer adamın yıllık yasa dışı karını seksen milyon dolar olarak tahmin ediyor. Maliyenin de el atamadığını düşünürsen, iyi para doğrusu." "Tamam, peki, demek benim okuldaki çocuk o değil. FBI'a göre Zolar bu hazineye ne kadar yaklaşmış?"

"Onların elindeki rehberin bizimkinden iyi olduğunu sanıyorlar."

"Hazinenin yerini önce bizim bulacağımıza, yılbaşında yiyeceğim hindiyi ortaya koyarak bahse girebilirim."

"Ama ne olursa olsun, kaybediyoruz."

Giordino dönüp ona baktı. "Şu dediğin lafın mantığını eski dostuna anlatır mısın lütfen?"

"Biz hazineyi daha önce bulursak, kenara çekilecekmişiz, orayı onların yağmalamasına izin verecekmişiz."

"Vaz mı geçeceğiz?" Giordino inanamamıştı.

"Emir böyle," dedi Pitt. Gözlerinde güceniklik okunuyordu.

"Ama neden?" diye direndi Giordino. "Devletimiz suçluları zengin etmekte ne gibi bir kamu yararı görüyor?"

"Gümrükle FBI onları izleyip tuzağa kıstıracak, geçmiş önemli suçlarını da devreye sokup ciddi mahkûmiyet kararları alabileceklermiş." "Bu tür adalet hiç benim kafama uymaz. Piyangoda çıkan bu paraları vergi mükelleflerine de bildirecekler miymiş?"

"Herhalde hayır. Bin dokuz yüz otuzlarda bir grup sivil, New Mexico'nun Victorio Peak'inde İspanyol altını bulmuştu da, ordu gelip toparlamış, götürmüştü hani. O zaman ne kadar bildirdilerse, yine o kadar bildirirler."

Giordino şiirsel bir sesle, "Karanlık, amansız bir dünyada yaşıyoruz," dedi.

Pitt doğan güneşi işaret etti. "Rotayı yaklaşık bir bir sıfıra çevir."

Giordino doğuya doğru döndü. "İlk geçişte körfezin dış tarafından mı başlamak istiyorsun?"

"Bizim aradığımız jeolojik biçim, bu adaların yalnız dört tanesinde var. Ama

bilirsin, ben taramalarda hep dıştan başlayıp içe doğru, daha umutlu hedeflere doğru gelmeyi severim."

Giordino sırıttı. "Aklı başında insan ortadan başlardı." Pitt cevabı yapıştırdı. "Ama bilmez misin, en çok eğlenen, kasabanın budalasıdır."

37

DÖRT uzun gündür sürüyordu aramalar. Oxley'in cesareti kırılmışken, Sarason her nasılsa sesini kesmiş, Moore ise şaşkınlıklara düşmüştü. Cortez Denizi'nde jeolojik biçimi uygun olan ne kadar ada varsa, hepsinin üstünden uçmuşlardı. Birkaçının doruğunda insan yapısına benzer kaya yontması kalıntıları vardı. Ama alçaktan geçtiklerinde, adaya çıkıp bin zorlukla doruğa tırmandıklarında, o kayaların yontulmuş hayvana ancak kendi hayallerinde benzetilebileceğini anlamışlardı. Moore artık küstah profesör havalarını bir kenara bırakmıştı. Şaşkınlıktan aklı duracak durumdaydı. O kaya yontması, bir iç denizdeki bir adanın tepesinde olmak zorundaydı. Altın zırhın üzerindeki resim yazıların mesajı çok belirgindi. Çeviride bir yanlış yapılmadığı da kesindi. Kendinden bu kadar emin biri için, bu başarısızlık çıldırtıcı oluyordu.

Moore bir yandan da Sarason'daki tutum değişikliğine şaşmaktaydı. İtoğlu artık öfke ya da düşmanlık sergilemiyor, diyordu kendi kendine. O acayip, hemen hemen hiç renksiz gözler, sürekli olarak çevreyi gözlemliyor, dikkatini bir an bile kaybetmiyordu. Moore o gözlere baktığı zaman, karşısındaki adamın ölüme hiç de yabancı olmadığını hissetmekteydi.

Tedirginleşiyordu Moore. Güçler dengesi değişmişti. Elindeki silah zayıflıyordu. Sarason da onu artık yalnızca küstah bir okul öğretmeni gibi görmüyor olmalıydı. Madem ki kendisi Sarason'un içindeki katil güdülerini sezmişti, onun da kendisindekileri sezmiş olması gerekirdi.

Ama bu işte bir nebze tatmin de vardı. Sarason falcı değildi alt tarafı. Esas durumu bilemezdi. Saygıdeğer Profesör Henry Moore’la, bir o kadar saygıdeğer karısı, arkeolog Micki Moore'un, gerektiğinde yabancı ülkelerdeki terörist liderlere suikast düzenleyebilen uzmanlar olduğunu tek bilen, ABD Başkanıydı. Akademik kimlikleri nedeniyle, her ülkeye, türlü arkeolojik projelerin danışmanıymış gibi rahatça girip çıkabiliyorlardı. Garipti ama, CIA onların eylemlerini hiç bilmezdi. Onlara emir, Dış Faaliyetler Konseyi diye, kimsenin bilmediği bir kurumdan gelirdi. Bu kurum, Beyaz Saray'ın bodrumundaki küçük bir odada çalışırdı.

Moore koltuğunda tedirgin kıpırdandı, körfez haritasına bir daha göz attı. Sonunda, "Bu işte büyük bir terslik var," dedi.

Oxley saatine baktı, "Beş oldu," diye bilgi verdi. Ortalık gündüzken iniş yapmayı tercih ederim. Bugünlük paydos edelim."

Sarason un ifadesiz gözleri, karşıdaki bomboş ufuklardaydı. Kendine uymayan bir rahatlık ve sessizlik içindeydi. Hiçbir şey söylemedi.

"Burada olmak zorunda," diyordu Moore. Haritanın üzerinde çentik attığı adaları birer birer inceliyor, bir teste girmiş de çakmış gibi davranıyordu.

Oxley, "İçimde tatsız bir duygu var, galiba çok yakınından uçup geçtik," dedi.

Sarason artık Moore'u bambaşka bir gözle görmeye başlamış olduğu için, ona normal bir hasımmış gibi saygı gösteriyordu. Ufak tefek cüssesine rağmen, profesörün güçlü ve hızlı olduğunu da anlamıştı. Bir adaya indiklerinde kayalara bin zorlukla tırmanışı, soluk soluğa kalışı, sarhoş taklidi yapışı, hep numaraydı. Onun yerdeki çukurların üzerinden dağ keçisi gibi atlayıp geçtiğini iki kere gözüyle görmüştü. Bir keresinde de, yolunu kesen hemen hemen kendi ağırlığı kadar bir kayayı fazla zorlanmadan itivermişti.

Sarason, "Belki de aradığımız İnka heykeli parçalanmıştır," dedi.

Arka koltuktaki Moore başını iki yana salladı. "Yo, parçalarını da tanırım."

"Ya alınıp başka yere taşındıysa? Eski bir heykelin müzeye falan götürülüşü ilk defa olmuyor herhalde."

"Meksikalı arkeologlar öyle koskoca bir heykeli bir müzeye götürseler, haberim olurdu," dedi Moore.

"O halde bulunması gereken yerde olmayışını nasıl açıklıyorsun?"

"Açıklayamıyorum," diye kabullendi Moore. "Hacienda'ya döner dönmez notlarıma tekrar bakacağım. Zırhtaki yazıları çevirirken, önemsiz gözüken bir ipucunu gözden kaçırmış olmalıyım."

Sarason kuru bir sesle, "Umarım yarın sabahtan önce bulursun," dedi. Oxley uyuklama isteğine karşı savaş veriyordu. Sabahın dokuzundan beri bu kontrollerin başındaydı. Boynu tutulmuştu artık. Levyeyi iki diziyle tutup termostan kendine biraz kahve aldı. Bir yudum içince yüzünü buruşturdu. Hem soğuk, hem de pil asidi kadar acıydı. Birden ilerdeki bir bulutun altından yeşil bir şeyin kaydığını gördü. Pencereden sağ tarafı göstererek rahat bir sesle, "Körfezin bu taraflarında pek sık helikopter uçmaz," dedi.

Sarason bakmak için zahmet etmedi bile. "Meksika donanmasının devriye uçağıdır." Moore, "Herhalde motoru bozulan sarhoş balıkçılardan birini

arıyordur," diye katkıda bulundu.

Oxley başını iki yana sallıyordu. "Hiç turkuaz rengi askeri helikopter gördüğümü hatırlamıyorum."

Sarason birden başını kaldırdı. Şaşırmıştı. "Turkuaz mı? İşaretlerini görebiliyor musun?"

Oxley dürbünü gözüne kaldırıp baktı. "Amerikan."

"Belki de Narkotikçilerin Meksika yetkilileriyle işbirliği yaptığı bir projedir."

"Hayır, bu Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'na ait. Acaba körfezde ne yapıyor bunlar?"

Moore kaygısızca, "Dünyanın her yanında okyanus araştırmaları yapar onlar," dedi. Sarason kurşunla vurulmuş gibi kazık kesilmişti. "NUMA'dan iki leş kargası Peru'daki operasyonumuzu mahvetmişti."

Oxley, "Ama pek bir bağlantı olamaz herhalde," dedi. Moore havayı koklamaya başlıyordu. "NUMA Peru'da hangi operasyonu mahvetti?"

"Yetki alanlarının dışına çıktılar." Sarason'un cevabı çok kaçamaktı.

"Bir gün dinlemek isterdim."

"Seni ilgilendirecek bir şey değil," dedi Sarason ona. "Kaç kişi var helikopterde?" Oxley, "Dört kişiliklerden," diye bilgi verdi. "Ama ben pilottan başka bir tek yolcu görebiliyorum."

"Bize doğru mu geliyorlar, yoksa uzağa doğru mu gidiyorlar?" "Pilot burnunu bu yana çevirdi. İki yüz metre kadar yukarımızdan geçecek." Sarason, "Biraz yükselip onunla birlikte dönüş yapabilir misin?" diye sordu. "Daha yakından bakmak istiyorum."

Oxley, "Ruhsatım yok ki havacılık derneği elimden alsın," diye gülümsedi. "İstersen seni pilotun kucağına kadar götürürüm."

Moore, "Güvenli olur mu?" diye sordu. Oxley sırıttı. "Öteki pilota bağlı." Sarason dürbünü alıp turkuaz helikoptere baktı. Kutsal kuyuya inen gibi değil, bir başka modeldi. O seferkinin gövdesi daha kısaydı, iniş kızakları vardı. Bu ise, iniş tekerlerini indirip çekebiliyordu. Ama rengi ve işaretleri yanlış yorumlamaya olanak yoktu. Sarason kendi kendine, giderek yaklaşan helikopterdeki iki adamın, Andlara çıkagelen o ikisi olması fikri çok gülünç, diyordu.

Dürbünü helikopterin pilot kabinine çevirdi. Birkaç saniye sonra içerdekilerin

yüzlerini görebilecekti. Nedenini bilmiyordu ama, sakin hali yok olmuş, sinirleri gerilmeye başlamıştı.

Ne diyorsun?" diye sordu Giordino. "Bunlar olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Pitt. Deniz dürbününü, biraz altlarında çapraz rotada uçan deniz uçağına çevirmişti. "Demin Estanque adasının çevresinde on beş dakika tur atıp dorukta bir şeyler aradıklarına göre, sanırım rakiplerimizle karşılaştık, diyebiliriz." "Sandecker'a göre, onlar aramalarına bizden iki gün önce başlamış," dedi Giordino. "Hala böyle keşif uçuşları yaptıklarına göre, demek onlar da bir şey bulamamış." Pitt gülümsedi. "İnsan bir bakıma seviniyor, değil mi?"

"Onlar bulur da biz bulmazsak, demek İnkalar bize bir tomar palavra yutturmuş," "Sanmıyorum. Bir düşün de bak. Aynı bölgede iki ayrı arama yapılıyor. Bildiğimiz kadarıyla, her biri farklı bir kaynaktan talimat alarak işe koyulmuş. Bizim elimizde İnka quipu'su, onların elinde altın zırh var. Palavra olsa, kaynaklar bizi farklı yerlere yollardı. Hayır, İnkalar bizi yanıltmadı. Hazine burada bir yerde. Henüz bulamadık, gerekli yerleri aramadık, o kadar."

Giordino, Pitt'in saatler boyunca oturup haritaları inceleyebilmesine, aletleri etüd etmesine, aşağıda gördükleri her gemiyi kafasına not etmesine, adaların biçimlerini, rüzgarın her değişimini dikkatle kayda geçirmesine zaten çok şaşardı. Onun da kasları tutulmuş olmalıydı. Giordino gibi stres altında olmalıydı o da. Oysa rahatsızlığını hiç belli etmiyordu. Aslında Pitt de tabii hissediyordu her sızıyı. Ama zihnini bunlara kapayabiliyor, sabahki kadar güçlüymüş gibi işini sürdürebiliyordu. Giordino, "Onlar bir yandan, biz bir yandan, herhalde jeolojik biçimi biraz benzeyen her adayı taramışızdır," dedi.

"Doğru." Pitt'in sesi düşünceliydi. "Ama ben yine de... Doğru bölgede olduğumuz kanısındayım."

"Nerede öyleyse? Ne cehennemde o lanet olası şeytan?"

Pitt aşağıdaki denizi gösterdi. "Şuralarda bir yerde. Beş yüz yıldır neredeyse yine orada. Bize nanik yapıp duruyor."

Giordino öteki uçağı gösterdi. "Proje ortaklarımız bize bir göz atmak üzere tırmanışa geçtiler. Onları atlatmamı ister misin?"

"Boşuna çaba. Onların hava hızı bizden saatte seksen kilometre fazla. Sen bizim gemiye doğru rotanı bozma, masum görünmeye çalış."

"Güzel bir Baffin uçağı," dedi Giordino. "Kuzey Kanada'daki göller yöresi dışında, pek rastlanmaz bunlara."

"Yanımızdan geçen herhangi bir uçak olarak, doğrusu biraz fazla sokuluyor gibi, ne dersin?"

"Ya komşuluk etmek istiyor, ya da yaka kartlarımızı okumak niyetinde."

Pitt dürbünüyle kendileriyle yanyana uçmaya başlayan uçağın pilot kabinine baktı.

Araları ancak 50 metreydi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Giordino. Dikkati aslında ön paneldeydi. Pitt sırıtarak, "Biri dürbünle bana bakıyor," dedi. "İstersen onları yemeğe davet edelim."

Deniz uçağındaki yolcu bir an dürbününü indirip gözlerini ovaladı. Pitt görüşünü dengelemek için dirseğini kendi böğrüne dayadı. Dürbünü indirdiğinde, artık, gülümsemiyordu.

Sesinde soğuk bir şaşkınlıkla, "Peru'dan bir eski dost," dedi.

Giordino dönüp Pitt'e merakla baktı. "Eski dost mu?" "Dr. Steve Miller'in sahtesi bizi izlemeye gelmiş." Pitt yine gülümsemeye başlamıştı. Ama bu sefer ifadesi şeytancaydı. Sonra öbür uçaktakilere el salladı.

Belki Pitt bu beklenmedik karşılaşmaya şaşırmış olabilirdi, ama Sarason adamakıllı afallamıştı. "Sen!" diye soludu.

Oxley, "Ne dedin?" diye sordu. Kendisine onca acı vermiş adamı görmenin şoku karşısında, acaba zihnim bana bir oyun mu oynuyor diye düşünen Sarason, dürbünü yeniden gözüne kaldırdı, manyak gibi sırıtan, mezar başında ölüye veda etmek için yapıyormuş gibi ağır ağır el sallayan şeytana baktı. Dürbünü birazcık kıpırdatınca, yüzü bembeyaz kesildi. Pilot yerindeki Giordino'yu da tanımıştı.

Boğuk bir sesle, "Bu helikopterdeki adamlar... Peru'daki operasyonu batıran iki kişinin ta kendisi," dedi.

Oxley inanmamış gibiydi. "Çok zayıf ihtimal, ağabey. Emin misin?" "Onlar işte. Başkası olamaz. Yüzleri belleğime dağlandı onların. Ailemize milyonlarca dolarlık zarar verdiler. Sonunda o eserleri Peru hükümetinin arkeologları kaptı." Moore dikkatle dinliyordu. "Neden buradalar?" "Biz neden buradaysak, onlar da ondan. Birileri projemizle ilgili bilgi sızdırmış olmalı." Dönüp Moore'a ateş saçan gözlerle baktı. "Belki de sayın profesörün NUMA'da dostları vardır!"

Moore ekşi bir sesle, "Benim hükümetle tek ilişkim, nisanın on beşinde vergi iadelerimi isterkendir," dedi. "Bunlar her kimse, benim dostum falan değiller."

Oxley hala kuşkulu gibiydi. "Henry'nin hakkı var. Dışarıyla ilişki kurmuş olması olanaksız. Güvenlik önlemlerimiz çok sıkı. Bunlar gümrükten olsa, senin iddian belki daha inandırıcı olurdu. Ama bir okyanus araştırma kurumundan bilimadamları ve mühendisler deyince..."

"Hayır. Yemin ederim, bunlar hiç yoktan çıkagelip o arkeologla fotoğrafçıyı kutsal kuyudan kurtaranların ta kendisi. Adları Dirk Pitt'le Al Giordino. Daha tehlikeli olanı, Pitt. Adamlarımı öldüren, Tupac Amaru'yu hadım eden oydu. İzleyip üslerini öğrenmeliyiz."

Oxley, "Benzinim ancak Guaymas'a dönmeye yeter," dedi. "Bırakacağız onları." "Bunlar hazine avcısı. NUMA'yı paravan olarak kullanıp, hazineye bizden önce varmak istiyorlar."

Moore, "Ne dediğini düşün de konuş," diye aksilendi. "Nereyi arayacaklarını bilmelerine hiç olanak yok. Karımla ben, altın zırh üzerindeki şifreyi çözen tek insanlarız. Ya bu bir raslantı ya da sen hayal görüyorsun."

Sarason soğuk bir sesle, "Kardeşimin de sana söyleyebileceği gibi, ben hayal görecek tip değilim," dedi.

Moore sert bir sesle, "İki manyak NUMA dalgıcı dünyayı dolaşıp kötülüklerle mi savaşıyor!" diye çattı ona. "Bu saçmalığı kessen iyi olur."

Sarason, Moore'u duymuyordu bile. Amaru'yu hatırlamak, onun içinde bir şeyin tetiğini çekmiş gibiydi. Yavaşça kendini toparladı, ilk şokun yerini eski hainliği aldı. Andların kuduz köpeğini bir an önce ortaya salmak için sabırsızlanıyordu. Tatsız bir sesle, "Bu sefer bedel ödeyen onlar olacak," diye mırıldandı. Joseph Zolar jetiyle gelmiş, hacienda'nın yemek salonunda Micki Moore ile birlikte, keşif uçuşuna çıkanların dönmesini bekliyordu. Az sonra onlar da girdiler, yorgun argın oturdular. "Herhalde bir şey buldunuz mu diye sormama gerek yok, yenilginiz yüzlerinizden belli," dedi Zolar.

Oxley bir yandan esnerken, "Bulacağız onu," dedi. "O şeytan oralarda bir yerde olmak zorunda."

Moore, "Ben o kadar emin değilim," diye mırıldandı, bir kadeh soğuk Chardonnay almak üzere uzandı. "Aranacak adaları bitirdik neredeyse."

Sarason gelip Zolar'ın her iki omzunu kardeşçe okşadı. "Seni üç gün önce bekliyorduk." "Geciktim. Bir milyon iki yüz bin İsviçre Frangını net olarak cebimize akıtan bir iş vardı."

"Bir satıcı mı?"

"Koleksiyoncu. Suudi bir şeyh." "Vincente işi nasıl gitti?"

"Hepsini sattım ona. Bir tek o lanet olası Kızılderili idolleri dışında. Anlayamadığım bir nedense, o idoller onun ödünü kopardı." Sarason güldü. "Belki lanetli olduklarındandır."

Zolar aldırmaz bir havada omuz silkti. "Eğer gerçekten lanetlilerse, demek bir sonra çıkacak müşteri bir de prim ödemek zorunda."

Oxley, "İdolleri yanında getirdin mi?" diye sordu. "Bir göz atmak isterdim."

"Uçağın kargo yerinde, bir kasanın içindeler."

Zolar tabak içinde önüne konan quesadillaya beğenerek baktı. "Beni iyi haberle karşılarsınız diye ummuştum," dedi. Moore, "Uğraşmadık denilemez," diye karşılık verdi. "Colorado Nehriyle Cabo San Lucas arasında denizden başını çıkarmış her kayaya baktık, hiçbirinde kanatlı ve yılan kafalı bir taş şeytan yok."

Sarason, Zolar'a, "Kötü haberci olmak hoşuma gitmiyor ama, Peru'da işleri berbat eden dostlarımla karşılaştık," dedi.

Zolar ona şaşkın gözlerle bakıyordu. "NUMA'nın o iki şeytanı olamaz!" "Ta kendileri. İnanılmaz gibi geliyor ama, bence onlar da Huascar altınının peşinde." Oxley, "Mecburen aynı görüşe katılıyorum," dedi. "Yoksa neden aynı bölgede karşımıza çıksınlar?"

Zolar, "Bizim bilmediğimiz bir şeyi onların bilmesi imkansız," diye yorumda bulundu. Micki kadehini kaldırıp Henry'nin daha şarap doldurmasını beklerken, "Belki de sizi izliyorlardı," dedi.

Oxley başını iki yana salladı. "Hayır, bizim deniz uçağının hızı, o helikopterin iki katı." Moore, Zolar'a döndü. "Karımın sözünü yabana atmayalım," dedi. "Raslantı olma ihtimali öyle az ki!"

Sarason hiç kimseye yönelik olmayan bir soru attı ortaya. "Ne yapacağız?" Zolar gülümsedi. "Sanırım Bayan Moore cevabı demin verdi bile ..." "Ben mi?" dedi Micki. "Ben yalnızca dedim ki..." "Bizi izliyor olabilirler dediniz." "Ne olmuş?"

Zolar ona sinsi sinsi baktı. "Yerel paralı askerlerimizden ücretlerini hak etmelerini isteriz. Bize rakiplerimizin üssünü bulsunlar. Bir kere bulunca, bu sefer biz onları izleriz."

38

GİORDİNO helikopteri Alhambra'nın güvertesine çizilmiş beyaz dairenin tam ortasına indirdiğinde, karanlık basmasına yarım saat ancak kalmıştı. Birinin adı Jesus, öbürünün Gato olan tayfalar, helikopteri oto garajına itip sağlam biçimde bağlamak üzere hazır bekliyorlardı.

Loren'le Gunn, pervanenin döndüğü alanın hemen dışında beklemekteydiler. Giordino kontağı kapayınca yaklaştılar. Yalnız değillerdi. Geminin loş tarafından bir kadınla bir erkek çıkagelip onlara katıldı.

Giordino pilot kabininin açık camından dışarı eğilirken, Gunn da sesini giderek azalan uğultunun arasında duyurabilmek için, "Nasıldı şansınız?" diye bağırdı. Giordino başparmağını aşağıya çevirerek cevabı verdi.

Pitt helikopterin yolcu kapısından indi, kaim kara kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "İkinizi bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum, hele burada, hiç," dedi.

Dr. Shannon Kelsey gülümsedi. Tavrı soğuk ve gururluydu. Miles Rodgers, Pitt'in elini yakalayıp büyük bir dostluk gösterisiyle sıktı. "Umarım böyle pat diye çıkagelişimizi bağışlarsın," dedi.

"Sözü mü olur! Sevindim görüştüğümüze. Herhalde hepiniz tanışmışsınızdır." "Evet, tanıştık. Shannon'la ikimiz, karşımıza bir milletvekiliyle NUMA genel müdür yardımcısının çıkacağını bilmiyorduk tabii."

Loren peşten bir sesle, "Dr. Kelsey bana Peru serüvenlerini anlattı," dedi. "Çok ilginç olaylar yaşamış."

Giordino helikopterden inip yeni gelenlere ilgiyle baktı. "Hey, merhaba, bakıyorum çete tamam artık," diye selamladı onları. "Bu özlem giderme mi, yoksa mumya avcıları toplantısı mı?"

Shannon, "Hükümet temsilcileri Miles'la benden, Peru'daki her işimizi bırakıp buraya, size bu arama işinde yardıma gelmemizi istedi," diye karşılık verdi. Pitt, Gunn'a baktı. "Hükümet temsilcileri mi?"

Gunn omuzlarını kaldırıp hiçbir şey bilmediğini anlattı, sonra elindeki kağıdı havaya kaldırdı. "Bize geleceklerini bildiren fax burada. Ama onlar kiraladıkları tekneyle geldikten bir saat sonra elimize ulaştı. Gelişlerinin amacını açıklamak için de, sizin ikinizin dönmesini beklemekte direndiler."

Miles, Pitt'i aydınlatmaya çalıştı. "Gümrükten yetkililerdi," dedi. "Pueblo de

los Muertos'a geldiler, vatanseverlik duygularımızı coşturmaya çalıştılar." Shannon da gerisini getirdi. "Miles'la benden, Huascar hazinesini teşhis etmemiz istendi... Tabii siz bulduktan sonra. Gümrükçülerin bize geliş nedeni, ben And kültürleri üzerinde uzman, Miles da ünlü fotoğrafçı olduğu için. Bir de tabii... Son zamanlarda NUMA'yla yakın çalışmış olmamızın etkisi var." "Siz de gönüllü oldunuz," diye tamamladı Pitt.

Rodgers o ince noktayı da açıkladı. "Gümrük yetkilileri And dağlarında karşımıza çıkan o kaçakçı çetesinin şimdi de hazineyi aramakta olduğunu söyleyince, bavulları hazırlamaya koyulduk." "Zolarlar mı?"

Rodgers başıyla evetledi. "Doktor Miller'in katilini çabucak ele geçirme hevesi, çekingenliklerimizin hepsini silip götürdü."

"Durun bir dakika," dedi Giordino. "Zolarlar Amaru'yla ve Solpemachaco'yla mı ilişkiliymiş?"

Rodgers yine başıyla evetledi. "Size söylemediler mi? Solpemachaco denilen çetenin zaten Zolar ailesi olduğunu bildirmediler mi size?"

Giordino ekşi bir sesle, "Birileri unutmuş olmalı herhalde," dedi. Pitt'le ikisi birbirlerine baktıklarında, gözlerinden olayı yeni anladıkları belliydi. Herbiri diğerinin "zihnini okuyor, Doktor Miller'in sahtesiyle demin nasıl beklenmedik biçimde karşılaştıklarını söylememe konusunda sessiz bir anlaşmaya varıyorlardı. Pitt konuyu değiştirerek Shannon'a, "Quipudan öğrendiğimiz bilgiler size aktarıldı mı?" diye sordu.

Shannon başını evet der gibi salladı. "Tam çeviri metnini verdiler bana." "Kim verdi?"

"Getirip elden teslim eden adam FBI ajanıydı." Pitt dönüp Gunn'a ve Giordino'ya aldatıcı sakin bakışlarla baktı. "İşler çatallaşıyor. Washington'un bu arama işi hakkında basın bültenleri yayınlayıp film haklarını da Hollywood'a satmayışına şaşmak gerek."

Giordino, "Eğer bu haber bir sızarsa, buradan kutup buzuna kadar ne kadar hazine avcısı varsa bu körfeze dolar, hemofilyak bir St. Bernard'ın peşine düşmüş pireler gibi üşüşürler," dedi.

Yorgunluk Pitt'i alt etmeye başlıyordu. Her yanı tutulmuş, bacakları uyuşmuş, sırtı ağrıyordu. Vücudu yatıp dinlenmek istiyordu artık. Kendini yorgun hissetmeye de, hayal kırıklığına uğramaya da hakkı vardı. Aman, canı cehenneme, diye karar verdi sonunda. Bu umutsuzluğu paylaşmaması için bir neden mi vardı? Neden tüm yükü kendi taşımak zorundaydı ki? . Shannon'a

bakarak yavaşça, "Söylemek hoşuma gitmiyor ama, galiba Miles'la ikiniz boşuna geldiniz," dedi.

Shannon ona şaşırmış gibi baktı. "Hazinenin yerini bulamadınız mı?"

"Biri size buldular mı dedi yoksa?"

Shannon, "Bize yerini bildiğiniz söylenmişti," diyecek oldu.

"Fazla iyimserlik," dedi Pitt. "Taştan yontma heykelin izini bile bulamadık."

Bu sefer Gunn, Shannon'a döndü. "Quipunun tarif ettiği işaretin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

Shannon hiç kararsızlık göstermeden, "Evet," diye karşılık verdi. "Demonio del Muertos."

Pitt içini çekti. "Ölüler şeytanı. Doktor Ortiz bize anlatmıştı. Arada ilişki kurmak gerekirken kurmadığım için, sınıfın en arka sırasına geçiyorum." "Hatırladım," dedi Gunn da. "Doktor Ortiz kazıda kocaman, iğrenç bir heykel çıkarıyordu. Sivri dişleri vardı. Onu bize Chachapoyaların yeraltı tanrısı olarak tanıtmıştı."

Pitt, Doktor Ortiz'in ağzından çıkan sözleri aynen tekrarladı. "Yarı pars, yarı akbaba, yarı yılan. Ölüleri kim rahatsız ederse, dişlerini geçirirmiş." Shannon tanıma katkıda bulundu. "Gövde ve kanatlar çıyan gibi pullarla kaplı." Loren yepyeni bir hevesle, "Artık neyi aradığınızı tam bildiğinize göre, işler kolaylaşır herhalde," dedi.

Giordino konuşmaları yeniden gerçeklere yönelterek, "Eh, artık hazineyi koruyan hayvanın kimliğini öğrendik," dedi. "Ama ne yararı var? Dirk'le ben zaten olabilecek adaların hepsine baktık, elimiz boş döndük. Tarayacağımız alan bitti. Biz atlamışsak, rakiplerimiz de atlamıştır."

"Al'in hakkı var," dedi Pitt. "Artık arayacak bir yer kalmadı."

Rodgers, "Şeytanın izini bulamadığınızdan emin misiniz?" diye tekrar sordu.

Giordino başını iki yana sallıyordu. "Bir tek diş, bir tek pul bile yok."

Shannon yenik bir ifadeyle kaşlarını çattı. "O halde demek ki efsane... Sahiden efsaneymiş."

Gunn, "Aslı olmayan hazine," diye mırıldandı. Kendini oradaki tahtadan yolcu kanepesine attı. "Bitti artık," dedi yavaşça. "Amirali arayayım, projeyi kapatıyoruz diyeyim."

Giordino, "Deniz uçağındaki rakiplerimiz de herhalde yemleri çeker, buralardan giderler," dedi.

Pitt, "Yeniden grup toplayıp tekrar denemek üzere," diye ekledi. "Milyarlarca dolarlık hazineye arkalarını dönecek tipler değil onlar."

Gunn şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Gördünüz mü onları?"

Pitt, "Geçerken el salladık," dedi, ama ayrıntıya girmedi.

Rodgers üzgün bir sesle, "Doktorun katilini yakalayamamak çok acı," diye mırıldandı. "Ayrıca, Huascar'ın altın zincirinin fotoğrafını ilk çeken kişi olabilmeyi umuyordum." Gunn, "Boşuna," dedi. "Hepsi boşa gitti."

Shannon da Rodgers'a başını salladı. "Bari Peru'ya dönme hazırlıklarına başlayalım."

Loren, Gunn'ın yanına oturdu. "Herkes bu kadar uğraştıktan sonra, yazık doğrusu."

O sırada Pitt hayata döndü, omuz silkip sanki yorgunluğu üzerinden attı, eski neşeli kimliğine büründü. "Sizin gibi felaket tutkunlarını bilemem ama, ben banyo yapıyorum, kendime bir limonlu tekila karıştırıyorum, bir bifteği ızgara edip sonra da horul horul uyuyorum. Sabah olunca da tekrar uçup, hazineyi koruyan o çirkin yaratığı buluyorum."

Hepsi ona delirdiğinden kuşkulanıyormuş gibi baktılar. Tabii Giordino'nun dışında.

Pitt'in iz kokusu aldığını bilmek için onun üçüncü bir göze ihtiyacı yoktu. "Yeniden doğmuş bir Hıristiyan gibi havalara girdin. Neler düşünüyorsun?"

"Hani NUMA arama ekibi, Teksas Cumhuriyeti donanmasına ait o yüz elli yıllık buharlı gemiyi bulmuştu, hatırlıyor musun?"

"1987'deydi, değil mi? Geminin adı da Zavaia'ydı."

"Evet, o. Peki, nerede bulduklarını da hatırlıyor musun?"

"Galveston'da, bir otoparkın altında."

"Durumu kaptırdın mı?"

"Doğrusu ben kaptıramadım," diye aksilendi Shannon. "Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?"

Pitt ona hiç aldırmadı. "Yemek pişirme sırası kimde?" diye sordu. Gunn elini havaya kaldırdı. "Bu akşam mutfak benim. Niye sordun?" "Çünkü karnımı

güzelce doyurup bir iki de kokteyl devirdikten sonra, size Dirk Pitt master planını anlatacağım."

Shannon alaycı bir ifadeyle, "Hangi adayı seçtin?" diye sordu. "Bali Ha'i mi, yoksa Atlantis mi?"

Pitt esrarengiz bir sesle, "Ada falan yok," dedi. "Ada söz konusu bile değil. Aslı olmayan hazine, kupkuru toprakta oturup duruyor."

Bir buçuk saat sonra Giordino dümene geçti, eski gemi kuzeye, San Felipe'ye yöneldi. Gunn, Rodgers'ın yardımıyla yemekleri hazırlarken, Loren de Pitt'i aramaktaydı. Sonunda onu aşağıda, makine dairesinde, katlanan sandalyelerden birine oturmuş buldu. Alhambra'nın dev motorundan gelen gürültüler, kokular, sarsıntılar arasında, baş makinistle sohbet ediyordu Pitt. Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı. Loren elindeki küçük şişe tekilayla ona arkadan yaklaştı. Öbür elinde de, içinde buzlar olan bardak vardı.

Gordo Padilla bir yandan bir puronun izmaritini içiyor, bir yandan da elindeki bezle iki pirinç vanayı siliyordu. Ayağında kovboy çizmeleri, üzerinde tropik kuş resimli bir tişört vardı. Pantolonunun paçalarını dizlerinden kesmişti. İyi briyantinlenmiş saçları çok gürdü. Yuvarlak yüzünde kahverengi gözleri, bikinili mankenlere bakıyormuş gibiydi.

Gemi adamlarının iri kıyım, kıllı göğüslü, kolları kaslı, her yanları renkli dövmelerle süslü tipler olduğu düşünülür. Padilla'da vücut kılı da, dövme de yoktu. Motorlarına uzanırken, oraya tırmanmaya çalışan bir karıncaya benziyordu. Ufak tefekti. Zayıftı. Rahat cokey olabilirdi.

Tecate birasını yudumlarken, "Karım Rosa, bu motorları kendisinden çok sevdiğimi söyler," dedi. "Ben de ona, motorlar metresten iyidir, derim. Hem çok daha ucuz, hem de onları görmek için arka sokaklardan dolaşmak zorunda kalmıyorum." Pitt, "Kadınlar bir erkeğin bir motora duyabileceği sevgiyi hiç anlayamazlar," diye ona katıldı.

Loren elini arkadan Pitt'in aloha gömleğinin göğsüne doğru uzatırken "Kadınlar yağlı viteslerle pistonlar karşısında heyecan duymazlar," dedi. "Çünkü o pistonlar sevgiye karşılık veremez."

Padilla, "Ama güzel bayan, bir motoru düzgün çalışmasını sağlayacak biçimde baştan çıkardığımız zaman duyduğumuz mutluluğu bilemezsiniz," diye karşılık verdi. Loren güldü. "Bilemem, bilmek de istemem." Motorun inip kalkan köprü gibi pistonuna baktı, sonra gözleri silindirlere, buhar kondansatörlerine, kazanlara döndü. "Ama kabul etmem gerek, etkileyici bir aparey."

"Aparey mi?" Pitt kolunu onun beline sarıp sıktı. "Modern dizel türbinlerin yanında, bunlar artık antika. Ama bunun yapıldığı günlerde en ileri teknolojilerin neler olduğuna bakarsan, dedelerimizin dehasına birer anıt bunlar."

Loren tekila şişesiyle buzlu bardağı ona uzattı. "Leş kokulu motorlarla ilgili bu kadar erkek sohbeti yeter. Sen bunu iç. Yemek on dakikaya kadar hazır." Pitt onun elini okşadı, "Sende hayatın güzel şeylerine saygı yok," dedi. "Sen seçimini yap. Ya motorlar, ya ben."

Pitt köprüyü itip duran pompaya baktı. "Motorlara tutkumu inkar edemem," diye sinsi sinsi gülümsedi. "Ama yumuşak bir şeyi okşamanın değerini de kabul etmek zorundayım."

"Bak işte bu, tüm dünya kadınlarını avutacak bir söz."

Jesus oto güvertesinden atlayıp indi, Padilla'ya İspanyolca bir şeyler söyledi. Padilla dinledi, başını salladı, Pitt'e döndü. "Jesus diyor ki, yarım saattir geminin tepesinde bir uçağın ışıkları dönüp duruyormuş."

Pitt bir an için koca çarkları çeviren dev kranka baktı, sonra Loren in belini bir kere daha sıkıp, "İyiye işaret," dedi.

"Neyin işareti?" diye sordu Loren merakla.

Pitt şen bir sesle, "Öteki adamların," dedi. "Onlar da beceremedi, şimdi bizi izleyerek avı bulmayı deniyorlar. Bu da bizim takım için avantaj sayılır."

Geminin yolcu salonundaki otuz masanın birine oturup güzel bir yemek yedikten sonra, sofrayı topladılar, Pitt ortaya bir deniz haritasıyla iki jeolojik arazi araştırma haritası açtı. Onlara söyleyeceklerini çok özlü ve net biçimde anlattı, düşüncelerini öyle iyi ifade etti ki, hepsi bunların kendi düşünceleri olduğunu hissettiler.

"Arazi artık aynı değil. Son beş yüz yıl içinde çok büyük değişiklikler oldu." Sustu, üç haritayı yanyana getirdi, körfezin kuzey ucundan, California'daki Coachella Vadisine doğru giden çölü gösterdi.

"Binlerce yıl önce Cortez denizi bugünkü Colorado Çölü’ne ve Salton Denizi'nin yukarısındaki Imperial Vadisine kadar uzanırmış. Yüzyıllar geçerken Colorado Nehri ikide bir taşmış, dünya kadar alüvyonu denize taşımış. O zaman geride koca bir su kitlesi kalmış, daha sonra adına Cahuilla gölü demişler. Sanıyorum kıyılarında yaşayan Kızılderili kabilesinin adıymış. O çukurun çevresindeki tepelere bakarsanız, yamaçlarında hala eski deniz düzeyinin çizgisini, çölün her yanında da deniz kabuklarını görebilirsiniz."

"Ne zaman kurumuş?" diye sordu Shannon. "Milattan sonra 1100'le 1200 yılları arasında." "O zaman Salton Denizi nereden gelmiş?" "Çölü sulamak için bir kanal yapılmış. Colorado Nehri'nden su getirecek bir kanal. 1905'de çok yağmur yağınca, nehir o kanalın duvarlarını patlatmış, sular çöl çukurunun en alçak yerlerine dolmuş. Her yanı su basmaması için telaşla bir baraj operasyonu yapmışlar. Ama bu arada Salton Denizini oluşturacak kadar su taşmış bile. O suyun yüzeyi, deniz düzeyinden seksen metre daha alçak. Aslında büyükçe bir göl orası. Sonunda o da Cahuilla gölünün akıbetini boylayacak. Sulama ve drenaj şimdilik suyunu dengede tutuyor olsa bile." Gunn bir şişe Meksika brendisiyle geldi. "Kanımızı gençleştirecek bir içki için beş dakika ara," dedi. Konyak kadehleri olmadığı için, brendiyi plastik bardaklara doldurdu, sonra kendininkini havaya kaldırdı. "Başarının şerefine."

Giordino, "Ben de, ben de," dedi. "İyi bir yemekle bir yudum brendinin ne büyük bir ruhsal değişiklik yaptığına şaşmamak elde değil." Loren, "Aslında Dirk'in yeni bir çözüm bulduğunu umuyoruz," deyiverdi. Shannon sabırsız bir hareketle, "Akla uygun bir şey olup olmadığını görmek ilginç olacak," dedi. "Sonunu bir duyalım bakalım."

Pitt bir şey söylemedi. Haritaların üzerine eğilip, kırmızı keçe kalemle çölün içinden geçen yuvarlak bir çizgi çizdi. "Bin dört yüzlerin sonlarında, yani nehir alüvyonları güneye taşımadan önce, körfez buralara kadarmış," dedi. Rodgers, "Bugünkü ABD-Meksika sınırıyla arası bir kilometre bile yok gibi," diye gözlemde bulundu.

"Bu alan bugün bataklık dolu. Laguna Salada diyorlar."

Gunn, "O bataklık bizim hikayenin neresine uyuyor?" diye sordu.

Pitt'in yüzü, hissedarlarına dolgun temettü haberi vermeye hazırlanan yönetim kurulu başkanı gibi pırıl pırıldı. "Chachapoyaların Huascar altın zincirini gömdüğü ada, artık ada değil."

Sonra arkasına yaslanıp brendisini yudumladı, bu sözün zihinlere ulaşıp meyvesini vermesini bekledi.

Herkes çavuşun emrini dinlercesine masaya abandı, onun haritaya çizdiği çizgiyi inceledi. Shannon parmağıyla Las Tinajas Dağlarının eteklerindeki bataklıkla az ötedeki yüksek kayalar arasındaki yılan gibi çizgi kıvrımını işaret ediyordu. "Bu yılan neyi gösteriyor?"

Pitt, "Yerimizi işaret eden 'X' işareti," diye karşılık verdi.

Gunn jeoloji haritasına dikkatle baktı. "Senin işaretlediğin, küçük bir dağ.

İzohipslere bakarsan, tepesi beş yüz metre gibi." Giordino, "Ya da bin altı yüz fit," diye ekledi. Loren, "Acaba adı ne?" diye mırıldandı.

Pitt, "Cerro el Capirote," dedi. "Capirote demek, sivri tepeli yüksek bir tören şapkası demek."

Rodgers, Pitt'e, "Sence hazine bu çöl ortasındaki dağın altında mı?" diye sordu. "Haritaya dikkatle bakarsan, bataklığın kenarından başlayarak o çöl içinde yükselen öyle pek çok dağ görürsün. Genelde hepsi tarife uyuyor. Ama ben kumarımı Cerro el Capirote üstüne oynarım."

Shannon, "Böyle ödünsüz bir karara varmanın nedeni nedir?" diye sordu. "Kendimi İnkaların yerine koyuyorum. Dünyanın en büyük hazinesini saklayacak en iyi yeri arıyorum. Eğer ben General Naymlap olsaydım, nefret ettiğim İspanyollardan en uzak, körfezin en kuzeyinde, biçimi en etkileyici olan adayı seçerdim. Cerro el Capirote, bin beş yüzlerin başlarında, gidilebilecek yolun en sonundaydı. Yüksekliği de çok etkileyici."

Yolcu salonundaki genel ruhsal durum iyiye doğru gitmeye başlıyordu. Başarısız diye yaftalanan projeye bir umut gelmekteydi. Pitt'in sarsılmaz güveni hepsine bulaşıyordu. Shannon bile brendisini içerken, barda servis yapan kızlar gibi sırıtıp durmaktaydı. Kuşkuların hepsi fırlatılıp denize atılmıştı sanki. Şeytanın heykelini Cerro el Capirote'nin tepesinde bulacaklarından hepsi son derecede emin gibiydiler. Eğer Pitt'in birazcık kuşku duyduğunu hissetseler, bu partinin neşesi hemen son bulurdu. Pitt aslında vardığı sonuçlara güveniyordu, ama pragmatik bir insan olarak, küçük kuşkulara da zihninde birazcık yer ayırmıştı.

Bir de madalyonun karanlık yüzü vardı. Giordino'yla ikisi, Doktor Miller'in katilini uçakta gördüklerini bu insanlardan saklamışlardı. Zolarlar ya da Solpemachaco, Pitt'in hazineyi görebilmeye başladığının farkında değildi henüz.

Pitt'in gözünün önünde Tupac Amaru belirdi. O soğuk, cansız gözler. Bu av işinin çok çirkinleşeceğini, çok kirli bir hale geleceğini o anda anladı. Alhambra'yı Punta San Felipe'nin kuzeyine götürdüler, dönen çark arkalarında bıraktıkları izi kırmızı kumlarla doldurmaya başlayınca durdurdular. Birkaç kilometre ilerde Colorado Nehrinin ağzı, ufukta koskocaman yayılmış durumdaydı. Çamurlu tuzlu suların iki yanında bomboş arazi uzanıyordu. Hiç bitki yoktu üzerinde. Herhalde evrendeki gezegenlerin pek azı bu kadar ölü görünürdü.

Pitt güvenlik kemerini tokalarken helikopterin ön camından karşıdaki tatsız manzaraya baktı. Shannon pilot yardımcısı koltuğundaydı. Giordino'yla Rodgers

yolcu koltuklarına geçmişlerdi. Pitt, Gunn'a elini salladı, o da iki parmağıyla V oluşturarak zafer işareti yaptı. Loren, Pitt'e bir öpücük yolladı.

Pervaneler dönerken Pitt'in elleri devri ve kolektif hız çubukları üzerinde dans ediyordu. Derken gövde sarsıldı, Alhambra aşağıya düşer gibi uzaklaştı. Pitt helikopteri rüzgarda uçan bir yaprak gibi suların üzerinde sağa doğru kaydırdı. Gemiden güvenli sayılacak kadar uzaklaşınca, devri çubuğu ileri itti, helikopter kuzeye doğru çaprazlama tırmanışa geçti. 500 metreye vardıklarında Pitt kontrolleri ayarlayıp yatay uçmaya başladı.

Körfezin kuzey ucundaki çamurlu sular üzerinde on dakika kadar uçtuktan sonra, Laguna Salada'nın bataklıklarına doğruldu. Düz arazinin büyük bölümü son yağmurlar sonucu sel altında kalmıştı. Kaktüslerin ölü dalları tuzlu suyun içinden, kurtarılmak için yakaran iskelet kolları gibi yükseliyordu.

Derken sular geride kaldı, Pitt helikopteri kumulların üzerinde biraz yükseltti. Bu tepeler Laguna Salada'dan başlayıp dağların eteklerine kadar serpiştirme biçimde devam ediyordu. Aşağıdaki görünüm artık soluk bir kahverengiydi. Renkten çok maddeydi. Engebeli, kayalık arazi korku vericiydi. Gözle bakınca görkemli ve güzeldi. Ama yazın sıcağında orada sağ kalmaya çalışan biri için öldürücü olacağı kesindi. Shannon, "Bir asfalt yol var," diye duyuruda bulundu. Pitt, "Beş numaralı otoyol," dedi. "San Felipe'den Mexicoli'ye gidiyor." Rodgers, "Buraları Colorado Çölü mü sayılıyor?" diye sordu.

"Sınırın kuzeyinde kalan çöle o ad verilmiş. Colorado Nehrinden ötürü. Aslında buraları Sonoran Çölü."

"Pek dost bir toprak değil. Oradan yürüyerek geçmek istemezdim."

Pitt düşünceli bir sesle "Çöle dayanamayanlar, ölür orada," dedi. "Çöle saygı duyanlar ise, bundan güzel yer yoktur derler."

Shannon şaşkınlık içinde, "Yani burada gerçekten yaşayanlar mı var?" dedi. "Genellikle kızılderililer. Sonoran Çölü belki de dünya çöllerinin en güzeli. Orta Meksika'da yaşayanlar, orayı kendi Ozark'ları saysalar bile, bu gerçek değişmez." Giordino yan pencereden eğilip daha iyi görmeye çalıştı. Elindeki dürbünle uzaklara bakıyordu. Pitt'in omzuna dokundu. "Senin hedef iskele tarafından yaklaşıyor," dedi. Pitt başıyla evetledi, yönünü hafifçe değiştirdi, ilerde çölün tabanından tek başına yükselen dağa baktı. Cerro el Capirote'nin adı kendine pek uygundu. Biçimi tam koni sayılmasa bile, tepesi bir tokatla yassıltılmış kotyon şapkalara gerçekten benziyordu. Giordino, "Galiba tepesinde hayvana benzer bir heykel görebiliyorum," diye gözlemde bulundu. Pitt, "Alçalıp üzerinden geçerim," dedi. Hızını azalttı, biraz alçaldı, dağın tepesinin

çevresinde turlamaya hazırlandı. Yaklaştığında yavaşça döndü, bir yandan da alt düzeydeki rüzgarlara karşı dikkatli olmaya çalıştı. Sonunda helikopteri iğrenç taş heykelin hemen hemen burnuna kadar yaklaştırdı. Ağzı açıktı. Buzlu cam gibi gözleriyle, aç sokak köpekleri gibi bakıyordu.

Pitt karnaval çığırtkanları gibi, "Gelin, bayanlar baylar," dedi. "Gelin de burnuyla iskambil karıştırabilen, ayak parmaklarıyla kart dağıtabilen şaşırtıcı yeraltı şeytanını görün."

Shannon heyecandan kızararak, "Varmış işte!" diye bağırdı. Hepsi heyecanlıydılar. Giordino, "Eskimiş bir gargoyl gibi," dedi. Duygularını kontrol etmekte oldukça başarılıydı.

Rodgers, "İnmek zorundasın," diye ısrar etti. "Yakından görmemiz gerek." Pitt, "Çevresinde çok fazla sayıda yüksek kaya var," dedi. "Yassı bir yer bulmam gerek."

Giordino parmağını Pitt'in omzu üzerinden uzatarak ön camdan bir yer gösterdi. "Şu ilerde, şeytanın kırk metre kadar ötesinde, kayasız bir açıklık var." Pitt başıyla evetledi, rüzgara göre ayarlanıp gösterilen yere kaydı, hızı kesti, devri çubuğu geri çekti. Turkuaz helikopter bir an havada durdu, sonra Cerro el Capirote'nin taş doruğundaki tek açıklık yere kondu.

İlk inen Giordino olmuştu. Elinde helikopterin ipi vardı. Onu kayalardan birine sağlam biçimde bağladı, sardı. Bu iş bitince pilot kabininin karşısına geçip elini boğazından geçirir gibi bir hareket yaptı. Pitt motoru kapattı, pervaneler yavaşladı, durdu.

Rodgers aşağıya atlayıp Shannon'a elini uzattı. Shannon yere iner inmez, taşlık yerde heykele doğru koşmaya başladı. Helikopterden en son inen Pitt oldu, ama o ötekileri izlemedi. Dürbününü yavaşça kaldırıp gökyüzünü taradı. Belli belirsiz duyulan motor sesinin geldiği yöne bakıyordu. Deniz uçağı, mavi kubbede bir gümüş benekçikti. Pilotu gözükmemek için 2000 metreden aşağı inmiyordu. Ama Pitt konmamıştı. Daha Alhambra'dan havalanırken, sezgileri ona izlendiğini söylüyordu. Şimdi düşmanı görmek, ancak kuşkularını doğrulamaya yaramıştı.

Heykelin çevresine toplanmış olan gruba katılmadan önce, duvar gibi dik yamacın kenarına yürüyüp aşağıya baktı, iyi ki buraya tırmanarak gelmek zorunda kalmamışım, diye düşündü. Çölün buradan görünüşü soluk kesiciydi. Ekim güneşi kayaları ve kumları canlı renklere boyuyordu. Yaz manzarasından farklıydı bu hali. Körfezin suları güneyde pırıldıyor, iki yandaki dağlarla Laguna Salada'nın bataklıkları da görkemli bir sisin ardında belli oluyordu.

İçinde bir doyum duygusu kabardı. İyi tahmin etmişti. Eski insanlar gerçekten de hazinelerini saklamak için etkileyici bir yer bulmak istemişlerdi işte.

Sonunda taş havana yaklaştığında, Shannon pars gövdesinin ölçülerini alırken, Rodgers da peşpeşe resimler çekmekteydi. Giordino kaideyi yokluyor, heykelin dibinde bir mağara ağzı arıyordu.

Pitt, "Soylu bir yaratık mı?" diye sordu.

Shannon, "Kesinlikle Chachapoya etkisi var," dedi. Yüzü alev alevdi. "Chachapoya sanatının olağanüstü bir örneği." Geri çekilip, galerideki tabloya bakıyormuş gibi baktı. "Pulların desenleri nasıl hep aynı tekrarlanıyor, görüyor musun? Ne büyük bir özenle yapılmış bunlar! Pueblo de los Muertos'daki hayvan heykelleriyle de çok uyumlu." "Tekniği aynı mı?" "Hemen hemen tıpkı."

"O halde belki de bunu aynı heykeltraş yapmıştır."

"Mümkündür," dedi Shannon. Elini uzatabildiği kadar uzatıp hayvanın boynunun alt tarafındaki pulları okşadı. "İnkaların Chachapoya heykeltraşlara iş yaptırması çok olağan bir şey."

"Bu eski insanlar kendilerine böyle sütü bile ekşitecek bir tanrı yarattıklarına göre, amma da garip bir mizah anlayışları varmış."

"Efsane pek net bilinmiyor, ama galiba bir akbaba yumurta bırakmış, pars o yumurtayı yiyip sonra kusmuş. Sonra yumurta çatlayınca yılan çıkmış, denize açılmış, orada kendine balık gibi pullar edinmiş. Mitoloji bundan sonra, hayvan çok çirkin olduğu ve güneşi seven diğer tanrılar onu aşağı gördüğü için, yeraltında yaşardı, diyor. Sonunda ölülerin koruyucusu olmuş."

"Yani çirkin ördek masalının ilk kökü."

"İğrenç bir görünümü var," dedi Shannon ciddi bir sesle. "Ama yine de ona acımadan edemiyorum. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama... Bu taşın kendine göre bir hayatı var sanki."

"Anlıyorum. Ayrıca ben soğuk taştan öte bir şeyler hissediyorum." Pitt başını eğdi, yan tarafa düşüp parça parça olmuş kanada baktı. "Zavallı garip. Kötü günler geçiriyormuş gibi bir hali var."

Shannon başını hüzünlü hüzünlü sallayıp, heykele kazılarak yazılmış yazıları, kurşun deliklerini gösterdi. "Yazık ki yerel arkeologlar bu hayvanın ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamışlar. Buradan binlerce kilometre uzakta gelişmiş iki kültürün ortak sanat ese ..."

Pitt onun sözünü kesti. Birdenbire tek elini havaya kaldırmış, sessizlik istediğini işaret etmiştir. "Bir şey duyuyor musunuz? Biri ağlıyormuş gibi garip bir ses?" Shannon kulağını hafif eğip dinledi, sonra başını iki yana salladı. Benim tek duyduğum, Miles'ın fotoğraf makinesinin otomatik sarma sesi."

Pitt'in duyduğunu sandığı esrarengiz ses yok olmuştu. O da sırıttı. "Herhalde rüzgardı," dedi.

"Ya da Demonio del Muertos'un koruduklarıydı." "Onların huzur içinde yatmasını o sağlıyor sanıyordum."

Shannon gülümsedi. "İnka ve Chachapoya dinsel inançları konusunda çok az şey biliyoruz. Belki de taş dostumuz bizim sandığımız kadar iyi niyetli değildir." Pitt, Shannon'la Miles'ı işlerini görmek üzere bırakıp Giordino'nun yanına yürüdü. Arkadaşı hayvanın kaidesini çevreleyen kayalara madenci çekiciyle vurup duruyordu. "Geçit falan buldun mu?" diye sordu Pitt.

"Eskiler kayayı birleştirip yapıştırmanın bir yolunu keşfetmemişlerse, bulamadım. Bu koca devi, dağın çekirdeğini oluşturan yekpare granitten yontmuşlar. Heykelin kaidesine yakın yerlerde anlamlı bir çatlak falan bulamadım. Eğer bir geçit varsa, dağın başka bir yerinde olmak zorunda."

Pitt başını yana eğip dinledi. "İşte yine geldi."

"Şu ağıt sesini mi diyorsun?"

"Sen de mi duydun?" Pitt şaşırmıştı.

"Ben rüzgarın kayalarda çıkardığı sestir demiştim."

"Hiç rüzgar yok ki!"

Giordino'nun yüzüne garip bir ifade geldi, işaret parmağını yalayıp havaya kaldırdı, "Hakkın var," dedi. "Zerre kadar rüzgar yok."

"Sürekli bir ses değil," diye yorumda bulundu Pitt. "Ara sıra dikkatimi çekiyor." "Onu ben de fark ettim. Soluk verme gibi on saniye sürüyor, sonra bir dakika kadar yok oluyor."

Pitt başını mutlu mutlu salladı. "Yoksa biz bir mağara bacasından mı söz ediyoruz?" Giordino hevesle, "Bakalım bulabilecek miyiz!" dedi.

"O bize gelsin, daha iyi." Pitt kalçalarını yerleştirmeye uygun bir kaya bulup oturdu. Güneş gözlüğünün bir camındaki çamuru rahat bir hareketle sildi, alnını cebinden sarkan fularla kuruladı, sonra avuçlarını iki kulağına dayayıp kafasını radar anteni gibi döndürmeye başladı.

Garip ses saat gibi düzenli duyuldu, sonra yok oldu. Pitt onu üç kere duyana kadar bekledi, sonra Giordino'ya doruğun kuzey tarafını işaret etti. Cevap gereksizdi. Aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Çocukluklarından beri yakın arkadaştılar. Hava kuvvetlerinde askerlik yaparken de ilişkileri yakın olmuştu. Pitt on iki yıl önce Amiral Sandecker'in teklifi üzerine NUMA'ya girdiğinde, Giordino da onunla gelmişti. Zaman içinde, birbirlerine sözsüz cevap vermeyi de öğrenmişlerdi.

Giordino dik yamaçtan yirmi metre kadar indi, sonra durdu. Bir süre dinledi, Pitt'in hareketini bekledi. Acıklı ağıt ona, Pitt'e geldiğinden daha güçlü geldi. Ama sesin kayalarda yankılandığını, çarpıldığını biliyordu. Pitt onu sesin en güçlü olduğu yerden uzaklaştırıp, birdenbire alçalan 10 metre derinliğinde bacayı gösterdiğinde hiç şaşırmadı.

Giordino yüzüstü yatmış, bacanın dibine nasıl inebileceğini düşünürken, Pitt gelip onun yanıbaşına çömeldi, elini avucu aşağıya dönük olarak uzattı.

Ağıt yine duyuldu, Pitt kafasını salladı. Dudakları gergin bir gülümsemeyle ayrılmıştı. "Rüzgarını hissedebiliyorum. Dağın içinde, derinlerdeki bir şey, bacadan hava kurtulmasına yol açıyor."

Giordino, "Helikopterden bir iple bir fener alayım," diyerek ayağa kalktı, uzaklaştı. İki dakika sonra yanında Shannon ve Miles'la döndü.

Shannon'un gözleri umutla parıldıyordu. "Al, dağın girişini bulduğunu söylüyor." Pitt, "Az sonra anlarız," dedi.

Giordino naylon ipin bir ucunu iri bir kayaya dolayıp düğümledi. "Bu onur kimin olsun?"

Pitt, "Yazı tura atalım," dedi. "Yazı."

Pitt yirmi beş sentliği fırlattı, kayalar arasındaki düz bir yere düşerken gözüyle izledi. "Tura. Kaybettin."

Giordino hiç yakınmadan omuz silki, ipe ilmiği attı, Pitt'in kafasından geçirip koltuk altlarına indirdi. "Dağcılık numaralarıyla gözümü kamaştırmaya kalkma. Seni aşağıya ben indiriyorum, yukarıya da ben çekiyorum."

Pitt arkadaşının kendisinden daha güçlü olduğunu biliyordu. Giordino belki kısa boylu olabilirdi, ama omuzları çok genişti, kaslı kolları profesyonel güreşçilere taş çıkarırdı. Giordino'yu fırlatıp atmaya kalkan kişi kara kuşak karateci bile olsa, kendini amansız bir mengeneye sıkışmış bulurdu. Pitt, "Dikkat et de ip elini sıyırmasın," dedi.

"Sen dikkat et de bacağın falan kırılmasın, yoksa seni bu şeytana bırakır giderim." Giordino feneri Pitt'e uzattı, sonra ipi yavaş yavaş saldı, arkadaşını dar bacanın içine indirdi.

Pitt'in ayakları dibe değdiği anda başını kaldırıp baktı. "Tamam, indim." "Ne görüyorsun?"

"Kayada emekleyerek geçecek kadar bir yarık. Ben giriyorum." "İpi çıkarma. Girer girmez derin çukur falan olabilir."

Pitt yüzüstü yattı, dar yarıktan süzüldü. Üç metre kadar o darlık sürdü, sonra kayalar ayrıldı, Pitt ayağa kalkabildi. Fenerini yaktı, duvarlara tuttu. Bir geçidin üst başındaydı. Yol koridor gibi dağın içlerine iniyordu. Bastığı yer düzgündü. İkide bir kayaya basamaklar da oyulmuştu.

Aşağıdan gelen küflü koku, dev soluğu gibi çarptı ona. Parmaklarını kaya duvarlarda kaydırdı. Parmak uçları ıslanmıştı. Pitt merakla ilerledi, naylon ipin yettiği yere kadar yürüdü, daha ileri gitmedi. Fenerini ilerdeki karanlıklara tuttu. Bir çift gözün parıldayarak kendisine baktığını görünce benliğini buz gibi bir korku sardı. İlerde, kara bir kaidenin üzerinde, herhalde aynı heykeltraşın yaptığı bir yeraltı şeytanı daha vardı. Doruktakinden daha küçüktü bu seferki Demonio del Muertos. Turkuaz kaplıydı. Dişleri beyaz, cilalı kuvarzdandı. Gözlerine kırmızı değerli taşlar yerleştirilmişti.

Pitt koltuk altlarındaki ipten kurtulup daha ileri gitmeyi ciddi ciddi düşündü. Ama ötekilere haksızlık olurdu. Hazine odasına hep birlikte inmeliydiler. İstemeye istemeye yarığa geri döndü, emekleyerek gün ışığına çıktı.

Giordino bacadan çıkmasına yardım ederken Shannon'la Rodgers umutla bekliyorlardı. Shannon heyecanını kontrol edemeyerek, "Ne gördün?" diye patladı. "Ne buldun, söyle bize!"

Pitt ona bir an ifadesiz gözlerle baktı, sonra sırıttı. "Hazinenin girişini bir başka şeytan koruyor, ama onun dışında, yol açık gibi."

Herkes sevinç çığlıkları attı. Shannon'la Rodgers kucaklaşıp öpüştüler. Giordino, Pitt'in sırtına öyle bir şaplak indirdi ki, Pitt azı dişlerinin sallandığını hissetti. Bacanın dibindeki yarığa bakarlarken, içlerinde büyük bir merak tutuşuyordu. Hiçbirinin gözü, dağın bağrına inen o kara koridoru görmüyordu. Onlar kayalara sanki saydammış gibi bakıyor, alttaki altınları görüyorlardı.

Ya da onlara öyle geliyordu. Ama Pitt'e değil. Onun gözleri sürekli olarak gökleri taramaktaydı. Belki ileri görüşlü, belki güçlü sezgili, belki de batıl inançlıydı, ama hayalinde, kendilerini bu şeytana kadar izleyen o deniz uçağının

Alhambra'ya saldırışı canlanmıştı birden. Bir an için olayı televizyonda seyrediyormuşçasına net biçimde görebildiğini sandı. Güzel bir görünüm değildi.

Shannon onun sessizliğini fark etti. Yüzü çok düşünceliydi Pitt'in. "Ne oldu? Bir numaralı sevgilini kaybetmiş bir halin var."

"Belki de ettim," dedi Pitt kapkaranlık bir sesle. "Belki gerçekten kaybettim."

40

GİORDİNO helikoptere dönüp bir kangal iple bir fener daha aldı. Bu sefer depo dolabından bir de Coleman lambası çıkardı. İpi omzuna attı, feneri Shannon'a, Coleman'ı da Rodgers'a verirken, eline bir kutu da kibrit tutuşturdu. "Deposu dolu. En az üç saat yanar."

Shannon fazla feneri bir havayla aldı. "Sanırım ben öne düşsem iyi olur," dedi. Giordino omuzlarını kaldırdı. "Bana göre hava hoş. İnkaların yola koyduğu mayınları ben patlatmayayım da!"

Shannon suratını ekşitti. "Ne neşeli bir düşünce," dedi.

Pitt güldü. "Hep Indiana Jones filmleri seyreder de!" Giordino hüzünlü bir sesle, "Evet, işkence et bana," dedi. "Günün birinde ödersin bunları." "Umarım o gün çabuk gelmez." Rodgers, "Ağız ne kadar geniş?" diye sordu. "Doktor Kelsey elleri ve dizleri üzerinde geçebilir, ama biz erkekler yılan gibi girmek zorundayız." Shannon bacanın kenarından dipteki yarığa baktı.

"Chachapoyalarla İnkalar bu kadar ton altını dünyada tepeye çıkarıp bu fare deliğine indirmiş olamazlar. Dağın dibinde, yani eski deniz düzeyinin yukarısında bir başka giriş bulmuş olmalılar."

Rodgers, "Onu ararken yıllar geçebilir," dedi. "Beş yüz yıllık toprak kaymalarının ve erozyonun altına gömülmüş olmalı."

Pitt, "Bence İnkalar bir çöküntü yaratıp orayı tıkamışlardır," dedi.

Shannon erkeklerin önden girmesine izin vermek niyetinde değildi. Kayalarda sekmek, karanlık deliklere girmek, onun uzmanlık alanıydı. İpten aşağıya kayarken, bu işi her gün iki kere yaparmış gibi bir hali vardı. Kayadaki yarıktan hemen içeriye süzüldü. Onu

Rodgers, sonra da Giordino izledi, Pitt en arkadan girdi.

Giordino, Pitt'e döndü. "Burası çöker de beni sıkıştırırsa, sen kazıp çıkarırsın."

"Önce polis imdat numarasını ararım." Shannon'la Rodgers taş basamaklardan inmiş, ikinci Demonio des Muertos'u incelemeye başlamışlardı bile. Pitt'le Giordino da onlara yetiştiler.

Shannon balık pullarına kakılmış motiflere bakıyordu. "Bu heykeldeki desenler yukardakinden daha iyi korunmuş."

Rodgers, "Bu desenleri yorumlayabiliyor musun?" diye sordu. "Vakit olsa, yapardım. Acele yontulmuşa benziyorlar."

Rodgers hayvanın dişlerine, yılan kafadaki çeneye baktı. "Eskilerin yeraltı dünyasından korkmasına şaşmıyorum. Bu yaratık insanı ishal edecek kadar çirkin. Gözleri bizim hareketlerimizi nasıl izliyor, baksana." Giordino, "Sarhoşları ayıltır bu," dedi. Shannon kırmızı mücevher gözlerdeki tozları sildi. "Bürgondi topaz. Herhalde Andların doğusundan çıkarılmış. Amazon'un oradan."

Rodgers lambayı yere koydu, pompaladı, kibriti tuttu. Coleman her iki yönde 10 metre boyunda bir alanı pırıl pırıl aydınlattı. Rodgers lambayı kaldırıp heykeli inceledi. "Neden ikinci bir şeytan?" diye mırıldandı. Hayvanın daha dün yontulmuş gibi iyi durumda olması, içinde hayranlık uyandırmıştı.

Pitt yılanın kafasını okşadı. "Davetsiz konuklar birinci şeytanı geçerse diye ek sigorta," dedi.

Shannon mendilinin ucunu diliyle ıslattı, topaz gözlerdeki tozlan iyice temizledi. "Esas şaşırtıcı olan, birbirinden coğrafi olarak çok ayrı kültürlerin aynı efsanelerle ortaya çıkışı," dedi. "Hindistan efsanelerine bakın örneğin. Kobralar orada, inanılmaz zenginliklerle dolu yeraltı krallığının yarı ilahi bekçileriydi."

Giordino, "Ben bunda şaşılacak bir şey görmüyorum," dedi. "Elli kişiden kırk dokuzunun yılandan ödü kopar."

Antik eseri incelemeyi bitirip koridor boyunca ilerlediler. Aşağıdan gelen nemli hava onları terletmeye başlamıştı. Ama bu neme rağmen, yere dikkatli basmak zorundaydılar. Adımları toz kaldırırsa ortalık boğucu olurdu. Rodgers, "Bu tüneli kazmaları yıllar sürmüş olmalı," dedi.

Pitt uzanıp parmaklarını kireçtaşı tavana değdirdi. "Burayı onlar açmamıştır. Ancak çıkış yarığını açmış olabilirler. Ama bunlar her kimse... Kısa boylu değillermiş." "Nereden biliyorsun?"

"Tavandan. Eğilmek zorunda kalmıyoruz. Kafamızın üstünde otuz santim de boşluk var." Rodgers duvardaki bir oyuğa çapraz konmuş iri bir levhayı gösterdi. "Bunlardan üçüncüsü bu," dedi. "Amacı nedir dersiniz?"

Shannon levha üzerinde yüzyıllardır birikmiş tozu sildi, parlak yüzeyde kendi görüntüsüyle karşılaştı. "İyi cilalanmış gümüş reflektörler," diye açıkladı. "Eski Mısırlılar da iç galerileri bu sistemle ışıklandırmışlar. Mağaranın ağzından giren ışık bunlardan yansıyarak ortalığı dumansız ve kurumsuz aydınlatabiliyor. Yağ kandillerinden iyi."

Pitt, "Yoksa çevre dostu hareketi başlattıklarının farkında mıydılar?" diye mırıldandı. Adımlarının yankılanan sesi ileriye doğru yayılıyor, havuz suyundaki dalgacıklar gibi uzaklaşıyordu. Esrarengiz, kapanıklık duygusu veren bir yerdi burası. Dağın bağrına girmişlerdi çünkü. Durgun hava öyle yoğunlaşmış, öyle nemlenmişti ki, giysilerindeki tozları ıslatıyordu. Elli metre sonra, uzun bir galerisi olan küçük mağaraya girdiler.

Bir katakombdu burası. Duvar dibine tabutlar sıralanmıştı. Yirmi kişinin mumyaları, harika işlemelerle süslü yün pelerinlere sarılmış, baş başa, ayak ayağa yatırılmıştı. Hazineyi büyük bir sadakatle koruyan insanların kalıntılarıydı bunlar. Öldükten sonra bile bekçilik etmişlerdi buraya. Artık var olmayan bir imparatorluktan gelecek vatandaşlarını beklemişlerdi.

Pitt, "Bu insanlar çok iri," dedi. "Boyları iki metrenin üstünde."

Giordino, "Yazık ki şimdi yoklar da basket liginde oynayamıyorlar," diye güldü.

Shannon pelerinlerin işleme desenlerini dikkatle inceliyordu. "Efsaneler bize, Chachapoyaların ağaçlar kadar boylu olduğunu söylüyor."

Pitt odayı gözden geçirdi. "Biri kayıp."

Rodgers dönüp ona baktı. "Kim?"

"Son adam. Daha önce ölenleri buraya taşıyan."

Ölüler galerisinden sonra daha geniş bir odaya girdiler. Shannon burayı muhafızların ölmeden önce yaşadığı yer olarak tanımladı. Geniş, yuvarlak bir masanın çevresinde, yerden yükselen taş bir kerevet vardı. Besbelli burada yemek yemişlerdi. Bir gümüş tabağın içinde, iri bir kuşun kemikleri hala duruyordu. Seramik bardaklar da vardı. Yataklar duvarlara oyulmuştu. Bazılarının yün örtüleri düzgün biçimde katlanıp yatağın orta yerine konmuş, duruyordu. Rodgers yerde parlak bir şey gördü. Alıp Coleman'ın ışığına tuttu.

Shannon, "Nedir o?" diye sordu.

Pitt, "Cesaret verici bir işaret," dedi. "Herhalde ana kasaya yaklaşıyoruz." Shannon kesik kesik solumaya başlamıştı. Çok heyecanlıydı. Öne düşüp bir kapıdan daha geçti, tavanı kavisli bir tünele çıktı. Eski sarnıçları hatırlatan bir yerdi burası. Ancak bir kişiye geçit verecek kadar dardı. Sonu da gelmek bilmiyordu. Giordino, "Ne kadar yürüdük dersiniz?" diye sordu.

Shannon, "Ayaklarım on kilometre diyor," dedi. Birden pek yorgun hissetmişti kendini. Pitt tabutlardan sonraki yolda da adım saymıştı. "Cerro el Capirote'nin doruğu deniz düzeyinden beş yüz metre yüksek. Sanırım biz çöl düzeyini geçtik, yirmi otuz metre daha alta indik."

"Allah kahretsin!" diye soldu Shannon. "Yüzüme bir şey değdi."

"Benim de." Giordino'nun tiksintisi belli oluyordu. "Galiba yarasa kusmuğuyla dekore edildim."

Pitt, "Vampir türünden olmadığına şükret," dedi.

Tünelde inişi on dakika daha sürdürdüler, sonra Shannon birden durdu, elini havaya kaldırdı. "Dinleyin!" diye emir verdi. "Bir şey duyuyorum."

Bir iki saniye sonra Giordino, "Biri musluğu açık bırakmış gibi," dedi.

Pitt yavaşça, "Hızlı akan bir nehir," diye söylendi. Yaşlı aşçının sözlerini hatırlamıştı.

Yaklaşıklarında akan suyun sesi yükseldi, kapalı yeri doldurup titreşimler yaratmaya başladı. Hava hayli soğumuştu. Artık daha temiz havaydı. Kokmuyordu. Boğmuyordu da.

Hızla ilerlediler. Her dönemecin en sonuncusu olacağını umuyorlardı. Duvarlar birdenbire açılınca, katedral gibi kocaman bir yere fırladılar. Dağın içinin bu kadar kof olduğuna inanmak güçtü.

Shannon avazı çıktığı kadar bağırdı, çığlığı konser amplifikatörleri varmış gibi yankılandı, büyüdü. Genç kadın ilk bulduğu vücuda sarıldı. Şansına Pitt'inki çıktı. Giordino kolay korkan biri olmamakla birlikte, hortlak görmüşe benziyordu. Rodgers'ın nutku tutulmuştu. Coleman'ı uzatırken eli havada donup kalmış gibiydi. "Ah, ulu Tanrım!" diye soludu sonunda. Karşılarında apansız beliren, ışıkta parıldayan o hayale hipnotize olmuş gibi bakıyordu. "Ne bu?"

Pitt'in yüreği vücuduna en az beş litre adrenalin pompalamıştı bile. Ama sakindi o. Kurgu bilim filmlerindekilere benzeyen o koca şeyi inceledi.

Görünümü gerçekten korkunçtu. Dikdik duran bir adamdı. Dişleri sırıtıyor, yüzünün hatları belli oluyor, çökmüş göz çukurları iri iri açılmış gözüküyordu. Tepelerine dikilmiş bir hayalet gibiydi gerçekten. Pitt bu adamın kendisinden bir hayli daha uzun olduğunu görüyordu. Yukarıya kaldırdığı tek elinde, süslemeli ve kakmalı bir savaş sopası tutuyor, sanki buraya izinsiz gelenin kafasını patlatmaya hazırlanıyordu. Coleman'ın ışığı üstüne düşünce, fiberglas reçineden yapılmış gibi sarı sarı parıldamaktaydı. Sonunda Pitt onun ne olduğunu anladı.

Huascar hazinesinin son muhafızı, bir dikit olarak donmuş, ebediyen böyle kalmak üzere buraya çakılmıştı.

Rodgers dehşet içinde, "Nasıl yapmış bunu?" diye sordu.

Pitt mağaranın tavanını gösterdi. "Kireçtaşı tavandan yeraltı suyu sızıyor, oradan karbon dioksit salmıyor, muhafızın üzerine damlıyor, sonunda onu kalın bir tabaka halinde kalsit kristalleriyle kaplıyor. Zaman geçince, saydam kağıt ağırlıklarının içinde dondurdukları akrepler gibi kaplanmış üstü."

İlk korkusunu yenmiş olan Shannon, "Ama ölmüş olduğu halde nasıl kolu böyle havada kalabilmiş?" diye sordu.

Pitt parmağını kristalize olmuş pelerinin üzerinden kaydırdı. "Onu saydam mezarından çıkarmadıkça, bilemeyiz. İnanılmaz gibi görünüyor ama... Öleceğini anlayınca kolunu öyle havada tutacak bir destek bulmuş, sonra kendini zehirle öldürmüş olmalı." Giordino, "Bu adamlar işlerini amma da ciddiye almışlar," diye mırıldandı, Shannon gizli bir gücün çekimine kapılmış gibi hayalete yaklaştı, saydam tabakanın altındaki o bozulmuş yüze baktı. "Boyu, sarı saçları... Chachapoya bu. Bulut İnsanlardan."

"Evinden çok uzaklarda," dedi Pitt. Bileğini çevirip saate baktı. "İki buçuk saat sonra Coleman sönüyor," dedi. "Yürüsek iyi olacak."

Mağara çok büyüktü. İnanılmayacak kadar büyüktü. Işıklar kavisli tavana varamıyordu bile. İnsan tasarımı binaların hepsinden büyüktü. Tavandan inen sarkıtlar, yerden yükselmiş dikitlerle birleşiyor, dev sütunlar oluşturuyordu. Bazı dikitlerin biçimi garip hayvanlara benziyordu. Yabancı bir ortamda donmuş gibi. Duvarlarda kristaller, ışıltılı dişler gibi parlıyordu. Işığın buraya kazandırdığı güzellik ve görkem, kendilerini lazer gösterisindeymiş gibi hissetmelerine yol açmıştı. Derken formasyonlar birden kesildi, mağaranın tabanı bir nehrin kıyısında son buldu. Otuz metre eninde bir nehirdi. Işığın altında, kapkara sular koyu yeşile dönüşmekteydi. Pitt akıntının hızını dokuz mil olarak tahmin etti. Demin duydukları o ses, suların iki kıyıya ve orta yerdeki alçak adaya vururken çıkardığı sesti.

Ama onları sersemleten, çölün dibinden akmakta olan bu nehri keşfetmek değildi. Akla hayale gelmeyecek bir görünümle karşı karşıyaydılar o anda. Ortadaki o alçak adanın üzerinde, altın eserler dağ gibi yığılmış, duruyordu. İki fenerle Coleman'ın altınları parlatışı, bizim kâşiflerin sesini kesmişti. Kıpırdamadan durup o inanılmazlığa baktılar.

İşte Huascar'ın altın zinciri, on metre yüksekliğinde bir helezon halinde sarılmış, duruyordu. Güneş Tapınağının kocaman altın diski de buradaydı. Harikulade bir sanat işçiliğiydi. Yüzlerce değerli taşla süslenmişti. Altın bitkiler vardı. Nilüferler, mısırlar, kralların, tanrıların, kadınların, lamaların heykelleri, düzinelerce törensel obje, zümrütle bezenmiş sayısız parçalar vardı. Tonlarca altın heykel, kamyonete bindirilmiş gibi sıralanmıştı. Ayrıca altından yapılmış ev eşyaları, masalar, sandalyeler, yataklar vardı. Hepsi nefis oymalarla süslüydü. En ortaya kocaman bir taht konmuştu. Som altındandı. Üzerinde gümüş çiçekler göze çarpıyordu.

Hepsi bu kadar da değildi. İnka hanedanının on iki kuşağının mumyaları, altın kabuklar içinde karşılarındaydı. Herbirinin yanına silahları, miğferleri, ustaca dokunmuş giysileri konmuştu.

Shannon yavaşça, "Rüyalarımda göremezdim," diye mırıldandı. "Bu kadar büyük bir koleksiyon olamaz."

Giordino'yla Rodgers şaşkınlıktan felç olmuş durumdaydılar. İkisinden de ses çıkmıyordu. Ağızları açık, bakakalmışlardı.

Pitt hayranlıkla, "Her iki Amerika kıtasının servetinin yarısını, okyanusta o sazdan sallarla binlerce kilometre taşıyıp buraya getirebilmeleri inanılacak şey değil!" dedi. Shannon başını yavaşça salladı, gözlerindeki dehşet dolu bakışlarda bir hüzün belirdi. "Kafanda canlandırmaya çalış," dedi. "Burada gördüğün, Kolomb-öncesi büyük uygarlıklardan en sonuncusuna ait zenginliklerin yalnızca küçük bir bölümü. İspanyolların götürüp erittiği altınların ne kadar olduğunu ancak tahmin edebiliriz." Giordino'nun yüzü birdenbire o altınlar gibi parıldadı. "Obur İspanyolların asıl voleyi kaçırdığını bilmek insanın hoşuna gidiyor," dedi.

Shannon, "Adaya geçebilir miyiz, biraz inceleyebilir miyim acaba?" diye sordu. Rodgers, "Ben de yakından resim çekmeliyim," dedi.

Giordino, "Su üstünde otuz metre yürüyebiliyorsanız, geçersiniz," diye karşılık verdi. Pitt fenerini yerde çepeçevre dolaştırıp mağarayı inceledi. "Görünüşe göre Chachapoyalarla İnkalar buradan giderken, köprülerini de yanlarında götürmüşler. İncelemenizi de buradan yapacaksınız, resimleri de buradan çekeceksiniz." Rodgers umutla, "Telefoto merceğiyle çekerim, flaş ışığı

oraya kadar ulaşsın diye dua ederim," dedi.

Giordino, "Değeri nedir dersiniz?" diye sordu.

Pitt, "Tartmak gerek," diye karşılık verdi. "Altının piyasa fiyatını öğrenir, sonra da bulduğun değerin üç katını alırsın, çünkü bunlar tarihi eser."

Shannon, "Bu hazine uzmanların tahmininin en az iki katıdır, eminim," dedi.

Giordino ona baktı. "Yani üç yüz milyon dolar mı?"

"Belki daha da fazla."

Pitt, "Yeryüzüne çıkarılana kadar, metelik bile etmez," dedi. "İri parçaları çıkarmak kolay değil. Zincir de var. O adanın çevresi akıntılı bir su. Dar koridorlardan doruğa çıkacak, sonra ağır nakliye helikopterleriyle taşınacak. Zincir için bile çok güçlü taşıt ister."

Rodgers, "Ciddi bir operasyondan söz ediyorsun sen," dedi.

Pitt fenerini zincire doğru tuttu. "Eh, kolay diyen olmadı. Ama zaten hazinenin buradan çıkarılması bizim sorunumuz değil."

Shannon ona soru sorar gibi baktı. "Değil mi? Kim yapacak peki?"

Pitt ona baktı. "Unuttun mu? Bunları Solpemachaco'daki dostlarımıza bırakacağız."

Shannon hazineyi gördüğü anda, bu iğrenç düşünceyi unutmuştu. "Haksızlık bu!" diye patladı öfkeyle. Özsaygısı yine öne çıkıyordu. "Büyük haksızlık. Yüzyılın arkeolojik keşfi bu. Çıkarılma programını bile yönetemiyorum."

Pitt, "Bir şikayet mektubu yaz," dedi.

Shannon ona şaşkın bakışlarla baktı. "Neden söz ediyorsun?"

"Rakiplere neler hissettiğini anlat."

"Nasıl?"

"Bir mesaj bırak onlara." "Delisin sen."

Giordino, "Bu gözlem şu ara pek sık seslendirilmeye başladı," deyiverdi. Pitt, Giordino'nun omzundaki ipi aldı, bir ilmik bağladı, sonra kement atar gibi suyun üzerinden adaya savurdu. Kement kaide üzerinde duran küçük bir maymun heykeline geçince, Pitt'in yüzünde bir zafer gülümsemesi belirdi. "Aha!" dedi gururla. "Will Rodgers gibiyim!"

41

HELİKOPTER Alhambra hin üzerinde tur atarken, Pitt'in en büyük korkuları doğrulanmaktaydı. Hiç kimse güverteye, uçağı ve yolcularını karşılamaya çıkmamıştı. Gemi bomboş gibiydi. Oto garajı boştu. Dümen köprüsü de boştu. Demirli değildi gemi. Ama sürüklenmiyordu da. Gövdesi iki metrelik sığ sudaydı. Sanki tüm denizcileri terk etmişti onu.

Deniz sakindi. Hiç sallantı yoktu. Pitt helikopteri ahşap güverteye indirdi, lastikleri yere değer değmez de motoru kapattı. Türbinin ve dönen pervanenin sesi kesilene kadar orada, o korkunç sessizliğin içinde oturdu. Bir dakika boyunca beklediği halde kimse ortaya çıkmadı. Pitt kapıyı açıp yere atladı, orada durdu, bir şeyler olsun diye bekledi.

Sonunda merdivenin arkasından bir adam belirdi, yaklaştı helikoptere beş metre kala durdu. Sahte beyaz saçlarla sakal yoktu, ama Pitt yine de Peru'da Dr. Steven Millerin yerine geçen kişiyi tanıdı.

'Biraz tempoyu şaşırdınız galiba, değil mi?" dedi.

"Siz besbelli benim sonu gelmez baş belamsınız, Bay Pitt."

Beni çok mutlu eden bir durum. Bugün hangi adla dolaşıyorsunuz?"

"Pek işinize yaramaz ama, ben Cyrus Sarason'um."

"Yeniden görüştüğümüze pek de sevindim diyemeyeceğim."

Sarason biraz yaklaştı, Pitt'in omzunun üzerinden helikopterin içine baktı. Yüzündeki o kasıntı gülümseme kayboldu, yerine yoğun bir kaygı ifadesi belirdi. "Yalnız mısın? Ötekiler nerede?"

"Hangi ötekiler?"

"Dr. Kelsey, Miles Rodgers ve arkadaşın Al Giordino."

"Yolcu listesini ezberlemiş olduğuna, göre sen bana şöyle."

"Lütfen, Bay Pitt, benimle oynamasan iyi edersin," diye uyardı Sarason.

"Karınları acıkmıştı, onları San Felipe'deki bir balık lokantasına indirdim."

"Yalan söylüyorsun."

Pitt gözünü Sarason'dan ayırıp da geminin güvertesini süzmek zorunda değildi. Silahların kendisine dönük olduğunu zaten bakmadan da biliyordu. Olduğu yerde dimdik duruyor, Dr. Millerin katiline, dünyada hiçbir derdi

yokmuş gibi bakıyordu. "Öyleyse dava aç bana," deyip güldü.

Sarason soğuk bir sesle, " Alay edecek durumda değilsin," dedi. "Belki de durumunun ne kadar ciddi olduğunu anlamadın."

"Sanırım anladım." Pitt hala gülümsüyordu. "Huascar'ın hazinesini istiyorsun, o uğurda Meksika halkının yarısını öldürmeye de hazırsın."

"Bereket versin öyle bir şey gerekmeyecek. Ama üç çeyrek milyarın oldukça güçlü bir özendirici olduğunu da itiraf etmem gerek."

"Aramamızın nasıl olup da sizinkiyle aynı zamana rastladığını bilmek istemiyor musun?" diye sordu Pitt.

Bu sefer gülme sırası Sarason'a gelmişti, "ikna çabalarımızın sonucunda, Bay Gunn'la Milletvekili Smith bize Drake quipusunu anlattılar,"

"ABD yasama meclisinin bir üyesiyle bir ulusal bilim kuruluşu başkan yardımcısına işkence etmek, iyi bir fikir olmamış."

"Ama etkili olduğu da bir gerçek."

"Arkadaşlarımla geminin tayfaları nerede?"

"Bu soruyu ne zaman soracağını merak ediyordum."

"Anlaşmaya varmak istiyor musun?" Pitt adamın hiç kırpılmayan gözlerindeki ezmeye çalışan bakışları fark etmemiş değildi. "Yoksa müzikle dansı hemen başlatmak mı istiyorsun?"

Sarason başını iki yana salladı. "Pazarlığa girişmek için hiçbir neden göremiyorum. Senin verebileceğin hiçbir şey yok. Güvenebileceğim bir adam olmadığın da belli. Bütün kozlar bende. Kısacası, Bay Pitt, sen oyunu daha kart çekmeden kaybettin."

"O halde demek zafer kazanmışlığın insanıyla arkadaşlarımı ortaya çıkarabilirsin." Sarason düşünceli bir tavırla omuz silkti, elini havaya kaldırdı, birilerine bir "gel" işareti yaptı. "Ayağına ağırlık bağlayıp seni suya atmadan önce, o kadarını yapayım bari."

Yerli kantinlerinden seçilmiş gibi dört iri, esmer adam, esirleri otomatik tüfeklerinin denetiminde bir geçitten çıkarıp güverteye, Sarason'un arkasına dizdiler. İlk önce Gordo Padilla getirilmişti. Peşinde Jesus, Gato, bir de Pitt'in adını bilmediği makinist yardımcısı vardı. Yüzlerindeki çürüklerle kurumuş kanlar, bir hayli dayak yediklerini, ama ağır yaralı olmadıklarını gösteriyordu. Gunn ise o kadar ucuz atlatamamıştı. Geçitten onu yarı sürükleyerek getirmek

zorunda kaldılar. Çok kötü dövülmüştü. Pitt onun gömleğindeki kan lekelerini, ellerine sarılmış sargıları görebiliyordu. Derken Loren de geldi. Yüzü gepgergin, dudakları ve yanakları şiş şiş, arı sokmuş gibiydi. Saçları darmadağınık, kolları ve bacakları mor çürükler içindeydi. Ama başını yine de gururla dik tutuyor, kendisini kabaca ileriye iten adamın elini omzundan itip savuruyordu. Meydan okuyan yüz ifadesi, Pitt'i orada görünceye kadar sürdü, sonra zalim bir hayal kırıklığına dönüştü, ağzından bir umutsuzluk iniltisi kurtuldu.

"Yo olamaz, Dirk!" diye bağırdı. "Seni de mi yakaladılar!"

Gunn başını acıyla kaldırdı, yarılmış kanayan dudakları arasından, "Seni uyarmaya çalıştım ama ..." dedi sesi duyulamayacak kadar zayıf çıktı.

Sarason duygusuzca gülümsedi. "Sanırım Bay Gunn'ın demek istediği, bizi kiralık bir balıkçı teknesinden gemiye alma nezaketini gösterip telsizinizi kullanmamıza izin verdikten sonra, tayfalarıyla birlikte benim adamlarıma yenildiği." Pitt'in öfkesi, arkadaşlarına acı çektirenlere acı çektirme hevesini zor frenlediğini belli etti. İçine derin bir soluk çekip kontrolünü yeniden sağlamaya çalıştı, karşısındakilere bunu ödeteceğine dair sessiz bir yemin etti. Hemen değil. Ama bir aptallık yapmazsa, zamanı gelirdi onun da.

Gözleri normal bir hareketle en yakın güverte parmaklığına döndü, parmaklığın uzaklığını ve yüksekliğini hesapladı, sonra Sarason'a baktı. Sohbet ediyormuş gibi bir sesle, "Koskoca adamların savunmasız kadınları dövmesinden hoşlanmam," dedi. "Hem amaç ne ki? Hazinenin yerini zaten biliyorsunuz." Sarason sevinçle, "Demek doğru, öyle mi?" dedi. "Altını koruyan taş hayvanı gerçekten Cerro el Capirote'nin doruğunda buldunuz, ha?"

"Bulutlarda saklambaç oynayacağınız yerde biraz alçalıp baksaydınız, heykeli siz de görürdünüz."

Pitt'in bu son sözü, o boncuk gözlere bir anlık bir merak getirmişti, "izlendiğinin farkında mıydın?" diye sordu Sarason.

"Dünkü rastlayışımızdan sonra, bizim helikopteri arayacağınız belliydi. Sanıyorum gece boyunca körfezin iki yanındaki iniş pistlerini kontrol ettiniz, sağa sola sorular sordunuz, sonunda San Felipe'den saf biri size bizim gemiyi gösterdi."

"Çok zekisin."

"Pek sayılmaz. Sizi gözümde fazla büyütme hatasını işlemişim. Kudurmuş amatörler gibi rakiplere işkence etmeye başlayacağınızı sanmamıştım. Hiç gereksiz bir hareket." Sarason'un gözlerinde şaşkınlık okunuyordu. "Ne demek

istiyorsun, Pitt?"

Pitt hemen hemen neşeyle, "Hepsi ana planın bir parçası," diye karşılık verdi. "Size o hazineyi bilerek gösterdim."

"Kuyruklu yalan!"

"Oyuna geldin, dostum. Gerçeği gör. Gemiye dönmeden önce Dr. Kelsey'i, Rodgers'ı ve Giordino'yu neden indirdim sanıyorsun? Onları senin kirli ellerinden kurtarmak için."

Sarason ağır ağır konuştu. "Gemini ele geçireceğimizi buraya dönmeden bilemezdin."

"Emin olamazdım. Ama diyelim ki sezgilerim o ara fazla mesai yapıyordu. Ayrıca gemiyi telsizle aradığımda cevap alamadım."

Sarason'un yüzüne sırtlan gibi bir ifade yayıldı. "Boşuna çabalıyorsun, Pitt. Çocuk masalları yazsan çok başarılı olurdun."

Pitt şaşırmış gibi, "Bana inanmıyor musun?" dedi.

"Tek kelimene bile."

"Bize ne yapacaksın?"

Sarason iğrenç denecek kadar keyiflendi. "Sandığımdan daha safmışsın. Aslında ne yapacağımı çok iyi biliyorsun."

"Şansını biraz fazla zorlamıyor musun, Sarason? Milletvekili Smith'i öldürmek, ABD güvenlik kuvvetlerinin yarısını senin peşine düşürür."

"Kimse öldürüldüğünü bilmeyecek ki! Geminiz tüm içindekilerle birlikte dibi boylayacak, o kadar. Nedenleri hiçbir zaman tam anlaşılamayan müessif bir kaza."

"Dr. Kelsey, Giordino ve Rodgers sağ ama. California'da güven içindeler. Olup biteni gümrük ve FBI ajanlarına anlatmaya hazırlar."

"Burası ABD değil. Meksika adlı egemen bir devlet. Yerel yetkililer büyük bir soruşturma başlatır, ama arkadaşlarınızın dayanaksız suçlamalarını destekleyecek hiçbir kanıt bulamazlar."

"Bir milyar dolara yakın paraya kavuşacağına göre, yerel yetkililerin işbirliğini satın alma cömertliğini gösterirsin tabii."

Sarason, "Onlara hazinenin bir bölümünü vadettiğimizde, bir an önce anlaşmak için birbirini yediler," diye övündü.

"Dağıtacak para bu kadar bolken, Noel Baba rolüne çıkmak kolay."

Sarason batmakta olan güneşe baktı. "Vakit geçiyor," dedi. "Sanırım yeterince çene çaldık." Dönüp seslendiğinde, ağzından çıkan isim Pitt'in ürpermesine neden oldu. "Tupac. Gel de seni hadım eden adama bir merhaba de."

Tupac Amaru, nöbetçilerden birinin arkasından çıktı, Pitt'in karşısında durdu. Dişleri sıkılı, yüzü korsan bayraklarındaki kuru kafalar gibi sırıtıyordu. Karşısındaki adama, tavında bir et parçasını inceleyen kasabın dikkatli bakışlarıyla bakmaktaydı. Kapkaranlık bir sesle, "Bana acı verdiğin için sana acı çektireceğimi söylemiştim," dedi. Pitt o kötü surata, felç olmuş gibi garip, yoğun bakışlarla baktı. Başına gelecekleri bilmek için birinin kendisine şema çizmesine ihtiyacı yoktu. Zihninin arkalarında daha helikopterden iner inmez geliştirmeye başladığı planı uygulamak üzere vücudunu kastı. Loren'e doğru ilerledi, bir yandan hızlı hızlı soluk alıp vererek hipervantilasyona başladı. "Eğer Milletvekili Smith'e zarar veren sensen, ölümün orada alık alık duruşun kadar kesin demektir."

Sarason güldü. "Yo, hayır, Bay Pitt. Siz hiç kimseyi öldürecek değilsiniz." "Siz de değilsiniz. Cinayetlerinizin bir tek tanığı bulunduğu anda, Meksika'da da asarlar adamı."

"Buna itiraz edecek değilim." Sarason, Pitt'e soru soran bakışlarını dikmişti. "Ama hangi tanıktan söz ediyoruz?" Susup kolunu bomboş denize doğru uzattı. "Gördüğünüz gibi, en yakın kara parçası yirmi kilometre uzaktaki ıssız çöl, görünürlerdeki tek teknede, burnun sancak tarafında duran balıkçı teknemiz."

Pitt kafasını kaldırıp kaptan köşküne baktı. "Ya bu geminin kaptanı?"

Bütün başlar bir anda döndü... Bir tek Gunn'ınki dışında. Gunn, Pitt'e gizlice evet der gibi başını salladı, sonra elini boş kaptan köşküne doğru kaldırdı. "Saklan, Pedro!" diye bağırdı olanca gücüyle. "Kaç ve saklan."

Pitt'e üç saniye yeterdi. Dört adım atıp güverte parmaklığından denize atlamıştı bile. Adamların ikisi göz ucuyla onun hareketini fark ettiler, hızla dönüp otomatik tüfekleriyle refleks atışı yaptılar. Ama fazla yükseğe, fazla geç ateş etmişlerdi. Pitt suyu bulmuş, çamurlu diplere doğru süzülmüştü.

42

PİTT daha suya değerken bile şeytan gibi tekmeler, kulaçlar atmaya başlamıştı. Olimpiyat komitesi jürisi bile görse etkilenirdi. Herhalde su altından yüzme rekoru kırmıştı o anda. Su ılıktı, ama görüş bir metreden azdı. Colorado Nehrinin getirdiği kumlar yapıyordu bunu. Silah seslerini suyun yoğunluğu daha büyütüyordu. Pitt top ateşi dinliyormuş gibi oldu.

Kurşunlar suya değerken, fermuar kapanır gibi garip bir ses daha çıktı. Pitt ellerini dibe değdirdiği anda vücudunu yatay poza getirdi. Parmakları kumları kaldırmıştı. Hava Kuvvetlerindeyken öğretilenlerden hatırladığına göre, kurşun suya girdikten bir buçuk metre sonra hızı azalıyordu. Dip daha derindeyse, deniz tabanına zararsız biçimde gömülüp kalıyordu.

Tepedeki ışık yok olunca, Alhambra'nın iskele tarafından altına girmiş olduğunu anladı. Zaman ayarını yaparken şanslı çıkmıştı. Feribotun dibi şu anda kum tabandan iki metre yukardaydı. Yavaşça yüzdü, ciğerlerindeki havanın birazını saldı, sancak tarafında koca çarkın altına çıkabileceğini umarak kendine yön seçti. Oksijeni hemen hiç kalmamıştı. Görüş alanının kenarlarında karanlıklar oynaşmaya başlıyordu. Derken tepesinde geminin gölgesi birden yok oldu, yüzeyin aydınlığı göründü. Yüze çarkın yukardan görünmeyen boşluğunun iki metre gerisinde çıktı. Ama bu riskten kaçmak diye bir şey yoktu. Ya çıkacak, ya boğulacaktı. Mesele asıl, Sarason'un ayılarının oyunu keşfedip etmediği, hemen geminin bu yanına koşup koşmadığıydı. Yo, kulağına iskele tarafından atılan kurşunların sesi geliyordu. Pitt'in umutları kabardı. Durumu kaptıramamışlardı. En azından, şimdilik.

İçine peşpeşe temiz hava çekerken, nerede olduğunu anlamaya çalıştı, sonra hemen dev çarkın kanatları altındaki geçici güvenliğe doğru daldı. Uzaklığı tahmin edip kolunu yukarı kaldırdı, ayaklarıyla suyu yavaşça tekmeledi. Eli tahta bir kirişe değdi. Pitt ona sarılıp başını sudan çıkardı. Kendini her yanı payandalarla dolu kocaman bir ambara girmiş sandı.

Yukarıya, gemiyi yürüten orta mekanizmaya baktı. Radyal yapıda, su değirmenlerini hatırlatan bir çark. Güçlü demir kolların kökleri ana şafta giriyor, uçları 10 metre kadar uzanıyordu. Ondan sonra o uçlar kürek gibi yassılıyor, iki yandaki çarklar döndükçe suya dalıp çıkıyor, gemiyi öne doğru itiyordu. Ünitenin tamamı, geminin gövdesine oyulmuş kocaman bir yuvanın içine yerleşmişti.

Pitt kanatlardan birine asıldı, bir levrek sürüsünün bacakları çevresinde dönüşüne baktı. Henüz tehlike bitmiş sayılmazdı. Aklı başında insan, bu kirişlere tırmanmazdı. O sıra kapak açılabilir, parmağı tetikte biri belirebilirdi çünkü.

Çarkta gerekirse onarım yapmak için bir kapak vardı. Pitt suyun içinde kalmaya karar verdi. Bir ses duyar duymaz dalabilecek durumda olmalıydı.

Yukardaki oto güvertesinde koşan ayak sesleri duydu. Araya kurşun sesleri de karışıyordu. Pitt bir şey göremiyordu, ama Sarason'un adamlarının ne yaptığını bilmek için konferans dinlemeye de ihtiyacı yoktu. Güvertede koşturuyor, denizde gördükleri en ufak bir kıpırtıya ateş ediyorlardı. Çığlıklar duyuluyor, ama sözler anlaşılmıyor, boğuklaşıyordu. Herhalde geminin çevresindeki 50 metre yarıçaplı alanda hiçbir iri balık sağ kalmış olamazdı.

Derken kapağın kilidinde bir ses duydu. Tam beklediği gibi. Vücudunu suya doğru alçalttı, bir tek başı dışarda kaldı, o da kocaman bir çark kanadının gerisinde olduğu için gözükemezdi.

Kanadın arkasında olduğu için, suya bakan sakallı suratı göremedi. Ama bu sefer içerden seslenildiğinde, ses çok netti. Artık Pitt'in iyi tanımaya başladığı bir ses. Amaru'nun sesi, ensesin deki tüylerin diken diken olmasına yol açtı. "Orada mıymış?"

Kapaktaki adam, "Burada balıklardan başka bir şey yok," diye homurdandı. Levrek sürüsünü görmüştü.

"Gemiden uzak bir yerde yüze çıkmadı. Eğer ölmediyse, geminin altında bir yerde saklanıyor demektir."

"Burada saklanan kimse yok. Bakmak bile gereksiz zahmet. Herife öyle çok kurşun sıktık ki, cesetini çapa diye kullanabiliriz."

Amaru bu sefer, "Ben cesedi görmeden inanmam" dedi.

Kapaktan bakan adam geri çekilerek, "Ceset görmek istiyorsan, kancayla dibi tararsın," diye akıl öğretti. "O herifi tekrar görmenin tek yolu o."

Amaru, "Ön biniş rampasına," diye emir verdi. "Balıkçı teknesi geri dönüyor."

Pitt dizel motorun sesini duyuyor, pervanelerinin suda yarattığı sarsıntıyı hissediyordu. Sarason'la paralı askerlerini almak üzere yanaşmıştı tekne artık. Pitt biraz da arkadaşlarının, bu kaçışına ne diyeceklerini düşündü. Onların hayatını kurtarmak için umutsuz bir girişim olsa bile.

Hiçbir şey plana göre gitmiyordu. Sarason, Pitt’ten iki adım öndeydi. Pitt daha şimdiden, Loren'le Gunn’ın sanat hırsızları elinde acı çekmesine izin vermişti. Gemiyle tayfaları ele geçerken, budala gibi, hiçbir şey yapmamıştı. Huascar'ın hazinesinin yerini de söylemişti. Bütün bu yaptıkları düşünülürse, Sarason'la arkadaşları onu Solpemachaco'nun yönetim kurulu başkanı olarak seçse, pek

şaşmazdı.

Balıkçı teknesinin sesi uzaklaşıp duyulmaz olduğunda, aradan yaklaşık bir saat geçmişti. Ardından, gemiden havalanan bir helikopterin pervane sesi duyulmuştu. Besbelli NUMA helikopteri. Pitt bir küfür savurdu. Haydutlara bir armağan daha. Karanlık basmıştı. Sularda hiçbir ışık yansımıyordu. Pitt içinden, yukardaki adamların gemiyi boşaltmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmekteydi. Herhalde bir iki kişiyi geride bırakmış olmalıydılar. Bundan kesinlikle emindi. Ölüler hayata dönerse icabına bakmak için. Amaru'yla Sarason, Pitt'in kesinlikle öldüğünden, yetkililere ve başına bir şey söylemeyeceğinden emin olmadıkça, ötekileri öldüremezlerdi. Pitt korkularını yüreğinde bir taş gibi hissetti. Eğer Loren'le Rudi'yi de Alhambra'dan alıp götürdülerse, bir şekilde kıyıya çıkması, ABD sınırındaki Calexico kasabasına ulaşıp Giordino'ya ve gümrük yetkililerine durumu bildirmesi gerekirdi. Ya tayfalar? Tedbir duygusu, Amaru'yla adamlarının gemiden gittiklerinden emin olması gerektiğini fısıldıyordu. Bir tanesi Pitt'in gerçekten ölüp ölmediğini görmek için geride kalmışsa, onlar Pitt'ten daha uzun süre bekleyebilirlerdi. Dünya kadar zamanları vardı. Oysa onun hiç zamanı yoktu.

Çarkın kanadını itti, kıvrılıp gövde altına daldı. Dip, deminki dalışına göre biraz daha sığdı. Bunu önce aklı almadı. Ama egzoz borusunun altından geçerken o belirgin emme gücünü hissetti. Tüm vanaların açılmış olduğu belliydi. Amaru batırıyordu Alhambra'yı. Dönüp yavaşça feribotun burnuna doğru yüzdü. Orası helikopteri bıraktığı yerdi. Bir soluk daha almak için, görülme riskini göze aldı, güverte çıkıntısının tam altında yüzünü sudan çıkardı. Bir buçuk saat suda kalan vücudunun içi sanki su doluydu. Cildi doksan beş yaşındaki ihtiyarlar gibi buruş buruş olmuştu. Kendini fazla yorgun hissettiği yoktu, ama yine de gücü yüzde 20 kadar azalmış olmak zorundaydı. Tekrar gövde altına doğru kaydı, uçtaki kanat çıkıntılarına doğru yüzdü. Az sonra kanatlar karşısında belirdi. Pitt uzanıp birini yakaladı, yüzünü yavaşça sudan çıkardı.

Karşısında sırıtan bir surat yoktu. Gözlerinin ortasına nişan almış silah yoktu. O çıkıntıya tutunarak bekledi, kendini gevşek bırakıp güç toplamaya çalıştı. Dinliyor, ama yukardaki oto güvertesinden ses duyamıyordu.

Sonunda kendini çekti, gözlerini biniş-iniş rampasının kenarına kadar yükseltti. Alhambra kapkaranlıktı. Ne iç, ne de dış ışıklar görünüyordu. Güverteleri hareketsiz ve cansızdı. Tahmin ettiği gibi, NUMA helikopteri gitmişti. Bilinmeyene karşı duyulan korku omurgasında dolaştı. Kovboy filmlerindeki kaleler Apaçi saldırısından hemen önce nasıl sessizse, burası da

öyle abartılı bir sessizlik içindeydi. İyi günlerimden birinde değilim, diye düşündü Pitt. Arkadaşları esir alınmış, rehine olarak tutuluyordu. Ölmüş de olabilirlerdi. Bunu düşünmeyi reddetti. Bir NUMA helikopteri daha kaybetmişti. Tuzağa düşürmek istediği haydutlara kaptırmıştı onu. Altındaki feribot batıyordu. Katillerden bir ikisinin de şu karanlıklarda intikam pususuna yatmış olduğundan emindi. Şu anda Doğu Saint Louis'de olsa, daha iyiydi. Oraya asılı durumda ne kadar beklediğini bilmiyordu. Belki beş dakika, belki on beş. Gözleri karanlığa alışmıştı, ama tek görebildiği, oto güvertesiyle Pierce Arrow'un tampon kromajların parıltısıydı. Orada bir kıpırtı görmek, sinsi bir ses duymak üzere bekliyordu. Mağara gibi güverte çok ürkütücüydü. Ama eğer silah istiyorsa, oraya girmek zorundaydı. Kendini bu katillere karşı koruyabilecek herhangi bir silah. Amaru'nun adamları karavanı profesyonel bir biçimde aramamışlarsa, mucit John Browning'in Colt .45 otomatiğini buzdolabının sebze gözünde bulmalarına olanak yoktu. Pitt tutunduğu kenara sarılıp kendini gemiye çekti. Güverteyi koşarak geçmesi, karavanın kapısını açıp içine atlaması tam beş saniye sürdü. Yıldırım hızıyla buzdolabını açıp sebze çekmecesini çekti. Colt otomatik bıraktığı yerdeydi. Bir an içini bir rahatlama duygusu sardı. Silah avucunda öyle hoş bir duygu yaratıyordu ki! Bu sevincinin kısa ömürlü olacağını seziyordu. Colt pek hafif gelmişti. Aşırı hafif. Şarjörü çekip çıkardı. Boştu içi. Büyük bir umutsuzlukla bıçakların durduğu çekmeceye atıldı. Hepsi alınmıştı. Çatallar bile. Bu karavanda silah olarak yalnızca o işe yaramaz Colt otomatik kalmıştı. Kedi fare.

Buradaydılar besbelli. Amaru'nun düşmanını parçalayıp denize atmadan önce bu işin zevkini çıkarmak istediğini biliyordu. Pitt birkaç saniye durup kendine bir strateji aradı. Karanlıkta yatağın kenarına oturdu, bundan sonraki adımlarını sakin sakin planlamaya koyuldu.

Katillerden biri oto güvertesinde olsa, Pitt'i demin koşarken vurabilir, bıçaklayabilir, kafasına bir sopa indirebilirdi. Zaten şu anda buraya dalıp işi bitirmelerini engelleyecek bir şey de yoktu. Amaru sinsi tip, dedi hırsla. Pitt'in sağ olduğunu sezmişti. İlk fırsatta silah bulmak isteyeceğini de bilmişti. Treyleri arayıp silahı bulmak, kurnazlıktı. Ama kurşunları çıkarıp silahı orada bırakmak, resmen sadistlikti. Son öldürücü vuruştan önce sergilenen eziyetin ilk adımıydı bu daha. Amaru, Pitt'i öldürmeden önce iyice kıvrandırmak istiyordu.

Sırayla gidelim, dedi Pitt kendi kendine. Dışarda katiller kendisini öldürmeyi bekliyordu, o kesindi. Onu bebekler kadar savunmasız sanıyorlardı. Batmakta olan bir gemideydi. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Zaten Pitt de onların tam böyle düşünmesini istiyordu.

Eğer Amaru'nun acelesi yoksa, kendisinin de yoktu. Pitt yavaşça ıslak giysilerini, sırılsıklam pabuçlarını çıkardı, havluyu alıp kurulandı. Sonra koyu gri pantolon, siyah pamuklu eşofman, ayağına da lastik pabuçlar giydi. Kendine fıstık ezmeli bir sandviç yaptı, iki bardak Crystal Light içti. Kendini yenilenmiş hissediyordu artık. Yatağın altındaki küçük çekmeceyi açtı, tabancanın deri kılıfını yokladı. Yedek kurşunlar da gitmişti. Bunu zaten biliyordu. Ama küçük fener oradaydı. Çekmecenin köşesinde de bir vitamin şişesi buldu. Eline alıp salladı, içinden çıkırtı sesi duyunca mutlu bir kampçı gibi sırıttı.

Kapağını açıp .45 kalibrelik sekiz kurşunu avucuna boşalttı. Durum iyiye gidiyor, diye düşündü. Amaru'nun kurnazlığı kısa gelmişti. Pitt şarjöre yedi kurşun koydu, birini de namluya sürdü. Artık ateş edene karşılık verebilirdi. Zaten Alhambra da bu güverteye sular dolacak kadar batamazdı. Daha önce dibe oturacaktı çünkü. Pitt kanununun bir maddesi daha, diye düşündü içinden: "Her haydudun planında en az bir kusur vardır." Kolundaki saate baktı. Karavana girdiğinden beri yirmi dakika geçmişti. Giysi çekmecelerinden birini, açıp yokladı, lacivert bir kayak maskesi buldu, kafasına geçirdi. Sonra İsviçre ordu çakısını, sandalyenin üzerine attığı pantolonun cebinden aldı.

Yerdeki halkaya asıldı, karavanın tabanına yedek göz olarak yaptırdığı yerin kapağını kaldırdı. Oradaki çekmeceyi alıp kenara koydu, aralıktan süzülüp güverteye indi. Karavanın altında yüzükoyun yatarken gözleriyle karanlıkları tarayıp dinledi. Çıt çıkmıyordu. Görünmez avcılar sabırlı adamlardı doğrusu.

Soğukkanlı, hesaplı hareketlerle yuvarlanıp karavanın altından çıktı, makine dairesine inen dar merdivenin kapısından süzülüp basamakları inmeye başladı. Dikkatli hareket ediyor, ani bir şey yapmamaya, ses çıkarmamaya çalışıyordu. Amaru hatayı bağışlamazdı.

Kazanlara bakan olmayınca ateş soğumuştu. Pitt elini sürdü, derisi yanmadı. Tabancayı sağ elinde dengeledi, feneri soluna kolu yettiği kadar uzattı. Işığı öne tutmak için insan salak olmalıydı. Köşeye saklanan biri, yüzüne fener tutana ateş etse, vücudun bulunacağını sandığı yere, ışığın hemen arkasına ateş ederdi. Makine dairesi boştu. Ama Pitt birden gerginleşti. Birisi ağzındaki bağın gerisinden konuşmaya çalışıyormuş gibi bir ses duymuştu. Işığı kirişin üstüne tuttu. Biri vardı orada. Yo, dördü de oradaydı.

Gorgo Padilla, yardımcısı olan, Pitt'in adını bilmediği adam, Jesus ve Gato. Hepsini bacaklarından asmış, ağızlarına yapışkan bant germişlerdi. Gözleri yalvarıyordu. Pitt, İsviçre ordu çakısının en büyük bıçağını açtı, bağları hızla kesti, elleri de serbest kalınca, ağızlarındaki bantları kendileri çıkardılar.

Padilla yapışkanı bıyıklarını da yolarak çıkarırken, "Muchas gracias, amigo," diye soludu. "Şu anda geldiğin için Tanrı'ya şükür. Koyun keser gibi gırtlağımızı keseceklerdi."

Pitt yavaşça, "Onları en son ne zaman gördünüz?" diye sordu. "On dakika ancak oldu. Her an geri gelebilirler." "Gemiden kaçmak zorundasınız."

Padilla kayıtsızca omuz silkti. "Kurtarma sandallarını en son ne zaman kullandık, hatırlamıyorum bile. Herhalde motorları paslanmış, tahtaları çürümüştür."

"Yüzme bilmez misiniz?" diye sordu Pitt çaresizlik içinde. Padilla başını iki yana salladı. "Pek iyi yüzemem. Jesus hiç bilmez. Denizciler suya girmekten hoşlanmazlar." Derken birden yüzü fenerin ışığı altında aydınlandı. "Arka tarafa bağlı altı kişilik küçük bir sal var."

"Dua et de yüzer durumda olsun." Padilla'ya çakısını verdi. "Bunu al da salın bağlarını kes."

"Ya sen? Bizimle gelmiyor musun?"

"On dakika ver, gemiyi arayayım. Ötekiler burada mı diye. On dakika içinde bulamazsam, siz salla açılın, ben de onları oyalarım." Padilla, Pitt'i kucakladı. "Şansın açık olsun." Harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Pitt yukarıya çıkmadan önce, dipteki hazneleri hızla doldurmakta olan suya inip vanaları kapadı. İndiği merdivenlerden çıkmayı hiç istemiyordu. Amaru'nun her yaptığı hareketi izliyor olduğunu seziyordu. Tedirgindi. Motorun üzerine, buhar silindirine tırmandı, ip merdivenden kirişe bastı, oradan üst güverteye, geminin çifte bacasının tam arkasına çıktı.

Amaru’dan korkmuyordu Pitt. Peru'da ilk raundu kazanışı, Amaru'nun kutsal kuyuda ipi kestiğinde onu ölmüş sanmasından ötürüydü. Demek hata yapabiliyordu Güney Amerikalı. Yine yapacaktı, çünkü zihni nefretle ve intikam hevesiyle doluydu. Karanlıkta ne zaman karşısına neyin çıkacağını bilmeden emekleyen Pitt, geminin büyük bölümünü dolaştı. Yengeç gibi gidiyordu. Gemi mezarlıklar kadar boş gibiydi. Ama o, katillerin gemiden gitmiş olabileceğini bir an bile düşünmedi.

Kurallar değişmiş değildi. Loren'le Rudi gemiden sağ götürülmüşlerdi, çünkü Sarason, Pitt'in sağ olabileceğini sezmişti. Yaptığı yanlış, öldürme işini intikam isteyen birine emanet etmekti. Amaru öyle nefretle doluydu ki, Pitt'in işini temiz pak bitiremezdi. Erkekliğini elinden alan adama işkence etmek, ona zevkli gelecekti. Loren'le Rudi Gunn’ın kafasının üstünde bir kılıç sallanıyordu. Ama

Pitt'in öldüğüne dair kesin haber gitmeden o kılıç inmeyecekti.

On dakika dolmuştu. Şimdi tek yapacağı, dikkati kendine çekmek, Padilla'yla tayfaların salla uzaklaşmasını sağlamaktı. Onların sağ salim uzaklaştığından emin olunca, Pitt de kıyıya yüzecekti.

Güvertede yalınayak yürüyen birini duyduktan iki saniye sonra kendini yere atmasa, asla kurtulamazdı. Eski bir futbol hilesiydi bu. Çağdaş yöntemler arasında yeri yoktu. Bunu refleks sonucu yapmıştı. Ayaktayken dönüp fenerini oraya tutsa, tabancasını o karaltıya doğru ateşlese, havayı uçak pervanesi gibi yararak geçen bıçak hem iki elini, hem kafasını biçerdi.

Karanlıktan fırlayan adam, ileriye doğru hareketini durduramamıştı. Dizleri Pitt'in çömelik vücuduna çarptı, dengesini kaybedip uçtu, güverteye serildi, bıçağı yana fırladı. Pitt ışığı ona tuttu, Colt'un tetiğini çekti. Gürültü sağır edici oldu. Kurşun katilin göğsüne kol altından girdi. Öldürücüydü. Adam bir debelendi, sonra hareketsiz kaldı.

"İyi iş çıkardın, gringo!" Amaru'nun sesi, hoparlörden kükrüyordu. "Manuel en iyi adamlarımdan biriydi."

Pitt cevap vermek için soluk ziyan etmedi. Zihninde durumu hemen değerlendirdi. Amaru'nun kendisini üst güverteye çıktığı andan beri izlemekte olduğu belliydi. Artık gizlenme gereği kalmamıştı. Yerini biliyorlardı. Ama kendisi onları göremiyordu. Oyun bitmişti. Padilla'nın görünmeden sala inmiş olması için dua etmekten başka çare yoktu. Amaru'nun sesinin geldiği yöne doğru üç el daha ateş etti.

"Iska," diye güldü Amaru. "Yaklaşamadın bile." Pitt tabanca boşalana kadar birkaç saniyede bir ateş edip onları oyaladı, sonunda zaman tükendi. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Amaru ya da adamlarından biri birdenbire geminin seyir ışıklarını açınca, durum daha da umutsuzlaştı. Pitt cascavlak ortadaydı. Sırtını duvara dayadı, arkaya baktı. Sal yerinde yoktu. İpleri kesilmiş, sallanıyordu. Padilla'yla öbürleri, ışıklar yanmadan inmişlerdi denize.

Amaru rahat bir sesle, "Hak etmediğin bir anlaşma yapacağım seninle," dedi. "Şimdi pes et, çabuk ölürsün. Karşı koyarsan, ölümün çok yavaş olur." Pitt'in Amaru'nun niyetini anlaması için aracılara ihtiyacı yoktu. Seçenekleri çok sınırlıydı. Amaru'nun sesinin tonu, Sierra Madre Hazinesi filminde Humphrey Bogart, Walter Huston ve Jim Holt'u altın kazısından çıkmaları için kandıran Meksikalı hayduta benziyordu.

"Karar vermek için vaktimizi ziyan etme. Bizim daha önemli iş ..."

Pitt'in canı daha fazlasını dinlemek istemiyordu. Amaru kendisini oyalarken, bir başka katilin bıçağıyla yaklaşacağını biliyordu. Sadistlere oyuncak olmak, hoş olmazdı.

Fırladığı gibi güvertenin kenarına koştu, parmaklığın üzerinden ikinci kere suya atladı.

Altın madalyalı bir dalıcı olsa, önce yukarıya sıçrar, taklalar atar, 15 metre aşağıdaki suya öyle düşerdi. Tabii hemen boynuyla birkaç omurunu kırardı, çünkü suyun derinliği iki metreydi. Pitt'in niyeti ABD dalış takımına kabul edilmek değildi. Çivileme atladı, havadayken tortop oldu, suya top güllesi gibi çarptı.

Amaru'yla son kalan iki adamı hemen koşup kenardan suya baktılar.

"Görebiliyor musunuz onu?" diye seslendi Amaru.

"Hayır, Tupac, geminin altına girmiş olmalı."

Bir başka ses, "Suyun rengi kirleniyor," dedi. "Kendini çamur dibe gömdü galiba."

"Bu sefer riske girmeyeceğiz, Juan. Guaymas'dan getirdiğimiz el bombalarını çıkar. Bordanın beş metre uzağına at. Özellikle çarkların bulunduğu yerlerin yakınma. Pitt dipteki kumlarda bir krater açmıştı. Çarpmanın hızı fiziksel bir hasara yol açacak kadar değildi, ama kumları kaldırmaya yetmişti. Hemen uzandı, yukardan görülmeksizin Alhambra'dan uzağa doğru yüzmeye başladı.

Kumlu yerden çıktığı anda katillerin kendisini yine de görebileceğinden korkuyordu. Ama göremezlerdi. Güneyden esen bir rüzgar, suyun yüzünde kırışıklar yaratmıştı. Yansımalar yüzünden, geminin ışıkları içeriye işleyemezdi.

Ciğerleri yanmaya başlayana kadar dipten yüzdü. Yüze çıkarken bu işi çok dikkatli ve yavaş yaptı. Kayak maskesi, bu karanlık sularda yüzünü saklardı herhalde. Yüz metre.

Işıkların ulaşamayacağı yerdeydi. Güvertede dolaşan karanlık gölgeleri zar zor seçebiliyordu. Neden suya ateş etmediklerini merak etti. O sırada o tok sesi duydu, sular kule gibi fışkırdı, basınç birden ciğerlerindeki havayı dışarı uğrattı. Su altı bombaları! Su altı bombalarının sarsıntısıyla öldürmek istiyorlardı onu. Peşpeşe dört patlama daha oldu. Bereket versin hepsi gemiye yakın yerde, çarkın oralardaydı. Pitt uzağa doğru yüzmekle kendini en kötü sarsıntılardan korumuştu. Suyun darbe etkisini karşılamak için dizlerini karnına çekti. Otuz metre daha yakında olsa, şimdiye kendinden geçmiş olurdu. Pitt arayı daha da

açmaya çalıştı. Sonunda suyun darbe etkisi, kuvvetli bir kadının kucaklaması gibi gelmeye başladı. Başını kaldırıp apaçık gökyüzüne baktı, yönünü bulmak için kutup yıldızını aradı. En yakın kıyı, 14 kilometre uzaktaki o bomboş batı çölleriydi. Kayak maskesini çıkarıp sırtüstü döndü, yüzünü yıldızlara çevirdi, batıya doğru ilerlemeye başladı. Durumu yüzme takımına girmeye kalkışacak gibi değildi. İki saat sonra kolları onar kilo yük taşıyormuş gibi kalkmaya başlamıştı. Altı saat geçtiğinde kasları inanılmaz ağrılarla itiraz ediyordu. Sonunda, bereket versin yorgunluk, acıyı köreltmeye başladı. Eski bir izci hilesine başvurup pantolonunu çıkardı, paçalarına düğüm attı, kafasının üzerinden savurup içine hava doldurmaya çalıştı. Dinlenmek için durduğunda, biraz yardımcı olan bir yastık. Gece ilerlerken, giderek daha sık durup dinleniyordu zaten. Yatıp balıkçıların kendisini bulmasını bekleyemezdi. Loren'le Rudi'yi Sarason'un elinde düşünmek, onu ilerlemeye zorluyordu.

Doğu ufkuna yakın yıldızlar solmaya başlamıştı ki... Ayakları dibe değdi Pitt kalkıp sudan çıktı, kumsala yürüdü, kendini attı, birden derin bir uykuya daldı.

43

RAGSDALE sırtında kurşun geçirmez işçi tulumuyla yürüdü, ön penceresinde "Kiralık" levhası bulunan küçük antreponun yan kapısına yaklaştı. Elindeki alet çantasını yere koyup cebinden anahtarını çıkardı, kapıyı açtı.

İçerde FBI ve Gümrük karma ekibi toplanmış, karşı kaldırımdaki Zolar International binasına yapacakları baskının son hazırlıklarını tamamlıyorlardı. Öncü ekipler yerel polise durumu bildirmiş, buralarda olağanüstü bir faaliyet olup olmadığını da denetlemişti.

Erkeklerin çoğuyla dört kadının üzerinde saldırı tulumları, ellerinde otomatik silahları vardı. Az sayıdaki sanat eserleri uzmanları, sokak giysileri içindeydiler. Ellerinde bavullar dolusu kataloglar, kayıp sanat eserlerinin fotoğrafları vardı. Plana göre, ajanlar binaya girer girmez ayrılacak, herkes kendine düşen işe yönelecekti. İlk ekip binayı kuşatıp çalışanları etkisiz hale getirecek, ikinci ekip gizli oda arayacak, üçüncü ekip ofis bölümüne dalıp, yasa dışı alım satımlara ipucu sayılacak belge bulmaya uğraşacaktı. Bir uzman ekibi de, ele geçen değerli eserleri ambalajlamak üzere hazırdı. Savcılık baskının kusursuz yapılmasını, ne bulunursa "kadife eldivenle tutulmasını" emretmişti.

Ajan Gaskill, komuta odasının ortasında, masanın başındaydı. Yaklaşan Ragsdale'e döndü, gülümsedi. "Hala ses yok mu?"

FBI ajanı bir sandalyeye oturdu. "Bir tek bahçıvan, bahçe çevresindeki lükstrumları buduyor. Başka hiç kimse yok."

Gaskill, "Zolarların güvenlik görevlisini bahçıvan kılığında dolaştırması çok zekice," dedi. "Bu hafta o çimenleri dört kere biçmemiş olsa, hiç anlamazdık." Ragsdale, "Kulağındaki Walkman'ın aslında telsiz olduğunu saptamış oluşumuz da ayrı," dedi.

"İyiye işaret. Saklayacak bir şeyleri olmasa, bütün bunlara neden kalkışsınlar ki!" "Fazla umutlanma. Zolar antrepo operasyonu kuşkulu gözüküyor olabilir, ama iki yıl önce FBI burayı elinde arama izniyle bastığında, çalıntı bir tükenmez kalem bile bulamamıştık."

"Gümrük de öyle. Maliyecileri kandırıp bir dizi teftiş yaptırmıştık. Zolar'la ailesi kar kadar temiz çıkmıştı."

Ragsdale kendisine kahve uzatan bir adamına başını sallayarak teşekkür etti. "Bu sefer bizden yana olan tek şey, şaşırtma. Geçen seferki baskının foslaması, yerel polislerden birinin Zolar bordrosunda olmasından, ona işi çıtlatmış olmasındandı." "İyi ki güvenlik önlemli bir kaleye falan saldırmıyoruz." . Gaskill, "Köstebeğinden bir haber?" diye sordu.

Ragsdale başını iki yana salladı. "Kendisini yanlış operasyona yolladığımıza inanmaya başladı. Yasa dışı hiçbir şey bulamıyor."

"Binada tertemiz işçilerden başka kimse yok. Dört gündür yeni mal gelip gitmedi. Belki de Galveston'a kar yağmasını bekliyoruz biz. Sana da öyle mi geliyor?" "Görünüşe bakılırsa öyle."

Gaskill onun gözlerine baktı. "Bir daha düşünüp baskını iptal etsek mi dersin?" Ragsdale de ona baktı. "Zolarlar hatasız olamaz. Sistemin bir yerinde bir kusur olmak zorunda. Ben şu karşı bina için kariyerimi riske atmaya hazırım." Gaskill güldü. "Ben de seninleyim, dostum. Resen emekliye sevk etseler bile." Ragsdale baş parmağını havaya kaldırdı. "Demek gösteri planlandığı gibi sekiz dakikaya kadar başlıyor."

"Ben durdurmak için bir neden göremiyorum. Sen?"

"Zolar'la iki kardeşi Baja'da koşturup hazine ararken, ailenin geri kalanı da Avrupa'dayken, bir daha böyle fırsat bulamayız. Avukatlar ordusu bizi engellemeye kalkmadan, yapalım bitsin."

Galveston Sağlık Müdürlüğünden ödünç alınmış pikabı kullanmakta olan iki ajan, bahçe bakımıyla uğraşan bahçıvanın yakınına, duvarın dışına yanaşıp

durdular. Yolcu koltuğunda oturan, camını indirip, "Bakar mısınız?" diye seslendi. Bahçıvan döndü, soru soran bakışlarla baktı.

Ajan dostça gülümsedi. "Son yağmurda bahçe yolunuzdaki drenaj deliklerinden su taşmış mıydı?"

Bahçıvan meraklanmıştı. Çiçeklerin arasından çıkıp kamyonete yaklaştı. "Ben öyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum," dedi.

Ajan elindeki kent haritasını pencereden dışarı uzattı. "Çevre sokaklarda drenaj sorunu yaşandı mı, biliyor musunuz?"

Bahçıvan haritaya bakmak üzere eğildiği anda, ajanın eli yıldırım hızıyla uzandı, vericiyi adamın kafasından kaptı, pile giden kabloyu da çekip yerinden çıkardı. "Federal polis," dedi. "Kıpırdama, gözünü bile kırpma."

Sonra direksiyondaki ajan, telsizine seslendi. "Tamam, başlayın, yol açıldı." Federal Ajanlar, Zolar International binasına uyuşturucu baskını gibi hızlı girmediler. Yıllar önce Waco-Teksas'daki kurtarma operasyonu gibi büyük bir saldırıda da bulunmadılar. Burası yüksek güvenlik önlemli bir kale değildi. Ekiplerden biri sessizce binayı kuşatıp çıkışları tutarken, ana grup ön kapıdan sakin sakin girdi. Ofis elemanlarıyla müdürler hiçbir korku ve telaş göstermediler. Şaşırmış gibi, kafaları karışmış gibi bir halleri vardı. Ajanlar onları nezaketle, ama kesin biçimde toplayıp, antreponun orta holüne, depo ve sevkiyat işçileriyle restorasyon ve muhafaza görevlilerinin de getirildiği yere çıkardılar. İki otobüs gelip sevkiyat kapısına yanaştı, Zolar International personeli bindirildi, sorgulanmak üzere yakındaki Houston FBI merkezine götürüldüler. Bu iş baştan sona dört dakika sürmüştü. Muhasebe eğitimi almış FBI elemanlarından oluşan belgeler ekibi, Ragsdale'in başkanlığında hemen işe başladı, masaların çekmecelerini, dolaplardaki dosyaları, kayda geçmiş her türlü alışverişi inceledi. Gaskill, yanındaki Gümrük personeli ve profesyonel sanat uzmanlarıyla birlikte, binanın her yanına istiflenmiş binlerce sanat eseriyle eski eseri kataloglamaya, resimlerini çekmeye koyuldu. Tekdüze, zaman alan bir işti, sonunda da çalıntı mallar konusunda hiçbir kanıt getirmedi. Öğlende, saat biri biraz geçe, Gaskill'le Ragsdale, Zolar'ın lüks ofisinde oturmuş, inanılmaz fiyatlara satılan sanat eserleri arasında birbirlerine bilgi veriyorlardı. FBI görevlisi pek de mutlu değildi.

"Bu iş galiba bize koskoca bir utanç getirecek, ardından da kötü yayınlar ve dev davalar yağacak," dedi.

Gaskill, "Kayıtlarda yasa dışı hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

"Göze çarpan bir şey yok. Üstüne gidecek bir şey bulup bulmadığımızı kesin bilmemiz için bir aylık teftiş ister. Sen ne buldun?"

"Şu ana kadar incelediğimiz her parça temiz. Hiçbir yerde çalıntı mal yok." "O halde bu iş yine kürtaj sayılır." Gaskill içini çekti. "Söylemesi hoş değil ama, galiba Zolarlar, ABD hükümetinin bulup görevlendirdiği ajanların topundan daha zeki." Birkaç saniye sonra, Gaskill*le birlikte Chicago'da Rummel baskınında çalışmış olan iki ajan, Beverly Swain'le Winfried Pottle odaya girdi. Tavırları ciddi ve resmiydi, ama dudak uçlarını yukarıya doğru kıvıran o keyfi saklamalarına da olanak yoktu. Ragsdale'le Gaskill kendi konularına öyle dalmışlardı ki, genç gümrük ajanlarının odaya kapıdan değil, bitişikteki özel banyodan girmiş olduğunu fark edememişlerdi. Beverly Swain, Gaskille, "Bir dakikanız var mı, patron?" dedi. "Ne oldu?" Winfried Pottle, "Aletlerimiz bu binanın altında bir tür tünel olduğunu gösteriyor," diye karşılık verdi. "Ne dedin?"

Ragsdale kafasını kaldırmıştı. "Aletleriniz mi?" Pottle, "Colorado Madencilik Okulu'ndan ödünç aldığımız, toprağa nüfuz eden sonik-radar detektörü," diye açıkladı.

"Bu antreponun tabanından aşağı dar bir koridor indiğini gösteriyor."

Ragsdale'le Gaskill arasında incecik bir umut ışığı gidip geldi. Birlikte ayağa kalktılar.

Ragsdale, "Nerede arayacağınızı nasıl bildiniz?" diye sordu.

Pottle'la Swain yüzlerindeki zafer gülücüklerini engelleyemiyorlardı. Swain başıyla Pottle'a işaret verdi, Pottle anlatmaya başladı. "Gizli bir depoya giden bir geçit varsa, ucunun kesinlikle Zolar'ın özel odasında olacağını düşündük. Canı istedikçe hiç gözükmeden ana tünele ulaşabilsin diye." "Özel banyosu," diye tahmin yürüttü Gaskill şaşkınlık içinde.

Swain, "Uygun bir yer," diye onayladı. Ragsdale derin bir soluk aldı. "Gösterin bize." Pottle'la Swain öne düşüp onları geniş bir banyoya soktular. Yerleri mermer, lavabosu, tuvaleti antik, duvarları eski bir yattan alınma tik lambrilerle kaplıydı. Bu eski dekorun ortasında pek yersiz gözüken jakuzili gömme banyoyu gösterdiler. Swain parmağıyla işaret ederek, "Baca gibi bu banyonun altından aşağı iniyor," dedi. Ragsdale kuşkuluydu. "Bundan emin misiniz? Duşun yeri bana asansör olarak daha uygun gibi gözüküyor."

Pottle, "Biz de başta öyle düşündük," dedi. "Ama elimizdeki alet, duşun altında yekpare beton gösteriyor."

Elindeki tüp gibi aleti kaldırıp uzattı. Ucundaki kablo, kağıda yazılmış bilgiler çıkaran küçük bir bilgisayara bağlıydı. Pottle düğmeye basıp tüpü banyoya doğru uzattığında, bilgisayarın üzerindeki ışıklar birkaç saniye boyunca göz kırptı, sonra tepesindeki delikten kağıt rulosunun ucu dışarıya sarktı. Kağıdın çıkışı durunca, Pottle onu yırttı, herkes görsün diye havaya kaldırdı.

Bembeyaz kağıdın orta yerinde siyah bir sütun görünüyordu.

"Hiç kuşku yok," dedi Pottle. "Banyonun eninde bir şaft aşağıya doğru iniyor."

Ragsdale, "Bu elektronik harikanın doğru çalıştığından da emin misin?" diye sordu.

"Aynı alet geçen yıl Gize piramidinin altında bilinmeyen geçitler bulmuştu."

Gaskill hiçbir şey söylemeden ayağını kaldırıp banyo küvetinin içine girdi. Önce duşun ağzıyla biraz uğraştı, ama çevirdiğinde duş suyunun geniş ya da ince fışkırma ayarından başka bir sonuç alamayacağını gördü. Küvetin içinde dört kişinin sığabileceği kadar geniş bir oturma yeri vardı. Oraya oturup altın kaplamalı sıcak ve soğuk su musluklarını çevirdi, hiç su akmadı.

Gülümseyerek başını kaldırdı. "Sanırım aşama yapıyoruz."

Elini tıkacı yükseltip alçaltan çubuğa uzattı, yine bir şey olmadı.

"Duştan musluğa çevir," dedi Swain.

Gaskill altın kaplama çubuğu koca eline alıp hafifçe çevirdi. Çubuğun hemen kıpırdadığını görünce şaşırdı. Banyo küveti aşağıya doğru inmeye başlamıştı. Çubuğu geri çekince banyo yükseldi, eski yerine geldi. Gaskill bu muslukla bu salak banyonun, Zolar örgütünü yere vuracak şey olduğunu anlamıştı. Ötekilere gelmeleri için eliyle işaret ederken yüzü pırıl pırıldı. "Var mı aşağıya inen?"

Acayip asansör inişini otuz saniye kadar sürdürdü, sonunda bir başka banyoda durdu. Pottle iniş bacasının yirmi metre kadar olduğunu tahmin etti. Küvetten inip, yukardakinin hemen hemen tıpkısı olan bitişik ofise geçtiler. Işıklar yanıyordu, ama görünürlerde kimseler yoktu. Ragsdale başa geçti, küçük grup ofisin kapısını hafifçe aralayıp, çalıntı malların depolandığı dev ambara baktı. Salonun büyüklüğü akıl durdurucuydu. İçindeki envanter de öyleydi. Gaskill burada en azından on bin parça bulunduğunu tahmin ederken, Ragsdale kapı aralığından dışarı süzüldü, bir ön keşif yaptı. Beş dakika sonra dönmüştü.

"Dört işçi küçük vinçle çalışıyor," diye bilgi verdi. Bir Roma lejyonerinin tunç heykelini, tahta bir sandığa koyuyorlar. Holün ortalarında bir yerdeler. Öbür uçta

kapalı bir yer var. Orada çalışan altı adamla bir kadın görebildim. Sanırım taklit üretme bölümü. Güney duvarından bir tünel gidiyor. Herhalde yakındaki bir başka binaya. Orası çalıntı malların giriş çıkışında paravan bina olarak kullanılıyor sanıyorum." Pottle, "Herhalde bu gizli elemanlar da oradan girip çıkıyordur," diye akıl yürüttü, i

Ragsdale yavaşça, "Yukardan takviye kuvvet gelene kadar burada kalsak iyi olacak," dedi.

Swain tilki gibi sırıtarak, "Ben mekik seferlerini yönetmeye gönüllüyüm," deyiverdi. "Bir kattan bir kata dolaşan lüks bir banyoya girip oturmak hangi kadını çekmez!" O gider gitmez, Pottle kapıda nöbete geçti, Gaskille Ragsdale de Zolar'ın yeraltı ofisini aradılar. Masadan pek önemli bir şey çıkmayınca, dikkatlerini bitişik depo odasına çevirdiler. Aradıklarını çok geçmeden, duvardaki kitap rafının gerisinde buldular. Raf küçük bilyeler üzerinde kayarak duvardan ayrılıyordu. Onu yana itince, dar uzun bir odayla karşılaştılar. Duvarlarına yerden tavana kadar eski ahşap dolaplar sıralanmıştı. Herbirinde dosyalar alfabetik sıraya sokulmuştu. Zolar ailesinin alışveriş kayıtları 1929 yılma kadar gidiyordu.

"İşte burada," dedi Gaskill kendinden geçmişçesine. "Hepsi burada." Dolaptan dosyaları çekmeye başladı.

Ragsdale de, "İnanılmaz," diyerek ona katıldı. Odanın ortalarına rastlayan bir dolaptaki dosyalara bakıyordu. "Altmış dokuz yıldır çaldıkları, kaçırdıkları, taklidini yaptıkları her eski eserin kaydını tutmuşlar. Satın alanlarla ilgili mali ve özel bilgilere kadar."

"Ah, Tanrım," diye inledi Gaskill. "Şuna bir bak."

Ragsdale uzatılan dosyayı aldı, ilk iki sayfasına göz gezdirdi. Başını kaldırdığında yüzünde inanmazlık vardı. "Eğer bu doğruysa, Boston'daki Eisenstein Rönesans Sanatı Müzesi'nde duran Mikelanj'ın Hazreti Süleyman heykeli sahte demektir."

"Çok da iyi bir taklit. Kaç uzman ona otantik raporu verdi!"

"Ama eski küratör biliyordu."

"Tabii," dedi Gaskill. "Zolarlar ona reddedemeyeceği bir teklif yapmış. Bu kayıtlara göre, kuzey İtalya'daki bir kazıda on tane eşi az bulunan Etrüsk heykeli çıkarılmış, ABD'ye kaçak sokulmuş. Sahte Hazreti Süleyman da beraber. Çok iyi taklit olduğu için küratör hemen kahraman sayılmış. Mütevelli heyeti ve müşterileri, bunların bağış olarak müzeye verildiğine inandırmış."

Ragsdale, "Bakalım daha kaç müze sahtekarlığı bulacağız!" diye gülümsedi.

"Bana bu, aysbergin tepesi gibi geliyor. Bu dosyalarda binlerce yasa dışı alım satım var.

Müşteriler malın nereden geldiğine hiç aldırış etmemiş."

Ragsdale gülümsedi. "ABD Başsavcılığı, başlarına on yıl sürecek adli soruşturma işi açtığımızı öğrendiğinde, fare olup dolabın arkasından dinlemek isterdim."

"Sen federal savcıları bilmezsin," dedi Gaskill. "Zengin ve ünlü işadamlarının, politikacıların, spor ve eğlence dünyası ünlülerinin bilerek kaçak eski eser satın aldığını duydukları anda, kendilerini cennete gitmiş sanırlar."

Ragsdale, "Bence duyurma zamanını bir daha düşünsek mi?" diye mırıldandı.

"Ne var kafanda?"

"Joseph Zolarla kardeşleri Charles Oxley ve Cyrus Sarason'un Meksika'da olduğunu, onları şu anda patırtısız tutuklayamayacağımızı biliyoruz. Haklı mıyım?" "Tamam."

"Biz de baskının bu yanını şimdilik örtbas edelim," dedi Ragsdale. "Görünüşe göre, yasal bölümde çalışanların bodrumda olup bitenlerden haberi yok. Bırakalım yarın işlerine dönsünler. Sanki baskında bir şey bulunmamış gibi. Yoksa eğer operasyonu kapatıp sağlam kanıtlar toplamakta olduğumuzu sezerlerse, adı duyulmamış bir ülkeye kaçıp saklanıverirler, onları yakalayamayız."

Gaskill düşünceli bir tavırla çenesini ovaladı. "Onlara duyurmamak kolay değil. Seyahatteki tüm işadamları gibi onlar da herhalde buradaki operasyonla her gün ilişki içindedirler."

"Keşfedilmiş her türlü hileyi kullanır, numara yaparız," diye güldü Ragsdale. "Araya santral sokarız, civardaki bir inşaat nedeniyle fiberoptik kablolar koptu, deriz. Fakslarına sahte memolar yollarız. Tutuklayacağımız personeli istediğimiz gibi konuştururuz. Şansımız yaver giderse, Zolarları kırk sekiz saat oyalar, sonra da sınırdan içeri sokmayı başarırız."

Gaskill, Ragsdale'e bakıyordu. "Büyük riskleri seviyorsun, değil mi, dostum?" "Bu itleri temelli içeri tıktırmak için elimden geleni yapacağıma karımla çocuklarım üstüne yemin edebilirim."

"Hoşlandım," diye sırıttı Gaskill. "Hadi, başlayalım."

44

Billy Yuma'nın yüz yetmiş altı kişilik kabilesinin pek çoğu kabak, mısır, fasulye yetiştirerek, bir de bahçe çitleri için kamış satarak geçinirdi. Yeni bir gelir kaynağı da, kabilenin eski sanatı olan çömlekçiliğin yeniden canlanmasıyla ortaya çıkmıştı. Montolo kadınlarından birkaçı hala çok zarif çömlekler yapabiliyorlardı. Bunlar son zamanlarda, kızılderili sanatına susamış koleksiyoncuların büyük ilgisini çekmekteydi.

Yuma on beş yıl boyunca büyük bir çiftlikte maaşla kovboyluk yaptıktan sonra, biriktirdiği parayla kendi küçük toprağını satın alabilmişti. Karısı Polly'yle ikisi, kuzey Baja yerlilerinin çoğundan daha rahat bir hayat sürebilmekteydiler. Polly çömlek yapıyor, Billy de sığır yetiştiriyordu.

O gün de öğle yemeğini yedikten sonra, her günkü gibi yine atını eğerledi, hayvanlarda bir hastalık ya da sakatlık olup olmadığını kontrol etmek üzere yola koyuldu. Kırık kayalarla, kaktüslerle, sayısız hendeklerle dolu arazi, kolay geçit vermezdi. Sürüden ayrılmış bir danayı ararken, dar köy yolundan yaklaşmakta olan yabancıyı gördü.

Çölde yürüyerek gelen birini görmek, her gün rastlanan olaylardan değildi. Bu adam avcılara, sporculara da benzemiyordu. Yedek giysi taşımıyordu. Ancak üstündekiler vardı. Matarası, sırt çantası yoktu, hiçbir şeyi yoktu. Kendini öğleden sonra güneşinden korumak için şapka bile giymemişti. Yorgun, kemiklerine kadar bitkin bir hali vardı. Ama yine de hızlı ve amaçlı adımlarla yürüyordu. Bir yere ulaşmak için acelesi varmış gibiydi. Billy meraklandı. Danayı aramayı bırakıp atını köy yoluna sürdü. Pitt o deliksiz uykudan uyandıktan sonra, çölün ortasından 14 kilometre yürümüştü. Garip bir duygu onu uyandırmamış olsa, belki hala uyuyor olurdu. Gözlerini açtığında, minik bir kaya kertenkelesini koluna çıkmış, yüzüne bakar bulmuştu. Onu kolundan silkip dalgıç saatine bakmış, sabahın yarısını uyuyarak geçirmiş oluşuna şaşmıştı. O sırada güneş çöle tepeden bakar durumdaydı, ama sıcaklık dayanılmaz değildi. Otuz derece ancak vardı. Terleri vücudunda hemen kurudu, ilk defa olarak susuzluğunu hissetti. Dudaklarını yaladığında, denizin tuzları geldi ağzına. İçi bir anda öfkeyle doldu. Değerli saatlerini uykuda geçirdiğine kızıyordu. Sarason'la sadistlerinin elinde acı çekmekte olan arkadaşlarına, bu süre sonsuz gibi gelmiş olmalıydı. Pitt'in varlığının merkezi, onları kurtarmaktı yalnızca.

Kendine gelmek için suya çabucak dalıp çıktıktan sonra, çölün ortasından batıya doğru yola koyulmuştu. Meksika'nın 5 numaralı otoyoluna doğru

gidecekti. Yirmi otuz kilometre ilerde olmalıydı yol. Asfalta bir varırsa, Mexikali'ye otostop yapabilir, sınırı geçip Calexico'ya varırdı. Plan bu olmak zorundaydı. Meğer ki Meksika telefon idaresi düşünceli davranıp otoyola ankesörlü telefonlar dizmiş olsun. Cortez Denizi'ne doğru baktı, uzaktaki Alhambra'yı son kere gördü. Eski feribot dipteki kumlara oturmuştu. Buradan bakıldığında sular sanki üst güvertesine yükselmiş gibi duruyordu. Biraz da çarpıktı gemi. Onun dışında, sağlam gibiydi. Boş bir hali vardı. Sınırın kuzeyinden, merak içindeki Giordino'yla Gümrük yetkilileri tarafından gönderilmiş olabilecek arama tekneleri, helikopterleri görünürlerde yoktu. Önemi de yoktu zaten. Geminin üzerinde keşif uçuşu yapan bir uçak, kıyıda adam aramayı akıl etmezdi. Yürüyerek gitmekten iyisi yoktu.

Kendine saatte yedi kilometrelik dengeli bir tempo seçti. İki yıl önce Kuzey Mali'de, Sahra Çölü'nde Giordino'yla yapmak zorunda kaldıkları yürüyüş geliyordu aklına. O sıcakta, susuzluğun etkisiyle ölümün eşiğine dayanmışlardı. Sonunda esrarengiz bir uçak enkazı bulmuş, ondan bir kara yatı yapıp kumlar üzerinde yelkenle ilerlemiş, öyle kurtulabilmişlerdi. O serüvenin yanında, bu seferki parkta gezinti sayılırdı. İki saat kadar yürüdükten sonra tozlu bir patikaya varmış, onu izlemeye koyulmuştu. Otuz dakika sonra da yolun yan tarafında ata binmiş bir adam görmüştü. Güneş yorgunu gözlerle bakıyordu adam. Ciddi yüzü meşinleşmiş kumtaşı gibiydi. Pitt yabancıyı inceledi. Başında hasır kovboy şapkası vardı. Şapkanın geniş kenarlarını yukarıya kıvırmıştı. Uzun kollu bir pamuklu gömlekle eski blucin pantolon giymişti. Ayağında kovboy çizmeleri vardı. Şapkanın altındaki kapkara saçların kırlaşmaya niyeti yok gibiydi. İnce, ufak tefek bir adamdı. Yaşı elliyle yemiş arasında herhangi bir yaş olabilirdi. Teni tunç gibi yanık, yüzü Çizgi doluydu. Yuları tutan elleri kayış gibi, nasırlı ellerdi. Sağlam adam, diye düşündü Pitt. Bu ödün vermez diyarda inatla sağ kalmayı bilmiş biri.

Tatlı bir sesle, "İyi günler," dedi adama.

Billy de pek çok kişi gibi iki dil konuşabiliyordu. Arkadaşları ve ailesiyle Montolo dili, yabancılarla İspanyolca konuşurdu. Ama tek tük İngilizce de öğrenmişti. Sınırı geçip sığırlarını satmaya çalıştığında kapmıştı o kadarını.

Taş gibi bir sesle, "Özel kızılderili toprağına izinsiz girmiş olduğunuzu biliyorsunuz herhalde," dedi.

"Bilmiyordum, özür dilerim. Körfezde sular beni kıyıya attı. Otoyola ve telefona ulaşmaya çalışıyorum."

"Teknenizi mi kaybettiniz?"

"Evet," dedi Pitt. "Öyle de denilebilir."

"Bizim toplantı binasında telefon var. Sizi oraya götüreyim."

"Çok teşekkür ederim."

Billy elini uzattı. "Köyüm uzak değil. Arkama binebilirsiniz."

Pitt kararsızdı. Mekanik taşıt araçlarını bin kere tercih ederdi. Onun gözünde dört teker, dört naldan iyiydi. Atlar ancak kovboy filmlerinde işe yarardı. Ama bundan yakınacak değildi. Billy'nin elini tuttuğunda, bu zayıf adamın kendi 82 kiloluk cüssesini hiç ıhlamadan atın sağrısına çekişine şaştı. "Bu arada söyleyeyim, benim adım Dirk Pitt." Atlı elini uzatmadan, "Billy Yuma," dedi.

Yarım saat kadar sessizce ilerlediler, sonra yuka bitkileriyle dolu bir yamaca tırmandılar, içinden küçük bir dere akan vadiye indiler, üç yüzyıl önce dine karşı direnen kızılderililerin yıkıp perişan ettiği İspanyol misyonunun harabesi önünden geçtiler. Geriye çökmüş kerpiç duvarlarla küçük bir mezarlık kalmıştı. Eski İspanyolların mezarları tepeye doğru bir yere toplanmış, çevrelerini çalılar bürümüştü. Daha aşağıda, kasabalılardan daha sonraki dönemlerde ölenlerin mezarları vardı. Bu mezarlardan biri Pitt'in gözüne çarptı. Atın arkasından kayarak indi, o mezara yürüdü. Aşınmış taşa oyulmuş yazılar hala okunaklıydı.

Patty Lou Cutting

2/11/24-2/3/34

Güneş seni ısıtıp koruyacak.

En karanlık gecede bile birkaç yıldız parıldar.

En puslu sabah bile bir ışık getirir.

Akşam yaklaşırken, Tanrının eli üstüne olsun.

"Kimdi bu?" diye sordu Pitt.

Billy Yuma başını iki yana salladı. "Yaşlılar bilmiyor. Bu mezarı yabancılar gece karanlığında yapmış diyorlar."

Pitt durup Sonoran Çölü'ne doğru baktı. Ensesini tatlı bir rüzgar okşuyordu. Kırmızı kuyruklu bir atmaca tepede tur attı, sahiplendiği alanı süzdü. Dağların, kumların, tavşanların, çakalların, dik boğazların diyarı bir yandan ilham verici, bir yandan da ürkütücüydü. Tam ölüp de gömülecek yer, diye düşündü Pitt. Neden sonra, Patty Lou'nun geniş ufuklara bakan mezarına arkasını döndü, Yuma'ya eliyle ilerlemesi için işaret etti. "Yolun geri kalanını yürürüm."

Yuma sessizce kafasını salladı, yola koyuldu. Nalların bastığı yerlerden tozlar yükseliyordu.

Pitt onun peşi sıra tepeyi inip küçük, mütevazı bir çiftçi toplumunun dünyasına girdi.

Derenin kenarından ilerlediler. Üç genç kız bir ağacın gölgesinde çamaşır yıkıyordu.

Durup Pitt'e gençlere özgü bir merakla baktılar. Pitt el salladı, ama onlar bu selama hiç aldırmadılar. Yeniden çamaşırlarına eğilirken, halleri Pitt'e pek ciddi geldi.

Montolo toplumunun yüreği, birkaç ev ve binadan oluşuyordu. Kimi kamışlardan kurulmuş, üstü çamurla sıvanmıştı. Bir iki tane ahşap bina vardı. Ama en çoğu briketti.

Burada uygarlığın tek işareti, elektrik kablolarını taşıyan eski tahta direkler, birkaç hurda pikap, bir tek de uydu çanağıydı.

Yuma üç yanı açık küçük bir binanın önünde atının dizginlerini çekti. Toplantı evi," dedi. "Telefon içerde. Parayla."

Pitt gülümsedi, hala ıslak kalmış cüzdanını yokladı, bir telefon kartı çıkardı. "Dert değil."

Yuma başını sallayıp onu içerdeki küçük bir yazıhane odasına soktu. Bir tahta masa, birkaç katlanabilir sandalye. Telefon incecik bir rehberin üzerinde, marley döşenmiş yerde duruyordu.

Santral on yedinci zilden sonra açtı. "Si, por favor?"

"Kredili telefon etmek istiyorum."

"Evet, efendim. Kart numaranız ve aradığınız numara lütfen." İngilizcesi akıcıydı. Pitt karşısında bu anlayışlı sesi bulunca, "Neyse, günüm baştan sona da kötü gitmiyor," diye içini çekti.

Meksikalı santral onu Amerikalı bir santrale bağladı. O santral, Calexico'daki gümrük bürosunun numarasını sorması için istihbarata bağladı, sonunda bir erkek sesi duyuldu. "Gümrük Hizmetleri, buyurun?"

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan Albert Giordino'ya ulaşmaya çalışıyordum."

"Bir dakika, bağlayayım. Kendisi Memur Starger'in odasında." İki tıkırtı duyuldu, ardından bodrumdan yükselir gibi bir ses, "Ben Starger," dedi. "Ben

Dirk Pitt. Al Giordino yakınlarda mı?"

"Pitt, sen misin?" Curtis Starger'in sesinde inanmazlık vardı. "Nerelerdeydin? Meksika deniz kuvvetlerine seni aratabilmek için canımız çıkıyordu." "Boşuna zahmet etmeyin. Herhalde bölge komutanlığını Zolarlar satın almış." "Bir dakika. Giordino yanıbaşımda. Paralelden konuşacak." "Al," dedi Pitt. "Orada mısın?"

"Sesini duymak çok güzel, dostum. Anladığıma göre bir şeyler ters gitti."

"Özetlemek gerekirse, Peru'dan dostlarımız, Loren'le Rudi'yi kapıp gitti. Tayfaların salla kaçabilmesini sağladım. Kıyıya yüzmeyi başardım. Şimdi San Felipe'nin kuzeyindeki çölde, bir kızılderili köyünden telefon ediyorum. Alhambra buradan otuz kilometre kadar doğuda, çamurlara yarı gömülmüş durumda."

Starger, "Bizim helikopterlerden birini yolluyorum," dedi. "Pilota söylemek için köyün adını bilmem gerek."

Pitt, Billy Yuma'ya döndü. "Buranın adına ne diyorsunuz?"

"Kanyon Ometepek."

Pitt adı tekrarladı, son on sekiz saatin olayları hakkında biraz daha geniş bilgi verip telefonu kapattı. Yuma'ya, "Arkadaşlarım beni almaya geliyor," dedi.

"Arabayla mı?"

"Helikopterle."

"Önemli bir adamsın herhalde, öyle mi?"

Pitt güldü. "Sizin köyün belediye başkanından önemli değil."

"Belediye başkanı yok burada. İhtiyarlar toplanır, kabile işlerini görüşür."

İki adam geçiyordu. Eşeğe dallardan demetler yüklemişlerdi. Yuma'yla yalnızca kısaca bakıştılar. Selam yoktu. Gülümseme yoktu.

"Yorgun ve aç görünüyorsun," dedi Yuma, Pitt'e. "Evime gel. Arkadaşlarını beklerken karım sana yiyecek bir şeyler yapsın."

Pitt'in gün boyu duyduğu en güzel teklifti bu. Minnetle kabul etti. Billy Yuma'nın karısı Polly iri yarı bir kadındı. Vücut ağırlığını da nice erkekten çok daha iyi taşıyordu. Yüzü yuvarlak, buruşuktu. Koskoca kahverengi gözleri vardı. Orta yaşlıydı ama saçları kuzgun gibi siyahtı. Briketten yapılma evin dışındaki odun sobasının çevresinde dönenip duruyordu. Güneybatı yöresinin

kızılderilileri, mutfağı bir çardağın altına kurmaktan hoşlanırlardı. O gölgelik, o açıklık, hoşlarına giderdi. Pitt çardağın saguro kaktüsünün dallarından yapılmış olduğunu gördü. Sırıkların arasını dolaşmış dikenler de duvarlarını oluşturuyordu.

Koca bir testiden beş fincan su içti. Testinin gözenekli yapısı, içindeki sıvıyı serin tutuyordu. Polly ona kuşbaşı domuz eti, fasulye, bamyaya benzer bir başka sebze getirdi. Tortilla'ları tatlımsı bir unun içinde ezdiği fasulyelerle yapmıştı. Geç saatte yenen bu öğle yemeğine, saguro meyvesinden yapılma bir şarap eşlik etmekteydi. Pitt ömründe bundan güzel bir yemek yediğini hatırlamıyordu.

Polly az konuşan bir insandı. Arada söylediği tek tük sözler de İspanyolca olarak

Billy'ye söyleniyordu. Pitt o iri kahverengi gözlerde bir mizah kıvılcımı gördüğü kanısındaydı. Ama kadının genel davranışı ciddi ve mesafeliydi.

Pitt sohbet olsun diye, "Pek mutlu bir topluma benzemiyor," dedi.

Yuma başını üzgün üzgün salladı. "En kutsal idollerimiz çalınınca, kabilemiz köylülerinin üzerine bir hüzün çöktü. O idoller olmayınca, oğullarımıza, kızlarımıza, yetişkinliğe geçme töreni yapamıyoruz, idoller kaybolduğundan bu yana pek çok da şanssızlıklara uğradık."

"Ulu Tanrım" diye soludu Pitt. "Zolarlar mı yoksa!"

"Ne dediniz, Senyor?"

"Uluslararası bir hırsızlar ailesi, tarihin başından beri ortaya çıkarılmış hazinelerin yarısını çaldı."

"Meksika polisi bize, idolleri Amerikalı mezar soyguncularının çaldığını söyledi. Kazı yapıyor, buldukları bu tür şeyleri kar etmek için satıyorlarmış."

"Çok mümkün," dedi Pitt. "Ne biçim şeylerdi sizin kutsal idoller?"

Yuma elini uzatıp yerden bir metre kadar yukarda tuttu. "Boyları şu kadar. Yüzleri yüzyıllar önce atalarım tarafından ağaçtan yontulmuş."

"Herhalde sizin idolleri o mezar soyguncularından yine Zolarlar, pek ucuza satın almıştır. Sonra da zenginlerden birine ateş pahasına satmıştır."

"Bu insanların adı Zolar mı?"

"Soyadları öyle. Solpemachaco diye karanlık bir örgüt olarak faaliyet gösteriyorlar."

"O kelimeyi bilmiyorum," dedi Yuma. "Anlamı ne?"

"Mitolojide bir İnka yılanı. Birkaç kafası var. Mağarada yaşıyor."

"Hiç duymadım."

"Bence Perululların Demonio del Muertos diye adlandırdığı bir başka efsane canavarıyla akraba. O da yeraltı dünyasını koruyor."

Yuma nasırlı ellerine düşünceli gözlerle baktı. "Bizim de ölüler dünyasını koruyan bir efsane şeytanımız var," dedi. "Ölülerin çıkmasını, dirilerin girmesini önlüyor. Ayrıca ölülerimizi yargılıyor, iyilerin geçmesine izin veriyor, kötüleri yiyor."

"Mahşer Günü Şeytanı," dedi Pitt.

Yuma başını yavaşça sallayıp evetledi. "Buraya oldukça yakın bir dağın tepesinde yaşıyor."

Pitt alçak sesle, "Cerro el Capirote," diye fısıldadı.

"Bir yabancı bunu nereden bilebilir?" Yuma, Pitt'in yeşil gözlerine bakıyordu. "O tepenin doruğuna çıktım. Yılan başlı, kanatlı parsı gördüm. Bak, seni temin ederim, o oraya ölüleri korumak, yargılamak için konmamış."

"Buralar hakkında pek çok şey biliyor gibisin."

"Yo, aslında bildiklerim az. Ama o şeytanla ilgili daha başka efsaneleri dinlemeyi çok isterim."

"Bir tane daha var," dedi Yuma. "En ihtiyar kabile büyüğümüz Enrique Juarez, eski efsaneleri eski haliyle hatırlayan birkaç sağ Montolo'dan biridir. Onun dediğine göre, altından tanrılar buraya güneyden gelmiş. Suyun üzerinde yüzen, beyaz kanatlı kocaman kuşlara binip gelmişler. Bir süre, eski denizdeki bir adada kalmışlar. Sonunda çekip gittikleri zaman, o adanın tepesinde taştan oyma bir şeytan bırakmışlar. Cesur atalarımızdan birkaçı suyu aşıp adaya, bakmaya gitmiş, bir daha dönmemiş. O zaman eskiler korkmuş, dağın kutsal olduğuna, izinsiz gidenleri o şeytanın yiyeceğine inanmış." Yuma susup çöle doğru baktı. "Hikaye atalarımın gününden beri anlatılıyor. Bugün çocuklarımız okullarda modern eğitim gördükleri için, bunları peri masalı olarak biliyor."

Pitt, "İçine tarihsel gerçekler karışmış bir peri masalı," dedi. "İnan bana, Cerro el Capirote'nin altında çok kocaman bir altın hazine yatıyor. Onu oraya, güneyden gelen altın tanrılar değil, Peru'dan gelen İnkalar getirmiş. Senin atalarının doğaüstü korkusundan yararlanmak için o taş canavarı yontmuşlar,

herkesi ürkütüp kimsenin adaya gelmemesini sağlamaya çalışmışlar. Ek bir güvence olarak da, meraklı İspanyollar gelirse onları öldürmek için geride birkaç nöbetçi bırakmışlar. Hazineyi orada, İspanyolları vatanlarından kovup güvene kavuşuncaya kadar saklamak istemişler. Ama tabii tarih farklı gelişmiş. İspanyollar buralardan atılamamış, İnkalar da hazinenin yerine bir daha dönememiş."

Billy Yuma kendini aşırı heyecanlara kaptıracak adamlardan değildi. Buruşuk yüzü hiç değişmedi, yalnızca kara gözleri biraz iri leşti. "Cerro el Capirote'nin altında zengin bir hazine mi yatıyor?"

Pitt başıyla evetledi. "Yakında kötü niyetli adamlar gelip dağın içine zorla girmeye, İnka hazinelerini çalmaya çalışacaklar."

Yuma, "Yapamazlar bunu," diye itiraz etti. "Cerro el Capirote sihirlidir. Bizim topraklarımızda, Montolo ülkesindedir. Yargıdan temiz çıkamayan ölüler onun duvarları dışında yaşar."

Pitt ciddi bir sesle, "Böyle olması bu adamları engellemez, inan bana," dedi. "Halkım yerel yetkililere şikayet eder."

"Eğer Zolarlar her zamanki gibi iş görmüşlerse, çoktan sizin yerel yetkilileri satın almışlardır."

"Bu sözünü ettiğin kötü adamlar... İdollerimizi çalanlar mı?" "Dediğim gibi, çok mümkün."

Billy Yuma bir an ona baktı. "O halde kutsal yere girmelerini engellemek için kaygılanmamıza gerek yok," dedi.

Pitt anlayamamıştı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Billy'nin yüzündeki gerçekçilik yavaş yavaş solmuş, yerine rüyadaymış gibi bir ifade gelip yerleşmişti. "Çünkü güneş, ay, dünya ve su idollerini çalanlar lanetlenmiştir, korkunç bir ölümle cezalandırılacaklardır." "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"İnanıyorum," dedi Yuma ciddi ciddi. "Rüyalarımda hırsızların boğulduğunu görüyorum." "Boğulduğunu mu?"

"Evet. Bu çölü atalarımın günündeki gibi bağ bahçe yapacak suyun içinde."

Pitt bunu reddedecek bir cevap vermeyi düşünüyordu. Rüyalara inanacak adamlardan değildi. Metafizik konularda hep kuşkucu kalmıştı. Ama Yumanın gözlerindeki o bakışlar, sesindeki o katılaşma, onun da yüreğinde bir şeyleri

kıpırdattı. Zolarların akrabası olmadığı için sevindiğini hissetti.

45

AMARU haciendanın ana salonuna indi. Koca odanın bir duvarını, eski bir Cizvit misyonundan getirilmiş şömine dolduruyordu. Yüksek tavanı kartonpiyerlerle süslenmişti. "Lütfen beklettiğim için bağışlayın, baylar."

"Ziyanı yok," dedi Zolar. "Şimdi artık NUMA'nın salakları bize Huascar hazinesinin yerini göstermiş olduğuna göre, senin bu gecikmenden yararlanıp malları yeryüzüne nasıl çıkaracağımızı tartışıyorduk."

Amaru başıyla evetleyip çevresine bakındı. Kendisinden başka dört kişi vardı. Şöminenin karşısındaki kanepelerde Zolar, Oxley, Sarason ve Moore oturuyordu. Yüzleri ifadesizdi, ama odadaki zafer havasını saklamak da olanaksızdı. Sarason, "Doktor Kelsey, fotoğrafçı Rodgers ve Albert Giordino konusunda haber var mı?" diye sordu.

Amaru cevap verdi. "Sınır ötesindeki ajanlarım, Pitt'in gemide söylediklerinin doğru olduğunu bildiriyor. Onları Calexico'daki Gümrük tesisine indirmiş." Moore, "Tuzağı sezmiş olmalı," dedi.

Sarason, "Gemiye yalnız dönüşünden belliydi," deyip Amaru'ya döndü, sert bir sesle, "Senin elindeydi, kaçmasına izin verdin," diye çıkıştı. Oxley, "Tayfaları da unutma," diye ekledi.

"İnanın bana, Pitt kaçamadı. Adamlarım su altı bombalarını geminin çevresine attığı zaman öldü. Tayfalara gelince, para verdiğiniz Meksika polisleri onların da istediğimiz süre boyunca sessiz kalmasını sağlayacaktır."

"O yetmez," dedi Oxley. "Pitt, Gunn ve Milletvekili Smith kaybolduğuna göre, San Diego'da ve Denver'de ne kadar federal ajan varsa buralara üşüşecektir." Zolar başını iki yana salladı. "Burada yetkileri yok, boruları ötmez. Yerel yönetimdeki dostlarımız zaten onların girmesine izin de vermez."

Sarason öfkeyle Amaru'ya bakıyordu. "Sen Pitt öldü diyorsun. Ceset nerede o zaman?"

Amaru da ona hain hain baktı. "Pitt'i balıklar yedi. İnanın bana."

"İnanmayışımı bağışla lütfen."

"Su altı patlamalarından kurtulmasına olanak yoktu."

"O adam daha beter durumlardan sağ kurtuldu." Sarason kalkıp bara yürüdü, kendine bir içki doldurdu. "Ben cesedi görene kadar rahat edemem."

Oxley de Amaru'ya, "Feribotun batırılması işini de yüzüne gözüne bulaştırdın" diye çıkıştı. "Vanaları açmadan önce onu derin sulara götürecektin."

Zolar purosunu yakarken, "Daha da iyisi, ateşe verecektin," dedi. "İçinde Milletvekili

Smith ve NUMA genel müdür yardımcısıyla birlikte."

Sarason bilgi verdi. "Polis Müdürü Cortina bir araştırma yapacak, feribotun

Milletvekili Smith ve Rudi Gunn'la birlikte üzücü bir kaza geçirdiğini açıklayacak."

Zolar ona ateş saçan gözlerle baktı. "Böyle olması, Amerikan güvenlik yetkililerinin burnunu sokmasını önlemez. Hele Pitt sağ kalmış da senin bu dostunun yetersiz girişimlerini anlatmışsa, yerel soruşturmayla asla yetinmezler."

Amaru sakin bir sesle, "Pitt'i unutun," dedi. "Onun ölümü konusunda kimsenin elindeki kanıtlar benimkiler kadar güçlü değil.""

Oxley'nin gözleri Amaru'dan Zolar'a döndü. "Varsayımlara göre iş göremeyiz.

Cortina'nın Meksika ve Amerika hükümetleri tarafından yapılacak ortak soruşturmayı engelleme girişimleri ancak birkaç gün dayanır."

Sarason omuz silkti. "Hazineyi alıp gitmeye o süre de yeter."

Henry Moore, "Pitt denizden çıkıp gerçeği anlatsa bile, onun sözüne karşı sizin sözünüz," dedi. "Smith'le Gunn'a işkence ettiğinizi de, onları sizin kaçırdığınızı da kanıtlayamaz. Saygın bir eski eser şirketinin böyle işlere karışacağına kim inanır?

Cortina'nın bu olaylar için Pitt'i suçlamasını sağlayın. Hazineyi kendine almak istedi deyin."

Zolar, "Profesörün düşüncesini onaylıyorum," dedi. "Pitt Meksika'da ortaya çıkmaya cesaret ederse, asker ve polis dostlarımız onun hemen tutuklanmasını sağlayabilirler." Sarason, "Eh buraya kadar iyi," diye kabullendi. "Ama ya esirler? Onları şimdi mi ortadan kaldırıyoruz, daha sonra mı?"

Amaru, "Onları hazine mağarasından geçen nehre atalım," dedi. "Sonunda kalıntıları herhalde Körfezde ortaya çıkar. Balıkların o cesetlerle işi bitince, adli

tabibin tek saptayabileceği, boğularak öldükleri olur."

Zolar kardeşlerine baktı, sonra bakışları Moore'a döndü. Profesör giderek garip biçimde tedirginleşiyordu. Sonra Zolar tekrar Amaru'ya dönmüştü. "Çok parlak bir senaryo. Basit, ama yine de parlak. İtiraz var mı?" Yoktu.

Sarason, "Ben Komutan Cortina'yla görüşür, görevleri konusunda ona brifing veririm," diye gönüllü oldu.

Zolar purosunu havada sallayıp dişlerini göstererek sırıttı. "Tamam o halde. Cyrus'la Cortina, Amerikalı soruşturmacılara karşı paravanı kurarken, geri kalanımız da eşyalarımızı toplayıp haciendadan Cerro el Capirote'ye taşınıyor, yarın sabahın ilk ışığıyla birlikte hazineyi çıkarmaya başlıyoruz."

Hacienda hizmetkarlarından biri salona girip Zolar'a bir telsiz telefon uzattı. Zolar açıp dinledi, hiç cevap vermedi. Düğmeyi kapatıp güldü.

"İyi haber mi, ağabey?" diye sordu Oxley.

"Federal ajanlar yine bizim antrepo tesislerini basmış."

Moore şaşkınlık içinde "Komik mi bu?" diye sordu.

Zolar, "Sıradan bir olay," diye açıkladı. "Her zamanki gibi içeriye girmiş, gidecek bir yer bulamayıp orada kalakalmışlar."

Sarason içkisini bitirdi. "Demek işler yolunda," dedi. "Hazine kazısı programlandığı gibi yapılacak."

Salon sessizleşti. Herkes Cerro el Capirote'nin dibinde bulacakları inanılmaz zenginliklerle ilgili kendi hayallerine dalmıştı. Sarason'un dışında herkes. Onun kafasında, Pitt'le gemide konuştukları vardı. Gülünç bir şeydi, biliyordu, ama kafası Pitt'in bir sözüne takılmıştı. Pitt ona, Zolarlara hazineyi kendisinin gösterdiğini söylemişti. Peki, numarayı yuttunuz demekle ne demek istemişti? Pitt yalan mı söylüyordu, ona bir mesaj vermeye mi çalışıyordu, yoksa öleceğini bilen bir insanın son palavralarını mı sıkıyordu? Sonunda Sarason bu soruların cevabını düşünmeye değmeyeceğine karar verdi. Aslında zihninin gerilerinde uyarı çanlarının çalması gerekirdi, ama şu anda çok daha önemli konular vardı. Pitt'i kafasından itti. Bu da ömründe yaptığı en büyük hata oldu.

Micki Moore elinde tepsiyle, haciendanın bodrumuna inen merdivenlerdeydi. Dibe varınca, Amaru'nun oraya esirlerin kapısını beklesin diye koyduğu kabadayıya yürüdü. "Aç kapıyı," diye emir verdi.

Adam tatsız bir sesle homurdandı. "Kimse giremez!"

Micki, "Yana çekil, salak," diye hırladı. "Yoksa husyelerini kesip atarım."

Adam böyle bir kabalığın bu zarif kadından gelmesine şaşırıp bir adım geriledi. "Bene mirlerimi Tupac Amaru'dan alırım."

"Tepside yalnız yiyecek var, budala. Ya beni içeriye bırakırsın, ya da avazım çıktığı kadar bağırırım, Joseph Zolar'a da hem benim, hem de içerdeki kadının ırzına geçtiğini söyler, yemin ederim."

Adam tepsiye göz attı, sonra razı oldu, kapının kilidini açıp yana çekildi. "Bundan Tupac'a söz etmeyin."

Micki içerinin karanlığına doğru adım atarken omzunun üzerinden ona, "Kaygılanma," dedi. Gözlerinin karanlığa biraz görebilecek kadar alışması bir an sürdü. Gunn yerdeki taşlara uzanmış, yatıyordu. Çabalayıp doğruldu, oturdu. Loren onu korumak istermiş gibi ayaktaydı. Alaycı bir sesle,

"Vay vay," diyordu. "Bu sefer kirli işi yapmaya bir kadın yollamışlar." Micki tepsiyi Loren'in eline tutuşturdu. "İşte yiyecek," dedi. "Meyve ve sandviç, dört şişe de bira. Alın!" Sonra olduğu yerde döndü, kapıyı itip nöbetçinin yüzüne kapattı. Yeniden Loren'e döndüğünde, gözleri artık karanlığa biraz daha alışmıştı. Loren'in görünüşü karşısında afalladı. Dudakların ve gözlerin çevresindeki şişlikleri fark etmişti. Loren'in giysilerinin çoğu yırtılmış durumdaydı. Üzerinde kalanları öne çekip bir düğüm atmış, göğsünü saklamaya çalışmıştı. Micki göğüsler üzerinde, kol ve bacaklardaki kıpkırmızı sıyrıkları da fark etti. "İtoğulları," diye tısladı. "Ahlaksız, sadist piçler. Çok üzgünüm. Sizi dövdüklerini bilsem, ilaç da getirirdim." Loren çömelip tepsiyi yere koydu. Biralardan birini Gunn'a uzattı, ama Gunn’ın haşat olmuş elleri kapağı çevirip açamadı. Sonunda şişeyi Loren açtı. Gunn, "Florence Nightingale'imizin adı ne?" diye sordu.

"Adım Micki Moore. Kocam antropolog, ben de arkeologum. Bizi Zolarlar tuttu." "Huascar'ın hazinesini bulmalarına yardım etmeniz için mi?" diye tahmin yürüttü Gunn. "Evet, imgeleri biz deşifre ettik ..."

"Tiapollo Altın Zırhı üzerindeki şifreler, " diye ekledi Gunn. "Hepsini biliyoruz." Loren birkaç saniye hiç konuşmadan sandviçlerin birini yedi, birayı içti. Sonunda kendini yeniden doğmuş gibi hissederek Micki'ye merakla baktı. "Bunu neden yapıyorsunuz? Adamlar yine gelip bizi dövene kadar morallerimizi yükseltmek için mi?" Micki dürüst bir cevap verdi. "Sizin çektiklerinizin bizimle ilgisi yok. Aslında Zolar'la kardeşleri, hazine bulunur bulunmaz beni ve kocamı da öldürmeyi planlıyor." "Bunu nereden bilebilirsiniz?"

"Daha önce de bu tipleri gördük. Neler olup bittiğini iyi sezeriz."

Gunn, "Bize ne yapmak niyetindeler?" diye sordu.

"Zolarlarla satın aldıkları Meksikalı polis ve askerler, geminiz battığında boğulmuşsunuz gibi göstermeye çalışacaklar. Niyetleri sizi o sözü edilen yeraltı nehrine atmak. Hazinenin bulunduğu yerden geçen yeraltı nehri, körfeze boşalıyor.

Cesetleriniz yüzeye çıkana kadar, onların iddiasını çürütecek bir şey kalmamış olacak."

Loren öfkeyle, "Doğru da," diye mırıldandı. "O bakıma, haklılar."

Gunn, "Tanrım," dedi. "Bir ABD milletvekilini böyle bile bile öldüremezler."

Micki, "İnanın bana, bu adamların hiç çekingenliği yok, vicdanları ise ondan bile az," dedi.

Loren, "Neden bizi şimdiye kadar öldürmediler?" diye sordu.

"Arkadaşınız Pitt belki kaçırıldığınızı ortaya çıkarır diye korktular. Ama artık aldırmıyorlar. Bir tek kişinin iddialarını çürütecek kadar güçlü oldukları kanısındalar."

Loren, "Ya feribotun tayfaları?" diye sordu. "Onlar da tanıktı."

"Yerel polis onların ses çıkarmamasını sağlayacak." Micki bir kararsızlık geçirdi. "Pitt için artık kaygılanmıyorlar derken üzgünüm. Tupac Amaru yemin ediyor, siz hacienda'ya getirildikten sonra adamlarıyla birlikte Pitt'i su altı bombalarıyla mahvettiklerini söylüyor."

Loren'in menekşe rengi gözlerine acı dolmuştu. Şu ana kadar, Pitt'in her nasılsa kurtulmuş olacağını ummuştu. Ama şimdi yüreği sanki buzullar arasındaki bir yarığa yuvarlanmış gibi oldu. Taş odanın duvarına yaslandı, yüzünü ellerine gömdü. Gunn avuçlarıyla yeri itip ayağa kalkmayı başardı. Onun gözlerinde acı yoktu. Yalnızca kemik gibi katı bir inanç vardı. "Dirk öldü mü? Amaru gibi süprüntüler Dirk gibi bir adamı asla öldüremez."

Micki bu kadar işkence görmüş bir adamın bu ateşli ruhu karşısında şaşırmıştı. "Ben yalnızca kocamın dediklerini biliyorum," derken sesi özür diler gibiydi. "Amaru gerçi Pitt'in cesedini bulamadığını itiraf etmiş, ama sağ kalamayacağından da son derece emin."

Loren, "Kocanızla ikinizin de Zolarların ölüm listesinde olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?" diye sordu.

Micki omuz silkti. "Evet, biz de susturulacağız."

Gunn, "Bağışlayın ama, bu konuda oldukça gamsız gözüküyorsunuz," dedi. "Kocamın da bazı planları var." "Kaçmak için mi?"

"Hayır, Henry'yle ikimiz aslında ne zaman fırsat bulsak kaçabiliriz. Ama hazinenin birazını kendimize almak niyetindeyiz."

Gunn, Micki'ye inanmaz bakışlarla baktı, sonra alaycı bir sesle, "Kocanız yaman bir antropolog olmalı," dedi.

"Yurt Dışı Faaliyetler Konseyi'nin verdiği görevde çalışırken tanışıp aşık olduğumuzu söylersem, belki biraz daha iyi anlarsınız." Gunn, "Hiç duymadım," dedi.

Loren, Micky'ye garip bir bakışla bakıyordu. "Ben duydum. O konseyin çok gizli bir örgüt olduğu, Beyaz Saray'dan çalıştığı söylenir. Kongre'de hiç kimse öyle bir kuruluşun varlığı konusunda da, finansman biçimi konusunda da somut bir kanıt bulabilmiş değil." "Görevi nedir?" diye sordu Gunn. Micky cevap verdi. "Diğer ulusal istihbarat örgütlerinin bilgisi dışında, yalnızca Başkanın doğrudan denetimi altında, bazı gizli görevleri yerine getirmek." "Ne tür görevler?"

Loren, "ABD'ye düşman sayılan yabancı ülkelere pis kazıklar atmak," derken, gözleri Micki'yi inceliyor, sanki bir tepki görmeye çalışıyordu. "Ben Kongre üyesiyim, onların faaliyetlerini bilemem. Ama içimde bir duygu, başlıca işleri gizli suikastler yapmak, diyor."

Micki'nin gözleri katılaşmış, soğuklaşmıştı. "Emekli olup arkeolojiye dönme kararımıza kadar, on iki yıl boyunca Henry'yle ikimizin pek az iş arkadaşımız olduğunu rahatça itiraf edebilirim."

"Şaşırmadım." Loren'in sesi alaycıydı. "Kendinizi bilimadamı olarak tanıttığınız için, kimse sizi Başkanın paralı katilleri olarak göremezdi."

"Bu arada söyleyeyim, Kongre Üyesi Smith, akademik unvanlarımız sahte değildir. Henry doktorasını Pennsylvania üniversitesinde yaptı, ben de benimkini Stanford'da aldım. Bundan önceki üç Başkan döneminde yaptığımız işlerden hiç vicdan azabı duymuyoruz. Yabancı terör örgütlerinin başlarından bazılarını saf dışı bırakmakla, Henry'yle ikimiz sizin sandığınızdan çok daha fazla Amerikalının hayatını kurtarmış sayılırız." "Şimdi kimin hesabına çalışıyorsunuz?" "Kendimizin. Daha önce de söylediğim gibi, biz emekli olduk. Artık uzmanlığımızı paraya çevirmeye karar verdik. Devlet hizmetimiz geçmişte kaldı. Gerçi bize o hizmetlerimiz karşılığında iyi para verdiler, ama tabii emekli maaşımız yok."

Gunn, "Kaplanların postundaki çizgiler değişmez," diye alay etti. "Amacınıza ulaşmanız, ancak Amaru'yu ve Zolarları öldürmekle mümkün."

Micki belli belirsiz gülümsedi. "Belki onlar bizi öldürmeden biz onları öldürmek zorunda kalabiliriz. Ama ancak Huascar'ın hazinesi yeryüzüne çıkarıldıktan sonra." "Demek hazinenin yoluna bir yığın ceset yığılacak."

Micki eliyle yüzünü sıvazladı. "Sizin bu hazine işine bulaşmanız herkesi çok şaşırttı. Zolarlar hazinenin peşinde başkalarının da bulunduğunu anlayınca, budalalık edip aşırı tepki gösterdiler. Çılgın gözleri kimi engel diye gördüyse, onların üstüne gittiler, adam kaçırdılar, cinayet işlediler. Sizi de dostunuz Pitt gibi gemide öldürmedikleri için kendinizi şanslı saymanız gerekir. Sizi şimdilik sağ tutmaları da, iddialı amatörlere göre bir davranış."

Loren acı bir sesle, "Siz ve kocanız olsaydınız ?" diyecek oldu. "Sizi çoktan vurup cesetlerinizi de gemiyle birlikte yakar mıydık, öyle mi?" Micki başını iki yana salladı. "Bizim üslûbumuza uymaz. Henry'yle benim öldürdüklerimiz ancak, kadın çocuk ayırmaksızın, kimsenin gözünün yaşına bakmaksızın bombalayan, parçalayan yabancı uyruklulardı. Hiçbir Amerikalıya zarar vermedik, şimdiden sonra vermeye de niyetimiz yok. Her ne kadar sizin bu işe karışmanız bizim operasyonumuzu zora ittiyse de, bu olaydan sağ kurtulmanıza yardım etmek için elimizden geleni yapacağız."

"Zolarlar da Amerikalı," diye hatırlattı Loren.

Micki omuz silkti. "O teknik bir ayrıntı. Tarihin belki en uzun ömürlü sana t soyguncusu çete. Zolarlar dünya çapında canavar. Benim söylememe ne ihtiyacınız var? Gaddarlıklarını siz de tattınız. Onların kemiklerini Sonoran Çölünde bırakmakla, kocamla ikimiz Amerikan vergi mükelleflerinin milyonlarca dolarını sonuçsuz soruşturmalara harcanmaktan kurtarmış olacağız. Sonunda hüküm giyseler bile, bir de cezaevinde onların bakımına harcama yapılacak."

Gunn, "Hazinenin bir bölümünü ele geçirdiğiniz zaman? diye sordu. "O zaman ne yapacaksınız "

Micki kurnaz kurnaz gülümsedi. "Dünyanın neresine yerleşmişsek, oradan size bir kartpostal yollar, paraları nasıl harcamakta olduğumuzu söylerim."

46

KÜÇÜK bir ordu birliğine benzeyen askerler grubu mevzilendi, Cerro el Capirote'nin tabanının çevresinde iki mil yarıçaplı alanı güven altına aldı. Kimsenin girip çıkmasına izin verilmiyordu. Dağın doruğu bir sahneydi sanki. Hazinenin çıkarılma ve götürülme işi tümüyle havadan yönetilmekteydi. Pitt'ten çalman NUMA helikopteri, Zolar International'ın renklerine boyanmıştı. Doruktan havalanmış, haciendaya doğru gidiyordu. Birkaç dakika sonra ağır bir Meksika ordu nakliye helikopteri belirdi, gelip inişini yaptı. Kamuflaj üniformaları giymiş askeri mühendisler grubu yere atladı, arkadaki kargo kapısını açtı, küçük forklift'ler, kablolar, kocaman bir vinç ve başka araçlar indirmeye başladı.

Sonora yerel yönetiminin Zolar bordrosunda bulunan yetkilileri, tüm gerekli permi ve lisansları yirmi dört saat içinde çıkarıvermişlerdi. Oysa bu iş normalde aylar, hatta yıllar sürerdi. Zolarlar buna karşılık yöreye yeni okullar, yollar, bir de hastane yapmaya söz vermişlerdi. Nakit para ortaya dökülünce yerel bürokrasi hemen kırtasiyeciliği ortadan kaldırmıştı. Bu rüşvetçi bürokratların yanılttığı Meksika hükümeti de tam işbirliği göstermekteydi. Joseph Zolar'ın Baja Yarımadasındaki askeri üsten mühendisler getirtme isteği hemen onaylanmıştı. Hazine Bakanlığıyla çabucak imzalanan bir anlaşmaya göre, Zolarlar hazinenin yüzde 25'i üzerinde hak sahibi olacaktı. Geri kalanı Mexico City'deki ulusal mahkemeye teslim edilecekti.

Bu anlaşmanın bir tek sorunu vardı, Zolarlar verdikleri sözü tutmak niyetinde değildi. Bu hazineyi hiç kimseyle paylaşmayacaklardı onlar.

Altın zincirle hazinenin büyük bölümü dağın tepesine taşındığı anda, karanlığın örtüsü altında hepsini yakındaki ıssız bir askeri piste taşıma planı hazırdı. Kumulların arasında bir yerdeydi o pist. Arizona sınırının hemen güneyindeydi. Oradan mallar bir jete yüklenecekti. Önde gelen bir havayolu şirketinin renklerine boyanmış bir jete. Bu uçak dosdoğru Afrika'ya, Fas'ın kuzey kıyısındaki Nador kentinde Zolarların sahip olduğu gizli bir dağıtım merkezine uçacaktı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte, hacienda'dakilerin hepsi dağın tepesine uçurulmuştu. Özel eşyalarını da yanlarına almışlardı. Geride bir tek Zolar'ın jetini bırakmışlardı. Haciendanın pistinde park etmiş, duruyordu uçak. Gerektiğinde bir anda havalanmaya hazırdı.

Loren'le Rudi bodrumdan çıkarılmış, sabahın daha sonraki saatlerinde dağa gönderilmişti. Micki Moore, Sarason'un rehinelerle konuşmama emrini hiç dikkate almamış, her ikisinin kesik ve çürüklerine şefkatle ilaç sürmüş, doğru

dürüst bir yemek yemelerini de sağlamıştı. O dağın sarp yamaçlarından inerek kaçmalarına pek olanak olmadığı için, onları özellikle koruyan kimse yoktu. Canları istediği gibi dolaşmalarına izin verildi.

Oxley dağın içine giren küçük yarığı hemen keşfetti, askeri ekibi işe koşup orayı genişletti. Kendisi cihazların kurulmasına nezaret etmek için geride kalırken, Joseph Zolar, Sarason ve Moore'larla birlikte, ellerinde floresan ışıklar taşıyan mühendislerin önü sıra dağdan içeri girdi.

İkinci şeytanın yanına vardıklarında, Micki hayvanın gözlerine sevgiyle dokundu. Tıpkı Shannon Kelsey'in de daha önce yaptığı gibi. Sonra içini çekti. "Harika bir işçilik." Henry Moore da, "Çok iyi korunmuş durumda," diye ona katıldı. Sarason kaygısızca, "Parçalanması şart," dedi. Moore, "Neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Onu kıpırdatamayız. Bu çirkin hayvan tünelin çoğunu dolduruyor. Huascar'ın zincirini onun çevresinden de, bacaklarının arasından da geçiremeyiz." Micki'nin yüzü, kapıldığı şokun etkisiyle gepgergindi. "Eski bir şaheseri parçalayamazsın."

"Parçalayabilirim ve parçalayacağım da," dedi Zolar. Kardeşine destek çıkmıştı. "Yazık tabii, size hak veriyorum. Ama şimdi arkeolojik kahramanlıklara zamanımız yok. Heykelin gitmesi gerek."

Moore'un acı dolu ifadesi sertleşiyordu. Karısına bakıp başını salladı. "Kurban da şart," dedi.

Mickey anlamıştı. Eğer ömürlerinin sonuna kadar rahat etmeye yetecek kadar altın kapmak istiyorlarsa, şeytanın parçalanmasına göz yummak zorundaydılar. Onlar ilerlediler, Sarason geride kaldı, mühendislere şeytanın altına patlayıcı yerleştirmelerini emretti. Onları İspanyolca, "Dikkatli olun," diye uyardı. "Az patlayıcı kullanın. Çöküntüye yol açmak istemeyiz."

Hazine nöbetçilerinin odasına vardıklarında, Zolar, Moore'ların o tükenmez enerjisine ve hevesine şaşıp kaldı. Kimse dürtmese, bir hafta orada kalır, mumyaları, gömülme süslerini inceler dururlardı.

Zolar sabırsız bir sesle, "Haydi, yürüyelim," dedi. "Ölülere sonra bakarsınız." Moore'lar isteksiz adımlarla yürüdüler, ama Sarason yetişip bir kere daha enerji aşılayınca, onlar da hızlandı.

Kalsit kristalleri içindeki muhafızın birdenbire gözükmesi hepsini şoka sürüklemiş, afallatmıştı. Tıpkı Pitt'le grubu gibi tepki gösterdiler. Henry Moore yarı saydam lahite dikkatle baktı.

Çarmıh karşısında duruyormuş gibi, "Eski bir Chachapoya," diye mırıldandı. "Ölürken korunmuş. Bu inanılmaz bir keşif."

Micki dehşet içinde, "Çok yüksek-mevki sahibi, soylu bir savaşçı olmalı," dedi. "Mantıklı bir düşünce, sevgilim. Bu kadar büyük bir kraliyet hazinesini koruma sorumluluğunun verilmesi için, gerçekten çok forslu adam olmalı." Sarason, "Kaç para eder sizce?" diye sordu.

Moore dönüp ona kaşlarını çattı. "Bu kadar olağanüstü bir objeye fiyat biçemezsin. Geçmişe açılan bir pencere olarak baktığında, paha biçilemez." Zolar bir Ming vazosuna değer biçiyormuş gibi, "Bir koleksiyoncu tanıyorum, buna beş milyon dolar verebilir," dedi.

Moore öfkeden boğulur gibi, "Chachapoya savaşçısı bilimin malıdır," diyebildi. "Ucu geçmişe tutturulmuş, gözle görülebilir bir bağ o. Yeri müzedir, çalıntı eserler toplayan bir ahlaksızın salonu değil."

Zolar, Moore'a dikkatle baktı. "Pekâlâ profesör, onu altından size düşen pay sayıyorum."

Moore acılar içinde gibiydi. Bilimadamı olarak aldığı profesyonel eğitim, açgözlülüğüyle savaşa tutuşmuştu. Huascar hazinesinin servetten öte değerler taşıdığını fark edince, kendini kirlenmiş, utanmış hissediyordu. Bu iğrenç insanlarla iş gördüğü için pişmanlık duymaktaydı. Karısının elini tutarken, onun da aynı duygular içinde olduğundan emindi. "Eğer böyle olmak zorundaysa, anlaştık," dedi.

Zolar güldü. "Eh, bu iş çözümlendiğine göre, artık lütfen buraya ne için geldikse ona yönelebilir miyiz?" Birkaç dakika sonra yeraltı nehrinin kıyısına yanyana dizilmiş, karşı adada floresan ışıkları yansıtan altınlara hipnotize olmuş gibi bakıyorlardı. Tek görebildikleri, o hazineydi. Yerin bağrından kükreyerek akan nehir onlara önemsiz gözükmüştü.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Zolar. "Bu kadar çok altına bakmakta olduğuma inanamıyorum."

Moore, "Bu Tut'un mezarını fersah fersah geride bırakıyor," dedi. Micki kocasının koluna sarılarak, "Ne kadar harikulade," diyebildi. "Her iki Amerikaların en zengin hazinesi bu."

Sarason'un şaşkınlığı çabucak geçti. "Bu eski itoğulları amma zekiymiş," dedi. "Hazineyi hızlı akan bir nehrin ortasındaki adaya koymak, oradan almayı iki kat zorlaştırıyor."

Moore, "Evet, ama bizde kablolarla vinçler var," diye akıl yürüttü. "Onların bu parçaları o adaya sırf iplerle ve kas gücüyle nasıl götürdüğünü düşünsene!" Micki kaide üzerinde duran altın maymunu gördü. "Bu garip işte," dedi. Zolar ona baktı. "Garip olan ne?"

Micki maymuna yaklaştı. Heykel yan devrilmiş durumdaydı. "Bu parça neden bu kıyıda bırakılmış?"

Moore, "Evet, bunu ötekilerin yanına koymamış olmaları gerçekten garip," dedi. "Sanki buraya atılmış gibi."

Sarason nehir kıyısı kumlarının üzerindeki izleri gösterdi. "Bence bunu çekmişler buraya."

Moore, "Üzerine yazı kazınmış," dedi.

Zolar, "Deşifre edebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Deşifre gereği yok. Yazılar İngilizce."

Sarason'la Zolar'ın Moore'a bakışı, sanki Wall Street'te yürüyen iki bankacıymışlar da, serserinin biri onlardan elli bin dolar borç istemiş gibiydi. "Şaka etme, Profesör," dedi Zolar.

"Ben çok ciddiyim. Biri kaidenin altındaki yumuşak altına bir mesaj kazınmış. Görünüşe göre de üzerinden pek fazla zaman geçmemiş." "Ne diyor?"

Moore ışık taşıyan mühendislerden birine yaklaşması için işaret etti, gözlüğünü düzeltti, yüksek sesle okumaya başladı.

Hoşgeldiniz, Solpemachaco üyeleri Hırsız ve yağmacıların yıllık yeraltı kongresine hoş geldiniz.

Eğer hayatta çalıntı servetlerden daha başka amaçlarınız da varsa, doğru yere geldiniz.

Buyurun, kullanabileceğiniz objeleri alın. İyi niyetli koruyucularınız, Dr. Shannon Kelsey, Miles Rodgers, Al Giordino ve Dirk Pitt.

Bir an sonra herkes durumu anladı, Zolar dönüp kardeşine hırladı. "Neler oluyor burada? Bu ne biçim saçma numara böyle?"

Sarason'un dudakları acı bir ifadeye bürünmüş, gepgergin bir çizgi olmuştu. "Pitt bize şeytanın yolunu gösterdiğini söylemişti," dedi isteksiz bir sesle. "Ama mağaraya girip hazineyi gördüğünü söylememişti."

"Cömertçe bilgi vermiş, ha? Neden bunları hiç söylemedin bana?" Sarason

omuz silkti. "Öldü o artık. Önemi yok diye düşündüm." Micki kocasına baktı. "Dr. Kelsey'i tanıyorum. San Antonio'daki bir arkeoloji konferansında tanışmıştım. And kültürleri uzmanı olarak çok saygın bir adı var."

Moore başıyla evetledi. "Evet, çalışmalarını biliyorum." Sarason'a baktı. "Sen bize Milletvekili Smith'le NUMA kadrosunun hazine peşinde olduğunu söylemiştin. İşe profesyonel arkeologların karıştığından söz etmemiştin." "Fark eder mi?"

Moore, "Senin kontrolün dışında bir şeyler oluyor," diye uyardı onu. Zolarların bu şaşkınlığından zevk alıyormuş gibi bir hali vardı. "Sizin yerinizde olsam, altını buradan mümkün olduğu kadar çabuk çıkarmaya bakardım." Bu sözlerini, geçidin yukarılarında yer alan patlamanın sesi noktaladı. Sarason, "Pitt ölmüş olduğuna göre, hiçbir şeyden korkmamız gerekmez," diye direndi. "Burada gördüklerinizi, Amaru onu durdurmadan önce yapmış." Ama her yanını buz gibi terler kaplamıştı. Pitt'in alaycı sözleri kulaklarında çınlıyordu. "Yemi yuttun, dostum." Zolar'ın yüzü yavaş yavaş değişti. Dudakları gerildi, çenesi sanki geriye çekildi, gözlerine bir ürküntü geldi. "Bu kadar müthiş bir hazineyi bulan hiç kimse böyle gülünç bir mesaj bırakıp gitmez," dedi. "Bu insanların çılgınlığı sistemli bir şey. Planlarının ne olduğunu bilmek istiyorum."

Sarason ağabeyine haykırdı. "Hazine sağ salim dağın tepesine çıkarılana kadar karşımıza kim dikilirse mahvederim. Yemin ederim!"

Bu sözler çok güçlü söylenmişti. Kurşun geçirmez bir tehdit gibiydi. Hepsi inandılar ona. Bir tek Micki Moore dışında.

Çünkü bir tek Micky ona, dudaklarının titrediğini görecek kadar yakın duruyordu.

47

PİTT içinden, devlet memurları dünyanın her yanında birbirine benziyor, diye düşünüyordu. O uydurma, anlamsız gülümseme, bir de onu boşa çıkaran o tahakküm edici bakışlar. Herhalde hepsi aynı okula gitmiş, kaçamak cümlelerden oluşan aynı konserve konuşmaları ezberlemişlerdi. Bu seferkinin kafası keldi, gözünde bağa çerçeveli gözlük, dudağının üzerinde her teli ayrı elden geçmiş siyah bir bıyık vardı. Uzun boyluydu. Konferans masasının çevresinde oturan

Amerikalılara, profili ve tüm kibiriyle, tipik bir İspanyol Konkistador'unu hatırlatıyordu. Fernando Matos, karşısındakinin düzeyine inmek için çaba harcıyormuş gibi görünen, suya sabuna dokunmaksızın, kaçamaklı konuşan bir bürokrattı. Ülke sınırının yüz metre berisindeki Gümrük Binası'nda, karşısındaki Amerikalılara baktı. Amiral James Sandecker, Washington'dan gelmiş, Gaskill'le Ragsdale de Galveston'dan gelip Amiral'den biraz önce buraya varmışlardı. Onlar da Matos'a baktılar, hiçbir şey söylemediler. Shannon, Rodgers ve Giordino, duvar dibindeki koltuklara geçmişlerdi. Pitt, Sandecker'in solunda oturuyordu. Sözü bölgenin baş gümrük yetkilisi Curtis Starger'a bırakmışlardı.

Starger on altı yıldır bu görevdeydi. Çok şey görmüş, çok şey yaşamıştı. İnce, yakışıklı bir adamdı. Yüz çizgileri keskin, saçları sarıydı. Matos'a asbesti bile yakıp kavuracak bir bakışla bakarken, tecrübeli bir yetkiliden çok, San Diego plajlarında görev yapan yaşlıca bir cankurtarana benziyordu. Tanıştırma işi biter bitmez saldırıya geçti.

"Nezaket girizgâhını atlıyorum, Bay Matos. Bu tür konularda ülkenizin seçkin güvenlik kadrolarıyla işbirliği yapmaya alışkınım. Özellikle Müfettiş Granados'la ve Kuzey Meksika Soruşturma Bölümü Başkanı Senyor Rojas'la. Lütfen söyler misiniz, durumla ilgili bize brifing vermek üzere neden Ulusal İşler Bakanlığı'ndan orta düzey, adı duyulmamış bir kişi seçilip gönderildi? Bana sanki Mexico City "deki ulusal hükümetiniz de bu konuda bizim kadar az şey biliyormuş gibi geliyor." Matos iki eliyle bir çaresizlik işareti yaptı. Gözleri hiç kırpılmadı, yüzündeki gülümseme de sabit kaldı. Bunu hakaret saydıysa bile, hiç belli etmedi. "Müfettiş Granados, Hermosillo'da bir olay üzerinde çalışıyor, Senyor Rojas da hastalandı." "Duyduğuma üzüldüm," derken Starger'in sesinde pek de içtenlik yoktu. "Eğer hasta ya da başka görevlerle meşgul olmasalar, eminim gelip sizinle görüşmek onları çok mutlu ederdi. Duygularınızı anlıyorum. Ama sizi temin ederim, hükümetim bu konuda sizinle işbirliği yapmak için elinden geleni esirgemeyecektir." "ABD Başsavcılığı, Joseph Zolar, Charles Oxley ve Cyrus Sarason adlı üç kardeşin çok geniş bir uluslararası çalıntı tarihi eser operasyonu yürüttüğü kanısında. Bu insanların ayrıca kongredeki milletvekillerimizden biriyle çok saygın bir ulusal deniz kurumumuzun yetkilisini kaçırdıklarına inanmamız için de geçerli nedenler var." Matos bürokratik savunma hattının gerisinden boş boş gülümsedi. "Son derece gülünç bir iddia. Çok iyi bilirsiniz baylar, Zolarların Teksas'daki tesisine yaptığınız sonuçsuz baskına rağmen, ailenin şanı yine tertemiz kalmış durumda." Gaskill, Ragsdale'e dönüp buruk buruk gülümsedi. "Haber çabuk yayılıyor," dedi. "Bu kovuşturmak istediğiniz adamlar Meksika'da hiçbir yasayı ihlal etmiş değil. Onlarla ilgili soruşturma açmak için elimizde hiçbir hukuksal dayanak

yok." "Milletvekili Smith'le Genel Müdür Yardımcısı Gunn'ın serbest bırakılmasını sağlamak için neler yapıyorsunuz?"

Matos, "En usta soruşturmacı polis ekiplerimiz o olayın üzerinde çalışıyor," diye güvence verdi. "Amirlerim talep edilecek fidyeyi ödemek üzere gerekli hazırlıkları yaptılar bile. Bu işten sorumlu haydutların yakalanmasının ve söylediğiniz kişilerin kurtarılmasının birkaç saat meselesi olduğu konusunda güvence verebilirim." "Kaynaklarımız bu işten Zolarların sorumlu olduğunu söylüyor." Matos başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, kanıtların gösterdiğine göre bu kaçırma olayının altında bir haydutlar çetesinin parmağı var."

Pitt de söze karıştı. "Hazır kaçırmalardan söz ederken, feribotun tayfalarından ne haber?" diye sordu. "Onlar nereye kayboldu?"

Matos, Pitt'e hor gören bir bakışla baktı. "Onun burada önemi yok. Ama sordunuz diye söyleyeyim, güvenlik yetkililerimizin elinde dört tane imzalı ifade var, hepsi de olayla ilgili olarak sizi suçluyor."

Pitt'in içinden bir güceniklik duygusu kabardı. Zolarlar her ihtimali kurnazca hesaplamışlardı, ama Alhambra tayfalarının sağ olduğunu ya atlamışlardı, ya da Amaru onları öldüremediğini bildirmemiş, yalan söylemişti. Padilla'yla adamlarının kıyıya çıkmış olması gerekirdi. Herhalde yerel polis bir yerlere saklamıştı onları.

Pitt bu sefer, "Soruşturmacılarınız benim böyle bir şeyi ne amaçla yapmış olabileceğimi de söylüyorlar mı?" diye sordu.

"Amaç beni ilgilendirmiyor, Bay Pitt. Ben yalnız kanıtlara bakarım. Ama konuyu kendiniz açtığınıza göre, tayfalar sizin Milletvekili Smith'le Rudi Gunn'ı, hazinenin yerini öğrenebilmek için öldürdüğünüzü söylemişler."

Giordino, "Eğer sizin polisler bu yalanı yutuyorsa, Alzheimer hastalığı olmuşlar demektir," diye söze karıştı.

Matos hiç telaş etmeksizin, "Kanıt kanıttır," dedi. "Hükümetin bir yetkilisi olarak, ben sıkı hukuk parametrelerine göre hareket etmek durumundayım."

Pitt bu saçma sapan suçlama karşısında İstifini bozmayıp, bu sefer yandan saldırdı.

"Söyler misiniz, Senyor Matos sizin payınıza altının yüzde kaçı düşecek?"

"Beş ..." Matos uyandı, ama iş işten geçtikten sonra uyandı.

Starger yumuşak bir sesle, "Yüzde beş mi demek istediniz, efendim?" diye

sordu.

Matos başını hafif yana eğip omuz silkti. "Öyle bir şey demek istemedim."

Sandecker, "Bana kalırsa amirleriniz çok derin bir komployu görmezden gelmişler," diye kanısını bildirdi.

"Komplo falan yok, Amiralim. Bu konuda yemin bile edebilirim." Gaskill masanın üzerine doğru eğilerek, "Sizin ortaya koyduğunuz durum, Sonoran Eyalet hükümeti yetkililerinin, Peru hazinesini kapabilmek için Zolarlarla bir anlaşmaya varmış olduğunu gösteriyor," dedi.

Matos tek elini havaya kaldırdı. "Perululların yasal bir hakkı olamaz. Meksika topraklarında bulunan tüm tarihi eserler bizim halkımızın malıdır ..." Shannon, "Bunlar Peru halkının malı," diye adamın sözünü kesti. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Eğer hükümetinizde bir nebze dürüstlük duygusu olsa, Perululara en azından belli bir oranda pay teklif ederlerdi." Matos, "Ülkeler arasındaki ilişkiler öyle gitmiyor, Dr. Kelsey," diye karşılık verdi. "Ya Montezuma'nın kayıp altın hazinesi And dağlarında ortaya çıksa ne diyecektiniz?" Matos kibirle, "Olmayacak hayallerle ilgili yargılarda bulunmak benim işim değil," dedi. "Hem bu hazineyle ilgili söylentiler de çok fazla abartılı. Gerçek değeri aslında pek de önem taşımıyor."

Shannon iyice afallamıştı. "Ne diyorsunuz siz? Ben Huascar hazinesini kendi gözlerimle gördüm. Herkesin tahmininden çok daha zengin bir hazine. Bence değeri bir milyar dolara yakın olmak zorunda."

"Zolarlar sanat eserleriyle tarihi eserlere doğru değer biçme açısından dünya çapında üne sahip çok saygın bir firmadır. Onların tahminine göre, hazinenin değeri otuz milyon doları geçmiyor."

"Beyefendi!" Shannon buz gibi bir öfke patlamasını engelleyememişti. "Peru tarihiyle ilgili eserlerin değerlendirilmesi konusunda kendi bilgilerimi onlarınkiyle yarıştırmaya her an hazırım. Size en açık ifadeyle söyleyeyim. Zolarlar bombok bir çete." Matos sakin sakin, "Bir yanda sizin sözünüz, bir yanda onlarınki," dedi.

Ragsdale, "Ufacık bir hazine için, amma da büyük bir operasyona girişmişler!" diye yorumda bulundu.

"Hazineyi mağaradan dışarıya taşıyacak beş on işçi, o kadar."

"Cerro el Capirote'nin tepesinde karıncalar gibi kaynaşan kalabalığı ve inip çıkan helikopterleri uydu fotoğraflarından görmek ister misiniz?"

Matos sessiz oturuyordu. Sanki tek kelime duymamıştı.

Starger, "Ya Zolarların hizmetinin karşılığı?" diye sordu. "Eserleri ülkeden dışarı çıkarmalarına izin mi vereceksiniz?"

"Sonora halkı adına yaptıkları karşılıksız kalmayacak. Zahmetlerinin karşılığını ödeyeceğiz."

Bu çok belli bir yutturmacaydı. Odada buna inanan olmadı.

Amiral Sandecker, toplantıdaki Amerikalılar arasında en yüksek yetkiliydi. Matos'a bakıp tatlı tatlı gülümsedi. "Yarın ülkemizin Başkanı'yla Beyaz Saray'da görüşüyorum. Güney komşumuzun sınırları içinde olup biten kaygı verici olayları kendisine anlatacağım, güvenlik yetkililerinizin soruşturma konusunda ayaklarını sürüdüğünü, yüksek düzeyli halk temsilcilerimizin kaçırılması konusunu boğuntuya getirmeye çalıştığını da söyleyeceğim. Size hatırlatmama bile gerek yok, Senyor Matos, Serbest Ticaret Anlaşması yakında süre uzatımı için Kongre'ye gelmek üzere. Milletvekillerimiz, içlerinden birine sizlerin ne kadar duygusuz davrandığınızı, çalıntı eserlerle iş gören suçlularla nasıl işbirliği yaptığınızı duyunca, belki ülkelerimiz arasındaki ticari ilişkileri sürdürmek onlara zor gelebilir. Kısacası, senyor, Cumhurbaşkanına büyük bir skandalın kendi kucağında patladığını görmek üzere." Matos'un gözleri, gözlük camlarının gerisinden Amiral'e yaralanmış bakışlar yöneltti. "Ülkelerimiz arasındaki ufacık bir anlaşmazlık yüzünden böylesine güçlü bir tepki göstermeye gerek yok."

Pitt, Meksikalı yetkilinin dazlak kafasında minicik ter damlaları görmeye başlamıştı. NUMA'nın patronuna döndü. "Ben icra politikasında pek uzman sayılmam, Amiralim. Ama Meksika Cumhurbaşkanıyla kabinesine bu olaylarla ilgili doğru dürüst bilgi verilmemiş olduğuna bahse girer miydiniz?"

"Bahsi sen kazanırdın sanıyorum," dedi Sandecker. "Zaten karşımıza tam yetkili birinin gelmeyişi de böylece açıklanmış olurdu."

Matos'un yüzünden tüm kanı çekilmişti. Adam resmen hasta gibi görünüyordu. "Yanlış anlıyorsunuz," dedi. "Ülkem her bakımdan işbirliğine hazırdır."

Pitt, "Ulusal İşler Bakanlığı'ndaki amirlerinize, ya da aslında kimin adına çalışıyorsanız ona söyleyin, sandıkları kadar zeki değiller," deyiverdi.

Starger, "Toplantı sona ermiştir," diye duyuruda bulundu. "Biz elimizdeki opsiyonları değerlendirir, hükümetinize eylemimizi yarın bu saatte bildiririz." Matos bu işten azıcık da olsa bir nebze gururla sıyrılmaya çalıştı. Gözleri kurnaz bakıyordu. Konuştuğunda sesi de hafif çıktı. "Özel Kuvvetlerinizi Meksika'ya

yollama girişimleriyle ilgili olarak sizleri uyarmam gerek ..."

Sandecker onun sözünü kesti. "Milletvekili Smith'le yardımcım Rudi Gunn'ı sapasağlam durumda Mexicali ile Calexico arasındaki sınır kapısına göndermeniz için size yirmi dört saat tanıyorum. Bir dakika aştı mı, çok kişi zarar görür." "Tehdit etmeye yetkiniz yok."

"Başkan'ıma güvenlik kuvvetlerinizin Smith'le Gunn'a işkence edip devlet sırlarını söyletmeye çalıştıklarını söylediğim anda, nasıl tepki göstereceğini bilmeye de olanak yok."

Matos dehşet içinde kalmıştı. "Ama bu büyük bir yalan. Çok saçma bir uydurma." Sandecker buz gibi gülümsedi. "Görüyorsunuz ya, ben de türlü durumlar icad etmesini biliyorum."

"Sizi temin ederim ki..."

"Bu kadarı yeter, Bay Matos," dedi Starger. "Lütfen gelişmeleri ofisime sürekli olarak bildirin."

Meksikalı yetkili toplantı salonundan çıkarken, sanki karısı muslukçuyla kaçmış, köpeğini de kamyon ezmiş gibi görünüyordu. O gider gitmez Ragsdale hemen Gaskill'e döndü.

"Eh, en azından, kaçak antrepoyu bulduğumuzun farkında değiller," dedi. "Umarım iki gün daha duymazlar."

Pitt, "Siz çalıntı malların envanterini çıkarabildiniz mi?" diye sordu.

"Öyle çok var ki, her objeyi birer birer kaydetmek haftalar sürecek."

"Arada güneybatı kızılderili idolleri buldunuz mu? Ağaçtan yontma?"

Gaskill başını iki yana sallıyordu. "Hayır, öyle bir şey yoktu."

"Çıkarsa lütfen bana bildirin. Bir kızılderili dostum var, onları geri istiyor."

Ragsdale, Sandecker'a başını salladı. "Siz durumu nasıl görüyorsunuz Amiralim?" diye sordu.

Sandecker, "Zolarlar bunlara aydedeyi vaadetmiş," dedi. "İçimde bir duygu, onları tutukladığımız anda Sonora halkının yarısı ayaklanıp hepsini hapisten kaçırır, diyor." Pitt, "Loren'le Rudi'yi asla serbest bırakıp da konuşmalarına izin vermez bunlar," dedi. Ragsdale alçak sesle, "Söylemek hiç hoşuma gitmiyor, ama şimdiden ölmüş bile olabilirler," diye mırıldandı.

Pitt başını iki yana salladı. "Kendime buna inanma izni vermem."

Sandecker ayağa kalktı, sinirini yatıştırmak için odada dolaşmaya koyuldu. "Başkan gizli bir sınır ötesi harekâtını onaylasa bile, özel ekiplerimizin elinde onları Loren'le

Rudi'nin bulunduğu yere götürecek hiçbir bilgi yok."

Giordino, "Bana sanki Zolarlar onları o dağda tutuyor gibi geliyor," dedi.

Starger da başıyla onayladı. "Haklı olabilirsin. Hazineyi ararken karargah olarak kullandıkları hacienda şimdi boş gibi görünüyor."

Ragsdale içini çekti. "Eğer Smith'le Gunn hala sağsa bile, korkarım uzun sürmez." Starger çaresizlik izleri taşıyan bir sesle, "Çitin dışından seyretmekten başka bir şey yapamıyoruz," dedi.

Ragsdale pencereden dışarı, sınırın öte yanına bakıyordu. "FBI asla Meksika toprağında baskın düzenleyemez." Gaskill "Gümrük de öyle," dedi.

Pitt federal ajanlara bir an baktı, sonra Sandecker'e döndü. "Onlar yapamaz, ama NUMA yapabilir."

Hepsi anlamaz bakışlarını ona çevirdiler. "Neyi yapabilir?" diye sordu Sandecker.

"Meksika'ya girer, uluslararası kriz yaratmaksızın Loren'le Rudi'yi kurtarır." Gaskill, "Tabii yapar," diye güldü. "Sınırı aşmak dert değil, ama Sonoran polisiyle askeri Zolarlardan yana. Uydu resimlerinde, dağın tepesinde ve çevresinde ağır güvenlik önlemleri gözüküyor. Vurulmadan oraya on kilometre bile sokulamazsın." Pitt, "Ben dağa yürüyerek ya da kara taşıtlarıyla gitmekten söz etmiyordum," dedi. Starger ona uzun uzun baktı, sonra sırıttı. "Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun yapabilip de, Gümrüğün ve FBI'ın yapamayacağı ne var? Çölün üzerinden yüzerek mi geçeceksiniz?"

Pitt son derece ciddi bir sesle, "Üzerinden değil," dedi. "Altından."

Kâbus Geçidi

31 Ekim 1998 Şeytan Obruğu, Baja Meksika

SIERRA el Mayor dağlarının kuzey ucundaki kurak yamaçlarda, Mexicali'nin hemen hemen 50 kilometre kadar güneyinde, doruklardan birinin yan tarafında,

doğal oyulmuş tünele benzer bir giriş vardı. Milyonlarca yıl önce, eski bir denizin titreşimleriyle oyulmuş olan bu koridor, yokuş aşağı, dipteki bir mağaraya iniyordu. Mağara Pliosen çağında volkanik kayaları aşındıran sularla, daha sonra da rüzgarın buraya getirip yığdığı kumlarla biçimlenmişti. Mağaranın dibinde, çölün altından yükselen sulardan bir havuz oluşmuştu. Kobalt mavisi rengi olmasa, su öyle duruydu ki, obruğun tepesinden bakıldığında çukurun dibi yokmuş gibi görünüyordu.

Şeytan Obruğu, Peru'daki kurban kuyusuna hiç benzemiyor, diye düşündü Pitt. Gözleri saydam derinliklere doğru inen sarı naylon ipteydi. Suyun kenarındaki bir kayaya oturduğunda, gözlerinde bir kaygı ifadesi vardı. Elleri naylon ipi hafifçe tutmuştu. İpin üst ucu, oldukça iri bir bobine sarılmış durumdaydı.

Dışarda, tüp gibi obruğun dibinden 80 metre yukarda, Amiral Sandecker, çürümekte olan yarım tonluk 1951 modeli Chevrolet pikabın dışına koyduğu bir şezlonga oturmuştu. Kamyonetin arkasında rengi solmuş bir karavan göze çarpıyordu. Yıllar önce hurdaya atılması gerekirmiş gibi bir hali vardı. Daha arkaya bir otomobil daha park etmişti. Çok eski ve yorgun bir 1968 Plymouth Belvedere station wagon. Her iki aracın da Baja California Norte plakası vardı.

Sandecker, bir elinde bir kutu Coors birası, öbür elindeki dürbünü gözlerine kaldırıp çevreyi gözden geçirdi. Kıyafeti de eski kamyonete uyuyordu. Baja yarımadasında ucuza dolaşıp kamp kuran sayısız Amerikalılardan birine benzemişti.

Sonoran Çölünde çiçek açmış pek çok bitki görmek şaşırtmıştı onu. Su çok az, iklim de kış gecelerinde sıfırın altına, yazları fırın sıcaklıklarına varan durumlar gösterdiği için, özellikle şaşırıyordu bu duruma. Ta uzaklarda bir küme ottan yararlanmakta olan at sürüsüne baktı.

Yakın çevrede canlı olarak bir tek kırmızı sırtlı çıngıraklı yılanla, kendisine doğru zıplayan kara kuyruklu bir tavşan bulunduğunu görünce, içi rahatladı. Tavşan yaklaştı, ona bir baktı, sonra geriye sıçradı. Sandecker şezlongdan kalktı, obruğa girip yokuş aşağı ilerledi.

Pitt, Amiral'in yaklaştığını duyunca, "Yasa adamlarından ne haber?" diye sordu. "Buralarda yılanlar ve tavşanlardan başka bir şey yok," diye homurdandı Sandecker. Sonra başıyla suyu işaret etti. "Onlar dalalı ne kadar oluyor?" Pitt saatine baktı. "Otuz sekiz dakika."

"Yerel gümrükçülerden ödünç alınma eski takımlar yerine profesyonel cihazları olsa, için çok daha rahat ederdi."

"Loren'le Rudi'yi kurtarmak niyetindeysek, her dakikanın değeri var. Bu keşif dalışını erken yapmakla, planımın başarı şansı var mı, öğrenmiş oluruz. Altı saat kazanırız.

Bizim modern cihazların Calexico'dan buraya gelmesi o kadar sürer."

Sandecker yorgun bir sesle, "Böyle tehlikeli bir operasyona kalkışmak düpedüz çılgınlık," dedi.

"Başka seçeneğimiz mi var?"

"Benim aklıma gelmiyor."

"O halde denemek zorundayız." Pitt'in sesi kararlıydı.

"Daha en ufak bir şansın olup olmadığını bile bilm..."

"İşaret verdiler." Pitt, amiralin sözünü kesti. İp elinde gerilmişti. "Çıkmaya başlıyorlar."

Pitt ipi çekerken, Sandecker da bobini dizleri arasına kıstırmış, krankı çeviriyordu. 200 metrelik ipin öbür ucundaki iki dalgıcı yavaş yavaş yukarıya çekmeye başladılar. Onlara upuzun gelen on beş dakikanın sonunda, üçüncü elli metreyi işaret eden kırmızı düğüm ellerine geldi.

Sandecker ağır bir sesle, "Elli metrecik kaldı," diye yorumda bulundu. Krankı çevirirken geri kalmamaya çalışıyor, Pitt'in taşıdığı ağırlığın birazına ortak olmak istiyordu. Amiral aslında sağlık manyağıydı. Her gün birkaç mil koşar, arasıra NUMA'nın sağlık kulübünde cimnastikler yapardı. Ama bu ipe böyle uzun süre, aralıksız yüklenmek, kalp atış hızını kırmızı çizgiye pek yaklaştırmıştı. "Gördüm onları," diye soluduğunda, sesinde minnet vardı.

Pitt ipin ucunu sevinerek bıraktı, olduğu yere çöküp soluklanmaya çalıştı. İki dalgıçtan, önce Giordino çıktı. Çift tüplerini sırtından çıkarıp Sandecker'a uzattı. Sonra Pitt'e elini verdi, Pitt arkaya kaykılıp onu sudan dışarı çekti. Sudan ikinci çıkan, Dr. Peter Duncan'dı. ABD Jeolojik Araştırmalar'da hidrologdu. Sandecker, San Diego'ya telefon açıp konuştuktan bir saat sonra, kiralanmış bir jetle Calexico'ya gelmişti. Yeraltı nehrini ilk duyduğunda, amiral şaka yapıyor sanmış, ama yine de meraka kapılmış, merakı kuşkularını alt etmiş, her işini bırakıp bu keşif dalışına katılmak üzere gelmişti. Hava regülatörünün ağızlığını tükürerek ağzından attı.

Derin soluklar arasında, "Hiç bu kadar geniş bir su kaynağı düşünmemiştim," dedi. Pitt mutlu bir sesle, "Nehre giriş yeri buldunuz!" deyiverdi. Soru sormuyor, emin konuşuyordu.

Giordino anlatmaya başladı. "Obruk altmış metre kadar dik iniyor, orada yandan gelen bir besleyici dereyle buluşuyor. Dere yirmi metre kadar dar yarıklardan geçtikten sonra nehre çıkıyor."

Pitt, "Cihazları sığdırabilir miyiz?" diye sordu.

"Yer yer hayli daralıyor, ama sanırım zar zor geçiririz."

"Suyun sıcaklığı?"

"Serin ama dayanılır. 20 santigrad kadar."

Duncan başlığını çıkardı, çalı gibi kızıl sakalları ortaya çıktı. Havuzdan çıkmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Kollarını kıyıya dayadı, heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. "Sonoran çölünün altında hızı dokuz mil olan geniş bir nehir akıyor dediğinizde, önce inanmamıştım. Ama şimdi kendi gözümle gördüm, yine inanamıyorum. Nereden baksanız, buradan yılda onla on beş milyon futakr'lık su geçiyordur." Sandecker, "Sizce bu, Cerro el Capirote'nin altından akan nehir mi?" diye sordu. Duncan, "Hiç kuşku yok," dedi. "Artık nehrin var olduğunu gözümle gördükten sonra, Leigh Hunt'ın dağlar altından akıyor dediği nehrin bu olduğu konusunda her türlü kumarı oynamaya varım."

Pitt gülümsedi. "Demek Hunt'un altın vadisi de herhalde gerçekten var." "Biliyor muydun o efsaneyi?" "Artık efsane değil."

Duncan'ın yüzünde sevinç dolu bir ifade belirdi. "Yo, herhalde değil. Çok da mutluyum."

Giordino, "İyi ki ipe bağlıydık," dedi.

Duncan başıyla onayladı. "Çok haklısın. İp olmasa, besleyici dereden çıktığımız anda nehir bizi kapıp götürürdü."

"Körfezde bulunan o iki dalgıca biz de katılırdık."

Sandecker, "Kaynağın nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum," diye söylendi.

Giordino elini kıvırcık saçlarından geçirdi. "En son model jeofizik aletler onu saptamakta zorluk çekmez."

Duncan hala heyecan içinde, "Bu çapta bir keşif, kurak güneybatı için ne müthiş sonuçlar getirecek, tahmin etmek bile güç," dedi. "Binlerce iş olanağı, milyonlarca alanda sulu tarım, hayvancılık için otlaklar. Belki de bu çöl artık Cennet Bahçesi olur çıkar."

Pitt havuzun kristal mavisi sularına bakıp Billy Yuma’nın sözlerini hatırladı.

"Hırsızlar, çölü bahçe yapacak olan suda boğulacaklar." Giordino merakla, "Ne dedin?" diye sordu.

Pitt başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Eski bir kızılderili atasözü." Giordino'yla Duncan dalış cihazlarını obruğun tepesine taşıdıktan sonra, Sandecker hepsini Plymouth station wagon'a yüklerken tulumlarını çıkardılar. Pitt eski kamyoneti yaklaştırıp durdurduğunda, amiral ona doğru yürüdü.

Pitt, "İki saate kadar sizi burada bulurum," dedi. "Nereye gittiğini sorabilir miyim?" "Asker toplama konusunda biriyle görüşeceğim." "Tanıdığım biri mi?"

"Değil, ama işler umduğum kadar iyi giderse, gün batmadan onunla el sıkışacak, göğsüne madalya takacaksınız."

Gaskill'le Ragsdale sınırın ABD tarafındaki Calexico'nun hemen batısındaki küçük havaalanında beklerken, NUMA uçağı gelip indi, iri bir Gümrük Hizmet kamyonetine doğru ilerledi. Tam dalış cihazları uçağın kargo bölümünden kamyona alınırken, Sandecker'le Giordino da station wagon'la çıkageldiler. Pilot yaklaşıp onlarla el sıkıştı. "İstediklerinizi toplama işi biraz telaşa geldi, ama yine de listenizdeki her parçayı bulup yükledik."

Giordino, "Bizim mühendisler Hovercraft'ın profilini Pitt'in istediği gibi küçültebildiler mi?" diye sordu.

"Mucize denilebilecek bir başarıyla." Pilot gülümsüyordu. "Amiralin mekanik sihirbazları size bir de mesaj yolladılar. Wallowing Windbagi küçültüp en yüksek yerini altmış bir santim yapmışlar."

Sandecker sıcacık bir sesle, "Washington'a döndüğümde herbirine şahsen teşekkür edeceğim," dedi.

Pilot, amirale, "Ben döneyim mi, yoksa burada beklememi mi istersiniz?" dedi. "Uçağının yanında kal, belki ihtiyacımız olur."

Kamyoneti yükleme işi bitmiş, arka kapıları kapıyorlardı ki, Curtis Starger gri bir gümrük kamyonetiyle pistin ucunda belirdi, hızla yaklaştı. Tam kamyonetin arkasında frene basıp top gibi dışarı fırladı.

"Sorunlarımız var," dedi.

Gaskill, "Ne tür sorunlar?" diye sordu.

"Meksika Sınır Polisi demin sınırı ABD'den gelen trafiğe kapattı." "Ya ticari araçlar?"

"Onlara da yasak. Bu da yetmiyormuş gibi, birkaç askeri helikopter

getirmişler, davetsiz hava taşıtlarıyla kuşkulu gözüken her aracı durdurmalarını emretmişler." Ragsdale, Sandecker'a baktı. "Sizin balık avı seferinin kokusunu almış olmalılar." "Sanmıyorum. Obruğa girip çıkarken bizi gören olmadı."

Starger güldü. "Herhalde Senyor Matos koşup bizim sert tutumumuzu Zolarlara haber verdiği anda, heriflerin ağzı köpürmüş, hükümetteki adamlarına köprüyü kaldırın diye baskı yapmışlardır."

"Herhalde," diye ona katıldı Ragsdale. "Hafif Süvari Saldırısı gibi dört nala üstlerine varacağımızı düşünmüşlerdir."

Gaskill çevresine bakındı. "Pitt nerede?"

Giordino, "Öte tarafta, güvende," dedi.

Sandecker yumruğunu uçağın yan tarafına indirdi, öfkeyle, "Bu kadar yaklaşmışken!" diye homurdandı. "Fiyasko. Resmen fiyasko."

Ragsdale, diğer federal ajanlara, "Bu adamlarla cihazları Şeytan Obruğuna ulaştırmanın bir başka yolu olmalı mutlaka," dedi.

Starger'la Gaskill'in yüzünde kurnaz gülümsemeler belirmişti. Starger, "Sanırım Gümrük bu işi kurtarabilir" dedi.

"Sizin yeninizde bir koz falan mı var?" Starger, "Escobar olayı," dedi. "Duymuş muydunuz?" Ragsdale kafasını evet anlamında sallıyordu. "Yeraltı uyuşturucu kaçakçılığı operasyonu."

"Juan Escobar sınırın hemen ötesinde, Meksika'da otururdu," diye anlatmaya başladı Starger. "Ama bu yanda bir kamyon onarım garajı işletirdi. Narkotik Büro uyanana kadar, bir hayli iri parti mal soktu. Bizim ajanlar ortak aramada, evinden garajına kadar alttan yüz elli metre giden bir tünel buldular. Ama adamı tutuklamaya yetişemedik. Escobar nedense pirelendi, biz tepesine binemeden garajı kapattı, ailesiyle birlikte kayıplara karıştı."

Gaskill sözü devraldı. "Bizim ajanlardan bir İspanyol asıllı vardı. Doğu Los Angeles'de doğup büyüme. Şimdi Escobar'ın evinde o oturuyor, garajın yeni sahibi pozunda, hep sınır kapısından gidip geliyor."

Starger gururla gülümsedi. "Narkotikçilerle Gümrük, ondan gelen bilgilere dayanarak pek çok tutuklama yapmamızı sağladılar. Kaçakçılar ondan tüneli kullanmak için izin istediklerinde, durumu anlayıp bildiriyor." Sandecker, "Yani hala açık mı tünel?" diye sordu. Starger, "Bizimkilerin ne çok işine yaradığını bilseniz şaşarsınız," dedi. Giordino, ilahi ışığı görmüş gibiydi. "Cihazları da oradan geçirebilir miyiz?" Starger başıyla evetledi. "Kamyoneti tamir garajına

sokuveririz. Ben adamları getiririm, cihazları alttan Escobar'ın evine taşırız, sonra oradan bizim gizli ajanın yedek parça kamyonetine yükleriz. O kamyoneti orada herkes tanır, durdurmaları için de hiçbir neden yok."

Sandecker, Giordino'ya baktı, ciddi bir sesle, "Eh, artık mezar taşını yazmaya hazır mısın?" diye sordu.

49

TAŞTAN şeytan sanki zaman kazanmaya çalışıyormuş gibi, çevresindeki faaliyetlere hiç aldırış etmiyordu. Vücudundaki yeni oyuk ve kraterleri hissetmediği gibi, başını çevirip bakmıyordu da. Subaylar dağın içine girdiği anda, Meksikalı askerlerden biri gülerek silahını çekmiş, onu bir hedef tahtası gibi kullanmış, hayvanın tek kanadını da delik deşik etmişti. Yontulmuş taşın içindeki bir şey, bu kaba insanlar gelip geçtikten, yaşayıp öldükten çok sonra da o gözlerin karşıki çölü seyretmeyi sürdüreceğini biliyor gibiydi.

Şeytanın üzerinden o sabah beşinci kere yine bir gölge geçti, bir helikopter alçalıp tek açıklık alana kondu, İki koca ordu helikopteriyle jeneratör ve vincin ortasında kalan yere.

Mavili yeşilli polis helikopterinin arka kanepesinde oturmakta olan Baja Norte Polis Komutanı Rafael Cortina, pencereden düşünceli gözlerle dışardaki faaliyete baktı.

Sonra gözleri taştan şeytanın o kötü niyetli ifadesine döndü. Hayvan da ona bakıyor gibiydi.

Altmış beş yaşındaydı Cortina. Yaklaşan emekliliğini hiç de hevesle beklemiyordu. Ensenada Körfezi'ne bakan küçük bir evde sıkıntıdan patlamak, çok az lükse izin veren emekli maaşıyla geçinmeye çalışmak, gerçekten de heves edilecek şeyler değildi. Kahverengi tenli dört köşe yüzü, kırk beş yıl geriye giden sağlam bir kariyeri yansıtıyordu. Cortina, meslekdaşları tarafından hiçbir zaman pek sevilmemişti. Çalışkan, son derece dürüst biriydi. Asla rüşvet almamış olmasıyla övünür dururdu. Bunca yıldır, bir tek peso bile. Bilinen suçlulardan, soruşturmalardan kaçınmak isteyen, karanlık işler peşindeki iş adamlarından gizli gizli para alanları suçlamazdı, ama onaylamazdı da. O kendi yoluna gitmiş, rüşvet alanları asla ihbar etmemiş, yakınmamış, kişisel ahlaki yargılarıyla onları utandırmamıştı.

Terfiinin defalarca nasıl es geçildiğini acı acı düşündü. Ama amirleri ne zaman işi azıtıp skandallere kurban gitse, sivil müfettişler her seferinde Cortina'ya dönerlerdi. Dürüstlüğü onlara da batardı, ama güvenilir biri olduğu için ona ihtiyaçları vardı. Rüşvetlerin gırla gittiği bir ülkede, Cortina’nın asla

satın alınamamasının bir nedeni vardı. Herkesin bir fiyatı olurdu bu dünyada. Cortina da, içinde bir hınçla, istediği fiyatın kendisine verileceği günü beklemişti. Eğer satılacaksa, bari ucuza gitmeyecekti. Zolarların ona göstereceği işbirliği karşılığında teklif ettiği on milyon dolar, karısının da, dört oğlunun ve onların karılarının da, sekiz torununun da hayattan zevk almasına, Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması sayesinde dirilip gençleşecek olan yepyeni bir Meksika'da dolu dolu yaşamasına yetecekti. Beri yandan, başka tarafa bakarak avuç açma günlerinin de sonuna yaklaştığının farkındaydı. Meksika'nın son iki Cumhurbaşkanı, bürokratik rüşvetçiliğe adeta savaş açmışlardı. Bazı ilaçların yasallaştırılması ve f iyotlarının düzenlenmesi de, uyuşturucu kaçakçılarına büyük darbe indirmiş, karlarını yüzde 80, iş hacimlerini de üçte iki azalmıştı.

Cortina helikopterden indiğinde, onu Amaru'nun adamlarından biri karşıladı. Bu adamı La Baz’da silahlı soygundan tutukladığını, beş yıl hüküm giymesine neden olduğunu hatırlıyordu. Şimdi artık serbest kalmış olan suçlu, Cortina'yı tanıdıysa bile renk vermedi. Komutanı Yuma'dan hava yoluyla getirilen alüminyum eve soktular. Burası dağın tepesinde, hazine çıkarma proje merkezi olarak kurulmuştu. Duvarlarda bazı gözde güneybatı ressamlarının modern yağlıboya tablolarını görmek Cortina'yı şaşırttı. Bu zengin karavanın içinde, Fransız Second Empire bir masanın çevresine, Joseph Zolar, iki kardeşi, Ulusal İşler Bakanlığı'ndan Fernando Matos ve Kuzey Meksika silahlı kuvvetlerinin Baja Yarımadası komutanı Albay Roberto Campos oturmuşlardı.

Cortina bir baş selamı verirken çok hafif eğildi, ona da bir sandalye gösterildi. Çok güzel bir garson kız, önüne şampanya kadehini, üzerine havyar konmuş füme mersin tabağını koyarken gözleri iri iri açılmıştı. Zolar iç mağaralara inen geçidin kesit resmini işaret etti.

"Kolay iş değil, o kadarını söyleyeyim. Onca altını çölün o kadar derinindeki nehirden geçirmek, sonra daracık tünelden yukarıya, dağın doruğuna taşımak hiç de kolay değil." "İyi gidiyor mu?" diye sordu Cortina.

Zolar, "Henüz konfetileri saçmaya başlayacak durumda değiliz," dedi. Şu anda en zor olan yapılıyor, Huascar'ın zinciri taşmıyor. O buraya çıkarılınca ..." susup saatine baktı. "... Ki daha yarım saat sürer sanıyorum, ondan sonra zinciri parçalar halinde kesip, yükleme boşaltmada kolaylık sağlayacağız. Fas'taki antrepomuza varıp güvene alındığı zaman halkalar yeniden birleştirilecek."

Fernando Matos, "Neden Fas?" diye sordu. "Neden Galveston'daki antrepoya ya da Douglas, Arizona'daki yerinize gitmiyor?"

"Güven. Bu grup eseri ABD'de saklama riskini göze almak istemiyoruz. Fas ordu komutanıyla anlaşmamız var. Sevkıyatlarımızı koruyor. Ayrıca o ülke, malların Avrupa'ya, Güney Amerika'ya ve Uzak Doğu'ya şevki için de çok iyi bir dağıtım merkezi."

Campos, "Geri kalan eserleri nasıl çıkaracaksınız?" diye sordu.

"Sallarla yeraltı nehrinden geçirildikten sonra, altları kızaklı dar platformlara yükleyip geçitten yukarı çekeceğiz."

"Yani getirttiğim vinç işe yarıyor, öyle mi?"

Oxley, "O Tanrı'nın bir lütfu oldu, Albayım," dedi. "Akşam saat altıda adamlarınız son altın eserleri de, yolladığınız helikopterlere yüklüyor olacak." Cortina şampanya bardağını elinde tutuyordu, ama hiç tadına bakmamıştı. "Hazinenin ağırlığını ölçmenin bir yolu var mı?"

"Profesör Henry Moore'la karısı bana altmış ton diye bir tahmin verdiler."

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Albay Campos. Kır saçlı, çok heybetli, çok etkileyici bira damdı. "Bu kadar çok olduğunu tahmin etmemiştim."

Oxley, "Tarihsel kayıtlar bize tam bir döküm vermemişti," dedi.

Cortina, "Ya değeri?" diye sordu.

Oxley anlattı. "İlk tahminimiz, iki yüz elli milyon ABD dolarıydı. Ama sanıyorum aslında üç yüz milyona yakın çıkacak."

Oxley'in bu rakamları uydurmaydı. Moore'ların çıkardığı envantere bakılırsa, yalnız altın miktarının değeri bile yedi yüz milyon doları geçiyordu. Ama eserlerin tarihi değeri, yeraltı piyasasında hazineyi bir milyar doların üstünde inanılmaz bir değere yükseltecekti.

Zolar neşeyle gülümseyerek Cortina'yla Campos'a döndü. "Demek ki Baja California Norte payını yükseltebiliriz, baylar," dedi.

Sarason, "Planladığınız bayındırlık işleri için çok daha fazla para olacak," diye ekledi. Cortina yan gözle Campos'a baktı, Zolarlar hazineyi o koca altın zincirle birlikte alıp giderken Albaya kaç para verileceğini merak etti. Matos da bir muammaydı. O sinsi memurun bu planda ne gibi bir yeri olduğunu bir türlü anlayamıyordu. "Değerler yükselince, sanırım ikramiye kazanmış oluyoruz."

Fırsatçının biri olan Campos, hemen Cortina'yı destekledi. "Evet, evet, dostum Rafael haklı. Benim için sınırı kapatmak hiç de kolay iş olmamıştı."

On yıldır ikide bir buluşup iş konuştukları halde, Campos'un kendisini ilk defa

adıyla çağırması, Cortina'yı pek eğlendirmişti. Kendisi de aynı şeyi yaparsa Campos'un ne kadar rahatsız olacağını biliyordu. Hiç kararsızlık göstermeden konuştu. "Roberto çok haklı. Yerel işadamlarıyla politikacılar şimdiden turist gelirinin kaybından yakınmaya, sınırın açılmasını istemeye başladılar. İkimizin de üstlerimize bir hayli açıklama yapmamız gerekecek."

Oxley, "ABD federal ajanlarının sınırı yetkisiz geçip hazineyi kapmalarını engelledik deseniz olmuyor mu?"

Matos, "Ulusal İşler Bakanlığı'nın sizi her bakımdan destekleyeceği konusunda güvence verebilirim," dedi.

Cortina "Belki," diye omuz silkti. "Ama hükümetimiz buna inanır mı, yoksa Albay Campos'la beni yetkimizi aştığımız için mahkemeye mi verir, orası belli olmaz." Zolar, "İkramiyeniz," diye Cortina'ya döndü. "Siz ne kadar düşünüyordunuz?" Cortina gözünü bile kırpmadan, "Bir on milyon dolar daha, nakit olarak," dedi. Campos bir an afallamış gibi oldu, ama sonra hemen rüzgara uydu. "Polis Komutanı Cortina her ikimiz adına konuştu. Girdiğimiz riski ve hazinenin artan değerini düşünürsek, ilk anlaşmaya ek olarak onar milyon nakit o kadar da fazla sayılmaz." Sarason pazarlığa karıştı. "Tahmini değerin, sonunda bize gelecek parayı da çok aştığını biliyorsunuzdur herhalde. Komutan Cortina çok iyi bilir, çalıntı mücevherler aslında gerçek değerinin yüzde yirmisine bile zor gider."

Zolar'la Oxley, ciddi ifadelerini korumayı başardılar. Oysa binlerce müşterinin bu eserleri en yüksek f iyotlara alabilmek için sıra beklediğini biliyorlardı. "On milyon," diye tekrarladı Cortina inatla.

Sarason pazarlık numarasını sürdürmeyi seçmişti. "Çok büyük para," diye itiraz etti. Cortina, "Ama sizi Amerikan ve Meksika güvenlik görevlilerinden korumak, bizim katkımızın yalnızca yarısı," diye hatırlattı ona. "Albay Campos'un ağır nakliye helikopterleri o altınları Altar Çölüne taşımasa, elinize hiçbir şey geçmezdi." Sarason, "Biz burayı keşfetmesek, sizin de elinize hiçbir şey geçmezdi, dedi. Cortina ellerini kaygısız bir tavırla iki yana açtı. "Birbirimize ihtiyacımız olduğunu inkar edecek değilim. Ama cömert davranmanın çok yararınıza olduğuna yine de kuvvetle inanıyorum."

Sarason, kardeşlerine baktı. Zolar başıyla belli belirsiz bir işaret verdi, Sarason o zaman Cortina'yla Campos'a dönüp yenildiğini belli eden bir hareket yaptı. "İnsan kaybettiğini anlamalı. Kendinizi onar milyon daha zengin sayabilirsiniz." Vincin taşıyabildiği azami ağırlık beş tondu. Bu nedenle Huascar zincirinin ortasından kesilip iki parça halinde yukarıya çekilmesi gerekmişti.

Meksika ordusunun mühendisleri daha sonra en yakın kereste deposundan getirilen tahtalarla sallar yapacak, geri kalan parçaları yeraltı nehrinden geçireceklerdi. Ama altın taht, sal için fazla ağırdı. Huasear zinciri yukarıya alındıktan sonra, vincin kablosu yeniden aşağıya taşınacak, o tahta sarılan kayışlara bağlanacak, sonra taht suya indirilip, nehrin dibinden çekilerek kuru yere alınacaktı. Ondan sonra mühendisler, Amaru'nun adamlarının yardımıyla onu bir kızağa bindirecek, dağın bağrından yukarı son yolculuğa hazırlanacaklardı. Tepeye çıkarıldıktan sonra bütün parçalar, bunları yapan İnka sanatçılarının aklına bile gelmeyecek taşıtlara yüklenecekti. Kanatsız uçan kuşlara. Günümüzde helikopter diye bilinen kuşlardı bunlar.

Hazine adasında Micki Moore hızla parçaları kataloga işliyor, tariflerini yazıyor, bu arada Henry de ölçüleri alıp fotoğrafları çekiyordu. Hızlı çalışmak zorundaydılar. Amaru askeri mühendisleri zorluyor, her şeyi çabucak götürmelerini istiyordu. Altın eserler yığını inanılmaz bir hızla küçülmeye başlamıştı. İnkalarla Chachapoyaların buraya altı günde yığabildiği eserleri, modern cihazlar on saatte çıkarabilecekti. Micki kocasına sokularak fısıldadı. "Bunu yapamam." Henry ona baktı.

Gözlerinde mühendislerin taşıdığı ışıklar altında parıldayan altınlar yansıyordu. "Altınların bir tekini bile istemiyorum." "Neden o?" diye sordu kocası yavaşça.

"Anlatmak zor. Şimdi bile kendimi çok kirli hissediyorum. Sen de öyle hissediyorsun, eminim. Bunları Zolarlardan kurtarmak için bir şeyler yapmamız gerek." "İlk niyetimiz de o değil miydi? Altar Çölü'nde uçağa yükleme işi bitince, Zolarları öldürüp uçağı kaçıracak değil miydik?"

"Hazinenin ne kadar büyük ve ne kadar harikulade olduğunu görmeden önceydi o. Bırak gitsin, Henry. Çiğneyebileceğimizden büyük lokma ısırdık."

Moore düşünceli bir havaya girmişti. "Vicdanlanmanın da tam zamanı," dedi.

"Bunun vicdanla hiç ilgisi yok. Tonlarca antikayı satabileceğimizi sanmak çok gülünç.

Gerçekleri kabul etmek zorundayız. Bunca eseri yeraltı piyasasında satacak tanıdıklarımız yok bizim."

"Huascar zincirini satmak o kadar da zor olmaz."

Micki onun gözlerine uzun uzun baktı. "Sen çok iyi bir antropologsun, ben de çok iyi bir arkeologum. Ayrıca geceyarısı uçaklardan olmadık ülkelere atlayıp insan öldürmede de ustayız. Paha biçilmez eski eserleri çalmak, bizim en iyi

becerdiğimiz işlerden değil. Üstelik ben bu insanlardan nefret ediyorum. Diyorum ki biz ikimiz, bu hazineyi heba olmadan bir arada tutmaya çalışalım. Bu eşyaları kimseye göstermeden kasalara kilitleyecek açgözlü manyaklara dağıtılmaktan koruyalım."

Moore yorgun bir sesle, "İtiraf etmem gerek, benim de bazı tedirginliklerim vardı," dedi. "Ne yapalım diyorsun?"

"Doğru şey neyse, onu." Micki'nin sesi boğuktu,

Moore ilk defa olarak karısının gözlerinde merhamet görüyordu. Daha önce hiç görmediği bir güzellik gelmişti o gözlere. Micki kollarını ona dolayıp gözlerinin içine baktı. "Artık kimseyi öldürmek zorunda değiliz. Bu seferki operasyon bittiğinde, emekleyerek kaçmak zorunda da olmayalım."

Moore onun başını elleri arasına alıp dudaklarını öptü. "Seninle iftihar ediyorum," dedi. Micki onu iterken, aklına gelen şeyden ötürü gözleri iri iri açılmıştı. "Rehineler. Elimizden gelirse onları kurtaracağımıza söz vermiştim." "Nerede onlar?"

"Hala hayattaysalar, yukarda, dorukta olmalılar."

Moore çevresine baktı, Amaru'nun muhafız mumyalarını taşıtmakta olduğunu gördü. Zolarlar bu mağaraları İnkaların ilk geldiği günkü gibi bomboş bırakmak niyetindeydiler. Değeri olan hiçbir şey kalmayacaktı burada. "Ayrıntılı envanterimiz hazır," dedi Micki'ye. "Haydi, gidelim."

Moore'lar yukarıya çekilmekte olan kızaklı platformlardan birine bindiler. Gün ışığına çıktıklarında, çevrelerini araştırdılar, ama Loren Smith'le Rudi Gunn görünürlerde yoktu.

O zamana kadar da artık Moore'ların yeniden mağaraya girebilmesi için iş işten geçmişti.

Loren ürperdi. Yırtık pırtık giysileri, mağaranın nemli serinliğine karşı yeterli koruma sağlamıyordu. Gunn kolunu onun omzuna sarıp kendi sıcaklığını onunla paylaşmaya çalıştı. Onlara zindan görevi yapan ufacık, I hücre gibi girinti, aslında kireçtaşının genişçe bir yarığından başka bir şey değildi. Ayağa kalkacak yer yoktu. Rahat bir poza girmek için ya da kendilerini sıcak tutmak için kıpırdadıklarında, nöbetçi hemen dipçiğini aralıktan onlara uzatıveriyordu.

İki parça halindeki zincir, geçitten çıkarıldıktan sonra, Amaru onları doruktan buraya indirmiş, mumyalar odasının arkasındaki bu girintiye sokmuştu. Moore'ların haberi yoktu, ama Loren'le Rudi daha onlar aşağıdayken

getirilmişlerdi buraya. Loren, nöbetçiye, "Biraz su olsaydı," dedi.

Adam dönüp ona boş boş baktı. Ürküntü verici bir tipti. İri yarı, iğrenç suratlı, kaim dudaklı, yassı burunlu, tek gözlüydü. Üstünü kapatmadığı boş gözü, ona Quasimodo'yu hatırlatan gaddar bir çirkinlik katıyordu.

Bu sefer Loren ürperdiğinde soğuktan değildi. Yarı çıplak vücudundan kayan korkuydu onu ürperten. Ataklık belki acı getirecekti, bunu biliyor, ama artık aldırmıyordu. "Su diyorum, budala. Anlıyor musun? Aqua!"

Adam ona zalim bir bakışla baktı, sonra dönüp Loren'in görüş alanından çekildi. Birkaç dakika sonra dönüp kovuğa bir askeri matara fırlattı. Gunn, "Bir dost kazandın galiba," dedi.

"İlk randevumuzda bir öpücük koparacağını sanıyorsa, yanılıyor." Loren mataranın kapağını açıyordu.

Gunn'a uzattı, ama o başını iki yana salladı. "Önce bayanlar."

Loren birazcık içti, sonra matarayı tekrar Gunn'a verdi. "Acaba Moore'lara ne oldu?" "Bizim doruktan bu cehenneme indirildiğimizi bilmiyor olabilirler."

"Korkarım Zolarların niyeti bizi diri diri buraya gömmek, " dedi Loren. Savunması çökerken ilk defa olarak gözlerine yaşlar doldu. Dayaklara da, hakaretlere de dayanmayı başarmıştı. Ama şimdi artık Gunn'la kendisi tek başlarına bırakılmış gibiydiler. Onu ayakta tutan umut da hemen hemen tümüyle sönmüştü. Gunn yavaşça, "Dirk var hala," dedi.

Loren ağlar gözükmekten utanmış gibi kafasını salladı, gözlerini sildi. "Lütfen kes. Sağ olsa bile, Dirk'in peşinde bir grup deniz piyadesiyle buraya girip bizi zamanında bulması olanaksız."

"Eğer ben adamımı tanıyorsam, bir grup deniz piyadesine ihtiyacı yoktur." "O da insan, alt tarafı. Kendini asla mucize yaratan biri olarak görmez zaten." Gunn, "Biz sağ oldukça, bir parçacık da umut oldukça, mesele yok," dedi. "Ama ne kadar bir süre için?" Loren başını üzgün üzgün iki yana sallıyordu. "Birkaç dakika mı? Birkaç saat mi? Aslında şimdi bile öldük sayılır."

Zincirin ilk parçası gün ışığına çekildiğinde, dorukta kim varsa durup onun güzelliğini seyretti. Bunca altını içeren o koca kitle soluklarını kesmişti. Yüzyıllardır yer altında kalmaktan birikmiş tozlara ve kalsit damlalarına rağmen, sarı altın öğle güneşi altında göz kamaştırarak parıldıyordu.

Zolarlar eski eser çalmakla geçirdikleri bunca yıl boyunca bu kadar görkemli bir şaheser görmemişlerdi. Tarihte bilinen hiçbir değerli obje bununla

yarışamazdı. Tüm dünyada bunun bedelini ödemeye gücü yetecek koleksiyoncu sayısı dörtten azdı. İkinci parça da geçitten çıkarılıp birincinin yanına konunca, manzara büsbütün etkili bir hal almıştı.

Albay Campos, "Ulu Tanrım!" diye soludu. "Halkaları insan bileği kadar." Zolar, "İnkaların metalürjide bu kadar yüksek teknik beceriler edinmiş olduğuna inanmak zor," diye mırıldandı.

Sarason diz çökmüş, halkaları inceliyordu. "Bundaki sanat ve teknik inanılmaz düzeyde. Her halka kusursuz. Bir tek yerde bir tek aksama yok."

Cortina yaklaşıp zincirin bir ucunu tuttu, büyük bir çabayla yerden kaldırdı. "Her halde elli kilo falan olmalı."

Oxley bu inanılmaz görüntü karşısında titreyerek, "Bu gerçekten de diğer tüm keşiflerden ışık yılları kadar ileri bir şey," dedi.

Sarason gözlerini altından ayırıp Amaru'ya işaret verdi. "Yükle helikoptere çabuk." Hain gözlü katil sessizce başını salladı, sonra askerlere emirler yağdırmaya koyuldu. Cortina, Campos ve Matos bile işe yardım ettiler. Zorlanan forklift'in de katkısıyla, ter döke döke, zincirin iki parçası sonunda iki ordu helikopterine bindirilip çöldeki piste yollandı.

Zolar iki helikopterin uzaklaşıp birer benek haline gelişine baktı. Kardeşlerine dönüp, "Artık bizi hiç kimse durduramaz," dedi neşeyle. "Birkaç saat sonra biter bu iş. Dünyanın görülmüş görülecek en büyük hazinesini alıp gitmiş olacağız." Sandecker’e göre, Cerro el Capirote'ye arka kapısından girip Loren Smith'le Rudi Gunn'ı kurtarma planı, bir intihar planından başka şey değildi. Pitt'in hayatını tehlikeye atış nedenlerini biliyordu. Sevdiği biriyle çok yakın bir dostunu ölümden kurtarmak istiyordu. Bu arada iki katille ödeşecek, harikulade bir hazineyi de hırsızların elinden kurtaracaktı. Ama bunlar ancak başka insanlar için söz konusu olabilecek motivasyonlardı. Pitt farklıydı. Onun motivasyonu çok daha derinlere gidiyordu. Bilinmeyene meydan okumak, şeytanın yüzüne bakıp gülmek, büyük risklerin üstesinden gelmek. Bunlardı onu güden şeyler.

Giordino'ya gelince, o Pitt'in çocukluktan beri arkadaşıydı. Sandecker o sağlam İtalyan'ın, Pitt'in peşinden erimiş lavlara bile atlayacağından emindi. Bundan bir an bile kuşku duymuyordu.

Kendisi onları durdurabilirdi. Ama birçok kişiler tarafından devletin en iyi işleyen, en verimli, en etkin kurumu sayılan birimi, hiç kumar oynamadan kurup gerçekleştirmiş değildi. Washington yetkilileriyle uygun adım gitmeyip kendi temposunda direnmesi, ona karşı saygı ve imrenme duyguları yaratmaktaydı.

Diğer kurumların başları, sonunda Kongre'den yasaklama getirebilecek, Başkanın talebiyle istifa zorunluluğu getirebilecek böyle tehlikeli bir projeyi fiilen yönetmeye asla kalkışmazlardı. Sandecker'in tek üzüntüsü, bu seferki adıma kendisinin katılamayışı, o yeraltı nehrine kendisinin giremeyişiydi.

Dalış takımlarının ve cihazların bir bölümünü Chevrolet'den alıp obruğun başına kadar taşıdıktan sonra, durup Peter Duncan'a baktı. Adam obruğun kenarına oturmuş, saydam bir topografi haritasını, bilinen su altı sistemlerinin hidrografik araştırma haritasının üzerine yayıyordu.

İki harita da aynı ölçekteydi. Duncan böylece yeraltı nehrinin akış yolunu aşağı yukarı çıkarabilmekteydi. Çevresinde herkes dalış takımlarıyla cihazları hazırlamakla meşguldü. Duncan kendi kendine konuşur gibi, "Kuş uçuşu olarak bakarsak, Şeytan Obruğundan Cerro el Capirote'ye uzaklık aşağı yukarı otuz kilometre," diye söylendi. Sandecker obruğun suyuna göz attı. "Acaba bu nehir kanalını yaratan ne tür bir doğa sapıklığı?"

Duncan karşılık verdi. "Altmış milyon yıl kadar önce, yer tabakasındaki bir kayma, kireçtaşında bir fay oluşturmuş, suyun aradan girip bir dizi mağarayı birleştirecek bir yol açmasını sağlamış."

Amiral, Pitt'e döndü. "Oraya varmanız ne kadar sürer d ersin?"

Pitt, "Dokuz millik hızla herhalde üç saatte varırız," dedi.

Duncan kuşkulu gibiydi. "Ben hiç kıvrılmadan akan nehir görmüş değilim. Sizin yerinizde olsam, bu tahmine iki saat daha eklerdim."

Giordino bir yandan soyunurken güvenle konuştu. "Willowing Windbag nasılsa zaman açığını kapatır."

"Ancak yolunuz hep açık ve düzgünse. Siz bilinmeyene giriş yapıyorsunuz. Karşınıza ne gibi güçlükler çıkacağını bilmeye olanak yok. Belki tavan alçalır, on kilometre boyunca su altından gitmek zorunda kalırsınız. Belki on katlı bina kadar yüksekten dökülen çağlayanlar çıkar. Belki kayalar arasından kıvrıla kıvrıla gitmek zorunda kalırsınız.

Beyaz suda rafting yapanların bir sözü vardır, yolda bir kaya varsa, kesinlikle çarparsın. Bir akıntı çatışması varsa, ona kesinlikle yakalanırsın." "Daha başka?" Giordino sırıtıyordu. Duncan'ın karamsar tahminleri onu sarsmamıştı. "Vampirlerle obur canavarlar da aşağıda bizi bekliyor mu? Barakudalar bizi sabah kahvaltısı olarak yemeye hazırlanıyor mu?"

Duncan, "Ben yalnızca sizi beklenmedik şeylere hazırlamaya çalışıyorum,"

dedi. "Size sunabileceğim en değerli şey, nehrin ana kitlesinin topraktaki bir fayın içinden aktığını bilmekten gelen rahatlık. Eğer bu doğruysa, kanal kıvrılarak, dalıp çıkarak gidiyor olsa bile, oldukça dengeli bir derinliği var."

Pitt onun omzunu tıpışladı. "Anlıyoruz ve minnet duyuyoruz. Ama bu aşamada, Al'le ben ancak iyi şeyler umabiliriz, kötü şeyler bekleyebiliriz, ikisi arasındaki her şeye de razı olabiliriz."

Sandecker, Duncan'a döndü. "Sen aşağıdaki dereden nehre çıkarken orada hava cebi var mıydı?" diye sordu.

"Vardı. Tavan, suyun üzerinde on metre kadar yükseliyordu." "Bu böyle nereye kadar gidiyordu?"

"Biz canımız pahasına ipe asılmıştık, pek az bakabildim. Işığımı şöyle bir çevirdiğimde, tavanın bittiği yeri göremedim."

"Eh, şansları tutarsa, belki tüm yolculuk boyunca açıktan gidebilirler." Duncan kuşkuyla, "Fazla şans," dedi. Gözleri hala haritalardaydı. "Yeraltı nehirlerini düşünürsek, bu nehir çok fazla büyük. Sırf boyunu ele alsanız, karstik topraktan geçen nehirlerin en uzunu."

Giordino basınç göstergesini, pusulayı ve derinlik göstergesini koluna takarken, "Karst dediğin ne?" diye sordu.

"Karst dediğim, derelerin, geçitlerin, mağaraların deldiği bir kireçtaşı kitlesi."

Pitt, "İnsan acaba yerin altında böyle kaç nehir akıyor diye merak ediyor," diye söylendi.

"Leigh Hunt da, var diye direndiği altın vadisi de, California ve Nevada hidrologları için bir şakadan ibaretti, ama şimdi araştırılmaya değer oldu," diye kabullendi Duncan. "Sizin burada keşfettiğiniz bu durumdan sonra, en dar kafalılar bile o konuya bir kere daha bakacaktır."

Pitt küçük, su geçirmez bilgisayarını koluna takmadan önce havaya kaldırıp göstererek, "Belki benim biraz daha fazla katkım olabilir," dedi. "Araştırmayı programlamaya çalışabilirim. Yol boyu, nehrin akışıyla ilgili veri derleyebilirim." "Ne kadar bilimsel veri getirirsen o kadar minnet duyarım," dedi Duncan. "Cerro el Capirote'nin dibinde bir altın hazine bulmak, belki insanın hayal gücünü alevlendirir, ama aslında milyonlarca dönüm tarlayı verimli çiftlik arazisine dönüştürebilecek suyun keşfinin yanında, o solda sıfır kalır."

"Belki altınların parasıyla buraya pompalama sistemleri, borular falan yapılır," dedi Pitt.

Sandecker, "Doğrusu düşünmeye değer bir rüya," diye katkıda bulundu.

Giordino bir sualtı kamerasını kaldırmış, gösteriyordu. "Ben de sana birkaç fotoğraf getiririm."

"Sağol. Bir iyilik daha yapsanız keşke." Pitt gülümsedi. "Söyle, yeter."

Duncan, Pitt'e basket topu biçiminde, ama onun yarı boyunca bir plastik paket uzattı. "Bu bir boya izi. Floresan sarıya optik parlatıcı katılmış. Hazine mağarasına varınca bunu suya atarsan, dönüşünde sana bir yemek ısmarlarım. Hepsi o kadar. Bu tulum nehirde ilerlerken boyayı otomatik olarak, düzenli aralıklarla salacak."

"Nehrin Körfezde tam nereye çıktığını saptamaya çalışıyorsun."

Duncan başıyla evetledi. "O zaman elimizde önemli bir hidrolojik bağlantı kurulmuş olur."

Pitt'le Giordino'dan su örnekleri almalarını da istemek üzereydi, ama sonra caydı. Zaten oldukça ileri gitmiş durumdaydı. Eğer bu nehirden Cerro el Capirote'nin dibine kadar gidebilirlerse, arkadan bilimadamları daha başka seferler düzenler, Pitt'le Giordino'dan gelen bilgilere dayanarak daha çok şey araştırabilirlerdi zaten. On dakika boyunca Pitt'le Giordino takımlarını kuşanıp yolculuğa hazırlandılar. Birlikte yüzlerce kere, birbirinden çok farklı sulara, çok farklı koşullarda dalışlar yapmışlardı, ama bu kadar derinden ve bu kadar uzağa gitmeye hiç kalkışmamalardı. Tıpkı önemli bir beyin ameliyatını tartışan cerrahlar gibiydiler. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlardı. Hayatları buna bağlıydı.

İletişim sinyalleri kararlaştırıldı, hava kaybı durumlarında soluma esasları saptandı, Willowing Windbagi şişirip söndürme deneyleri yapıldı, kimin hangi cihazı kullanmaktan sorumlu olacağı kararlaştırıldı, her adım aralarında onaylandı.

Pitt balık adam giysisini üzerine çekerken, Sandecker, "Bakıyorum basınçlı kuru tulum giymiyorsun," dedi.

"Su biraz serin olsa bile, yine de ılık sayılır, hipotermi konusuna kaygılanmak gerekmez. Bu giysi daha çok hareket özgürlüğü tanıyor. Kuru tulumları hava tüpleri fazla sıkıştırır. Willowing Windbag devrilir de, onu doğrultmaya falan çalışmak zorunda kalırsak, böylesi daha rahat."

Pitt hava tüplerini sırtına almayıp, kalçalarındaki kayışlara taktı. Dar geçitlerde onlara ulaşmak daha kolay olacaktı. Soluma regülatörlerini, çifte valflara giden hava borularını, basınç göstergelerini, dekompresyon için

gerekecek yedek oksijen şişesini de taktı. En son olarak, ağırlık kemerleriyle kaldırma kompansatörlerine sıra geldi.

"Karışım gaz yok mu?" diye sordu Sandecker.

"Hava soluyacağız." Pitt regülatörlerini kontrol ediyordu.

"Azot narkozu tehlikesi?"

"Dereden bir kere nehre çıkınca, derin dalışlardan veba gibi kaçacağız." Sandecker, "Vurgun eşiğinden uzak kalmaya dikkat et," diye uyardı onu. "Otuz metreden aşağı dalayım deme. Üstte giderken de su altında kalmış kayalara dikkat et."

Amiralin söyledikleri yalnızca bunlar oldu. Söylemediklerinin ne olacağı da belliydi: "Eğer bir terslik olur da acele yardım gerekirse, kendini Satürn'ün üçüncü halkasında say." Yani kurtarma diye bir işleme olanak yoktu.

Pitt'le Giordino son dalış öncesi kontrolü yaptılar, birbirlerinin cihazlarına baktılar, tokalarını son kere yokladılar. Başlarına dalgıç başlığı yerine, inşaat işçilerinin miğferlerinden giymişler, miğferlerin alnına da madenciler gibi ışık takmışlardı. Sonunda obruğun kenarına gidip kendilerini suya bıraktılar.

Giordino ağızlığı dişlerine kıstırdı, maskeyi ayarladı, teneke kutunun ön tarafındaki kulpa sarıldı. Son kere elini sallayıp kutuyla birlikte suyun dibine doğru battı. Pitt suyun içinden uzanıp Duncan'la el sıkıştı.

Duncan, "Ne yaparsan yap, akıntının seni hazine mağarasından öteye sürüklemesine izin verme," dedi. "Sualtı nehrinin o noktadan körfeze uzaklığı aşağı yukarı yüz yirmi kilometre."

"Kaygılanma, orada gereğinden fazla oyalanacak değiliz." "Tanrı sizinle olsun," dedi Duncan.

"Kutsal güçlerin hepsi gelse, seviniriz." Pitt'in sesi içtenlikliydi. Sonra Sandecker'le el sıkıştı. "Benim için buzlu bir tekila hazırlayın, Amiralim." "Keşke dağa girişin bir başka yolu olsaydı." Pitt başını iki yana salladı. "Ancak dalgıç operasyonuyla mümkün." "Loren'le Rudi'yi geri getir," dedi Sandecker. Duygusallaşmamaya çalışıyordu. Pitt, "İkisini de çok geçmeden göreceksiniz," diye söz verdi. Sonra da görünmez oldu.

50

TELSIZCININ sesi, Yüzbaşı Juan Diego'yu hayallerinden uyandırdı, komuta çadırından dağın doruğuna diktiği gözlerini telsize çevirdi. Cerro el Capirote'nin çevresindeki o çıplak çölde bir çirkinlik vardı. Kendi diyarı olan Durango eyaletine göre, burası çorak alandı. "Evet, ne var, Çavuş?"

Telsizcinin ona arkası dönüktü. Diego askerin yüzündeki şaşkınlığı göremiyordu. "Güvenlik noktalarını saat başı rapor almak için arıyordum, Dört ve Altı numaralardan cevap gelmiyor."

Diego içini çekti. Beklenmedik durumlara şu ara hiç ihtiyacı yoktu. Albay Campos ona emir vermiş, dağın çevresine bir güvenlik barikati çekmesini istemişti. O da emirlere uyuyordu. Kendisine açıklama yapılmamış, o da zaten sormamıştı. Tepeye inip kalkan helikopterleri merakla seyrediyor, oralarda neler döndüğünü bir türlü düşünemiyordu. "Beş numaralı noktadaki Onbaşı Francisco'yu ara, Dörtle Altı'ya birini yollayıp baktırsın." Diego masasına oturdu, günlük raporuna, iletişim cihazlarında arıza olabileceğini not etti. Ortada gerçek bir sorun olabileceği aklının ucundan bile geçmedi.

"Beşinci noktadaki Francisco'yu da bulamıyorum," dedi telsizci.

Diego sonunda ona döndü. "Cihazların çalışır durumda olduğundan emin misin sen?" "Evet, efendim. Verici sinyali yolluyor ve alıyor. Sorun yok." "Birinci Nokta'yı dene."

Telsizci kulaklıklarını ayarladı, sinyali verdi. Birkaç saniye sonra dönüp omuz silkti. "Üzgünüm, Yüzbaşım. Birinci Nokta da sessiz."

"Ben kendim bakayım," dedi Diego sinirli bir sesle. Küçük telsizi eline alıp çadırından komuta aracına doğru yürüdü. Birdenbire zınk diye durdu, aptal aptal baktı. Komuta jipinin ön sol jantı kriko üzerinde duruyordu. Lastikle stepne görünürlerde yoktu. "Neler oluyor?" diye mırıldandı. Yoksa bu bir tuzak mıydı? Albay Campos onu bir tür sınavdan geçiriyor olabilir miydi?

Topukları üzerinde dönüp çadıra doğru ilerlerken, iki adım atıp durdu. Hiç yoktan ortaya çıkan üç adam yolunu kesmişti. Ellerindeki tüfekleri onun göğsüne çevirmiş durumdaydılar. İlk önce, sığırtmaçlar gibi giyinmiş kızılderililerin neden askeri cihazlara sabotaj yapmaya kalkıştığını merak etti. "Burası askeri bölge," diye patladı. "Buraya giremezsiniz."

Billy Yuma, "Sana ne söyleniyorsa onu yap, asker," dedi. "O zaman sana da, adamlarına da bir zarar gelmez."

Diego güvenlik noktalarına ne olduğunu o zaman anladı. Kafası karışmıştı. Birkaç kızılderilinin tek el bile ateş etmeden kırk tane eğitimli askeri etkisiz hale

getirmesine olanak yoktu. Liderleri olarak gördüğü Yuma'ya döndü. "Adamlarım gelmeden silahlarınızı atın, yoksa askeri tutuklamadan kurtulamazsınız." Yuma, "Sana bunu söylemek beni üzüyor, asker," derken, ütülü üniforma, cilalı çizme giymiş adamı aşağılamaktan büyük zevk alıyordu. "Ama tüm adamlarının silahları alındı, başlarında nöbetçiler bekliyor."

Diego kibirle, "imkansız!" diye terslendi. "Kum farelerinden oluşan bir çete, eğitimli askerlerin karşısına çıkamaz."

Yuma kaygısızca omuz silkti, yanındakilerden birine döndü. "Çadırdaki telsizi bozun." "Delisin sen. Devlet malına zarar veremezsin."

"Arazimize izinsiz girdiniz," dedi Yuma yavaşça. "Buralarda yetkiniz sökmez." "Size silahları indirmenizi emrediyorum." Diego belindeki tabancaya uzanmıştı. Yuma bir adım attı, buruşuk yüzü yine öyle ifadesiz, elindeki Winchester tüfeğin namlusunu Yüzbaşı Diego'nun midesine dayadı. "Karşı koyma. Tetiği çektiğim anda vücudun sesi tıkar, dağdakiler duyamaz."

Namlu midesine gömülürken duyduğu acı, Diego'yu bu adamların oyun oynamadığına inandırmıştı. Çölü iyi biliyordu bu kızılderililer. Hiç gözükmeden, hayaletler gibi ilerleyebilirlerdi buralarda. Kendisi askerlerini, buralarda dolaşabilecek avcılara karşı uyarmıştı. Pusu kuracak silahlı kızılderililerden ise hiç söz eden olmamıştı. Otomatik tabancasını yavaşça Yuma'nın adamlarından birine uzattı, adam alıp blucin pantolonunun beline soktu. "Telsizini de ver lütfen."

Diego telsizi de isteksiz bir hareketle verdi. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yasaya karşı geldiğinizin farkında değil misiniz?"

"Eğer siz askerler, kutsal dağımıza saygısızlık edenlerin hesabına çalışıyorsanız, o zaman yasaya karşı gelen sizsiniz. Bizim yasamıza. Yeter konuştuğun. Bizimle gel." Yüzbaşı Diego'yla telsizcisi sessizce yürütüldüler. Yarım kilometre kadar sonra, dağın yamacında çıkıntı yapmış raf gibi kayanın altına geldiler. Diego tüm askerlerini orada, sıkışık düzen içinde oturtulmuş buldu. Başlarında kızılderililer, ellerinde silahlarıyla nöbetteydi. Askerler hemen kalkıp hazırola geçtiler. Komutanlarını görünce yüz ifadeleri rahatlamıştı, iki teğmenle bir çavuş yaklaşıp selam çaktı. Diego, "Hiç kurtulan yok mu?" diye sordu.

Teğmenlerden biri başını iki yana salladı. "Yok efendim. Biz karşı koyamadan bastırdılar."

Diego çevresine bakındı, adamlarını esir eden kızılderilileri inceledi. Yuma da

dahil, on altı kişi sayabilmişti. İnanamıyormuş gibi, "Hepiniz bu kadar mısınız?" diye sordu. Yuma başıyla onayladı. "Daha çoğuna ihtiyacımız yok." "Bize ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey asker. Komşularımla ben, hiç kimseye zarar vermemek için çok dikkatli davrandık. Sen ve adamların birkaç saatlik bir uyku kestirip dinlenin. Ondan sonra arazimizden çıkmak üzere serbestsiniz." "Ya kaçmaya çalışırsak?"

Yuma kayıtsızca omuz silkti. "O zaman vururuz. Bunu iyi düşün, çünkü adamlarım koşan tavşanı elli metreden vurabiliyor."

Yuma söyleyeceklerinin hepsini söylemişti artık. Yüzbaşı Diego'ya arkasını döndü, dağın güney yamacındaki yarığın içine girdi, göze zor çarpan bir yoldan yukarıya tırmanmaya başladı. Montololar arasında hiçbir konuşma geçmemişti. Sessiz bir emir almış gibi, içlerinden on tanesi Billy Yuma'yı izledi, beşi de esirlerin başında nöbetçi kaldı.

51

Tırmanış geçen sefere göre hızlı gidiyordu. Eski yanlışlarından ders almıştı Yuma. Yanlış yollara sapmıyor, kör kovuklara girmiyordu. Sağlam tutamak yerlerini hatırlıyor, çürümüş olanlara el uzatmıyordu. Ama akıllı katırların bile çıkmayacağı bu yokuşu çıkmak, yine de kolay iş değildi.

Saldırıyı daha çok adamla yapmak isterdi aslında. Ama arkasındaki on adam dışında, bu dağdan korkmayan kimseyi bulamamıştı. Ya da öyle demişlerdi. Yuma onların gözlerindeki çekingenliği görmeyecek kadar kör değildi.

Yassı rafa gelince durup soluklandı. Kalbi atmaya başlamıştı, ama vücudu fırlamaya hazır yarış atlarına özgü bir sinir enerjisiyle gepgergindi. Pantolon cebinden eski bir cep saati çekti, baktı. Mutlu mutlu başını sallarken, saati ötekiler de görsün diye havaya kaldırdı. Programın yirmi dakika ilerisindeydiler.

Yukarda, dağın doruğunda, helikopterler kovan çevresindeki arılar gibiydi. Hazinelerin alabildikleri kadarını alıp havalanıyor, Altar Çölü'ndeki piste doğru uzaklaşıyorlardı.

Albay Campos'un subaylarıyla adamları öyle hızlı bir çalışmaya gömülmüşlerdi, altın da gözlerini öylesine kamaştırmıştı ki, dağın dibini sarmış bekleyen güvenlik kuvvetlerini kontrol etmek hiçbirinin aklına gelmiyordu. Tepedeki telsizci, helikopterlerin geliş gidişini ancak kontrol edebiliyordu.

Diego'dan rapor istemeye zamanı yoktu. Kimse de yamacın kenarına yürüyüp aşağıdaki karargaha bakmıyordu. Yamaca tırmanmakta olan bir avuç adama da kimse dikkat etmedi.

Polis Komutanı Cortina, gözünden bir şeyler kaçıracak adamlardan değildi. Polis helikopteriyle Cerro el Capirote'nin tepesinden havalanıp kendi karargahına dönerken, pencereden taş hayvana baktı, çoğunun fark edemediği bir şeyi görüverdi. Pragmatik bir insan olduğu için hemen gözlerini yumdu, bunu güneş ışığının bir oyunu olarak düşündü. Ya da bakış açısı öyle göstermişti. Ama gözlerini yeniden açtığında, hayvanın yüzündeki o hain ifadenin değişmiş olduğuna yemin edebilirdi. Manzara pencereden uzaklaşırken, Cortina'ya sanki sivri dişlerle dolu o ağız gülümsüyormuş gibi geliyordu.

52

PİTT kendini dev bir soda kamışından, kobalt mavisi bir sisin içine iniyormuş gibi hissediyordu. Dimdik şaftın yanları yuvarlaktı, düzgündü, sanki cilalanmıştı. Biraz aşağıda arkadaşını göremese, burayı dipsiz sanacaktı. İnerken kulaklarının tıkanıklığını açtı, ayaklarını çırpıp Giordino'ya yetişti. Giordino taşıt aracının ambalajı olan teneke kutuyu, şaftın dibindeki dirsekten geçiriyordu. Pitt de arkadan iterek yardımcı oldu, sonra kutuyu izledi.

Derinlik göstergesine baktığında, 60 metreye pek az kaldığını gördü. Dere buradan sonra yukarıya doğruydu. Su basıncı azalacak, göz kararma tehlikesini silecekti. Andlardaki kurban kuyusuna dalmaya benzemiyordu bu seferki. Orada elinde sağlam bir güvenlik ipiyle iletişim cihazları vardı. Shannon'la Miles'ı kurtarmak için yan mağaraya geçtiği birkaç dakikanın dışında, yüzeyi de hiçbir zaman gözden kaybetmemişti. Bu sefer sürekli kapkaranlık bir yeraltı dünyasına girmekteydiler. Hiçbir insanın ya da hayvanın görmediği yerlere.

Koca kutuyu kıvrımlı yerlerden nehre doğru iterken Pitt içinden, mağara dalışlarının dünyanın en tehlikeli sporlarından biri olduğunu düşünmekteydi. O kapkara

S26 ortama ek olarak, kalın bir kaya tabakasının altında olduğunu bilmekten gelen klostrofobi duygusu da vardı. Sonra o çıldırtıcı sessizlik, kum kalkması nedeniyle yön kaybetme korkusu. Bütün bunlar paniğe yol açabilirdi. Tüm tehlikelere karşı eğitim almış, ileri cihazlar taşıyan nice dalgıcı o panik

öldürmüştü. Mağara dalışları bu yüzden, asla kitaptan öğrenilemeyecek karanlık bir heyecan diye ün yapmışı. Ulusal Speleoloji Derneği'ndeki hocası, Bahamalarda ilk tuzlu su mağarasına dalmadan önce ne öğretmişti ona? "Mağara dalışında herkes ölebilir." İnsanın gençliğinde öğrendiği şeyler, belleğine ebediyen çakılır kalırdı. Pitt bunu 1974'de yirmi altı dalgıç birden Florida mağaralarında öldüğü zaman da hatırlamıştı. Dünyadaki ölüm vakalarının sayısı bunun rahat üç katıydı.

Pitt aslında pek klostrofobi duygusuna kapılmazdı. Aklı dağılacak kadar korktuğu da azdı. Bu operasyonun çabucak bir ölüm tuzağına dönebileceğinin farkındaydı. Nehre kapıldıkları anda, olup bitebilirdi her şey. Ondan sonra hazine mağarasına varıncaya kadar dönüş yoktu.

Nehre doğru giden dere kanalı genişledi, kum saati gibi birkaç kıvrım gösterdi. Obruktan yüz metre uzaklaşınca gün ışığının çoğunu kaybettiler, şapkalarındaki ışıkları yaktılar. Derinlik göstergesine bir daha göz atan Pitt, hayli yükselmiş olduklarını, su yüzüne yirmi metre kaldığını gördü.

Giordino ilerliyordu. Döndü, tek elini salladı. Nehir açılışına varmışlardı. Pitt de eliyle, "Tamam," işareti verdi, sonra kolunu teneke kutunun kayışına geçirdi, akıntının onu sürüklemesini engellemek için önlem aldı.

Giordino paletlerini kuvvetle çırptı, kutuyu yanlamasına çekmeye çalıştı. Pitt kanaldan nehre çıkana kadar akıntıya kapılmamak için önlem alıyordu. Zaman ayarı hemen hemen kusursuzdu. Akıntı onu kapıp savurduğu anda, Pitt'le kutunun ucu da kanaldan fırlamıştı.

Daha önceden planladıkları gibi, kaldırma kompansatörlerini sakin sakin şişirdiler, kutunun kurşun ağırlıklarını çözüp attılar, nehir boyunca sürüklenmeye koyuldular. 50 metre kadar gittikten sonra başları yüze çıktı, ışıkları onlara kocaman galeriyi gösterdi. Tavan garip, siyah bir kayaydı. Kireçtaşı değildi. Pitt ışığını ayarlayıp bakınca, oranın volkanik kaya olduğunu anladı. Bereket versin nehir düzgün akıyordu, aralarda kayalar yoktu. Ama duvarlar sudan dimdik yükseliyor, onlara hiç dinlenme yeri tanımıyordu.

Regülatörünün ağızlığını tükürerek fırlattı, Giordino'ya seslendi. "Kıyıda ilk durak yerini görünce oraya yönel." "Tamam," dedi Giordino.

Volkanik bölümden yine kireçtaşı bir kanala geçmişlerdi. Her taraf acayip bir gri renkle kaplıydı. Işıkları emen, sanki lambaların pilleri bitiyormuş gibi etki yapan duvarlardı bunlar. Geçidin ilerisinden gök gürültüsü gibi bir ses yankılanıyor, giderek büyüyordu. En kötü korkuları, bir durak yeri bulamadan çağlayana rastlamaktı. İşte, karşıki karanlıklarda o tehlike de belirmişti.

Giordino, "Sağlam tut," diye bağırdı. "Galiba düşeceğiz."

Pitt kafasını eğdi, alın ışığının dosdoğru karşıyı göstermesini sağladı. Boşuna. Ortalık hemen bir sisle dolmuştu. Buhar gibi. Pitt kendini Niagara'dan fıçısız atlıyormuş gibi hissetti. Gürültü sağır edici bir hale gelmişti. Kayaların yankısı büyütüyordu onu. Giordino sislere girip kayboldu.

Pitt'in tek yapabileceği, kutuya sımsıkı sarılmak, sıçrayan sular çevresini sararken aval aval bakmaktı. Ama sonsuz düşüş bir türlü başlamak bilmiyordu. Gürültünün, aşağıya düşen bir çağlayandan değil, yukardan inen sulardan geldiğini anladılar. Mağaranın kireçtaşı tavanından fışkıran sular, Pitt'in tepesine çullandı. Burası bir başka kaynaktan gelen suyun nehre katıldığı yerdi. Pitt kupkuru çölün hemen altında bu kadar çok suyun akıp durması karşısında şaşkındı. Herhalde bir tür yeraltı akiferleri sisteminden, büyük basınçla geliyor bu su, diye karar verdi.

Sis perdesinden çıkınca, duvarların genişleyip tavanın yükseldiğini gördü. Koskoca bir yerdeydiler. Garip dekorasyonlu bir mağaraydı burası. İğrenç biçimler almış heliktitlerle doluydu. Yani sarkıtlar yerçekimine hiç aldırış etmeksizin, çok acayip biçimlerde kıvrılmıştı. Mineral depozitleri de enfes formasyonlarda mantarlar gibiydi. Boyları bir metreden fazla, üstlerindeki alçı çiçekleri harikaydı. İnanılmaz formasyonların bulunduğu bu tür yerlere spelunker'ler "Fuar mağara" diye isim takmıştı.

Pitt önlerinde daha kaç mağara bulunduğunu düşünmeden edemedi. Hepsi keşfedilmeyi, araştırılmayı bekliyordu. İnsanın hayal gücü kolaylıkla çığrından çıkabilir, bir zamanlar burada yaşamış gizli bir ırkın bu dekorasyonları yaptığına inanabilirdi.

Ama Giordino'ya öyle bir şey olmadı. Güzelliklerin farkında bile değildi. Dönüp Pitt'e baktığında, yüzünde,

"Sağ olduğuma memnunum," diyen bir gülümseme vardı.

"Burası Operada Hayaletin yeri olmalı," dedi.

"Lon Chaney'i org çalarken bulacağımızı pek sanmam."

Giordino, "Otuz metre ilerde, solda bir durak yeri var," dedi. Keyfi yerine geliyordu. "Tamam. Sığ suya doğru dön, ana akıntıdan kurtulmak için deli gibi yüz." Giordino'nun bu öğütlere ihtiyacı yoktu. Hemen dönüşünü yaptı, paletlerini çılgınca çırptı. Pitt kocaman teneke kutunun arka ucunu bırakıp yüzüş hızını artırdı. Kutunun orta hizasına gelmişti. Vücudunu kaldıraç gibi kullanarak kutuyu kaldırma işinde Giordino'ya yardım etti.

Tam Pitt'in umduğu gibi gidiyordu işler. Giordino akıntıdan çıkmış, sakin sularda yüzmekteydi. Paletleri yere dokununca kıyıya tırmandı, kutuyu da çekti. Pitt serbest kalmıştı. Kulaç atıp yüzdü, Giordino'dan on metre ilerde de o kıyıya çıktı, oturdu, paletleriyle gözlüğünü çıkardı, kayanın üzerinden g erisin geri yürürken hava tüplerini de indirdi.

Giordino da teneke kutuyu açmadan önce aynı işleri yapmıştı. Pitt'e başarısına sevinen bir bakışla baktı. "Bakıyorum evin pek güzel," dedi.

Pitt, "Ortalık biraz dağınık, özür dilerim," diye karşılık verdi. "Ama yedi cüceler bugün izinli."

"Buraya kadar gelebilişimiz seni de benim kadar memnun ediyor mu?" "Eh, sağ olduğuma üzülüyor değilim." "Ne kadar yol aldık?"

Pitt koluna taktığı komuta bilgisayarına bir şeyler tuşladı. "Sadık teknoloji harikama göre, cehenneme doğru iki kilometre ilerlemişiz, iki metre de alçalmışız." "Kaldı yirmi sekiz."

"Evet." Pitt seyircilerini etkilemeye çalışan sihirbazlar gibi gülümsüyordu. "Ama bundan sonra, lüks yolculuk yapıyoruz."

Beş dakika sonra, Willowing Windbagin sekiz hava odacığı şişmiş, nehirle cebelleşmeye hazırlanmıştı. Bu çirkin görünüşlü Hovercraft aslında "su kurtarma aracı" diye biliniyordu. Hızlı akıntıların, bataklıkların, ince buzların, kirli su havuzlarının üzerinde, bir hava yastığı üstünde kolayca ilerleyebilirdi. Ülkenin her yanında polisin ve itfaiyecilerin kullandığı benzer araçlar, binlerce insanı boğulmaktan kurtarmıştı. Bu araca gelince, yapımcılarının aklından bile geçmeyen bir dayanıklılık testinden geçmek üzereydi.

Boyu üç metre, eni bir buçuk metreydi. Dört silindirli, 50 beygir gücünde motoru vardı. Düz zemin üzerinde saatte 64 kilometre hız yapabiliyordu. Giordino, "Bizim mühendisler bunun yüksekliğini azaltmakta harikalar yaratmış," dedi. Pitt de ona katıldı. "Yatay motor ve pervane takmak bir deha gerçekten." "Kutunun içine ne çok malzeme tıkabildiklerine şaşıyorum."

Yola koyulmadan önce, on yedek hava tüpünü, Hovercraft'ı yeniden şişirecek yedek hava şişelerini, su geçirmez kılıflar içindeki bir yığın lambayı ve bu arada iki de uçak iniş ışığını, yedek pilleri, ilk yardım çantasını, üç fazla soluma regülatörünü araca yerleştirip bağladılar.

Pitt su geçirmez bir kılıftan kendi eski .45'lik Colt otomatiğiyle iki dolu şarjörü çekip aldı. Orada bir termos kahveyle sandviçler de görünce gülümsedi. Amiral Sandecker, bir operasyonu başarılı kılacak ayrıntıları asla unutmazdı. Pitt

termosu ve sandviçleri kutuya tekrar soktu. Piknik yapmaya vakit yoktu. Loren'le Rudi'yi kurtarmaya yetişeceklerse, bir an önce yola koyulmak zorundaydılar. Tabancayla mermileri bir plastik torbaya sokup ağzını yapıştırdı. Sonra balık adam tulumunun ön fermuarını açtı, torbayı midesinin önüne tıktı.

Bir an gözleri Hovercraft'a döndü. Bir mısra hatırlamıştı, yüksek sesle söyledi. "Ah, Circe, bu yolculukta bize kim rehber olacak, kimsenin kara gemiyle girmediği Hades'e!" Giordino kürekleri yuvalara yerleştirirken başını kaldırıp ona baktı. "Onu da nerede duydun?"

"Homer'in Odise'sinden."

Giordino da bir mısra patlattı. "Truvalılar arasında da dalabilen adamlar olabilir," dedi.

"İlyada. Görüyorsun ki ben de Homer biliyorum."

"Beni her zaman şaşırtmışsındır."

"Önemli bir şey değil ki!"

Pitt araca bindi. "Her şey yerleşti mi?"

"Bağlandı."

"Hazır mıyız?"

"Çalıştır."

Pitt kıç tarafa, motor pervanesinin hemen önüne çömeldi, düğmeye bastı, havayla soğutulan motor kekeleyerek canlandı. Ufacık bir motordu, başarıyla kısılmış egzozunun nabız atışı gibi sesi ancak duyuluyordu.

Giordino buruna yerleşip uçak iniş ışıklarından birini çevirdi, mağaranın içini gündüz gibi aydınlattı. Dönüp Pitt'e güldü. "Bakir çevreyi kirlettiğimiz için bize ceza kesen olmaz umarım."

Pitt de güldü. "Buranın şerifi benden zırnık alamaz. Cüzdanımı evde unutmuşum." Hovercraft kıyı boyunca ilerlerken, kendi yarattığı yirmi santim yüksekliğindeki hava yastığı üstünde kayıyordu. Sulara değmeden ilerlemekteydi. Pitt kontrol çubuklarının herbirini bir eliyle kavramış, aracı akıntının yukarısında, dümdüz çizgiden oluşan bir rotada ilerletiyordu.

Suyun üzerinde, temas duygusu olmaksızın gitmek garipti. Giordino burundan baktığında, saydam suların artık obruktaki gibi kobalt mavisi değil, akua yeşili olduğunu görüyordu. Albino salamanderlerden bir sürüyü, birkaç kör mağara balığını görünce şaşaladı. Derinliklerde, dipteki kayaların çevresinde

yüzüyorlardı balıklar. Giordino bir yandan ilerde gördüklerini yüksek sesle Pitt'e bildiriyor, bir yandan da fotoğraf çekiyordu. Pitt de zaten bilgisayarına Peter Duncan için bazı notlar girmekteydi. Geniş koridorlarda büyük bir hızla ilerlerken bile, terleri kafalarının çevresinde hale gibi bir sis tabakası oluşturmaktaydı. Arkalarındaki karanlıkları görmezden gelerek ilerlediler. Nehrin oyduğu kanaldan geçerken bir kere bile dönüp arkalarına bakmadılar.

İlk sekiz kilometre boyunca yolları apaçıktı. İyi de hız yaptılar. Birkaç dipsiz kuyunun üzerinden geçtiler, sağda solda uzaklara doğrulan koca mağaraları da görmezden geldiler. Tavan yüksekliği 30 metreden başlıyor, bazen altından zor geçecekleri kadar alçalıyordu. Birkaç küçük çağlayanın üstünden kolayca aştılar, sonunda dar bir kanala girdiler. Her yanlarını kaplayan kayalara çarpmamak için konsantrasyonlarını toplamaları gerekiyordu artık. Derken hemen hemen 3 kilometre boyundaki sonu gelmez bir galeriye geldiler. İçerisi göz kamaştırıcı kristallerle dolu gibiydi. Uçak ışığının altında pırıl pırıl parlıyorlardı.

İki kere de geçit tümüyle suyla doldu. Tavan fazla alçalmış, suyun içine girmişti. Böyle zamanlarda Wallowing Windbagi biraz söndürüp, kaldırma gücünden yine de yararlanacak duruma getiriyor, kendileri de hava tüplerinden soluyorlardı. Hovercraft'ı içindeki tüm malzemeyle birlikte, çeke çeke götürüyorlardı. Açık bir mağaraya varınca da yeniden şişiriyor, içine biniyorlardı. Bu ek çabalardan yakındıkları yoktu. Zaten yolun dümdüz gitmesini ikisi de beklememişlerdi. Stresten kurtulmak için, arasından geçmekte oldukları galerilere saçma sapan isimler vermeye koyuldular. Lunapark, Mumyalar Müzesi, Giordino'nun Cimnazyumu. Mağara duvarından fışkıran küçük fıskiyenin adı, Postnasal Damla oluverdi. Nehrin kendisine de Koca Ayyaş adını taktılar.

İkinci batık mağaradan geçtikten sonra botu şişirirlerken, Pitt akıntı hızının iki mil kadar arttığını fark etti. Nehrin eğimi de hızla artıyordu. Drenaj ızgarası üzerindeki yaprak gibi karanlıklara doğru sürüklendiler. Karşılarına ne gibi tehlikeler çıkacağını hiç bilmiyorlardı.

Nehrin kudurganlığı fena halde artmıştı. Hovercraft birden kendini tam bir cehennemde buldu. Altlarındaki zümrüt rengi su artık bembeyazdı. İçi kayalarla dolu bir geçitten aşağıya doğru iniyordu. Wallowing Windbag kayalara rastladıkça rodeo atları gibi şahlanıyor, sonra iç bulandıracak biçimde düşüyordu. Pitt ikide bir kendine, durum bundan da kötüye gidemez, diyor, ama bir sonraki aşama daha beter geliyordu. Hovercraft iki kere suların altına batmış, ama kahramanca yeniden yüze çıkmayı başarmıştı.

Pitt rotayı düz tutmak için deliler gibi çabalamaktaydı. Birazcık yan dönseler, sağ kalma umutları uçup giderdi. Giordino acil durum küreklerini kaptı, tekneyi dengede tutabilmek için kas gücüyle yardımcı oldu. Nehrin keskin dönemeç yaptığı yerdeki koca kayaları geçtiler.

Kimi su altındaydı kayaların. Kimi de suları tavus kuyruğu biçiminde yukarıya fışkırtıyordu. İçlerinde dev monolitler gibi yükselenler de vardı. Birkaçı Hovercraft'a sürtünerek geçti, derken bir tanesi aracı da, yolcularını da parça parça etmeye niyetleniyormuş gibi karşılarına dikildi. Ama araç ona da yandan hafifçe değerek geçmeyi başardı.

Çektiklerinin sonu gelmiyordu. Dönüp duran bir girdaba yakalandılar. Suyun yüzünde şişe mantarı gibiydiler. Pitt içi hava dolu destek bölmesine dayanıp ayakta kalmaya çalıştı, levyeyi itip hızı kesti. Motorun uğultusunu suyun gürültüsü zaten boğuyordu. Tüm dikkatini, aracın yan dönmesini engellemeye yöneltmişti. Giordino da küreklere asılmış durumdaydı.

Giordino küreklere geçerken, uçak iniş ışıkları da köpüren sulara düşmüş, kaybolmuştu. Artık tek ışık şapkalarından gelendi. Girdaptan kurtulup tekrar akıntıya ulaşmalarına kadar geçen zaman onlara çok uzun geldi.

Pitt levyeyi eski yerine getirdi, ellerini kontrol çubuklarından çekti. Artık nehirle savaşmaya gerek yoktu. Wallowing Windbag zaten suların götürdüğü yere gidecekti. Giordino öndeki bilinmez karanlıklara dikkatle baktı, daha sakin suların başladığı yeri görmeye çalıştı. Ama görebildiği, nehrin ikiye ayrıldığı çatal oldu. Gürültüyü bastırabilmek için avazı çıkığı kadar haykırdı. "Yol ayrılıyor!" Pitt de, "Hangisi ana yol, anlaşılmıyor mu?" diye bağırdı. "Soldaki daha geniş galiba!" "Tamam, iskele yap!"

Hovercraft’ın çatalı ayıran kayaya çarpmasına ramak kaldı, kaplumbağa gibi ters dönmekten kıl payı kurtuldu, ilerledi. Titreşimler içinde gidiyor, burnunu ikide bir su duvarlarının altına gömüyordu. Sonunda her nasılsa, amansız bir akıntıya kapılıp fırlamadan önce dengesini kazandı.

Pitt bir an için Giordino'yu kaybettiğini sandı, ama sonra arkadaşı teknenin içini dolduran sulardan başını çıkardı, hızlı dönüşlerden sersemlemiş olduğunu gösterecek biçimde kafasını salladı. Ardından sırıttı, elleriyle kulaklarını gösterdi. Pitt anlamıştı. Kükremeler yavaş yavaş hafifliyordu. Hovercraft yine kontrole cevap vermeye başlamıştı, ama ağır gidiyordu, çünkü içi yarıya kadar su doluydu. Bu kadar ağır olunca, hava yastığı üzerinde gidemezdi. Pitt levyeyi biraz daha itip Giordino'ya seslendi. "Boşaltmaya başla!"

Teknenin tasarımcıları her şeyi düşünmüşlerdi. Giordino küçük bir pompaya

bir çubuk soktu, ileri geri oynatmaya başladı. Sular yandaki bir borudan fışkırıp gidiyordu. Pitt eğildi, şapkasının ışığıyla derinlikleri inceledi. Kanal burada biraz daha dardı. Kayalar artık o kadar sık değildi, ama bu sefer de suyun hızı korkunçlaşmıştı. Birdenbire, Giordino'nun su boşaltmayı kesip, yüzünde kaderci bir ifadeyle dinlemeye koyulduğunu fark etti. Derken Pitt de duydu. Nehrin ilerisindeki boşluktan derin bir kükreme patlamıştı.

Giordino ona baktı. "Galiba işimiz bitik!" dedi. Niagara'dan düşüş hayali gözlerinde bir kere daha belirmişti. Bu seferki, duvardan fışkıran su olamazdı. Mağaranın içinde inleyen sesler, çok büyük bir çağlayanın varlığını haber veriyordu. Pitt avazı çıktığı kadar, "Kaldırma kompansatöründeki şişiriciye bas!" diye haykırdı. Su onları yirmi millik bir hızla sürüklemeye başlamıştı. Bir huniye doluyordu sanki. Milyonlarla litre suyla birlikte, gözükmeyen uçuruma doğru ilerlediler. Bir sonraki dönemeci dönünce, kendilerini bir sis bulutunun içinde buldular. Kükreme sesi sağır edici düzeylere yükselmişti.

Ne korku vardı, ne çaresizlik duygusu, ne de umutsuzluk. Pitt'in tek hissedebildiği, zihnindeki uyuşmaydı. Aklı büsbütün durmuş gibiydi. Bir kâbusa giriyordu. Burada hiçbir şeyin biçimi yoktu artık. Son bilinçli gözlemi, Wallowing Windbagin sislere dalmadan önce havada bir an durur gibi olduğuydu.

Hiçbir noktayı referans olarak kullanamayınca, insan düşme duygusuna da kapılmıyordu. Sanki bir bulutun içinde uçmaktaydılar. Derken kontrol çubuğu elinden kurtuldu, Pitt Hovercraft'tan fırladı. Giordino'nun haykırarak bir şey söylediğini duyar gibi oldu, ama gürültü o sesi boğdu. Sonra o korkunç çarpma yer aldı. Pitt dipteki bir şeye meteor gibi çarptı. Ciğerlerindeki hava boşaldı, bir an için kendini kayalar üzerinde parça parça olmuş sandı, ama sonra çevredeki suyun rahatlatıcı etkisini hissetti.

Soluğunu içgüdüsel olarak tutmuştu. Suyun yüzüne varabilmek için çabaladı. Şişmiş olan kaldırma kompansatörünün yardımıyla çok geçmeden kafası sudan çıktı, akıntı hemen onu sürükledi. Kayalar sanki ona uzanıyor, adam yiyen yeraltı canavarları gibi onu yakalamaya çalışıyordu. Derken dönen sular onu kaptı, her kayaya çarptırmaya başladı. Balık adam giysisi parça parçaydı. Bacaklarından, kollarından şeritler kopmuştu. Bir kaya göğsüne çarptı, sonra kafası da bir yere tosladı. Ama miğfer o darbenin etkisini yüzde 80 azaltmıştı. Başına onu giymemiş olsa, kafatası yarılırdı.

İnanılacak gibi değildi ama, kaldırma kompansatörü hala şişmiş durumdaydı. Pitt yarı kendinden geçmiş halde, dönen sularla sürüklendi. Şapkasındaki

ışıklardan biri çarpmayla parçalanmış, öteki de belli belirsiz bir kırmızı ışık veriyordu. Derken ayaklarının altında gevşek taşları hissedip rahatladı. Kıyıya yakın sığ sulara sürüklenmişti. Dizleri çakıllara değene kadar yüzdü, akıntıdan büsbütün kurtulmaya çalıştı. Ellerini dayayıp kendini çekti, kaygan taşların üzerine, kuru bir kaya çıkıntısına tırmandı. Bileklerinden birinde patlayan acı, ağzından bir iniltinin kurtulmasına yol açtı. Çağlayandan düştükten sonra bir ara, orasında bir kemik kırılmış olmalıydı. Ama bütün bileği kırılmış değildi. Ayrıca sol kaburgalarından bir ikisi de çatlamıştı galiba. Çağlayanın kükreyen sesi uzaktaydı artık. Aklı da yavaş yavaş başına geliyordu. Bu inanılmaz akıntının kendisini ne kadar uzaklara sürüklediğini merak etti. Sonra kafası biraz daha netleştiğinde, Giordino'yu hatırladı. Çaresizlik içinde seslenip onun adını haykırdı. Sesi ortalıkta çınladı. Cevap gelmesini umuyor, ama aslında pek de beklemiyordu. "Buradayım."

Fısıltı gibi söylenen bu söz, Pitt'e sanki hoparlörden geliyormuş gibi etki yaptı.

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çabaladı. Yönü saptamak istiyordu. "Bir daha söyle."

"Senden altı metre yukarı taraftayım," dedi Giordino. "Beni göremiyor musun?"

Pitt'in görüşünü kırmızı bir sis tıkıyordu. Gözlerini ovaladığında, bu sefer görebildiğini fark etti. O kırmızı sis, kafasındaki yarıktan boşalan kanlardı. İşte, Giordino biraz ilerde, kayalara sırtüstü uzanmıştı. Yarı bedeni suların dışındaydı.

Pitt eliyle sol göğsünü kavrayıp acıyı dindirmek ister gibi, arkadaşına doğru sendeleyerek ilerledi. Oraya varınca diz çöktü. "Seni görmek amma güzel," dedi.

"Windbagle birlikte beni bırakıp gittin sandım."

"Sadık teknemizden geriye kalanlar, nehirden aşağı sürüklendi."

"Yaralı mısın?" diye sordu Pitt.

Giordino tatlı tatlı gülümsedi, ellerini havaya kaldırıp parmaklarını oynattı. "En azından, hala Carnegie Hall'da konser verebilirim."

"Ne konseri? Sen bir ezgiyi bile doğru dürüst çıkaramazsın." Pitt'in gözleri kaygıyla dolmuştu. "Sırtın mı?"

Giordino başını yavaşça iki yana salladı. " Windbagin içinde kaldım, dibe vurduğumuzda ayaklarım malzemenin bağlarına takılmış durumdaydı. Tekne bir yana gitti, ben bir yana. Sanırım iki bacağım da diz altında bir yerden kırık."

Durumunu sanki arabanın patlayan lastiğini anlatır gibi, sakin sakin anlatıyordu.

Pitt yavaşça Giordino'nun baldırlarını yokladı, bu arada Giordino yumruklarını sıktı. "Şansın var. Temiz kırık bunlar. Parçalanma yok."

Giordino, Pitt'e baktı. "Sen çamaşır makinesinde santrifüjden geçmiş gibisin." Pitt, "Birkaç sıyrık ve çürük," diye yalan söyledi. "Öyleyse neden dişlerin sıkılı konuşuyorsun?"

Pitt cevap vermedi. Kolundaki bilgisayarda bir program açmaya çalıştı, ama bir kayaya çarptığında kırmıştı aleti. Tokasını açıp onu suya attı. "Duncan'ın verileri gitti," dedi. "Ben de fotoğraf makinesini kaybettim."

"Boş ver. Nasılsa uzun süre buraya kimse gelecek değil. Hele de çağlayanı geçerek!" Giordino, "Hazine mağarasına ne kadar kaldı, bir fikrin var mı?" diye sordu. "Kaba tahmin mi? Belki iki kilometre." Giordino ona baktı. "Yalnız gitmek zorundasın."

"Deli gibi konuşma."

"Ben ancak yük olurum." Artık gülümsemiyordu. "Unut beni. Hazine mağarasına git." "Seni burada bırakamam."

"Kemiklerim kırık olsun ya da olmasın, su yüzünde gidebilirim yine de. Sonradan seni izlerim."

Pitt ciddi bir sesle, "Oraya vardığında dikkat et," dedi. "Sularda sürüklenip gelebilirsin, ama akıntıdan kurtulamazsın. Hep kıyıda, ana akıntıdan uzakta ol, yoksa kapılır gidersin, kurtaramazlar."

"Ne olacak ki! Hava tüplerimiz Wallowing Windbagle birlikte gitti. Buradan hazine mağarasına kadar, eğer arada batık mağaraya rastlarsak, soluğumuzu tutabileceğimizden de uzun sürerse, zaten boğulur gideriz." "İyimser bakman gerek."

Giordino oyluğuna takılı yedek ışığın tokasını açtı. "Bu sana gerekecek. Kafa ışığın bir kayaya karşı verdiği savaşı kaybetmişe benziyor. Aslında yüzün de berbat. Parçalanmış balık adam tulumunu kan revan içinde bırakıyorsun."

"Suya daldığım anda temizlenirim." Pitt ışığı kolunun alt kısmına, kırık bileğinin biraz yukarısına takmaktaydı. Ağırlık kemerini çıkarıp attı. "Buna artık ihtiyacım yok." "Hava tüpünü almıyor musun?" "Gereğinden fazla yük istemiyorum." "Ya batık mağara çıkarsa?" "Ciğerlerim yettiği sürece serbest dalış yaparım." "Son bir iyilik," dedi Giordino. Sürüklenip giden hava tüplerinin kayışını kaldırmış, gösteriyordu. "Bacaklarımı birbirine bağla da savrulup

durmasın."

Pitt kayışı dolayıp cesaret edebildiği kadar sıktı. Hem bileği acıyordu, hem de yumuşak hareket etmek zorundaydı. Giordino bir ara soluğunu sesli biçimde içine çekti, başka bir şey söylemedi. Pitt ona, "Peşimden gelmeden önce en az bir saat dinlen," diye emir verdi.

"Sen artık git, Loren'le Rudi'yi kurtarmak için elinden geleni yap. Ben gelebildiğim zaman hemen gelirim." "Her an bekliyor olacağım." "Koca bir balık ağı bul öyleyse."

Pitt, Giordino'nun kolunu bir kere sıkıp veda etti, sonra nehre inip yürüdü. Akıntı onu kaptı, bir sonraki mağaraya doğru sürükledi.

Giordino onun dönemeçte gözden kayboluşuna baktı, sonra karanlıkta kaldı. İki kilometre, diye geçirdi aklından. Arada batık mağara olmasın diye dua ediyordu.

53

ZOLAR içine rahatlamış gibi, derin bir soluk çekti. İşler iyi gitmişti. Beklediğinden de iyi. Proje sonuna yaklaşıyordu. Operasyon ofisi olarak kullanılan karavanla birlikte, forklift ve vinç de helikoptere yüklenmiş, Albay Campos'un askerlerinin çoğuyla birlikte gönderilmişti. Geriye son partiyi yükleyecek birkaç askeri mühendis kalmıştı. Çalıntı NUMA helikopterinin biraz gerisinde de, son partinin yükleneceği helikopter bekliyordu.

Oxley altın heykellere hayran hayran bakarak, "Birkaç tane daha olsa, kendine satranç takımı yapardın," dedi.

Zolar hüzünlü bir sesle, "Yazık ki bende kalmıyor" diye söylendi. "Bundan gelecek karla kendi koleksiyonuma yasal eserler satın alıp onunla yetinmem gerek." Fernando Matos altın heykeller ordusuna aç gözlerle bakmaktaydı. Kafasından, bu hazinenin kendisine düşecek yüzde ikisini hesaplayıp duruyordu. "Mecixo City'deki Ulusal Antropoloji Müzemizde bununla boy ölçüşecek hiçbir şeyimiz yok," dedi. Oxley alaycı bir sesle, "Kendi payını onlara bağışlayabilirsin istersen!" deyiverdi. Matos ona dikenli bir bakış yöneltti, tam bir şey söyleyeceği sırada, Albay Campos araya girdi. "Teğmen Ramos mağaradan arıyor. Dağın içinde hiç obje kalmamış. Kendisi adamlarıyla yukarıya geldiği anda, ben de

piste uçup yüklemelere nezaret edeceğim." Zolar nezaketle, "Teşekkür ederim, Albay," dedi. Campos'a zerre kadar güveni yoktu. Bir itirazınız yoksa, bizler de sizinle gelelim."

"Elbette." Campos hemen hemen boşalmış doruğu süzdü. "Ya öteki adamlarınız?" Zolar'ın çukur gözlerine soğuk bir bakış gelmişti. "Kardeşim Cyrus'la adamları daha sonra, birkaç pürüzü giderip bizim helikopterle gelecekler."

Campos anlamıştı. Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Yabancı konukları soymak ve öldürmek için kol gezen haydutları düşünmek insanın içini bulandırıyor," dedi. Teğmen Ramos'la adamlarının geçitten çıkıp son malları yüklemelerini beklerken, Matos ilerleyip taştan şeytanı inceledi. Elini uzatıp hayvanın boynuna dayadığında, günün tüm sıcaklığını emdikten sonra bu kadar serin olmasına şaştı. Elini hemen çekti. Sanki soğuk taş elinin altında balık pulları gibi kayganlaşıvermişti. Geri çekildi. Şaşırmıştı. Çabucak uzaklaşmak üzere, olduğu yerde yarım döndü, o anda şeytanın önündeki uçurumun kenarından bir insan kafasının yükseldiğini gördü. Ailesinde hep üniversite profesörleri vardı Matos'un. Batıla hiç inanmazdı. Buz gibi dondu. Korkudan çok, merak doluydu içi.

Kafa yükseldi, ucunda bir vücut olduğu belli oldu, derken adam doruğa tırmandı. Bir an kendini dengelemeye çalıştı, sonra elindeki tüfeği Matos'a çevirdi. Yuma yamaçtaki çıkıntıda hemen hemen bir dakika boyunca yatmış, soluklanmaya çalışmış, kalp atışlarının yavaşlamasını beklemişti. Kafasını kaldırıp kenardan baktığında, ufak tefek, dazlak kafalı, acayip bir adamın kendisine bakmakta olduğunu gördü. Adam iri camlı gözlük takmış, takım elbise, gömlek, kravatla gelmişti. O da ona bakıyordu. Yuma onu görünce, hükümetin memurlarını hatırlamıştı. Montolo'ya yılda bir kere gelir, gübre, yem, tohum, para yardımı yapacaklarına söz verir, ama bu sözlerini hiç yerine getirmezlerdi. Doruğa çıktığı anda, otuz metre kadar ilerdeki askeri helikopterin yanında da bir grup adam görmüştü. Onlar onu fark etmemişlerdi. Aslında Yuma tırmanışın sonunu taştan şeytanın tam arkasında, kimsenin görmediği yerde bitirmek istemişti. Ama Matos ne yazık ki o anda orada duruyordu. Eski Winchester ini adama çevirip, "Ses etme, ölürsün," dedi. Komşu ve akrabalarının bu arada doruğa varmakta olduklarını bilmek için arkasına bakmasına gerek yoktu. Hepsinin tepeye varması için bir dakikalık süreye pek çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Eğer karşısındaki adam çığlığı basarsa, işin sürpriz avantajı kaybolacak, geri kalan adamları yamaçta kötü durumda kalacaklardı. Bir şeyler yapıp zaman kazanmak zorundaydı.

Tam o sırada bir subay, peşinde ordunun mühendislerinden bir grupla, kayanın bir yarığından ortaya çıktı, durum daha beter oldu. Onlar hiç sağlarına sollarına bakmadan, Yuma'nın gözüne kısa boylu altın adamlar gibi gözüken bir şeylere doğru yürüdüler.

Mühendislerin yaklaştığını gören helikopter pilotu, motorunu çalıştırdı. Taş şeytanın yanında Matos yavaşça iki elini havaya kaldırdı. Yuma, "İndir ellerini!" diye tısladı ona.

Matos emri yerine getirdi. "Güvenlik çemberimizi nasıl yardınız?" diye sordu. "Burada ne işiniz var?"

"Burası benim halkımın kutsal yeri," dedi Yuma alçak sesle. "Açgözlülüğünüzle burayı kirletiyorsunuz."

Kazandığı her saniyeyle birlikte, kenardan yukarıya iki Montolo daha tırmanıyordu. Şeytanın arkasında, görünmeyen yerde toplanmaktaydılar. Buraya kadar hiç fire vermeden, yaralanıp ölmeden gelebilmişlerdi. Yuma şimdi bu tür kötülüklerin başlamasını istemiyordu.

Matos'a, "Bana doğru gel," dedi. "Şeytanın yanında dur." Matos'un gözlerinde vahşi, çılgın bakışlar vardı. Altına olan açlığı, korkusunun çevresinde kısa devre yapmaktaydı. Ona düşen pay, rüyalarında göremediği bir zenginlik demekti. Bir avuç batıl inançlı kızılderili yüzünden, ondan vazgeçemezdi. Omzunun üzerinden mühendislere ürkek bir bakış yöneltti. Rüyalarını kaybetme korkusu midesinde düğüm olmuştu.

Yuma olacakları sezdi. Takım elbiseli adamı kaybetmek üzereydi. "Altın mı istiyorsun?" diye sordu Yuma adama. "Altınını al, dağımızdan git."

Yuma'nın arkasına daha başka adamların da biriktiğini görünce, sonunda Matos'un tıpası attı. Dönüp koşmaya başladı. Bir yandan da, "Yabancılar! Vurun onları!" diye bağırıyordu.

Yuma silahını kaldırmadan, kalçadan ateş etti, Matos'u dizinden vurdu. Adam yana devrilirken gözlüğü gözünden uçtu, gövdesi yüzükoyun yere serildi. Sonra sırtüstü döndü, bacağını kaldırıp iki eliyle dizine sarıldı.

Yuma'nın akrabalarıyla komşuları, silahları hazır durumda, helikopterin çevresini mezarlıktaki hayaletler gibi sarıverdiler. Teğmen Ramos hiç budala olmadığından, durumu hemen kavradı. Adamları mühendisti. Silah taşımıyorlardı. Hemen ellerini kaldırıp teslim oldu, arkasındakilere de aynı şeyi yapmaları için seslendi.

Zolar tumturaklı bir küfür savurdu. "Bu kızılderililer de ne cehennemden çıktı ortaya!"

Oxley, "Kaybedecek zaman yok, gidiyoruz," dedi.

Kargo kapağından içeriye sıçradı, Zolar'ı da yanına çekti.

"Altın savaşçılar!" diye itiraz etti Zolar. "Onlar daha yüklenmedi."

"Unut onları."

"Olmaz!" Zolar karşı koyuyordu.

"Seni budala! O adamlar silahlı, görmüyor musun? Mühendisler bize yardım edemez." Dönüp pilota seslendi. "Çabuk kalk! Andale, andale!"

Albay Campos ötekilerden geç tepki göstermişti. Teğmen Ramos'la adamlarına budala gibi karşı gelme emri verdi. "Saldırın onlara!" diye bağırdı. Ramos ona boş boş baktı. "Neyle, Albayım? Çıplak elle mi?"

Yuma'yla kabilesinin helikoptere uzaklığı 10 metre ancak vardı. Şu ana kadar yalnızca bir tek el ateş edilmişti. Güneşin altınlardan yansıyan ışıkları bir an için Montolo'ları şaşırtmış gibiydi. Onların görmüş olduğu tek altın obje, llano Colorado köyündeki misyoner kilisesinin mihrabında duran kadehti.

Pilot levyeyi itince ortalığı bir toz kapladı, helikopterin pervanesi havayı deli gibi dövmeye koyuldu. Campos tedbirin açgözlülükten daha karlı olduğunu anlayana kadar, helikopterin tekerleri yükselmeye başlamıştı. Dört adım koşup kargo kapağının oradan kendisini çağıran Charles Oxley'e atıldı.

O anda helikopter de havaya fırlar gibi oldu. Campos'un yukarıya kalkan eli, boş havayı yakaladı. Hızını kesemeyince, doruğun kenarından aşağıya doğru, suya dalacakmış gibi fırladı. Oxley, albayın vücudunun giderek küçülüşüne, havada döne döne inişine bakıyordu. Sonunda aşağıdaki kayalara çarpıp parçalandığını da gördü. "Ulu Tanrım!" diye soludu.

Zolar kargo bölümünün içinde, bir kayışa tutunmuştu. Campos'un havada yaptığı dalışı görmemişti. Onun derdi başkaydı. "Cyrus hala mağarada," dedi. "Yanında Amaru'yla adamları var. Kaygılanma. Onların otomatik silahları, av tüfeği taşıyan bir avuç kızılderiliyi bastırmaya yeter. Son kalan helikopterle de onlar gelirler."

Zolar grubun tamam olmadığını o anda fark edebildi. "Matos'la albay nerede?"

"Kızılderililer Matos'u vurdu, Campos da çok geç harekete geçti."

"Cerro el Capirote'de mi kaldı?"

"Hayır, Cerro el Capirote'den aşağı düştü. Öldü."

Zolar'ın gösterdiği tepki, psikologların rüyalarını süsleyen türdendi. Bir an düşünceli bir havaya girdi, sonra gülmeye başladı. "Matos vuruldu, albay da öldü, ha? Ailenin kar payı büyüdü!"

Yuma'nın önceden Pitt'le kararlaştırdığı plan başarıya ulaşmıştı. Adamlarıyla dağın doruğunu tutmuş, kötüleri dağdan atmış durumdaydı Yuma. Yeğenlerinden ikisi, Teğmen Ramos'la mühendisleri yamaçtan indirirken, arkalarından baktı. Matos'u taşımak mümkün değildi. Dizini sarmışlardı. O da elinden geldiğince yürümeye çalışıyor, iki mühendis de ona yardım ediyordu.

Merakı Yuma'yı yarığın ardındaki geçide doğru çekti. Mağaraya inmek, Pitt'in anlattığı nehri kendi gözüyle görmek için dayanılmaz bir heves duyuyordu. Rüyalarında gördüğü su oydu işte. Ama peşindeki yaşlılar, kutsal dağın içine girmeye korkuyorlardı. Gençlerin de derdi altınlardı. Her işi bırakıp altın heykelleri götürmek istiyorlardı. Silahlı askerler geri dönmeden.

"Burası bizim dağımız, " dedi gençlerden biri. Yumanın komşusu olan çiftçinin oğluydu. "Bu altın adamlar bizim."

Yuma, "Önce dağın içindeki nehri görmemiz gerek, " diye karşılık verdi. "Ölüler dünyasına girmek yasak." Bunu söyleyen de Yuma'nın ağabeyiydi. Yeğenlerden biri Yuma'ya kuşkulu gözlerle baktı. "Çölün altından geçen nehir falan yok."

"Ben adamın söylediğine inanıyorum."

"Gringo’lara güvenilmez. İspanyol kanı taşıyanlara güvenilmediği gibi."

Yuma başını iki yana sallayıp altınları işaret etti. "Adamın yalan söylemediğini bunlar gösteriyor işte."

Bir başka köylü, "Çabucak gitmezsek askerler dönüp bizi öldürecek," diye sızlandı. Gençlerden biri, "Altın adamlar yamaçtan aşağı taşınamayacak kadar ağır," dedi. "İple indirmek gerek. Zaman alır."

Yuma'nın ağabeyi, "Şeytana bir dua edelim, sonra da „ gidelim," diye öneride bulundu. Genç olanı direniyordu. "Altın adamlar sağ salim aşağıya indirilmeden olmaz." Yuma istemeyerek teslim oldu. "Pekâlâ, ailem, dostlarım. Ben sözümü tutar, dağa tek başıma girerim. Altın adamları götürün, ama çabuk olun. Güneş neredeyse batacak." Dönüp kayalar arasındaki yarıktan girerken, Yuma içinde küçük bir korku hissetti. Dağın tepesine tırmanmak, iyilik getirmişti. Kötü

adamlar buradan atılmıştı. Şeytan yine huzura kavuşmuştu. Şimdi o şeytanın kutsamasıyla, ölüler diyarına girebileceğine güveniyordu. Belki halkının kaybolan idollerine ait de bir iz bulurdu orada. LOREN o kaya yarığının içinde, kollarıyla bedenini kucaklamış otururken, giderek kendine acıma duygusu büsbütün kabarmaktaydı. Artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Saatler geçmiş, zaman hiçbir şey ifade etmez olmuştu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Kendini sıcak ve kuru hissetmek nasıl bir şeydi, onu da hatırlamıyordu. Yüzyılların gerisinde kalmış duygular gibiydi bunlar. Özgüveni, bağımsızlığı, dünyanın tek süpergücünün saygın bir milletvekili olmaktan gelen gururu, o rutubetli mağarada hiçbir şey ifade etmiyordu. Temsilciler Meclisinin kürsüsüne çıktığı günler sanki milyonlarca ışık yılı uzaktaydı. Yolun sonuna gelmişti artık. Koşullara karşı savaşabileceği kadar savaşmıştı. Şimdi kabullenmek zorundaydı. Bir an önce ölüp kurtulmak daha bile iyiydi.

Rudi Gunn'a baktı. Gunn bir saattir hemen hemen hiç kıpırdamıyordu. Bu arada Gunn’ın durumunun kötüye gittiğini bilmek için Loren'in doktor olması da gerekmezdi. Tupac Amaru bir sadistlik fırtınasına kapılmış, Gunn’ın parmaklarını ayaklarıyla ezerek kırmıştı. Midesine, kafasına peşpeşe tekmeler atarak berbat duruma getirmişti onu. Rudi'ye hemen sağlık yardımı gelmezse, ölebilirdi.

Loren'in zihni Pitt'e döndü. Eğer şu anda Pitt, peşinde Amerikan hafif süvari birliğiyle çıkagelmezse, başka hiçbir kurtuluş yolu yoktu. O da olacak şey değildi. Pitt'in kendisini ölümden kurtardığı öbür olayları hatırladı. İlki bir Rus yolcu gemisinde, Sovyet ajanları tarafından esir alındığında olmuştu. Pitt çıkagelmiş, onu vahşi bir dayaktan kurtarmıştı. İkincisi, manyak Hideki Suma onu Japonya açıklarındaki sualtı kentinde rehine olarak tutarkendi. Pitt'le Giordino kendi hayatlarını tehlikeye atıp, Loren'i ve diğer milletvekillerini oradan da kurtarmışlardı. Şimdi pes etmeye hakkım yok, diye düşündü. Ama Pitt de ölmüştü artık. Sualtı bombaları parçalamıştı onu. Ülkesi eğer ikisini buradan kurtarmak için bir askeri birlik yollayacak olsa, şimdiye kadar yollardı.

Mumyalar odasının ötesindeki koridordan geçirilip yukarıya taşınan altın hazineleri yarığın arasından görmüştü Loren. Altınların sonu gelince, artık Rudi'yle kendisinin ölme zamanı geldiğini de anlamıştı.

Fazla uzun beklemelerine gerek kalmadı. Amaru’nun leş kokan adamlarından biri, yarığın oradaki nöbetçiye yaklaştı, ona bir emir verdi. Çirkin serseri döndü, onlara dışarı çıkmaları için işaret etti. "Saiga, saiga," diye bağırdı.

Loren, Gunn'ı sarsıp uyandırdı, ayağa kalkmasına yardım etti. Kulağına

yavaşça, "Bizi götürmek istiyorlar," dedi.

Gunn ona gözleri kamaşmış gibi bakıyordu. Sonra inanılmaz bir şey yaptı, kendini zorlayıp gülümsedi. "Eh, bizi daha iyi bir odaya yerleştirmelerinin vakti gelmişti," dedi. Loren kolunu onun beline sarmış, onun kolunu da kendi omzuna atmış durumda yürümeye başladı. Nehir kenarına, dikitlerin oradaki düzlüğe indirildiler. Amaru çevresindeki dört adamıyla şakalaşıyordu. Feribottan Cyrus Sarason diye tanıdığı adam da oradaydı. Güney Amerikalılar serin ve rahattılar, ama Sarason ter içindeydi. Gömleğinin kol altlarında ıslak lekeler vardı.

Tek gözlü nöbetçi onları kabaca öne itti, kendisi ötekilerden biraz uzağa geçti. Sarason, Loren'e, okul dansında gözcü olarak görevlendirilmiş bir spor antrenörünü hatırlatıyordu. İşin bu bölümünü sıkıcı bulduğu belliydi.

Buna karşılık, Amaru enerji doluydu. Gözlerinde heyecan ışıldıyordu. Loren'e bakışı, çölde sürünürken soğuk bira reklamı yapıştırılmış panoyu görmüş gibiydi. Yaklaştı, tek eliyle Loren'in çenesini avuçladı. "Bizi eğlendirmeye hazır mısın?"

"Rahat bırak onu," dedi Sarason. "Burada uzun süre kalmamıza gerek yok." Loren'in midesinde soğuk, kaygan bir şey kıpırdadı. Olamaz, diye düşündü. Tanrım, böyle olamaz. "Eğer bizi öldürecekseniz çabuk bitirin," dedi. "Dileğinin yerine gelmesi gecikmeyecek!" Amaru sadistçe gülüyordu. "Ama önce adamlarımı memnun etmen gerek. Onların işi bitince, belki baş parmaklarını yukarı kaldırırlar, sağ kalırsın. Yok eğer baş parmaklarını aşağıya çevirirlerse, arenalardaki Roma gladyatörleri gibi bir sona gidersin. Onları memnun etmeni öneririm." Sarason, "Çılgınlık bu!" dedi.

"Hayalini çalıştır, amigo. Adamlarımla ben, altınınızı taşımak için o kadar uğraştık. Bu cehennemden gitmeden önce, hizmetlerimizin karşılığında bize küçük bir ödül vermen çok doğal."

"Hizmetlerinizin bedeli zaten ödeniyor."

"Sizin ülkenizde bir deyim vardı," dedi Amaru. "Yan kazanç mıydı?" Hızlı hızlı solumaya başlamıştı.

Sarason, "Uzatmalı seks oyunlarına vaktim yok," dedi.

Amaru, "Vakit yarat öyleyse," diye tısladı. Sokmaya hazırlanan yılan gibi, dişlerini gösteriyordu. "Yoksa adamlarım çok mutsuz olur. O zaman onları kontrol edemeyebilirim." Sarason, Perulu katilin arkasındaki beş kabadayıya göz atıp omuz silkti. "Bu kadının benim için önemi yok." Bir an Loren'e baktı. "Ona ne isterseniz yapın, ama çabuk bitirin. Daha işimiz var. Ağabeylerimi bekletmek

istemiyorum."

Loren kusmak üzereydi. Sarason'a yakaran gözlerle baktı. "Sen onlardan biri değilsin. Benim kim olduğumu, neyi temsil ettiğimi biliyorsun. Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirsin?"

Sarason kayıtsız bir sesle, "Barbar zalimlik de onların dünyasının bir parçası," dedi. "Sen ve ben bonfileyi nasıl rahatça kesebiliyorsak, bunlar da aynı rahatlıkla çocuk boğazı keser."

"Yani onlar bu sapıklığı yaparken sen hiçbir şey yapmayacak mısın?" Sarason yine omuz silkti. "Belki eğlenceli bile olabilir." "Sen de onlar kadar kötüsün."

Amaru yılıştı. "Senin gibi kibirli kadınları dize getirmek bana çok büyük zevk verir." Bu da sohbetin kesilmesine bir işaret sayıldı. Amaru adamlarına döndü. "İlk onur senin olsun, Julio."

Ötekiler bu onura seçilemedikleri için üzülmüş gibiydiler. Şanslı adam bir adım atıp öne çıktı. Ağzı şehvet dolu bir sırıtma ifadesiyle yayılmıştı. Loren'i kolundan yakaladı. Küçük Rudi Gunn çok ağır durumda, hatta ayakta duramayacak haldeydi, ama birden öne doğru fırladı, kafasıyla adamın midesine tos vurdu. Bu saldırısı, kale kapısına süpürge sapıyla vurmaktan farksızdı. Koca Perulu bir homurdandı, elini savurduğu anda Gunn mağaranın tabanına serildi. Amaru, "Nehre atın iti," diye emir verdi. Loren, "Hayır!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, öldürmeyin onu!"

Amaru'nun adamlarından biri Gunn'ı ayak bileğinden yakaladı, suya doğru sürüklemeye başladı.

Sarason, "Bir hata yapıyor olabilirsin," diye uyarıda bulundu. Amaru ona garip garip baktı. "Neden?"

"Bu nehir herhalde körfeze akıyor. Teşhise hazır ceset sunmak yerine, belki bunları büsbütün yok etmek daha iyi."

Amaru bir an durup düşündü, sonra güldü. "Cortez Denizine akan bir yeraltı nehri. Bu hoşuma gitti. Amerikalı araştırmacılar bunların yüz kilometre uzakta öldürülmüş olduğunu hiç anlayamaz. Gerçekten hoş bir fikir." Gunn'ı çeken adama, devam etmesi için işaret verdi. "Onu uzağa, akıntının olduğu yere at." "Yo, lütfen," diye yalvardı Loren. "Bırakın yaşasın. Ne isterseniz yaparım." Amaru, "Zaten yapacaksın," dedi.

İri adam Gunn'ı kucakladı, kolaylıkla kaldırıp suya fırlattı. Bir şapırtı duyuldu, Gunn kapkara sulara batıp görünmez oldu.

Amaru yine Loren'e dönmüş, Julio'ya da başıyla işaret vermişti. "Gösteri başlasın." Loren avazı çıktığı kadar bağırdı, kedi gibi harekete geçti. Kolunu tutan adama atılıp baş parmaklarının uzun tırnaklarını adamın iki gözüne soktu. Hazine mağarasında bir acı çığlığı yankılandı. Loren'in üzerine salınan adam iki elini gözlerine bastırmış, kurşun yemiş domuzlar gibi yerinde dönüyordu. Amaru, Sarason ve diğerleri bir an şaşkınlıktan dondular, sonra adamın parmakları arasından akan kanları gördüler.

Julio, "Ah, Ulu Tanrım!" diye haykırıyordu. "Kör etti beni kahpe!"

Amaru, Loren'e yürüdü, suratına sert bir tokat attı. Loren sendeledi, ama düşmedi.

Amaru buz gibi bir sesle sakin sakin, "Bunu ödeyeceksin," dedi. "Hizmetin bitince, ölmeden önce sana da aynı şey yapılacak."

Loren'in gözlerindeki korkunun yerini çılgın bir öfke almıştı. Gücü olsa, onlarla dişe diş, göze göz, kaplanlar gibi savaşırdı. Yenilene kadar. Ama günlerden beri gördüğü kötü muamele ve açlık, gücünü tüketmişti. Amaru'ya bir tekme savurdu. O bu tekmeleri sivrisinek sokması gibi karşıladı.

Loren'in iki elini yakalayıp arkasına doğru büktü, onu çaresiz duruma getirdiğini sanarak öpmek üzere eğildi. Ama Loren onun yüzüne tükürdü. Çileden çıkan Amaru, Loren'in karnına bir yumruk attı.

Loren iki büklüm oldu, acıdan boğulur durumda, bir yandan da soluk soluğa, kalakaldı. Yavaşça dizleri üzerine çöktü, sonra yan devrildi. Kolları midesine sarılmıştı. Amaru, "Artık Julio işlev göremeyeceğine göre, ötekiler sıraya," dedi. Adamların kalın ve güçlü kolları uzanıp Loren'i tuttu. Parmakları pençe gibiydi. Onu sırtüstü çevirip kollarını, bacaklarını yere hasırdılar. Tek gözlünün de aralarında bulunduğu üç kişi tutuyordu onu. Loren savunmasız bir korkuyla bağırdı. Yırtık giysileri çekilip alındı. Mühendislerin bırakıp gittiği ışıkların altında, teni krem gibiydi. Onu öyle çıplak görmek, saldıranların iştahını ve heyecanını daha da körüklüyordu.

Tek gözlü Quasimodo yere diz çöktü, Loren'e uzandı. Soluğu kısa kısa geliyordu. Dudakları dişlerinin üzerinde gerilmiş, yüzüne bir hayvanın şehvet ifadesi gelmişti. Ağzını onunkine bastırdı. Loren'in çığlıkları boğuklaştı, adam onun alt dudağını ısırdı. Kanın tadını hissetti Loren. Kendini bir kâbusta boğulur sandı. Adam geri çekildi, nasırlı ellerini onun göğüslerinden kaydırdı. Yumuşak teninde Loren o elleri zımpara kağıdı gibi hissetti. Menekşe rengi gözleri tiksintiyle doluydu. Yine bağırdı. "Saldır bana!" diye fısıldadı adam boğuk bir sesle. "Saldırgan kadınları severim." Tek gözlü üzerine doğru alçalırken Loren

kendini çok küçük düşmüş hissediyor, korkulu çığlıkları yavaş yavaş acı çığlıklarına dönüşüyordu.

Derken birdenbire kolları serbest kaldı, karşısındaki surata saldırabildi. Adam afallamış durumda geri çekildi. İki yanağında kızaran tırnak çizikleri kabarıyordu. Kadının kollarını serbest bırakan iki arkadaşına aptal aptal baktı. "Budalalar, ne haltediyorsunuz?" diye tısladı.

Adamların ikisinin de yüzü nehre dönüktü. Ağızları bir şokun etkisiyle açılmış durumda, geriliediler. Şeytanla karşılaşmış gibi istavroz çıkarıyorlardı. Sözleri tek gözlüyü de, Loren'i de görmüyordu. Nehre bakıyordu ikisi de. Amaru'nun kafası karışıverdi. Dönüp karanlık sulara baktı. Gördüğü şey, en aklı başında adamı bile delirtmeye yeterdi. Ağzı açıldı, suyun altından kendisine doğru gelmekte olan ışığa bakakaldı. Herkes sanki hipnotize olmuştu. Işık yükselirken miğferli bir başın parçası haline geldi. Sulu bir cehennemden çıkıyormuş gibi görünen bir insan vücudu, yavaşça karanlık derinliklerden çıkıp doğruldu, kıyıya doğru ilerledi. Hayaletin üzerinden siyah, yosun gibi bir şeyler sallanıyordu. Sanki bu dünyadan değil de, yabancı bir gezegenden geliyordu. Bu sahneyi daha da korkunçlaştıran şey, ölüler dünyasından dönüş olayıydı.

Hayalet kolunun altında, tıpkı bir babanın oğlunu taşıdığı gibi, Rudi Gunn’ın hareketsiz vücudunu taşımaktaydı.

55

Sarason’un yüzü beyaz alçıdan bir ölüm maskesi gibiydi. Alnından aşağı terler yuvarlanıyordu. Çabuk heyecanlanmayan bir adam olduğu halde, gözleri şokun çılgınlık düzeyine ulaşmıştı. Sessiz duruyordu. Karşısındaki canavarca manzara onu konuşamayacak kadar afallatmıştı.

Amaru ayağa fırladı, konuşmaya çalıştı, ama ağzından ancak boğuk bir fısıltı çıkabildi. Dudakları titreyerek, "Geri dön diablo, geri dön inferno'ya," diyordu. Hayalet, Gunn'ı yavaşça yere bıraktı, tek eliyle miğferini çıkardı, sonra tulumunun ön fermuarını açıp içeriye uzandı. Artık yeşil gözleri görülebiliyordu. Soğuk taşlar üzerinde yatan Loren'in üzerindeydi o gözler. Yapay ışıkların altında korkunç bir öfkeyle parlıyorlardı.

Hala Loren'in bacaklarını yere bastırmakta olan iki adam, Colt bir kere,

ardından bir kere daha gümbürderken aptal aptal baktılar. Yüzleri çarpıldı, kafaları geri bükülüp patladı. Loren'in dizleri üzerine yığıldılar.

Ötekiler sanki Loren bir anda veba olmuş gibi onun başından kaçıverdiler. Julio bir köşede, görmeyen gözleriyle inliyordu. Ellerini hala gözlerine bastırmış durumdaydı. Loren bağıracak düzeyin ötesine geçmişti. Nehirden gelen adama baktı, onu tanıdı, ama hayal gördüğünden emindi.

Önce inanmazlık, ardından bu hayaletin kim olduğunu anlama, Amaru'nun yüreğini buza çevirmişti. "Sen!" diye soludu boğulur gibi.

"Beni gördüğüne şaşırmış gibisin, Tupac." Pitt'in sesi pek rahattı. "Cyrus da biraz yeşilleşti."

"Sen ölüsün. Ben öldürdüm seni."

"İşi kötü yaparsan, sonucu da kötü olur." Pitt Colt'un ucunu bir b irine bir öbürüne çevirirken, Loren'e hiç bakmadığı halde ona soru soruyordu. "Durumun kötü mü?" Loren bir an için cevap veremeyecek kadar şaşaladı. Sonunda kekeleyerek, "Dirk... Gerçekten sen misin?" diyebildi.

"Bir Dirk daha varsa, umarım çok fazla çek imzalamadan onu yakalarlar. Buraya daha önce ulaşamadığım için üzgünüm."

Loren başını evet anlamında salladı. "Senin sayende, sağ kalıp bu itlerin cezalarını çektiğini göreceğim."

"Uzun süre bekleyecek değilsin," dedi Pitt taş gibi bir sesle. "Geçitten yukarı yürüyebilecek kadar güçlü müsün?"

"Evet, evet." Loren kurtulacağına yavaş yavaş inanmaya başlıyordu. İki ölüyü kendinden uzağa itip sendeleyerek ayağa kalkarken ürperdi. Çıplaklığına aldırdığı yoktu. Parmağıyla Gunn'ı gösterdi. "Rudi'nin durumu kötü." "Bütün bunları ikinize bu sadist itler mi yaptı?" Loren sessizce başını salladı.

Pitt'in dişleri meydandaydı. Opal yeşili gözlerinde cinayetler tutuşuyordu. "Rudi'yi yukarı taşımaya Cyrus gönüllü oldu," dedi Pitt. Tabancayı yavaşça Sarason'a çevirdi. "Kıza gömleğini ver."

Loren başını iki yana salladı. "Onun terli gömleğini giyeceğime, çıplak giderim, daha iyi."

Sarason kurşunun her an patlayabileceğini biliyordu. Korku duygusu yerini yavaş yavaş sağ kalma isteğine bıraktı. Hesapçı kafası hemen kendini kurtaracak bir plana yöneldi.

Şoka kapılmış gibi yere çökerken, sağ eli çizmesinin hemen içine tutturulmuş .38'e çok yakındı. "Buraya nasıl geldin?" diye fısıldadı. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Pitt bu sıradan soruya kanmadı. "Bir yeraltı yolcu gemisiyle geldik." "Biz kim?"

"Ekibin geri kalanı her an sudan çıkabilir." diye blöf yaptı Pitt.

Amaru birdenbire sağ kalan iki adamına, "Saldırın!" diye haykırdı.

Adamlar azılı katildi, ama ölmeye de niyetleri yoktu. Loren'in ırzına geçmeye kalkıştıklarında bir kenara koydukları silahlara uzanmak için çaba bile göstermediler.

Pitt'in .45'lik namlusuna ve o alev alev gözlerine bir bakmak, herkesin bu tür intihar eğilimlerini dindirirdi.

Amaru, "Korkak köpekler!" diye hırladı.

Pitt, "Bakıyorum hala pis işleri başkalarına yaptırıyorsun," dedi. "Seni Peru'da öldürmediğime pişmanım."

"Bana çektirdiğin acıyı sana da çektireceğime ahdettim." "Bu konuda Solpemachaco emekli maaşını bahse yatırma sakın." Sarason, "Bizi taammüden öldürecek misin yani?" diye sordu.

"Hiç olur mu? Taammüden cinayet diye, senin Doktor Miller'e yaptığına denir. Kimbilir yoluna dikilen daha kaç masum insana da aynı şeyi yapmışsındır. Ben intikam meleği olarak seni idam etmeye geldim."

Sarason, bir yandan eli dizine doğru süzülürken, "Adil bir mahkeme olmaksızın," diye itiraz etti. O arada, Pitt'in yaralarının yalnız alnındaki yarıkla sınırlı kalmadığını da fark etti. Omuzları pek bir yorgun ve büküktü. Duruşunda bir dengesizlik vardı. Sol eline kayış bağlamış, onu göğsüne dayalı tutuyordu. Bilek ve kaburgalar kırık, diye karar verdi Sarason. Pitt'in çökmek üzere olduğunu anlayınca umutları biraz kabarır gibi oldu.

Pitt, "Senin adalet istemeye hakkın yok," dedi nefretle. "Yazık ki Amerikan mahkemeleri adam öldürenleri öldürmüyor."

"Sen mi yargılayacaksın benim eylemlerimi? Eğer ağabeylerimle ben olmasaydım, binlerce sanat eseri dünya müzelerinin bodrumlarında çürüyüp kalacaktı. Biz onları koruduk, değerini bilen insanlara yeniden dağıtımını yaptık."

Pitt bakışlarını Sarason'a dikti. "Sen buna özür mü diyorsun? Büyük çapta hırsızlıkla cinayeti, suçlu akrabalarının servetini artırmak için haklı göstermeye mi çalışıyorsun? Senin gibilere şarlatan ve hipokrit derler, dostum." "Beni vurmakla ailemin işini batıramazsın."

"Duymadın mı?" diye acı acı gülümsedi Pitt. "Zolar International kubura düştü bile. Federal ajanlar Galveston'daki tesislerinizi bastı. Yüz galeriyi dolduracak mal buldular."

Sarason başını yana eğip güldü. "Galveston'daki merkezimiz yasal bir işletmedir. Tüm mallar meşru yollardan alınır ve satılır."

Pitt rahat bir sesle, "Ben ikinci tesisten söz ediyorum," dedi.

Sarason un güneş yanığı yüzünde bir anlık bir kaygı belirdi. "Bir tek bina var."

"Hayır, iki. Alttan bir tünelle birleşiyor. Y asa dışı mallarla taklit sanayii orada."

Sarason kafasına vurulmuş gibi gözüküyordu. "Allah belanı versin Pitt. Bunları nereden bilebilirsin?"

"İki federal ajan geldi, biri gümrükten, öbürü FBI'dandı. Bana baskını çok canlı biçimde tarif ettiler. Huascar'ın hazinesini ABD'ye getirişinizi de hevesle beklediklerini ekleyeyim."

Sarason'un parmakları, çift namlulu tabancaya bir santimdi. "O halde çok beklerler," dedi Sarason. "Altınlar ABD'ye gitmiyor."

Pitt sessiz bir sakinlikle, "Önemi yok," diye karşılık verdi. "Sen nasılsa göremeyeceksin."

Sarason un parmakları, kıvrık duran dizinin arkasında tabancaya değdi, onu yavaşça çizmesinden çekmeye başladı. Pitt'in sakatlıklarının herhalde tepkisini biraz yavaşlatacağından emindi. Ama yine de ani hareketin iyi olmayacağına karar verdi. Rastgele döner de ilk atışı kaçırırsa, Pitt ne kadar sakat olursa olsun, ikinci atışa fırsat bulamayacağını biliyordu. Zihni onun aklını çelecek bir neden ararken çevresine bakındı. Amaru'yla iki adamı, Pitt'e kapkara bir nefretle bakıyorlardı. Julio hiç işe yaramazdı.

"Asıl senin ömrünün sonu geldi," dedi. "Bize hazineyi çıkarmakta yardımcı olan Meksika ordusu attığın kurşunların sesini duymuştur. Her an buraya dalıp seni biçeceklerdir." Pitt omuz silkti. "Siesta'ya yattılar herhalde. Yoksa çoktan burada olurlardı." Sarason, sanki hepsi bir yemek masasının çevresinde oturuyorlarmış gibi sohbet sesiyle, "Hepimiz ona aynı anda saldırırsak, ikimizi,

belki üçümüzü öldürebilir, ama sağ kalan da onu öldürür," dedi.

Pitt'in ifadesi buz gibi ve mesafeli bir havaya girdi. "Mesele sağ kalanın kim olacağında mı?"

Amaru kimin ölüp kimin sağ kalacağına hiç aldırmadı. Karanlık zihni, zaten erkekliği olmadan kendine bir gelecek göremiyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Kendisini hadım eden adama duyduğu nefret, çektiği fiziksel ve zihinsel acıların anılarını alevlendirecek tetiği çekmişti. Tek kelime söylemeden kendini Pitt'in üzerine attı. Yıldırım hızıyla, hırlayan bir köpek gibi atılmıştı Amaru. Pitt'in tabancalı eli uzandı, kurşun Perulunun göğsüne girdi, ciğerinden geçti, sesi kötü gümbürdedi. Bu darbe normal bir adamı durdururdu, ama Amaru kendi benliğinin ötesinde bir çılgındı artık. Ciğerlerinden hava boşalırken inledi, sonra tüm ağırlığıyla Pitt'e çarptı, onun dönerek nehre doğru devrilmesine yol açtı.

Pitt'in çatlak kaburgalarından yükselen itiraz karşısında, dudaklarından bir inilti kurtuldu. Olduğu yerde çaresiz bir dönüş yaptı, Amaru'nun kancasından kurtuldu, onu yana fırlattı. Colt'un dipçiğini haydutun kafasına indirdi, ama ikinci darbeyi indirmedi. O anda iki Perulunun silahlarına doğru atıldıklarını gözünün ucuyla görmüştü. Onca acıya rağmen Pitt'in eli Colt'u sağlam kavramıştı. Sıktığı kurşun tek gözlü iğrenç adamı boynundan vurup devirdi. Sonra Julio'ya aldırmadan öbür adamı göğsünün ortasından vurdu.

O anda Loren'in uyarıcı çığlığını sanki ta uzaklardan duydu. Sarason'un kendisine dönük namlusunu çok geç gördü. Vücudunun hızı, zihninin de gerisindeydi. Namluda ateşi gördü, sol omzunda müthiş bir acı daha patladı, bu acı onun dönüp suya düşmesine neden oldu. Amaru da onu ille parçalamak istermişçesine peşinden suya emekledi. Akıntı onu hemen kaptı, kıyıdan uzaklaştırdı. Pitt hızı kesmek için dipteki kayalara olanca gücüyle sarıldı.

Sarason yavaşça suyun kenarına yürüdü, nehrin içindeki kavgaya baktı. Amaru kollarını Pitt'in beline dolamış onu batırmaya uğraşıyordu. Sarason sırıtarak Pitt'in kafasına nişan aldı. "Takdir edilecek bir çaba, Bay Pitt. Çok dayanıklı adamsınız. Garip gelecek ama... Sizi çok özleyeceğim."

Ama kurtarıcı kurşun hiç gelemedi. Bir çift kol, ahtapot kolu gibi Sarason'un bacaklarına dolandı, bileklerini yakaladı. Sarason başını eğip, kendisini yakalayan yaratığa baktı, sonra kolların arasından yükselen kafaya vurmaya başladı. Giordino, Pitt'in peşinden suya girmişti. Akıntı korktuğu kadar güçlü değildi. Fark edilmeden kıyıya süzülmeyi başarmıştı. Pitt'in Amaru'ya karşı verdiği mücadelede ona yardım edemediği için kendine küfredip duruyordu. Ama Sarason bilmeden ona yakın yere gelince, Giordino harekete geçmiş, onu

yakalamıştı. Kafasına inen darbelere hiç aldırmadı. Sarason'a baktı, tok bir sesle konuştu. "Cehennemden selamlar, taşkafa."

Sarason, Giordino'nun yüzünü görünce çabuk kendine geldi, tek bacağını kurtarıp dengesini sağladı. Giordino ayağa kalkmak için davranmayınca, Sarason onun kalçadan aşağı ağır yaralı durumda olduğunu kavradı. Giordino'ya kötü bir tekme attı, çizmesinin burnu İtalya'nın oyluğuna rastladı. Sarason ödülünü almakta gecikmedi. Giordino'nun vücudu yerinde zıplar gibi oldu, ağzından bir çığlık kurtuldu, eli Sarason'un öbür bileğini bıraktı.

Sarason kendini toparlamıştı. "Geçmiş tecrübelere dayanarak, senin de buralarda olduğunu bilmem gerekirdi," dedi.

Gözleri tabancasındaydı. İçinde bir tek kurşun kaldığının farkındaydı, ama yakınlarda dört beş otomatik tabanca daha bulunduğunu da biliyordu. Bir ölüm mücadelesine girişmiş olan Pitt'le Amaru'ya baktı. Artık Pitt için kurşun ziyan etmeye gerek yoktu. Nehir iki azılı düşmanı kapmış, acımasızca sürüklüyordu. Pitt bir şekilde sağ kalıp sudan çıksa bile, Sarason'un onunla başa çıkacak cephanesi vardı. Seçimini yapabilirdi. Eğilip tabancayı Giordino'nun iki gözünün ortasına nişanladı. Loren kendini Sarason'un sırtına attı, kolları onu kavradı, durdurmaya çalıştı. Sarason onun kollarından, iplik koparır gibi kolaylıkla kurtuldu, sonra onu hiç bakmadan yana savurdu.

Loren oraya atılmış tabancalardan birinin üzerine küt diye düştü. Hemen silahı kaldırdı, tetiği çekti. Hiçbir şey olmadı. Loren tabancaları hiç tanımadığı için, emniyetini açmayı bilememişti. Sarason yaklaşıp kafasına dipçikle vururken ağzından ince bir çığlık kurtuldu.

Ama Sarason birden olduğu yerde döndü. Gunn inanılmaz biçimde hayata dönmüş, nehir kıyısındaki bir çakılı kapıp Sarason'a fırlatmış, taş adamın kalçasından tenis topu gücüyle sekmişti.

Sarason böylesi bir güçle direnen insanların cesareti karşısında başını iki yana salladı. Hepsinin öleceğine neredeyse üzülüyordu. Yine Giordino'ya döndü. Alaycı bir sesle, "Herhalde dirilişin geçici bir şeydi," dedi, silahı yine Giordino'nun yüzüne tuttu.

Giordino bacaklarının acısına, kendini ölümle burun buruna bulmasına rağmen, Sarason'a bakıp nefretle sırıttı, "Hassittir!" dedi. Kurşunun sesi mağarada top güllesi gibi patladı, ardından kurşunun canlı dokudan geçişi bile duyuldu. Giordino'nun bakışları şaşkınlaştı, Sarason'un gözleri ona afallamış gibi baktı. Sonra Sarason döndü, kıyıya doğru mekanik iki adım attı, yavaşça öne devrildi, cansız bir yığın halinde taşlara yığıldı.

Giordino hala sağ olduğuna inanamıyordu. Başını kaldırdı, çiftçi gibi giyinmiş, elinde

Winchester tüfeğiyle ışığa doğru gelmekte olan küçük adama baktı.

"Sen kimsin?" diye sordu Giordino.

"Billy Yuma. Arkadaşıma yardım etmeye geldim."

Loren kanayan kafasına elini dayamış, ona bakıyordu. "Arkadaşın mı?"

"Pitt adındaki adama."

Bu adı duyunca, Loren kendini itip ayağa kalktı, sendeleyen adımlarla nehrin kıyısına koştu. "Onu göremiyorum!" diye korku dolu bir çığlık attı.

Giordino yüreğinin sıkıştığını hissetti. Avazı çıktığı kadar Pitt'e seslendi, ama mağarada yalnızca kendi sesinin yankılanmasını duydu. "Ulu Tanrım, olamaz," diye mırıldandı korkuyla. "Gitmiş."

Gunn doğrulup oturdu, o korkunç karanlığa bakarken yüzünü buruşturdu. Tıpkı az önce ölüme sessizce meydan okuyan diğerleri gibi, can dostunun ölüme sürüklendiğini anlamak onu da yıkmıştı. "Belki Dirk yüzerek döner," dedi umutla.

Giordino başını iki yana sallıyordu. "Dönemez. Akıntı çok fazla."

Loren giderek paniğe kapılmaktaydı. "Nehir nereye gidiyor?"

Giordino yumruğunu çaresizlik içinde kayaya indirdi. "Körfeze. Dirk yüz kilometre ötedeki Cortez Denizine doğru sürükleniyor."

Loren mağaranın kireçtaşı tabanına çöktü, elleri yüzüne yükseldi, hiç utanmadan, hıçkırarak ağlamaya başladı. "Beni kurtardı, kendisi ölüyor."

Billy Yuma, Loren'in yanına çömeldi, onun çıplak omzunu yavaşça okşadı. "Kimse yardım edemezse, belki Tanrı eder," dedi.

Giordino mahvolmuştu. Artık kendi yaralarının acısını hissetmiyordu bile. Karanlıklara bakarken gözleri de bir şey görmüyordu. "Bileği kırık, kaburgaları çatlak, omzundan kurşun yemiş bir adama, karanlıkta yüz kilometre giderken Tanrı bile yardım edemez," diye söylendi.

Yuma üçünü de elinden geldiği kadar rahat biçimde oturtup yerleştirdikten sonra yukarıya koştu, doruktakilere olup bitenleri anlattı. Akrabaları bunları duyunca utandılar, dağın içine girmeye razı oldular. Mühendislerin bıraktığı malzemeden sedyeler yaptılar, Gunn'la Giordino'yu yavaş yavaş geçitten

yukarıya taşıdılar. Yaşlıca olanlarından biri Loren'e, karısının dokuduğu bir battaniyeyi uzattı, Loren minnetle kabul etti.

Giordino'nun talimatı üzerine, Gunn'ı sedyesiyle birlikte, Zolarların terk ettiği çalıntı NUMA helikopterinin kargo bölümüne yerleştirdiler. Loren yardımcı pilot koltuğuna geçti, Giordino da, yüzü acıyla kırışarak kaldırıldı, türlü manevrayla pilot yerine oturtuldu.

Bacaklarındaki acı yavaş yavaş dayanılır bir zonklama düzeyine inerken, Giordino,

Loren'e döndü, "Bu tenekeyi birlikte uçuracağız," dedi. "Kuyruk rotorunu kontrol eden pedalları sen kullanacaksın."

"Umarım yapabilirim!" Loren'in sesi ürkekti.

"Çıplak sol ayağınla yavaşça dokun, tamamdır."

Helikopterin telsizinden Sandecker'i aradılar, Amiral, Starger'in ofisinde volta atıp duruyordu. Ona dönüş yolculuğuna koyulmak üzere olduklarını söylediler. Giordino'yla Loren, Billy Yuma'ya, ailesine ve yakınlarına teşekkür ettiler, onlarla vedalaştılar. Sonra Giordino motoru çalıştırdı, bir süre ısınmasını bekledi, gözlerini aletlerde gezdirdi. Devri çubuk boştaydı. Bileşik çubuğu çekti, levyeyi yavaşça öne itti, sonra Loren'e döndü.

"Havaya yükselmeye başladığımız anda, tork etkisi kuyruğu sola çevirir, burnumuzu sağa alır. Sen bunu telafi etmek için sol pedala çok hafif bas."

Loren kafasını salladı. "Elimden geleni yaparım, ama keşke bu iş bana düşmeseydi." "Buradan uçarak gitmekten başka çaremiz yok. Rudi yamaçtan inene kadar ölür." Helikopter yavaşça yerden bir metre kadar yükseldi. Giordino orada beklerken, Loren de kuyruk rotoru pedallarının verdiği duyguya alışmaya çalıştı. Önce fazla sert basma eğilimi vardı, ama çok geçmeden durumu kavradı, başını salladı. "Sanıyorum hazırım." "Gidiyoruz öyleyse," dedi Giordino.

Yirmi dakika sonra, birlikte çalışarak Calexico'daki Gümrük merkezinin önüne kusursuz bir iniş yaptılar. Amiral Sandecker, hazır bekleyen cankurtaranın yanında, ayaktaydı. Purosundan telaşla dumanlar üfürüp duruyordu.

Amaru'nun kendisini suyun altına batırdığı o ilk anda, Pitt harap vücudunda akıntının tüm gücünü hissetti, bir daha hazine mağarasına dönemeyeceğini anladı. Çifte tuzaktı bu. Gırtlağına yapışmış bir katil ve onu cehenneme taşımayı amaçlamış bir nehir. O anda ikisi de sağlam olsaydı bile, bu kavga yine de adil değildi. Amaru ne kadar gaddar bir katil olursa olsun, su altında Pitt'le baş

edemezdi. Sular kafasının üzerine kapanmadan Pitt içine derin bir soluk çekti, sağlam kolunu göğsüne sarıp çatlak kaburgalarını korumaya çalıştı, duyduğu acılara rağmen kendini gevşek bıraktı. Enerjisini kavgayla ziyan etmek niyetinde değildi.

Şaşılacak şeydi ama tabancası hala elindeydi. Ne var ki onunla su altında ateş ederse, herhalde elinin her kemiği parçalanırdı. Amaru'nun kollarının belinden kalçalarına doğru kaydığını hissetti. Katil, demir gibi sağlamdı. Sürekli olarak Pitt'e pençeler savuruyor, akıntının içinde girdaba kapılmış iki oyuncak gibi dönerlerken hala silahı kapmaya uğraşıyordu.

Karanlıklara daldıklarında, ikisi de birbirini göremez olmuştu. Hiç ışık yoktu artık. Pitt kendini mürekkebe dalmış hissediyordu.

Amaru'yu hala sağ tutan, hıncıydı. Bu durum kırk beş saniye sürebildi. İki yönlü boğulmakta olduğu bir türlü Amaru'nun o çılgın kafasına girmiyordu. Kurşunun deldiği ciğeri kanla dolmaktaydı. Bir yandan da su yutuyordu. Ayakları dönemece yığılmış kumlara değdiğinde, artık son gücü de tükenmekteydi. Kan kusarak yüze çıktı, Pitt'in boynuna doğru kör gibi atıldı.

Ama canı kalmamıştı artık. Savaşamaz olmuştu. Sudan çıktığı anda, göğsündeki yaradan da kanlar dışarı pompalanmaya başlamıştı.

Pitt biraz çabayla Amaru'yu nehrin akıntısına 'doğru itebildiğim gördü. Bu karanlıkta,

Perulunun uzaklaşmasını seyredemedi, solgun yüzünü, nefret dolu gözlerini de göremedi. Ama o hain sesin giderek uzaklaştığını duyuyordu.

Boğuk bir fısıltı gibiydi ses. "Sana acı çekeceksin demiştim. Şimdi kapkara bir cehennemde, ıstırap içinde öleceksin."

Pitt buz gibi bir sesle, "Şiirsellik içinde sürüklenmek gibisi yoktur," diye karşılık verdi.

"Körfeze kadar iyi yolculuklar."

Cevap bir öksürükle bir gargara sesi oldu, sonra da salt sessizlik.

Öfkeyle acıları aynı anda yeniden hissetmeye başlamıştı Pitt. Sancı kırık bileğinden kurşunlanmış omzuna, oradan kaburgalarına yayıldı. Bu acıyla mücadele edebilecek güce sahip olup olmadığından emin değildi. Yorgunluğu yavaş yavaş acıyı da yumuşatıyordu. Kendini ömründe hissetmediği kadar yorgun hissetmekteydi. Çakıl birikintisinin kuru yerine emekledi, yumuşak kumlara yüzüstü uzandı, bir anda kendinden geçti.

VİLEY gözleriyle güneybatı göklerini tararken, "Cyrus'u almadan gitmek hiç hoş değil," dedi.

Zolar, "Kardeşimiz daha önce de nice zor durumlardan kurtuldu," diye karşılık verdi. "Birkaç kızılderili köylü, Amaru'nun katillerine bir şey yapamaz." "Ama çoktan dönmeliydi."

"Kaygılanma. Cyrus herhalde iki kolunda birer kızla Fas'a gelir."

Altar Çölü'nün sayısız kumulları arasındaki asfalt pistin kenarında duruyorlardı.

Meksika havacıları ilkel koşullarda eğitim uçuşları yapabilsin diye kurulmuştu bu pist.

Tam arkalarında, bir Boeing 747-400'ün kuyruğu görünmekteydi. Büyük havayollarından birinin renklerine boyanmış olan uçak, kalkışa hazırdı.

Zolar sancak kanadının gölgesine girdi, Henry ve Micki Moore'un çıkardığı envantere baktı. Bu arada Meksika ordusunun mühendisleri de son parçaları uçağa yüklüyorlardı.

Forklift'in 7 metre yukarıya, kargo kapağına doğru kaldırdığı altından maymun heykeline baktı. "Bu en sonuncusu," dedi.

Oxley'nin gözleri, pisti çevreleyen boşlukta gezindi. "Hazineyi uçaktan uçağa almak için bundan ıssız bir yer seçemezdin."

"Burayı önerdiği için Albay Campos'a teşekkür borçluyuz."

"Adamın zamansız ölmesi, askerleri arasına sorun yarattı mı?"

Zolar güldü. "Herbirine üç yüz gramlık külçe altın dağıttıktan sonra, hiç yaratır mı?"

"Cömertlik etmişsin."

"Ortada bu kadar servet yatarken, etmemek zor." Oxley, "Yazık ki Matos kendi payını harcayamayacak," dedi. "Evet, Cerro el Capirote'den gelirken yol boyu hep ona ağladım."

Zolar'ın pilotu yaklaşıp gayriresmi bir selam verdi. "Mürettebatımla ben, siz hazır olduğunuz anda hazırız, efendim. Karanlık basmadan havalansak iyi olur." Zolar, "Kargo sıkı bağlandı mı?" diye sordu.

Pilot başıyla evetledi. "Pek düzgün yerleştirilmiş sayılmaz. Ama konteyner

kullanmadığımıza göre, Fas'a inene kadar tutar, yeter ki sarsıntılı havayla karşılaşmayalım."

"Öyle bir şey bekliyor musunuz?"

"Hayır, efendim. Hava tahminleri bütün yol boyunca sakin bir gökyüzü gösteriyor." "İyi. Sakin bir uçuş bize de iyi gelir," dedi Zolar. Memnun olmuştu. "Unutma, ne olursa olsun, ABD toprakları üzerinden geçmeyeceğiz."

"Rotamı ona göre ayarladım. Laredo'nun ve Brownsville'in güneyinden Meksika Körfezine çıkıyoruz, sonra Key West'in altından Atlantiğe yöneliyoruz." "Fas'a ne zaman iniş yaparız?" diye sordu Oxley.

"Uçuş planımız on saat elli beş dakika gerektiriyor. Yükümüz ağır olduğu, benzinimiz de dolu olduğu için, Teksas'la Florida'nın da güneyinden dolaşacağımıza göre, bir saat de pay tanıdık. Ama onu arkadan esen rüzgar telafi ettirir diye umuyorum." Zolar güneşin son ışıklarına baktı. "Saat farkı da var. Demek oraya yarın öğleden sonra iniyoruz."

Pilot başını sallayarak onayladı. "Siz binip oturunca hemen havalanıyoruz." Uçağa döndü, merdiveni çıkıp ön kapıdan girdi.

Zolar eliyle merdiveni işaret etti. "Bu kum çukuruna pek bayılmadınsa, daha fazla oyalanmak için bir neden göremiyorum."

Oxley neşeyle eğilip selam verdi. "Önce siz buyurun, efendim." Kapıdan girerlerken durdu, güneybatıya doğru son bir kere baktı. "Beklememekle yanlış yapıyoruz bence." "Biz onun yerinde, o bizim yerimizde olsaydı, gitmekte asla kararsızlık göstermezdi. Oyalanırsak tehlike çok fazla büyüyor. Kardeşimiz sağ kalmasını bilir. Kaygılanmayı kes."

Meksikalı mühendislere el salladılar, onlar da aşağıda dizilip cömert konuklara tezahürat yaptılar. Sonra uçuş teknisyeni kapıyı kapadı.

Birkaç dakika geçtiğinde, koskoca 747-400'ün türbinleri çığlığı bastı, kumulların yukarısına yükseldi, sancak kanadını eğip hafif doğuya yattı. Zolar'la Oxley üst katın küçük yolcu kabininde oturmuşlardı. Pilot kabininin hemen arkasındaydılar. Oxley camdan Cortez Denizine doğru bakarken, "Acaba Moore'lara ne oldu?" dedi. "Onları en son gördüğümde daha mağaradaydılar. Henüz son parçalar kızaklara yükleniyordu."

"Herhalde Cyrus o küçük sorunu da milletvekili Smith ve Rudi Gunn'la birlikte çözümlemiştir," dedi Zolar. Günlerdir ilk defa kendini gevşek bırakıyordu. Başını kaldırdı, tepsi içinde iki kadeh şarap getiren özel garsonu

genç kadına gülümsedi. "Biliyorum, kulağa garip geliyor, ama içimde bir duygu, onlardan kurtulmak kolay değil deyip duruyordu."

"Sana söylemek zorundayım, aynı şey Cyrus'un da aklından geçti. Hatta Cyrus'a bakarsan, bu karı koca aslında iki katil."

Oxley, ağabeyine baktı. "Kadın da mı? Şaka ediyorsun."

"Yo, bence ciddiydi." Zolar şarabından bir yudum aldı, onaylar gibi bir ifadeyle başını salladı. "Mükemmel. Chateau Montelena'dan bir California cabernet. Tadına bak." Oxley kadehi eline alıp içindeki sıvıya baktı. "Hazinenin sağ salim Fas'a vardığını ve Cyrus'un da Meksika'dan ayrıldığını duyana kadar, canım kutlamak istemiyor." Uçak seyir yüksekliğine vardıktan bir süre sonra, iki kardeş güvenlik kemerlerini çözüp kargo bölümüne geçtiler, inanılmaz koleksiyonu dikkatle incelemeye başladılar. Bir saat ancak geçmişti ki, Zolar kazık kesildi, kardeşine garip garip baktı. "Alçalıyoruz gibi geliyor mu sana da?"

Oxley o sırada altın bir çiçeğe konmuş altın kelebeği inceliyordu. "Ben bir şey fark etmedim."

Zolar rahatlayamamıştı. Pencereye uzanıp bin metre aşağıdaki yere baktı. "Çok alçaktayız!" dedi sert bir sesle. "Bir terslik var."

Oxley'in gözleri kısıldı. O da pencereden baktı. "Hakkın var. Kanat flapları inik. İnişe geçmiş gibiyiz. Pilot herhalde acil durumla karşı karşıya." "Bizi neden uyarmadı?"

O sırada iniş takımlarının açıldığını duydular. Yer onları karşılamak üzere çok daha hızlı yükseliyordu. Evlerin, demiryolunun üzerinden geçtiler, kendilerini bir iniş pistinin başında buldular. Tekerler beton zemine değdi, motorlar geri vitese geçti, koca uçak yavaşlayıp yan yola saptı.

Terminal binasının üzerindeki levhada "El Paso'ya hoşgeldiniz," diye yazılıydı. Oxley kelimesiz kalmıştı. Zolar patladı. "Ulu Tanrım, ABD'ye indik!" Öne doğru koştu, pilot kabininin kapısına deliler gibi vurmaya başladı. Uçak Hava Ulusal Polisi hangarının kapısına gelene kadar, içerden bir cevap gelmedi. Ancak o sıra pilot kabininin kapısı birazcık aralandı.

"Ne halt ediyorsun? Sana hemen şu anda havalanman için emir veriyorum ..." Zolar'ın sesi boğazında dondu. İki gözünün arasına nişanlanmış, bir namluya bakmaktaydı. Pilotla yardımcısı koltuklarındaydılar. Uçuş mühendisi de yerindeydi. Kapıda Henry Moore durmuş, kendi tasarımı olan dokuz milimetrelik otomatiği onlara çevirmişti. İçerde Micki Moore, bir yandan telsizle konuşurken, elindeki Liliput .25 otomatiği pilotun ensesinde tutmaktaydı.

Moore daha önce Zolar'ın da, Oxley'in de duymadığı güçlü bir sesle "Programsız iniş için özür dilerim, eski dostlar," dedi. "Ama gördüğünüz gibi, planda bir değişiklik oldu." Zolar gözlerini kısıp namluya baktı yüzü şoktan kurtulup tehlikeli bir öfkeye büründü. "Seni budala, seni kör budala, ne halt ettiğinin farkında mısın sen?" "Tabii," dedi Moore rahatça. "Micki'yle ben sizin uçağı, altın kargosuyla birlikte kaçırdık. Herhalde eski atasözünü biliyorsunuzdur. Hırsızlar arasında onur diye bir şey olamaz."

Oxley yalvardı. "Bu uçağı hemen havalandırmazsan gümrükçüler içeriye dolacak." "Siz söyleyince aklıma geldi, Micki'yle ikimiz eserleri yetkililere teslim etmeye karar verdik."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun!"

"Yo, genellikle bilirim, Charley. Ama şu an için, federal ajanların sana ve ağabeyine duyduğu ilgi, Huascar hazinesine duyduklarından fazla." "Sen nasıl geldin buraya?" diye sordu Zolar.

"Altın taşıyan helikopterlerden birine binerek. Ordunun mühendisleri bizim varlığımıza alışıktılar. Bu uçağa binerken de hiç yadırgamadılar. Tuvaletlerden birine saklandık, pilot sizinle konuşmak için indiği sırada pilot kabinini ele geçirdik." Oxley, "Federal ajanlar senin sözüne neden inansın?" diye sordu.

Moore durumu kısaca özetledi. "Aslında Micki'yle ben de bir zamanlar ajandık. Pilot kabinini ele geçirince, Micki Washington'daki eski dostlardan bazılarını aradı, onlar da sizin için karşılama törenini hazırladılar."

Zolar'ın hali, tetik çekilsin ya da çekilmesin, Moore'un ciğerini sökmeye hazırmış gibiydi. "Sen ve o yalancı karın, hazineden pay alma anlaşması yaptınız. Haksız mıyım?" Cevap bekledi, ama Moore sessiz kalınca devam etti. "Yüzde kaç verdiler sana? On mu, on beş mi, yoksa elli mi?"

"Biz hükümetle anlaşma falan yapmadık," dedi Moore yavaşça. "Sizinle yaptığımız anlaşmaya uymayacağınızı biliyorduk, bizi öldürmeyi planladığınızın da farkındaydık. Önce hazineyi kendimiz çalmayı düşündük, ama görüyorsunuz, sonra fikir değiştirdik." Oxley, "Tabanca kullanış biçimlerine bakılırsa, Cyrus'un hakkı varmış," dedi. "Bunlar gerçekten bir çift katil."

Moore bu sözü onaylarcasına başını salladı. "Kardeşinin gözlemleri sağlıklı. Katili ancak katil tanıyabilir."

Alt kattaki ön yolcu kapısına dışardan vurulduğu duyuluyordu. Moore tabancayla merdiveni gösterdi. "İnip açın," diye emretti Zolar'la Oxley'e. Suratlarını asıp denileni yaptılar.

Basınçlı kapı açılınca, dışardan dayanmış merdivenden içeriye iki adam girdi. İkisi de takım elbiseliydi. Biri bir zamanlar profesyonel futbol oynamış gibi görünen, iri kıyım bir siyah, öteki çılgın modaya uyan bir beyazdı. Zolar bunların federal ajan olduğunu hemen sezdi.

"Joseph Zolar ve Charles Oxley, ben Gümrük Hizmetlerinden ajan David Gaskill, bu da FBI'dan ajan Francis Ragsdale. İkiniz de ABD'ye kaçak tarihi eser sokmaktan, özel ve kamu müzelerinden sayısız objeler çalmaktan, ayrıca yasa dışı eski eser taklitleri üretip satmaktan tutuklusunuz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Zolar.

Gaskill ona aldırmadan Ragsdale'e dönüp gülümsedi. "Bu onuru sana bırakayım mı?" Ragsdale kendisine yeni bir discplayer hediye edilmiş çocuklar gibi kafasını salladı. "Çok isterim, teşekkür ederim."

Gaskill, Zolar'la Oxley'e kelepçeleri takarken, Ragsdale de onlara haklarını okudu. Moore "İyi yetiştiniz," dedi ajanlara. "Sizin Calexico'da olduğunuz söylenmişti." "Washington'daki FBI merkezinden haber geldikten on beş dakika sonra bir askeri jete atlamıştık bile," dedi Ragsdale.

Oxley, Gaskill'e baktı. Korku ve şok, yüzünden ilk defa olarak silinmiş, yerine bir kurnazlık gelmişti. "Bizi tutuklayacak kadar kanıtı yüz yıl arasanız bulamazsınız." Ragsdale kafasıyla altın kargonun durduğu tarafı işaret etti. "Bunlara ne diyorsunuz?" Zolar, "Biz yolcuyuz bu uçakta," dedi. Kendini toparlamıştı. "Profesör Moore'la karısı bizi davet ettiler."

"Anlıyorum. O halde bana Galveston tesisinizdeki çalıntı eserlerin nereden geldiğini söyler misiniz?"

Oxley alaycı bir sesle, "Galveston antrepomuz yasalara uygundur," dedi. "Orayı daha önce de bastınız, hiçbir şey bulamadınız."

Ragsdale kurnazca, "O halde Logan Antreposundan Zolar International'ın yeraltı deposuna, çalıntı eserlerin durduğu yere giden yeraltı tünelini nasıl açıklayacaksınız?" diye sordu.

Kardeşler birbirlerine baktılar. Yüzleri birdenbire kül rengi olmuştu. Zolar korkuyla, "Uyduruyorsun," dedi.

"Öyle mi? Tünelinizi ayrıntılarıyla tarif edip bulduğumuz çalıntı şaheserleri de anlatmamı ister misiniz?"

"Tünel... Tüneli bulmuş olamazsınız."

Gaskill, "Otuz altı saatten beri Zolar International da, gizli operasyonunuz Solpemachaco da kapatılmış bulunmaktadır," dedi.

Ragsdale eklemede bulundu. "Yazık ki babanız Mansfield Zolar, yani Specter sağ değil, yoksa onu da basardık."

Zolar'ın kalp krizi geçirecekmiş gibi bir hali vardı. Oxley ise, felç olmuş da kıpırdayamıyormuş gibiydi.

"Aileniz, ortaklarınız, alıcılarınız ve siz ikiniz hapisten çıktığınız zaman, çaldığınız eserler kadar eskimiş olacaksınız."

Federal ajanlar uçağa doluşmaya başlamışlardı. FBI'dan gelenler mürettebatı ve Zolar'ın bayan garsonunu ele alırken, Gümrükten gelenler de altın eserleri bağlayan kemerlerin tokalarını çözüyorlardı. Ragsdale kendi ekibine başını salladı. "Hepsini ABD Başsavcılığı ofisine götürün."

Tümüyle yıkılmış sanat hırsızları iki ayrı arabaya bindirilirken, ajanlar Moore'lara döndü.

Gaskill, "Yardımınız için ne büyük minnet duyduğumuzu ifade edebilmemiz imkansız," dedi. "Zolar ailesini yakalamak, eski eser kaçakçılığını ciddi biçimde yaralayacaktır." Micki mutlu ve rahatlamış gibiydi. "O kadar da fedakar sayılmayız," dedi. "Henry Peru hükümetinin bu işe ödül vereceği kanısında." Gaskill başıyla onayladı. "Bence o kesin."

Henry Moore tabancasını kılıfına sokarken, "Bu hazineyi ilk kataloglayan ve fotoğraflarını çeken kişi olmanın onuru, bilimsel şöhretimizi çok artıracaktır," diye açıkladı.

Gaskill, "Sizce bir sakıncası yoksa, Gümrük de objelerin ayrıntılı bir raporunu istiyor," dedi.

Moore hevesle başını sallıyordu. "Micki de, ben de, sizinle çalışmaktan zevk duyarız. Hazinenin envanterini çıkardık bile. Parçalar resmen Peru'ya iade edilmeden önce size raporu vermiş oluruz."

Micki, "O zamana kadar bunları nerede saklayacaksınız?" diye sordu.

Gaskill, "Yerini açıklayamayacağımız bir hükümet antreposunda," dedi.

"Milletvekili Smith'le NUMA'nın küçük adamından haber var mı?"

Gaskill yine başını salladı. "Siz inmeden birkaç dakika önce, onları yerel bir kızılderili kabilesinin kurtardığını haber aldık. Hastaneye götürülüyorlarmış."

Micki kendini bir yolcu koltuğuna atıp içini çekti. "Bitti öyleyse."

Henry bir koltuğun koluna ilişti, onun elini tuttu. "Bizim için öyle," dedi yavaşça.

"Bundan böyle, ömrümüzün geri kalanını bordo duvarlı üniversitelerde iki yaşlı profesör olarak geçireceğiz."

Karısı ona baktı. "Bu çok mu kötü?"

Henry onu alnından öperken, "Değil," dedi. "Sanıyorum idare ederiz."

57

Ölü gibi bir bilinçsizliğin derinliklerinden yavaş yavaş yükselen Pitt, kendini çamur kaplı bir bayıra tırmanıyormuş gibi hissediyor, tam bilinç düzeyine doğru uzandığı sırada yine geriye kayıyordu. O kısacık aydınlık sürelere tutunmaya çalışıyor, ama başaramıyor, yine boşluğa yuvarlanıyordu. Gözlerimi açabilsem belki gerçeğe dönebilirim, diye belli belirsiz bir düşünce geçti kafasından. Sonunda büyük bir çabayla kendini zorladı, göz kapaklarını açtı.

Karşısında yalnızca mezar gibi soğuk karanlığı görünce, başını umutsuzlukla salladı, kendini yine boşluğa düşmüş sandı. Derken acılar bir ateş patlaması gibi geri döndü, onu tümüyle uyandırdı. Önce yan döndü, sonra doğrulup oturma pozuna geçti, başını sağa sola salladı, zihninin kovuklarına oturmuş sisleri temizlemeye çalıştı. Omzundaki zonklayan acıya, göğsünün kazık gibi tutulmuşluğuna, bileğinden gelen sancıya karşı verdiği savaşı yeniden başlattı. Alnındaki yarığa yavaşça dokundu. "İnsan denen yaratığa amma da yaman bir örneksin," dedi kendi kendine. Kan kaybından zayıf düşmemiş oluşuna şaşıyordu. Kolundan Giordino'nun verdiği feneri çıkardı, düğmesine dokunup yaktı, sapını kumlara oturttu, ışığını kendi üst bedenine çevirdi. Sonra balık adam giysisinin fermuarını açtı, omzundaki yarayı yavaşça yokladı. Kurşun, etinden geçip arkadan çıkmış, kemiğe veya tendona zarar vermemişti. Parçalanmış halinde bile bedenini yine de sımsıkı sarmayı sürdüren tulumu, o tulumun iç yüzündeki neopren lastik kaplaması, yaranın ağzını sımsıkı kapatmış, kanamayı yavaşlatmıştı. Kendini sandığı kadar güçsüz hissetmeyişi rahatlatıyordu onu. Uzandı, durumun bir hesabını yaptı. Sağ kalma şansı imkansızın da altında bir yerlerdeydi. 100 kilometre süren bilinmez akıntılar, girdaplar, dönen sular, dik çağlayanlar ve su altında kalmış mağaralar düşünülürse, avucundaki hayat çizgisinin pek de ihtiyarlamasına izin

vermeyeceğini, apansız bitivereceğini bilmek için falcıya ihtiyacı yoktu. Yol boyu hiç su altı mağarası olmasa bile, kanalın körfeze açıldığı yerden sonra bir de denizin yüzüne çıkış sorunu vardı.

Çoğu insan kendini yerin derinliklerinde, Hades'in karanlığı içinde, kurtulma umudundan yoksun durumda bulunca paniğe kapılır, tırmanıp oradan kurtulmak gibi sonuçsuz bir çabayla parmaklarının yerinden sökülmesine yol açardı. Ama Pitt korkmuyordu. İçinde garip bir rahatlık duyuyordu ve kendiyle barışıktı. Öleceksem, bari rahat öleyim diye düşündü. Sağlam eliyle kumlara biçim verdi, yatacağı yeri hazırladı. Bu arada fenerin ışığı, kumda binlerce zerreciği parıldatınca şaşırdı. Bir avuç kum alıp ışığa tuttu, "Burası altın dolu," diye söylendi. Sonra feneri mağaranın çevresine doğru tuttu. Duvarlar beyaz kuvarslı. Aralarda altın damarları göze çarpıyordu. Pitt durumun inanılmazlığını görünce gülmeye başladı. "Bir altın madeni," diye duyuruda bulundu boş mağaraya. "Çok zengin bir yatak buldum, kimse de bilemeyecek."

Uzandı, bu keşfini düşündü. Birileri bana bir şey söylüyor olmalı, dedi kendi kendine. Eli oraklı ihtiyardan korkmuyor olması, pes edip onun gelmesini beklemek için yeterli neden değildi. İçinde inatçı bir kıvılcım tutuştu.

Öbür dünyaya güçlü bir sağ kalma çabasının sonucunda geçmek, hemen havlu atıp paçavra gibi geçmekten iyiydi. Belki başka serüvenci kâşifler, bu altın yuvasına girebilmek için neleri varsa feda etmeye hazır olabilirlerdi, ama Pitt'in şu anda tek istediği buradan çıkmaktı. Ayağa kalktı, kaldırma kompansatörünü soluğuyla şişirdi, suya yürüdü, akıntı kendisini kapıp götürünceye kadar ilerledi. Birer mağara birer mağara gideyim, dedi kendine. Işığını öndeki sulara tuttu. Herhalde sonuna kadar iyi gidemezdi işler. Kayalarla, dönen sularla boğuşacak gücü yoktu. Tek yapabileceği, kendini sakin tutmak, su nereye götürürse oraya gitmekti. Çok geçmeden, ömrü boyunca hep bir galeriden öbürüne geçerek yaşamış gibi bir duyguya kapıldı.

Mağaralarla galerilerin tavanları on kilometre boyunca bir tekdüzelik içinde yükselip alçalmayı sürdürdü. Derken kulağına, dönen suların o çok korktuğu sesi gelmeye başladı. Bereket versin, ilk karşılaştığı girdaplar fazla sert değildi. Sular yüzüne çarptı, Pitt birkaç kere battı, sonunda yine düzgün akan sulara ulaştı. Nehir sakin giderken, dinlenmeye, rahatlamaya çalıştı. Çok büyük bir galerinin içinden, upuzun bir boğazdan geçiyordu. Galerinin sonuna varması bir saate yakın sürdü, derken tavan yavaşça alçalmaya başladı, sonunda suya değdi. Pitt ciğerlerini son milimetreküpüne kadar havayla doldurup daldı. Ancak tek kolunu kullanabiliyordu, paletleri de yoktu. Bu yüzden yavaş ilerliyordu. Fenerini kaya tavana tutmuş, sırtüstü gidiyordu. Ciğerleri oksijensizliğe isyan etmeye başladı,

ama o yüzmeyi sürdürdü. Sonunda ışık ona bir hava cebi gösterdi. Pitt hemen yüzeye fırladı, milyonlarca yıl önce buraya hapsolmuş temiz havayı bol bol ciğerlerine çekti.

Küçük mağara genişleyip büyük mağara oldu. Fenerin ışığı tavanı gösteremiyordu. Nehir kıvrılırken, karşısında üzeri cilalı çakıllarla doluymuş gibi bir raf gördü. Acılar içinde oraya, dinlenmeye yöneldi. Pil bitmesin diye feneri de söndürdü.

Ama bir an sonra yine yaktı. Tam söndürürken gölgeler arasında bir şey çarpar gibi olmuştu gözüne. Bir şey vardı orada. Uzaklığı bulunduğu yere 5 metre bile değildi. Siyah bir şey. Doğal geometriye uymayan dümdüz bir çizgisi vardı o şeyin. Gözler Wallowing Windbagin kalıntısını tanıyınca, Pitt'in morali inanılmayacak kadar yükseldi. Hovercraft o çağlayandan indikten sonra 40 kilometre sürüklenmiş, burada takılıp kalmıştı. Sonunda bir umut ışığı, diye düşündü. Çakıllar üzerinden yürüdü, lastik kitlenin yanına varıp durumunu feneriyle inceledi.

Motorla pervane kopup gitmişti. Hava odacıklarından ikisi delinip sönmüştü. Ama geri kalan altısı sağlamdı. İçindeki malzemenin bir kısmı dökülmüş olsa bile, dört hava tüpü, ilk yardım çantası, Duncan'ın plastik torba içindeki iz boyası, Giordino'nun küreklerinden biri, iki yedek fener, Amiral Sandecker'in termostaki kahvesiyle dört sandviçinin bulunduğu torba... Bir mucize sonucu hala oradaydı. Pitt mağaranın boşluğuna, "Durumum hayli düzeldi gibi," diye duyuruda bulundu. Önce işe ilk yardım çantasıyla başladı. Omzundaki yaraya bol bol dezenfektan akıttıktan sonra, balık adam giysisini üzerine çekmeden önce, gazlı bezleri yaranın üstüne acemice yapıştırdı. Çatlak kaburgaları bağlamaktan yarar gelmeyeceğini biliyordu. Dişini sıkıp bileğini sardı, bantladı.

Kahve termosta pek de soğumamıştı. Sandviçlere saldırmadan önce onun yarısını mideye indirdi. Evet, hiçbir kanlı bonfile, hiçbir lüks konyak, bu sandviçler kadar lezzetli olamazdı. Bir daha sandviçlerle asla alay etmemeye yemin etti. Kısa bir süre dinlenince, gücünün azımsanamayacak bir bölümü geri döndü, Pitt malzemeyi yeniden sağlamca bağlayıp Duncan'ın boya torbasını delecek gücü buldu. Fenerinin ışığı altında, torbadan nehre floresan sarı rengin yayılışına baktı. Derken akıntı sarı suları kapıp götürdü.

Yüksek sesle, "Bunu görünce, benim de geliyor olduğumu anlamaları gerekir," dedi. Hovercraft'ın kalıntısını sığ yerden ileriye itti. Yaralarına dikkat ederek, bin zorlukla içine tırmanıp tek eliyle kürek çeke çeke, ana akıntının bulunduğu yere geldi. Yarı sönük Wallowing Windbag akıntıyla kucaklaşıp

sürüklenmeye başlarken, Pitt rahatça uzandı, "Öğle Güneşinde, Tembel Nehirde," diye bir şarkı tutturdu.

58

EL Paso'dan gelen en son haberleri dakikası dakikasına Amiral Sandecker’den ve

Gaskill'le Ragsdale'den öğrenmekte olan Dışişleri Bakanı, diplomatik protokolü atlayıp

Meksika Cumhurbaşkanına şahsen telefon açmaya karar vermişti. Ona Zolarların dev hırsızlık ve kaçakçılık faaliyetleri hakkında bilgi verdi.

"İnanılmaz bir olay!" dedi Meksika Cumhurbaşkanı.

ABD Dışişleri Bakanı da ona, "Ama doğru," diye güvence verdi.

"Bu olup bitenler için ancak çok üzüldüğümü söyleyebilirim. Soruşturmada hükümetimin tam işbirliği konusunda da garanti verebilirim."

"Özür dilerim ama, Sayın Cumhurbaşkanı, benim bir liste dolusu ricalarım var." "Bir duyalım."

İki saat geçmeden, Meksika-ABD sınırı açılmıştı. Zolarların kandırdığı, sahte servet vaatleri karşılığında mevkilerini riske sokan devlet memurları tutuklanmıştı. Fernando Matos'la Polis Komutanı Rafael Cortina, Meksika Adalet Bakanlığı kovuşturmacılarının ilk tutukladıkları arasındaydı.

Bu arada Meksika donanmasının Cortez Denizinde bulunan gemilerine de alarm verildi, hemen denize açılmaları istendi.

Teğmen Carlos Hidalgo, dikkatini denizin gökle birleştiği ufka geri çevirmeden önce gaklayan martılara baktı. "Biz belli bir şey mi arıyoruz?" diye sordu geminin kaptanına. Kaptan Miguel Maderas, "Ceset arıyoruz," diye karşılık verdi. Dürbünü gözünden indirdiğinde, yusyuvarlak, dost ifadeli yüzü ortaya çıktı. Gür saçları simsiyahtı. Dişleri iri ve beyaz, gülümsemesi Burt Lancaster’i hatırlatır türdendi. Kısa boylu, tıknaz, kaya gibi sağlam bir adamdı.

Hidalgo da onun tam tersiydi. İnce uzun, zayıf yüzlü, kadavranın güneşte yanmışını hatırlatan biriydi. "Bir tekne kazasının kurbanlarını mı?" "Hayır,

yeraltı nehrinde boğulmuş dalgıçlar."

Hidalgo'nun gözleri kuşkuyla kısıldı. "Balıkçılarla dalgıçların o çölün altından akan nehirde körfeze kadar sürüklenişiyle ilgili bir gringo masalı daha mı?" Maderas omuz silkerek, "Kimbilir?" dedi. "Benim tek bildiğim, Ensenada'daki filo komutanlığının bizi San Felipe'yle Puerto Penasco arasına yolladığı, orada ceset arama emri verdiği."

"Bir tek gemi için oldukça geniş bir alan."

"Yanımıza P Sınıfı devriye gemileri de gelecek. Santa Rosalia'dan. Bölgedeki tüm balıkçı tekneleri de, insan cesedi görünce haber vermek üzere uyarıldı." Hidalgo karamsar bir sesle, "Köpek balıkları farkına varırsa, bulacak bir şey kalmaz," diye söylendi.

Maderas köprünün parmaklığına yaslanıp bir sigara yaktı, kendi devriye gemisinin kıç tarafına baktı. 67 metrelik eski bir ABD mayın tarama gemisiydi bu aslında. Sonradan değiştirilmişti. Burnuna yalnızca G-21 diye yazılmıştı, ama mürettebatı ona El Porgueria (çöp tenekesi) diye sevecen bir isim takmıştı. Bu adın nedeni, geminin bir kere denizde arıza yapıp, bir balıkçı teknesi tarafından kıyıya çekilmiş olmasıydı. Mürettebat o olayda ne kadar küçük düştüklerini bir türlü unutamıyordu. Ama sağlam gemiydi aslında. Dümene iyi cevap verirdi. Fırtınalı denizlerde dengeliydi. Nice balıkçı teknesiyle özel tekne, hayatlarını Maderas'a ve El Porgueria ya borçluydu. Hidalgo geminin subaylarındandı. Arama operasyonu için rotaları çizmek onun göreviydi. Körfezin kuzey bölümünün deniz haritalarından kafasını kaldırıp dümenciye koordinatları verdi, ondan sonra da yolculuğun sıkıcı bölümü başladı. Dümdüz gidiyor, dönüp biraz dıştan dümdüz dönüyorlardı. Çayır biçer gibi.

İlk şeridi taramaya sabah sekizde başladılar. Öğleden sonra ikide, burundaki gözcü bağırdı.

"Suda cisim!"

"Nerede?" diye sordu Hidalgo.

"Burun iskele, yüz elli metre."

Maderas dürbünü kaldırıp mavimsi yeşil sulara baktı, dalgaların üzerinde yüzüstü duran cesedi hemen gördü. "Tamam," diye seslendi. Dümen odasının kapısına yürüyüp dümenciye işaret verdi. "Yanına yanaş, mürettebat gemiye almaya hazır olsun." Sonra Hidalgo'ya döndü. "Elli metre yaklaşınca motorları durdur."

Burundaki köpükler azaldı, hafif bir çırpıntıya dönüştü, dizellerin sesi uğultu düzeyine in di, devriye gemisi dalgalarla yüzen cesede yaklaştı. Maderas köprüden baktığında, şişmiş vücudu, bozulmuş yüz çizgilerini görebiliyordu. Köpek balıkları bunu pek iştah açıcı bulmamış tabii, diye düşündü.

Hidalgo'ya bakıp gülümsedi. "Bir hafta sürmedi işte," dedi. Hidalgo, "Şansımız tuttu," diye mırıldandı.

Ölülere pek saygı duymadığı belli olan iki asker, tekne kancasıyla cesedi yakalayıp, suya indirdikleri tel sedyeye doğru çektiler, sonra güverteye aldılar. Şişmiş etlerin bir zamanlar bir insana ait olduğu zor anlaşılıyordu. Ceset fermuarlı torbaya sokulurken,

Maderas adamlarından bazılarının öğürmeye başladığını duydu.

Hidalgo, "Her kimse, en azından bize bir iyilik etmiş oldu," dedi.

Maderas ona baktı. "Öyle mi? Nedenmiş o?" Hidalgo duygusuzca gülümsedi. "Suda kokacak kadar kalmamış."

Üç saat sonra, devriye gemisi San Felipe'ye dönüp Alhambra'nın yanıbaşına bağlandı. Gordo Padilla'yla adamları salla kıyıya vardıktan sonra, tam Pitt'in tahmin ettiği gibi evlerine, karılarının, sevgililerinin yanına dönmüş, üç gün dinlenip canlarının kurtulduğuna şükürler etmişlerdi. Ondan sonra, Cortina'nın polislerinin dikkatli gözlemi altında, Padilla herkesi toplamış, bir balıkçı teknesinden kendilerini feribota götürmesini rica etmişti. Gemiye binince, hemen buhar motorunu çalıştırmış, dolan suları boşaltmışlardı. Sular yükselip geminin dibi kumlardan çıkınca, Padilla'yla adamları Alhambra'yı denize çıkarmış, getirip San Felipe rıhtımına bağlamışlardı. Maderas'la Hidalgo köprüden baktıklarında, feribotun oto güvertesini bir hastanenin kaza koğuşuna benzettiler.

Loren Smith rahat bir kılıktaydı. Şort ve askılı bluz giymişti. Çürükleri, omzundaki sargıları rahatça gözüküyordu. Giordino bir tekerlekli sandalyeye oturmuş, alçılı iki bacağı dosdoğru karşıya uzatılmıştı.

Rudi Gunn yoktu ortalarda. O hala Calexico'nun kuzeyindeki El Paso Centro Bölge Tıp Merkezi'ndeydi. Midesindeki ağır çürüklerden başka, kırılan altı parmağıyla kafatasındaki incecik çatlak da tedavi ediliyordu.

Amiral Sandecker'le hidrolog Peter Duncan da feribotun güvertesindeydiler. Yanlarında Shannon Kelsey, Miles Rodgers, birkaç polis, Baja California Norte adli tabibinin de birkaç adamı vardı. Hepsinin ciddi bakışları altında, devriye gemisi cesedin sedyesini Alhambra hin güvertesine indirdi.

Daha adli tabiple yardımcısı cesedin torbasını başka sedyeye alamadan, Giordino tekerlekli sandalyesini oraya itmişti bile. "Cesedi görmek istiyorum," dedi. Hidalgo kendi gemisinden, "Pek güzel görünmüyor, efendim," diye seslendi ona.

Adli tabip kararsızdı. Yasaların cesetleri yabancılara göstermeye izin verip vermediğinden emin değildi.

Giordino adama soğuk soğuk baktı. "Teşhis istiyor musunuz, yoksa istemiyor musunuz?"

Ufak tefek, çipil gözlü, kır saçlı bir adam olan adli tabip, İngilizceyi pek de iyi bilmiyordu, ama söyleneni anladı. Yardımcısına başıyla işaret etti, adam fermuarı açtı. Loren solup arkasını dönerken Sandecker yaklaştı, Giordino'nun yanına geldi. "Acaba ..."

Giordino başını iki yana sallıyordu. "Yo, Dirk değil. Tupac Amaru denilen sapık it." "Ulu Tanrım, içi boş beton mikserinden geçmiş gibi."

Duncan, "Hemen hemen," derken ürperiyordu. "Dönen akıntılar onu Cerro Capirote'den buraya kadar her kayaya çarptırmış olmalı."

Giordino ekşi bir sesle, "Bu kadar iyi bir adama, olacak şey mi!" diye mırıldandı. Duncan, "Hazine mağarasıyla körfez arasında bir yerde, herhalde nehir düzeyi değişiyor," dedi.

Sandecker, Hidalgo'ya, "Başka ceset?" diye sordu.

"Yok, senyor. Bir tek bunu bulduk. Ama ikinci adam için aramaya devam emri var."

Sandecker, Amaru'ya arkasını döndü. "Eğer Dirk şuana kadar körfeze sürüklenmediyse, hala yeraltında demektir," dedi.

Shannon umutla, "Belki de yandaki bir kum birikintisine sürüklendi," dedi. "Hala sağ olabilir."

Rodgers, amirale, "Yeraltı nehrinde bir arama yaptıramaz mısınız?" diye sordu. Sandecker başını yavaşça iki yana salladı. "Bir ekip dolusu adamı kesin bir ölüme yollayamam."

Giordino, "Amiral haklı," dedi. "Pitt'le ikimizin aştığı çağlayan gibi daha bir düzine bulunabilir. Wallowing Windbag gibi bir Hovercraft'la bile, yüz kilometrelik çılgın suların aşılabilmesi mucize olur."

Duncan, "O yetmiyormuş gibi, tam körfeze açılmadan önce suya gömülü

mağaralar var," dedi. "Bol hava ikmali olmazsa, insan boğulmaktan kurtulamaz."

Sandecker, "Sence ne kadar sürüklenebilir?" diye sordu.

"Hazine mağarasından sonra mı?"

"Evet."

Duncan bir süre düşündü. "İlk beş yüz metrede bir kuru kıyı bulduysa, belki biraz şansı olabilir. Birinin beline ip bağlayıp nehirde o uzaklığa kadar salabiliriz, sonra da akıntıya karşı geri çekeriz."

"Ya ipin uzunluğuna kadar Pitt'ten iz bulamazsak?" diye sordu Giordino:

Duncan gamlı gamlı omuz silkti. "O zaman körfezde yüze çıkacak ceset bekleriz, o da yoksa, bir daha onu hiç göremeyiz."

Loren, "Dirk için hiç umut var mı?" diye yakardı.

"Ufacık bir umut?"

Duncan cevap vermeden önce, bir Giordino'ya, bir Sandecker'a baktı. Bütün gözlerde umutsuzluk, yüz çizgilerinde elem vardı. Sonunda Duncan, Loren'e döndü, yumuşak bir sesle, "Size yalan söyleyemem, Bayan Smith," dedi. Bunları söylemekten çok rahatsız oluyor gibiydi. "Dirk'in kurtulma şansı, yaralı bir adamın Colorado Nehrinde sürüklenip Las Vegas dışındaki Mead gölüne varabilmesi kadar."

Bu sözler Loren'i fiziksel bir tokat gibi etkiledi. Ayakta sallanmaya başladı. Giordino uzanıp onu kolundan yakaladı. Sanki kalbi durmuştu Loren'in. "Benim için Dirk Pitt asla ölmeyecek," diye fısıldadı.

Joe Hagen, karısı Claire e seslendi. "Balıklar bugün pek çekingen."

Claire teknenin kamarasının üstündeki düz yere uzanmıştı. Üzerinde mor bir bikiniyle askılı bluz vardı. Elindeki dergiyi okuyordu. Güneş gözlüğünü alnına itip güldü. "Balık sıçrayıp güverteye düşse, sen yine yakalayamazsın."

Adam da güldü. "Biraz bekle, görürsün."

"Körfezin bu kadar kuzeyinde, yakalasan yakalasan karides yakalarsın." Hakanların yaşı altmışa yaklaşıyordu, ama oldukça formdaydılar. Claire'in kalçaları, o yaştaki tüm kadınlar gibi biraz yayılmıştı, belinde biraz etlenme vardı, ama yüzü kırışıksız, göğüsleri hala dolgun ve dikti. Joe iri yarıydı. Midesindeki çıkıntıya karşı verdiği savaşı kaybetmiş, sonunda onun göze çarpan bir göbek haline dönüşmesini engelleyememişti. Ortak işleri, Anaheim'daki temiz pak oto galerisiydi. İyi durumda elden düşme arabalar satıyorlardı.

Joe 15 metre boyundaki bu dayanıklı tekneyi Newport, California'da satın alıp onu İlk Girişim diye adlandırdıktan bu yana, işin yönetimini sık sık iki oğullarına bırakmaya başlamışlardı. Cabo San Lucas'ı dönüp Cortez Denizi'ne girmeyi, aylarca bu güzel manzaralı kıyılar arasında dolaşmayı pek seviyorlardı.

Körfezin bu kadar kuzeyine ilk defa gelmişlerdi. Joe oltasını atıp şansına ne gibi bir balık geleceğini beklerken, gözleri ikide bir derinlik göstergesine gidiyordu. Körfezin burasında, gelgitten ötürü derinlik yedi metreye kadar inebilirdi. Durup dururken karaya oturmayı hiç canı istemiyordu.

Göstergede 50 metreyi görünce rahatladı. Garip ama, diye düşündü. Körfezin kuzeyi hep sığdı. Sular yüksekken bile, 10 metreyi zor geçerdi. Dip genellikle kum ve alüvyondu. Oysa derinlik göstergesi şu anda, dipte engebeli sert kaya var diyordu. Oltasının çekildiğini hissedince, "Aha, zaten bütün büyük dehalara gülmüşlerdi," dedi. Çekmeye koyuldu, kolu kadar bir California korbina buldu.

Claire tek elini gözlerine siper etmiş, bakıyordu. "Çok büyük, yiyemeyiz," dedi. "At zavallıyı suya." "Amma da garip." Garip olan ne?"

"Tuttuğum korbinalar hep beyaz üstüne koyu renk benekliydi. Bu salağın rengi floresan bir kanarya gibi."

Claire bluzunu düzeltip doğruldu, yaklaştı, balığa daha yakından baktı.

Joe tek ovucunu açmış, gösteriyordu. "Bu daha da garip," dedi. Avucu ve parmakları parlak sarı renge boyanmıştı. "Deli olsam, biri balığı boyadı derdim."

Claire, "Güneşte parlarken pulları sanki altın," diye söylendi.

Joe teknenin yanından eğilip suya baktı. "Burada sular limondan sıkılmış gibi."

"Belki burası iyi bir balık mevkiidir."

"Haklı olabilirsin, hayatım." Joe onun yanından geçip buruna yürüdü, demiri attı. "Birkaç saat burada durup büyük avı bekleyelim bakalım."

59

YORGUNLUK gidermeye zaman yoktu. Pitt dört çağlayandan daha geçti. Bereket versin hiçbiri, Giordino'yla ikisini öldürmesine ramak kalan o ilk çağlayan gibi dik değildi. Bunların en derini iki metreydi. Yarı sönük Wallowing Windbag cesaretle yoluna devam ediyor, kayaların çevresinden dolanıyor, ikide

bir sulara gömülüyor, ama sonra yine yüze çıkıp bilinmeyene doğru ilerliyordu.

En zoru, dönen sulardı. Böyle bir yeri geçtikten sonra, düz akan suya gelince Pitt kendini bırakıyor, kısa bir süre için dinlenmeye çalışıyordu. Çürükler yüzünden, yaralarına minicik adamlar zebani çatalları sokuyormuş gibi hissetmekteydi. Ama acı da işe yarıyor, en azından duyularını keskinleştiriyordu. Hain nehre küfrederken, onun en zor sınavı en sona sakladığından emindi. Bu kurtuluş kumarını boşa çıkarmak için herhalde.

Kürek elinden uçtu, ama bu da pek büyük bir kayıp sayılmazdı. Araçta 50 kilo yüke ek olarak bir de kendisi vardı. Yoluna çıkan kayalara çarpmamak için manevralara yönelmek zaten boşunaydı. Hele de tek kolla! Şişirme aracın içindeki kayışlara tutunup kendini akıntıya bırakmaktan başka bir şey yapmaya gücü yetmezdi zaten. Son çarptığı kayalarda, hava yastıklarından ikisi daha yırtılmıştı. Pitt sönük balona benzeyen aracın içinde, yarı yarıya suyla örtülü durumda yatıyordu. Ama her nasılsa, sağ elindeki fenere sımsıkı sarılmıştı. Üç batık mağaradan aracı çeke çeke geçmiş, dördüncüsünden geçip yüze çıktığında, sönük yastıkların içinde kalmış olan havanın da tümü boşalmıştı.

Pitt hiç klostrofobi duymuyordu. Oysa bu sonu gelmez karanlık boşlukta, çoğu insan hissederdi onu. Paniğe kapılmamak için, bu düşman sular üzerindeki vahşi yolculuğu sırasında şarkılar söylüyor, kendi kendine konuşup duruyordu. Arasıra ışığı ellerine, ayaklarına tutuyor, derisinin sudan buruş buruş oluşuna bakıyordu. Yanından geçmekte olduğu duygusuz kayaya, "Bunca su varken dehidrasyon benim en son sorunum," dedi.

Bazen saydam havuzlardan geçiyor, ışığı aşağıya tuttuğunda dibi göremiyordu. Buralara turistler gelse neler olacağını düşünüp bir süre de bununla kendini eğlendirdi. Yazık ki insanlar burada bir tura yazılıp bu kristalize Gotik mağaraları hiç göremeyecekler, dedi kendi kendine. Belki artık nehrin varlığı bilindiğine göre, bir yanına bir tünel açılır, ziyaretçilerin jeoloji harikalarını incelemesi de sağlanırdı.

Üç fenerini tutumlu kullanıyordu. Ama yine de pilleri birer birer bitti, o da her biteni suya attı. Sonuncuda herhalde yirmi dakikalık ışık kalmıştır, ondan sonra karanlık temelli geri dönecek, diye düşünüyordu.

Güneş altında, mavi göklere karşı, çılgın sularda salla gezmeye, beyaz su rafting'i denmekteydi. Buradakine herhalde siyah su rafting'i demek gerekirdi. Bu Pitt'e nedense çok komik geldi, onu güldürdü. Kahkahası koca mağarada çınladı, yüzlerce ürkütücü sese dönüştü. Bunun kendi sesi olduğunu bilmese, kanı donardı. Dünyada bu kâbus mağaralardan başka bir yer olduğuna inanamaz

duruma gelmişti. Yön duygusunu da kaybetmişti artık. Sözlükte bir kelimeydi yön. Pusulası işe yaramazdı, çünkü kayalarda çok fazla demir vardı. Kendini öyle kaybolmuş, yukardaki dünyadan öyle uzak hissediyordu ki, acaba delilik sınırını mı aştım, diye merak etti. Katıksız deliliği engelleyen tek şey, ışığın gösterdiği akıl durdurucu görüntülerdi. Zihin oyunları oynayarak kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. Geçtiği her mağaranın, her galerinin ayrıntılarını ezberlemeye çalıştı. Kurtulunca başkalarına buraları tarif edebilmek için. Ama öyle çok mağara vardı ki, birkaç çarpıcı görüntüden fazlasını aklında tutması olanaksızdı. Yalnız o kadarla da kalmıyordu. Bir yandan da Windbagi yüzer durumda tutmak için konsantre olmalıydı. İşte, hava yastıklarından biri daha tıslamaya başlamıştı. O da delinmiş olmalıydı.

Ne kadar yol geldim? diye düşündü. Sonuna varmaya ne kadar kalmıştı? Sisli zihni ikide bir dağılıyordu. Kendini toparlamaya çalıştı. Açlık diye bir şey hissetmiyordu. Hayalinde kalın bonfileler, pirzolalar, biralar cirit atmıyordu. Yorgun vücudu zaten onun bekleyebileceğinden çok daha fazlasını vermişti.

Hovercraft'ın küçülmüş kitlesi, mağaranın yine alçalmakta olan tavanına çarptı. Araç daireler çizmeye başladı, kayalara sürtünerek yana kaydı, bir kum birikintisine oturdu. Pitt yarı yarıya su dolu araçta hala yatıyordu. Bacaklarını yandan dışarı sallandırmıştı. Son hava tüpünü doldurmaya, aracı söndürüp bir batık galeriden daha çeke çeke götürmeye canı kalmamıştı.

Bayılamazdı. Hele şimdi. Yolu uzundu daha. Birkaç derin soluk aldı, biraz su içti. Eliyle yoklayıp termosu buldu, kancasından çıkardı, kahvenin sonunu bitirdi. Kafein onu biraz diriltti. Termosu nehre attı, kayaya doğru gidişine baktı. Çok hafif olduğu için batamıyor, öbür tarafa geçemiyordu.

Lamba öyle zayıflamıştı ki, ışığı zar zor fark ediliyordu. Onu tasarruf amacıyla söndürdü, sırtüstü yattı, boğucu karanlıklara baktı.

Artık canı da acımıyordu. Sinir uçları düğmeyi kapamış, vücudu uyuşmuştu. Kan düzeyi de düşmüş olmalıydı herhalde. Başaramama düşüncesinden nefret ediyordu. Birkaç dakika boyunca yukardaki dünyaya dönememe ihtimaline inanmayı reddetti. Sadık Wallowing Windbag onu buraya kadar getirmişti, ama bir yastığını daha kaybederse, Pitt onu atıp tek başına yola koyulmak zorunda kalacaktı. Sönmekte olan enerjisini, önünde kendisini bekleyen çabaya toplamaya çalıştı.

Belleğinde bir şey dürtüyordu onu. Bir koku. Neydi kokuyla ilgili söylenen? Kokular geçmişteki olayları hatırlatırdı insana. Derin derin soluk aldı, bu kokunun nesinin bu kadar tanıdık olduğunu anlamadan pes etmemeye çalıştı.

Dudaklarını yaladığında, daha önce olmayan bir tat aldı. Tuz. İşte o zaman anladı. Denizin kokusu. Sonunda yeraltı nehir sisteminin sonuna, körfezle buluştuğu vere varmıştı. Pitt gözlerini açtı, elini kaldırdı, hemen hemen burnuna kadar getirdi. Ayrıntıları göremiyordu ama bir gölge vardı. Yeraltı dünyasının karanlığında olsa, o gölgeyi de göremezdi. Suya baktığında kendi hayalini de belli belirsiz fark etti. İlerdeki geçitten buraya ışık sızıyordu.

Gün ışığının yakında olduğunu anlamak, sağ kalma umutlarını yeni baştan coşturmuştu. Wallowing Windbag'den çıktı, şu anda karşı karşıya bulunduğu iki büyük tehlikeyi düşündü. Ne kadar derine dalıp su yüzüne ne zaman varabileceği, bir de yükselirken dekompresyon durumu. Hava tüpünden sarkan basınç göstergesini kontrol etti. İnç kare başına sekiz yüz elli libre. Belki 300 metreye yetecek hava. Eğer sakin kalabilir, düzenli soluk alır, kendini zorlamazsa. Ama yüzey daha da uzaktaysa, zaten dekompresyon konusuna kaygılanması hiç gerekmezdi. Vurgun yemeye fırsat kalmadan ölmüş olurdu.

Uzun yolculuğu boyunca derinlik göstergesine bakıp durmuş olduğu için, hava dolu mağaraların çoğunda basıncın dış atmosfer basıncından pek az yüksek olduğunu biliyordu. Bu da kaygı nedeni olabilirdi, ama korku nedeni olamazdı. Batık mağaralarda dalarken otuz metre derinliği pek seyrek aşmıştı. Eğer bu sefer tavan otuz metreden derine inecekse, çıkarken dakikada 18 metre yükselerek kontrollü gitmek, dekompresyon hastalığını önlemeye yeterdi.

Zorluklar ne olursa olsun, artık geriye de dönemez, olduğu yerde de kalamazdı. Devam etmek zorundaydı. Verilecek başka karar yoktu. Son kalan gücüyle kararlılığının bir sınavı olacaktı.

Henüz ölmüş değildi. Hava tüpündeki son damla oksijeni soluyana kadar ölecek de değildi. Ondan sonra, ciğerleri patlayana kadar devam edecekti. Tübün valflarının açık olduğunu, düşük basınç borusunun kaldırma kompansatörüne bağlı olduğunu kontrol etti, sonra tüpü sırtına geçirdi, tokasını taktı. Regülatörün işler durumda olduğunu kontrol etmek için biraz hava çekti, saldı. Artık hazırdı. Dalış maskesini kaybetmişti. Demek önünü bulanık görecekti. Ama tek yapacağı, ışığa doğru yüzmekti. Soluma regülatörünün ağızlığını dişlerine kıstırdı, sinirlerini topladı, içinden üçe kadar saydı.

Gitme zamanıydı. Nehre son kere daldı. Çıplak ayaklarını çırparken, o paletleri kaybetmemiş olmak için neler vermezdi. Önündeki kaya iniyor da iniyordu. Otuz metreyi geçmişti. Basınçlı havayla dalarken, altmışla seksen metre arasında görünmez bir sınır vardı. O noktadan sonra, dalgıç kendini sarhoş hissetmeye başlar, zihinsel yeteneklerinin kontrolünü elden kaçırırdı.

Sırtındaki tüp üstteki kayaya değdikçe gıcırtı sesleri duyuluyordu. Çağlayandan düştükten sonra ağırlık kemerini atmış olduğu için, bu sefer pozitif kaldırma etkisi vardı. Vücudunu katladı, kayaya değmemek için biraz daha derine indi.

Kayanın alçalışı hiç bitmeyecek gibi geldi Pitt'e. Akıntı onu dip uçtan döndürüp yükseltmeye başlamadan hemen önce, derinlik göstergesi 75 metre diyordu. Bu kayanın yükselişi de yavaştı. Adım adım. Pek ideal durum sayılmazdı. Dik çıkışı tercih ederdi Pitt. Hem mesafeden, hem tüpteki azalan oksijenden tasarruf sağlardı. Aydınlık giderek artıyordu. Dalgıç saatini, zayıf fenerin yardımı olmadan görebilmeye başlamıştı. Akreple yelkovan, beşi on geçtiğini göstermekteydi. Sabah mıydı, öğleden sonra mı? Kendisi nehre dalalı ne kadar olmuştu? On dakika mı, elli mi, hatırlayamıyordu. Zihni bulamadığı cevapları ararken şaşkındı. Nehrin duru, saydam, zümrüt rengi suları giderek mavileşmiş, opaklaşmıştı. Akıntı zayıflıyor, Pitt'in yükselişi de yavaşlıyordu. Yukarlarda, çok uzaklarda bir pırıltı vardı. Sonunda suyun yüzü gözükmüştü.

Körfezdeydi. Nehir sisteminden çıkmış, Cortez Denizinde yüzüyordu. Pitt başını kaldırdı, ta uzakta bir gölge gördü. Hava basıncına son bir kere baktı. İbre sıfırın üzerinde titriyordu. Havası hemen hemen bitmişti.

Son havayı oburca içine çekmek yerine, kaldırma kompansatörünü şişirmek için kullandı. Böyle yapmakla, oksijensizlikten kendinden geçse bile, yavaş yavaş yükselmeyi garantiye almış olurdu.

Geri kalan havayı çekip ciğerlerini şişirdi, kendini gevşek bıraktı, derinliklerden yükselirken azalan basıncı karşılamak için burnundan küçük soluklar salmaya koyuldu. Çıkardığı hava baloncukları ses yapıyor, regülatör düşüyor, ciğerleri kurumaya başlıyordu.

Ciğerlerindeki yanmayı hissettiğinde, yüzey öyle yakın görünüyordu ki, uzansa dokunacak gibiydi. Bu tabii hayaldi. O çırpıntılara daha yirmi metre vardı. Tekmelerine biraz güç vermeye çalıştı. Göğsünün çevresini kocaman bir lastik şerit sıkıştırıyordu sanki. Çok geçmeden hava ihtiyacı onun tek dünyası oldu, görüş alanının çevresinde karanlıklar belirmeye başladı.

Pitt çıkışını engelleyen bir şeye takılmıştı. Maskesiz olduğu için bulanık gören gözleri, kendisini tutan şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. İçgüdüsel olarak çırpındı, kendini kurtarmaya çalıştı. Beyninin derinliklerinden bir itiraz çığlığı yükseliyor gibiydi. Ama tam zihni bütünüyle karanlıklara gömüleceği sırada, bedeninin yukarıya doğru çekilmeye başladığını hissetti.

Joe Hagen sevinçle, "Kocaman bir tane tuttum!" diye haykırdı.

Claire oltanın kamışını soru işareti gibi bükülmüş görünce heyecanla, "Kılıç balığı mı yoksa?" diye bağırdı.

Joe bobinin krankını çevirmek için zorlanırken soluk soluğa, "Kılıç kadar savaşmıyor," dedi. "Lök gibi bir ağırlık." "Belki de öldürdün onu." "Kancayı getir. Çıkıyor."

Claire duvarda asılı iki kancadan birini alıp teknenin yanından mızrak gibi uzattı. "Kocaman bir şey görüyorum," diye haykırdı. "İri ve siyah." Sonra bir korku çığlığı attı.

Pitt'in başı suları yarıp çıktığında, kendinden geçmesine bir milimetre kalmıştı. Regülatörü ağzından tükürdü, içine derin bir soluk çekti. Güneşin sular üzerindeki yansıması gözünü almıştı. Yaklaşık iki gündür ışık görmemiş biri için çok fazlaydı. Çevresinde beliren renkler cümbüşüne gözlerini kısarak, sevinç içinde baktı. Rahatlama, yaşama sevinci, büyük bir başarı duygusu... Hepsi birden üzerine çullandı. Bir kadın çığlığı kulaklarını deler gibi olunca yukarıya baktı, yanıbaşındaki kapri mavisi yatı ve yattan bakmakta olan insanları görünce şaşırdı. Adamın da, kadının da yüzü korkudan ölü gibi bembeyazdı. Pitt o zaman takıldığı şeyin bir olta olduğunu anladı. Bacağına bir şey çarptı. Pitt oltanın ipini yakalayıp çekti, bir ton balığı buldu. Boyu ayak kadar vardı. Zavallıcığın ağzına dev bir kanca takılmıştı. Pitt balığı yavaşça koltuğunun altına kıstırdı, sağlam eliyle kancayı ağzından çıkardı, sonra hayvanın boncuk gözlerine bakarak sevinçle, "Bak Toto, Kansas'a döndük!" dedi.

60

KAPTAN Maderas'la gemi kadrosu San Felipe'den çıkmış, aramaları sürdürürken, Hagen'lerin mesajı geldi.

Telsizci, "Efendim, İlk Girişim adlı yattan acil mesaj geliyor," diye seslendi. "Ne diyor?"

"Kaptanı bir Amerikalı. Adı Joseph Hagen. Balık avlarken bir adam tutmuş." Maderas kaşlarını çattı. "Herhalde trolden ceset çıkardı." "Hayır, efendim, kesin konuştu. Tuttuğu adam sağmış."

Maderas şaşırmıştı. "Bizim aradığımız olamaz herhalde. Ötekinin durumunu gördükten sonra hele. O bölgedeki gemilerden adam düştü diyen oldu mu?"

Telsizci başını iki yana sallıyordu. "Ben öyle bir şey duymadım."

"tik Girişimin yeri nedir?"

"Kuzeybatımızda on iki deniz mili kadar uzakta."

Maderas dümen odasına daldı, Hidalgo'ya işaret verdi. "Rota kuzeybatıya. Bir Amerikan yatı arıyoruz." Sonra telsizciye döndü. "Bu Joseph Hagen'ı ara, denizden çektiği adam hakkında ayrıntı al, biz gelene kadar da yerinden kıpırdamamasını söyle. Otuz beş dakika sonra oradayız."

Hidalgo harita masasının üstünden ona bakıyordu. "Ne diyorsunuz?"

Maderas gülümsedi. "İyi bir Katolik olarak, mucizeler konusunda kilise ne diyorsa ona inanmak zorundayım. Ama bu seferkini kendi gözümle görmek istiyorum."

Cortez Denizinde dolaşan bir yığın tekneyle Meksikalı balıkçıların, kendi özel haber ajansları vardı sanki. Tekne sahipleri arasında pek çok haber gider gelirdi. Bu haberler arasında hava raporları, denizde düzenlenen partilere davetler, evden gelen en son havadisler, satılık ya da değiştokuş edilecek mallar listesi bile vardı.

İlk Girişimin sahiplerinin balık oltasıyla adam yakaladığı haberi de çabucak körfezin her yanına yayılmaya başlamıştı. Hikayeyi aktarırken kendi katkılarını esirgemeyenler sayesinde, olay çok da değişmişti. En son duyan tekne sahipleri, Hagen'lerin bir katil balina yakaladığını, içini açınca adam bulduğunu dinlemişlerdi.

Daha büyük gemilerden bazılarının telsizleri, ABD'deki istasyonlara bile ulaşabilecek kadar güçlüydü. Çok geçmeden Baja'dan gelen bu haber Washington'a kadar ulaştı. Hagen'in mesajını La Paz'daki Meksika deniz kuvvetleri telsizcisi de duymuştu. Hemen haberin teyidini istedi, ama Hagen komşu yatla çeneye daldığından, ona cevap vermedi. Telsizci de bunu balıkçı palavrası sayıp önündeki deftere işledi, dikkatini resmi sinyallere çevirdi.

Yirmi dakika sonra nöbeti devrettiğinde, bu olayı muhaberat şefine laf olsun diye anlattı.

"Delice bir şey gibi geldi bana," dedi. "Rapor İngilizce veriliyordu. Herhalde sarhoş gringolar telsiz şakalarına kalkıştılar."

Subay, "Sen yine de bir devriye gemisini oraya bakmaya yolla," dedi. "Ben de Kuzey

Filo Merkezine bildireyim, bakalım oraya yakın kimler var bizden."

Filo merkezinin bu habere ihtiyacı yoktu. Maderas onlara, son hızla İlk Girişim'e doğru gitmekte olduğunu bildirmişti zaten. Bu arada merkeze Meksika Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndan da beklenmedik bir mesaj gelmiş, komutanın kendisinin oraya koşmasını, başarılı bir kurtarma operasyonu için her türlü çabayı göstermesini istemişti.

Amiral Ricardo Alverez, kulüpte karısıyla yemek yerken, yaveri iki elinde birer telsizle masaya yaklaştı.

"Balıkçılar adam mı tutmuş!" diye homurdandı Alverez. "Bu ne biçim saçmalık böyle?" "G-21'deki Kaptan Maderas öyle diyor, efendim," dedi yaveri. "Maderas yatın yanına ne zaman varacak?" "Her an varmak üzere."

"Deniz Komutanlığı kaybolan bir turist için ne diye bu kadar uğraşıyor, bilmem ki!" Yaveri, "Söylentilere göre bu kurtarma işine Cumhurbaşkanının kendisi ilgi gösteriyormuş," dedi.

Amiral Alverez karısına ekşi bir bakış yöneltti. "Bu Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşmasının baş belası olacağını söylemiştim. Şimdi her Amerikalı denize düştüğünde, heriflere yağ çekmek zorunda kalacağız."

Sonunda Pitt İlk Girişim'den devriye gemisine alınırken, ortada cevaptan çok soru vardı. Pitt güvertede, Hagen'a dayanarak duruyordu. Hagen onun üzerindeki yırtık balık adam giysisini çıkarmış, bir golf gömleğiyle bir şort ödünç vermişti. Claire omzundaki sargıyı yenilemiş, alnındaki o kötü kesiğe de bant yapıştırmıştı. Pitt, Joseph Hagen'la el sıkıştı. "Herhalde yakaladığınız en büyük balık benim," dedi. Hagen güldü. "Torunlara anlatacak hikaye çıktı."

Pitt eğilip Claire'i yanağından öptü. "Bana o balık yemeğinin tarifini postalamayı sakın unutma. Hiç bu kadar güzelini yememiştim." "Beğendiğin belliydi. Bir galon kadar yedin."

"Hayatımı kurtardığınız için kendimi size hep borçlu sayacağım. Teşekkür ederim."

Pitt döndü, kendisini devriye gemisine götürecek sandala yardımla bindi. Güverteye çıktığında Maderas'la Hidalgo onu selamladı, sonra geminin sağlık görevlileri onu alıp revire götürdü. Güverteden içeri girmeden, Pitt dönüp Hagen'lara son kere el salladı. Joe'yla Claire, kollarını birbirinin beline sarmış, duruyorlardı. Joe dönüp karısına şaşkın bakışlarla baktı. "Benim Ömrümde tuttuğum balıkların sayısı toplam beş taneyi geçmez, senin yemek pişirmen de bir halta benzemez. Bu adam ne demek istedi?" Claire içini çekti. "Zavallı adam. Öyle yaralı, öyle açtı ki, ona yedirdiğim şeyin aslında içine konyak katılmış

hazır çorba olduğunu söylemeye yüreğim elvermedi." Curtis Starger, Pitt'in sağ bulunduğu haberini Guaymas'da duymuştu. O sırada Zolarların haciendasında arama yapıyordu. Calexico'daki ofisi, onu cebindeki Motorola iridyum uydu telefonundan aramıştı. Meksika yetkilileri şaşırtıcı bir işbirliği anlayışı göstermiş, Starger'la gümrük yetkililerinin, Zolarları mahkûm edecek ek kanıt bulmak için bu işte kullanılan tüm binaları aramasına izin vermişti.

Starger'la adamları bahçeyi de, iniş pistini de hareketsiz buldular. Hacienda boştu, Joseph Zolar'ın özel uçağının pilotu da şu ara istifa etmek için en iyi zamanı bulduğuna karar vermişti. Adam ön kapıdan çıkmış, bir otobüse atlayıp kente inmiş, uçağa bindiği gibi Houston, Teksas'daki evine gitmişti.

Haciendayı aramaktan somut bir yarar sağlayamadılar. Terk edilmiş özel uçağa gelince, orada durum farklıydı. Starger o uçakta dört tane kaba yontulmuş ağaç heykel buldu. Heykellerin yüzleri çocuk yüzü gibi boyanmıştı.

Yanındaki ajanlardan birine, "Bunlar ne?" diye sordu. Adam güneybatı eserleri uzmanıydı.

"Kızılderili dinsel sembollerine benziyor." "Ne ağacından?"

Ajan güneş gözlüğünü alnına kaldırıp inceledi. "Pamuk ağacı dedikleri, sanıyorum." Starger elini idollerden birinin üzerinden yavaşça kaydırdı. "İçimden bir ses, Pitt'in aradığı idoller bunlar diyor."

Rudi Gunn'a haber hastane yatağında yatarken verilmişti. Odaya bir hemşire girmiş, peşinden de Starger'in adamlarından biri onu izlemişti.

"Bay Gunn, ben memur Anthony Di Maggio. Gümrük İdaresinden. Bir saat kadar önce Dirk Pitt'in körfezde sağ bulunduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm." Gunn gözlerini yumdu, derin derin içini çekti. "Başaracağını biliyordum." "Müthiş bir cesaret gösterisiymiş diye duydum. Yeraltı nehrinde yüz kilometreden fazla yüzmüş."

"Ondan başka kimse yapamazdı."

Hemşire, "Umarım bu iyi haberden sonra biraz daha fazla işbirliği gösterirsiniz," dedi. Elinde rektal dereceyle yaklaşıyordu. Di Maggio, "Uslu bir hasta değil mi?" diye sordu. "Daha iyilerini görmüşümdür."

Gunn tatsız bir sesle, "Keşke bana bir pijama verseniz," diye çıkıştı. "Bu arkadan bağcıklı zıbın berbat şey."

Hemşire kurnaz kurnaz, "Hastane giysilerinin öyle olmasının nedenleri var," dedi. "Keşke bana da o nedeni söyleseniz."

Di Maggio kapıya doğru gerilerken, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Geçmiş olsun." "Pitt'in haberini getirdiğin için teşekkür ederim." Gunn'ın sesi içtendi. "Rica ederim."

Hemşire, "Şimdi dinlenin," dedi. "Bir saate kadar ilacınızı getireceğim." Gerçekten de kız bir saat sonra döndü, ama yatak boştu. Gunn kaçmıştı hastaneden. Üzerinde o sevmediği zıbın ve bir de battaniyeyle. Garip ama, olayı en son duyan Alhambra'dakiler oldu.

Loren'le Sandecker, Meksika Polis örgütünün araştırmacılarıyla Pierce Arrow'un hemen yanında toplantı halindeyken, Pitt'in kurtarıldığı haberi geldi, hem de yakındaki deniz benzincisinin önüne bağlanmış lüks hız teknesinden geldi. Teknenin sahibi iki elini ağzının önüne dayamış, "Hey, feribot!" diye sesleniyordu.

Miles Rodgers o sıra dümen odasının hemen dışında, Shannon ye Duncan'la konuşmaktaydı. Parmaklığa dayanıp, "Ne var?" diye seslendi.

"Adamınızı bulmuşlar!"

Ses oto güvertesinden de duyulmuştu. Sandecker fırlayıp açık tarafa koştu. "Ne dedin?" diye haykırdı.

"Bir tatil teknesi balık avlarken sudan bir adam çekmiş. Meksika donanması, sizin aradığınız adam olduğunu söylüyor."

Artık herkes güvertedeydi. Can alıcı soruyu sormaya hiçbiri cesaret edemiyor, alacakları cevaptan korkuyorlardı.

Giordino tekerlekli sandalyesini yükleme rampasına hızla sürdü, ürkerek, "Sağ mı?" diye bağırdı.

"Meksikalılara göre durumu oldukça kötüymüş. Ama teknenin sahibinin karısı çorba verince kendine gelmiş."

"Pitt sağ!" diye mırıldandı Shannon.

Duncan başını inanamamış gibi iki yana sallayıp duruyordu. "Körfeze kadar varabildiğine inanmıyorum!"

"Ben inanıyorum," diye mırıldandı Loren. Yüzünü ellerine gömmüş, gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Gururu da, güveni de yerle birdi o anda. Eğilip Giordino'yu kucakladı. Yanakları sırılsıklam ve kıpkırmızıydı. "Onun ölmeyeceğini biliyordum." Meksikalı kovuşturmacıları herkes unutmuştu. Adamlar sanki kilometrelerce uzaktaydı. Herkes birbirini kucaklıyor, bağırıp

çağırıyordu. Sandecker normalde ağır başlı, içine kapanık bir adamken, bir amigo çığlığı attı, sonra dümen odasına fırladı, uzanıp İridyumun ağızlığını kaptı, Meksika Donanma Komutanlığını arayıp ek bilgi istedi.

Duncan hidrografik haritalarla çöl su tablolarının üzerine eğilmişti. Pitt'in o inanılmaz yeraltı nehrinden geçerken ne gibi veriler topladığını merak ediyordu. Shannon'la Miles, buzdolabının dibinde buldukları ucuz şampanyayı kutlama için açtılar, herkese bardak dağıttılar. Miles bu haber karşısında içtenlikle sevinmişti, ama

Shannon'un bakışları pek düşünceliydi. Loren'e hiç saklamadan bakıyor, varlığını kendisinin de bilmediği imrenme duyguları içinden taşıp belli oluyordu. Belki de bir hata yaptım, diyordu kendi kendine. Belki Pitt'e biraz daha anlayışlı davranması gerekirdi.

Giordino deliler gibi, "Bu herif de kalp para gibi hep geri gelir!" diye gülüyordu. Loren ona dengeli bakışlarla baktı. "Dirk bana evlenme teklif ettiğini söylemiş miydi sana?"

"Hayır, ama şaşmadım. Seni çok sık düşünür." "Ama sence pek iyi bir fikir değil, öyle mi?"

Giordino başını yavaşça iki yana salladı. "Bağışla ama, ikiniz arasındaki birleşme pek de cennet olamaz."

"İkimiz de fazla inatçı ve bağımsızız, onu mu demek istiyorsun?" "O da var tabii. Siz ikiniz paralel hatlarda yarışan ekspres trenler gibisiniz. Arasıra bir istasyonda bir araya geliyorsunuz, sonra herbiriniz farklı yöne doğru fırlıyorsunuz."

Loren onun elini sıktı. "Dürüst konuştuğun için sağol."

Giordino, "Ben ilişkilerden ne anlarım?" diye güldü, "Bir kadınla ilişkimi iki haftadan uzun sürdürebildiğim görülmemiş."

Loren onun gözlerinin içine baktı. "Bana söylemediğin bir şey var."

Giordino gözlerini yere indirdi. "Kadınlar bu tür konularda gerçekten sezgi sahibi."

"Kimdi?" diye sordu Loren kararsız bir sesle.

Giordino dürüst cevap verdi. "Adı Summer'dı. Beş yıl önce Hawaii açıklarında öldü." "Pasifik Tayfunu olayı. Bana anlattığını hatırlıyorum." "Onu kurtarabilmek için delirmişti, ama olmadı." "Onu hala belleğinde taşıyor, öyle

mi?" dedi Loren.

Giordino başıyla evetledi. "Hiç lafını etmez, ama ona birazcık benzeyen "bir kadın görünce hemen bakışları dalgınlaşır."

"O bakışları ben de sık sık gördüm," dedi Loren hüzünlü bir sesle. Giordino yine açıldı. "Sonsuza kadar bir hayaleti özleyip duramaz. Hepimizin kaybedilmiş sevgileri vardır, ama bir gün onları da dinlensinler diye bırakmak gerek." Loren hep şaka yapan Giordino'yu hiç bu kadar felsefi görmemişti. "Senin de var mı böyle bir hayalin?"

Giordino ona bakıp gülümsedi. "Yaz mevsimiydi. On dokuz yaşındaydım. Güney California'da, Balboa Adasında, bisikletle kaldırımın yanından giden bir kız gördüm. Kısacık beyaz şort, belden düğümlü ufacık yeşil gömlek giymişti. Bal rengi saçları upuzun bir at kuyruğuydu. Kolları, bacakları, maun gibi güneş yanığıydı. Gözlerini görebilecek kadar yakınında değildim, ama mavi olması gerektiğini nedense biliyordum. Mizah anlayışına sahip, özgür bir insana benziyordu. Onu gözümün önüne getirmediğim gün yoktur."

Loren hafif bir şaşkınlıkla, "Peşinden gitmedin mi?" diye sordu.

"İster inan, ister inanma, o sıralar çok utangaçtım. Bir ay boyunca hep o kaldırımdan gidip geldim, ona bir daha rastlamayı umdum. Ama göremedim. Herhalde oraya ailesiyle tatile gelmişti, o karşılaşmadan kısa süre sonra da döndü gitti." "Hazin," dedi Loren.

Giordino birdenbire, "Eh, bilemem," diye güldü. "Belki evlenirdik, on çocuğumuz olurdu, sonra da birbirimizden nefret ettiğimizi anlardık."

"Bence Pitt de senin kayıp aşkın gibi. Tam ele geçiremediğim bir hayal."

"Değişir," dedi Giordino anlayışlı bir sesle. "Yaş her erkeği yumuşatır."

Loren belli belirsiz gülümseyip başını iki yana salladı. "Dirk Pitt gibilerini değil.

Esrarengiz olayları çözme, bilinmeyene meydan okuma, onların içinden gelen bir istek.

En son isteyecekleri çocuklarının ve karısının yanında ihtiyarlamak, huzur evinde ölmektir."

ÖAN FELİPE limanında sanki bayram vardı. Rıhtıma büyük bir kalabalık doluşmuştu. Her yanda heyecan havası esiyordu. Devriye gemisi dalgakıranın ucundan dönmüş, yaklaşmaktaydı.

Maderas, Pitt'e döndü. "Müthiş bir karşılama."

Pitt güneşe karşı gözlerini kısmış, bakıyordu. "Yerel bir bayram falan mı?" "Onları buraya çeken, sizin yeraltı yolculuğunuzun haberi." "Şaka ediyorsunuz herhalde!" Pitt gerçekten şaşırmıştı.

"Hayır, senyor. Çölün altındaki nehri keşfeden kişi olduğunuz için, buradan Arizona'ya kadar her çiftçinin gözünde kahramansınız artık." Televizyon kameralarını indirmekte olan iki kamyoneti gösterdi. "O yüzden de büyük haber sayılıyorsunuz." "Ah, Tanrım!" diye inledi Pitt. "Tek istediğim yatıp üç gün uyuyacak yumuşak bir yatak."

Pitt'in zihinsel ve fiziksel durumu, telsizden Amiralle konuşup Loren'in, Rudi'nin ve Giordino'nun sağ olduğunu öğrenince pek düzelmişti. Sandecker ayrıca ona Cyrus Sarason'un ölümünden, Billy Yuma'dan Zolar'la Oxley'in tutuklanmasından, Huascar hazinesinin de Henry ve Micki Moore'un yardımıyla Gaskill ve Ragsdale tarafından teslim alınmasından da söz etmişti.

Pitt içinden, küçük insanlar için yine de umut var demek, diye düşündü. Porgueria gelip tekrar Alhambra'nın yanına bağlanana kadar ona bir saat geçmiş gibi geldi, ama aslında o süre birkaç dakikaydı. Feribotun üst güvertesinin yan tarafına kocaman bir döviz geriliverdi. Üzerinden taze boyaları damlıyordu. ÖLÜMDEN HOŞGELDİN.

Oto güvertesinde bir Meksika sokak orkestrası duruyor, tanıdık gelen bir ezgiyi hem çalıyor, hem de şarkısını söylüyorlardı. Pitt devriye gemisinin parmaklığından eğildi, kulağını uzattı, sonra kafasını arkaya atıp gülmeye başladı. Ama bir anda acıyla iki büklüm oldu. Kaburgalarının içinde yine ateşler tutuşuyordu. Giordino son numarasını çekmişti.

Maderas, Pitt'in bu garip sevinç ve acı gösterisi karşısında biraz şaşırarak, "Çaldıkları parçayı tanıyor musunuz?" diye sordu.

Pitt acısının arasında, "Ezgiyi biliyorum, ama sözleri anlayamıyorum, çünkü İspanyolca söylüyorlar," dedi.

Miralos andando Vealos andando

Lleva a tu novia favorita tu companero real Bajate a la represa, dije la represa Juntate con ese gentio andando oiga la musica y la cancion Es simplemente magnifico camarada esperando en a represa Esperando por el Roberto E. Lee.

"Miralos andando," diye tekrarladı Maderas. Kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorlar, baraja mı gitsin?"

"Karşılama törenine," diye tahmin yürüttü Pitt. "Şarkının sözleri ilk öyle başlıyor. 'Karşılama törenine in'."

Borular çalar, gitarlar dıngırdar, yedi gırtlak birden "Robert E. Lee'yi beklerken" marşını haykırırken, Loren feribotu dolduran kalabalığın arasında durmuş, çılgınlar gibi el sallıyordu. Pitt'in kalabalığı tarayıp kendisini aradığını, sonra bulunca el salladığını gördü.

Başındaki sargıyı da gördü, sol kolunun askıda olduğunu da. Ödünç alınmış şortu ve golf gömleğiyle Meksikalı denizciler arasında çok garip duruyordu. İlk bakışta, karanlıkta bir cehennem yolculuğu yapmış kişi olarak, doğrusu oldukça sağlam gibiydi. Ama Loren, Pitt'in yorgunluğunu ve acılarını iyi saklayan biri olduğunu biliyordu. Gözlerinden belliydi zaten.

Pitt, Amiral Sandecker'i, Giordino'nun hemen arkasında durur gördü. Giordino tekerlekli sandalyedeydi. Sonra gözleri kaydı, Gordo Padilla'yı buldu, Kolunu karısı Rosa'nın omzuna atmıştı. Yanında Jesus, Gato ve adını hiç hatırlayamadığı o teknisyen vardı. Hepsi ellerindeki şişeleri havada sallıyorlardı. Derken iskele atıldı, Pitt dönüp Maderas ve Hidalgo'yla el sıkıştı.

"Teşekkür ederim, baylar. Gemi adamlarına da benim için teşekkür edin. Özellikle sağlık görevlinize. Beni çok iyi onardı."

Hidalgo, "Asıl biz size borçluyuz, Senyor Pitt," dedi. "Annemle babamın buraya yakın küçük bir çiftliği var. Sizin nehre kuyular açılınca, biz çok yararlanacağız."

Pitt, "Ne olur, bana bir konuda söz verin," diye yakardı.

Maderas, "Gücümüz yeterse, hayhay," diye karşılık verdi.

Pitt sırıttı. "Lütfen hiç kimsenin o lanet olası nehre benim adımı vermemesini sağlayın."

Sonra dönüp feribota geçti, oto güvertesinde ilerleyip insanlar denizine daldı. Loren hemen ona koştu, durdu, yavaşça kollarını onun boynuna sardı, incitmemeye çalıştı. Pitt'i öperken dudakları titriyordu.

Gözyaşları fışkırırken geri çekildi, gülümsedi, "Evine hoşgeldin, denizci," dedi. Ondan sonra herkes coştu. Muhabirlerle televizyon kameramanları iki yandan saldırdılar, Pitt'in Sandecker'le ve Giordino'yla kucaklaşmasını çektiler.

Giordino Las Vegas'taki neon ışıklar gibi sırıtarak, "Bu sefer mezar taşını kesin buldun diye düşünmüştüm," dedi.

Pitt gülümsedi. "Yolda Wallowing Windbagi bulmasaydım, şimdi burada olamazdım." Sandecker yalandan kaşlarını çatarak, "Mağaralarda yüzmek için artık biraz fazla yaşlanmış olduğunu umarım biliyor sundur," dedi.

Pitt sağlam elini yemin eder gibi kaldırdı. "Bir daha bir yeraltı nehrine yan gözle bakarsam, beni ayağımdan vurun, Amiralim."

Shannon da yaklaşıyordu. Gelip Pitt'in dudaklarına upuzun bir öpücük kondurdu, Loren'i çileden çıkardı. Sonunda geri çekilirken, "Seni özledim," dedi. Daha Pitt cevap veremeden, Miles Rodgers'la Peter Duncan gelmiş, sağlam elini sıkıyorlardı. "Yaman adamsın," dedi Rodgers.

Pitt, Duncan'a döndü. "Bilgisayarı parçaladım, verilerini kaybettim. Çok üzgünüm." Duncan sırıtarak, "Dert değil," dedi. "Şimdi artık o nehrin Şeytan Obruğundan gelip Cerro el Capirote'nin altından geçtiğini kanıtladığına, körfezin neresine döküldüğünü de bize gösterdiğine göre, yüzen sonik jeofizik imge sistemleriyle bilgi alırız. O aletlerin vericileri de var."

O sırada kalabalığın hiç dikkat etmediği eski püskü bir Meksikalı' taksisi gelip rıhtımda durdu. İçinden fırlayan adam telaşla feribotun oto güvertesine daldı. Üzerinde yalnızca bir battaniye var gibiydi. Başını eğip kendine buldozer gibi yol açа açа Pitt'in yanına vardı.

"Rudi!" diye kükredi Pitt. Serbest kolunu hemen küçük adamın omuzlarına sardı. "Sen nereden düştün buraya?"

Tam o anda Gunn'ın sımsıkı parmakları arasından kurtulan battaniye güverteye düşüverdi, hastayı o zıbınla ortada bıraktı. "Gelip seni selamlamak için, cehennem kaçkını bir hemşirenin elinden zor kurtuldum."

"Güzel iyileşiyor musun?"

"NUMA'daki masama senden önce dönerim."

Pitt dönüp Rodgers'a seslendi. "Miles, kameran yanında mı?"

Rodgers kalabalığın arasından sesini duyurabilmek için, "İyi fotoğrafçı asla makinesiz gezmez!" diye haykırdı.

"Cerro el Capirote'nin üç sakat hergelesini çek." Loren araya sokuldu. "Bir de sakat kahpesini." Rodgers üç poz çekebildi, muhabirler hemen üşüştüler.

"Bay Pitt!" diye bağırarak mikrofon uzatıyordu biri. "Yeraltı nehri hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?"

"Yalnızca var olduğunu," dedi Pitt sakin sakin. "Bir de çok ıslak olduğunu."

"Ne kadar büyüktür sizce?"

Kolunu Loren'in beline atıp kalçasını sıkarken bir süre düşünmesi gerekti. "Herhalde Rio Grande'nin üçte ikisi kadar var." "O kadar büyük mü?" "Büyük."

"Yüz kilometreyi o mağaralardan yüzerek geçtikten sonra kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Pitt muhabirlerin, evi yanmışlara, çocukları ölmüşlere, uçaktan paraşütle atlamak zorunda kalmışlara böyle duygularını sormalarından hep tedirginlik duyardı. "Hissetmek mi?" diye sordu. "Şu anda hemen tuvalete koşmazsam mesanemin çatlayacağını hissediyorum."

Yuvaya Dönüş

4 Kasım 1998 San Felipe, Aşağı California

İKİ gün sonra, herkes Meksika polisine ayrıntılı ifadelerini verip bitirdiğinde, ülkelerine dönmek üzere serbest kalmışlardı. Vedalaşmak için güvertede toplandılar. Aslında Dr. Peter Duncan ilk giden olmuştu. Hidrolog sabah erkenden, kimseyi uyandırmadan ayrılmıştı feribottan. Sonoran Su Projesinin başına getirildiğine göre, önünde çok dolu bir yıl vardı. Bu yeraltı nehrinin suyu, güneybatı çiftçilerinin imdadına Hızır gibi yetişmişti. Hemen kemerler, bentler kurulup kanallar açılacak, boru sistemleriyle su getirilecek, kupkuru bir çöl olan yeri cennete çevirecekti. Ardından da maden ve mineral kazılarının projeleri yetişecekti. Pitt'in yeraltı gezisinde keşfettiklerinden yararlanılacak, oraya bir turizm merkezi kurulacaktı. Dr. Shannon Kelsey yeniden Peru'ya davet edilmişti. Chachapoya kentlerindeki harabelerle ilgili kazıları sürdürmesini istiyorlardı. O nereye giderse, Miles Rodgers da peşindeydi.

Rodgers, Pitt'in elini sıkarken, "Umarım yine karşılaşırız," dedi. Pitt sıcak bir sesle, "Obruklardan uzak durmaya söz verirsen," dedi.

Rodgers güldü. "Emin olabilirsin." <

Pitt eğilip Shannon'un gözlerine baktı. O gözlerdeki kararlılık ve ataklık her zamandan parlaktı. "Hepinize iyilikler dilerim."

Shannon onu, ömründe karşılaştığı erkekler arasında kontrol edemeyeceği tek kişi olarak görüyordu. Ona karşı açıklayamadığı sıcak duyguları vardı. Sırf

Loren'i yine deli etmek için, Pitt'i uzun uzun öptü.

"Şansın açık olsun, koca delikanlı. Beni unutma."

Pitt kafasını salladı, "İstesem de unutamam," dedi.

Shannon'la Miles kiraladıkları arabaya binip San Diego havaalanına doğru yola koyulduktan biraz sonra, bir NUMA helikopteri güneşten düşer gibi indi, Alhambra'nın güvertesine kondu. Pilot motoru boşa almış, ama kapatmamıştı. Kargo kapağından aşağıya atladı. Bir an çevresine bakındı, sonra Sandecker'i tanıyıp ona yürüdü. "Günaydın, Amiralim. Gitmeye hazır mısınız, yoksa motoru kapatayım mı?" "Kapatma," dedi Sandecker. "Benim NUMA yolcu jetimin durumu ne?" "Yuma Deniz Piyadeleri Hava İstasyonunda bekliyor, sizi ve diğerlerini alıp Washington'a uçuracak."

"Tamam, binmeye hazırız." Sandecker, Pitt'e döndü. "Demek sen hastalık iznine çıkıyorsun, öyle mi?"

"Loren'le ikimiz bir Amerikan Klasik Oto Kulübüne katılıp Arizona'dan geçerek gelmeyi düşünüyoruz."

"Bir haftaya kadar bekliyorum ama." Sonra Loren'e döndü, onu yanağından öptü. "Sen Kongre üyesisin. Onun sana kötü davranmasına izin verme. Sağlam getir onu. Çalışmaya da hazır olsun."

Loren gülümsedi. "Merak etmeyin, Amiralim. Seçmenlerim benim de işime sağlam dönmemi ister.".

"Ya ben?" dedi Giordino. "Bana iyileşmem için izin süresi verilmiyor mu?" "Sen tekerlekli sandalyede oturabiliyorsan, masanın başında da oturabilirsin demektir." Sonra Sandecker gülümsedi. "Ha, Rudi'nin durumu farklı tabii. Onu bir aylığına Bermuda'ya göndersem diyorum."

"Ne adam!" diye bağırdı Gunn. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Numaraydı tabii hepsi. Pitt'le Giordino, Sandecker'in oğulları gibiydi. Aralarında saygı eksikliği yansıtan hiçbir olay geçmezdi. Amiral ikisinin" de iyileşir iyileşmez zaten işlerinin başına koşacaklarını, kendisinden yönetebilecekleri bir okyanus projesi isteyeceklerini biliyordu.

İki tayfa Giordino'yu kaldırıp helikoptere koydu. Uzattığı bacaklarına yer açabilmek için koltuklardan biri çıkarılmıştı.

Pitt kapıdan içeriye uzandı, alçının ucundan dışarı çıkan parmaklardan birini gıdıkladı. "Bu helikopteri de bütün ötekiler gibi kaybetmemeye çalış," dedi. Giordino, "Dert mi?" diye cevap verdi. "Her benzin alışımda bunlardan da bir

tane veriyorlar zaten."

Gunn elini Pitt'in omzuna dayadı. "Çok keyifli geçti," dedi. "Yakında yine yapalım." Pitt ona dehşet dolu bir ifadeyle baktı. "Öleceğimi bilsem hayır." Sandecker, Pitt'i hafifçe kucakladı. Diğerlerinin motor gürültüsü yüzünden duyamayacağı bir sesle, "Sen dinlen, kendini kolla," dedi. "Ne zaman gelirsen o zaman görüşürüz." "Geç kalmam."

Loren'le Pitt feribotun güvertesinde durmuş, kuzeye doğru yönelen helikoptere el sallıyorlardı. Sonra Pitt, Loren'e döndü. "Eh, bir biz kaldık." Loren'in yüzüne şakacı bir gülümseme yayıldı. "Çok açım. Mexicali'ye gidip güzel bir Meksika lokantası bulmaya ne dersin?"

"Konuyu sen açınca aklıma geldi. Canım çok huevos rancheros istiyor." "Herhalde sürücü ben olmak zorundayım." Pitt elini kaldırdı. "Tek kolum hala sağlam."

Loren duymamazlıktan geldi. Pitt güvertede duruyor, Loren, Pierce Arrow'u rampadan rıhtıma doğru ustalıkla götürürken onu yönlendiriyordu.

Pitt dönüp feribota son bir kere baktı, keşke onu Panama Kanalı'ndan geçirip Potomac Nehrinden ta Washington'a kadar götürebilseydim, diye düşündü. Ama olacak şey değildi. Üzgün üzgün içini çekti. Tam Pierce Arrow'un yolcu koltuğuna biniyordu ki, bir araba gelip yanlarında durdu. İçinden Curtis Starger iniyordu. Onlara el salladı. "İyi ki siz gitmeden yetiştim. Dave Gaskill bunları mutlaka sana vermemi söyledi."

Pitt'e kızılderili battaniyesine sarılmış bir şey uzattı. Pitt koca paketi iki eliyle alamayacağını anlayınca, çaresiz bakışlarını Loren'e çevirdi. Loren alıp battaniyeyi açtı. Sopa gibi ağaç dallarının ucuna boyanmış dört surat Pitt'e baktı. Alçak sesle, "Montoloların kutsal idolleri," dedi. "Nerede buldunuz bunları?" "Guaymas'da, Joseph Zolar'ın özel jetinin içinde." "Bu idollerin onun kirli ellerine düştüğünü tahmin etmiştim."

"Bunların yanında bulduğumuz koleksiyon verilerine göre, kesinlikle Montoloların kayıp idolleri olduğu ortaya çıktı." "Montololar çok sevinecek."

Starger çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Herhalde senin götürüp teslim etmene güvenebiliriz."

Pitt güldü, başıyla arkadaki karavanı gösterdi. "Şu arkaya tıktığımız altınlar kadar pahalı değil bunlar."

Starger, Pitt'e, "Beni kandıramazsın," dermiş gibi baktı. "Çok komik. Altın

eserlerin hepsi sayıldı, tamam."

"Sınıra doğru giderken idolleri de Montololara teslim edeceğime söz veriyorum." "Dave Gaskill de, ben de, emindik zaten." "Zolarlar nasıl?" diye sordu Pitt.

"Hapiste. Haklarında hırsızlıktan kaçakçılığa, cinayete kadar her türlü suçlama var. Herhalde duymak hoşuna gider, yargıç kefaletle serbest bırakmayı da reddetti. Ülkeden kaçarlar diye düşündü." "İyi iş çıkardınız."

"Senin yardımın sayesinde, Pitt. Gümrük günün birinde sana bir yardımda bulunabilirse, yani kaçak mal sokmanın dışında demek istiyorum, hemen bizi ara." "Unutmayacağım. Sağol."

Billy Yuma hayvanlarına bakıp gelmiş, atının üstünden eğerini alıyordu. Bir an durup o çıplak kaktüs manzarasına doğru baktı. Ta uzaklardan bir toz bulutu yaklaşıyordu. Galiba çok eski bir otomobildi gelen. Arkasında da karavan vardı. Her iki araç çok koyu, siyaha yakın bir laciverte boyanmıştı.

Arabayla treyler gelip kendi evinin önünde durunca, Yuma'nın merakı daha da arttı. Ahırdan oraya doğru yürümeye başladığında, yolcu kapısı açıldı, Pitt göründü. Yuma onu, "Sıcak güneşler sana, dostum," diye karşıladı. Pitt de, "Sana da mavi gökler," diye karşılık verdi.

Yuma, Pitt'in sağ elini kuvvetle sıktı. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Karanlıklarda öldüğünü söylemişlerdi."

"Neredeyse. Ama tam ölmedim." Pitt başıyla askıdaki kolunu gösterdi. "Dağa girip arkadaşlarımı kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum."

Sonra battaniyeye sarılı idolleri Yuma'ya uzattı. "Sana ve kabilene bir şey getirdim." Yuma battaniyenin üst ucunu hemen hemen şefkatle kaldırdı, dört ilahın yüzlerine birkaç saniye boyunca sessizce baktı. Gözlerine yaşlar doluyordu. "Halkımın ruhunu, rüyalarını, dinini geri getirdin. Artık çocuklarımız gerçek kadınlık ve erkeklik evresine geçebilecekler."

"Bana dediklerine göre, bunu çalanların kulağına çocuk ağlaması gibi garip sesler geliyormuş."

"Evlerine dönebilmek için ağlıyorlardı da ondan." "Kızılderililer hiç ağlamaz sanırdım."

Yuma gülümsedi. Elinde tuttuğu şeyin neşesi sarmıştı onu. "Sakın inanma. Kimsenin görmesini istemeyiz, o kadar."

Pitt, Loren'i Billy'nin karısı Polly’yle tanıştırdı. Polly yemeğe kalmaları için ısrar etti, hayır cevabını bir türlü kabul etmedi. Loren bu arada, Pitt'in huevos rancheros çok sevdiğini ağzından kaçırmış gibi yaptı, Polly de ona o yemekten, beş çiftlik işçisini doyuracak kadar hazırladı.

Yemek sırasında Yumanın arkadaşlarıyla akrabaları da eve geldiler, idollere saygıyla baktılar. Erkekler Pitt'le el sıkıştı, kadınlar Loren'e küçük mendiller hediye ettiler. Çok duygulu bir sahneydi. Loren hiç utanmadan ağlamaya başlamıştı. Pitt'le Yuma aslında birbirine çok benzeyen insanlar olduklarını anlıyorlardı. İkisinin de uçarı hayalleri kalmamıştı. Pitt ona gülümsedi. "Senin dostun olmak bir onur, Billy." "Burada her zaman bir evin var."

"Suyu yeryüzüne çıkardıklarında, ilk senin köyüne vermelerini sağlayacağım." Yuma boynundan deri şeride takılmış bir madalyon çıkarıp Pitt'e uzattı. "Sana dostunu hatırlatacak bir şey," dedi.

Pitt alıp inceledi. Cerro el Capirote'deki Demonio del Muerfos'ın bakırdan yapılmışıydı. Turkuaz üzerine monte edilmişti. "Çok değerli. Alamam."

Yuma başını sallıyordu. "İdollerimiz dönene kadar bunu takmaya yemin etmiştim. Şimdi döndüler. Artık senindir, uğur için tak." "Teşekkür ederim."

Ometepek Vadisinden ayrılmadan önce Pitt, Loren'i alıp Patty Lou Cutting'in mezarına götürdü. Loren diz çöküp taşa yazılanları okudu.

"Ne güzel sözler," dedi alçak sesle. "Bunun gerisinde bir de hikaye var mı?" "Kimse bilmiyor. Kızılderililer kızı buraya yabancı kimselerin geceyarısı gömdüğünü söylüyorlar."

"Ne kadar da gençmiş. On yaşında."

Pitt başıyla evetledi. "On yaşında biri için oldukça ıssız bir yerde yapayalnız yatıyor." "Washington'a dönünce bakalım kayıtlarda var mı!"

Çölün yaban çiçekleri açmış, solmuştu. Loren küçük kıza dallardan bir çelenk yaptı, mezarın üzerine koydu. Orada durup çöle baktılar. Batmakta olan güneşin yarattığı renkler hırçın ve olağanüstüydü. Duru Kasım havası da manzaranın görkemini daha netleştiriyordu.

Sonunda Loren, Pierce Arrow'u ana yola doğru sürerken, bütün köy onlara el sallamak üzere dizilmişti. Loren vites değiştirirken Pitt'e hüzünlü gözlerle baktı. "Sana garip gelebilir ama, bu küçük köy balayı geçirmek için ideal olabilir." "Sana evlenme teklif ettiğimi mi hatırlatmaya çalışıyorsun?" dedi Pitt. Uzanmış, onun direksiyona dayalı elini tutup sıkmıştı.

"Senin bir çılgınlık anın olarak değerlendirip unutmaya hazırım." Pitt dönüp ona baktı. "Yani beni red mi ediyorsun?" "O kadar yıkılma. İkimizden biri aklını başında tutmak zorunda. Sen teklifini geri almayacak kadar inatçısın." . "Ben ciddiydim ama."

Loren gözlerini yoldan ayırdı, ona sıcak bir gülümseme sundu. "Biliyorum. Ama gerçekleri kabullenmemiz gerek. Bizim sorunumuz, çok iyi dost olmamıza rağmen, birbirimize ihtiyacımız olmaması. Çevresi çitle' çevrili küçük bir evde, birlikte yaşıyor olsak, mobilyalar toz tutardı, çünkü ikimiz de hiç evde yokuz. Suyla yağ hiç karışır mı? Senin hayatın deniz, benimki Kongre. Aramızda asla yakın, sevgi dolu bir ilişki olamaz. Doğru değil mi?"

"İyi savunuyorsun, onu inkar edemem."

"Ben yine eskisi gibi sürdürmeyi öneriyorum. İtiraz var mı?"

Pitt hemen cevap vermedi. Loren içinden, rahatladığını iyi saklıyor, diye düşündü.

Pitt'in gözleri uzun süredir ön camın ilerilerine dikilmişti. "Biliyor musun, Milletvekili

Smith?"

"Neyi?"

"Politikacı olarak, doğrusu son derece dürüst ve seksi bir kadınsın."

Loren boğuk bir sesle "Sen de deniz mühendisi olarak, sevmesi çok kolay bir erkeksin," diye karşılık verdi.

Pitt sinsi sinsi güldü, yeşil gözleri ışıldadı. "Washington'a ne kadar yolumuz var?" "Beş bin kilometre kadar. Neden?"

Pitt kolunun askısını çıkarıp arka kanepeye savurdu, sonra onun omzuna sarıldı. "Bir düşünsene, beş bin kilometre boyunca, benim ne çok sevilebilir olduğumu anlama fırsatın var!" EK NOT

62

İN UMA merkezinde, Sandecker’in özel ofisinin dışındaki bekleme salonunda duvarlar hep amiralin zenginlerle ve ünlülerle çekilmiş fotoğraflarıyla kaplıydı. Bu kişilerin arasında beş ABD Başkanı, bir yığın askeri lider, devlet başkanı, kongre üyesi, seçkin bilimadamları, film yıldızları vardı. Hepsi fotoğraf

makinesinin merceğine, şaşırtmayan gülücüklerle bakmışlardı.

Hepsi basit, siyah çerçeveler içindeydi. Bir teki dışında. O resim tam orta yere asılmıştı ve çerçevesi altındandı.

Bu resimde Sandecker, müthiş bir kazadan yeni çıkmışa benzeyen bir grup acayip insanın arasındaydı. Kısa boylu, kıvırcık saçlı bir adam, tekerlekli sandalyedeydi. Alçılı bacakları fotoğrafı çekene doğru uzanmıştı. Onun yanında duran ufak tefek adamın gözünde bağa çerçeveli gözlük vardı. Kafası sarılıp sarmalanmış, parmaklarındaki sargıların üstüne lastik kılıflar geçirilmişti. Üzerinde incecik, ufacık bir hastane gömleği vardı. Öbür yandaki şort ve askılı bluz giymiş güzel kadın, sanki kocalarından dayak yiyen kadınların sığındığı evden yeni kaçmış gibiydi. Onun yanında uzun boylu bir adam duruyordu. Alnında sargı vardı, tek kolu da askıya alınmıştı. Gözlerinde şeytanlara meydan okuyan bakışlarla, başını arkaya atmış, gülüyordu. Eğer amiralin ofisine alındığınızda, altın çerçeveli resimdeki garip tiplerle ilgili soru soracak olursanız, bir saat boyunca dinlemeye kendinizi hazırlasanız iyi edersiniz. Çünkü bu çok uzun bir hikayedir, Sandecker da Rio Pitt'e o adın nasıl verildiğini anlatmaya bayılır. SON